அறுபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம்.

(கச்யபர் தக்ஷகன்னிகைகளிடம் தேவர்கள் அஸுரர்கள் முதலானவர்களை உண்டுபண்ணினது.)

பிறகு, இந்திரன் தானும் தேவர்களுடன்கூட ஸ்வர்க்கத்தி லிருந்து பூமியில் அம்சங்களைக்கொண்டு ஜனிப்பதாக நாராயண ரிடம் பிரதிஜ்ஞைசெய்தான். இந்திரன் தானே எல்லாத்தேவர் களுக்கும் கட்டளையிட்டு மறுபடியும் நாராயணருடைய ஸ்தான மாகிய அந்த வைகுண்டத்திலிருந்துசென்றான். அந்தத்தேவர்கள், அஸுரர்களை அழிப்பதற்காகவும் எல்லாலோகங்களுக்கும் நன் மைசெய்வதற்காகவும் ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் பூமியில் ஒவ்வொரு வராக இறங்கினர். ராஜச்ரேஷ்டரே! பிறகு, தேவர்கள் தங்களிஷ் டப்படி பிரம்மரிஷிகளின் வம்சங்களிலும் ராஜரிஷிகளின் வம்சங் களிலும் ஜனித்தார்கள்; அஸுரர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் கந்தர்வர்களையும் நாகர்களையும் இன்னும் மனிதர்களைத்தின்கிற வேறு அனேகம் பிராணிகளையும் கொன்றனர். பரதச்ரேஷ்டரே! அந்தத்தேவர்கள் பிறந்ததுமுதல் பலசாலிகளாக இருந்ததனால், குழந்தையாயிருக்கும்போதுகூட அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் நாகர்களும் அவர்களைக் கொல்லமுடியவில்லை" என்று வைசம்பாயனர் சொல்லினர்.

ஜனமேஜயர், "தேவாஸுரக்கூட்டங்கள் கந்தர்வர்கள் அப் ஸரஸுகள் மனிதர்கள் யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் இவர்கள் எல் லாருடைய உத்பத்தியையும் ஆதிமுதல் முழுதும் தெளிவாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். எல்லாப்பிராணிகளுடைய ஜனனத்தைப் பற்றியும் நீர் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

"அப்படியே ஆகட்டும். பிரம்மாவுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, தேவர்கள் முதலான ஜனங்களுடைய பிறப்பு இறப்புக்களை நான் உமக்குத் தெளிவாகச்சொல்லப்போகிறேன். மரீசி, அத்ரி, அங் கிரஸ், புலஸ்த்யர், புலஹர், க்ரது ஆகிய இந்த ஆறு மஹரிஷிகள் பிரம்மதேவர் மனத்தினால்ஸ்ருஷ்டித்த புத்ரர்களென்று பிரஸித்த மானவர்கள். மரீசியினுடைய புத்ரர் கச்யபர். மிகுந்தமஹிமையுள்ள தக்ஷருடைய பெண்கள் பதின்மூவர், கசியபரால் அடியில்வரும் ஸந்ததிகளை உண்டாக்கினர். புருஷச்ரேஷ்டரே! பாரதரே! அதிதி, திதி, தனு, காலை, தனுயு, ஸிம்ஹிகை, குரோதை, பிராதை,

விஶ்வை, வினதை, கபிலை, முனி, கத்ரு இவர்கள் தக்ஷபுத்ரிகள். இவர்களுக்குப் பராக்கிரமசாலிகளான பிள்ளைகளும் பேரர்களும் எண்ணில்லாதவர்கள் உண்டானார்கள்.

அதிதியினிடம் லோகங்களுக்கெல்லாம் ஈஶ்வரர்களாகிய பன்னிரண்டு ஆதித்யர்கள் பிறந்தார்கள். பாரதரே! அவர்களைப்பெயர்களோடு உமக்குச் சொல்வேன். அவர்கள் தாதா, மித்திரன், அர்யமா, சக்ரன், வருணன், அம்சன், பகன், விவஸ்வான், பூஷா, ஸவிதா, த்வஷ்டா, விஷ்ணு என்று பன்னிரண்டுபேர்கள். எல்லா ஆதித்யர்களிலும் கடைசியவனாகிய விஷ்ணு குணங்களிற்சிறந்தவன்.

ஹிரண்யகசிபு ஒருவன்தான் திதியின்புத்ரனென்றுசொல்லப்பட்டவன். சிரேஷ்டனாகிய அந்த ஹிரண்யகசிபுவுக்குப் பிரஸித்தமானபெயருள்ள புத்ரர்கள் அடியில்வரும் ஐவர்கள். அவர்களுள், பிரஹ்லாதன் ஜ்யேஷ்டன்; அடுத்தவன் ஸம்ஹ்லாதன்; மூன்றுமவன் அநுஹ்லாதன்; அவனுக்குப்பின், சிபி, பாஷ்கலனென்னும் இருவருமாவர். பாரதரே! விரோசனன், கும்பன், நிகும்பனென்று பிரஹ்லாதனுக்கு மூன்றுபுத்ரர்கள். அவர்கள் எங்கும் பிரஸித்தமானவர்கள். சிறந்த பராக்ரமமுள்ள பலி ஒருவன்தான் விரோசனனுடைய புத்ரன். பாணனென்னும் அஸுரஶ்ரேஷ்டன் பலியின்புத்ரனென்று பிரஸித்தன். அவன் மிகுந்த ஸம்பத்துள்ளவன். அவன் மஹாகாலரென்று சொல்லப்பட்ட ருத்ரருடைய தாஸன்.

பாரதரே! தனுவுக்கு [1] நாற்பதுபுத்ரர்கள். அவர்கள் எங்கும் பெயர்பெற்றவர்கள். அவர்களுள் ஜ்யேஷ்டனும் புகழ்பெற்றவனுமாகிய விப்ரசித்தியென்பவன் ராஜாவாயிருந்தான். சம்பரன், நமுசி, பெயர்பெற்ற புலோமன், அஸிலோமன், கேசி, துர்ஜயன், அயசிரன், அஶ்வசிரன், சூரனாகிய அஶ்வசங்கு, ககனமூர்த்தா, வேகவான், கேதுமான், ஸ்வர்ப்பானு, அஶ்வன், அசுவபதி, வ்ருஷபர்வா, அஜகன், அஶ்வக்ரீவன், ஸூக்ஷ்மன், மிகுந்தபலமுள்ள துஹுண்டன், [2] இஷுபாத், ஏகசக்ரன், விரூபாக்ஷன், [3] ஹரன், அஹரன், நிசந்திரன், நிகும்பன், குபடன், கபடன், சரபன், சலபன், ஸூர்யன், சந்த்ரமஸ் இவர்கள்தாம் தனுவின்வம்சத்தில் [4] பெயர்

1 'சத்வாரிம்சத்' என்ற இடத்தில், 'சதுஸ்திரிம்சத்' என்று பாடமிருக்கவேண்டும். வேறு சிலரும் இப்படியே அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.

2 'ஏகபாத்' என்றும் பாடம்.

3 மஹோதரன் என்பது வடதேசபாடம். 68-வது அத்யாயத்தில் ஹரன் அஹரன் என்பவர்களுக்கு ஸந்ததி சொல்லியிருக்கிறது. மஹோதரனுக்கு ஸந்ததி சொல்லப்படவில்லை.

4 மற்றவர்களின் பெயர் பிரஸித்தமாக இல்லை.

பெற்ற தானவர்களென்று சொல்லப்பட்டவர்கள். தேவர்களுக்குள் ஸூர்யசந்திரர்கள் வேறு; அஸுரஸ்ரேஷ்டர்களுக்குள் ஸூர்ய சந்திரர்கள் வேறு என்று சொல்லப்பட்டனர். மஹா ராஜரே! தானவவம்சத்தில் பிறந்தவர்களும் பிரஸித்தர்களும் வீரர்களும்மிக்க பலசாலிகளுமான ஏகாக்ஷன், வீரனுகிய ம்ருதபன், ப்ரலம்பன், நரஹன், வாதாபி, சத்ருதபனன், அஸுரஸ்ரேஷ்டனுகிய சடன், கவிஷ்டன், வனுயு, தீர்க்கஜிஹ்வன் என்ற பதின்மரும் தானவர் களின் வம்சத்துக்குக் காரணமாகிய தனுவின்புத்ரர்களே. பாரதரே! அவர்களுடைய புத்ரர்களேயும் பௌத்ரர்களேயும் எண்ணுதல் முடியாது. ஸிம்ஹிகையென்பவள், ராகு, சந்திரார்க்கமர்த்தனன், ஸு சந்திரன், சந்திரஹர்த்தா, சந்திரப்ரமர்த்தனன் என்ற புத்ரர்களேப் பெற்ருள்.

க்ரூரையான க்ரோதையினுடைய க்ரூரமான ஸ்வபாவமுள்ள புத்ரர்களும் பௌத்ரர்களும் எண்ணில்லாதவர்கள். அவர்கள் கொடிய செய்கையுள்ளவர்களும் சத்ருக்களே அழிக்கிறவர்களுமாகிய க்ரோதவசர்கள் என்று பெயருள்ள ஒரு கூட்டமாயிருந்தார்கள். விக்ஷரன், பலன், வீரன், வ்ருத்ராஸுரன் என்ற நான்கு அஸுரஸ்ரேஷ்டர்கள் தனுயுஸின் புத்ரர்கள்.

யமனேப்போன்றவர்களும் ஹிம்ஸிக்கிறவர்களும் அஸுரர்களுக் குள் பெரியவீரர்களென்று பெயர்பெற்றவர்களும் எதிரிகளேத்துன் பப்படுத்துகிறவர்களுமாகிய விநாசனன், க்ரோதன், க்ரோதஹந்தா, க்ரோதசத்ரு இவர்களும் காலகேயர்களென்று பெயர்பெற்ற இன்னும் சிலரும் காலேயினுடைய கியாதிபெற்ற புத்ரர்கள். பிருகுமஹரிஷியின் புத்ரரான சுக்ராசாரியர் அஸுரர்களுக்குப் புரோஹிதராக இருந்தார். தேஜஸில் ஸூர்யனேப்போன்றவர்களும் பிரம்மலோகத்துக்குப் போகத்தக்கவர்களுமாகிய த்வஷ்டாவும், அவனுக்குப்பின் அத்ரியும், மற்ற இருவர்களான ரௌத்ரனும் கர்மியுமாகிய இந்த நாலு புரோஹிதர்களும் சுக்ராசாரியரின் புத்ரர் களென்று பிரஸித்தர்கள்.

இவ்வாறு பராக்கிரமசாலிகளான தேவாஸுரர்களின் வம் சோத்பத்தியை நான் புராணத்திற் கேட்டிருந்தபடி உமக்குச் சொன்னேன். அரசரே! இவர்களுடைய ஸந்ததியை முழுதும் எண்ணமுடியாது. அதைச்சேர்ந்த உட்பிரிவும் அளவில்லாதது. தார்க்ஷ்யன், அரிஷ்டநேமி, கருடன், அருணன், ஆருணி, வாருணி இவர்கள் வினதையின் புத்திரர்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். சேஷன், அநந்தன், வாஸுகி, தக்ஷகன், கூர்மன், குலிகன் இவர்கள் கத்ருவின் புத்திரர்களென்று சொல்லப்பட்டார்கள்.

அரசரே! பீமஸேனன், உக்ரஸேனன், ஸுபர்ணன், வருணன், கோபதி, திருதராஷ்டிரன், ஸூர்யவர்ச்சஸ், ஸத்தியவாக்கு, அர்க்கபர்ணன், பெயர்பெற்ற பிரயுதன், பீமன், பிரஸித்தனும் எல்லாந்தெரிந்தவனும் ஜிதேந்திரியனுமாகிய சித்ரரதன், சாலிசிரஸ், பர்ஜன்யன், கலி, நாரதன்என்ற இந்தத் தேவகந்தர்வர்கள் முனியென்பவளுக்குப் பிள்ளைகளாகச் சொல்லப்பட்டனர். பாரதரே! இதன்மேல், இன்னும் அனேக வம்சங்களை உமக்குச்சொல்வேன். அனவத்யை, மனு, வம்சை, அஸுரை, மார்க்கணப்பிரியை, அருபை, சுபகை, பாஸி இந்தப்பெண்களைப் பிராதை என்பவள் பெற்றாள். ஸித்தன், பூர்ணன், பர்ஹிஸ், பெரியகீர்த்தியுள்ள பூர்ணாயுஸ், பிரம்மசாரி, ரதிகுணன், ஸுபர்ணன், விஸ்வாவஸு, பானு, ஸுசந்திரன் ஆகிய இந்தத்[1] தேவகந்தர்வர்கள் ப்ராதையின் புத்திரர்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்.

நல்ல லக்ஷணங்களோடுகூடிய பிரஸித்தமாகச் சொல்லப்போகிற அப்ஸரஸுகளின் வம்சத்தைச் சுபமான ஸுபகாதேவியானவள் முன்னே தேவரிஷிக்குப் பெற்றாள். அவளிடத்தில் அலம்புஷை, மிஸ்ரகேசி, வித்யுத்பர்ணை, திலோத்தமை, அருணை, ரக்ஷிதை, ரம்பை, மனோரமை, கேசினி, ஸுபாஹு, ஸுரதை, ஸுரஜை, ஸுப்ரியை இந்த அப்ஸரஸுகள் உண்டானார்கள். அதிபாஹு, பெயர்பெற்ற ஹாஹா, ஹூஹூ, தும்புரு, இந்த நான்கு கந்தர்வஸ்ரேஷ்டர்களும் ஸுபகையின்புத்திரர்கள். அமிர்தமும் பிராமணர்களும் பசுக்களும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸுகளும் கபிலையின்புத்திரர்கள் என்பது பூர்வகல்பசரித்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதமாக எல்லாப்பிராணிகளின் ஜனனத்தைப்பற்றியும் உமக்கு நான் சொன்னேன். கந்தர்வர்கள், அப்ஸரஸுகள், நாகர்கள், கருடர்கள், ருத்திரர்கள், தேவர்கள், கோக்கள், சிறப்புற்றவர்களும் புண்ணியகர்மங்கள் செய்பவர்களுமாகிய பிராமணர்கள் ஆகிய எல்லாருடைய உத்பத்தியையும் சரியாக நிர்ணயித்துச் சொன்னேன்.

இஃது ஆயுளையும் புண்ணியத்தையும் பாக்கியத்தையும் கொடுப்பது; கேட்பதற்கு ஸுகமானது. அஸூயையின்றி எப்போதும் கேட்கவும் கேட்பிக்கவும் வேண்டியது. இந்த மஹாத்மாக்களுடைய வம்சத்தைப் பிராமண ஸந்நிதானத்திலும் தேவதாஸந்நிதானத்திலும் நியமத்துடன் எவன் படிப்பானோ அவன், பூர்ணமான ஸந்ததியையும் கீர்த்தியையும், இறந்தபின் மேலான லோகத்தையும் அடைவான்.

1 தேவஜாதியைச்சேர்ந்த கந்தர்வர்கள்.

அறுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ரிஷிவம்சங்களின் விவரணம்.)

பிரம்மாவின் மனத்திலிருந்து பிறந்த புத்திரர்களாகிய ஆறு மஹரிஷிகளையும் தெரியுமே. மிகுந்த தேஜஸுள்ள ருத்திரருடைய புத்திரர் பதினொருவரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். மிருகவ்யாதர், ஸர்ப்பர், பெரிய கீர்த்தியுள்ள நிருருதி, அஜைகபாத், அஹிர்ப்புத்னியர், வீரராகிய பிநாகி, தஹனர், ஈச்வரர், பெரிய தேஜஸுள்ள கபாலி, ஸ்தாணு, மஹிமையுள்ளவராகிய பகர் ஆகிய இவர்கள் பதினொரு ருத்திரர்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். மிகுந்த மஹிமையுள்ள மரீசி, அங்கிரஸ், அத்ரி, புலஸ்த்யர், புலஹர், க்ரது என்ற இந்த ஆறுமஹரிஷிகளும் பிரம்மாவின் புத்திரர்கள். உறுதியான தவமுள்ளவர்களும், எல்லா லோகத்திலும் பெயர்பெற்றவர்களுமாகிய ப்ருஹஸ்பதி, உதத்தியர், ஸம்வர்த்தர் என்ற மூவரும் அங்கிரஸின் புத்திரர்கள். ராஜரே! அத்திரியினுடைய புத்திரர்கள் அநேகர்களென்று சொல்லப்படுகின்றனர். அவர்களெல்லாரும் வேதவித்துக்களும் தவத்தில் ஸித்திபெற்றவர்களும் அடங்கின மனமுள்ளவர்களுமாகிய மஹரிஷிகள். மனுஷ்யச்ரேஷ்டரே! ராக்ஷஸர்களும் வானரர்களும் 1 கின்னரர்களும் யக்ஷர்களும் சிறந்தஞானமுள்ள அந்தப்புலஸ்த்யருடைய புத்திரர்கள். அரசரே! சரபங்களும் ஸிம்மங்களும் 2 கிம்புருஷர்களும் புலிகளும் கரடிகளும் ஓநாய்களும் புலஹருடைய ஸந்ததிகளாகச் சொல்லப்படுகின்றன. க்ரது என்பவருக்கு ஸூர்யனோடுகூட ஸஞ்சரிக்கிறவர்களும் ஸத்யத்தையும் தவத்தையுமே முக்கியமாகக் கொண்டவர்களுமென்று மூன்றுலோகத்திலும் பெயர்பெற்ற வாலகில்யர்களென்னும் அவரைப்போன்ற புத்திரர்கள் உண்டாயினர்.

ராஜரே! சாந்தமான மனமுள்ளவரும் மிகச்சிறந்த தவமுள்ளவருமாகிய தக்ஷரென்னும் மஹிமைபொருந்திய ரிஷி பிரம்மாவின் வலக்கைக்கட்டைவிரலினின்றும் பிறந்தார். மஹாத்மாவான தக்ஷருடையபாரியை பிரம்மாவின் இடக்கைக்கட்டைவிரலினின்றும் பிறந்தாள். அவளிடம் அந்தத்தக்ஷரென்னும் ரிஷி ஐம்பது பெண்களைப் பெற்றார். அழகான தேகமுள்ளவர்களும் கமலம்போன்ற கண்களையுடையவர்களுமாகிய அந்தப்பெண்கள் அனைவரையும் தக்ஷரென்

1 குதிரைமுகமும் மனிதஉடம்பும் உடையவர்கள்.

2 மனுஷ்யமுகமும் குதிரைஉடம்பும் உடையவர்கள்.

னும் பிரஜாபதியானவர் புத்திரனில்லாமையால் 1 புத்திரிகைகளாக வைத்துக்கொண்டார். ராஜரே! அவர் தர்மதேவதைக்குப் பத்துப் பெண்களையும் சந்திரனுக்கு இருபத்தேழு பெண்களையும் கசியபருக்குப் பதின்மூன்று பெண்களையும் தேவதா விவாஹக் கிரமமாகக் கன்னிகாதானஞ்செய்தார். தர்மதேவதையின் பத்தினிகளுடைய பெயர்களைச்சொல்லுகிறேன்; கேளும். கீர்த்தி, லக்ஷ்மி, 2 த்ருதி, 3 மேதை, 4 புஷ்டி, 5 ஶ்ரத்தை, 6 கிரியை, 7 புத்தி, 8 லஜ்ஜை, 9 மதி, இந்தக்குணங்களின் அதிஷ்டான தேவதைகளாகிய பத்துக் கன்னிகைகளும் தர்மதேவதையின் பத்தினிகளானார்கள். இவர்களையே தர்மத்துக்கு மார்க்கமென்று பிரம்மா ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். சந்திரனுடைய பத்தினிகள் இருபத்தேழுபேர்களும் உலகத்தில் பிரஸித்தமானவர்கள். காலத்தைத் தெரிவிப்பதற்குப் பிரவ்ருத்தித்தவர்களும் பிரஸித்தமான தவமுள்ளவர்களுமாகிய சந்திரன்மனைவியரெல்லாரும் உலகநடைகளை நடத்துவதனால் 10 நக்ஷத்திரங்களென்ற பெயர்பெற்றவர்கள். ரிஷியாகிய தர்மதேவதை பிரம்மாவினுடைய புத்திரர். தக்ஷப்பிரஜாபதியும் பிரம்மாவினுடைய புத்திரரே. அஷ்டவஸுக்களும் தர்மதேவதையின் புத்திரர்கள். அவர்களின் விவரத்தைப்பற்றிச் சொல்வேன். தரன், த்ருவன், ஸோமன், அஹஸ், அநிலன், அநலன், ப்ரத்யூஷன், ப்ரபாஸன் ஆகியஇவர்கள் அஷ்டவஸுக்களென்று சொல்லப்படுகின்றனர். தரன், தூம்ரையினுடைய புத்திரன். துருவன் 11 பிரம்மவித்தியினுடைய புத்திரன். ஸோமன் மனஸ்வினியின் புத்திரன். அநலன் சுவாஸையின் புத்திரன். அஹஸ் என்பவன் ரதையின் புத்திரன். அநிலன் சாண்டிலியின் புத்திரன். ப்ரத்யூஷனும் ப்ரபாஸனும் ப்ரபாதையின் புத்திரர்களென்று சொல்லப்படுகின்றனர்.

த்ரவிணனும் ஹுதஹவ்யவஹனும் தரனுடைய புத்திரர்கள். வைதண்டியன், ஶ்ரமன், சாந்தன், முனி இவர்கள் ஆபனுடையபுத்திரர்கள். உலகங்களை நடத்துகின்ற பகவானாகியகாலபுருஷன் துருவனுடையபுத்திரன். ஸோமனுடையபுத்திரன் வர்ச்சஸ்என்பவன்.

---

1 எந்தப்பெண்ணின் ஜ்யேஷ்ட புத்திரனைத் தான் எடுத்துக்கொள்வதாகப் பிதா கலியாணஞ்செய்யும்போதே ஏற்படுத்திக்கொள்ளுகிறானோ அவளுக்குப் புத்திரிகை என்று பெயர்.

2 திருப்தி. 3 ஸ்திரபுத்தி. 4 தேகபலம். 5 நம்பிக்கை. 6 செய்கை. 7 நிச்சயம். 8 வெட்கம். 9 விவேகம்.

10 அழிவில்லாதவை. 11 தக்ஷிண தேசபாடம்.

அவனாலேதான் எல்லாரும் தேஜஸுள்ளவர்களாவது. சிசிரன், பிராணன், ரமணன் இவர்கள் மனோஹரையின் புத்ரர்கள். ஜ்யோதி, சமன், சாந்தன், முனி இவர்கள் அஹஸின் புத்ரர்கள். சரவணத்திற் பிறந்த ஸ்ரீமானாகிய குமாரக்கடவுள் அக்னியென்று சொல்லப்பட்ட அநலனுடைய புத்ரர். சாகன், விசாகன், நைகமேயன் இவர்கள் அவருக்குப்பின் பிறந்தவர்கள். க்ருத்திகாதேவி எடுத்து வளர்த்ததனால் அவர் கார்த்திகேயரென்றும் சொல்லப்படுகிறார். சிவை என்பவள் அநிலனுடைய பார்யை; அவளிடம் அவனுக்கு மனோஜவனும் அவிஜ்ஞாதகதியுமாகிய இரண்டு புத்ரர்கள் பிறந்தார்கள். தேவலர் என்று பெயருள்ள ரிஷியை ப்ரத்யூஷனுடைய புத்ரர் என்று அறிகின்றனர். தேவலருக்குப் பொறுமையுள்ளவர்களும் ஞானவான்களுமாகிய இரண்டு புத்ரர்கள் இருந்தார்கள். ப்ருஹஸ்பதியின் ஸஹோதரியும் பிரம்மஜ்ஞானமுள்ளவளுமாகிய யோகஸித்தையென்னும் சிறந்தபெண் உலகமெங்கும் தடையின்றிச் சஞ்சரித்தாள். அவள் வஸுக்களில் எட்டாமவனாகிய ப்ரபாஸனுடைய பார்யை; சிற்பவிஷயத்தில் பிரம்மாவும் அனேக ஆயிரம் கைத்தொழில்களைச் செய்கிறவனும் தேவர்களுக்குத் தச்சனும் எல்லாப் பூஷணங்களையும் செய்பவனும் சிற்பிகளுக்கெல்லாம் ராஜாவுமாகிய சிறந்த மஹிமையுள்ள விஶ்வகர்மா அவளிடத்தில் ஜனித்தான். அவன் தேவர்களுக்கு ஆகாயத்திற்செல்லும் விமானங்களைச் செய்தான். அம்மகாத்மாவின் சில்பத்தை மனிதர்களும் அனுஸரிக்கின்றனர்; அழிவில்லாத அந்த விஶ்வகர்மாவை எப்போதும் பூஜையுஞ் செய்கின்றனர்.

எல்லா லோகங்களுக்கும் ஸுகத்தைச்செய்கிற பகவானான தர்மதேவதை, மனுஷ்யசரீரத்துடன் பிரம்மாவின் வலஸ்தனத்தைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்டார். அவருக்கு எல்லாப் பிராணிகளுடைய மனத்தையும் கவருகின்றவரும், தேஜஸினால் உலகங்களைத் தாங்குகின்றவருமாகிய சமன், காமன், ஹர்ஷன் என்ற மூன்று சிறந்த புத்ரர்கள் பிறந்தார்கள். சமனுடையபார்யை [1] ப்ராப்தி; காமனுடைய பார்யை [2] ரதி; ஹர்ஷனுடைய பார்யை [3] நந்தை. அவர்களைப்பற்றியே உலகங்கள் நிலைபெறுகின்றன. ராஜஶ்ரேஷ்டரே! மரீசியின்புத்ரர் கஶ்யபர். கஶ்யபருக்குத் தேவர்களும் அஸுரர்களும் பிறந்தார்கள். அவர்தாம் லோகங்களுக்கே உத்பத்தி காரணம். விஶ்வகர்மாவின்பெண் ஸூர்யனுடைய பார்யையானாள். அந்த மஹானுபாவை பெண்குதிரை வடிவமெடுத்துக்கொண்டு

[1] ப்ராப்தி = கிடைத்தல். [2] ரதி = சுகம். [3] நந்தா = குறைவின்மை.

ஆகாசத்தில் அச்வினி தேவர்களிருவரையும் பெற்றாள். அரசரே! அதிதியின் புத்ரர்கள் இந்திரன் முதலான பன்னிரண்டுபேர்கள்தாம். அவர்களுள் கடைசியிற் பிறந்தவர் விஷ்ணு. அவர் உலகங்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறார். இப்படி [1] தேவர்களின்வகை முப்பத்து மூன்று. அவர்களுடைய வம்சங்களையும் பக்ஷங்களையும் குலங்களையும் கணங்களையும் நான் உமக்குச் சொல்வேன். ருத்ரர்களுக்கும் ஸாத்யர்களுக்கும் மருத்துக்களுக்கும் கிருஷ்ணபக்ஷம். சுக்ரனையும் விச்வேதேவர்களையும் வஸுக்களைச் சேர்ந்தவர்களாக அறிய வேண்டும். வினதையின் புத்ரர்களும் சிறந்த பலமுள்ளவர்களுமாகிய அருணன் கருடனிருவரும் ப்ருஹஸ்பதிபகவானும் ஆதித்யர்களிலேயே சேர்த்து எண்ணப்படுகின்றனர். அச்வினீதேவர்களையும் ஓஷதிகளெல்லாவற்றையும் [2] பசுக்களையும் யக்ஷகணம் என்று அறியும். ராஜரே! இந்தத் தேவகணங்களை வரிசையாக உமக்குச் சொன்னேன். மனிதன் இவர்களைச் சொல்வதினால் எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான்.

பகவானாகிய ப்ருகுமஹரிஷி, ப்ரம்மாவின் ஹ்ருதயத்தைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்டவர். கவியும் [3] கவியின் புத்ரரும் நவக்ரஹங்களில் ஒருவருமாகிய சுக்ரர் ப்ருகுவின் புத்ரர். அவர் மூன்றுலோகங்களும் ஜீவிப்பதற்காக மழை மழையின்மை, பயம் பயமின்மை இவைகளைச் செய்யும்படி ப்ரம்மாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்டு உலகத்தைச் சுற்றுகிறார். யோகத்தில் ஆசாரியரும் சிறந்த ஞானமுள்ளவரும் கூர்மையான புத்தியுள்ளவரும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவரும் உறுதியான வ்ரதமுள்ளவருமாகிய சுக்ராசாரியர் அஸுரர்களுக்கும் [4] தேவர்களுக்கும் குருவாயிருந்தார். அந்தப் ப்ருகு புத்ரரான சுக்ரர் ப்ரம்மாவினால் உலகத்தின் லாபத்திற்கும் க்ஷேமத்திற்குமாக நியமிக்கப்பட்டபோது, ப்ருகு, ஜ்வலிக்கிற தபஸுள்ளவரும் தர்மத்திலேயே சித்தமுள்ளவரும் புகழ்பெற்றவருமாகிய ச்யவனரென்று பெயருள்ள மற்றொரு சிறந்த புத்ரரை உண்டுபண்ணினர். பரதவம்சத்தில் பிறந்தவரே! அவர் தம் தாயாரைப் புலோமாவென்னும் ராக்ஷஸனிடமிருந்து விடுவிப்பதற்காகக் கோபத்தினால் கர்ப்பத்திலிருந்து வெளிவந்தவர். ஆருஷி என்ற பெயருள்ள மனுவின் பெண், சிறந்த ஞானமுள்ள அந்த

[1] வஸுக்கள் 8, ருத்ரர்கள் 11, ஆதித்யர்கள் 12, பிரஜாபதி, வஷட்காரன் 2. ஆக 33.

[2] நாலுகாலுள்ளவை.

[3] பரந்தஞானமிருந்ததனால் ப்ருகுவுக்கும் கவியென்று பெயர்.

[4] ப்ருஹஸ்பதிபுத்ரனாகிய கசனுக்கு வித்யோபதேசஞ் செய்ததனால் தேவகுருவானார்.

ச்யவனருடைய பத்னி. அவளிடத்தில் பெரும்புகழுள்ளவரும் மிகுந்த தேஜஸுள்ளவரும் மிகுந்தசக்தியுள்ளவரும் சிறுபிராயத்திலேயே குணங்கள் நிரம்பியவருமாகிய ஔர்வர் தொடையைப்பிளந்து கொண்டு பிறந்தார். ஔர்வருடைய புத்ரர் ரிசீகர். ரிசீகருக்கு ஜமதக்னி பிறந்தார். மஹாத்மாவாகிய ஜமதக்னிக்கு நான்கு புத்திரர்கள் இருந்தனர். இராமர் அவர்களுக்கெல்லாம் கடைசியாகவும் முதன்மையான குணங்களுள்ளவராகவும் இருந்தார். அவர் எல்லா அஸ்திரங்களிலும் நிபுணர்; க்ஷத்திரியர்களை அழித்தவர்; ஜிதேந்திரியர். ஔர்வருக்கு ஜமதக்னி முதலான நூறுபுத்ரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு அனேகம் ஆயிரம் புத்ரர்கள் உண்டானார்கள். அவர்கள் பூமியில் மிகுதியாக ஆனார்கள்.

பிரம்மாவுக்கு வேறிரண்டு புத்ரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களிடத்தில் [1] லக்ஷணமென்பது இருக்கின்றது. அவர்கள் உலகத்தில் தாதா விதாதாவென்று சொல்லப்பட்டவர்கள்; மனுவினுடன் இருப்பவர்கள். தாமரைமலரை இருப்பிடமாகவுடைய மங்களகரையான [2] லக்ஷ்மிதேவி அவர்களுடைய ஸஹோதரி. ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற [3] குதிரைகள் அந்த லக்ஷ்மியினுடைய மனத்தினாலுண்டான ஸந்ததிகள். [4] வருணனுடைய பார்யையாகிய ஜ்யேஷ்டாதேவியானவள் சுக்ரனிடத்திலிருந்து ஜனித்தாள். பலனை அவளுடைய புத்ரனாகவும் தேவர்களைமகிழ்விக்கும் ஸுரையை அவளுடைய புத்ரியாகவும் அறியும். ஜனங்கள் பசித்து ஒருவரையொருவர் பக்ஷித்ததினால் அந்தஸுரையினிடம் எல்லாப்பிராணிகளையும் அழிக்கும்படியான அதர்மனென்னும் புத்ரன் பிறந்தான். அந்த அதர்மனுக்கு நிருருதி பார்யை. அவளுக்குப் பிறந்ததினால் ராக்ஷஸர்களுக்கு நைருருதர்கள் என்று பெயர். அந்த நிருருதிக்குக் கொடியவர்களும் எப்போதும் பாவஞ்செய்வதிலேயே எண்ணமுடையவர்களுமாகிய பயன், மஹாபயன், எல்லாப்பிராணிகளையுமழிக்கும் ம்ருத்யு ஆகிய மூன்று புத்திரர்கள் இருந்தார்கள். ம்ருத்யு எல்லாவற்றையும் அழிக்கிறவனாதலால் அவனுக்குப் பார்யையுமில்லை; புத்ரனுமில்லை.

---

1 உலகத்தின் இயல்பு.

2 வஸ்துக்களில் மனத்தைக் கவரத்தக்க சோபை இங்கே லக்ஷ்மி என்னப்படுவது.

3 ஆகாயத்தில் பிரகாசிக்கின்ற ஸூர்யகிரணங்கள் முதலியவற்றைக் குதிரைகளென்றது. லக்ஷ்மியென்பதைப் பிரம்மாவென்றும், குதிரை என்பதைப் பிதிர்க்கள் முதலானவர் என்றும் பழைய உரை கூறுகிறது.

4 வருணனுடைய பார்யையான ஜ்யேஷ்டாதேவியானவள் அவனுடைய வீர்யத்தினால் பலனென்னும்புத்ரனையும் ஸுரையென்னும் பெண்ணையும் பெற்றாள் என்பது பழையவுரை.

தாம்ராதேவியானவள் காகி, சேனி, பாஸி, த்ருதராஷ்ட்ரி, சுகி ஆகிய லோகப்ரஸித்தமான இந்தப் பெண்களையும் பெற்றாள். ராஜரே! காகியென்பவள் கோட்டான்களையும், சேனியென்பவள் பருந்துகளையும், பாஸியென்பவள் கள்ளிக்காக்கைகளையும் கழுகுகளையும், சுபமான த்ருதராஷ்ட்ரியென்பவள் எல்லா ஹம்ஸங்களையும் [1] கலஹம்ஸங்களையும் சக்ரவாகங்களையும் உண்டாக்கினாள். கீர்த்தி உள்ளவளும் நல்ல குணங்களும் நல்ல லக்ஷணங்களும் நிரம்பினவளுமாகிய சுகியென்பவள் கிளிகளையே பெற்றனள்.

அதன்பின், குரோதவசையென்பவள் [2] கோபதேவதையினிடமிருந்து ம்ருகி, ம்ருகமந்தை, ஹரி, பத்ரமனஸ், மாதங்கி, சார்த்தூலி, ஶ்வேதை, ஸுரபி, எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்திய ஸுரஸை ஆகிய ஒன்பதுபெண்களைப் பெற்றாள். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! மிருகங்களெல்லாம் ம்ருகியின் ஸந்ததிகள். கரடிகளும் பெரிய கவரிமான்களும் மிருகமந்தையின் ஸந்ததிகள். [3] பத்ரமனஸ் என்பவள் ஐராவதமென்னும் யானையை ஸந்ததியாகப் பெற்றாள். தேவர்களின் யானையாகிய ஐராவதமென்னும் மஹாகஜம் அவள் ஸந்ததி. பலசாலிகளாகிய குரங்குகளும் கருங்குரங்குகளும் கோலாங்கூலங்களும் ஹரியின் ஸந்ததிகளென்று சொல்லுகின்றனர். சார்த்தூலியென்பவள் அனேகங்களான ஸிம்மங்களையும் புலிகளையும் வேங்கைகளையும் இன்னும் மிகுந்த பலமுள்ளவையான எல்லாவற்றையும் பெற்றாள். இதில் ஸந்தேகமில்லை. ராஜரே! மாதங்கி என்பவள் யானைகளை ஸந்ததிகளாகப் பெற்றாள். ஶ்வேதையென்பவள் வேகமாகச் செல்லத்தக்க ஶ்வேதமென்று பெயருள்ள திக்கஜத்தைப் பெற்றாள்.

பாரதரே! அரசரே! உமக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். ஸுரபி என்பவள் ரோஹிணி, கீர்த்திபெற்ற கந்தர்வி, விமலை, அநலை என்கிற பெண்களைப் பெற்றாள். ரோஹிணியிடம் பசுக்கள் பிறந்தன. குதிரைகள் கந்தர்வியின் ஸந்ததிகள். இரையென்பவளுக்குத் தாமரைப்புஷ்பம் போன்ற கண்களையுடைய மூன்று கன்னிகைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களிடமிருந்து [4] பூவாமற்காய்க்கிற மரங்களும் மற்றமரங்களும் கொடிகளும் பிறந்தன. லதையென்றும் ருஹையென்றும் இரண்டுபேர்கள் தாம் பிரஸித்தமாகச் சொல்லப்

1 காரன்னங்கள்.

2 'பிரம்மாவினிடமிருந்து' என்பது தக்ஷிணதேசத்துப் பாடம்.

3 பத்ரமனஸ் என்பது மனத்தில் எப்போதும் ஜலமுள்ளதேவதைக்குப் பெயராதலின், ஐராவதம் அவள் ஸந்ததி எனப்பட்டது.

4 இதற்குத் தமிழில் கோளியென்று பெயர்.

பட்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் மூவரும் மேற்சொன்ன கொடி செடி வர்க்கங்களுக்கெல்லாம் உரியவர்கள். புஷ்பங்களில்லாமலே காய்க்கும் மரங்களெல்லாம் லதையென்பவளுடைய ஸந்ததிகளென்று அறியத்தக்கவை. அவற்றைத்தாம் வனஸ்பதிகளென்று சொல்லுகின்றனர். புஷ்பித்துப்பலிக்கின்ற வ்ருக்ஷங்களை ருஹையென்பவளுடைய ஸந்ததியென்று அறிகின்றனர். புதர்களும் மரங்களும் தோலில் பலமுள்ள மூங்கில் முதலிய புல்ஜாதிகளும் கொடிகளும் ருஹையினுடைய ஸந்ததிகள். [1] அவர்களிருவரோடும் வம்சம்முடிந்து போகின்றது. அநலையென்பவள் பிண்டபலன்களென்று சொல்லப்பட்ட உருண்டைவடிவான பழங்களுள்ள ஏழுவ்ருக்ஷங்களைப் பெற்றாள். [2] சுகியென்பவள் அநலையின் பெண். ஸுரஸையின்புத்ரன் கங்கன். அருணனுடைய பார்யையாகிய சேனி பராக்ரமமுள்ளவர்களும் மிகுந்தபலமுள்ளவர்களுமாகிய ஸம்பாதியையும் ஜடாயுவையும் பெற்றாள். ஸுரஸை நாகங்களையும் கத்ரு [3] பன்னகங்களையும் ஸந்ததிகளாகப் பெற்றனர். வினதைக்குக் கருடன் அருணன் என்று இரண்டு புத்ரர்கள் பிரஸித்திபெற்றவர்கள். அரசரே! புத்திமான்களிற் சிறந்தவரே! இவ்வாறு [4] எல்லா முக்யப்பொருள்களுடைய உத்பத்தியையும் நான் தெளிவாகச்சொன்னேன். இதைக் கேட்ட புருஷன் பாவத்தினின்று முழுதும் நீங்குவான்; ஸர்வஜ்ஞனுமாவான்; மேலான ஸுகத்தையும் பெறுவான்" என்று சொல்லினர்.

அறுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.
ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தேவர்களும் அஸுரர்களும் பூமியில் யார் யாராகப் பிறந்தனர் என்பது.)

ஜனமேஜயர், "பகவானே! தேவர்கள், அஸுரர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள், ஸிம்மங்கள், புலிகள், மிருகங்கள், பன்னகங்கள், பக்ஷிகள், மற்றுமுள்ளபிராணிகள், மனிதர்களில் மஹாத்மாக்களானவர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய ஜனனத்தை நான் விவரமாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன். இந்தப் பிராணிகளின்பிறப்பை

---

1 மூன்று கன்னிகைகள் என்று சொல்லப்பட்டவர்களில் மூன்றாமவளுக்குத் தனித்து ஸந்ததியில்லாமையால் பெயர் கூறவில்லை.

2 இவள் வேறாயிருக்கவேண்டும்.

3 ஸர்ப்பங்களின் ஜாதிபேதம்.

4 இதில் ஸூக்ஷ்மகாரணங்களைச் சொன்னதனால் ஸ்தூலகாரணங்கள் வேறு சொல்லப்பட்டாலும் விரோதமில்லை.

யும் செய்கையையும் வரிசையாகக் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

"வேந்தரே! தேவர்களிலும் அஸுரர்களிலும் எவர்கள் மனுஷ்யர்களிடம் முதலில் ஜனித்தனர்களோ அவர்களையெல்லாம் உமக்குச் சொல்வேன். விப்ரசித்தியென்று பெயர்பெற்ற அஸுரச்ரேஷ்டன் இருந்தானல்லவா? அவன் ஜராஸந்தனென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவானுன். ராஜரே! திதியின் புத்ரன் ஹிரண்யகசிபு என்று சொன்னேனே, அவன் மானிடலோகத்தில் சிசுபாலனென்ற ராஜாவாகப் பிறந்தான். ப்ரஹ்லாதனுக்குத் தம்பியாகிய ஸம்ஹ்லாதனென்பவன் சல்லியனென்று பெயருள்ள வாஹீக அரசனுகப் பிறந்தான். ப்ரஹ்லாதனுடைய கடைசித் தம்பியாகிய பராக்ரமமுள்ள அநுஹ்லாதனென்று சொல்லப்பட்டவன், த்ருஷ்டகேது என்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாகப் பிறந்தான். அரசரே! சிபி என்ற திதியின் புத்ரனைச் சொன்னேனே, அவன் பூமியில் த்ருமன் என்று பெயருள்ள ராஜாவானுன். அஸுரர்களுள் பெயர்பெற்ற பர்ஷ்கலனென்பவன் பகதத்தன் என்று க்யாதிபெற்ற ராஜாவானுன். அரசரே! அயசிரனும் அச்வசிரனும் பராக்ரமசாலியான அயசங்குவும், ககனமூர்த்தாவும், வேகவானுமாகிய வீரர்களான இவ்வைந்து அஸுரச்ரேஷ்டர்களும் கேகயதேசத்தில் மஹாத்மாக்களாகிய ராஜச்ரேஷ்டர்களாகப் பிறந்தார்கள்.

அவர்களைத்தவிர வேருகிய பராக்ரமசாலியான கேதுமான் என்பவன், அமிதௌஜஸ் என்று பெயர்பெற்ற கொடியசெய்கையுள்ள ராஜாவாக ஜனித்தான். ஸ்வர்ப்பாநுவென்று சொல்லப்பட்ட மிகுந்த ஐச்வர்யமுள்ள அஸுரச்ரேஷ்டன் உக்ரஸேனனென்று பெயர்பெற்ற உக்ரமான செய்கையுள்ள ராஜாவாகப் பிறந்தான். அச்வனென்று சொல்லப்பட்ட மிகுந்த ஐசுவர்யமுள்ள அஸுரச்ரேஷ்டனிருந்தானன்றே? அவன் பெரியவீரியமுள்ள தோல்வியடையாத அசோகனென்னும் ராஜாவாகப் பிறந்தான். ராஜரே! அவனுக்குத் தம்பி அச்வபதியென்று சொன்னேனன்றே? அந்த அஸுரன் புருஷச்ரேஷ்டனுகிய ஹார்த்திக்யனென்னும் ராஜாவாக ஜனித்தான். விருஷபர்வாவென்று சொல்லப்பட்ட ஐசுவர்யமுள்ள அஸுர ராஜன் பூமியில் தீர்க்கப்ரஜ்ஞனென்று சொல்லப்பட்ட அரசனுகப் பிறந்தான். மன்னரே! வ்ருஷபர்வாவின் தம்பியாகிய அஜகனென்பவன் ஸால்வனென்று பெயருள்ள ராஜாவாகப் பூமியிற் பிறந்தான். அச்வக்ரீவனென்று சொல்லப்பட்ட அஸுரச்ரேஷ்டன் பூமியில் ரோசமானனென்று சொல்லப்பட்ட ராஜா

வாகப் பிறந்தான். அரசரே! மதிப்புள்ளவனும் கீர்த்தியுள்ளவனுமாகிய ஸூக்ஷ்மனென்று சொல்லப்பட்ட அஸுரன் பூமியில் ப்ருஹத்ரதனென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாகப்பிறந்தான். துஹுண்டனென்று க்யாதிபெற்ற அஸுரோத்தமன் ஸேனாபிந்துவென்ற கியாதிபெற்ற ராஜாவாகப் பிறந்தான். அந்த அஸுரர்களுள் பலத்திற் சிறந்தவனாகிய இஷுபாத் என்பவன் பூமியில் பராக்ரமத்திற் புகழ்பெற்ற நக்னஜித் என்னும் ராஜாவாகப் பிறந்தான். ஏகசக்ரனென்று க்யாதிபெற்ற அஸுரஶ்ரேஷ்டன் பூமியில் பிரதிவிந்தியனென்ற பெயரோடு புகழ்பெற்றிருந்தான். விசித்ரமான யுத்தஞ் செய்பவனும் திதியின் புத்ரனுமான விருபாக்ஷனென்னும் அஸுரராஜன் பூமியில் சித்ரதர்மாவென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாகப் பிறந்தான். சத்துருக்களைப் பீடிக்கிற வீரனாகிய ஹரனென்னும் அஸுரோத்தமன் இருந்தானல்லவா? அவன் ஸுபாஹுவென்று பெயர்பெற்ற ஸ்ரீமானான அரசனாகப் பிறந்தான். பெரிய பராக்ரமசாலியும் எதிரிகள் பக்ஷத்தை ஒழிப்பவனுமாகிய அஹரனென்பவன் பூமியில் பாஹ்லீகனென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாகப் பிறந்தான். சந்திரன்போன்ற முகமுள்ள நிசந்திரனென்னும் அஸுரோத்தமன் முஞ்சகேசனென்று க்யாதியுள்ள ஸ்ரீமானான அரசனாகப்பிறந்தான். யுத்தத்தில் தொல்வியடையாதவனும் சிறந்த புத்தியுள்ளவனுமாகிய நிகும்பனென்னும் அஸுரன் பூமியில் தேவாதிபனென்று சொல்லப்பட்ட ராஜஶ்ரேஷ்டனாகப் பிறந்தான். அந்த அஸுரர்களில் சரபனென்னும் மஹாஸுரன் ராஜரிஷியாகிய பௌரவனென்று பெயருள்ள ராஜாவாகப் பிறந்தான். ராஜரே! சிறந்த பராக்ரமமுள்ள ஸ்ரீமானாகிய குபடனென்னும் அஸுரஶ்ரேஷ்டன் பூமியில் ஸுபார்ஶ்வனென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாகப் பிறந்தான். வேந்தரே! கபடனென்னும் அஸுரஶ்ரேஷ்டன் பொன்மலைக்கொப்பான பார்வதேயனென்று சொல்லப்பட்ட ராஜரிஷியாகப் பூமியிற் பிறந்தான். அந்த அஸுரர்களுள் இரண்டாமவனான சலபன், ப்ரஹ்லாதனென்னும் பாஹ்லீக தேசத்தரசனாகப் பிறந்தான். சந்திரனென்னும் அஸுரஶ்ரேஷ்டன் சந்திரனைப்போன்றவனான சந்திரவர்மாவென்று பெயர்பெற்ற காம்போஜதேசத்து ராஜாவாகப் பிறந்தான். ஸூர்யன் என்று பெயர்பெற்ற அஸுரஶ்ரேஷ்டன் ரிஷிகனென்று பெயருள்ள ராஜரிஷியாகிய ராஜஶ்ரேஷ்டனாகப் பிறந்தான். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! மிருதபனென்று பெயர்பெற்ற அஸுரோத்தமன் தான் பச்சிமானூபகனென்ற ராஜாவென்று அறியும். மிகுந்த பராக்ரமமுள்ள கவிஷ்டனென்று பெயர்பெற்ற அஸுரராஜன் த்ருமஸேனனென்று கியாதியுள்ள ராஜாவாகப் பூமியில் ஜனித்தான். மயூரனென்று

சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமானுன அஸுரஶ்ரேஷ்டன் விஶ்வனென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாகப்பிறந்தான். ஸுபர்ணனென்று சொல்லப் பட்டவனுகிய அவன் தம்பி, காலகீர்த்தியென்று சொல்லப்பட்ட அரசனுகப் பூமியிற் பிறந்தான். சந்திரஹந்தாவென்று சொல்லப் பட்ட ஶ்ரேஷ்டனுன பெரிய அஸுரன் ராஜரிஷியாகிய சுனகனென் னும் ராஜாவாகப் பிறந்தான். சந்த்ரப்ரமர்த்தனனென்று சொல்லப் பட்ட அஸுரராஜன் ஜானகியென்று பெயருள்ள ராஜாவாகப் பிறந்தான்.

குருவம்சத்தவரே! அரசரே! தீர்க்கஜிஹ்வனென்று சொல் லப்பட்ட அஸுரஶ்ரேஷ்டன்தான் பூமியில் காசிராஜனென்று பெயர்பெற்றிருக்கிறுன். ஸிம்ஹிகையென்பவளால் பெறப்பட்டவ னும் சந்திரார்க்கமர்த்தனனுமாகிய அந்த ராகு, க்ராதனென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாகப் பிறந்தான். தனுவின் புத்ரர்கள் நால்வ ரில் முதல்வனும் பராக்ரமசாலியுமாகிய விக்ஷரனென்னும் அஸு ரன் வஸுமித்ரனென்ற ராஜனென்று நினைக்கப்படுகிறுன். ராஜரே! விக்ஷரனுக்கு அடுத்தவனுகிய அஸுரஶ்ரேஷ்டன் பாண்டியதேசாதி பதியான ராஜாவென்று புகழ்பெற்றிருக்கிறுன். வீரனென்று பெ யர் உள்ள பலவானுகிய அஸுரோத்தமன் பௌண்ட்ரமாத்ஸ்யக னென்ற ராஜாவாக ஜனித்தான். வேந்தரே! வ்ருத்ரனென்று பெ யர் பெற்ற மஹாஸுரன்தான் ராஜரிஷியாகிய மணிமானென்னும் ராஜாவாகப் பிறந்தான். வ்ருத்ரன் தம்பியாகிய க்ரோதஹந்தா என் னும் அஸுரன் பூமியில் தண்டனென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாகப் பிறந்தான். க்ரோதவர்த்தனன் என்னப்பட்ட மற்றொரு அஸு ரன் தண்டதாரனென்று ப்ரஸித்தனுன ராஜாவாக ஜனித்தான்.

ராஜஶ்ரேஷ்டரே! (காலேயர்களின்) புத்ரர்களில் எட்டுப் பெ யர்கள் புலிக்கு ஸமமான பராக்ரமமுள்ள அரசர்களாகப் பிறந் தனர். அந்தக் காலேயபுத்ரர்கள் எட்டுப் பெயர்களுள் ஜ்யேஷ்ட னுன அஸுரஶ்ரேஷ்டன் மகததேசத்தில் ஜயத்ஸேனனென்னும் ராஜாவாக ஜனித்தான். அவர்களில் இரண்டாமவன் ஸ்ரீமானுகவும் இந்திரனுக்கொப்பாகவுமிருக்கிற அபராஜிதனென்னும் ராஜாவாகப் பிறந்தான். சிறந்த பராக்ரமமும் மேலான மாயையுமுடைய மூன்றுவது அஸுரஶ்ரேஷ்டன் பயத்தைத் தரத்தக்க பராக்ர மத்தையுடைய [1] நிஷாதராஜாவாகப் பூமியில் ஜனித்தான். அவர்களில் நாலாமவனுகச் சொல்லப்பட்டவன் பூமியில் ஶ்ரே ணிமானென்று சொல்லப்பட்ட ராஜரிஷிஶ்ரேஷ்டன் ஆவான்.

---

1 வேடர்கள்.

அவர்களில் ஐந்தாமவனாகிய சிறந்த அஸுரஸ்ரேஷ்டன் இந்த லோகத்தில் மஹௌஜஸ் என்று சொல்லப்பட்ட வீரனாகப் பிறந்தான். அவர்களில் ஆறாமவனும் புத்திசாலியுமான அஸுரஸ்ரேஷ்டன் புவியில் அபீருவென்று பெயர்பெற்ற சிறந்த ராஜரிஷியாக ஆனான். கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில் பெயர்பெற்றவனும் அறம் பொருள்களைச் சரியாகத் தெரிந்துகொண்டவனுமாகிய ஸமுத்ரஸேனனென்னும் அரசன் அந்தக் காலேயர்களின் கூட்டத்திலிருந்து உண்டானவன்தான். வேந்தரே! அந்தக் காலேயர்களில் எட்டாமவனாகிய ப்ருஹத் என்பவன் எல்லாப் பிராணிகளின் நன்மையிலும் ஊக்கமுள்ள தர்மாத்மாவாகிய ராஜாவாகப் பிறந்தான்.

அரசரே! தானவர்களுள் மிகுந்த பலவானாகிய குக்ஷியென்று பெயர்பெற்ற அஸுரன், பொன்மலைபோன்றவனான பார்வதீயன் என்று பெயர்பெற்ற அரசனாகப் பிறந்தான். மிகுந்த பராக்ரமம் உள்ளவனும் ஸ்ரீமானும் ராஜாவுமாகிய க்ரதனனென்னும் அஸுரஸ்ரேஷ்டன்தான் பூமியில் ஸூர்யாக்ஷனென்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாக ஜனித்தான். அஸுரர்களுள் ஸூர்யனென்று சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமானாகிய அஸுரஸ்ரேஷ்டன், எல்லா ராஜாக்களுக்கும் சிறந்த தரதனென்னும் பெயருள்ள பாஹ்லீகராஜனாக ஆனான். அரசரே! க்ரோதவசர்களென்கிறதாக ஒரு கூட்டம் சொன்னேனல்லவா? அவர்களிடமிருந்து வீரர்களாகிய அரசர்கள் இந்தப் பூமியிற் பிறந்திருந்தார்கள். குருவம்சத்தவரே! மத்ரகன், கர்ணவேஷ்டன், ஸித்தார்த்தன், கீடகன், ஸுவீரன், ஸுபாஹு, மஹாவீரன், பாஹ்லீகன், க்ரதன், விசித்ரன், ஸுரதன், ஸ்ரீமானாகிய நீலனென்னும் அரசன், சீரவாஸஸ், பூமிபாலனென்னுமரசன், தந்தவக்ரன் என்னுமரசன், துர்ஜயனென்பவன், ருக்மியென்னும் ராஜஸ்ரேஷ்டன், ஜனமேஜயராஜன், ஆஷாடன், வாயுவேகன், பூரிதேஜஸ், ஏகலவ்யன், ஸுமித்ரன், வாடதானன், கோமுகன், கரூஷதேசத்தரசர்கள், க்ஷேமதூர்த்தி, ஸ்ருதாயுஸ், உத்வஹன், ப்ருஹத்ஸேனன், க்ஷேமன், அக்ரதீர்த்தன், கலிங்கதேசத்தரசனாகிய குஹான், மதிமானென்னும் அரசன், ஈஸ்வரனென்று பெயருள்ளவன் ஆகிய இந்த அரசர்களின் கூட்டம் க்ரோதவசர்களென்னும் அஸுரக்கூட்டத்தினின்றும் பூமியில் உண்டானது.

பெரியபாக்யசாலியும் பெரிய கீர்த்தியுள்ளவனும் மிகுந்த பலமுள்ளவனும் அஸுரர்களுக்குப் பெரியவீரனுமாகிய காலநேமி என்று பெயர்பெற்றவன் முன்னிருந்தானன்றோ? அவன்தான் உக்ரஸேனன் புத்ரனாகிய பலவானான கம்ஸனென்று க்யாதிபெற்றிருந்

தான். இந்திரனுக்கொப்பான தேஜஸையுடைய தேவகனென்னும் அரசனிருந்தானல்வா? அவன், தலைமையமைந்த கந்தர்வராஜனே அரசனாகப் பூமியிற்பிறந்தவன். பாரதரே! பெரிய தேவரிஷியாகிய ப்ருஹஸ்பதியினுடைய அம்சத்திலிருந்து பரத்வாஜருக்குத் துரோணர் கர்ப்பாசயத்திலிருந்து ஜனிக்காமல் பிறந்தாரென்று அறியும். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அவர் வில்லாளிகளுள் மேலானவரும் அஸ்திரங்களெல்லாம் தெரிந்தவரும் பெரும்புகழும் பெரும் பராக்ரமமுமுள்ளவருமாக ஜனித்தார். வேதமறிந்தவர்கள் அந்தத் துரோணரைத் தனுர்வேதத்திலும் வேதத்திலும் மிகச்சிறந்தவராகவும் அருமையான செய்கையுள்ளவராகவும் தமது குலத்தை வ்ருத்தி செய்பவராகவும் அறிகின்றனர். பரதவம்சத்தவரே! எதிரிகளைப் பீடிப்பவரும், சிறந்த பராக்ரமமுள்ளவரும், சத்ருபக்ஷங்களுக்குப் பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறவரும், தாமரையிதழ்போன்ற கண்களை உடையவரும், சூரருமாகிய அஸ்வத்தாமாவானவர், சிவன் யமன் இவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து காமத்திலிருந்தும் கோபத்திலிருந்தும் உண்டுபண்ணப்பட்டு, மனிதர்களிற் சிறந்தவராகப் பூமியிலிருந்தார். அஷ்டவஸுக்கள் வஸிஷ்டருடைய சாபத்தாலும் இந்திரனுடைய கட்டளையினாலும் சந்தனுராஜாவுக்குக் கங்காதேவியினிடம் புத்ரர்களாக ஜனித்தனர். அவர்களுள் கடைசியானவரும் கௌரவர்களுக்கு அபயம்கொடுத்தவரும், சிறந்த புத்தியுள்ளவரும், வேதங்களையறிந்தவரும், நல்ல வாக்குள்ளவரும், சத்ருபக்ஷங்களை ஒழிப்பவருமாகிய பீஷ்மாசாரியர் அந்தச் சந்தனுவின் புத்திரர். அஸ்திரம் தெரிந்தவர்களெல்லாருள்ளும் சிறந்தவரும், மஹாபராக்ரமசாலியுமான அவர் மஹாத்மாவாகிய பரசுராமருடன் யுத்தஞ் செய்தார். அரசரே! க்ருபர் என்று பெயருள்ள பிரம்மரிஷி, பூமியிலிருந்தாரன்றோ? மிகுந்த சக்தியுள்ள அவர் ருத்ரர்களுடைய கூட்டத்திலிருந்து உண்டானவரென்று அறியும். இந்த லோகத்தில் மஹாரதனான சகுனியென்னும் ராஜா இருந்தானே, எதிரிகளைப் பீடிப்பவனாகிய அவனைத் துவாபரயுகமே வந்து பிறந்ததாக அறியும். ஸத்யஸந்தனும் வ்ருஷ்ணிகுல ஸ்ரேஷ்டனும் எதிரிகளையழிப்பவனுமாகிய ஸாத்யகி, தேவர்களாகிய ஸப்த மருத்துக்களின் பக்ஷத்திலிருந்து ஜனித்தவன். அரசரே! இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் ஆயுதம் பிடித்தவர்களெல்லாரினும் ஸ்ரேஷ்டனான த்ருபதனென்னும் ராஜரிஷி, அந்த மருத்துக்களின் கூட்டத்திலிருந்தே பிறந்தவன். ராஜரே! நிகரில்லாத செய்கையையுடையவனும் க்ஷத்ரிய ஸ்ரேஷ்டர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவனுமாகிய க்ருதவர்மாவென்னும் அரசனையும் அந்தக்கூட்டத்திலிருந்து வந்தவனாக அறியும். சத்துருக்களையழிப்பவனும்

எதிரிகளின் தேசங்களுக்குத் தாபத்தை உண்டாக்குகின்றவனுமாகிய விராடனென்னும் ராஜாவையும் ஸப்தமருத்துக்களின் கூட்டத்திலிருந்து உண்டானவனாகவே அறியும். அரிஷ்டையென்பவளின் புத்ரனாகிய ஹம்ஸன் என்று பெயர்பெற்ற கந்தர்வராஜன், க்ருஷ்ணத்வைபாயனருடைய புத்ரனாகிய த்ருதராஷ்ட்ரனென்று பெயர்பெற்ற கௌரவராஜனாகப் பிறந்தான். நீண்டகைகளும் சிறந்த பராக்கிரமமுமுள்ளவனும் அறிவே கண்ணாகவுடையவனுமாகிய த்ருதராஷ்டிர ராஜன் தன் தாயார் செய்த குற்றத்தினாலுண்டான ரிஷியின் கோபத்தினால் குருடனாகவே பிறந்தான். சஸ்திரம் பிடித்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவனும் சிறந்தகைகளுடையவனும் உன்பிதாவுக்குப் பாட்டனும் அந்தத் திருதராஷ்டிரனுக்குத் தம்பியும் மிகுந்ததைரியமும் பலமுமுள்ளவனுமாகிய பாண்டுவென்னும் வீரன் ஸப்தமருத்துக்களின் கூட்டத்திலிருந்து ஜனித்தவன். மிகச்சிறந்த பாக்கியமுள்ளவரும் [1] புத்ரவான்களுட் சிறந்தவரும் புத்திமான்களுள் ஶ்ரேஷ்டருமாகிய அந்த விதுரர், தர்மதேவதையின் அம்சத்திலிருந்து பூலோகத்தில் ஜனித்த வ்யாஸ புத்ரரென்று அறியும். கலியினுடைய அம்சமானது, அறிவில்லாதவனும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும் கௌரவர்களுக்கு அபகீர்த்தியை உண்டாக்குகிறவனுமாகிய துர்யோதனனென்னும் ராஜாவாகப் பூமியில் ஜனித்தது. அரசரே! எல்லா உலகமும் விரோதிக்கத்தக்க கலிபுருஷனாகிய துர்யோதனன் பூமிமுழுவதையும் ஹதஞ்செய்தான். அவனால் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நாசத்தை உண்டாக்கும் பெரிய விரோதம் தூண்டி விடப்பட்டது. புலஸ்திய புத்ரர்களாகிய ராக்ஷஸர்கள் இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் துர்யோதனன் ஸஹோதரர்களும் எல்லாரும் கொடிய செய்கையுள்ளவர்களுமான துச்சாஸனன் முதலிய நூறுபேர்களாகப் பிறந்தனர். பரதஶ்ரேஷ்டரே!, துர்முகனும், துஸ்ஸஹனும், இன்னும் நான் பெயர்குறிக்காத துர்யோதனனுக்கு ஸஹாயமாயிருந்தவர்களும் ராக்ஷஸர்களே. த்ருதராஷ்டிரனுக்கு வைஶ்யஜாதிப் பெண்ணினிடம் பிறந்த நூற்றொராவது புத்ரனாகிய யுயுத்ஸுவும் ராக்ஷஸனே" என்று வைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜனமேஜயர், "ஸமர்த்தரே! இந்தத் திருதராஷ்டிர புத்ரர்களில் மூத்தவர் இளையவர் வரிசையையும் அவர்களுடைய பெயர்களையும் வரிசையாகச் சொல்லக்கடவீர்" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

---

1 இதனால் விதுரருக்கு நல்லபிள்ளைகளிருந்தாரென்று தெரிகிறது.

"அரசரே! துர்யோதனன், யுயுத்ஸு, துச்சாஸனன், துஸ்ஸஹன், துச்சலன், [1] துர்முகன், விவிம்சதி, விகர்ணன், ஜலஸந்தன், ஸுலோசனன், விந்தன், அநுவிந்தன், துர்த்தர்ஷன், ஸுபாஹு, துஷ்ப்ரதர்ஷணன், துர்மர்ஷணன், துர்முகன், துஷ்கர்ணன், கர்ணன், சித்ரன், உபசித்ரன், சித்ராக்ஷன், சாருசித்ராங்கதன், துர்மதன், துஷ்ப்ரஹர்ஷணன், விவித்ஸு, விகடன், ஸமன், ஊர்ணநாபன், பத்மநாபன், நந்தன், உபநந்தன், ஸேனாபதி, ஸுஷேணன், குண்டோதரன், மஹோதரன், சித்ரபாஹு, சித்ரவர்மா, ஸுவர்மா, துர்விரோசனன், அயோபாஹு, [2] மஹாபாஹு, சித்ரசாபன், ஸுகுண்டலன், பீமவேகன், பீமபலன், பலாகி, பீமவிக்ரமன், உக்ராயுதன், பீமசரன், கனகாயு, த்ருடாயுதன், த்ருடவர்மா, த்ருடக்ஷத்ரன், ஸோமகீர்த்தி, அனூதரன், ஜராஸந்தன், த்ருடஸந்தன், ஸத்தியஸந்தன், ஸஹஸ்ரவாக், உக்ரஸ்ரவஸ், உக்ரஸேனன், க்ஷேமமூர்த்தி, அபராஜிதன், பண்டிதகன், விசாலாக்ஷன், துராதனன், த்ருடஹஸ்தன், ஸுஹஸ்தன், வாதவேகன், ஸுவர்ச்சஸ், ஆதித்யகேது, பஹ்வாசி, நாகதத்தன், அனுயாயி, கவசி, நிஷங்கி, தண்டி, தண்டதாரன், தனுர்க்ரஹன், உக்ரன், பீமரதன், வீரன், வீரபாஹு, அலோலுபன், அபயன், ரௌத்ரகர்மா, த்ருடரதன், அனாத்ருஷ்யன், குண்டபேதி, விராவி, தீர்க்கலோசனன், தீர்க்கபாஹு, மஹாபாஹு, வ்யூடோரு, கனகாங்கதன், குண்டஜன், சித்ரகன், இவர்கள் [3] த்ருதராஷ்ட்ர புத்ரர்கள். துச்சலையென்ற பெண் நூற்றோராமவள். த்ருதராஷ்ட்ரனுடைய வைஸ்யஸ்திரீபுத்ரனாகிய யுயுத்ஸுவும் நூற்றுக்கு மேற்பட்டவன். ராஜரே! இந்த நூற்றொருபுத்ரர்களும், ஒரு கன்னிகையும் சொல்லப்பட்டனர். குறித்த பேர்வரிசைப்படி ஜ்யேஷ்டர்கனிஷ்டர் என்பதை அறிகின்றனர். ராஜரே! எல்லாரும் அதிரதர்களான சூரர்கள்; எல்லாரும் யுத்தத்தில் பாண்டித்யமுள்ளவர்கள்; எல்லாரும் வேதம் தெரிந்தவர்கள்; எல்லாரும் சாஸ்திரத்தின் கரைகண்டவர்கள்; எல்லாரும் யுத்தத்தைச்சேர்ந்த வித்தைகளில் தேர்ந்தவர்கள்; கல்வியினாலும் குலத்தினாலும் சோபிக்கின்றவர்கள். ராஜரே! எல்லோருக்கும் தகுதியான பார்யைகள் கல்யாணஞ் செய்யப்பட்டனர். ராஜரே! குருவம்சத்தவனாகிய த்ருதராஷ்ட்ரமஹாராஜன் துச்சலையென்னும் பெண்ணை விவாஹத்துக்குரிய பருவத்தில் காந்தாரியின் அபிப்ராயப்படி ஸிந்து தேசத்தரசனாகிய ஜயத்ரதனுக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்தான்.

1, 2 இவை இரண்டுமுறை வந்திருக்கின்றன.

3 இவர்களின் பெயரகராதியை 481-484 பக்கங்களில் பார்க்க.

ராஜரே! அரசரான யுதிஷ்டிரரைத் தர்மதேவதையின் அம்சமாகவும், பீமஸேனனை வாயுவின் அம்சமாகவும், அர்ஜுனனை இந்திரனுடைய அம்சமாகவும், எல்லாப் பிராணிகளுடைய மனத்தையும் கவருகிறவர்களும் அழகில் நிகரற்றவர்களுமாகிய நகுல ஸஹதேவர்களைப் பூமியில்வந்த அஶ்வினீதேவர்களுடைய அம்சங்களாகவும் அறிவீர்.

வர்ச்சஸ் என்று பெயர்பெற்ற பராக்ரமசாலியான சந்திரபுத்ரன்தான் பெரிய கீர்த்தியுள்ள அபிமன்யுவென்னும் அர்ஜுனபுத்ரனாகப் பிறந்தான். ராஜரே! அவன் அவதரிக்கும்போது தேவர்களைநோக்கிச் சந்திரன் சொன்னதாவது :—'எனக்குப் பிராணனிலும் அதிகப் பிரியமான புத்ரனை நான் கொடுக்கமாட்டேன். நான் சொல்லப்போகிற நியமத்தைச் செய்துகொள்ளவேண்டும்; அதைத் தாண்டக்கூடாது. பூமியில் அஸுரர்களைக்கொல்வதாகிய தேவர்களுடைய காரியம் நமது காரியம்தான்; இந்த வர்ச்சஸ் அங்கே போகப்போகிறான்; ஆனால், அதிககாலம் நிற்கமாட்டான். நாராயணருக்கு ஸகாவான நரன், இந்திரபுத்ரனாகிய அர்ஜுனனென்று பெயர்பெற்ற பராக்ரமசாலியான பாண்டு புத்ரனாகப் பிறக்கப்போகிறான்; இவன் அவனுடைய புத்ரனாகப்பிறக்கப்போகிறான்; இவன் பாலனாக இருக்கையிலேயே பூமியில் மஹாரதனாவான். தேவஶ்ரேஷ்டர்களே! பதினாறு வருஷகாலம் அங்கேயிருப்பான்; இவனுடைய பதினாறும்பிராயத்தில் உங்களுடைய அம்சங்களெல்லாம் வீரர்களைக்கொல்லும் செய்கையை நடத்துகிற அந்த யுத்தம் நடக்கப்போகிறது. தேவர்களே! நரநாராயணர்கள் அந்தச் சண்டையி லில்லாமலிருக்கிறபோது அஸுரர்கள் சக்ரவ்யூஹத்தைச் செய்துகொண்டு உங்களோடு யுத்தஞ்செய்யப் போகின்றனர். சிறுவனாகிய என்னுடைய புத்ரன் கலைக்கமுடியாத வ்யூஹத்துக்குள் பிரவேசித்து ஸஞ்சரிக்கப் போகிறான்; சத்ருக்களெல்லாரையும் முகங்காட்டாமல் ஓடச்செய்யப் போகிறான்; மஹாரதர்களான வீரர்களை வதஞ்செய்யப்போகிறான். சிறந்த கைகளுள்ள அந்த என்புத்திரன், ஒருதினத்தின் ஒருபாதிக்குள் சத்துருக்களுடைய நாலிலொருபாகத்தை யமபட்டணத்துக்கு அனுப்பப்போகிறான். மஹாரதர்களாகிய அனேக வீரர்களோடு யுத்தத்தில் ஸந்தித்து ஸாயங்காலத்தில் அந்தவீரன் மறுபடியும் என்னோடு சேரப்போகிறான்; வம்சவ்ருத்தியைச் செய்யும் வீரனான ஒரு புத்திரனைப் பெறப்போகிறான். அந்தப் புத்திரன் அழிந்துபோன பாரதவம்சத்தை மறுபடியும் நிலைநிறுத்தப்போகிறான்' என்பது. இந்தச் சந்திரனுடைய சொல்லைக்கேட்டுத் தேவர்களெல்லாரும் சேர்ந்து, 'அவ்வாறே ஆகக்கடவது' என்று சொல்லிச் சந்திரனைக் கௌரவித்தனர்.

ராஜரே! இவ்வாறு உமது பிதாவின் பிதாவாகிய அபிமன்யுவின் ஜனனத்தை நான் சொன்னேன். மஹாரதனாகிய த்ருஷ்டத்யும்னனை அக்னியின் அம்சமென்று நீர் அறியும்; ராஜரே! முதலில் ஸ்திரீயாயிருந்த சிகண்டியை ராக்ஷஸனாக அறியும். பரதச்ரேஷ்டரே! பிரதிவிந்தியன், ஸுதஸோமன், ச்ருதகீர்த்தி, நகுலன் புத்ரனான சதானீகன், பராக்ரமசாலியான ச்ருதஸேனன் என்ற திரௌபதி புத்திரர்கள் ஐவர் இருந்தனரே, அவர்களை விச்வரென்னும் தேவக்கூட்டங்களை ஜனித்தனவாக அறியும். வஸுதேவரின் பிதாவான சூரனென்னும் யாதவச்ரேஷ்டன் ஒருவன் இருந்தான். பூமியில் அழகில் நிகரற்ற ப்ருதையென்பவள் அவனுக்குப் பெண். பராக்ரமசாலியாகிய அந்தச் சூரன், பிள்ளையில்லாமலிருந்த தன் அத்தையின் புத்ரனுடைய புத்ரனாகிய குந்திபோஜனென்பவனுக்குத் தன் ஸந்ததியில் முதன்மையானதைக் கொடுப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்தபடி, அந்தப் பெண் முதலிற் பிறந்தவளாதலால், அந்தக் குந்திபோஜனை வ்ருத்திசெய்வதற்காக அவளை அவனுக்குப் பெண்ணாகக்கொடுத்தான். தன் பிதாவின் க்ருஹத்தில் பிராம்மணர்களையும் அதிதிகளையும் பூஜிப்பதற்கு நியமிக்கப்பட்டிருந்த அவள், கடுமையானவரும் பயங்கரமானவரும் கடுந்தவமுள்ளவரும் தர்மத்தில் த்ருடமான உறுதியுள்ளவருமாகிய துர்வாஸரென்று சொல்லப்பட்ட பிராமணருக்குப் பணிவிடை செய்தாள். சிலாக்கியமான மனமுள்ள அந்த உக்ரரான ரிஷியை எல்லா வகையான முயற்சிகளாலும் ஸந்தோஷப்படுத்தினாள். அவர் திருப்தியடைந்தவராகி மந்திரமுள்ள கிரியையை முறைப்படி உபதேசித்தார். சிறந்த மஹிமையுள்ள அந்தத் துர்வாஸர், அவளைப் பார்த்து, 'ப்ரியமானவளே! உன்னிடத்தில் த்ருப்தியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். தேவியே! நீ இந்த மந்திரத்தினால் எந்த எந்தத் தேவதையை ஆவாஹனஞ் செய்வாயோ, அந்த அந்தத் தேவதையின் அனுக்ரஹத்தினால் புத்ரர்களைப் பெறுவாய்' என்று சொன்னார்.

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட கீர்த்தியுள்ள அந்தச் சிறுமி, பரீக்ஷை பார்க்கவேண்டுமென்கிற ஆசையுடன், கன்னிகையாயிருக்கும்போதே ஸூர்ய பகவானை அழைத்தாள். பிரகாசத்தையுண்டு பண்ணுகிற ஸூர்ய பகவான் அப்போது அவளிடத்தில் கர்ப்பாதானஞ் செய்தான். ஆயுதம் பிடிப்பவர்களெல்லாரிலும் ச்ரேஷ்டனும் கவசகுண்டலங்களுள்ளவனும் அழகுள்ளவனும் ஒளியினால் சூர்யனுக்கு ஒப்பானவனும் எல்லா அங்கங்களிலும் ஆபரணங்களை அழகாக அணிந்தவனும் தேவபுத்ரனுமாகிய

பிள்ளையை அவளிடத்தில் உண்டுபண்ணினன். அப்போது, குந்தி பந்துவர்க்கத்தின் பயத்தினல் பிறந்ததை மறைப்பதற்காக, புகழ்பெற்ற அந்தக் குமாரனை ஜலத்தில்விட்டுவிட்டாள். ஜலத்தில்விடப்பட்ட அந்தக்குழந்தையை ராதையின் கணவனும் மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவனுமாகிய ஒரு [1] ஸூதன் தன் மனைவியாகிய ராதையின் புத்ரனகச்செய்தான். அந்தத் தம்பதிகளிருவரும் அந்தக்குழந்தைக்கு எல்லாத் தேசங்களிலும் ப்ரஸித்தமான வஸுஷேணனென்கிற நாமதேயத்தைச்செய்தனர். பலவானகிய அவன் வளர்ந்து எல்லா அஸ்திரங்களிலும் மேலானவனனன். ஜபஞ் செய்பவருட்சிறந்தவனகிய அவன் வேதாங்கங்களெல்லாவற்றையும் ஜபஞ்செய்தான். உறுதியானபராக்ரமமுள்ளவனும் புத்திமானுமாகிய அந்த மஹாத்மா ஜபஞ்செய்துகொண்டிருக்குங் காலத்தில் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கத்தகாதது அவனுக்கு ஒன்றும் இருந்ததில்லை. பிராணிகளை வ்ருத்திசெய்கிற இந்திரன் தன்புத்ரனுக்காகப் பிராமண ரூபமெடுத்துக்கொண்டு அந்த வீரனிடத்தில் அவன் சரீரத்திற்கூடவேபிறந்த கவசகுண்டலங்களை யாசித்தான். அப்படியே, கர்ணன் கவசகுண்டலங்களையறுத்து எடுத்துக்கொடுத்தான். இந்திரன், ஆச்சர்யத்துடன் அவனுக்கு சக்தி யென்னும் ஆயுதத்தைக்கொடுத்து, 'ஜயிக்கமுடியாதவனே! தேவர்கள், அஸுரர்கள், மனுஷ்யர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுள் [2] எவன்மீது இதைப்பிரயோகிப்பாயோ அந்தஒருவன் இருக்கமாட்டான்' என்றுசொன்னன். முதலில் அவனுக்குப் பூமியில் வஸுஷேணனென்ற பெயர்மாத்திரம் இருந்தது. பிறகு, அந்த ஸூர்யபுத்ரன் அந்தச்செய்கையினல் (கவசத்தையறுத்ததினல்) [3] கர்ணனென்று பெயர் பெற்றன்.

கவசத்தைத் தரித்துக்கொண்டபடி பிறந்த பெரும்புகழ்பெற்ற அந்தவீரன்தான் கர்ணனென்று பெயர்பெற்ற குந்தியின் ஜ்யேஷ்டபுத்ரன். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அந்தவீரன் ஸூதன்வீட்டில் வளர்ந்தான். அரசரே! ராஜஸ்ரேஷ்டனும் ஆயுதம் பிடித்தவர்களுளெல்லாம் சிறந்தவனும் துர்யோதனனுடைய மந்திரியும் ஸ்நேஹிதனும் பகைவர்களையழிப்பவனுமாகிய அந்தக்கர்ணனை ஸூர்யனுடைய சிறந்த அம்சமென்றறியும். தேவர்களுக்குந் தேவரும் சாஸ்வதருமாகிய நாராயணருடைய அம்சந்தான் மனுஷ்யர்களுள் பராக்ரமசாலியான வஸுதேவபுத்ரராகிய கிருஷ்ணனக அவதரித்தது. மஹாபலசாலியாகிய பலராமர் ஆதிசேஷனென்

1 தேரோட்டுகிறவன் 2 ஒருவனைமட்டும் கொல்லும் என்பது கருத்து. 3 க்ருண் (=சேதிப்பது) என்னும் பகுதியிலிருந்துவந்தது.

னும் நாகனுடைய அம்சம். ராஜரே! மிகுந்த தேஜஸுள்ள ப்ரத்யும்னனை [1] ஸநத்குமாரரென்று அறியும். இப்படி இன்னும் அனேகராஜாக்கள் தேவர்களுடைய அம்சங்களாக வஸுதேவருடைய வம்சத்தில் வம்சவ்ருத்தி செய்துகொண்டு பிறந்தனர். ராஜரே! அப்ஸரஸுகளுடையகூட்டம் நான் சொன்னேனே, அவர்களுடையபாகங்கள் இந்திரனுடைய கட்டளையினால் பூமியில் பிறந்தன. ராஜரே! இவர்கள்தான் மனுஷ்யலோகத்தில் க்ருஷ்ணனால் விவாஹஞ்செய்யப்பட்ட பதினாறாயிரம் ஸ்த்ரீகளாக இருந்தனர். லக்ஷ்மியினுடைய அம்சம் கிருஷ்ணனுடைய ப்ரீதிக்காகப் பூமியில் பீஷ்மகராஜாவின் வம்சத்தில் ருக்மிணியென்று பெயருள்ள பதிவ்ரதையாக ஜனித்தது. ஶ்லாக்கியமான த்ரௌபதியென்பவள், இந்திராணியின் பாகத்திலிருந்து உண்டானாள்; த்ருபதன்வீட்டில் யஜ்ஞமேடையின் நடுவில் உண்டானவள்; குற்றமில்லாதவள்; அதிகக் குட்டையுமல்லள்; அதிக நெட்டையுமல்லள்; நீலோத்பலபுஷ்பம்போன்ற நல்லமணமுள்ளவள்; தாமரைப்புஷ்பங்கள்போன்ற நீண்ட கண்களையுடையவள்; அழகான நிதம்பமுள்ளவள்; மிகக் கறுத்தும் சுருண்டுமிருக்கிற கூந்தலையுடையவள்; எல்லா லக்ஷணங்களும் நிரம்பினவள்; வைடூர்யக்கல் நிறமானவள்; ரஹஸ்யத்தில் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களாகிய ஐவர்களுக்கும் மனத்தைக் கலக்குகிறவள்; [2] ஸித்தியென்றும் [3] த்ருதியென்றும் சொல்லப்பட்ட தேவஸ்திரீகளே குந்தியென்றும் மாத்ரியென்றும் சொல்லப்பட்ட ஐவரின் தாய்மார்களாகப் பிறந்தனர். [4] மதியென்னும் தேவதைதான் காந்தாரியாகப் பிறந்தது. ராஜரே! இவ்வாறு தேவர்கள், அஸுரர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்ஸரஸுகள், ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுடைய அம்சங்கள் பூமியில் அவதரித்ததைப்பற்றி உமக்கு நான் சொன்னேன். யுத்தத்தில் அடங்காத மதமுள்ள அந்த மஹாத்மாக்களான அரசர்கள் விரிவான யதுவம்சத்திற் பிறந்து பூமியிற்பிரகாசித்தனர். பிராமணர்களையும் க்ஷத்திரியர்களையும் வைசியர்களையும்பற்றி உமக்குச் சொன்னேன். தனத்தையும் கீர்த்தியையும் புத்ரனையும் ஆயுளையும் ஜயத்தையும் கொடுக்கத்தக்க இந்த அம்சாவதரணமானது வெறுப்பில்லாமற் கேட்கத்தக்கது. தேவகந்தர்வராக்ஷஸர்களுடைய அம்சாவதரணத்தைக் கேட்டு ஜனன மரணங்களையறிந்த புத்திமான் கஷ்டங்களில் சோர்வை அடையான்" என்று வைசம்பாயனர் கூறினர்.

---

[1] வேறு நூல்களில் இவனை மன்மதாம்சம் என்று கூறியிருக்கிறது. ஹரிவம்சம் விஷ்ணுபர்வ அத். 104 சுலோ. 2; பாகவதம் ஸ்கந்தம் 10-வது 55-அத். [2] ஜயம். [3] ஸந்தோஷம்; திருப்தி. [4] விவேகம்.

அறுபத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மனிதஸ்ருஷ்டியும் யயாதி சரித்திரச் சுருக்கமும்.)

ஜனமேஜயர், "பிராமணரே! தேவர்கள், அஸுரர்கள், ராக்ஷஸர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்ஸரஸுகளாகிய இவர்களுடைய அம்சங்கள் பூமியில் அவதரித்த விதத்தைச் செம்மையாக உம்மிடமிருந்து கேட்டேன். பிராமணரே! பிரம்மரிஷிகளின் கூட்டத்தின் முன்னிலையில் இந்தக் குருக்களுடைய வம்சத்தை முதலிலிருந்து நீங்கள் மறுபடியும் சொல்லவிரும்புகிறேன்" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

"தர்மார்த்தகாமங்களோடு கூடியதும் பாவங்களைப் போக்குவதுமாகிய சிறந்த ஞானமுள்ள ராஜரிஷிகளின் சரித்திரத்தை நான் இப்போது சொல்லுகிறேன்; கேளும். குற்றமற்றவரே! தக்ஷர், வைவஸ்வதமனு, பரதன், குரு, அஜமீடவம்சத்தவனுகிய பூரு, யாதவர்கள், கௌரவர்கள், பரதவம்சத்தவர்கள் ஆகிய இவர்களெல்லாருடையதும், புண்ணியமானதும் மங்களத்தையும் ஸம்பத்தையும் கீர்த்தியையும் ஆயுளையும் மிகுதியாகத் தருவதுமாகிய வம்சத்தை உமக்குச் சொல்லப்போகிறேன். எல்லாரும் தேஜஸுகளினல் பிரகாசிப்பவர்களும் மஹரிஷிகளுக்கொப்பான தேஜஸையுடையவர்களுமாகிய ப்ராசினபர்ஹியின் புத்ரர்கள் பதின்மர், ஸாதுக்களாகவும் புண்ணிய ஸ்வபாவமுள்ள ஜனங்களாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்களுடைய முகத்திலிருந்த அக்னியினலே மிகுந்த செழுமையுள்ள விருக்ஷங்களும் ஓஷதிகளும் எரிக்கப்பட்டன. அவர்களிடமிருந்து ப்ராசினபர்ஹியின் வம்சத்திற் பிறந்தவனுற் பிராசேதஸர் என்று சொல்லப்பட்ட தக்ஷர் பிறந்தார். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! தக்ஷரிடமிருந்து இந்தப் பிரஜைகள் உண்டாயின. அதனல், அவர் லோகத்துக்குப் பிதாமஹராக ஆனர். பிரசேதஸின் புத்திரரும் ரிஷியுமாகிய தக்ஷர் [1] வீரணி என்பவளோடு சேர்ந்து கூர்மையான தவமுள்ள தம்மைப்போன்ற புத்திரர்கள் ஆயிரம்பேரை உண்டுபண்ணினர். ஆயிரக்கணக்கான தக்ஷபுத்திரர்கள் சேர்ந்திருக்கையில் நாரதர் அவர்களுக்கு மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகிய சிறந்த தத்வஜ்ஞானத்தைக் கற்பித்தார்; அவர்கள் காணமற் போவதற்காகவே திக்குக்களின் முடிவுகளைத்தெரிந்து கொள்வதாகிய வியாபாரத்தில் (அவர்) அவர்களை நியமித்தார்.

1 வீரணன் புத்திரி.

ஜனமேஜயரே! பிறகு, பிரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கவிரும்பின தக்ஷரென்பவர், ஐம்பது பெண்களைப் புத்ரிகைகளாக நிச்சயஞ்செய்து கொண்டார். அவர் தர்மதேவதைக்குப் பத்துப் பெண்களையும், கச்யபருக்குப் பதின்மூன்று பெண்களையும், சந்திரனுக்குக் காலத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக ஏற்பட்ட இருபத்தேழுபெண்களையும் கன்னிகாதானஞ் செய்தார். மரீசியின் புத்திரராகிய கச்யபர் பதின்மூன்று மனைவிகளுக்குள் முதன்மையான அதிதியென்னும் தக்ஷபுத்திரியினிடம் மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ள இந்திராதி தேவர்களையும் ஸூர்யனையும் உண்டாக்கினர்; வைவஸ்வதன் என்று சொல்லப்பட்ட ஸமர்த்தனாகிய யமன் ஸூர்யனுடைய புத்திரனாகப் பிறந்தான். அரசரே! [1] யமி என்னும் பெண்ணும் ஸூர்யனுக்குப் பிறந்தாள். சிறந்த ஞானமுள்ளவரும் ஸமர்த்தருமாகிய மனுவும் ஸூர்யனுடைய புத்திரராகப் பிறந்தார். அந்தப் புத்திமானாகிய மனு தர்மத்திலேயே சித்தமுள்ளவர்; அவரிடத்தில் வம்சம் நிலைபெற்றது. மனுஷ்யர்களுடைய இந்தப் பிரஸித்தமான வம்சம் அந்த மனுவினிடத்திலிருந்து உண்டாயிற்று. பிரம்ம க்ஷத்ரியர் முதலானவர்கள் அந்த மனுவினிடமிருந்து உண்டானதனால் மானவர்களானார்கள். மஹாராஜரே! அதனால், பிராம்மணர்கள் க்ஷத்ரியர்களுடன் சேர்ந்திருந்தனர். மனுபுத்ரர்களாகிய பிராம்மணர்கள் அந்த க்ஷத்ரியர்களுக்கு வேதங்களை அங்கங்களுடன் கற்பித்தனர். வேனன், த்ருஷ்ணு, நரிஷியத், நாபாகன், இக்ஷ்வாகு, காருஷன், சர்யாதி, எட்டாவது இளையென்னும் பெண், ஒன்பதாவது க்ஷத்ரிய தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்த ப்ருஷத்ரன், பத்தாவது [2] அரிஷ்டன் இவர்களை மனுபுத்திரர்களென்று சொல்லுகின்றனர். அப்படியே, மனுவுக்கு வேறு ஐம்பது புத்ரர்கள் பூமியில் இருந்தனர் என்றும், பரஸ்பர விரோதத்தினால் அவர்களெல்லோரும் அழிந்து போயினரென்றும் நமக்குக் கேள்வி.

அதன்பிறகு, வித்வானாகிய புரூரவஸ் என்பவன் இளையினிடம் பிறந்தான். அந்த இளை அவனுக்கு மாதாவாகவும் பிதாவாகவும் இருந்தாளென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். பதின்மூன்று ஸமுத்ர த்வீபங்களை வசப்படுத்தின பெரிய யசஸுள்ள புரூரவன், தான் மனுஷ்யனாகஇருந்து மனுஷ்யரல்லாத [3] பிராணிகளினால் ஸஹாயமாக வேண்டப்பட்டான். பராக்ரமத்தினால் கர்வங்கொண்ட அந்தப் புரூரவன் பிராம்மணர்களுடன் சண்டைசெய்தான். அவன் பிராம்

---

1 யமுனை. 2 'நாபாகாரிஷ்ட' என்று மூலத்தில் இருப்பதனால் அரிஷ்டனுக்கும் நாபாகனென்ற பெயருண்டென்று தெரிகிறது. 3 தேவர்கள்.

மணர்கள் கதறியும் அவர்களுடைய ரத்னங்களையெல்லாம் அபஹரித்தான். ராஜரே! ஸநத்குமாரர் பிரம்மலோகத்திலிருந்துவந்து அவனுக்குச் சாஸ்திரத்தைப் போதித்தார். அவன் அதையும் அங்கீகரிக்கவில்லை. பிறகு, பொருளாசைகொண்டவனும் பலத்தின் கர்வத்தினால் விவேகம் தப்பினவனுமாகிய அவ்வரசன், கோபித்த மஹரிஷிகளினால் சபிக்கப்பட்டு உடனே அழிந்துபோனான். அந்தச் சக்ரவர்த்தியானவன் ஊர்வசியினிடம் சேர்ந்து, கந்தர்வலோகத்தில் இருந்த [1] மூன்றுவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்ட அக்னிகளைச் சாஸ்திரப்படி யஜ்ஞம்செய்வதற்காகக் கொண்டுவந்தான். அந்த இளையின் புத்திரனாகிய புரூரவனுக்கு ஊர்வசியினிடம் ஆயுஸ், தீமான், அமாவஸு, த்ருடாயுஸ், வனாயுஸ், சதாயுஸ் ஆகிய ஆறு குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். நகுஷன், விருத்தசர்மா, ரஜி, கயன், அநேநஸ், இவர்கள் ஆயுவுக்கு ஸ்வர்ப்பானவி என்பவளிடம் பிறந்த புத்ரர்களாகச் சொல்லுகின்றனர். அரசரே! புத்திமானும் ஸ்திரமான பராக்ரமமுள்ளவனும் ஆயுவின் புத்ரனுமான நகுஷனென்பவன், மிகப்பெரிய ராஜ்யத்தைத் தர்மமாகப் பரிபாலித்தான். நகுஷன் பிதிர்க்களையும், தேவர்களையும், ரிஷிகளையும், பிராம்மணர்களையும், கந்தர்வர்களையும், நாகர்களையும், ராக்ஷஸர்களையும், பிரம்ம க்ஷத்ரிய வைஶ்ய வர்ணங்களையும் பரிபாலித்தான். அவன் கொள்ளைக்காரர்களின் கூட்டங்களைக்கொன்று ரிஷிகளைக் கப்பங்கொடுக்கச் செய்தான். பராக்ரமசாலியான அவன் அவர்களைப் பசுக்களைப்போல முதுகில் தன்னைத் தூக்கச்செய்தான்; தேவர்களைக் கீழ்ப்படுத்தி இந்திராதிகாரத்தைச் செலுத்தினான். நகுஷன் சபிக்கப்பட்டு ஒளி, தவம், சக்தி, உத்ஸாஹம் இவையெல்லாம் நீங்கி, உடனே மலைப்பாம்பாக ஆனான். யதி, யயாதி, ஸம்யாதி, ஆயாதி, அயதி, த்ருவன் ஆகிய இன்சொல்லாகப் பேசுகின்ற ஆறு புத்திரர்களைப் பெற்றான். யதியென்பவன் யோகஞ்செய்து ரிஷியாகிப் பிரம்மமாகிவிட்டான். ஸ்திரமான பராக்ரமமுள்ள யயாதி என்னும் நகுஷபுத்திரன் சக்ரவர்த்தியாக இருந்து பூமியைப் பரிபாலனஞ் செய்தான். அனேக யாகங்களும் செய்தான்; தோல்வி அடையாத யயாதி எப்போதும் நியமமுள்ளவனாகப் பிதிர்க்களையும் தேவர்களையும் மிகுந்த பக்தியுடன் ஆராதனஞ் செய்துகொண்டு எல்லா ஜனங்களுக்கும் நன்மை செய்தான். மஹாராஜரே! மேலான வில்லாளிகளும் குணங்களெல்லாம் நிரம்பினவர்களுமாகிய புத்திரர்கள் அவனுக்குத் தேவயானியிடமும் சர்

---

1 1. கார்ஹபத்யம். 2. ஆஹவனீயம். 3. தக்ஷிணம்.

மிஷ்டையினிடமும் பிறந்தனர். யதுவும் துர்வஸுவும் தேவயானியி னிடம் பிறந்தனர். த்ருஹ்யுவும், அநுவும், பூருவும், சர்மிஷ்டையி னிடம் பிறந்தனர். வேந்தரே! அந்த நகுஷபுத்ரன் அனேக வருஷகாலங்கள் தர்மமாகப் பிரஜைகளைப் பரிபாலித்துவந்து ரூபத் தை அழிப்பதும் மிக்க துன்பத்தைத் தருவதுமாகிய மூப்பை அடைந்தான். பாரதரே! ஜரையினுற் பீடிக்கப்பட்ட அந்த அர சன், யது, பூரு, துர்வஸு, த்ருஹ்யு, அநு என்னும் புத்ரர்களை நோக்கி, 'புத்ரர்களே! நான் யௌவன வயஸோடு போகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு, யுவதிகளுடன் யுவாவாக விளையாடவிரும்பு கிறேன். உதவிசெய்யுங்கள்' என்று சொன்னுன். அவனைப் பார்த்துத் தேவயானியின் முதல் புத்ரன், 'எங்கள் யௌவனத் தினுல் உமக்கு ஆகவேண்டிய ப்ரயோஜனம் யாது?' என்று கேட் டான். யயாதி, அவனை நோக்கி, 'என் ஜரையை நீ பெற்றுக்கொள்; உன் யௌவனத்தினுல் நான் போகங்களை அனுபவிக்கக் கடவேன். நீண்டகாலம் செய்யத்தக்க ஸத்ரயாகத்தைச் செய்ததனுலும் ரிஷி யான சுக்ரருடைய சாபத்தினுலும் இந்தக் காமபுருஷார்த்தம் எனக்கு இல்லாமற்போகிறது; அதனுல் வருத்தமடைகிறேன். புத்ரர்களே! உங்களில் ஒருவன் என் (மூப்புள்ள) சரீரத்தைக் கொண்டு ராஜ்யத்தை ஆளக்கடவன். நான் புதிய சரீரத்துடன் யுவாவாக இருந்து காமஸுகத்தை அடையக்கடவேன்' என்றுன். அந்த யதுமுதலிய புத்ரர்கள், அவனுடைய ஜரையை வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. அப்போது ஸ்திரமான பராக்ரமமுள்ள கனிஷ்ட னுகிய பூரு, யயாதியை நோக்கி, 'ராஜரே! யௌவனத்தை எடுத் துக்கொண்டு புதிய சரீரத்துடன் விஷயங்களை அனுபவியும். நான் உமது கட்டளைப்படி மூப்பை வாங்கிக்கொண்டு ராஜ்யத்திலிருப் பேன்' என்று சொன்னுன்.

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட அந்த ராஜரிஷி, தவத்தின் வலிமை யாகிய ஆதாரத்தைக்கொண்டு, அப்போது அந்த மஹாத்மாவான புத்ரனிடம் தன் ஜரையைப் போகச்செய்தான். பிறகு, அந்த ராஜா பூருவின் வயஸைக்கொண்டு யௌவனமடைந்தான். பூருவும் யயாதி யின்வயஸுடன் ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தான். அதன்பின், புலிக்கு ஸமானமான பராக்ரமமுள்ள அந்த யயாதியென்னும் ராஜஶ்ரேஷ் டன் அனேகமாயிரவருஷம் தோல்வியடையாமலிருந்தான். யயாதி இரண்டு பத்னிகளுடனும் நீண்டகாலம் ரமித்துத் திரும்பவும் விஶ் வாசியென்னும் அப்ஸரஸுடன் சேர்ந்து சைத்ரரதமென்னும் குபே ரனுடைய உத்யானவனத்தில் ரமித்தான். அப்போது அந்தப் பெரும் புகழ்பெற்றவன் போகங்களின் விஷயத்தில் த்ருப்தியடையவில்லை.

ராஜரே! அப்போது மனத்தினுல் நிச்சயஞ்செய்து இந்தக் காதைகளை (=ஶ்லோகங்களைச்) சொன்னுன். அவற்றின் பொருளாவது:—

'காமம் விரும்பினவற்றை அனுபவித்ததனுல் தீருவது ஒரு பொழுதும் இல்லை; நெய்யினுல் அக்னி ஜ்வலிப்பதுபோல் இன்னும் அதிகமாகவே வ்ருத்தியாகிறது. பூமியில் நெல், யவதான்யம், பொன், பசுக்கள், பெண்கள் முதலிய எவையெவை உண்டோ, அவையெல்லாம் ஒருவனுக்குப் போதாவென்று தெரிந்து ஒழிவை அடையவேண்டும். எப்போது ஒருவன் செய்கையினுலாவது மனத்தினுலாவது வாக்கினுலாவது எந்தக்காலத்திலும் எந்தப் பிராணிக்கும் தீங்கு செய்யாமலிருக்கிருனே, அப்போது அவன் பிரம்மமாகிருன்; எப்போது இவன் பயமற்றிருக்கிருனே, எப்போது இவனிடத்து மற்றவர் பயமற்றிருக்கின்றனரோ, எப்போது விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாமலிருக்கிருனே அப்போது பிரம்மமாகிருன்' என்பது.

மன்னரே! அந்தச் சிறந்த ஞானமுள்ள யயாதி காமஸுகங்கள் இழிவானவை என்பதை இவ்வாறு ஆராய்ந்து, அறிவினுல் மனத்தை நிறுத்திக்கொண்டு, பிள்ளையினிடமிருந்து மூப்பைத் திரும்பவாங்கிக்கொண்டான். தோல்வியடையாத யயாதி அனேகமாயிரம்வருஷங்களுக்குப் பின் யௌவனத்தைப் பூருவுக்குக் கொடுத்துப் பூருவை ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து காமஸுகங்களில் திருப்தியடையாதவனுகவே பூருவென்னும் புத்திரனை நோக்கி, 'உன்னுலேதான் நான் புத்திரவானுயிருக்கிறேன். நீதான் என் வம்சவ்ருத்திசெய்யும் புத்ரன். உன்னுல் இந்தவம்சம் பௌரவவம்சம் என்று லோகத்தில் க்யாதிபெறும்' என்றுன்.

ராஜஶ்ரேஷ்டரே! பிறகு, அந்த யயாதி, பூருவுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வித்துவிட்டு, ப்ருகுதுங்கமென்னும் மலையில் மிகுந்த தவஞ்செய்து, புண்ணியத்தை ஸம்பாதித்து நீண்டகாலத்துக்குப் பின் தேகவியோகமடைந்தான்; உபவாஸத்தைச்செய்து பார்யையுடன் ஸ்வர்க்கம் சேர்ந்தான்" என்று வைசம்பாயனர் சொல்லினர்.

எழுபதாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யயாதி சரித்திரமுற்பகுதி; கசன் சுக்ராசார்யரைக் குருவாக அடைந்ததும், மிருதசஞ்சீவினி வித்தையைக் கற்றதும்.)

ஜனமேஜயர், "தக்ஷரென்பவருடைய பத்தாவது தலைமுறையும் எங்களுக்குக் கூடஸ்தருமான அந்த யயாதி, தமக்குக் கிடைப்

பதற்கு மிகவும் [1] அரிய சுக்ரபுத்ரியை எவ்வாறு அடைந்தார்? தபோதனரே! நான் இதை விரிவாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். தனித்தனி வம்சங்களுக்கு மூலபுருஷர்களான அரசர்களையும் எனக்கு வரிசையாகச் சொல்லும்" என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

"ஜனமேஜயரே! யயாதியென்ற ராஜா இந்திரனுக்கு ஒப்பான சக்தியுள்ளவனாக இருந்தான். அந்த ராஜாவைச் சுக்ராசாரியரும் வ்ருஷபர்வா என்கிற அஸுரனும் முன்னே எவ்வாறு வேண்டினர்களென்பதையும் தேவயானிக்கும் நகுஷபுத்திரனாகிய யயாதிக்கும் உண்டான ஸம்பந்தத்தையும் பற்றிக் கேட்கின்ற உமக்கு நான் சொல்வேன். ஜங்கமங்களும் ஸ்தாவரங்களும் சேர்ந்த மூன்று லோகங்களையும் ஆளுகையைப்பற்றித் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ஒருவருக்கொருவர் விரோதமுண்டாயிற்று. அப்போது, தேவர்கள் தாங்கள் ஜயிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் ரிஷியாகிய ப்ருஹஸ்பதியைத் தங்களுக்கு யஜ்ஞங்கள் செய்விக்கிற புரோஹிதராக வரித்தனர். எதிரிகளான அஸுரர்கள் [2] கவியின் புத்ரராகிய சுக்ரரை வரித்தனர். அந்தப் பிராம்மணர்களிருவரும் எப்போதும் ஒருவர்க்கொருவர் மிஞ்சுவதற்குத் திடமான எண்ணமுள்ளவராயிருந்தார்கள். அந்தத் தேவாஸுரர்களுக்குள் யுத்தத்தில் சந்தித்த எந்த அஸுரர்களைத் தேவர்கள் கொன்றார்களோ அவர்களைச் சுக்ராசாரியர் வித்தையின் பலத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு மறுபடியும் பிழைப்பித்தனர். அதனால், அவர்கள் திரும்பவும் எழுந்து தேவர்களுடன் போர்செய்தனர். போர்முனையில் அஸுரர்கள் எந்தத் தேவர்களைக் கொன்றனரோ, அவர்களைச் சிறந்த புத்தியுள்ள ப்ருஹஸ்பதி பிழைப்பிக்கவில்லை. ஏனெனில், மிகுந்த சக்தியுள்ள சுக்ராசாரியருக்குத் தெரிந்த 'ஸஞ்சீவினி' என்னும் வித்தை ப்ருஹஸ்பதிக்குத் தெரியாது. அதனால், தேவர்கள் மிகுந்த துயரமடைந்தனர். அப்போது கவிபுத்ரராகிய சுக்ரரிடமுள்ள பயத்தால் நடுங்கின அந்தத் தேவர்கள் ப்ருஹஸ்பதியின் ஜ்யேஷ்டபுத்ரனாகிய கசனென்பவனிடம் சென்று அடியில்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினர்.

'உன்னை அடுக்கின்ற எங்களை நீ அங்கிகரிக்கக்கடவாய்; எங்களுக்கு உத்தமமான ஓர் உபகாரத்தைச் செய்யக்கடவாய். அளவற்ற சக்தியுள்ள சுக்ரரென்னும் பிராமணரிடத்தில் எந்தவித்தை

1 பிராம்மணப்பெண்ணை க்ஷத்ரியன் மணஞ்செய்தல் தகுதியன்று.

2 ஞானத்தின் மிகுதியால் ப்ருகுவைக் கவியென்பர்.

இருக்கிறதோ அதைத் துரிதமாகச் சம்பாதித்துக் கொண்டுவா. எங்களுடன் நீயும் யஜ்ஞபாகத்துக்கு உரியவனாவாய். அந்தப் பிராமணரை நீ வ்ருஷபர்வாவின் ஸமீபத்தில் தான் காணமுடியும். அவர் அங்கிருந்து அஸுரர்களைக் காப்பாற்றுகிறார்; அஸுரரல்லாதவரைக் காப்பாற்றுவதில்லை. நீ இளம்பிராயமுள்ளவனாயிருப்பவனாதலால், அந்தக் கவியைச் சுச்ரூஷையினால் ஸந்தோஷிக்கச்செய்யத் திறமையுள்ளவன். அந்த மஹாத்மாவின் அன்புள்ள குமாரியாகிய தேவயானியையும் நல்லொழுக்கம், மனம்போல் நடத்தல், பிரியமாகப் பேசுதல், செய்கை, அடக்கம் இவற்றினால் ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்குச் சக்தியுள்ளவன் நீ தான்; வேறு யாருமில்லை. தேவயானி சந்தோஷமடைந்தபோது, நீ அந்த வித்தையைப் பெறுவது திண்ணம்' என்றனர்.

பிறகு, ப்ருஹஸ்பதியின் புத்ரனாகிய கசன், 'அப்படியே' என்று சொல்லித் தேவர்களால் மரியாதை செய்யப்பட்டு, அப்போதே வ்ருஷபர்வாவின் ஸமீபம்சென்றான். அரசரே! தேவர்களால் அனுப்பப்பட்ட அந்தக் கசன், விரைவாகச்சென்று, அஸுரருக்கு அரசனாகிய வ்ருஷபர்வாவின் நகரத்தில் சுக்ரரைக்கண்டு, 'அங்கிரஸ் என்னும் ரிஷியின் பேரனும், ப்ருஹஸ்பதியின் ஔரஸபுத்ரனும் கசனென்ற பெயரினால் ப்ரஸித்தியுள்ளவனுமாகிய என்னை நீங்கள் சிஷ்யனாக ஏற்றுக்கொள்ளக் கடவீர். குருவாகிய உங்களிடம் நான் பூர்ணமான [1] பிரம்மசர்யத்தை ஆயிரவருஷகாலம்செய்யப் போகிறேன். பிராமணரே! எனக்கு அனுமதிகொடுக்கக்கடவீர்' என்றுகேட்க, சுக்ரர், 'கசனே! உனக்கு மிக்க நல்வரவு உண்டாகக் கடவது; உன் சொல்லை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்; கௌரவிக்கத் தகுந்த உன்னை நான் கௌரவிப்பேன்; அதனால், ப்ருஹஸ்பதி கௌரவிக்கப்பட்டவராவர்' என்று மறுமொழி சொன்னார்.

கசனும் சுக்ராசாரியரைநோக்கி ஸரியென்று சொல்லிக் கவிபுத்ரராகிய உசனஸ் என்று சொல்லப்பட்ட அவராலேயே கட்டளையிடப்பட்ட அந்தப் பிரம்மசர்ய விரதத்தை மேற்கொண்டான். பாரதரே! யுவாவாகிய அந்தக் கசனென்னும் முனி, உபாத்தியாயருக்குச் சுச்ரூஷை செய்வதற்கும் யௌவனத்திலிருக்கும் அந்தத் தேவயானியை எப்போதும் சந்தோஷப்படுத்துவதற்கும் யுக்தமான வ்ரதகாலத்தை அவர் சொல்லின்படி அங்கீகரித்தான். பாடியும் ஆடியும் வாத்தியம் வாசித்தும் தேவயானியைச் சந்தோஷிக்கச் செய்தான். பாரதரே! யௌவனம் வந்த கன்னிகையாகிய தேவயானியை அவன் ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்டு, புஷ்பங்களாலும்

[1] குருசுச்ரூஷை.

பழங்களாலும் ஏவல் செய்வதனாலும் ஸந்தோஷப்படுத்தினன். தேவயானியும், தவத்தையும் பிரம்மசர்ய விரதத்தையும் வஹித்தவனாகிய அந்தப் பிராம்மணனை ரஹஸ்யத்தில் பாடியும் விளையாடியும், அவனைப்போலவே உபசரித்தாள். பாடுகிறவனும் திரவியத்தைக் கொடுப்பவனும் இனிமையாகப் பேசுகிறவனும் அழகுள்ளவனும் புஷ்பமாலை சூட்டிக்கொண்டவனுமாகிய புருஷனைப் பெண்கள் விரும்புவார். இவ்வாறு கசன் பிரம்மசர்யவிரதம் நடத்திக்கொண்டு வருகையில், அவ்விடத்தில் ஐந்நூறுவருஷங்கள் சென்றன. பிறகு, அஸுரர்கள், அந்தக் கசனைத் தெரிந்துகொண்டு, அப்போது ஜனமில்லாதவனத்தில் அவன் தனியாகப் பசு மேய்க்கக்கண்டு, பிருஹஸ்பதியினிடமுள்ள த்வேஷத்தினாலும், சுக்ரருடைய வித்தை கசனிடம் போகாமல் காப்பாற்றுவதற்காகவும், பொறாமையுடன் (அவனைக்) கொன்றனர். அவனைக் கொன்று துண்டு துண்டாகச் செய்து நாய்களுக்குப் போட்டனர். பிறகு, அந்தப் பசுக்கள், மேய்ப்பவனில்லாமல் தங்கள் கொட்டிலுக்குத் திரும்பிவந்தன. பாரதரே! கசனில்லாமல் வனத்திலிருந்து திரும்பிவந்த பசுக்களைக் கண்டு, அந்தத் தேவயானி, அப்பொழுது அடியில்வரும் சொல்லைச் சொன்னாள்.

'பிரபுவே! ஸமர்த்தரான என் தந்தையே! உமது அக்நிஹோத்ரமும் ஆய்விட்டது; ஸூர்யனும் அஸ்தமனமானான்: பசுக்கள் மேய்ப்பவனில்லாமல் வந்திருக்கின்றன; கசனோ காணப்படவில்லை. பிதாவே! கசன் கொல்லப்பட்டோ, இறந்துபோயோ இருக்கவேண்டும்; சந்தேகமில்லை. அவனைவிட்டு நான் ஜீவிக்கமாட்டேனென்பதை உமக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்' என்றாள். அதற்குச் சுக்ரர், 'நான் இறந்துபோனவனை வாவென்று அழைத்து இப்போதே பிழைப்பிப்பேன்' என்றுசொல்லி, உடனே ஸஞ்சீவினிவித்தையைப் பிரயோகித்துக் கசனைக்கூப்பிட்டார். வித்தையினால் கூப்பிடப்பட்ட அந்தக் கசன் நாய்களுடைய சரீரங்களைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்டு ஸந்தோஷமுள்ளவனாக எதிர்வந்து நின்றான். 'ஏன் விளம்பஞ்செய்தாய்?' என்று தேவயானியால் கேட்கப்பட்ட கசன், சுக்ரபுத்ரியாகிய அவளுக்கு மறுமொழி சொல்லத்தொடங்கினான்.

'பெண்ணரசி! நான் ஸமித்துக்களையும் தர்ப்பம்முதலியவற்றையும் விறகுசுமையையும் எடுத்துக்கொண்டு மிகுந்தசுமையினால்களைப்புற்று ஓர் ஆலமரத்தை அடைந்தேன். மாடுகளும் எல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து மரத்துநிழலையடைந்தன. அஸுரர்கள் அங்கே என்னைக் கண்டு, 'நீயார்?' என்று கேட்டனர். நான், 'ப்ருஹஸ்பதியின்புத்ரன்;

கசனென்று பெயர்பெற்றவன்' என்று சொன்னமாத்திரத்தில், அஸுரர்கள் என்னைக்கொன்று அரைத்து நாய்களுக்குப் போட்டு விட்டு ஸந்தோஷமாகத் தங்கள் இடஞ்சென்றனர். அன்புள்ள வளே! மஹாத்மாவாகிய சுக்ராசாரியரால் வித்தையைக்கொண்டு கூப்பிடப்பட்டு எப்படியோ சிரமப்பட்டு உயிருள்ளவனாகி உன் ஸமீபம் வந்துசேர்ந்தேன்' என்றும், 'நான் இறந்தவனேதான்' என்றும் அந்தப்பிராமணப்பெண் கேட்க, (அவன் மறுமொழி) சொன்னான். மற்றொருநாள் தேவயானியினால், 'பிராமணா! எனக்குப் புஷ்பம் கொண்டுவா' என்று கட்டளையிடப்பட்ட அந்தக் கசனென்னும் பிராம்மணன், வனஞ்சென்றான். அஸுரர்களும் அவனைக் கண்டனர். மறுபடியும், அவனை அரைத்து ஸமுத்ரஜலத் திற்கரைத்தனர். மறுபடியும், அந்தக்கன்னிகை அவன்போய் வெகுநேரமானதைத் தந்தைக்குத் தெரிவித்தாள். மறுபடியும், அந்தப் பிராமணரான சுக்கிரரால் வித்தையைக்கொண்டு அழைக்கப் பட்ட அந்தப் பிருஹஸ்பதியின் புத்திரன் திரும்பிவந்து அந்தச் செய்தியை நடந்தவாறு தெரிவித்தான். பிறகு, மூன்றாவதுதரம் அவனைக்கொன்று கொளுத்தி மாவாய்ப் பொடிசெய்து மதுவிற் சேர்த்து, அஸுரர்கள், அந்தப் பிராமணரான சுக்ரருக்கே கொடுத்த னர். சுக்கிரர் கசனுடைய சாம்பலை மதுவுடன்கூடவே குடித்தனர். அந் தத் தேவயானி, ஸாயங்காலத்தில் மேய்ப்பவனின்றி வந்தபசுக்களைக் கண்டு ஐயமுற்றவளாய்ப் பிதாவை நோக்கி, 'பிதாவே! புஷ்பங் கள் கொண்டுவரப்போன என் ஏவல்செய்கின்ற கசன் காணப்பட வில்லை. தாதையே! கொல்லப்பட்டவனாகவோ இறந்தவனாகவோ கசன் போயிருக்கவேண்டும். இது நிச்சயம். அந்தக் கசனைவிட்டு நான் ஜீவித்திரேன்; உமக்கு இதை உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னாள்.

அரசரே! தன் பெண்ணின் சொல்லைக்கேட்டுச் சுக்ராசாரியர், கசன் தம்வயிற்றுக்குள்ளிருப்பதை அறியாமல் வெளியிலிருப்பதாக நினைத்து மந்திரத்தைச்சொல்லி, அவனைக்கூப்பிட்டார். பிறகு, அவர், 'பெண்ணே! ப்ருஹஸ்பதியின் புத்திரனாகிய கசன் இறந்து போனான். நமது வித்தையினாற் பிழைப்பிக்கப்பட்டபோதிலும் இவ்வாறு கொல்லப்படுகிறான். நாம் என்ன செய்வோம்? தேவயானி! வேதமும், பிராமணர்களும், இந்திராதி தேவர்களும், அஷ்டவஸுக் களும், அச்வினிதேவர்களும், அஸுரர்களும், உலகமனைத்தும் உன் ஸமீபத்தில் வரும்போது உனது மஹிமைபற்றி வணங்குகின்ற னர். அப்படிப்பட்ட நீ வ்யஸனப்படாதே; அழாதே. உன்னைப்

போன்றவள் மரணமடைபவனைப்பற்றித் துக்கப்படுவது சரியன்று; இந்தப் பிராம்மணனைப் பிழைப்பிக்க முடியாது; பிழைப்பித்தால் மறுபடியும் கொல்லப்படுகிறான்' என்று தேவயானிக்குச் சொன்னார். அதற்குத் தேவயானி, 'எவனுக்கு மிகப் பெரியவராகிய அங்கிரஸ் என்பவர் பிதாமஹரோ, தவத்துக்கெல்லாம் நிதியாகிய ப்ருஹஸ்பதியும் பிதாவோ, அப்படிப்பட்ட ரிஷியின் பௌத்ரனும் ரிஷியின் புத்ரனுமாகிய அந்தக் கசனைப்பற்றி நான் எப்படித் துக்கிக்காமல் இருப்பேன்? எப்படி அழாமலிருப்பேன்? அவன் பிரம்மசாரி; தவத்தைத் தனமாகவுடையவன்; எப்போதும் முயற்சியுள்ளவன்; வேலைகளில் நிபுணன். பிதாவே! கசன் சென்ற மார்க்கத்தை நானும் அடையப்போகிறேன்; உண்ணேன்; அந்த அழகான கசனிடத்தில் நான் அன்புள்ளவள்' என்று சொன்னாள்.

அதற்குச் சுக்ரர், 'நிரபராதியான என் சிஷ்யனைக் கொல்லுகிற இந்த அஸுரர்கள் நிச்சயமாக எனக்கே விரோதம் செய்கின்றனர். அடிக்கடி என்னை மீறுகின்ற இந்தக்கொடிய அஸுரர்கள் தங்களுக்குப் பிராமணஸஹாயமில்லாமற் செய்துகொள்ள விரும்புகின்றனர். இந்தப்பாவத்திற்கு இவ்வுலகத்தில் நிவிருத்தியுண்டோ? பிரம்மஹத்தி, இந்திரனுயிருந்தபோதிலும் எவனை எரிக்காமல்விடும்?' என்றார். மறுபடியும், தேவயானியினால் தூண்டப்பட்ட மஹரிஷியாகிய சுக்ரர், அஸுரர்கள்மீது கோபத்துடனேயே, ப்ருஹஸ்பதி புத்ரனான கசனை அழைத்தார். ராஜரே! வித்தையினால்மழைக்கப்பட்டு வித்தையின் பலத்தினால் பிரஜ்ஞையை அடைந்த சிறந்த மஹிமையுள்ளவனும் மேலான ஸ்வபாவமுள்ளவனுமாகிய அந்தக் கசன், குருவினிடம் பயந்துகொண்டு, அவர் வயிற்றிலிருந்து மெல்ல அடியில்வரும் சொல்லைச் சொன்னான்.

'பகவானே! என்மீது அநுக்ரஹஞ் செய்யக்கடவீர். கசனாகிய நான் வந்தனஞ் செய்கிறேன். புத்ரனை அபிமானிப்பதுபோல என்னை நீங்கள் நினைக்கவேண்டும்' என்றான். அவனைப் பார்த்து, சுக்ராசாரியர், 'பிராமணா! நீ என் வயிற்றிலிருக்கிறாய்; எந்த வழியாகக் கொண்டு விடப்பட்டாய்? சொல். பிராமணா! இந்த நிமிஷத்தில் அஸுரர்களை அழித்துவிட்டு உடனே நான் தேவர்களிடம் போகிறேன்' என்று சொன்னார். அதற்குக் கசன், 'உங்கள் அநுக்ரஹத்தினால் ஞாபகம் என்னை விடவில்லை. எஃது எப்படி நடந்ததோ அஃதெல்லாம் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. என் தவம் இவ்வகையால் அழியாமலிருக்கவேண்டும். அதற்காக இந்தக் கடினமான கஷ்டத்தைப் பொறுக்கிறேன். கவிபுத்ரரே! அஸுரர்களால் கொல்

லப்பட்டும், எரிக்கப்பட்டும், அரைக்கப்பட்டும் மதுவிற் கலந்து உங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டேன். பிராமணரே! நீர் இருக்கும்போது, பிராம்மணர்களுடைய மாயையிலும் அஸுரர்களுடைய மாயையிலும் தேவர்களுடைய மாயையிலும் எவ்வாறு ஒருவன் மேலாவான்?' என்றான். சுக்ரர், 'பெண்ணே! இப்போது உனக்கு என்ன பிரியத்தைச் செய்வேன்? நான் இறந்தால்தான் கசனுக்குப் பிழைப்புண்டாகும். தேவயானி! எனக்குள்ளிருக்கிற கசன் என் வயிற்றைப் பிளந்தாலல்லது தோன்றமாட்டான்' என்றுசொல்ல, தேவயானி, 'கசனுக்கு நாசம் வந்தாலும் சரி; உமக்கு அழிவு நேர்ந்தாலும்சரி; இரண்டு துக்கங்களும் நெருப்பைப்போல் என்னை எரிக்கும். கசன் இறந்தால் எனக்குச் சுகமில்லை. நீர் போய்விட்டால் நான் பிழைப்பதற்கே முடியாது' என்றாள்.

அதுகேட்ட சுக்ரர், 'ப்ருஹஸ்பதியின் புத்ரா! உனக்குக் காரியஸித்தி செம்மையாக ஆயிற்று. ஏனெனில், நீயும் தேவயானியிடம் பற்றுவைத்தாய். தேவயானியும் உன்னிடம் பற்றுள்ளவளாய் இருக்கிறாள். நீ கசனுடைய வேஷத்தோடுவந்த இந்திரனாக இராமல் இருந்தால், இந்த ஸஞ்சீவினியென்னும் வித்தையைப்பெற்றுக்கொள். பிராமணன் ஒருவனைத்தவிர மற்றயாரும் ஜீவித்து என்வயிற்றில் இருந்து திரும்பி வெளிவரமாட்டார். ஆதலால், வித்தையைப்பெற்றுக் கொள். குழந்தாய்! நீ என்னால் பிழைப்பிக்கப்பெற்று என் சரீரத்திலிருந்து வெளிவந்து புத்ரனாகஆகி, என்னைப் பிழைப்பிக்கக்கடவாய். குருவினிடமிருந்து வித்தையைப் பெற்றுக்கொண்டு வித்தையுள்ளவனாகிய நீ தர்மமுள்ள புத்தியை ஆலோசிப்பாயாக' என்றார். பிராமணனும் வித்வானுமாகிய கசன், பிராமணரும் தன்குருவுமாகிய சுக்ராசாரியரிடமிருந்து வித்தையைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்த க்ஷணத்திலேயே அவர் குக்ஷியைப்பிளந்துகொண்டு சுக்லபக்ஷத்தின் கடைசியான பௌர்ணமாஸியில் சந்திரன் புறப்படுவதுபோல வெளிவந்தான். வேதமே உருவங்கொண்ட அந்தச்சுக்ரர் விழுந்து இறந்ததைக்கண்டு, கசனும் அவரை வித்தையினால் எழுப்பினான். பலித்துப்போன அந்த வித்தையைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்தக் குருவை வந்தனஞ்செய்து, பிறகு, கசன், அடியில்வருமாறு சொன்னான்: 'வித்தையில்லாதவனுக்கு வித்தையென்னும் அமிர்தத்தை உம்மைப்போன்ற எந்த ஆசாரியர் காதுகளிற் பிழிகின்றனரோ அவரைத்தான் பிதாவாகவும் மாதாவாகவும் நான் நினைக்கின்றேன். அவருடைய உபகாரத்தை அறிந்திருப்பவன் அவருக்குத் தீங்குசெய்யான். எல்லாவற்றினும் சிறந்த ஸத்யமான வித்தையைக் கொடுத்தவரும், நிதிகளைப்போன்ற வித்தைகளுக்கு நிதியும் பூஜிக்கத்தக்கவருமான குருவை வித்தை

யைப் பெற்றுக்கொண்டு எவர்கள் பூஜிக்காமலிருக்கின்றனரோ அவர்கள் புகழ்அழிந்து [1] பாவலோகங்களுக்கும் செல்லுவார்கள்' என்றான். அப்போது, வித்வானும் மஹானுபாவரும் கவிபுத்ரருமான சுக்ராசார்யர், மதுபானத்தினால் ஏமாறுதலையும் மிகவும் பயங்கரமான பிரஜ்ஞாபங்கத்தையும் அடைந்து தெரியாமையால் அவ்வளவு பிரியமான கசனைக்கூட மதுவுடன் தாம் குடித்ததை நினைத்துக் கோபத்துடன் எழுந்து பிராம்மணர்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்யவிரும்பி மத்யபானத்தைப்பற்றி வெறுப்புற்றவராக அடியில் வரும் வாக்கியத்தைச் சொன்னார்.

'இன்றுமுதல் எந்தப் பிராமணன் அறிவின்மையால் மத்யபானஞ் செய்வானோ அவன் மதிகெட்டுத் தர்மம்விட்டு ப்ரம்மஹத்தி செய்தவனாகி இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் இகழப்படுபவனாவான். என்னால் எல்லா லோகங்களிலும் வரம்பாக நிலைநிறுத்தப்பட்ட இந்தப் பிராம்மண தர்மத்தைப்பற்றிய முடிவான சொல்லைக் குருக்களிடம் சாஸ்திரங்களைக்கேட்ட சாதுக்களான பிராமணர்களும் தேவர்களும் எல்லா ஜனங்களும் கேட்கக்கடவர்' என்றார். மஹானுபாவரும் தவங்களென்னும் புதையல்களுக்கு இருப்பிடமானவரும் அளவிடக்கூடாத மஹிமையுள்ளவருமான அந்தச் சுக்ரர், இந்தச் சொல்லை இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, தெய்வத்தினால் மதிமயங்கின அந்த அஸுரர்களையழைத்து அடியில்வரும் சொல்லைச் சொல்லலானார்.

'அஸுரர்களே! உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; மூடர்களாய் இருக்கிறீர்கள். கசன் கார்யஸித்தியை அடைந்தான். மஹாத்மாவும் எனக்கு ஈடான ப்ரபாவமுள்ளவனுமாகிய அந்தப் பிராமணன் ஸஞ்சீவினி வித்தையையடைந்து [2] பிரம்மாவைப்போலாகி என் ஸமீபத்தில் வஸிக்கப்போகிறான். தேவர்களுக்காக யாருக்கும் செய்தற்கரிய காரியத்தைக் கசன் செய்தான். அவனுடைய கீர்த்தி அழியாது. யஜ்ஞபாகத்துக்கு உரியவனாகவும் அவன் ஆவான்' என்று இவ்வளவு சொல்லைச் சொல்லி, அந்தச் சுக்ரர் நின்றார். அஸுரர்கள் வியப்புற்றவர்களாகத் தங்கள் வீடுசென்றனர். அந்தக் கசன் ஆயிரவருஷகாலம் குருவினிடம் வஸித்து, பிறகு, அவரால் விடைகொடுக்கப்பெற்று, ஸ்வர்க்கம்செல்ல விரும்பினான்.

---

1 நரகங்கள்.

2 இறந்தவனைப் பிழைப்புமூட்டுவதனால் பிரம்மாவைப் போன்றவன்.

எழுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கசனும் தேவயானியும் ஒருவரை ஒருவர் சபித்தல்.)

பிரம்மசர்யவ்ரதம் முடிந்து ஸ்நானமானபிறகு, குருவினால் விடைகொடுக்கப்பட்டுத் தேவலோகத்துக்குப் புறப்படுகையில், தேவயானி கசனைநோக்கி அடியில்வருமாறு சொல்லலானாள்.

'அங்கிரஸ்என்னும்ரிஷியின்பௌத்திரனே! ஒழுக்கத்தினாலும் குலத்தினாலும் கல்வியினாலும் தவத்தினாலும் இந்திரியங்களையடக்கியிருப்பதினாலும் நீ சோபிக்கிறாய். பெரியகீர்த்தியுள்ள அங்கிரஸ் என்னும்ரிஷி எப்படி என்பிதாவுக்குக் கௌரவிக்கத்தக்கவரோ அப்படியும், இன்னும் அதிகமாகவும், ப்ருஹஸ்பதி எனக்குக் கௌரவிக்கத்தக்கவர்; பூஜிப்பதற்குரியவர். தபோதனனே! நான் தெரிந்துகொண்டே இவ்வாறு சொல்லுகிறேனென்பதை நீ தெரிந்துகொள். நீ பிரம்மசர்யவிரதத்திலிருந்துகொண்டு நியமந்தவறாதிருக்கையில், நான் எப்படி நடந்துகொண்டேனோ அப்படியே வித்தை நிறைவேறின நீ அன்புள்ள என்னிடம் அன்பு வைக்கத் தகுதியுள்ளவனாயிருக்கிறாய். மந்திரங்களைச் சொல்லிச் சாஸ்திரமுறைப்படி என்னைப்பாணிக்ரஹணஞ்செய்வாயாக' என்றாள். அதைக்கேட்டுக் கசன், 'குற்றமற்ற அழகுள்ளவளே! பகவானாகிய உனதுபிதா எனக்கு எப்படிப் பூஜிப்பதற்கும் கௌரவிப்பதற்கும் உரியவரோ, அப்படியேதான் நீயும்; இன்னும் அதிகமாகவும் நீ எனக்குப் பூஜைக்குரியவள். மஹாத்மாவாகிய சுக்ராசார்யருக்கு உயிரைவிட நீ அதிகப் பிரியமானவள். அன்புள்ளவளே! குருபுத்ரியாகிய நீ தர்மத்தினால் எனக்கு எப்போதும் பூஜிக்கத்தக்கவள். தேவயானி! என் குருவும் உன்பிதாவுமாகிய சுக்ரர் எப்படி எனக்கு எப்போதும் கௌரவிக்கத்தகுந்தவரோ அப்படியேதான் நீயும்; என்னை நீ இவ்வாறு சொல்லத்தகாது' என்று சொன்னான். திரும்பவும், தேவயானி, 'நீ என்பிதாவுக்குப் பூஜ்யரான அங்கிரஸின் புத்திரராகிய ப்ருஹஸ்பதியின் புத்திரனேயல்லது என்பிதாவின் புத்திரனல்லை. ப்ராம்மணோத்தமனே! ஆதலால், எனக்கும் நீ பூஜிக்கத்தக்கவனும் கௌரவிக்கத்தக்கவனுமாக இருக்கிறாய். கசனே! நீ அஸுரர்களால் பலமுறை வதஞ்செய்யப்பட்டகாலத்திலும், ஆதிதொடங்கி உன்னிடத்தில் நான் வைத்த அன்பை, நீ இப்போது நினைக்கவேண்டும். ஸ்நேகத்தினாலும் காமத்தினாலும் நான் செய்த உயர்ந்த அன்பை நீ அறிவாய். தர்மந்தெரிந்தவனே! பற்றுள்ளவளும் குற்றமில்லாதவளுமாகிய என்னை நீ விடத்தகாது' என்றாள்.

கசன், 'தேவயானியே! ஏவத்தகாத வேளையில் என்னை நீ ஏவுவது தகுதியன்று; அழகான புருவங்களையுடையவளே! நீ என் விஷயத்தில் தயைசெய்யக்கடவாய். சுபமானவளே! எனக்கு நீ குருவுக்கும் மேலான குரு; விசாலமான நேத்திரங்களையுடையவளே! சந்திரனைப்போன்ற முகமுள்ளவளே! இனியவளே! கோபமுள்ளவளே! சுக்ரருடைய எந்தவயிற்றில் நீ வஸித்தாயோ அதே வயிற்றுக்குள் நானும் வஸித்திருக்கிறேன். அழகான இடையுடையவளே! தர்மப்படி நீ எனக்கு ஸகோதரி; இவ்வாறு சொல்லாதே. அன்புள்ளவளே! சுகமாக வஸித்தேன்: எனக்குக் கோபமில்லை. உன்னிடம் நான் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்; செல்வேன். எனக்கு வழியில் சுபத்தை வேண்டக்கடவாய். தர்மத்துக்கு விரோதமின்றிப் பிரஸ்தாவங்களின் நடுவில் நானும் நினைக்கத்தக்கவன்; தவறுதலின்றிச் சோம்பலில்லாமல் என் ஆசார்யரான சுக்ரருக்கு எப்போதும் பணிவிடை செய்யக்கடவாய்' என்று சொன்னான். அதுகேட்ட தேவயானி, 'கசனே! தர்மத்தோடுகூடிய காமமென்னும் பிரயோஜனத்திற்காக என்னால் வேண்டப்பட்ட நீ என்னைவிட்டுவிடுவாயானால், அப்போது இந்தவித்தை உனக்குப் பயன்பெறாது' என்றாள். கசன், 'நான் குருபுத்ரியென்று நினைத்து உன்னை விடுகிறேன்; உன் குற்றத்தினால் அன்று; குருவும் எனக்கு இவ்வாறு அனுமதிகொடுக்கவில்லை. நீ இஷ்டப்படி இன்னமும் என்னைச் சபி. தேவயானி! ரிஷிகளாற் சொல்லபட்ட தர்மத்தைச் சொல்லுகிற நான் சாபத்திற்குத்தகாதவனாயிருந்தும், தர்மத்தாலின்றிக் காமத்தினால் இப்போது உன்னாற் சபிக்கப்பட்டேனாதலால், உன்னுடைய காமம் சரியாக நிறைவேறப்போகிறதில்லை. ரிஷிபுத்ரன் எவனும் உன்னைப் பாணிக்ரகணஞ்செய்யப்போகிறதில்லை. நீ என்னைப் பார்த்து, 'உனக்கு வித்தை பயன்பெறாது' என்று சொன்னது அப்படியே இருக்கட்டும். நான் யாருக்குக் கற்பிக்கிறேனோ அவனுக்கு வித்தை பலித்துவிடும்' என்று அந்தப் பிராம்மணஶ்ரேஷ்டனாகிய கசன் தேவயானியை நோக்கிச் சொல்லி, அப்போதே விரைவாக ஸ்வர்க்கத்துக்குச் சென்றான். அவன் வந்ததைக்கண்டு இந்திரன் முதலான தேவர்கள், [1] ப்ருஹஸ்பதியைக் கௌரவித்து, கசனைநோக்கி, 'எங்களுக்கு நன்மையான பெரிய ஆச்சர்யமான காரியத்தை நீ செய்ததனால் உன் கீர்த்தி அழியாது; நீ யஜ்ஞபாகத்திற்கும் உரியவனாவாய்' என்று சொன்னார்கள்.

---

1 கசனைப் புத்திரனாகப் பெற்றதற்காகக் கௌரவித்தது.

எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.
ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தேவயானிக்கும் சர்மிஷ்டைக்கும் விவாவதமும், சர்மிஷ்டையினால் கிணற்றில் தள்ளப்பட்ட தேவயானியை யயாதி கரை ஏற்றினதும்.)

பரதஸ்ரேஷ்டரே! வித்தையைச் சாதித்துக்கொண்டு கசன் வந்தபிறகு, தேவர்கள் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் கசனிடமிருந்து அந்த வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டு கார்யஸித்தியை அடைந்தனர். பிறகு, எல்லாரும் சேர்ந்து இந்திரனை நோக்கி, 'புரந்தரனே! இனி உனக்குப் பராக்ரமஞ்செய்யத் தருணம்; சத்துருக்களைக்கொல்' என்றனர். இவ்வாறு தேவர்களால் ஒன்றுசேர்ந்து சொல்லப்பட்ட இந்திரன், அப்போது, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லிப் புறப்பட்டான். அவன், ஒருவனத்தில் பெண்களைக் கண்டான்; சைத்ரரதம் என்று பெயருள்ள குபேரனது உத்தியானத்துக்கு ஒப்பாகிய வனத்தில் ஜலக்ரீடைசெய்யும் கன்னிகைகளின் ஆடைகள் எல்லாவற்றையும் காற்றுருபமாகிக் கலந்தான். பிறகு, அந்தக் கன்னிகைகள் சேர்ந்து ஜலத்திலிருந்து கரையேறி, தமக்குச் சமீபமாயுள்ள அந்த வஸ்திரங்களை அனேகமாக எடுத்துக்கொண்டனர். அப்போது வ்ருஷபர்வாவின் பெண்ணாகிய சர்மிஷ்டை, கலந்துபோனது தெரியாமல் அங்கே தான் வைத்த இடத்திலுள்ள தேவயானியின் ஆடையை உடுத்துக்கொண்டனள். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அந்த வஸ்திரவிஷயமாகத் தேவயானிக்கும் சர்மிஷ்டைக்கும் அங்கேயே விவாதம் உண்டாயிற்று.

தேவயானி, சர்மிஷ்டையை நோக்கி 'அசுரப்பெண்ணே! நீ என் சிஷ்யையாயிருந்தும் என் வஸ்திரத்தை எப்படி உடுக்கிறாய்? மரியாதையைவிட்ட உனக்கு நன்மையுண்டாகாது' என்று சொன்னாள். ராஜரே! அதற்குச் சர்மிஷ்டை, 'உன் தந்தை, உட்காரும்போதும் படுக்கும்போதும் அடங்கினவரைப் போல் குனிந்து நின்றுகொண்டு வந்தியைப்போல் எப்போதும் என் தந்தையைத் துதிக்கின்றார். நீ, யாசித்துக்கொண்டும் துதித்துக்கொண்டும் வாங்கிக்கொண்டுமிருப்பவருடையபெண். நான் துதிக்கப்படுகிறவரும் கொடுப்பவரும் தானம் வாங்காதவருமாக இருப்பவருடைய பெண். யாசிப்பவளே! மனவருத்தத்தை உண்டுபண்ணு; உபத்ரவஞ்செய்; தீங்குசெய்; கோபித்துக்கொள்; பிச்சைக்காரி! ஆயுதமில்லாத ஏழையாகிய நீ ஆயுதமுள்ளவளிடத்தில் கலங்குகிறாய். உனக்குச் சரியான சண்டைக்காரி கிடைப்பாள். அடீ! யாசகி! இதுமுதல் விரோதமாகப்

பேசுவாயாகில் நான் உன்னை மதிப்பதில்லை' என்றுசொல்லி, பிறகு, அவள் கோபம்மிகுந்து வஸ்திரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த தேவயானியைக் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டுத் தன் பட்டணம் சேர்ந்தாள். கெட்ட எண்ணமுள்ள சர்மிஷ்டை, மிகுந்த கோபத்தையடைந்தவளாகி, இவள் இறந்தாளென்று நினைத்துத் திரும்பிப்பாராமல் வீடு சென்றாள்; அசுரர்களின் தன்மையையடைந்து, வீடுசென்றும் கலங்காமல் இருந்தாள். அதன்பின், நகுஷன் புத்ரனாகிய யயாதி, தேர்க் குதிரைகளும் ஏறு குதிரையும் களைக்க, மானைத் தேடிக்கொண்டு தாகத்துடன் அந்த இடம் வந்துசேர்ந்தான். அந்த நகுஷபுத்ரனாகிய ராஜா அந்த ஜலமில்லாத கிணற்றைப் பார்க்கையில், அதில் அக்னி ஜ்வாலையைப்போன்ற அந்தக் கன்னிகையைக்கண்டான். கண்டவுடன், தேவதையைப் போன்ற ரூபமுள்ள அந்தக் கன்னிகையை அந்த ராஜச்ரேஷ்டன் மிகவும் அழகான இன்சொல்லினால் தேற்றி வினவினான். 'சிவந்த நகங்களுடையவளும் பிரகாசமான ரத்னகுண்டலங்களைத் தரித்தவளும் யுவதியுமான நீ யார்? ஏன் நீண்ட ஆலோசனை செய்கிறாய்? ஏன் துக்கத்தினால் பெருமூச்சுவிடுகிறாய்? கொடிகளும் புற்களும் மூடின இந்தக் கிணற்றில் எப்படி விழுந்தாய்? நீ யார்பெண்? அழகான இடையுள்ளவளே! உள்ளதைச் சொல்' என்றுகேட்க, தேவயானி மறுமொழி சொல்லலானாள்.

'எவர் தேவர்களாற் கொல்லப்பட்ட அசுரர்களை வித்தையினால் பிழைப்பிக்கின்றாரோ, அந்தச்சுக்ரருடையபெண் நான்; என்னை அவர் அறியாமலிருக்கிறார். அரசரே! சிவந்த நகங்களும் விரல்களுமுள்ள என் வலக்கை இதோ; பிடித்து என்னைத்தூக்கிவிடு; நல்ல குலத்திற் பிறந்தவனென்று உன்னை நான் நினைக்கிறேன். உன்னைச் சாந்தியுள்ளவனென்றும் சக்தியுள்ளவன் என்றும் கீர்த்தியுள்ளவன் என்றும் அறிகிறேன். ஆதலால், விழுந்தஎன்னை இந்தக்கிணற்றிலிருந்து தூக்கிவிடுவதற்கு நீ தகுதியுள்ளவன்' என்று தேவயானிசொல்ல, பிறகு, நகுஷ புத்ரனாகிய யயாதி அந்தக்கன்னிகையைப் பிராமணப்பெண் என்று தெரிந்துகொண்டு வலக்கையைப்பிடித்து அந்தக்கிணற்றிலிருந்து தூக்கினான். அரசன், தன் சக்தியினால் அந்தக் கிணற்றிலிருந்து அவளைத் தூக்கிவிட்டு, 'சுபமானவளே! இஷ்டப்ரகாரம் செல்; உனக்குப் பயமில்லை' என்றான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தேவயானி, ராஜாவை நோக்கி, 'நீ என்னை அழைத்துக்கொண்டு விரைவாகப் போ. எனக்கு நீ அன்பன். உன்னால் நான் கைபிடிக்கப்பட்டேன். ஆதலால், நீ எனக்குப் பதியுமாவாய்' என்று மறுமொழி சொன்னாள். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட அரசன், 'அன்புள்ளவளே! நான் க்ஷத்திரியகுலத்திற் பிறந்தவன்; நீ பிராம்மணப் பெண்; ஆதலால்,

என்னுடன் விவாஹம் உனக்குத் தகாது. அழகானவளே! சுக்ராசார்யர் எல்லாலோகங்களுக்கும் ஆசார்யர். நீ அவர்பெண். அதனாலேயும் எனக்கு இப்போது பயமிருக்கிறது. ஆதலால், மங்களமானவளே! நீ எனக்குரியவள் அல்லை' என்று சொன்னான். அதற்குத் தேவயானி, 'ராஜனே! இப்போது என்பேச்சைக்கொண்டு என்னை நீ அங்கீகரிக்க விரும்பாமலிருந்தால் என் தந்தையின் மூலமாக உன்னை வரிக்கிறேன். அவரிடத்திலிருந்து நீ என்னை அடையப்போகிறாய்; செல்' என்று சொன்னாள். யயாதி அழகான நிதம்பமுள்ள தேவயானியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தனது நகரஞ்சென்றான்.

அந்த நகுஷபுத்ரன் சென்றபிறகு, சிறந்தபெண்ணாகிய தேவயானியும் ஓரிடம்சென்று அழுதுகொண்டு ஒரு மரத்தை அடுத்து நின்றாள். பிறகு, சுக்ராசார்யர், பெண்வரத் தாமதித்தபோது அவளிடத்திலுள்ள பேரன்பினால் தளர்ச்சியுற்றுப் பெண்ணை நினைத்து, அவளுடைய தாதியைப்பார்த்து, 'தாதியே! அழகிய இடையுள்ள தேவயானியை நீ சீக்கிரம் அழைத்துவா' என்றார். இவ்வாறு சொன்னவுடன், அந்தத்தாதி அவளை அழைத்துவருவதற்காக அவள் தன் தோழிமார்களோடுகூட விளையாடுகிற இடங்களுக்கெல்லாம் துரிதமாகச்சென்று அவளிருக்குமிடத்தைத் தேடினாள். அவள், அப்படிக் களைப்புற்றுத் துக்கத்துடன் அழுதுகொண்டு நின்ற தேவயானியைக் கண்டாள். (கண்டு), 'ப்ரியமானவளே! இஃது என்ன வ்ருத்தாந்தம்? உடனேசொல்; பிதா அழைக்கிறார்' என்றாள். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட தேவயானி, வ்யஸனத்தினால் கொதிப்புற்றவளாகி, ஸமாசாரம் கொண்டுவந்த வேலைக்காரியாகிய தாதியை முன்னே நோக்கி, சர்மிஷ்டை செய்த பிழையைத் தெரிவித்து, 'தாதியே! விரைவாகச்செல்; நான் இனி வ்ருஷபர்வாவின் நகரத்திற்குள் நுழையமாட்டேன் என்பதை என் தந்தைக்கு உடனேசொல்' என்று சொன்னாள். மஹானுபாவரான ஜனமேஜயரே! அந்தவேலைக்காரி உடனே அந்த அஸுரக்ருஹத்திற்குச்சென்று சிறந்தஞானமுள்ள சுக்ராசார்யரைக்கண்டு, புத்தியிற்பட்டபடிப்புக்கொண்டு, தேவயானி வனத்தில் வ்ருஷபர்வாவின் பெண்ணான சர்மிஷ்டையினால் அடிபட்டதைத் தெரிவித்தாள்.

சுக்ராசார்யர், அந்தவனத்தில் தம்பெண் சர்மிஷ்டையினால் அடிபட்டதைக் கேட்டுத் துக்கங்கொண்டு வனத்தில் தம் பெண்ணைத் தேடுவதற்கு விரைவாகப் புறப்பட்டார். பிறகு, வனத்தில் தம் பெண்ணாகிய தேவயானியைக்கண்டு, சுக்ராசார்யர், துக்கத்துடன்

இரண்டுகைகளாலும் தழுவிக்கொண்டு, 'எல்லாஜனங்களும் கஷ்டத்தை அடைவதும் ஸௌக்யத்தையடைவதும், தங்கள் குற்றங்களாலும் குணங்களாலுந்தான். உன்னிடத்தில் பிழையிருக்கிறது. இஃது அதற்குச் செய்யப்பட்ட பரிகாரந்தானென்று நினைக்கிறேன்' என்று சொன்னார். (அப்படிச் சொன்னவுடன்) தேவயானி, 'எனது தப்புக்குச் சிக்ஷையிருக்கட்டும்; அல்லது, இல்லாமலிருக்கட்டும். வ்ருஷபர்வாவின்பெண் சர்மிஷ்டை என்னைச் சொன்ன சொல்லைக் கவனித்து என்னிடம் கேளும். நீர் அஸுரர்களிடம் ஸ்தோத்திரங்களைப் பாடுகிறவரென்று அவள் சொல்லுகிறது நிஜமா? வ்ருஷபர்வாவின் பெண் சர்மிஷ்டை மிகவும் கோபத்தினால் சிவந்தகண்களுடன், 'நீ துதிப்பவரும் யாசிப்பவரும் கையேந்துகிறவருமாயிருப்பவருடைய பெண். நானோ துதிக்கப்படுபவரும் கொடுப்பவரும் கையேந்தாதவருமாய் இருப்பவருடைய பெண்' என்று சூடும் கடுமையான பேச்சை என்னைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். வ்ருஷபர்வாவின் பெண்ணான சர்மிஷ்டை கோபத்தினாற் சிவந்தகண்களுடன் மிக்க கர்வங்கொண்டு பலமுறை இந்தப்பேச்சை என்னைப்பார்த்துச் சொன்னாள். பிதாவே! துதிப்பவரும் கையேந்துகிறவருமாய் இருப்பவருடைய பெண்ணாக நான் இருந்தால் நான் தயைசெய்யும்படி உன்னைக் கேட்டுக்கொள்வேனென்று ஸகியான சர்மிஷ்டையை நோக்கியே சொன்னேன். இவ்வளவு சொல்லியும் என்னை அவள் மிகவும் இகழ்ந்து ஜனமில்லாத காட்டில் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டாள். தள்ளிவிட்டு, வீடு சேர்ந்தாள்' என்று சொன்னாள்.

அதுகேட்டு, சுக்ராசார்யர், 'நீ ஸ்தோத்திரம் செய்பவனுக்கும் யாசிப்பவனுக்கும் கையேந்துபவனுக்கும் பெண் அல்லை. தேவயானி! துதியாமல் பிறரால் துதிசெய்யப்படுகிறவனுடைய பெண்ணாகிறாய்; அது வ்ருஷபர்வாவுக்கே தெரியும்; இந்திரனுக்குத் தெரியும்; நகுஷன்புத்ரனாகிய யயாதியென்னும் ராஜாவுக்கும் தெரியும். சிந்திக்கமுடியாததும், ஒப்பற்றதும், ஈச்வரன் கொடுத்ததுமாகிய மந்திரம் எனக்குப்பலம். இந்தலோகத்தில் என்றுமழியாத ஸஞ்சீவினி யென்னும் வித்தையைத் தெளிவாக அறிந்திருக்கிறேன். தாமரைப் புஷ்பம்போன்ற கண்களையுடையவளே! அந்தவித்தையினால் இறந்துபோன பிராணி பிழைபிக்கப்படுகிறது. ஆனால், ஸாதுவானவன் தன்குணங்களைப்பற்றிய புகழ்ச்சியைத் தானே செய்வதனால் வருத்தமடைகிறான். அதனால், நான் சொல்லிக்கொள்ள முடியவில்லை. என்னுடைய பலம் எதுவோ அஃது உனக்குத்தெரியும். ஆதலால், எழுந்திரு. குலத்தைச் சிறப்பிக்கிற

பெண்ணே! விசாலமான கண்ணையுடையவளே! பொறுமையை அடைந்து வீடு செல்வோம். ஸத்புருஷர்களுக்கு க்ஷமைதான் பலம். பூமியிலும் ஸ்வர்க்கத்திலும் மற்ற எல்லா இடங்களிலுமுள்ள வற்றிற்கெல்லாம் நான் எப்போதும் ப்ரபு என்று பிரம்மா ஸந்தோஷத்துடன் என்னைச் சொல்லியிருக்கிறார். நான் ஜனங்களுடைய நன்மையை விரும்பி ஜலத்தை வர்ஷிக்கிறேன். எல்லா ஓஷதிகளையும் வ்ருத்திசெய்கிறேன். இஃது உண்மையாக உனக்குச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னார். துக்கமுற்றும் கோபத்தினாற் பீடிக்கப்பட்டுமிருக்கும் அவளை இவ்வாறு இனிமையும் சாந்தமுமான சொற்களினால் பிதாவான சுக்ரர் தேற்றினார்.

எழுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.
ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சுக்ராசார்யர் தம் பெண்ணுக்குப் பொறுமையின் சிறப்பைக் கூறல்.)

சுக்ராசார்யர் தேவயானியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்:—'தேவயானி! எந்தமனிதன் எப்போதும் அயலார்சொல்லும் நிந்தனையான சொற்களை அதிகமாகப் பொறுக்கிறானோ அவனால் இந்த உலகமெல்லாம் ஜயிக்கப்பட்டதென்று அறி. உண்டான கோபத்தைக் குதிரையை அடக்குவதுபோல் எவன் அடக்குகிறானோ அவன் தான் ஸாரதியென்று தெரிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறான். கடிவாளத்தைப் பிடிப்பவன் ஸாரதியென்று சொல்லப்படுவதில்லை. தேவயானீ! மூளுகிறகோபத்தை அடக்குவதினால் விலக்குகிறவன் எவனோ, அவனால் உலகமெல்லாம் ஜயிக்கப்பட்டதென்றறி. பாம்பு பழையசட்டையை உரிப்பதுபோல் எவன் உண்டானகோபத்தை க்ஷமையினால் நீக்கிவிடுகிறானோ, அவன்தான் ஆண்பிள்ளையென்று சொல்லப்படுபவன். எவன் கோபத்தை அடக்குகிறானோ, எவன் நிந்தனைகளைப் பொறுக்கிறானோ, எவன் பிறர் வருத்தியும் வருந்தாமலிருக்கிறானோ, அவன் நிச்சயமாகக் காரியஸித்திக்குப் பாத்ரமாகிறான். நூறுவருஷகாலம் ஒவ்வொருமாஸமும் சோர்வின்றி யாகம் செய்பவனொருவனும் எதற்கும் கோபிக்காதவனொருவனுமாகிய அவ்விருவருள் கோபிக்காதவனே மேலானவன்; ஆதலால், கோபிக்காதவனே எல்லாரிலும் சிறந்தவன். காமமும் கோபமும் இழிவானவை. கோபிப்பவனுடைய தானமும் யாகமும் தவமும் பயன்பெறாதவை. அன்புள்ளவளே! ஆதலால், கோபமில்லாதவனிடத்தில் யஜ்ஞம், தவம், தானம் இவற்றின் பயன் மிகுதியாக உண்டாகும்; கோபிப்பவனிடத்தில் ஒருபொழுதும்

உண்டாகாது. இது நிச்சயம். எவன் கோபத்திற்கு உட்படுவனோ அவன் யதியுமாகான்; ரிஷியுமாகான்; யாகஞ்செய்பவனுமாகான்; தர்மத்தையுமடையான்; அவனுக்கு (இம்மை மறுமை) இரண்டு லோகங்களுமில்லை. கோபிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளவனுக்குப் புத்ரன், வேலைக்காரன், ஸ்நேகிதன், ஸஹோதரன், பார்யை, தர்மம், ஸத்தியம் இவையெல்லாம் நிச்சயமாக விலகிப்போம். சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் புத்தியில்லாமல் விரோதஞ்செய்வதை ஞானமுள்ளவன் அனுஸரிக்கத்தகாது. ஏனெனில், அவர்கள் கோபம் பொறுமை இவற்றின் லாபங்களை அறியார்' என்றார்.

அப்படிச் சொல்லக்கேட்டு, தேவயானி, 'பிதாவே! நான் சிறு பெண்ணாயிருந்தாலும் தர்மங்களின் ஸூக்ஷ்மத்தை இப்போது அறிந்திருக்கிறேன். பொறுமைக்கும் நிந்தனைக்கும் உள்ள பலாபலங்களையும் நான் அறிவேன். ஆனால், தான்செய்யவேண்டியதைச்செய்யாமல், உண்மையில் தர்மத்தை விட்டுவிட்டு, சிஷ்யனது முறைமையை விட்டுவிட்ட சிஷ்யன்விஷயத்தில் பொறுப்பது அபிவ்ருத்தியை விரும்புகிறவனுக்குத் தகாது. ஏவக்கூடியவனாகிய சிஷ்யன் தன் நடையைவிட்டுப் [1] பயன்படாமற் போயிருக்கிறான். ஆதலால், ஒழுக்கந் தப்பினவர்களிடம் வஸிப்பது எனக்குப் பிரியமில்லை. எந்த மனிதர்கள், நடையைப்பற்றியும் குலத்தைப் பற்றியும் பிறரை நிந்திக்கின்றனரோ, அந்தக் கெட்டபுத்தியுள்ளவர்களிடம் ஶ்ரேயஸை விரும்பும் அறிஞன் வஸிக்கக்கூடாது. ஒழுக்கத்தாலும் குலத்தாலும் யார் எவனை ஸரியாக மதிக்கின்றனரோ, அந்த ஸாதுக்களிடம் அவன் வசிப்பது தகும். அந்த வாஸம் மிகச்சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. மனிதர்கள், தனமில்லாமலிருந்தபோதிலும், தம்மை அடக்கிக்கொள்வதில் எப்போதும் ஊக்கமுள்ளவர்களாயிருந்தால் சிறந்தவராவார்கள். ஒழுக்கங்கெட்டவரும் பாபஞ்செய்கிறவரும் தனவான்களாயிருந்தாலும் சண்டாளர்கள்தாம்; ஜன்மத்தினால்மட்டும் சண்டாளர்களாவதில்லை. தமக்கு விதித்த செய்கையைவிட்டுத் தனம், குலம், வித்தை இவைகளில் ஆசை வைத்தவர்கள் சண்டாளனுடைய செய்கையைச் செய்கிறவர்கள்தாம்; அவர்கள் காரணமில்லாமல் த்வேஷம் செய்வார்கள்; தூஷணையையும் சொல்லுவார்கள். அவர்களிடம் ஸாது வஸித்தல் தகாது. பாபிகளுடன் வஸித்தால் பாபியாவான். நன்மையோ அல்லது தீமையோ எதில் எந்த மனிதன் பழகுகிறானோ, அதில்

[1] தன் நடையைவிட்டுப் போயிருக்கிறானென்பது வேறுபாடம்.

அவனுக்குப் பற்றுதல் நிச்சயமாக உண்டாகிவிடும். ஆதலால், த்வேஷத்தை விரும்பத்தகாது; வ்ருஷபர்வாவின்பெண் சொன்ன மிகக்கொடிய கெட்டசொல், அக்னியை வேண்டுகிறவன் அரணிக் கட்டையைக் கடைவதுபோல், என்மனத்தைக் கடைகிறது. ஐசுவரியமில்லாத ஒருவன் எதிரியினிடம் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற ஐசுவரியத்தினிடம் காத்திருப்பதைவிடச் செய்யத்தகாதகாரியம் மூன்று லோகங்களிலும் வேறு இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. அப்படிப்பட்டவனுக்கு மரணமே நல்லதென்று தெரிந்தவர்கள் அறிகின்றனர். நீசர்களின் சேர்க்கையினால் ஒருவன் காலக்ரமத்தில் அவமானத்தை அடைவான்; வாய்களினின்றும் வரம்பு கடந்தசொற்கள் புறப்படுகின்றன. அவைகளால் அடிபட்டவன் இரவும் பகலும் துக்கப்படுகிறான். அவை எதிரியின் மர்மஸ்தானங்களிலே தான் விழுகின்றன. ஆதலால், தெரிந்தவன் அவற்றை அயலாரிடம் ப்ரயோகிக்கமாட்டான். ஆயுதங்களினால் வெட்டப்பட்டது ஆறும்; தீயினால் சுடப்பட்டதும் ஆறும்; சொல்லினால் உண்டானபுண் பிராணிகளுக்குத் தேகமுள்ளவரையிலும் ஆறாது. பாணங்களினால் அடிபட்டதும் கோடாலியினால் வெட்டப்பட்டதுமாகிய வனம் மறுபடியும் வளருகின்றது. வாக்கினால் கெட்டசொற்களைச் சொல்லுவதினாலுண்டான அருவருப்பான சொற்புண் ஆறாது' என்றாள்.

எழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சுக்ரனுடைய கோபம் தணிவதற்காக வ்ருஷபர்வா தன் பெண்ணைத் தேவயானிக்கு அடிமையாகச் செய்தது.)

பிறகு, ப்ருகுவம்சத்திற் சிறந்தவராகிய சுக்ராசாரியர், வீற்றிருக்கும் வ்ருஷபர்வாவினருகே சென்று கோபத்துடன் ஆலோசிக்காமல் அடியில்வருமாறு சொல்லலானார்.

'ராஜனே! ஒருவனுக்குத் தான் செய்தபாவம் பசுவைப்போல் உடனே பலனைத் தருவதில்லை. ஆனால், [1] தொடர்ச்சியாகச் செய்யப்பட்டபோது காலக்ரமத்தினால் செய்பவனுடைய [2] வேர்களை அறுக்கும். புத்ரர்களிடத்தும் பேரன்மார்களிடத்தும் தன்னிடத்துமுள்ள பாவத்தை ஒருவன் கவனிக்காமலிருப்பானாகில், அந்தப் பாவமானது மிகுதியாக உண்ணப்பட்டது வயிற்றில் எப்படியோ

---

[1] 'அதற்குக் காலக்ரமத்தினால் பரிபாகமடைந்து செய்பவனுடைய வேர்களையறுக்கும்' என்பது வேறுபாடம். [2] பூர்வபுண்ணியங்களை.

அப்படியே நிச்சயமாகத் தன் பயனைக்காட்டும். ராஜனே! படிக்கிற வனும் பொறுமையுள்ளவனும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும் பாபத்தைச் செய்யாதவனும் தர்மத்தையறிந்தவனும் என்வீட்டில் அன்புடன் எனக்குச் சுச்ரூஷைசெய்தவனும் ப்ருஹஸ்பதிபுத்ரனுமான அந்தக் கசனென்னும் பிராமணனை முன்னே கொல்வித்தாய். பிரபுவே! மானமுள்ளவளாகிய தேவயானி, சர்மிஷ்டையினால் மிகக் குரூரமாகச் சொல்லப்பட்டு, விரோதஞ்செய்து கோபத்தினால் கிணற்றிலும் தள்ளப்பட்டாள். அவள், இங்கே வஸிப்பதற்கு முடியாதவளாய் இருக்கிறாள். அவளில்லாமல் நான் இங்கே எப்படி வஸிப்பேன்? ராஜனே! ஆதலால், உன் தேசத்தை விட்டுவிடுகிறேன். வ்ருஷபர்வாவே! கொல்லத்தகாதவனாகிய அந்தக் கசனைக்கொன்றதனாலும், என் பெண்ணைக் கொல்ல ஆரம்பித்ததனாலும், உன்னையும் உன் பந்துக்களையும் விடப்போகிறேன். இதை நீ அறி. ராஜனே! உன் தேசத்தில் உன்னுடன் நான் இருக்கமுடியாது. வேந்தனே! வ்ருஷபர்வாவே! நீ வ்யஸனமடையாதே; கோபமுஞ்செய்யாதே. அரசனே! தேவயானியைவிட்டு உன் தேசத்தில் வஸிக்க என்னால் முடியாது. இவளுடைய இடந்தான் எனக்கும் இடம்; இவளுடைய விருப்பந்தான் எனக்கும் விருப்பம்' என்றார்.

(இப்படிச் சொல்லக்கேட்ட) வ்ருஷபர்வா, 'பிராமணரே! நான் சர்மிஷ்டையைக்கொண்டு தேவயானியை அடிக்கச்செய்தாலும் தூஷிக்கச்செய்தாலும் அதனால் ஹீனகதியை அடைகிறேன்' என்றான். சுக்ரர், 'ஓ! அஸுரா! என்னைப் பொய் பேசுகிறவனாக நினைக்கிறாய். ஆச்சர்யம்! அதனாலேதான் இந்த உன் குற்றத்தை அடக்காமல் உபேக்ஷை செய்கிறாய்' என்றுசொன்னார். வ்ருஷபர்வா, 'ப்ருகுபுத்ரரே! அதர்மத்தையாவது பொய் சொல்வதையாவது உங்களிடத்திலிருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. தர்மமும் ஸத்யமும் உங்களிடத்திலிருக்கின்றன. ஆதலால், நீங்கள் எங்கள் விஷயத்தில் அநுக்ரஹம் செய்யக்கடவீர்கள். ப்ருகுபுத்ரரே! நீங்கள் எங்களைவிட்டு இவ்விடமிருந்து போவீர்களேயாகில், முன்னதாகவே நானும் என் பந்துக்களும் ஸமுத்திரத்திலாவது பாதாளத்திலாவது அக்னியிலாவது ப்ரவேசிப்போம். வேறு ஆதரவில்லை. க்ரஹங்களுக்கு அரசரே! நீர் என்னையும் விட்டுத் தேவர்களிடமும் போய்ச் சேருவீராயின் அப்போது நான் எல்லாவற்றையும் த்யாகஞ்செய்து அக்னியிற் பிரவேசிப்பேன்' என்றான். சுக்ராசாரியர், 'அஸுரர்களே! ஸமுத்திரத்திலே தான் விழுங்கள்; திசைகளெங்குந்தான் ஓடுங்கள்; என் பெண்ணினுடைய துக்கத்தை

நான் தாங்க முடியாதவன். எனக்கு அவள் ப்ரியமானவள். தேவயானியை நீ ஸமாதானப்படுத்தவேண்டும். என் உயிர் அவளிடத்தில் இருக்கிறது. நான், இந்திரனுக்கு ப்ருஹஸ்பதியைப்போல் உனக்கு லாபத்தையும் க்ஷேமத்தையும் செய்பவன்' என்றார். வ்ருஷபர்வா, 'ப்ருகுபுத்ரரே! அஸுரராஜாக்களின் தனமாகட்டும், யானைகள் பசுக்கள் குதிரைகளாகட்டும், பூமியில் என்ன என்ன உண்டோ அவற்றிற்கு நீங்களே ப்ரபு. எனக்கும் நீங்களே தாம் ப்ரபு' என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு, சுக்ரர், 'அஸுரராஜனே! அஸுரராஜாக்களின் திரவ்யமெல்லாவற்றிற்கும் நான் ப்ரபுவாய் இருப்பேனாயின், இந்தத் தேவயானியை நீ ஸமாதானப்படுத்தவேண்டும்' என்றார். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட வ்ருஷபர்வா, 'அப்படியே' என்று சிறந்த கவியாகிய சுக்ராசார்யருக்குச் சொன்னான். சுக்ராசார்யரும் தேவயானியிடஞ்சென்று அவன் சொன்ன விஷயத்தைச் சொன்னார்.

தேவயானி, 'பிதாவே! ப்ருகுபுத்ரரே! அரசன் திரவியத்திற்கு நீர் ப்ரபுவாயிருந்தால் அந்த விஷயம் எனக்குத் தெரியாமையால் அதை அரசனே சொல்லட்டும்' என்று சொன்னாள். சுக்ரர் தேவயானியின் சொல்லைத் தெரிவிக்கக் கேட்டு, வ்ருஷபர்வா, தன் சுற்றத்தாருடன் தேவயானியிடஞ்சென்று, 'தேவயானியே! தயை செய்' என்று பூமியில் அவள் பாதங்களில் விழுந்து, 'அழகானவளே! உன் தந்தை எப்போதும் என்னால் துதிக்கப்பட்டும் வந்தனஞ் செய்யப்பட்டுமிருப்பவர். சிரித்த முகமுள்ள தேவயானியே! நீ எதை விரும்பினாலும், அது பெறக்கூடாததாயிருந்தாலும், அதை உனக்கு நான் கொடுப்பேன்' என்று சொன்னான். அதற்குத் தேவயானி, 'ஆயிரம் கன்னிகைகளுடன் சர்மிஷ்டையை என் வேலைக்காரியாயிருக்க நான் விரும்புகிறேன். என்னை என் பிதா எந்த இடத்தில் கொடுப்பாரோ அங்கும் அவள் என் பின்னே செல்லவேண்டும்' என்றுசொல்ல, வ்ருஷபர்வா, 'ஓ! தாதி! நீ எழுந்திரு. சர்மிஷ்டையை உடனே அழைத்துவா. தேவயானி எந்த இஷ்டத்தை விரும்புகிறாளோ, அதை அவள் செய்யக்கடவள். ஒரு குலத்திற்காக ஒருவனை விடவேண்டும்; ஒரு க்ராமத்திற்காக ஒரு குலத்தை விடவேண்டும்; ஒரு தேசத்திற்காக ஒரு க்ராமத்தை விட்டுவிடவேண்டும். [1] தனக்காகப் பூமியையே விட்டுவிடவேண்டும்' என்றான். உடனே, தாதி, சர்மிஷ்டையிடஞ்சென்று, 'அம்மா! சர்மிஷ்டையே! எழுந்திரு. உன் பந்துக்களுக்கு ஸௌக்யத்தைச்

[1] தன் ஆத்மா முக்திபெறுவதற்கு விஷயங்களில் பற்றுதலைவிடவேண்டுமென்பது கருத்து.

செய். தேவயானியினால் ஏவப்பட்டுப் பிராம்மணர் சிஷ்யர்களை விட்டுவிடுகிறார். குற்றமில்லாதவளே! அவள் எதை விரும்புகிறாளோ, அதை இப்போது நீ செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னாள். சர்மிஷ்டை, 'இப்படித் தேவயானிக்காகச் சுக்ரர் என்னை அழைப்பாரானால், அவள் எதை விரும்புகிறாளோ அதை இப்போதே நான் செய்வேன். என் பிழையினால் சுக்ரர் போகவேண்டாம்; தேவயானியும் எனக்காகப் போகவேண்டாம்' என்றாள்.

பிறகு, ஆயிரம் கன்னிகைகளினாற் சூழப்பட்டவளாகப் பல்லக்கிலேறிப் பிதாவின் கட்டளைப்படி அந்தப்புரத்திலிருந்து விரைவாக வெளிப்பட்டாள். 'நான் ஆயிரம் வேலைக்காரிகளுடன் உனக்குப் பணிவிடைசெய்யும் தாஸியாக ஆகிறேன். உன்னை உன்பிதா எந்த இடத்தில் கொடுப்பாரோ, அங்கேயும் உன்னைப் பின்செல்வேன்' என்று தேவயானியை நோக்கிச் சர்மிஷ்டை சொன்னாள். அதற்குத் தேவயானி, 'நான் உனக்குத் துதிப்பவன், யாசிப்பவன், வாங்குகிறவன் பெண்ணல்லவா? துதிக்கப்படுகிறவன் பெண்ணாகிய நீ எனக்கு எப்படித் தாஸியாகலாம்?' என்றாள். அதைக் கேட்டு, சர்மிஷ்டை, 'துக்கப்படுகிற பந்துக்களுக்கு எவ்வகையாலும் சௌக்யத்தைச்செய்யவேண்டும். ஆதலால், உன்பிதா உன்னைக் கொடுக்குமிடத்துக்கு உன்னைப் பின்தொடர்ந்து செல்வேன்' என்றாள்.

ராஜஸ்ரேஷ்டரே! வ்ருஷபர்வாவின் பெண் வேலைக்காரியாக இருக்க வாக்குத்தத்தஞ் செய்தபிறகு, தேவயானி, தன் பிதாவை நோக்கி, 'தந்தையே! பிராமணஸ்ரேஷ்டரே! நான் த்ருப்தியடைந்தேன். இனி, பட்டணத்துக்குள் வருகிறேன். உம்முடைய ஞானமும் உமது வித்தையின் பலமும் வீணல்ல' என்று சொன்னாள். அந்தப் பெருங்கீர்த்தியுள்ள பிராமணஸ்ரேஷ்டர், இவ்வாறு தம் பெண்ணினாற் சொல்லப்பட்டபிறகு, எல்லா அஸுரர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டு, ஸந்தோஷத்துடன் வ்ருஷபர்வாவின் பட்டணத்தில் பிரவேசித்தார்.

எழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யயாதி தேவயானியை மறுமுறை சந்தித்ததும், அவர்களின் விவாகமும்.)

ராஜஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, நீண்டகாலத்துக்குப்பின், பெண்களுட் சிறந்தவளாகிய தேவயானி, அந்த ஆயிரம்வேலைக்காரிகளோடு கூடிய சர்மிஷ்டையுடன்விளையாடுவதற்காக முன்புபோன அந்தவனத்

திற்கே போனாள். அந்த இடத்தையடைந்து அந்த எல்லா ஸகிகளோடும் மிக மகிழ்ந்தவளாக விருப்பம்போல ஸஞ்சரித்தாள். அனைவரும், விளையாடிக்கொண்டும், புஷ்ப மதுவைக் குடித்துக்கொண்டும், பலவகையான பக்ஷணங்களைப் புசித்துக்கொண்டும், பழங்களைக் கடித்துக்கொண்டும் ஸந்தோஷமாக இருந்தனர். திரும்பவும், நகுஷ புத்ரனாகிய யயாதிமஹாராஜன் தற்செயலாக மிருகத்தைத் தேடிக்கொண்டு ஶ்ரமத்தினால் இளைத்து ஜலத்தைவிரும்பி அதே இடம் வந்து சேர்ந்தான். அவன், குடித்துக்கொண்டும் விளையாடிக்கொண்டும் உயர்ந்த ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டுமிருந்த தேவயானியையும், சர்மிஷ்டையையும், அந்த மற்றப் பெண்களையும் கண்டான்; அந்த ஸ்திரீகளின் நடுவில், எல்லா ரத்னங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேவதாயோக்யமான சிறந்த ஆஸனத்தில், அழகிய புன்னகையோடு உட்கார்ந்திருந்தவளும் அழகில் நிகரற்றவளும் சிறந்த பெண்ணுமாகிய தேவயானியைக் கண்டான்; அந்தத் தேவயானியின் ஆஸனத்திற்குக் கொஞ்சந்தாழ்வாக உட்கார்ந்திருப்பவளும் பொன்னாபரணங்களை அணிந்தவளும் அழகிய நகைமுகமுள்ளவளும் பிராம்மணப் பெண்ணாகிய தேவயானியின் பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பவளும் ஶ்லாக்யமான ரூபமுள்ளவளுமான அஸுரராஜாவின் பெண்ணையும் கண்டான். பாரதரே! அப்போது பாடிக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் வாத்யம் வாசித்துக்கொண்டுமிருந்த அந்தப் பெண்கள், ஒப்பில்லாத ரூபமுள்ள யயாதியைக் கண்டு நாணத்தினால் தலைகுனிந்து நின்றனர்.

யயாதி, (தேவயானியைப் பார்த்து,) 'அழகானவளே! நீங்கள் இரண்டு கன்னிகைகள் இரண்டாயிரம் கன்னிகைகளினாற் சூழப்பட்டிருக்கின்றீர்கள். உங்களிருவருடைய குலங்களையும் பெயர்களையும் நான் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன்' என்றுகேட்க, தேவயானி, 'ராஜரே! நான் சொல்லப்போகிறேன். என்சொல்லை நீர் ஏற்றுக்கொள்ளும். சுக்ரரென்னும் அஸுரகுரு இருக்கிறார். என்னை அவர் பெண்ணென்று அறியும்; இவள் அஸுரராஜாவாகிய வ்ருஷபர்வாவின் பெண்; சர்மிஷ்டையென்பவள்; என் தோழியும் என் தாதியுமானவள். நான் எங்கேபோனாலும் அங்கே போகிறவள்' என்றாள்.

யயாதி, 'அஸுரராஜன் பெண்ணும் அழகியபுருவங்களையுடையவளும் உத்தமஸ்திரீயுமாகிய இந்தக் கன்னிகை உனக்கு ஸகியாகவும் தாதியாகவும் இருப்பது எவ்வாறு? இதைத் தெரிந்துகொள்ள எனக்கு விருப்பம் அதிகமாக இருக்கிறது. இவ்விதமான ரூபமுள்ள

பெண் தேவஸ்திரீகளிலும் கந்தர்வஸ்திரீகளிலும் யக்ஷஸ்திரீகளிலும் கின்னரஸ்திரீகளிலும் பூமியிலுள்ளஸ்திரீகளிலும் இதற்குமுன் நான் கண்டதில்லை. லக்ஷ்மியைப்போன்றவளும், நீண்டவையும் தாமரைப் புஷ்பங்கள் போன்றவையுமாகிய கண்களோடும் எல்லா லக்ஷணங் களும் பொருந்தினவளும், எல்லாஅலங்காரங்களும் சோபிக்கிறவளும், அஸுரராஜாவின் பெண்ணுமாகிய கன்னிகை அவளுடைய துர்ப்பாக் கியத்தினுற்கெடுக்கப்பட்டாளா? அல்லது, உன் தவத்தினுற்கெடுக்கப் பட்டாளா? இவ்வாறன்றிக் குற்றமற்ற ரூபமுள்ள இவள் இங்கே அடிமையாவது நேராது. உன்னுடைய ரூபம் இவளுடைய ரூபத் துக்கு எவ்வளவும் நிகரல்ல. பூர்வஜன்மத்திற் செய்த பாபத்தினுல் இவள் உனக்கு அடிமையாயிருக்கிறுள்; ஐயோ!' என்றுன். அதற் குத் தேவயானி, 'புருஷஸ்ரேஷ்டரே! யாவரும் விதியைத் தாண்டுவ தில்லை. விதியினுற் செய்யப்பட்டதென்று நினைத்து, புதுமையான பேச்சுக்களைப்பேசலாகாது. உம்முடைய ரூபமும் வேஷமும் ராஜா வைப்போலிருக்கின்றன. பிராம்மணவாக்கைவஹிக்கிறீர் (பேசுகிறீர்.) நீர் யார்? எங்கிருந்து வருகிறீர்? யாருடைய புத்திரர்? எனக் குச் சொல்லும்' என்றுகேட்க, யயாதி, 'நான் பிரம்மசர்யவ்ரதம் இருந்ததனுல் வேதம்முழுவதும் என் கேள்விக்கு வந்திருக்கிறது. நான் ராஜா; ராஜாவின் புத்ரன்; யயாதியென்று பிரஸித்தியுள்ளவன்' என்று சொன்னுன். தேவயானி, 'ராஜரே! என்ன கார்யத்திற்காக இந்த இடம் வந்தீர்? ஜலத்திலுண்டான தாமரைப்புஷ்பம் முதலிய வற்றைப் பறிக்கவா? அல்லது மானைப்பிடிக்கவா?' என்று கேட் டாள். யயாதி, 'ப்ரியமானவளே! ம்ருகத்தைத் தேடிக்கொண்டு வந்த நான் ஜலத்திற்காக இங்குவந்தேன். பலவகையாலும் என்னை ப்ரச்னஞ் செய்தாகிவிட்டது. ஆதலால், எனக்கு நீ விடைகொடுக் கலாம்' என்று சொன்னுன். தேவயானி, 'இரண்டாயிரம் கன்னிகை யோடும் தாஸியான சர்மிஷ்டையோடும் உம் ஸ்வாதீனமாக இருக் கிறேன். எனக்கு ஸ்நேஹிதராகவும் பர்த்தாவாகவும் ஆகக்கடவீர். உமக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது' என்று சொன்னுள். யயாதி, அஸுரராஜனின் பெண்ணைப் பார்த்து அவளிடம் பற்றுள்ள மனத் தோடு, அவள் தனக்கு மஹிஷியாகவேண்டும் என்று நினைத்து, தேவயானியைப் பார்த்து ஒரு வசனம் சொல்லலானுன்.

'சுக்ரபுத்ரியே! உயர்ந்தபெண்ணே! நான் உனக்குத் தகுந்த வனல்லேன் என்பதையறி. உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். தேவ யானி! உன்பிதாவுக்கு அரசர் விவாஹஸம்பந்தத்துக்கு உரியவரல்லர். அயலானுடைய பார்யையும் ஸஹோதரியும் மேலான ஜாதியிற் பிறந்தவளும் ஒரே கோத்ரமுள்ளவளும் பதிதையும் மருமகளும்

இழிவானவளும் பிச்சைக்காரியும் வ்யாதியுள்ளவளும் சேரக்கூடாதவர்களென்று தெரிந்தவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்' என்றான். அவன் அப்படிச்சொல்லலும், தேவயானி, 'க்ஷத்ரியஜாதியோடு பிராமணஜாதியும் பிராமணஜாதியோடு க்ஷத்ரியஜாதியும் சேர்ந்தே இருக்கின்றன. அதிக ஸூக்ஷ்மமாகப் பார்த்தால், அவ்விரண்டுஜாதிகளுக்கும் வேற்றுமையில்லை. ஓ! நகுஷபுத்ரரே! நீர் ரிஷியாகவும் ரிஷிபுத்ரராகவுமிருக்கிறீர். என்னை விவாஹஞ்செய்துகொள்ளும்' என்று சொன்னாள். யயாதி, 'சிறந்த பெண்ணே! நான்குவருணங்களும் ஒருதேகத்தில் உண்டானவை. ஆனால், அவற்றிற்குத் தர்மங்களும் ஆசாரங்களும் வெவ்வேறு. அவற்றுள் பிராமணவருணம் மேலானது' என்றுசொன்னான். தேவயானி, 'நகுஷபுத்ரரே! இந்தப்பாணிக்ரஹணமென்னும் தர்மமானது இதற்குமுன் எந்தப் புருஷர்களாலும் எனக்குச் செய்யப்படவில்லை. எனது அந்தக் கையை நீர் முன்னே பிடித்திருக்கிறீர். ஆதலால், நான் உம்மை வரிக்கிறேன். ரிஷிபுத்ரரும் தாமே ரிஷியுமாகிய உம்மாற் பிடிக்கப்பட்டதாகிய உறுதியான மனமுள்ள எனது கையை வேறுபுருஷன் எவ்வாறு தொடலாம்?' என்று சொன்னாள்.

யயாதி, அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, 'பல்லில் விஷமுள்ள சிறிய ஸர்ப்பத்தைக்காட்டிலும், எல்லாப்பக்கத்திலும் வியாபிக்கின்ற தீயைக்காட்டிலும், பிராமணன் மிகவும் நெருங்கமுடியாதவனென்று அறிவுள்ள மனிதன் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்' என்றான். தேவயானி, 'புருஷஶ்ரேஷ்டரே! பிராமணன், பல்லில் விஷமுள்ள ஸர்ப்பத்தைக்காட்டிலும், எங்கும் வியாபிக்கின்ற தீயைக்காட்டிலும், அணுகமுடியாதவனென்று ஏன் சொல்லுகிறீர்?' என்று கேட்க, யயாதி, 'ஸர்ப்பம் ஒருவனைக் கொல்லுகிறது. ஆயுதத்தினால் ஒருவன் கொல்லப்படுகிறான். கோபமூட்டப்பட்ட பிராமணன் அனேக தேசங்களையும் நகரங்களையுமல்லவா கொல்லுகிறான்? பயமுள்ளவளே! அதனால், பிராமணன் மிகவும் அணுகக்கூடாதவனென்று நான் நினைக்கிறேன். அன்புள்ளவளே! இதனால், உன்பிதா கன்னிகாதானஞ்செய்யாமல் உன்னை நான் விவாஹம் செய்யேன்' என்றான். தேவயானி, 'அரசரே! அப்படியானால் என்னால் புருஷராக வரிக்கப்பட்ட நீர் என்பிதா கொடுத்தபின் என்னை மணஞ்செய்துகொள்ளும்; தான் கேட்காமலே பிறராற்கொடுக்கப்பட்டவளைப் பெற்றுக்கொள்பவனுக்குப் பயமில்லையே. அரசரே! சற்றுநேரமிரும்; நான் பிதாவுக்குச்செய்தி அனுப்புகிறேன்' என்று யயாதிக்குச் சொல்லி, தன் தாதியைப்

பார்த்து, 'தாதீ! சீக்கிரம்போய்ப் பிரம்மாவுக்கொப்பான என் பிதாவை இங்கே அழைத்துவா. நருஷபுத்திரரை நான் ஸ்வயம் வரமாக வரித்திருப்பதையும் சீக்கிரம் அவருக்குத் தெரிவி' என்று சொன்னாள். அப்போது தேவயானியினால் தன் பிதாவுக்குச் சொல்லியனுப்பப்பட்ட செய்திமுழுமையையும் உடனே தாதி அவருக்கு நடந்தபடி தெரிவித்தாள். கேட்டவுடன், அந்தச் சுக்ராசார்யர் ராஜாவின்முன்னே வந்துநின்றார். வந்த சுக்ராசார்யரைப் பார்த்ததும், ராஜாவாகிய யயாதி, பிராமணராகிய சுக்ரரை வந்தனஞ்செய்து கைகூப்பி வணங்கி நின்றான். தேவயானியானவள், 'பிதாவே! நகுஷனுடைய புத்ராாகிய இந்த அரசர், ஆபத்துக்காலத்தில் முன்னே யாரும்பிடித்திராத என் கையைப் பிடித்தார். அதனால், நான் ஆபத்து நீங்கினவளாகச் செய்யப்பட்டேன். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். என்னை இவருக்குக் கொடுங்கள். இந்த லோகத்தில் நான் வேறுபதியை வரிப்பதில்லை' என்று சொன்னாள். சுக்ரர், 'தர்மம்வேறு; விருப்பம்வேறு. முன்னேயே கசனுடையசாபம் நேர்ந்ததினால் நீ நகுஷபுத்ரனை உனக்குப் பதியாக வரித்தாய். அது வித்யாஸமாகத் தகாது. ஓ! வீரனே! நகுஷபுத்ரனே! எனது ப்ரியமானபெண்ணாகிய இவள் உன்னைப் பதியாகவரித்திருக்கிறாள். பிராமணப்பெண்ணைத் தானாக ஒருவன் க்ரஹித்துக்கொண்டால், வருணங்கள் கலந்துபோவதினால் பெரிய குற்றந்தான். ஆனால், என்னால் கொடுக்கப்பட்ட இவளை உன் மஹிஷியாக நீ அங்கீகரிக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னார்.

யயாதி, 'பிருகுபுத்ரரே! பிராமணரே! இது விஷயத்தில் வருணங்கள் கலப்பதினாலுண்டான பெரிய அதர்மம் என்னைத் தொடராமலிருக்கவேண்டுமென்று நான் உங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்' என்றான். சுக்ரர், 'உன்னைப் பாபத்திலிருந்து நீக்கிவிடுகிறேன். உனக்கு வேண்டியவரத்தை நீ கேள். இந்த விவாஹத்தில் வருத்தப்படாதே. நான் உன் பாபத்தை விலக்குகிறேன். அழகான இடையுள்ள தேவயானியைத் தர்மமாகவே பார்யையாக விவாஹஞ்செய்துகொள். இவளுடன் ஒப்பில்லாத ஸ்நேஹத்தையடை. ராஜனே! இந்த ராஜகுமாரியும் வ்ருஷபர்வாவின்பெண்ணுமான சர்மிஷ்டையுங்கூட உன்னால் எப்போதும் கௌரவிக்கத்தக்கவள். ஆனால், இவளைச் சயனத்தில்மட்டும் அழைக்காதே; இவளை ஏகாந்தத்தில் அழைத்துப் பேசாதே; தொடவுந்தொடாதே; தேவயானியைப் பார்யையாக விவாஹஞ்

செய்துகொள். உனக்கு ச்ரேயஸ் உண்டாகக்கடவது. நினைத்ததை யெல்லாம் அடைவாய்' என்றார்.

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட யயாதியென்னும் அரசன், சுக்ரரைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து சாஸ்திரத்திற் சொன்ன முறையின்படி சுப மான விவாஹத்தைச் செய்துகொண்டான். சுக்ரரிடமிருந்து நிரம் பின தனத்தையும், இரண்டாயிரம் கன்னிகைகளுடனும் சர்மிஷ்டை யுடனும் உத்தமஸ்திரீயான தேவயானியையும் அடைந்து, சுக்ர ராலும் அஸுரர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட அந்த ராஜச்ரேஷ்டன் மஹாத்மாவாகிய சுக்கிரரால் விடைகொடுக்கப்பெற்று ஸந்தோஷத்து டன் தன் நகரஞ்சென்றான்.

எழுபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யயாதிக்குத் தேவயானியிடமும் சர்மிஷ்டையினிடமும் புத்ரர்கள் உண்டானது.)

யயாதி, தேவேந்திர நகரத்துக்கு ஒப்பான தன் நகரத்தை அடைந்து அந்தப்புரத்துக்குட் சென்று அதில் தேவயானியை இருக்கச்செய்தான். தேவயானியின் அனுமதியின்படி அந்தவ்ருஷ பர்வாவின் பெண்ணை அசோகவனிகையென்னும் தோட்டத்தின் ஸமீ பத்தில் க்ருஹம் கட்டி அதிலிருக்கச்செய்தான். ஆயிரம் வேலைக் காரிகளாற் சூழப்பட்ட வ்ருஷபர்வாவின் பெண்ணாகிய சர்மிஷ் டையை வஸ்திரங்களையும் அன்னபானங்களையும் கொடுத்துச் செவ் வையாகக் கௌரவித்து, நகுஷபுத்ரனான அந்த அரசன் தேவயானி யுடன் சேர்ந்து மிகுந்த ஸ்நேகமுள்ளவனாக அனேக வருஷகாலம் மகிழ்ந்திருந்தான். தேவயானி பரிசுத்தமாயும் மனத்துக்கினிமை யாயுமுள்ள அசோகவனத்தின்மத்தியில் சர்மிஷ்டையுடன் சேர்ந்து விளையாடிவிட்டு அங்கேயே அவளை அனுப்பி ராஜாவுடன் க்ருஹத் துக்குட் சென்றாள். இப்படியே அந்த ராஜா ஸ்நேஹத்துடன் வெகு காலம் ஸந்தோஷமாக இருந்து தேவதையைப்போல மனமகிழ்ந்து ஸுகமடைந்து அனேக வருஷகாலம் விளையாடினான். உயர்ந்த பெண்ணாகிய தேவயானி ருதுகாலம்வந்தபோது முதலாவது கர்ப்பத் தைத் தரித்தாள்; ஒரு குமாரனையும் பெற்றாள். அனேக வருஷ காலங்கள் கடந்தபின் யௌவனமடைந்த வ்ருஷபர்வாவின் பெண் ணாகிய சர்மிஷ்டையும் தனக்கு ருதுகாலம் வந்ததைப் பார்த்துச் சிந்தையுற்றாள். ஸ்நானம்செய்து நிர்மலமாகஇருந்த சர்மிஷ்டை, எல்லா அலங்காரங்களினாலும் சோபித்துக்கொண்டு அழகிய பூங்

கொத்துக்கள் நிறைந்த அசோகமரத்தின் கிளையைப் பிடித்துக் கொண்டு கண்ணுடியில் முகம்பார்த்துப் பர்த்தாவைப் பார்க்க ஆவ லுள்ளவளாகச் சோகத்தினாலும் மோகத்தினாலும் ஆவேசங்கொண்டு அடியில்வரும் சொல்லைச் சொன்னாள்.

'அசோகமே! சோகத்தினால் அடிபட்ட மனமுள்ளவர்களுக் கெல்லாம் சோகத்தை விலக்குவாய். என் கணவனைக் காட்டி என்னையும் [1] உன் பேருள்ளவளாக இப்போது செய்யக்கடவாய்' என்றாள். (இப்படிச்) சொல்லிவிட்டு, அந்தச்சர்மிஷ்டை, மறுபடி யும், 'எனக்கு ருதுகாலம் நேர்ந்திருக்கிறது. நான் ஒரு பதியை யும் வரித்திருக்கவில்லை; எஃது உசிதம்? என்ன செய்யலாம்? எதைச் செய்தால் ஸுகமுண்டாகும்? இந்தத் தேவயானி பிள்ளை யைப் பெற்றிருக்கிறாள். எனக்கு வந்த யௌவனம் வீண்; அவள் எப்படிப் பர்த்தாவை வரித்தாளோ, அப்படியே நானும் அவனை யே வரிக்கிறேன்; எனக்குப் புத்திரலாபத்தை ராஜாதான் கொடுக்க வேண்டியவனென்பது என்னுடைய உறுதியான எண்ணம்; அந்தத் தர்மாத்மாவான அரசன் ஏகாந்தத்தில் இப்போது எனக்குப் பார்க்கக்கிடைப்பானா? எனக்குப் பர்த்தாவாகிய ராஜாவை [2] கூந்தலி னால் கட்டி யாசிப்பேன்; தேவயானியின் புத்திரனை அடிக்கடி பார்த்துகொண்டு அவளுடைய அந்தப்புரத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் அரசன் எப்போதாவது ஒழிவையடைந்து இந்த இடத்தை விரும்புவானா?' என்று சொல்லிக்கொண்டி ருந்தாள். அந்தக் காலத்தில் அந்த அரசன் தற்செயலாக வெளிப் பட்டு அசோகவனிகையின் ஸமீபத்தில் நிற்கின்ற சர்மிஷ்டையை ஸந்தித்தான். ஏகாந்தத்தில் ஒருவனாயிருந்த ராஜாவைக்கண்டு சர்மிஷ்டை அழகிய மந்தஹாஸமுகத்துடன் எதிர்கொண்டுபோய்க் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அரசனைநோக்கி அடியில் வருமாறு சொல்லலானாள்.

'நகுஷபுத்ரரே! சந்திரன், இந்திரன், விஷ்ணு, யமன், வரு ணன் இவர்கள் வீட்டிலும் உம் வீட்டிலுமிருக்கும் ஸ்திரீகளை எவன் பார்க்கக்கூடும்? அரசரே! ரூபத்தினாலும் குலத்தினாலும் ஒழுக்கத் தினாலும் என்னை எப்போதும் நீர் அறிந்தவர்; அந்த நான் இப்போது உம்மைப் பிரார்த்தித்து யாசிக்கிறேன். ராஜரே! எனக்கு ருதுகாலத் தின் பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்கக்கடவீர்' என்றாள். யயாதி, அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, 'அஸுரராஜன் பெண்ணாகிய உன்னை நல் லொழுக்கம் நிரம்பினவளென்றும் உயர்ந்த ரூபமுள்ளவளென்றும் நான் அறிவேன். உன் ரூபத்தில் ஊசிமுனையளவும் குற்றத்தை நான்

---

1 அசோகை—சோகமில்லாதவள். 2 தலையால் வணங்கி.

பார்க்கவில்லை. உயர்ந்தவளே! உன்னை நான் பார்த்ததுமுதல் உன் நினைவாகவே இருக்கிறேன். நான் எப்போது தேவயானியைக் கல்யாணஞ் செய்தேனோ அப்போது கவிபுத்ரராகிய சுக்ராசார்யர், 'இந்த வ்ருஷபர்வாவின் பெண்ணை நீ சயனத்தில் கூப்பிடத்தகாது. தேவயானியின் ப்ரியத்தைச்செய்து சர்மிஷ்டையையும் காப்பாற்று' என்று சொல்லியிருக்கிறார்' என்று சொன்னான். சர்மிஷ்டை, 'ராஜரே! பரிஹாஸத்துக்காகவும், ஸ்திரீகளிடத்தும், விவாஹ காலத்திலும், ப்ராணபாயகாலத்திலும், எல்லாச் சொத்தும் பறிக்கப்படுங்காலத்திலும் சொல்லப்படும்பொய் தீங்குசெய்யாது. இந்த ஐந்து பொய்களையும் பாபமல்லாதவையென்று சொல்லுகின்றனர். வேந்தரே! ஸாக்ஷ்யத்தில் கேட்கப்பட்டவன் வித்தியாஸமாகப் பொய்பேசினால் அவனைப் பதிதனென்று சொல்லுகின்றனர். ஒரு கார்யத்தை நிச்சயிக்கும்போது பொய் சொல்லுகிறவனை அந்தப் பொய் கெடுக்கும். ஸ்திரீகளிடத்தும், பரிஹாஸத்திலும், விவாஹத்திலும், தன் உயிரும்பொருளும் நஷ்டமாகும்போதும் சொல்லப்படும்பொய் பொய்யன்று; அதுவே சிறப்பை அடையும்' என்று சொன்னாள்.

யயாதி, 'அரசன்தான் ஜனங்களுக்கு உதாரணம்; அவன் பொய் சொன்னால் கெடுவன். ராஜ்யகார்யத்தில் ஸங்கடம் வந்தபோதிலும் நான் பொய்சொல்ல விரும்பேன்' என்றான். அதற்குச் சர்மிஷ்டை, 'வேந்தரே! தன் பதியும், ஸகியின்பதியும், ஒன்றாகவே நினைக்கப்படுகின்றனர். ஒருமையாக இருப்பதைத்தானே விவாஹமென்று சொல்லுகின்றனர். என் ஸகி உம்மைப் பதியாக வரித்தேயிருக்கிறாள். சிறந்தபுத்தியுள்ள சுக்ராசார்யரால் தேவயானியுடன்கூடவே நானும் பூஜிக்கத்தக்கவளென்றும் போஷிக்கத்தக்கவளென்றும் சொல்லிக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறேன். அதை நீர் பொய்யாகச்செய்யத்தகாது. பொன், மணி, முத்து, வஸ்திரம், ஆபரணம், பசு, பூமி முதலிய எல்லாவற்றையும் நீர் யாசிப்பவருக்குக்கொடுக்கிறீர்; அவையெல்லாம் வெளிப்பட்ட தானங்களாகச்சொல்லப்பட்டனவேயன்றிச் சரீரத்தைச் சேர்ந்தவையல்ல. அரசரே! புத்ரனைக்கொடுப்பதும் தன்னைக்கொடுப்பதும் செயற்கரிய தானங்கள். ஐயா! சரீரத்தைக்கொடுப்பதினால் மற்றவையெல்லாம் கொடுக்கப்பட்டவையாகும். அரசரே! 'எவனெவனுக்கு என்ன என்ன விருப்பமோ அவனவனுக்கு அவற்றையெல்லாம் நான் கொடுக்கிறேன்' என்றுசொல்லி உம் நகரத்தில் நீரே மூன்றுதரம் பறை அடித்திருக்கிறீர். ராஜரே! உமது சொல்லும் நீர் செய்த விளம்பரமும் பொய்யாகிவிடும். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! குபேரனைப்போன்ற

நீர் அதை ஸத்யமாகச் செய்யும்' என்றாள். யயாதி, 'யாசிப்ப வருக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதை நான் விரதமாக வைத்திருக் கிறேன். நீ என்னையாசிக்கிறாய். உனக்கு என்ன விருப்பத்தை நான் செய்யவேண்டும்? அழகான புன்சிரிப்புடையவளே! உனக்குப் பொருளைக்கொடுக்கட்டுமா? ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கட்டுமா? சொல்' என்றான். சர்மிஷ்டை, 'அரசரே! பாவம்வராமல் என்னைக்காப்பாற் றும்; தர்மத்தைக்கொடும். புத்ரனைவிரும்புகிற நான் வேறு புருஷனை வரிப்பதில்லை. புத்ரனைக்காட்டிலும் சிறந்ததொன்றுமில்லை. உம்மிடத் திலிருந்து புத்ரனையடைந்து லோகத்தில் உயர்ந்த தர்மத்தைச்செய் யக்கடவேன். ராஜரே! பார்யை, அடிமை, புத்ரன் இம்மூவரும்தாம் வேறாகத் தங்களுக்குத் தனமில்லாதவர்கள். இவர்கள் அடைவதெல் லாம் இவர்கள் யாரைச்சேர்ந்தவர்களோ அவருடைய தனந்தான். புத்ரனைப் பெறுவதற்கும், பர்த்தாவைப் போஷிப்பதற்குந்தான் பிரம்மதேவர் ஸ்திரீகளைப்படைத்திருக்கிறார். கன்னிகைகள் பதி யில்லாமலும் புத்ரனில்லாமலுமிருப்பார்களாயின், இந்த லோகத்தில் அவர்களுடைய ஜன்மம் வீண். பரலோகமும் அவர்களுக்கில்லை. நான் தேவயானிக்கு வேலைக்காரியாயிருக்கிறேன். அந்தத் தேவ யானி உமக்கு வசப்பட்டவளாயிருக்கிறாள். மன்னரே! அவளையும் என்னையும் நீர் தாம் அடையத்தக்கவர். என்னை அங்கீகரிக்கக்கட வீர்' என்று சொன்னாள்.

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த அரசன், ஸரியென்றறிந்து, சர்மிஷ்டையைக் கொண்டாடினான்; தர்மத்தையுங் கொடுத்தான். அவன் சர்மிஷ்டையைச் சேர்ந்து ஸுகமாக இருந்த பிறகு, அவர் களிருவரும் ஒருவரையொருவர் மரியாதைசெய்து, வந்தபடியே சென்றனர். அந்தச்சேர்க்கையில், அழகான புருவங்களுடையவளும் மதுரமான சிரிப்புள்ளவளுமாகிய சர்மிஷ்டை அந்த ராஜஸ்ரேஷ்ட னிடத்திலிருந்து முதல் கர்ப்பத்தைத் தரித்தாள். ஜனமேஜய ராஜரே! தாமரைப்புஷ்பம்போன்ற கண்களையுடைய சர்மிஷ்டை, பிறகு, ப்ரஸவகாலத்தில் தாமரைக்கண்ணனும் தேவகுமாரனைப் போன்றவனுமாகிய ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள்.

எழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.
ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சர்மிஷ்டையைப்பற்றிய சந்தேகத்தைத் தெளிந்த தேவயானி யயாதியைக் கோபித்துச் சுக்ரரிடம் சென்றதும், அவர் அவனை மூப்படையச் சபித்ததும்.)

சுக்லபக்ஷத்தில் சுபராசியைச் சேர்ந்த சந்திரனுடன்கூடிய சுப நக்ஷத்ரம்பொருந்திய அந்தத்தினத்தில் அந்தச் சக்ரவர்த்தியாகிய

ராஜா அந்தச் சர்மிஷ்டையோடுகூடி மகிழ்ந்திருந்தான். அந்த ராஜா, 'ஜனங்களுக்கு ஸம்பத்து ஸமீபிப்பதுபோல் எனக்குச் சர்மிஷ்டை மனைவி ஆனாள். எனக்குத் தேவயானி ஸர்ப்பம்போலப் பயங்கரரூபமுள்ளவளாக ஆகிவிட்டாள். வ்ருஷபர்வாவின் புத்ரியாகிய சர்மிஷ்டை எனக்குப் பயிர்களுக்கு மேகம்போலவும் தேவர்களுக்கு அமிர்தம்போலவுமிருக்கிறாள்' என்று மனத்தில் நினைத்துத் தேவயானியை விட்டுவிட்டான். பாரதரே! இனிய சிரிப்புள்ள தேவயானியானவள் குமாரன் பிறந்ததைக்கேள்வியுற்றுத் துக்கமுள்ளவளாகச் சர்மிஷ்டையைப்பற்றி ஆலோசித்தாள்; பின்பு சர்மிஷ்டையிடஞ்சென்று, 'அழகான புருவங்களையுடையவளே! காமஸுகத்துக்கு ஆசைப்பட்டு என்ன இந்தப் பாவஞ் செய்துவிட்டாய்?' என்ற சொல்லைச் சொன்னாள். சர்மிஷ்டை, 'அழகிய சிரிப்புள்ளவளே! தர்மமே உருவங்கொண்டவரும் வேதங்களில் கரைகண்டவருமான ஒரு ரிஷி வந்தார். வரங்கொடுக்க வந்த அவரை நான் தர்மத்துடன் சேர்ந்த காமத்தை யாசித்தேன். நான் புத்ரலாபத்தைப்பற்றி அவரைக் கேட்டுக்கொண்டேன். சுத்தமான புன்னகையுள்ளவளே! நான் அநியாயமாகக் காமஸுகத்தை அடையேன். அந்த ரிஷியினிடமிருந்து எனக்குப் புத்திரனுண்டானான் என்பதை உனக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னாள். அதற்குத் தேவயானி, 'பயந்தவளே! ஆனால் ஸரி. [1] த்விஜருடைய கோத்ரமும் இருப்பிடமும் உனக்குத் தெரியுமா? நானும் அந்தத் த்விஜரைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்று கேட்க, சர்மிஷ்டை, 'சுத்தமான புன்னகையுள்ளவளே! தவத்தினாலும் ஒளியினாலும் ஸூர்யனைப்போல ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்த அவரைப்பார்த்துக் கேட்க எனக்குச் சக்தியில்லாமற் போயிற்று' என்றாள். தேவயானி, 'சர்மிஷ்டையே! இஃது இப்படியாக இருந்தால் பெரியவரும் சிறந்தவருமாகிய பிராம்மணரிடம் உனக்கு ஸந்ததி கிடைத்ததனால் உன்மேல் எனக்குக் கோபமில்லை' என்று சொன்னாள். அவ்விருவர்களும் இவ்வாறு ஒருவரோடொருவர் ரஹஸ்யமாகப் பேசிக்கொண்டும் சிரித்துக்கொண்டுமிருந்த பிறகு, சுக்ரபுத்ரியான தேவயானி அதை நிஜமென்றே நம்பிக்கொண்டு அந்தப்புரம் சென்றாள். யயாதிராஜன், இரண்டாவது இந்திரனையும் விஷ்ணுவையும் ஒத்த யது, துர்வஸு என்னும் இரண்டு புத்திரர்களைத் தேவயானியிடம் பெற்றான்.

---

1 த்விஜன்—பிராம்மணன், க்ஷத்ரியன், வைஸ்யன்.

அந்தக் காலத்தில், ராஜரிஷியாகிய யயாதிராஜன், தேன்சுவையுடன் சேர்க்கப்பட்டதும் மதத்தை விருத்தி செய்வதும் சிவப்பும் மஞ்சளும் கலந்த வர்ணமுள்ளதுமான மதுவைச் சுக்கிரர் பெண்ணுன தேவயானியைக் குடிக்கும்படிசெய்தான். அந்த மதுவைக் குடித்துக் குடித்து அந்தத் தேவயானி மயக்கங்கொண்டாள். அடிக்கடி அழுதுகொண்டும் பாடிக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் மிகுதியாகப் பிதற்றிக்கொண்டுமிருந்த அந்தத் தேவயானி ராஜாவை நோக்கி, 'ஓ! பிராமணஶ்ரேஷ்டனே! உன் உருவமும் அலங்காரமும் ராஜாவுக்கிருப்பதுபோலிருக்கின்றன. எதற்காக நீ இங்கே வந்தாய்? ஜனங்களில்லாத கடினமான காட்டுக்கு என்ன கார்யத்திற்காக வந்தாய்? யயாதி யென்னும் ராஜஶ்ரேஷ்டன் கொடிய பார்வையுள்ளவன். ஆதலால், பிராமணு! நன்மையை விரும்பினுயானுல் இவ்விடம்விட்டு ஓடிப்போ' என்று இவ்வாறு பிதற்றிக் கொண்டிருந்த தகாதவளும் பாபத்தை விருத்திசெய்கிறவளுமான அந்தத் தேவயானியை யயாதி வசனங்களினுற் பயமுறுத்தினுன். பிறகு, அலிகளேயும் ஊமையரையும் அங்கப்பிழையுள்ளவர்களேயும் கிழவர்களேயும் முடவர்களேயும் தேவயானியைப் பாதுகாக்கவும் போஷிக்கவும் கட்டளேயிட்டான். சிறந்த புத்தியுள்ள நகுஷபுத்ரனுன அந்த ராஜா, பிறகு சர்மிஷ்டையைச் சேர்ந்து வெகு காலம் அவளுடன்கூடி ரமித்தான். விருஷபர்வாவின் பெண்ணுகிய சர்மிஷ்டை, அதே ராஜரிஷிக்கு த்ருஹ்யு, அனு, பூரு என்னும் மூன்று குமாரர்களேப் பெற்ருள்.

ஜனமேஜயராஜரே! அதன்பின், ஒருஸமயத்தில், தெளிவான நகையுள்ள தேவயானி, யயாதியுடன்சேர்ந்து ஜனமில்லாத தோட்டத்திற்குச் சென்ருள். அப்போது அவள் அவ்வனத்தில் தேவர்களுக்கொப்பானரூபத்துடன் அச்சமின்றி விளேயாடுகின்ற குமாரர்களேக் கண்டு வியப்புற்றவளாகி, 'ராஜரே! தேவகுமாரர்களுக்கு ஒப்பான இந்த அழகிய குமாரர்கள் யாருடையவர்? ஒளியினுலும் அழகினுலும் உம்மைப்போல் இருக்கிருர்களென்று நான் நினேக்கிறேன்' என்று ராஜாவைக் கேட்டாள். இப்படி ராஜாவைக் கேட்டபின் குழந்தைகளேயும் விசாரித்தாள். அந்தக் காலத்தில் அதைக்கேட்ட அந்தக் குழந்தைகளின் தாதி, 'குமாரர்களே! ஒரு பிராமணஶ்ரேஷ்டர் உங்களுக்குப் பிதாவென்பதை நீங்கள் ஏன் சொல்லவில்லே?' என்று குமாரர்களே நோக்கிச் சொன்னுள். குமாரர்கள், 'ரிஷியும் வேதாத்யயனம் செய்தவருமான ஒரு த்விஜர்தாம் எங்களுக்குத் தந்தை. சர்மிஷ்டை பொய் சொல்லவில்லே. தேவயானி! எங்களே மன்னிக்கக் கடவாய்' என்றனர்.

அதற்குத் தேவயானி, 'புத்ரர்களே! உங்கள் பிதாவாகிய பிராமணருக்குப் பெயரும் கோத்ரமும் என்ன? அவர் யார்? எங்கிருக்கிறார்? உண்மையாக உடனே சொல்லுங்கள். அவரைப்பற்றி நான் கேட்க விரும்புகிறேன். எனக்கு நிஜத்தைச் சொல்லுங்கள்' என்று கேட்டாள். அழகிய இடையையுடைய தேவயானியால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட அந்தக் குமாரர்கள் சுட்டுவிரலால் அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டனையே காட்டினர். சர்மிஷ்டை தாயாரென்பதையும் அந்தக் குமாரர்களே சொன்னார்கள். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அந்தக் குழந்தைகளெல்லாரும் ராஜாவினருகில் சென்றார்கள். தேவயானியின் ஸமீபத்தில் அவர்களை ராஜா அழைக்கவில்லை. அதன்மேல், அந்தக் குழந்தைகள் அழுதுகொண்டு சர்மிஷ்டையிடம் போனார்கள். அழகான கண்களையுடைய சர்மிஷ்டை ராஜாவைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லாமலே ராஜாவுக்குச் சிறிதுதூரத்தில் தலைகுனிந்து நின்றாள். அந்தக் குழந்தைகள் சொன்னதைக்கேட்டு, ராஜா வெட்கப்பட்டுநின்றான். மறுமொழி சொல்லமுடியாமல் ராஜா மௌனமாக இருந்தான்.

ராஜாவினிடத்தில் அந்தக் குழந்தைகளின் ஸ்நேஹத்தைக் கண்டு தேவயானி உண்மையை அறிந்துகொண்டு, சர்மிஷ்டையை நோக்கி, 'பெண்ணே! ஒரு ரிஷி என்னிடம் வருகிறாரென்று சொன்னாயே! இப்படி நீ யயாதி ராஜாவை மறைத்தாயல்லவா? நீ பிழைசெய்திருக்கிறாயென்று நான் முன்னமே சொன்னேன். எனக்கு உட்பட்டவளாக இருந்தும் எனக்கே விரோதத்தை ஏன் செய்தாய்? இன்னும் அதே அஸுரத்தன்மையைக்கொண்டு நீ என்னிடம் பயப்படாமலிருக்கிறாய்' என்று சொன்னாள். அதற்குச் சர்மிஷ்டை, 'அழகான சிரிப்பு முகமுள்ளவளே! ரிஷியென்றுதானே நான் சொன்னேன். அது நிஜம். நியாயமாகவும் தர்மத்தைவிடாமலும் நடத்தலால் நான் உனக்குப் பயப்படவில்லை. நீ பர்த்தாவை எப்போது வரித்தாயோ அப்போதே நானும் வரித்தாய்விட்டது. அழகானவளே! தர்மப்படி ஸகியின் பர்த்தா தனக்கும் பர்த்தாவாகலாம்; நீ எனக்குப் பூஜிக்கத்தக்கவள்; கௌரவிக்கத் தக்கவள்; ஏனெனில், வயதில் பெரியவளாகவும், பிராமணப் பெண்ணாகவுமிருக்கிறாய்; உன்னைப் பார்க்கிலும் ராஜரிஷி எனக்கு அதிகமாகப் பூஜ்யர்; உனக்குத் தெரியாதா? அழகானவளே! என் குருவாகிய உன் பிதாவினால் நாமிருவரும் கொடுக்கப்பட்டோம்; ஆதலால், பர்த்தாவாகவும் பூஜ்யராகவுமிருக்கிற இவர் இங்கே போஷிக்கப்படவேண்டியவளாகிய என்னைப் போஷிக்கிறார்' என்று சொன்னாள். அவள் சொல்லைக் கேட்ட பிறகு, தேவயானி, 'ராஜனே! சர்மிஷ்டையாகிய

பாரியையுடன் உன் இஷ்டப்படி ரமித்துக்கொண்டிரு. நீ எனக்கு வேண்டாத காரியம் செய்திருக்கிறாய். இனி நான் இங்கிரேன்' என்று சொன்னாள். இவ்வாறு சொல்லிக் கருமையான விழிகளையுடைய தேவயானி, வெட்கத்தோடிருக்கும் சர்மிஷ்டையை எரிப்பவள்போலப்பார்த்து எல்லாப் பூஷணங்களையும் கழற்றி எறிந்துவிட்டு மிகுந்த கோபத்தினால் ஜ்வலிப்பவள்போலானாள். உடனே எழுந்து கண்ணும் கண்ணீருமாகச் சுக்ராசாரியரிடம் விரைவாகப் போகத்தொடங்கிய யுவதியான தேவயானியைப் பார்த்து, அரசன் வருத்தமுற்றவனாகிப் பரபரப்புடன் நல்வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு பின்தொடர்ந்தான். கோபத்தினால் சிவந்த கண்களையுடைய தேவயானி, திரும்பவேயில்லை. அவள் ராஜாவுக்கு ஒன்றும் சொல்லாமல் கண்ணும் கண்ணீருமாக விரைவில் கவிபுத்ரராகிய சுக்ரரின் ஸமீபம் சேர்ந்தாள். அவள் தன் பிதாவைக் கண்டவுடன் நமஸ்காரஞ்செய்து அவர்முன் நின்றாள். பிறகு, யயாதியும் சுக்ராசார்யரைப் பூஜித்தான். தேவயானி, 'தந்தையே! அதர்மத்தினால் தர்மம் வெல்லப்பட்டது. கீழ் மேலாக நடந்துபோயிற்று. வ்ருஷபர்வாவின் பெண் சர்மிஷ்டை என்னை மிஞ்சிவிட்டாள். இந்த ராஜாவாகிய யயாதி அவளிடம் மூன்று புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினான். அதிர்ஷ்டமில்லாத எனக்கு இருவரே புத்திரர்கள். தந்தையே! உமக்குச் சொல்லுகிறேன். ப்ருகுகுலஸ்ரேஷ்டரே! இந்த ராஜா தர்மந் தெரிந்தவனென்று பெயர்பெற்றவன். இவன் வ்யவஸ்தை தவறினவனாயிருக்கிறான். கவிபுத்ரரே! இதை உமக்குச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னாள். சுக்ரர், யயாதியைப் பார்த்து, 'மஹாராஜனே! நீ தர்மந் தெரிந்தவனாயிருந்தும் அதர்மத்தை விருப்பத்துடன் செய்ததினால் உன்னால் ஜயிக்கமுடியாத மூப்பு உன்னை விரைவில் மூடிக்கொள்ளும்' என்று சொன்னார்.

யயாதி, 'பகவானே! அஸுரராஜன்பெண் ருதுகாலத்தின் பயனை வேண்டினதற்காக நான் தர்மத்தை அநுஸரித்து வேறுவிதமான எண்ணமில்லாமல் இதைச்செய்தேன். பிராமணரே! ருதுவின் பயனையாசிக்கிற ஸ்திரீக்கு அதைக் கொடாமலிருக்கிற புருஷன், கர்ப்பஹத்தி செய்தவனென்று இவ்வுலகத்தில் வேதம் தெரிந்தவர்களாற் சொல்லப்படுகிறான். விரும்பினவளும் சேரத் தகுதியுள்ளவளுமாகிய ஸ்திரீ, ரஹஸ்யத்தில் வேண்டினபோது, அவளையடையாதவன் கர்ப்பஹத்தி செய்தவனென்று தர்மசாஸ்திரம் தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர். என்னை எவன் என்ன கேட்கிறானோ அதையெல்லாம் அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்

ம்து என்னுடையவிரதம். அவளும் உம்மாலேயே எனக்குக்கொடுக்கப்பட்டாள். அவள் இவ்வுலகத்தில் வேறொரு கணவனை விரும்பவில்லை. ப்ருகுகுலஶ்ரேஷ்டரே! இவ்வாறு இந்தக் காரணங்களை ஆராய்ந்து நான் பாபம்வருமென்ற பயத்தினால் கலக்கமுற்றுச் சர்மிஷ்டையிடம் சேர்ந்தேன். பிராமணரே! நான் செய்ததைத் தர்மமென்று நினைத்து என்விஷயத்தில் மன்னிக்க வேண்டும்' என்று சொன்னான்.

சுக்ராசார்யர், 'ஓ! நகுஷபுத்ரனே! ராஜனே! நீ என்னை எதிர்பார்த்திருக்கவேண்டும்; எனக்கு உட்பட்டவனாயிருக்கிறாய்; தர்மங்களில் பொய்யான ஆசாரமுள்ளவன் திருடனாகிறான்' என்றுசொன்னார். கோபங்கொண்ட சுக்கிரராற்சபிக்கப்பட்ட நகுஷபுத்ரனாகிய யயாதி உடனே இளமைப்பருவத்தைவிட்டு மூப்பை அடைந்தான். அப்போது, யயாதி, 'ப்ருகுகுலஶ்ரேஷ்டரே! என் யௌவனவயஸினுடைய த்ருப்தியைத் தேவயானியிடம் நான்அடையவில்லை. பிராமணரே! எனக்கு அனுக்ரஹஞ் செய்யக்கடவீர். இந்த மூப்பு என்னை அடையாமலிருக்கவேண்டும்' என்றுகேட்க, சுக்கிரர், 'ராஜனே! நான் பொய்சொல்வதில்லை. நீ இதோ ஜரையையடைந்திருக்கிறாய். ஆனால், உனக்குவிருப்பமிருந்தால் இந்த ஜரையை வேறொருவனிடம் மாற்றிக்கொள்ளலாம்' என்று சொன்னார்.யயாதி, 'பிராமணரே! எனனுடைய புத்திரர்களில் எவன் தன்வயஸையெனக்குக் கொடுப்பனோ அவன்தான் ராஜ்யத்துக்குரியவனாகவும் புண்ணியமுள்ளவனாகவும் புகழுள்ளவனாகவுமிருப்பன். அதற்கு நீங்கள் அனுமதி கொடுக்கவேண்டும்' என்றான். சுக்கிரர், 'நகுஷபுத்ரனே! மனத்தினால் என்னைத் தியானஞ்செய்து ஜரையை உன் இஷ்டப்படி மாற்றலாம். உனக்குப் பாபம் வராது. எந்தப் புத்திரன் உனக்கு இளமையைத் தருவனோ அவனே ராஜாவாகவும் தீர்க்காயுளுள்ளவனாகவும் புகழ்பெற்றவனாகவும் அதிக ஸந்ததியுள்ளவனாகவும் இருப்பான்' என்று சொன்னார்.

எழுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.
ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யயாதியின் புத்ரர்களில் நால்வர் அவனது ஜரையைப் பெற்றுக் கொள்ள மறுத்ததும், ஐந்தாமவனான பூரு சம்மதிக்க யயாதி அவனுக்கு வரம் அளித்ததும்.)

யயாதி ஜரையையடைந்து தன்நகரம்சேர்ந்து சிறந்தவனும் ஜ்யேஷ்டனுமான யதுவென்னும் புத்ரனைநோக்கி, 'குழந்தாய்! மூப்பும் மடிப்புக்களும் நரைகளும் கவிபுத்ரரான சுக்கிராசாரிய

ருடைய சாபத்தினால் என்னைச் சூழ்ந்திருக்கின்றன. யௌவனத்தினால் திருப்தியை நான் அடையவில்லை. யதுவே! மூப்புடன் கூடத் துன்பத்தை நீ வாங்கிக்கொள். உன்னுடைய யௌவனத்தினால் நான் போகங்களை அனுபவிப்பேன். ஆயிரம்வருஷங்கள் நிறைந்தபின், நான் உன் யௌவனத்தை உனக்குக் கொடுத்துவிடுவேன்; துன்பத்தையும் மூப்புடன்கூடப் பெற்றுக்கொள்வேன்' என்று சொல்ல, யதுவென்னும் புத்திரன் மறுமொழி சொல்லத் தொடங்கினான்.

'ராஜரே! மூப்பில் பானம்பண்ணுதலாலும் உண்பதனாலும் செய்யப்பட்ட குற்றங்கள் அனேகமுண்டு. ஆதலால், உம்முடைய ஜரையை நான் வாங்கிக்கொள்ளமாட்டேன். இஃது என் அபிப்பிராயம். மனிதன் ஜரையினால் மீசைநரைத்து உத்ஸாஹம் குறைந்து தளர்ச்சியடைந்து உடம்பெல்லாம் மடிப்புண்டாகிப் பார்க்க வழங்காமல் பலம்குன்றி இளைத்துக் காரியங்களைச்செய்யச் சக்தியில்லாமல் சிறு பெண்களுடைய கூட்டங்களாலும் வேலைக்காரர்களாலும் அவமதிக்கப்படுகிறான். ஆதலால், நான் ஜரையை விரும்பவில்லை. ராஜரே! உமக்கு என்னிலும் அதிகப்பிரியமான புத்திரர்கள் இருக்கின்றனர். தர்மந் தெரிந்தவரே! ஆதலால், வேறொருவனை ஜரையை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டிக்கொள்ளும்' என்றான். இப்படி யதுவினால் நிராகரிக்கப்பட்ட யயாதிமஹாராஜன், 'குழந்தாய்! எனது ஹ்ருதயத்திலிருந்து பிறந்த நீ உன்வயஸை எனக்குக்கொடாமையால் உன்ஸந்ததி ராஜ்யத்தையடையாமலே போகும்' என்று சொல்லி, துர்வஸுவை நோக்கி, 'துர்வஸுவே! புத்திரனே! ஜரையுடன்கூடத் துன்பத்தைவாங்கிக்கொள். உனது யௌவனத்தினால் போகங்களை அனுபவிப்பேன். ஆயிரம் வருஷங்கள் நிரம்பினபின் உன் யௌவனத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு ஜரையுடன் துன்பத்தை வாங்கிக்கொள்வேன்' என்று சொன்னான். அதற்குத் துர்வஸு, 'தந்தையே! காமஸுகத்தைக் கெடுப்பதும் பலத்தையும் ரூபத்தையும் அழிப்பதும் அறிவையும் உயிரையும் கெடுப்பதுமாகிய ஜரையை நான் விரும்பவில்லை' என்று சொன்னதன்மேல், யயாதி, 'துர்வஸுவே! என் ஹ்ருதயத்திலிருந்து பிறந்த நீ உன் வயஸை எனக்குக்கொடாமையால் உன்ஸந்ததி நாசத்தையடையும். மூடனே! ஆசாரங்களிலும் தர்மங்களிலும் வ்யவஸ்தை தப்பினவர்களும் சாஸ்திரத்துக்கு மாறான நடையுள்ளவர்களும் மாம்ஸம் தின்பவர்களும் எல்லா வருணங்களுக்கும் தாழ்ந்தவர்களும் குருபத்தினிகளிடம் சேருகிற

வர்களும் திர்யக்ஜாதியின் நடையுள்ளவர்களும் மிருகத்தன்மை யுள்ளவர்களும் பாபிஷ்டர்களுமாகிய மிலேச்சர்களுக்கு நீ ராஜா வாவாய்' என்று சொன்னான். அந்த யயாதி தன்புத்திரனாகிய துர்வஸுவை இவ்வாறு சபித்து, சர்மிஷ்டையின்புத்ரனாகிய த்ருஹ்யுவைநோக்கி, அடியில்வரும் சொல்லைச் சொன்னான். 'த்ருஹ்யுவே! நிறத்தையும் அழகையும் கெடுக்கின்ற என் ஜரையை ஆயிரவருஷகாலம் நீ எடுத்துக்கொள்; உன் இளமையை எனக்குக்கொடு. ஆயிரவருஷமான பிறகு, யௌவனத்தைத் திருப்பிக்கொடுப்பேன். ஜரையுடன் துன்பத்தை நான் திரும்ப வாங்கிக்கொள்வேன்' என்று சொல்ல, த்ருஹ்யுவானவன், 'ஜரையுள் ளவன் யானையையும் தேரையும் குதிரையையும் ஸ்திரீயையும் அனுப விக்கமாட்டான். சொல்தடுமாறுதலும் அவனுக்கு உண்டாகிவிடு கிறது. அந்த ஜரையை நான் விரும்பவில்லை' என்றான். யயாதி, 'த்ருஹ்யுவே! என் ஹ்ருதயத்திலிருந்து பிறந்த நீ உன்வயஸை எனக்குக் கொடாமையால் நீ விரும்புகிற இன்பம் உனக்கு எங்கும் நிறைவேறாது. குதிரைகள் கட்டின சிறந்ததேர்களும், குதிரைகளும், யானைகளும், தள்ளுகிறவண்டிகளும், கழுதைகளும், ஒட்டகங்களும், மாடுகளும், பல்லக்குக்களும் போகக்கூடாததும், எப்போதும் ஓடத் தாலேயே தாண்டவேண்டியதுமான இடத்தில் ராஜ்யமில்லாமல் உன்ஸந்ததியோடு போஜன் என்ற பெயரை அடைந்து இருக்கப் போகிறாய்' என்றான்.

பிறகு, யயாதி, (அநு என்பவனைப்பார்த்து), 'அனுவே! நீ ஆயிரம்வருஷகாலம் ஜரையுடன் துன்பத்தைவாங்கிக்கொள்; உன் யௌவனத்தினால் நான் போகங்களை அனுபவிப்பேன்' என்று சொல்ல, அவன், 'கிழவன், குழந்தையைப்போல் சுத்தியில்லாமலே பசித்தபோது உணவையுண்ணுகிறான்; காலத்தில் அக்நிஹோத்ரம் செய்யான். அப்படிப்பட்ட மூப்பை நான் விரும்பவில்லை' என்று சொன்னான். யயாதி, 'என் ஹ்ருதயத்திலிருந்து பிறந்த நீ உன் வயஸைக் கொடாமையோடு மூப்புக்குக் குற்றமும் சொன்னபடியால், அந்தக் குற்றத்தை நீ அடைவாய். அனுவே! உன்னுடைய ஸந்ததிக ளும் யௌவனவயஸு வந்தவுடன் இறந்துபோம். நீயும் அக்னி ஹோத்ரத்தை விட்டவனாவாய்' என்று சொன்னான்.

புதல்வர் நால்வராலும் நிராகரிக்கப்பட்ட யயாதி, யதுமுத லிய அந்நால்வரையும் சபித்துப் பூருவைத் தன்சொல் தவறாத வனென்று நினைத்து அவனிடம்சென்று, 'பூருவே! நீ எனக்கு அன்பனான புதல்வன். நீ மிகச்சிறந்தவனாவாய்; குழந்தாய்! மூப்பும் மடிப்புக்களும் நரைகளும் சுக்ராசாரியர் சாபத்தினால்

என்னைச்சூழ்ந்தன. யௌவனஸுகத்தில் எனக்குத் திருப்தியாக வில்லை. பூருவே! ஜரையுடன் துன்பத்தை நீ வாங்கிக்கொள். சிலகாலம் உன்வயஸினால் போகங்களை அனுபவிக்கக்கடவேன். ஆயிரம்வருஷம் நிரம்பினதும் உன் யௌவனத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டுத் துன்பத்தை ஜரையுடன் வாங்கிக்கொள்வேன்' என்றுசொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பூருவானவன், மனத்தில் கபடமின்றித் தன் தந்தையைநோக்கி, 'மஹாராஜரே! நீர் எதைச்சொல்லுகிறீரோ அதைச் செய்வேன். குருவின் வாக்கியம் மனிதர்களுக்குப் புண்யத்தையும் சுவர்க்கத்தையும் தீர்க்காயுளையும் கொடுக்கத்தக்கது. இந்திரன், குருவின் அனுக்கிரகத்தினால், மூன்று லோகங்களுக்கும் ஆதிபத்யத்தை அடைந்தான். குருவினுடைய அங்கீகாரம் கிடைத்தால், எல்லாவிருப்பங்களையும் ஒருவன் அடைவான். நீர் எதுவரையில் விரும்புகிறீரோ, அதுவரை உமதுஜரையை ஏற்றுக்கொள்வேன்; ராஜரே! ஜரையுடன் துன்பத்தையும் வாங்கிக்கொள்வேன். என்னிடமிருந்து யௌவனத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்; விரும்பிய ஸுகங்களை அனுபவியும். நான் யௌவனத்தை உமக்குக் கொடுத்துவிட்டு, ஜரையினால் மூடப்பட்டு, உமதுவயஸையும் ரூபத்தையும் வஹித்துக்கொண்டு நீர் சொல்லுகிறபடி நடப்பேன்' என்று சொன்னான். 'குழந்தாய்! பூருவே! உன்னிடம் ஸந்தோஷமடைந்தேன். ஸந்தோஷத்துடன் இதை (=ஜரையை) உனக்குக் கொடுக்கிறேன். உனது ராஜ்யத்தில் பிரஜைகள் எல்லா மனோரதங்களும் நிரம்பியிருப்பார்கள்' என்று கூறி சிறந்த தவமுள்ள யயாதி சுக்ரரை நினைத்து, அப்போது மஹாத்மாவாகிய பூருவினிடம் ஜரையை மாற்றினான்.

எழுபத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.
ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யயாதி ஆசையையொழிந்துப் பூருவுக்குப் பட்டம்கட்டி வனஞ்சென்றது.)

பிறகு, ராஜச்ரேஷ்டனும் நகுஷபுத்திரனுமான யயாதி, பூருவின் வயஸையடைந்து, ரூபமும் யௌவனமும் நிரம்பின குமாரனாகி, ஸந்தோஷத்துடன் தான் விரும்பின ஸுகங்களை அனுபவித்தான். விருப்பத்துக்கும் உத்ஸாஹத்துக்கும் தக்கபடி, அந்த அந்தக் காலங்களில் தர்மத்துக்கு விரோதமில்லாமலிருக்கும்படி அந்த ராஜச்ரேஷ்டன் ஸுகத்தை அனுபவித்தான். யஜ்ஞங்களினால் தேவர்களையும், ச்ராத்தங்களினால் பிதிர்க்களையும் திருப்தியடைவித்தான். அன்புடன்கூடிய உபகாரங்களினால் ஏழைகளையும், அபீஷ்டபூரணம் செய்வதனால் ப்ராமணோத்தமர்களையும், அன்னங்களினாலும் பானங்களின

லும் விருந்தினர்களேயும், தனரக்ஷணஞ்செய்வதனுல் வைஸ்யர்களே யும், தயையினுல் சூத்திரர்களேயும், நியாயமான தண்டனையினுல் திருடர்களேயும், தர்மத்தினுல் எல்லா ஜனங்களேயும் ஸரியாக ரஞ்சனம்செய்துகொண்டு இரண்டாவது இந்திரனே நேரில்வந்ததுபோல யயாதி ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்தான். சிங்கம் போன்ற பராக்ரம முள்ள அந்த ராஜா, இளமைப் பிராயத்தோடு போகங்களேயடைந்து, தர்மத்துக்கு விரோதமில்லாமல் மேலான ஸுகத்தைஅநுபவித்தான். மனிதர்களேக் காப்பாற்றுகிற அவ்வரசன் இனிய போகங்களே அடைந்து ஸுகித்து ஆயிரம் வருஷம் முடியுங்காலத்தை வருத்தத் துடன் நினைத்தான். வீரனும் காலத்தை அறிந்தவனுமாகிய அந்த ராஜரிஷி, யௌவனத்தை அடைந்தபின் ஆயிரம்வருஷ காலங்களே நிமிஷங்களாகவும் நொடிகளாகவும் கணக்கிட்டு விஸ்வாசி என்னும் அப்ஸரஸுடன்கூடி நந்தனவனத்திலும் அளகாபுரியிலும் மேருவின் வடகொடுமுடியிலும் அந்தக் காலமெல்லாம் ரமித்துக்கொண்டு ஆநந்தித்தான். அப்போது அந்தத் தர்மாத்மாவாகிய அரசன் காலத்தை ஆராய்ந்து குறித்தகாலம் பூர்த்தியானதை நினைந்து, புத்திரனுகிய பூருவைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது:—

'எதிரிகளேயடக்குகின்றவனே! புத்திரனே! நான் உனது யௌவனத்தைக்கொண்டு விருப்பத்திற்கும் மன உத்ஸாஹத்திற்கும் தக்கபடி குறிப்பிட்ட காலம்வரையில் விஷயஸுகங்களே அநுபவித்தேன். விருப்பமானது விரும்பினவற்றை அநுபவிப்பதனுல் அடங்குவது ஒருகாலத்திலுமில்லே; நெய்விடுவதனுல் அக்னி எப்படியோ அப்படியே இன்னும் அதிகமாகத்தான் விருத்தியாகிறது. இந்தப் பூமியிலுள்ள நெல் யவம் முதலான தானியங்களும், பொன்னும், பசுக்களும், பெண்களும் ஒருவனுக்கும் திருப்தியாகா; ஆகலால், ஆசையைவிடவேண்டும். எது நல்லறிவு இல்லாதவர்களுக்கு விட முடியாதோ, எது மனிதன் தளர்ச்சியடைந்தாலும் தான் தளர்ச்சி அடையாதோ, எது உயிருள்ளவரையிலுமுள்ள ரோகமோ, அப்படிப்பட்டதாகிய ஆசையை விடுகிறவனுக்குத்தான் ஸுகம். நான் காமஸுகங்களில் மனத்தைச் செலுத்தினபின் ஆயிரம் வருஷங்கள் நிறைந்தன. ஆயினும், எனக்கு இந்த ஸுகங்களில் ஆசை ஒவ்வொருநாளும் புதிதாக உண்டாகிறது. ஆதலால், இதை நான் விட்டுப் பிரம்மத்தினிடம் மனத்தைவைத்து, [1] இரட்டைகளேவிட்டு, எனதென்ற பற்றையொழித்து, மிருகங்களுடன் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறேன். பூருவே! உன்னிடம் ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறேன்.

1 சிதோஷ்ணம்; சுகதுக்கம்; லாபநஷ்டம்; ஜயாபஜயம்.

உனக்கு ச்ரேயஸ் உண்டாகக்கடவது. இந்த உனது யௌவனத்தை நீ வாங்கிக்கொள். இந்த ராஜ்யத்தையும் நீயே பெற்றுக்கொள். நீ எதுவரையில் யௌவனம் விரும்புகிறாயோ அது வரையில் தீர்க்காயுஸுடன் அதை அநுபவிக்கக்கடவாய். நீதானே எனது பிரியத்தைச் செய்த புத்திரன்' என்பது.

அப்போதே, நகுஷபுத்ரனாகிய யயாதிராஜன் ஜரையை அடைந்தான். சிறந்த மனமுள்ள பூருவும் திரும்பவும் தன் யௌவனத்தை அடைந்தான். கனிஷ்ட்புத்ரனாகிய பூருவுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்யக்கருதின அரசனை நோக்கி, பிராம்மணர் முதலிய நான்கு வருணத்தார்களும், 'பிரபுவே! சுக்ராசார்யருடைய பேரனும், தேவயானியின் புத்திரனும், ஜ்யேஷ்டனுமாகிய யதுவைத்தாண்டிப் பூருவுக்கு ராஜ்யத்தை எவ்வாறு கொடுக்கிறாய்? யது, உன்னுடைய முதற்பிள்ளை. அவனுக்குப் பின்பிறந்தவன் துர்வஸு. சர்மிஷ்டையின் புத்ரன் த்ருஹ்யு; அவன்பின் அநு; பிறகு, பூரு. மூத்தவர்களைத் தாண்டிக் கடைசியவன் ராஜ்யத்திற்கு எவ்வாறு உரியவன்? இதனை உனக்குத் தெரிவிக்கிறோம். நீ தர்மத்தைக் காப்பாற்று' என்று கூறினர்.

யயாதி, 'பிராம்மணர்கள் முதலிய எல்லா வருணத்தாரும், ஜ்யேஷ்டனுக்கு ராஜ்யம் எவ்வகையிலும் கொடுக்கத்தகாதென்பதைப் பற்றி நான் சொல்வதைக் கேட்கக்கடவர். ஜ்யேஷ்டனாகிய யது, என் கட்டளையை அநுஸரிக்கவில்லை. பிதாவுக்கு விரோதமாக நடப்பவன் எவனோ அவனைப் புத்திரனென்று பெரியோர்கள் நினைக்கவில்லை. தாய்தந்தையர்கள் சொல்லைச் செய்பவனும், அவர்களுக்கு வேண்டியவனும், நெறிதவறாதவனும், தாய்தந்தைகளிடம் புத்திரன் நடக்கவேண்டியபடி நடந்துகொள்பவனும் எவனோ அவன்தான் புத்திரன். புத்தென்பது நரகத்தின்பெயர். துக்கத்தை நரகமென்று அறிகின்றனர். இம்மையிலும் மறுமையிலும் அந்த நரகமென்னப்பட்ட துக்கத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதனால் எல்லாரும் புத்திரனை விரும்புகின்றனர். பிதிர்க்களையும் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் பூஜிப்பதில் தன்னை ஒத்திருப்பவனும், அநேகருக்கு நன்மை செய்பவனுமாகிய புத்திரன் எவனோ அவனைத்தான் ஜ்யேஷ்டபுத்திரன் என்பர். ஊமையும், குருடனும், செவிடனும், வெண்குஷ்டமுள்ளவனும், தன் தர்மத்தைச் செய்யாதவனும், திருடனும், பாவியும் முதலிற் பிறந்ததனால் ஜ்யேஷ்டபுத்ரனென்று சொல்லப்படுவதில்லை. இவ்வுலகத்தும் அவ்வுலகத்தும் நன்மையைச்செய்கின்ற குணமுள்ள சிறந்த புத்ரந்தான் ஜ்யேஷ்டபாகம் பெற்றுக்கொள்ளத் தகுதியுள்ளவன். அவன்தான் புத்ரன். மற்றவன் புத்திரன் அல்லன்; வீண்

னவன். தர்மந்தெரிந்தவர்கள், பிதிர்க்களுக்குப் புண்ணியம் புத்திரனு லுண்டாகிறதென்று கூறுகின்றனர். என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலி ருந்து இவன் பிறந்தவனென்று புத்திரஜனனத்தைப்பற்றி வேதம் சொல்லுகிறது. இந்தப்பிதாவின் தேகஸம்பந்தமானவையெல்லாம் புத்ரனுக்கும் உண்டாயிருக்கின்றன. அதனால்தானே புத்திரன் என்று ஸ்ருதி சொல்லுகிறது. யதுவினால் நான் அவமதிக்கப்பட் டேன். அப்படியே துர்வஸுவினாலும் த்ருஹ்யுவினாலும் அனுவினா லும் என் விஷயத்தில் மிகவும் அவமதி செய்யப்பட்டது. பூரு மட்டும் என் சொல்லைச் செய்தான்; என்னை விசேஷமாகக் கௌர வித்தான். என் ஜரையைவாங்கிக்கொண்ட கடைசியவன் தான் என் சொத்தை வாங்கிக்கொள்வதற்குரிய புத்திரன். பூருதான் எனக்கு மித்திரனாக இருந்து என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றினான். கவி புத்திரராகிய சுக்ராசாரியரும், 'உனக்கு ஒத்திருக்கும் புத்திரன் எவனோ அவன்தான் ராஜா; பூமிக்கு அதிபன்' என்றவரத்தைத் தாமே கொடுத்தார். புத்திரர்களுள் எவன் பிதாவுக்கு இணங்கி நடப்பனோ அந்தப் புத்திரன்தான் தாயபாகத்திற்கு உரியவன். இவ் வாறு உங்களை வேண்டுகிறேன். பூருவுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்ய வேண்டும்' என்றான்.

'எந்தப்புத்திரன் குணங்கள் நிரம்பினவனும் எப்போதும் தாய்தந்தையர்களுக்கு வேண்டியவனுமாக இருக்கிறானோ அவன் எல்லா நன்மைகளுக்குமுரியவன். சிறியவனாயிருந்தாலும் அவன் பெரியவனென்பது வேதத்திலும் தர்மசாஸ்திரங்களிலும் முன்னே ரிஷிகளால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'உனக்குப் பிரியஞ்செய்தபுத் திரனாகியபூரு இந்த ராஜ்யத்திற்குத் தகுதியுள்ளவன்' என்று சுக்கிர ரும் வரங்கொடுத்திருப்பதனால் இதை மறுத்துச்சொல்லமுடியாது' என்று நகரத்துஜனங்களும் தேசத்துஜனங்களும் த்ருப்தியுடன் சொன்னபின், அப்போதே யயாதி தன்னுடையபுத்திரனாகிய பூரு வுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்வித்தான். யது, துர்வஸு, த்ருஹ்யு, அவன்தம்பியாகிய அனு ஆகிய தன்புத்திரர்களை ராஜ்யத்தின்எல்லைக் கோடிகளில் நியமித்து, பூருவுக்குராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, வனவாஸத் துக்குத் தீக்ஷைசெய்துகொண்டு அந்தராஜா பிரம்மரிஷிகளுடன் நகரம்விட்டுப் புறப்பட்டான். பாரதரே! அந்தராஜா, தேவயானி சர்மி ஷ்டை என்னும் பாரியைகளுடன்சேர்ந்து வனத்தில் உத்தமமான தவஞ்செய்தான். யதுவினிடமிருந்து யாதவர்கள் பிறந்தார்கள். துர்வஸுவினிடமிருந்து பிறந்தவர்கள் யவனர்கள் என்னப்படுகிறவர் கள். த்ருஹ்யுவின் புத்திரர்கள் போஜர்கள். அனுவின் புத்திரர்கள் மிலேச்ச ஜாதியார்கள். ஜனமேஜயராஜரே! பூருவினிடமிருந்து

வந்தது பௌரவவம்சம். ஜிதேந்திரியராகிய நீர் இந்த ராஜ்யத்தை ஆயிரம்வருஷகாலம் ஆளுவதற்கு அந்த வம்சத்தில் பிறந்திருக்கிறீர்.

எண்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யயாதி சரித்திரத்தின் பிற்பகுதிச் சுருக்கமும், அவன் தவம்புரிந்து ஸ்வர்க்கம் சேர்ந்ததும்.)

இவ்வாறு நகுஷபுத்திரனாகிய அந்த யயாதிமஹாராஜன், தன் பிரியமான புத்திரனை ராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ்செய்வித்துத் திருப்தி அடைந்தவனாக வானப்ரஸ்தாஸ்ரமம் எடுத்துக்கொண்டு ரிஷியானான். கடுந்தவமுள்ளவனாகக் காய்களையும் கிழங்குகளையும் புஜித்துக்கொண்டு புலன்களையடக்கிப் பிராம்மணர்களுடன் வனத்தில் வாஸஞ்செய்து, அதன்பிறகு, இவ்வுலகத்தைவிட்டுச் சுவர்க்கம் போனான். பிறகு, ஸந்தோஷமாகவும் ஸுகமாகவும் சுவர்க்கவாசத்தை அனுபவிக்கையில், மிக நீண்டகாலம் ஆகாமலிருக்கையிலேயே, அவன் மறுபடியும் இந்திரனால் தள்ளப்பட்டான். ஸாதுக்களுடன் சேர்க்கை கிடைத்தபின், மறுபடியும் ஸ்வர்க்கமடைந்தான்" என்று வைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜனமேஜயர் அவரைப் பார்த்து, "பிராம்மணரே! சுவர்க்கம்போய்த் தேவர்களுடைய கிருஹத்தில் வஸித்திருந்தும், அதிக நீண்டகாலம் ஆவதற்கு முன்னமே, இந்திரனால் எவ்வாறு தள்ளப்பட்டான்? ஸ்வர்க்கத்தைவிட்டு நழுவி விழும்போது பூமியினிடம் சேராமல் ஆகாயத்தில் அவன் அப்போது நின்றுகொண்டிருந்தானென்றும், வஸுமான், அஷ்டகன், பிரதர்த்தனன், சிபியென்ற அரசர்களை ஸபையில் ஸந்தித்து அந்த ஆகாசத்திலிருந்தே அந்த வீரன் மறுபடியும் ஸ்வர்க்கம் சென்றானென்றும் நான் கேட்டிருக்கிறேன். அந்த அரசன் எந்த நற்கருமத்தினால் திரும்பவும் ஸ்வர்க்கமடைந்தான்? பிராம்மணரே! இவற்றையெல்லாம் முற்றும் நடந்தபடி இந்தப் பிரம்மரிஷிகளின் கூட்டத்தின் முன்னிலையில் நீர் சொல்லக் கேட்கவிரும்புகிறேன். குருவம்சத்தை விருத்திசெய்பவனும் அக்னிக்கு ஒப்பான தேஜஸுள்ளவனுமாகிய யயாதியென்னும் அரசன் இந்திரனுக்கு ஒப்பாகவல்லவோ இருந்தான். விசாலமான புகழ்பெற்றவனும் உண்மையான புகழுள்ளவனுமாகிய அம்மஹாத்மாவினுடைய இங்கும் ஸ்வர்க்கத்திலும் நடந்ததாயுள்ள சரித்திரமுழுவதையும் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்" என்று சொல்ல, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

"ஆ! ஆ! நன்று; புண்ணியமான விஷயமடங்கியதும், எல்லாப் பாவங்களையும் ஒழிப்பதும், ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் இவ்வுலகத்திலும் நடந்ததுமாகிய யயாதியின் பிற்பட்டகதையை உமக்குச் சொல்வேன். நகுஷபுத்ரனாகியயயாதிராஜா கடைசிப்புத்திரனாகிய பூருவுக்கு ராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ்செய்வித்து மகிழ்ச்சியோடு வனஞ்சென்றான். அப்போது, அவ்வரசன், யது முதலான புத்திரர்களைத் தேசங்களின் கோடிகளில் நியமித்துவிட்டு, வனத்தில் காய்கிழங்குகளைப் புஜித்துக்கொண்டு, நீண்டகாலம் வஸித்தான். அந்தப் பிரபு பரிசுத்தமான மனத்தோடு கோபத்தையடக்கி, பிதிர்க்களையும் தேவர்களையும் திருப்திபடைவித்துக்கொண்டு, வானப்ரஸ்தர்களின் ஆசாரத்தை அனுஸரித்துச் சாஸ்திரப்படி அக்னிஹோத்திரஞ் செய்துகொண்டு, சிதறின தானியங்களையும் நெய்களையும் ஜீவனமாக எடுத்துக்கொண்டு, காட்டிலுள்ள அன்னத்தினால் அதிதிகளைத் திருப்தி அடைவித்து, சேஷமாகிய அன்னத்தினால் தான் ஆகாரஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். ஆயிரம்வருஷகாலம் பூர்ணமாக அந்த அரசன் இவ்விதமான ஆகாரத்தோடிருந்தான். முப்பதுவருஷகாலம் ஜலத்தை மாத்திரம் உணவாகக் கொண்டு வாக்கையும் மனத்தையும் கட்டியிருந்தான்; அதன்பின், ஒரு வருஷகாலம் வாயுபக்ஷணஞ் செய்துகொண்டு சோராமல் இருந்தான். அவ்வாறே [1] ஐந்து அக்னிகளின் மத்தியில் ஒருவருஷம் அவன் தவஞ்செய்தான். ஆறுமாதகாலம் காற்றையே பக்ஷித்துக்கொண்டு, ஒற்றைக்காலால் நின்றுகொண்டிருந்தான். பரிசுத்தமான கீர்த்திபெற்ற அவன் ஆகாசம் பூமி இரண்டையும் (கீர்த்தியினால்) நிரப்பிச் சுவர்க்கஞ்சென்றான்.

எண்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யயாதி தான் பூருவுக்குச் சொன்ன உலகநீதிகளை இந்திரனிடம் விஜ்ஞாபித்தது.)

ஸ்வர்க்கம்போய்த் தேவர்களாலும் ஸாத்தியர்களாலும் ஸப்த மருத்துக்களாலும் அஷ்டவஸுக்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டு, தேவர்களுடைய க்ருஹங்களில் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்த புண்ணியஞ் செய்தவனும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும் அரசர்களுக்கும் அரசனுமான அந்த யயாதியென்னும் ராஜா தேவலோகத்திற்கும் பிரம்மலோகத்திற்கும் போய் வந்துகொண்டு நெடுங்காலம்

---

[1] நாலுபக்கமும் நாலு அக்னிகளும் மேலே சூரியனும்.

இருந்தானென்று கேள்வி. அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டனாகிய யயாதி ஒரு காலத்தில் இந்திரனிடம் போனான். அங்கே பேச்சுக்களின் முடிவில், இந்திரன், அவ்வரசனைப் பார்த்து, 'எப்போது பூரு உன் ரூபத்தையும் ஜரையையும் வாங்கிக்கொண்டு பூமியில் ஸஞ்சரித்தானோ அப்போது ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து அவனுக்கு நீ என்னசொன்னாய்? இதில் உண்மையைச் சொல்' என்று கேட்டான்.

அதற்கு யயாதி, 'பூருவுக்கு, 'கங்கைக்கும் யமுனைக்கும் நடுவிலுள்ள தேசம் முழுவதும் உன்னுடையது. பூமியின் மத்திக்கு நீ ராஜா. கோடிகளுக்கு உன் ஸஹோதரர்கள் அதிபர்கள். மனிதன் ஏழைமைத்தனத்தையும் மோசஞ்செய்வதையும் கோபிப்பதையும் கபடத்தையும் பொறாமையையும் த்வேஷத்தையும் செய்யலாகாது. எங்கும் இவற்றைச் செய்வித்தலுமாகாது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! புத்தியுள்ளவர்கள் மாதாவையும் பிதாவையும் ஜ்யேஷ்டனையும் வித்துவானையும் ரிஷியையும் பொறுத்தவனையும் அவமதித்தலாகாது. சக்தியுள்ளவன் எப்போதும் பொறுப்பான். சக்தியில்லாதமனிதன் கோபிப்பான். துஷ்டன் ஸாதுவையும், பலமில்லாதவன் மிகுந்த பலமுள்ளவனையும், ரூபமில்லாதவன் ரூபமுள்ளவனையும், தனமில்லாதவன் தனமுள்ளவனையும், கருமம் விட்டவன் கருமஞ்செய்பவனையும், அதர்மிஷ்டன் தர்மிஷ்டனையும், குணமில்லாதவன் குணமுள்ளவனையும் பகைப்பார்கள். புத்திரனே! இவை கலியுகத்தின் லக்ஷணம். ராஜேந்திரனே! இவற்றிற்கு எதிர்மறையானவை க்ருதயுகத்தின் லக்ஷணங்கள். பிராம்மணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் யாராகட்டும் நல்ல விஷயங்களிற் பிரவிர்த்தித்தால் கீர்த்திபெற்றவர்களாகப் புகழப்படுகின்றனர். ஆதலால், ராஜேந்திரனே! மனிதன் சிலாக்கியமான காரியத்தில் மனம் வைத்தவனாக இருக்கவேண்டும். உன் ஸஹோதரர்கள் உலகமறியாதவர்கள்; புகழப்படாதவர்கள்; மதிகெட்டவர்கள்; பிதாவின் சாபத்தினால் எல்லாரும் தேசத்தின் கோடிகளுக்கு அதிபராயிருந்தனர்' என்றுசொன்னேன்' என்றான். இந்திரன், 'ராஜனே! நீ தர்மமறிந்தவனாயிருக்கிறாய். மேலான தர்மத்தைத் துதிக்கிறாய். மறுபடியும், உலகத்திலுள்ள மேலான விருத்தாந்தத்தை எனக்குச் சொல்' என்றுகேட்க, யயாதி சொல்லத்தொடங்கினான்.

'கோபிக்கிறவனிலும் கோபியாதவன் சிறந்தவன்; பொறுமையில்லாதவனிலும் பொறுமையுள்ளவன் சிறந்தவன்; மனிதரல்லாதவற்றைப் பார்க்கிலும் மனிதர் சிறந்தவர்; அவித்துவானிலும்

வித்துவான் சிறந்தவன். ஒருவன் திட்டப்பட்டாலும் அதற்குப் பிரதியாகத் திட்டக்கூடாது. பொறுக்கிறவனுடைய வருத்தமே திட்டுகிறவனை எரித்துவிடும். திட்டுகிறவனுடைய புண்ணியத்தையும் திட்டப்படுகிறவன் அடைவான். யாருக்கும் புண்ணைக்குத்துகிறது போன்ற மிக்கதுன்பத்தைச் செய்கிறவனாகவும் ஹிம்ஸையான சொல்லைச் சொல்லுகிறவனாகவுமிருத்தல் தகாது. குறைந்தவனிடமிருந்து அதிகத்தை வாங்கத்தகாது. இவனுடைய எந்தச் சொல்லினால் அயலான் துன்பம் அடைவானோ அந்த அமங்களமும் பாபலோகத்துக்கு ஹேதுவுமாகிய சொல்லைச் சொல்லலாகாது. புண்ணைக் குத்துகிறதுபோன்ற மிக்க துன்பத்தைச்செய்கிறவனும் கொடியவனும் கடுஞ்சொல்லுடையவனும் முள்ளைப்போன்ற சொற்களினால் மனிதர்களைக் குத்துகிறவனும், ஜனங்களுக்குள் மிகுந்த அமங்களமுள்ளவரென்றும் வாயில் நிருருதியென்னும் துஷ்டதேவதையை வஹிக்கின்றவரென்றும் அறியத்தக்கவர். யோக்கியமான நடையுள்ளவன் யோக்கியர்களை அநுஸரித்து நடக்கவேண்டும். முன்னும் ஸாதுக்களினால் பூஜித்தழைக்கப்படவேண்டும். [1] பின்னும் ஸாதுக்களினால் காப்பாற்றப்படவேண்டும். அயோக்கியர்களுடைய வரைகடந்த பேச்சுக்களை எப்போதும் பொறுத்தல் வேண்டும். தானும் நல்ல நடையையுடையவனாக இருந்து ஸாதுக்களுடைய நடையையும் கிரஹித்துக்கொள்ள வேண்டும். சொற்களென்னும் அம்புகள் வாயினின்றும் புறப்படுகின்றன. அவற்றால் அடிக்கப்பட்டவன் இரவும்பகலும் அழுகிறான். அவை பிறருடைய மர்மஸ்தானங்களில்தான் விழுகின்றன. தெரிந்தவன் அவற்றைப் பிறரிடம் பிரயோகிக்கமாட்டான். பிராணிகளிடத்துக் கருணையும் நேசமும் கொடையும் இன்சொல்லும்போல வசப்படுத்தும்வகை மூன்றுலோகங்களிலும் வேறில்லை. ஆதலால், இனிய சொல்லே சொல்லத்தக்கது. கடுஞ்சொல் எங்கும் சொல்லத்தகாது. பூஜைக்குரியவர்களைச் செம்மையாகப் பூஜிக்கவேண்டும்; கொடுக்க வேண்டும்; ஒருகாலும் யாசிக்கக்கூடாது' என்றான்.

---

1 யோக்கியர்களால் திருத்தப்படவேண்டும்.

எண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யயாதிக்கு முதலில் இந்திரனுடனும் பிறகு அஷ்டகனுடனும்ஸம்வாதம்.)

இந்திரன், 'ராஜனே! எல்லாக் கர்மங்களையும் பூர்த்திசெய்து இல்லறத்தைவிட்டு வனஞ்சென்றாய். ஓ! நகுஷபுத்திரனே! யயாதியே! அதனால், உன்னைக்கேட்கிறேன். தவத்தில் நீ யாருக்கு ஒப்பானவன்?' என்று கேட்க, யயாதி, 'இந்திரனே! தேவர்களிலும் மனிதர்களிலும் கந்தர்வர்களிலும் ரிஷிகளிலும் தவத்தில் எனக்கு ஒப்பானவன் ஒருவனையும் நான் காணவில்லை' என்று மறுமொழி சொன்னான். இந்திரன், 'ராஜனே! ஸமானமானவர்களையும் மேலானவர்களையும் தாழ்வானவர்களையும் அவர்களின் மஹிமையை அறியாமலே நீ அவமதித்தாயாதலின் உனக்கு இந்த லோகங்கள் முடிவுள்ளவையாம். புண்ணியம் அழிந்து இப்போதே விழுவாய்' என்று சொன்னான்.

யயாதி, 'இந்திரனே! தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் கந்தர்வர்களையும் மனிதர்களையும் அவமதித்ததினால் எனக்கு லோகங்கள் அழிந்தனவாயின், தேவராஜனே! நான் தேவலோகத்தை விட்டு விழும்போது, ஸாதுக்களின் நடுவே விழுவதற்கு விரும்புகிறேன்' என்றான். இந்திரன், 'ராஜனே! ஸாதுக்களின் ஸமீபத்திலேயே விழுவாய்; அங்கு விழுந்தால், திரும்பவும் இந்த ஸ்தானத்தையடைவாய். யயாதியே! இதை அறிந்துகொண்டு இனி சமானர்களையும் மேலானவர்களையும் தாழ்ந்தவர்களையும் நீ அவமதியாதே' என்று சொன்னான்.

பிறகு, தேவராஜனால் ஆளப்பட்ட புண்ணியலோகங்களை விட்டு விழுகின்ற யயாதியைப்பார்த்து, ராஜரிஷிகளுட் சிறந்தவனும் ஸாதுக்களுடைய தர்மானுஷ்டானத்தைக் காப்பவனுமாகிய அஷ்டகனென்பவன் சொன்னதாவது:—

'இந்திரனுக்கொப்பான ரூபமுள்ளவனும் உன் ஒளியினால் அக்கினியைப்போல் பிரகாசிப்பவனும் யுவாவுமாக இருக்கிற நீ, இருள்போல் எழும்புகின்ற மேகங்களோடுகூடிய ஆகாயத்தினின்றும், கிரகங்களுட்சிறந்தவனாகிய சூரியனைப்போலவிழுகிறாய். நீயார்? அக்கினிக்கும் சூரியனுக்கும் ஒப்பான ஒளியுள்ளவனும் அளவிடக்கூடாதவனுமாகிய நீ சூரியனுடைய மார்க்கத்திலிருந்து விழுவதைக் கண்டு, 'இஃது என்ன விழுகின்றது?' என்று ஊகித்துக்கொண்டு எல்லாரும் பிரமித்துப் போயிருக்கிறோம். தேவர்களின் மார்க்கத்தில் நிற்பவனும் இந்திரனுக்கும் சூரியனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும்

ஒப்பான மஹிமையுள்ளவனுமான உன்னைக்கண்டு நாங்களெல்லாரும் இப்போது நீ விழுவதற்குரிய காரணத்தை அறியவிரும்பி உன்னை எதிர்கொண்டழைக்கிறோம். உன்னை முதலிற்கேட்கவும் நாங்கள் தைரியப்படவில்லை. நீயும் நாங்கள் யாரென்பதைப் பற்றி எங்களை விசாரிக்கவில்லை. ஆயினும், உன்னைக்கேட்கிறேன். ஆசைப்படத்தக்க ரூபமுள்ளவனே! நீ யாரைச்சேர்ந்தவன்? என்ன காரணத்தினால் இங்கு வந்தாய்? இந்திரனுக்கொப்பான பிரபாவமுள்ளவனே! உனது பயம் நீங்கட்டும். துக்கத்தையும் மயக்கத்தையும் சீக்கிரம் விட்டுவிடு. ஸாதுக்களிடமிருக்கின்ற உன்னைப் பலாத்காரஞ்செய்வதற்கு, பலாஸுரனைக்கொன்ற இந்திரனும் ஸமர்த்தனல்லன். தேவேந்திரனுக்கொப்பானவனே! ஸுகத்திலிருந்து தவறின ஸாதுக்களுக்கு எப்போதும் ஸாதுக்கள் தாமே ஆதாரம். ஸ்தாவரங்களுக்கும் ஜங்கமங்களுக்கும் பிரபுக்களாகிய அந்த ஸாதுக்கள் சேர்ந்திருக்கின்றனர். நீ உன்னைப்போன்ற ஸாதுக்களிடம் நிலைபெற்றிருக்கிறாய்; எரிப்பதில் அக்னி [1] பிரபு; விதைவிதைப்பதில் பூமி பிரபு; பிரகாசம் உண்டுபண்ணுவதில் சூரியன் பிரபு; ஸாதுக்களுக்குத் தம்மிடம் தேடிவந்தவனான அதிதி பிரபு' என்பது.

எண்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யயாதி அஷ்டகர்களின் ஸம்வாதத் தொடர்ச்சி.)

யயாதி, 'நான், நகுஷனுடைய புத்திரனும் பூருவின் பிதாவுமாகிய யயாதி என்பவன். எல்லாப்பிராணிகளையும் அவமதித்ததினால் தேவர்களும் ஸித்தர்களும் ரிஷிகளுமிருக்கும் லோகத்தைவிட்டு விலக்கப்பட்டுப் புண்ணியங்குறைந்து நழுவிவிழுகிறேன். நான் உங்களிலும் வயஸில் மூத்தவனாதலால் உங்களுக்கு நான் அபிவாதனம் செய்யவில்லை. வித்தையினாலாவது தவத்தினாலாவது ஜன்மத்தினாலாவது எவன்பெரியவனோ அவன்தான் [2] த்விஜர்களில் பூஜ்யனாகிறான்' என்றான். அஷ்டகன், 'ராஜனே! நீ இவ்வாறு சொன்னாய்; ஆகிலும், எவன் வயஸுமிகுந்தவனோ அவன் பெரியவனாகச் சொல்லப்படுகிறதில்லை. த்விஜர்களுள் எவன் வித்தையினாலும் தவத்தினாலும் மேற்பட்டவனோ அவன்தான் பூஜ்யனாகிறான்' என்றான்.

---

1 ஸமர்த்தன். 2 இரு பிறப்பாளர். அவர் பிராம்மணரும் க்ஷத்திரியரும் வைசியருமாவார். இதன் 289-ம் பக்கம் பார்க்க.

யயாதி, 'நல்லகர்மங்களுக்குப் பாபம் விரோதியென்று சொல்லுகின்றனர். இழிவானலோகத்திற்குக் காரணமாகிய அந்தப் பாபம் பணிவில்லாதவனிடம் இருக்கின்றது. அயோக்கியர்களுடைய இந்தப்பாபத்தை ஸாதுக்கள் ஒத்துக்கொள்வதில்லை. ஸாதுக்கள் எப்படி இந்த நல்லகருமங்களுக்கு ஸாதகர்களாகலாமோ அப்படிநடந்தனர். 'எனக்கு மிகுந்த தனமிருந்தது; அது போய் விட்டது; நான் முயற்சிசெய்தும் அதை அடைவதில்லை' என்று தெரிந்துகொண்டு ஆத்மாவினுடைய ஹிதத்திலேயே ஊக்கத்துடனிருப்பவன் எவனோ அந்தப்புத்திசாலிதான் தெரிந்தவன். மிகுந்த தனமுள்ள எவன் நல்ல யாகங்களைச் செய்கிறவனாகவும் எல்லாக்கல்விகளிலும் தேர்ச்சியடைந்தவனாகவுமிருக்கிறானோ, புத்திமானாகிய அந்தப் புருஷன் வேதங்களை ஓதித் தேகத்தைத் தவத்துடன் கூட்டி அஜ்ஞானம்நீங்கிச் சுவர்க்கத்திற்குச் செல்வன். பெரிய செல்வத்தினால் ஒருபோதும் ஸந்தோஷமடையக்கூடாது. வேதங்களை ஓதவேண்டும். அஹங்காரத்தை விடவேண்டும். இவ்வுலகத்தில் வெவ்வேறு தன்மையுள்ள அனேகர்கள் தெய்வத்துக்கு உட்பட்டவராகச் செய்கையும் ஸாமர்த்தியமும் அழிந்து போயிருக்கின்றனர். தைரியமுள்ளவன் தன்புத்தியினால் தெய்வம் அதிகபலமுள்ளதென்று நினைத்திருப்பதனால், அவன் ஸுகதுக்கங்கள் வரும்போது அவற்றினால்[1] கெடுக்கப்படான்; விதிவசமாக நேர்ந்த இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் அனுபவிக்கிறான். தன் சக்தியினால் ஆவதொன்றுமில்லை. அதனால், தெய்வம்பெரிதென்று நினைப்பவன் எவ்வகையிலும் வ்யஸனமும் ஸந்தோஷமும்படான். ஞானமுள்ளவன் துக்ககாரணங்களினால் துக்கப்படலாகாது; ஸுககாரணங்களினால் ஸந்தோஷப்படவுங்கூடாது. எந்தக்காலத்திலும் ஒரேவிதமாக இருத்தல்வேண்டும். விதி அதிகவன்மையுள்ளதென்று நினைத்து எவ்வகையாலும் வ்யஸனத்தையும் ஸந்தோஷத்தையும் அடையத்தகாது. அஷ்டகனே! பிரம்மா என்னை உலகத்தில் எவ்விதமாக ஸ்ருஷ்டித்திருக்கிறாரோ, அவ்விதமாகவே நான் நிச்சயமாகஇருக்கவேண்டியவன் என்று நினைத்து அதனால் நான் பயம்நேரும்போது ஒருபொழுதும் கலங்குவதில்லை. என் மனத்தில் வ்யஸனம் சிறிதும் இல்லை. [2] ஸ்வேதஜங்களும், அண்டஜங்களும், உத்பிஜ்ஜங்களும், ஸர்ப்பங்களும், புழுக்களும், ஜலத்திலுள்ள மீன்களும், கற்களும், புற்களும், கட்டைகளுமாகிய யாவும்

---

1 கர்வத்தையும் சோர்வையும் அடையான்.

2 இதன் 57-ம் பக்கம் குறிப்பைப் பார்க்க.

தம்தம் விதிமுடிந்தபின் அவற்றின் [1] இயற்கையை அடைகின்றன. அஷ்டகனே! ஸுகமும் துக்கமும் நிலையற்றவையென்பதையறிந்த பின், நான் எதனால் துன்பமடைவேன்? என்ன செய்வேன்? எதைச் செய்துதான் துன்பப்படாமலிருப்பேன்? ஆதலால், விவேகத்தைக் கொண்டு துக்கத்தை விலக்குகிறேன்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, அஷ்டகன், தனக்கு மாதாமஹனும் குணங்களெல்லாம் நிரம்பினவனுமான யயாதிமஹாராஜா ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பது போலவே ஆகாசத்திலிருந்து இவ்வாறு பேசும்போது திரும்பவும் அவனைக் கேட்கலானான்.

'ராஜஸ்ரேஷ்டனே! எந்த எந்தச்சிறந்த லோகங்களை எவ்வளவு எவ்வளவுகாலம் எவ்வாறு எவ்வாறு நீ அனுபவித்தாய்? ராஜனே! அவற்றையெல்லாம் தெளிவாகச்சொல். தத்துவஞானியைப்போல நீ தர்மங்களைச் சொல்லுகிறாய்' என்று கேட்க, யயாதி சொல்லலானான்:—'நான் இந்தப்பூமியில் சக்ரவர்த்தியான ராஜாவாக இருந்தேன். அதன்பின், சிறந்த லோகங்களையும் வசப்படுத்தினேன். அவற்றில் ஆயிரவருஷகாலம் வஸித்தேன். அங்கிருந்து வேறு லோகத்திற்குச் சென்றேன். அங்கே ஆயிரம் வாயில்களுள்ளதும் நூறு யோஜனை தூரம் நீண்டதுமாகிய அழகான இந்திரனுடைய நகரத்தில் ஆயிரவருஷகாலம் வஸித்தேன். அங்கிருந்து வேறு லோகம் போனேன். அப்போது, மேலானதும் அழிவில்லாததும் யாருக்கும் கிடைக்காததுமாகிய லோகநாதரான பிரம்மாவினுடைய லோகத்தையடைந்து அதில் ஆயிரம் வருஷம் வரையில் வஸித்தேன். அங்கிருந்தே வேறு லோகம் போனேன். அப்போது நான் நினைத்தபடி அனேக லோகங்களில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு எல்லாத் தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டுத் தேவஸ்ரேஷ்டர்களுக்கொப்பான மஹிமையையும் ஒளியையும் அடைந்து தேவர்களுக்கும் தேவரான பிரம்மாவின் கிருகத்தில் வஸித்தேன். அப்ஸரஸுகளுடன் கூடி விளையாடிக்கொண்டும் அழகான மணமும் ரூபமுமுள்ள புஷ்பித்த மரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டும் பத்துலக்ஷ வருஷகாலம் நந்தனவனத்தில் வஸித்தேன். அதன்பின், வெகுகாலம் கடந்தபிறகு, அந்த நந்தனவனத்திலிருந்துகொண்டு தேவர்களுடைய ஸுகங்களில் அதிகமாகப் பற்றுள்ளவனாக இருந்த என்னைப்பார்த்து உக்கிரமான ரூபமுள்ள தேவ தூதனொருவன் மூன்று மாத்திரைகளுள்ள ஸ்வரத்துடன் உரத்த குரலாக, 'அழிந்துபோ' என்று மூன்றுமுறை சொன்னான். ராஜ ஸிம்மமே! இவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும். உடனே,

[1] அந்த ஜன்மத்தின் முடிவு.

புண்ணியமழிந்து நந்தனவனத்திலிருந்து நான் தவறிவிழும்போது, 'ஐயோ! கஷ்டம்!! புண்ணியஞ்செய்து நல்ல புகழ்பெற்ற யயாதி புண்ணியம் அழிந்து இதோ விழுகிறான்' என்று ஆகாயத்தில் என்னைப்பற்றித் தயையுடன் துக்கப்படுகின்றதேவர்கள் சொன்ன சொற்களைக் கேட்டேன். பிறகு, விழுகின்ற நான், அவர்களை நோக்கி, 'நான் எப்படி ஸாதுக்களின் மத்தியில் விழுவேன்?' என்றுகேட்க, அவர்களால் நீங்கள் யாகஞ்செய்யுமிடம் தெரிவிக்கப்பட்டது. இதைப்பார்த்து யாகபூமியின் இடத்துக்குரிய ஹோமத்ரவ்யத்தின் வாஸனை புகையினால் கொண்டுவரப்பட்டதைமோந்துகொண்டு, ஸந்தோஷத்துடன் வேகமாக வந்தேன்' என்றான்.

எண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸ்வர்க்கஞ்சென்றவன் புண்ணியம் அழிந்தபின் மறுபடியும் ஜனிப்பதைப்பற்றி அஷ்டகனுக்கு யயாதி சொல்வது.)

அஷ்டகன், 'கிருதயுகத்து ராஜாக்களில் முக்கியமானவனே! நினைத்தபடி ரூபமெடுப்பவனாகப் பத்துலக்ஷ வருஷகாலம் நந்தனவனத்தில் வஸித்தவன் அதைவிட்டுப் பூமிக்கு வந்ததற்கு என்ன காரணம்?' என்றுகேட்க, யயாதி, 'இந்த லோகத்தில் பணமில்லாதவன் பந்துவாயிருந்தாலும் ஸ்நேகிதனாயிருந்தாலும் தம் மனிதனாகவேயிருந்தாலும் அவனை மனிதர்கள் எப்படி விட்டுவிடுகிறார்களோ, அப்படியே அந்த லோகத்தில் புண்ணியமழிந்த மனிதனை இந்திராதி தேவர்களனைவரும் உடனே விட்டுவிடுகிறார்கள்' என்று சொன்னான்.

அஷ்டகன், 'அந்த லோகத்தில் புண்ணியம் அழிந்தவர்களாக ஆவது[1] எப்படி என்ற விஷயத்தில் என் மனம் மிகவும் மயங்குகிறது. என்ன சிறப்புள்ளவர்கள் யாருடைய லோகத்துக்குப் போவார்கள்? அவற்றையெல்லாம் சொல்; உன்னைத் தத்துவந் தெரிந்தவனாக நான் நினைக்கிறேன்' என்று கேட்டனன். யயாதி, 'ராஜனே! புண்ணியம் போனபிறகு, அவர்களெல்லாரும் அழுதுகொண்டு இந்தப் பூமியிலுள்ள நரகத்தில் விழுகின்றனர். அவர்கள், கழுகுகள் நரிகள் இவற்றின் கூட்டங்களுக்கு உணவாக ஆகும்படி பல ஜன்மங்களெடுக்கின்றனர். ராஜனே! ஆதலால், உலகத்தில் கெட்டதும் இகழத்தக்கது

---

1 புண்ணியலோகத்தில் புண்ணியம் கெடாதென்பது கேள்வியின் கருத்து.

மாகிய கருமத்தை விடவேண்டும். ராஜனே! உனக்கு நான்[1] எல்லாம் சொல்லியிருக்கிறேன். மறுபடியும், உனக்கு இப்போது என்ன சொல்லக்கடவேன்? சொல்' என்றுசொன்னான்.

அஷ்டகன், 'அந்தப் பிராணிகளைக் கழுகுகளும் மயில்களும் மற்றப் பக்ஷிகளும் துண்டித்துவிடுகின்றனவே! பிறகு, அவை எவ்வாறு உண்டாகின்றன? எவ்வாறு வளர்கின்றன? பூமியிலுள்ள நரகமென்று நான் வேறு கேள்விப்படவில்லை' என்று கேட்க, யயாதி, 'தேகம் போனபிறகு கருமம் விருத்தியடைவதினால், ஸ்தூல சரீரமடைந்து, பிராணிகள் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கின்றன. அவைதாம் இந்தப் பூமியிலுள்ள நரகத்தில் விழுகின்றவை. அவை அனேகவருஷங்கள் கடந்துபோவதை அறியாமலிருக்கின்றன. அறுபதினாயிரம் வருஷங்களும், எண்பதினாயிரம் வருஷங்களும் ஸ்வர்க்கத்தில் வஸித்து ஆகாயத்தில் பறக்கின்றன. அவைகள் பூமியில்விழும்போது பூமியிலுள்ள பயங்கரமான[2] ராக்ஷஸர்கள் கூர்மையான பற்களைக்கொண்டு அவற்றைக் கடிக்கின்றனர்' என்று சொன்னான்.

அஷ்டகன், 'பாபத்தினால் விழுகின்ற அவைகளைப் பூமியிலுள்ள பயங்கரமான ராக்ஷஸர்கள் கூரியபற்களினால் கடிக்கின்றனரே, அவைகள் மறுபடி எவ்வாறு பிறக்கின்றன? எவ்வாறு வளர்கின்றன? எவ்விதமாகக் கர்ப்பத்திலுண்டாகின்றன?' என்று கேட்க, யயாதி, 'புஷ்பங்களையும் பலங்களையும் புஜிப்பதனாலுண்டான ரக்தமானது புருஷ வீரியமாக மாறுகிறது. அது புருஷனால் விடப்பட்டு ஸ்திரீயின் சோணிதத்தைச் சேருகின்றது. அஃது அவ்விடத்தில் கர்ப்பமாகப் பரிணமிக்கிறது. ஜீவன்கள் ஆகாயத்தையும்[3] வாயுவையும் ஜலத்தையும் பூமியையும் மரங்களையும் பூண்டுகளையும் அடைந்தபிறகு, நான்குகால்களுள்ளவைகளும் இரண்டு கால்களுள்ளவைகளுமான பிராணிகளெல்லாவற்றையுமடைந்து கர்ப்பங்களில் சேருகின்றன' என்று சொன்னான்.

அஷ்டகன், 'இவ்வுலகத்தில் இந்த மானிடயோனிக்குப்போகிற ஜீவன் வேறு சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு கர்ப்பத்தில் சேருகிறானா?

---

1 கருமம் அநித்யமாதலின் புண்ணியம் அழியத்தக்கது. புண்ணியமழிந்தால் விழுவதும் மறுபடியும் பிறப்பதும் விடமுடியாதவை; ஆதலால், கருமத்தைவிட்டு மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான ஞானத்தையே பெறவேண்டும் என்பது கருத்து.

2 பிணி பசி முதலியவையும் காமக்குரோதம் முதலியவையும் ராக்ஷஸர்கள் என்னப்பட்டன. 'பிள்ளை மனைவி முதலியவை' என்பது பழையவுரை. 3 இங்கே வாயுவின்பின் தேஜஸைச் சேர்த்துக் கொள்வது வேதத்திற்கொத்தது.

அல்லது, தன் ஸ்வரூபத்தோடு மாத்திரம் போகிறானா? ஸம்சயத்தினால் கேட்கிறேன்; எனக்குச்சொல். சரீரத்தின் பருமனையும் உயரத்தையும் கண் காதுகளையும் புத்தியையும் எதனாலே அடைகிறான்? இதன் உண்மையைக் கேட்கிறேன்; முழுதும் சொல்லு. ஐயா! நாங்களெல்லாரும் உன்னை ஞானியென்று நினைக்கிறோம்' என்று கேட்க, யயாதி, '[1] பூக்களிலிருந்தும் காய்களிலிருந்தும் வந்த வீரியத்தை ஸ்திரீயின் ருதுகாலத்தில் கர்ப்பவாயு கர்ப்பாசயத்தில் கொண்டுவந்து விடுகிறது. அந்தக் கர்ப்பத்தில் அந்தவாயு அந்தவீரியத்தின் ஸூக்ஷ்மஅவயவங்களில் பிரவேசித்து நாளடைவில் கர்ப்பத்தை விருத்தியாகச் செய்கிறது. அவயவங்கள் பிரிக்கப்பட்டு விருத்தியடைகிற கர்ப்பம் புத்தியையடைந்து மனிதனாகி இவ்வுலகத்தில் காதினால் சப்தத்தைக் கேட்கின்றது; கண்ணினால் ரூபத்தைப் பார்க்கின்றது; மூக்கினால் மணத்தையும் நாவினால் ரஸத்தையும் த்வக்கினால் ஸ்பரிசத்தையும் மனத்தினால் அபிப்ராயத்தையும் நுகருகின்றது. அஷ்டகா! மஹாத்மாவான ஆத்மாவுக்குச் சரீரத்தில் இந்திரியங்கள் இவ்வாறு ஸம்பந்தப்பட்டனவென்று அறி' என்று சொன்னான்.

அஷ்டகன், 'இறந்துபோன மனிதன் கொளுத்தவாவது புதைக்கவாவது இழுத்துவிடவாவது செய்யப்படுகிறான். இறந்து இல்லாமல்போனவன் பிறகு [2] தன்னையறிவது எப்படி?' என்று கேட்க, யயாதி, 'ராஜஸிம்மமே! உயிர்போனபிறகு அவன் தூங்கினவனைப்போலச் சப்தம் செய்துகொண்டு, தன் புண்ணியத்தையோ பாபத்தையோ முன்னிட்டுக்கொண்டு சுவாசத்தின் முனையை அனுஸரித்து இந்தத் தேகத்தைவிட்டு வேறு கர்ப்பத்துக்குப் போகிறான். புண்ணியஞ் செய்தவர்கள் புண்ணிய ஜன்மமடைகின்றனர். பாபஞ் செய்தவர்கள் பாபஜன்மம் அடைகின்றனர். பாபமுள்ளவர்கள் புழுக்களும் பறவைகளுமாகின்றனர். மஹாநுபாவனே! நான் சொல்லவேண்டியதொன்றுமில்லை. அப்படிப் புண்ணிய பாபங்களைச்செய்த பிராணிகள் நான்கு கால்களுள்ளனவும் இரண்டு கால்களுள்ளனவும் ஆறுகால்களுள்ளனவுமான கர்ப்பங்களாக ஆகின்றன. இவற்றையெல்லாம் முற்றும் சொன்னேன். ராஜஸிம்மமே! இன்னும் என்ன கேட்கிறாய்?' என்றுசொன்னான்.

---

1 இங்கு, 'புஷ்பரஸாநுமிருக்தம்' என்ற பாடத்தைக்கொண்டு, 'புஷ்பமென்று சொல்லப்பட்ட கருமத்தில் ரஸமாகிய அதிர்ஷ்டத்துடன்சேர்ந்த புருஷவீரியத்தை' என்பது பழையஉரை.

2 ஞானம் வந்தது எவ்வாறு என்பது கருத்து.

இப்படிச் சொல்லியதைக் கேட்ட அஷ்டகன், 'ஐயா! மனிதன் எதைச் செய்து தவத்தினாலும் வித்தையினாலும் மேலான லோகங்களை அடைகிறான்? அந்த மேலான லோகங்களை எந்தக் கிரமத்தினால் அடைகிறான் என்பதை நான் கேட்கிறேன்; எல்லாம் சரியாகச் சொல்' என்று கேட்க, யயாதி, 'தவம், தானம், இந்திரியங்களை அடக்குதல், மனத்தை ஜயித்தல், நாணம், உள்ளும்புறமும் ஒத்திருத்தல், எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் தயை ஆகிய இவ்வேழினையே மனிதர்களுக்குச் சுவர்க்கலோகத்தின் பெரிய வாயில்களென்று சொல்லுகின்றனர். 'தமோகுண மிகுந்த மனிதர்கள் எப்போதும் அகங்காரப்படுவதனால் அழிகின்றனர்' என்று பெரியோர் சொல்லுகின்றனர். (வேதம்) ஓதித் தன்னைப் பண்டிதனென்று நினைத்துக்கொண்டு தன் கல்வியினால் பிறர்புகழை அழிப்பவனுக்கு நல்ல லோகங்கள் அழிவுள்ளவையாகின்றன. அந்தப் பரப்பிரம்மமும் அவனுக்குப் பலனைத் தருவதில்லை. அக்னிஹோத்ரம், [1]மௌனம், வேதமோதுதல், யாகம்செய்தல் ஆகிய நான்கு கருமங்கள் பாபபயத்தைப் போக்குகின்றவை. அந்நான்கு கருமங்களும் பெருமைக்காகச் செய்யப்பட்டவையாயின், பயத்தைக் கொடுக்கின்றன. வெகுமானத்தால் கௌரவிக்கப்பட்டவன் ஸந்தோஷத்தை அடைதல் தகாது; அவமானத்திற்காகத் துன்பத்தையும் அடையக்கூடாது. இந்த லோகத்தில் ஸாதுக்கள் ஸாதுக்களைப் பூஜிக்கின்றனர். அஸாதுக்கள் ஸாதுக்களுடைய புத்தியை அடைவதில்லை. 'இதற்காகத் தானஞ்செய்வேன்; இதற்காக யாகஞ்செய்வேன்; இதற்காக வேதமோதுவேன்; இதற்காகத் தவஞ்செய்வேன்' என்ற இவை பயங்கரங்களென்று சொல்லுகின்றனர். அவற்றை முழுதும் விடவேண்டும். மனத்தை வசப்படுத்தின எவர்கள் மனம் செல்வதனால் அடையப்பட்ட புராதன ஆதாரமான பிரம்மத்தை அறிகின்றனரோ, அவர்கள் இந்த லோகத்தில் மேலான சாந்தியையும், சரீரத்தை விட்டபிறகு அந்தப் பிரம்மத்துடன் சேர்ந்து மோக்ஷ ஸுகத்தையும் அடைவர்' என்றான்.

---

[1] இந்திரிய நிக்கிரஹம்.

எண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிரம்மசரியம் முதலிய ஆஶ்ரமங்களைப்பற்றி அஷ்டகன் கேட்க யயாதி சொல்லுவது.)

அஷ்டகன், யயாதியைப் பார்த்து, 'ஆசாரிய சுஶ்ரூஷை செய்கிற பிரம்மசாரியும், கிருஹஸ்தனும், வானப்பிரஸ்தனும், ஸந்யாஸியும் ஸரியான மார்க்கத்திலிருந்து தர்மங்களை எப்படிச் செய்யவேண்டும்? இவர்களுக்கு அனேக தர்மங்களை ரிஷிகள் தெரிவிக்கின்றனரே' என்று கேட்க, யயாதி சொல்லுகிறான்.

'உபாத்தியாயர் அழைத்தபின் அத்யயனஞ் செய்கிறவனும், குருவின் காரியங்களை ஏவாமற் செய்பவனும், முன் எழுந்திருப்பவனும், பின்படுப்பவனும், பணிவுள்ளவனும், இந்திரியங்களையடக்கினவனும், திருப்தியுள்ளவனும், ஊக்கமுள்ளவனும், ஓதுவதைவிடாதவனுமாகிய பிரம்மசாரி பயன்படுகிறான். க்ருஹஸ்தன், தர்மத்தினால் கிடைத்த தனத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு எப்போதும் யாகமும் தானமும் செய்யக்கடவன்; விருந்தினர்களைப் புசிப்பிக்கக்கடவன்; பிறர் கொடாததை எடுத்துக்கொள்ளாமலிருக்கக்கடவன். இது க்ருஹஸ்தனைப்பற்றிய பழமையாகிய ரஹஸ்யமான சாஸ்திரம். தன் சக்தியினால் ஜீவிப்பவனும், பாபகாரியத்தைவிட்டு நீங்கினவனும், பிறருக்குக் கொடுப்பவனும், பிறரைப் பீடிக்காதவனும், ஆஹாரத்தையும் வ்யவகாரத்தையும் அடக்கினவனுமாகிய வனத்தில் வசிக்கும் முனியென்று சொல்லப்பட்ட வானப்பிரஸ்தன் மேலான ஸித்தியை அடைகிறான். தொழிலால் ஜீவிக்காதவனும், குணங்கள் நிரம்பினவனும், எப்போதும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும், எல்லாவற்றையும் விட்டவனும், வீட்டில் படுக்காதவனும், கையில் ஒன்றுமில்லாதவனும், செய்கைகள் குறைந்தவனும் தனியாகத்தேசங்களில் ஸஞ்சரிப்பவனுமாக இருப்பவன் ஸந்யாஸியாவன். விருப்பத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஸுகமான புண்ணிய லோகங்கள் எந்த ராத்திரியில் விரும்பாமல் விடப்பட்டவையாகின்றனவோ அந்த ராத்திரியே, மனத்தையடக்கிய அந்த வித்துவான், காட்டிலிருப்பவனாக ஆவதற்கு முயலவேண்டும். காட்டிலிருப்பவன் தன்சரீரத்தின் தாதுக்களாகிய ரக்தமாம்ஸமுதலியவற்றைக் காட்டிலேயே விட்டுவிட்டு, (அதனால்) தனக்கு முன் பதின்மரும் தனக்குப்பின் பதின்மருமாகிய தன் குலத்தோ

ளையும் இருபத்தோராமவனுகிய தன்னையும் புண்ணியத்தில் நிலை நிறுத்துகிறுன்' என்று யயாதி சொன்னுன்.

அஷ்டகன், 'முனிவர்கள் எத்தனை வகைப்படுவார்கள், [1] மௌனங்களும் எத்தனைவகையாகின்றன என்பவற்றைச்சொல்; நாம்கேட்க விரும்புகிருேம்'என்றுகேட்க, யயாதி, 'அரசனே! எவனுக்கு வனத்தில் வஸிக்கையில் கிராமமும் கிராமத்தில் வஸிக்கையில் வனமும் பின்னிடுகின்றனவோ அவன் முனி ஆவான்' என்று சொன்னுன்.

அஷ்டகன், 'வனத்தில் வஸிப்பவனுக்குக் கிராமம் பின்னிடுவதும் கிராமத்தில் வஸிப்பவனுக்கு வனம் பின்னிடுவதும் எப்படி?' என்று கேட்டான். யயாதி, 'வனத்தில் வஸிக்கின்ற முனி கிராமத்திலுள்ளவற்றுள் ஒன்றையும் உபயோகம் செய்யக்கூடாது. அவ்வாறு வனத்தில் வஸிப்பவனுக்குக் கிராமம் பின்னிடுகிறது. முனியானவன் அக்னியில்லாதவனும் வீடில்லாதவனும் பிறந்தகுலமும் வித்தியாவம்சமுமில்லாதவனுமாகி மறைக்கத்தக்க அங்கத்தை மறைக்குமளவு வஸ்திரத்தையும், உயிர்தரிக்குமளவு ஆகாரத்தையும் விரும்பக்கடவன். அப்படி கிராமத்தில் வஸிக்கிறவனுக்கு [2] வனம் பின்னிடுகிறது. எவன் விருப்பங்களையும் கருமங்களையும் விட்டுப் புலன்களையடக்கி [3] மௌனத்தை அடைவானே அந்த முனி இவ்வுலகத்தில் ஸித்திபெறுவன். (ஆகாரசுத்தத்திற்காகப்) பற்களின் சுத்தமடைந்தும், (ஹிம்ஸையை விட்டதற்காக) நகங்கள் அறுக்கப்பட்டும், (மனத்தூய்மைக்காக) எப்போதும் ஸ்நானம்செய்தும், (சாந்திமுதலிய நற்குணங்கள் பொருந்தி) அலங்கரிக்கப்பட்டும், பற்றினுல் கட்டப்படாமலுமிருக்கிற அந்தச் சுத்தமான கருமமுள்ளவனை யார்தாம் பூஜிக்கமாட்டார்கள்? அவன் தவத்தினுல் ஒடுக்கப்பட்டு இளைத்து மாம்ஸமும் எலும்பும் ரக்தமும் சோஷித்தவனுகி இவ்வுலகத்தையும் ஜயித்துப் பரலோகத்தையும் ஜயிக்கிருன். முனியானவன் மௌனத்தை வஹித்துக்கொண்டு எப்போது [4] இரண்டைவிட்டவனுகிருனே அப்போது இந்த லோகத்தையும் ஜயித்துப் பரலோகத்தையும் ஜயிக்கிருன். முனியானவன் எப்போது பசுவைப்போல் [5] வாயினுல் ஆகாரத்தைத் தேடுகிருனே அப்

1 விரதங்கள்.

2 கிராமத்திலிருப்பதொன்றையும் கிரஹிக்காமல் வனத்திலிருப்பவன் கிராமத்தை விட்டவன். கிராமத்திலிருந்தும் வனத்திலிருப்பவன் போல் ஒன்றையும் விரும்பாதவனுக்கு வனம் போவதனுல் விசேஷமில்லை.

3 ஒழிவு. 4 சீதம் உஷ்ணம்; ஸுகம் துக்கம்; லாபம் நஷ்டம்; ஜயம் அபஜயம் என்பன. இதன் 297-ம் பக்கம் குறிப்பிலும் பார்க்க. 5 வாயில் வந்துசேர்ந்ததைத் தவிரக் கையினுல் ஸம்பாதிக்க முயலாது இருத்தல்.

போது இவ்வுலகமெல்லாம் அவனுடையது. அவன் முக்திக்கும் அருகனுகிறான். கோபமும் ஆசையும் பிறருக்குத் தீங்குசெய்தலும் பொறுமையும் எல்லாருக்கும் பொதுவான தன்மை. விரோதத்தையும் வஞ்சகத்தையும் கர்வத்தையும் கபடத்தையும் கோள்சொல்லுவதையும் கோபத்தையும் ஆசையையும் விட்டுவிட்ட எவனுக்கு என தென்பது இல்லையோ அவன்தான் தர்மங்தெரிந்தவன்' என்று சொன்னான்.

அஷ்டகன், 'பிரம்மசாரி கிருஹஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் ஸங்யாஸி இவர்கள் நித்தியமாக உண்ணுகிறவராயிருந்தும் உண்ணுவதனால் பாவத்தை அடையாதிருப்பது எப்படியென்று இப்போது கேட்கிறேன்; எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்க, யயாதி, 'ஸங்யாஸிக்கு எட்டே கவளங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வானப்ரஸ்தனுக்குப் பதினறு கவளங்களும் கிருஹஸ்தனுக்கு முப்பத்திரண்டு கவளங்களும் சொல்லப்பட்டன. பிரம்மசாரிக்கு ஸங்கியையில்லை. அஷ்டகா! இவ்வாறு இந்தக் காரணங்களைக்கொண்டு நல்லதும் தீயதும் அறியத்தக்கவை' [1] என்று சொன்னான்.

எண்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அஷ்டகனும் பிரதர்த்தனனும் தங்கள் புண்ணியங்களைக் கொடுப்பதாகச்சொல்ல, யயாதி மறுப்பது.)

அஷ்டகன், 'ராஜனே! சூரியனையும் சந்திரனையும்போல ஓடுகின்ற முன்சொல்லப்பட்ட (கிராமத்தில் வஸிப்பவனும் வனத்தில் வஸிப்பவனுமாகிய) [2] இவ்விருவருள் எவன் முதலில் [3] தேவர்களோடு ஒப்புமையடைகிறான்?' என்றுகேட்க, யயாதி, 'கிருஹஸ்தர்களின் நடுவில் வாஸஞ்செய்பவனாகவும் [4] விருப்பத்தின் பிரவிர்த்திகளை அடக்கினவனாகவும் கிராமத்திலேயே வஸிக்கும் யதி, அவரிருவர்களுள் முதலில் தேவஸாம்யத்தை அடைகிறவன். [5] எவன் நீண்டவாழ்நாளை

---

1 நியமத்துடன் புஜிப்பதனால் பாபம் வராதென்பது கருத்து.

2 'யோகியும் ஞானியும்' என்பது பழயவுரை. 3 முத்தியை.

4 வைராக்கியமுற்றவன். 5 தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் மனம் விஷயத்தைப் பற்றியதனால் தவம்கெட்டபிறகு தன்பிழையைப் பற்றி அனுதாபமிருந்தால் வேறு தவம்செய்வதற்கு அந்த அனுதாபமே ஸாதகமாம். பிறகு, தவஞ்செய்யப் போதுமான ஆயுள் இராவிட்டால் மறுஜன்மத்திலாவது ஸித்திபெறுவதற்குப் பின்செய்யும் அந்தத் தவம் உதவியாகுமென்பது கருத்து.

அடையாமல் மனத்தின் விகாரத்தை அடைந்து திரிவனோ அவன் அவ்வாறு செய்ததனால் அனுதாபப்படுவானேயாயின், பிறகு வேறு தவம் செய்யக்கடவன். 1 எந்தமனிதன் எப்போதும் பாபகாரியங்களுக்குப் பயந்திருப்பனோ அவன் எப்போதும் தன் ஸுகத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தாலும் மேலான 2 ஸுகத்தை அடைகிறான். எது ஹிம்ஸையை உண்டுபண்ணுவதோ அதைத்தான் அஸத்தியமென்று சொல்லுகின்றனர். ராஜனே! ஒருவன் ஒன்றைத் தன்சொத்தென்றும் அதற்குத் தான் ஸ்வாமியென்றும் நினையாமலும் பலனைக்கருதாமலும் தர்மத்தைச் செய்வானாயின் அதுதான் நேர்மை; அதுதான் நிஷ்டை; அதுதான் யோக்கியம்' என்று சொன்னான்.

அஷ்டகன், 'ராஜனே! இளம்பிராயமுள்ளவனும் புஷ்பமாலைகளை அணிந்தவனும் அழகுள்ளவனும் ஒளியுள்ளவனுமாகிய நீ யாரால் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறாய்? யாரால் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறாய்? எங்கிருந்துவந்தாய்? எத்திசையைநோக்கி வந்தாய்? உனக்குப் பூமியில் வேறு இடம் ஏதாவது இருக்கிறதா?' என்றுகேட்க, யயாதி, 'இவ்வாறு அறிந்தவனும் கூர்மையான புத்தியுள்ளவனும் யோக்கியமான எண்ணமுள்ளவனுமாகிய நான் புண்ணியம்கெட்டு இந்தப்பூமியிலுள்ள நரகத்தில் பிரவேசிக்கிறதற்காக மேலுலகத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டுப் பூமிக்கு வந்தேன். எனக்கு மேலுலகத்துக்குரிய கருமமெல்லாம் இருந்தது. உங்களுக்கு மறுமொழி சொல்லிவிட்டு உடனே நான் பூமியில் விழப்போகிறேன். பிரம்மாவினால் நியமிக்கப்பட்ட லோகபாலகர்கள் என்னைத் துரிதப்படுத்துகின்றனர். நல்லவர்களிடம் விழுவதை நான் கேட்டுக்கொண்டேன். எல்லாரும் குணமுள்ளவர்களாக நீங்கள் சேர்ந்திருக்கின்றீர்கள். அரசனே! நான் பூமியில் விழப்போகையில் இந்திரனிடத்திலிருந்து இந்தவரம் எனக்குக் கிடைத்தது' என்று மறுமொழி சொன்னான்.

அஷ்டகன், 'உன்னைக்கேட்கிறேன்; அதுவரையில் நீ விழாதே. வேந்தனே! ஆகாயத்திலாவது ஸ்வர்க்கத்திலாவது உள்ளலோகங்கள்

---

1 இங்கு, 'பிபீயாத்' என்பதற்கு, 'பிப்ருயாத்' என்றுபாடங்கொண்டு எந்த மனிதன் ஸுகமென்று சொல்லப்பட்ட பிரம்மத்தை எப்போதும் தியானத்தினால் தன்மனத்தில் தரித்திருப்பானோ அவன் பாபகர்மங்களைச் செய்தாலும் நித்யஸுகம் பெறுவானென்பதும் முன் சொன்னவன் யோகியென்றும் இவன் ஞானியென்றும் சொல்வதும் பழைய உரை. ஆனால், நேர்ந்த பிழையில் அனுதாபமும் வரும் பிழையில் பயமும் இருப்பதே ஒருவனுக்கு முக்தி பெறுவதற்கு முக்கியமான ஸாதனம் என்பது மூலத்தின் கருத்து. 2 மோக்ஷத்தை.

எனக்குண்டா? நீ அதற்குக்காரணமான புண்ணியத்தின் தத்துவம் அறிந்தவனென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்று கேட்டான். யயாதி, 'இந்தப்பூமியில் கோக்களும், அஸ்வங்களும், நாடுகளிலும் மலைகளிலு முள்ளமிருகங்களும் எந்தக்காலம்வரையில் ஸ்ருஷ்டியிலிருக்குமோ அந்தக்காலம்வரையில் உனக்கு மேலுலகங்கள் இருக்கின்றன. ராஜ ஸிம்மமே! நீ அவ்வாறு தெரிந்துகொள்' என்றான்.

அஷ்டகன், 'ராஜஸ்ரேஷ்டனே! மேலுலகத்தில் எனக்குள்ள மேலுலகங்கள் எல்லாவற்றையும் உனக்குத்தானஞ்செய்கிறேன்; நீ விழாதே; ஆகாயத்திலிருந்தாலும் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்தாலும் அவற்றை நீ அச்சமின்றிச் சீக்கிரமாக அடையலாம்' என்று சொல்ல, யயாதி, 'ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பிராமணஜாதியிற் பிறவாத நம்மைப்போன்ற பிரம்மஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கு வாங்குவது விருத்தியன்றே. ஏனென்றால், எப்போதும் பிராமணர்களுக்கு நாம் கொடுக்கவேண்டும். ராஜனே! அப்படியே நான் முன்னே கொடுத்திருக்கிறேன். பிராமணனாக இல்லாதவனும் பிராமணஜாதிப் பெண்ணாக இல்லாத அந்தவீரனுடைய பத்தினியும் ஒருகாலும் யாசித்துஜீவித்தல் தகாது. ஆதலால், நான் முன்செய்யாததைச் செய்யேன். செய்யக்கருதினால் அந்தஜாதியில் யோக்யனாவேனோ?' என்று சொன்னான்.

அங்கே பிரதர்த்தனனென்பவன், 'விரும்பத்தக்கரூபமுள்ளவனே! நான் பிரதர்த்தனன்; உன்னைக் கேட்கிறேன். ஆகாயத்திலாவது அதற்கு மேலுலகத்திலாவது எனக்கு லோகங்கள் இருக்கின்றனவா? அதற்குக்காரணமான புண்ணியத்தின் தத்துவம் உனக்குத் தெரியுமென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்றான். யயாதி, '1 தேனொழுகுகின்றவையும் நெய்யுள்ளவையும் துயரமற்றவையுமான அனேக லோகங்கள் உனக்கு இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றையும் எவ்வேழு நாள் அனுபவித்தாலும் முடிவு பெறாதவை. அவை உன்னை எதிர்பார்க்கின்றன' என்றுசொன்னான். பிரதர்த்தனன், 'அவற்றை உனக்கு நான் கொடுக்கிறேன்; விழாதே; என்னுடைய லோகங்கள் எவையோ அவை ஆகாயத்திலிருந்தாலும் அதற்குமேலிருந்தாலும் உன்னுடையவையாகட்டும். அச்சமின்றிச் சீக்கிரமாக அவற்றைஅடையலாம்' என்று சொல்ல, யயாதி, 'ராஜனே! உனக்குச்சரியான சக்தியுள்ள ராஜாவாக இருப்பவன் தன் லாபத்திற்காகவும் ஸுகத்திற்காகவும் பிறர் புண்ணியத்தை விரும்பான். தெரிந்தவனாகிய அரசன் தெய்வத்தின் கட்டளையினால் ஆபத்தையடைந்தாலும் இழிவான காரி

1 பிரியமும் ஹிதமுமானது என்பது கருத்து.

யத்தை ஒருபொழுதும் செய்யத்தகாது. அரசன் தர்மத்தைப் பார்த்து முயற்சியுடன் புண்ணியத்தையும் புகழையும் தரத்தக்க உபாயத்தையே செய்யவேண்டும். தர்மத்தில் எண்ணமுள்ள என்னைப்போன்றவன் அறிந்திருந்தும் நீ சொல்லும் இந்தயாசக விருத்தியைச் செய்யலாகாது. அயலார் செய்யாததை ஒருவன் புதிதாகச் செய்யலாமா? செய்ய விரும்பினால் அதில் என்ன நன்மை? எவன் புண்ணியபாபங்களைச் சரியாகத்தெரிந்துகொண்டு செய்யத்தக்கவற்றிலும் செய்யத்தகாதவற்றிலும் தவறுதலின்றிச் செம்மையாக நடப்பானோ அவன்தான் ஞானமுள்ளவன்; சத்தியமுள்ளவன்; மனத்தூய்மையுள்ளவன்; தன் மஹிமையினால் உலகங்களையெல்லாம் ரக்ஷிக்கிற ராஜாவாவன்; தர்மம்செய்யும் போது (பிரயோஜனத்தைப்பற்றிய) ஸந்தேகம் வந்தாலும் பொருளும் இன்பமும் செவ்வையாகக் கிடைக்கக்கூடியவையாயிருந்தாலும் அந்த விஷயத்தில் தர்ம காரியத்தையே முதலிற் செய்ய வேண்டும். பொருளையும் இன்பத்தையும் கெடுக்காமலிருப்பது தான் தர்மம்' என்று சொன்னான். இவ்வாறுசொல்லும் அந்த யயாதி ராஜனை நோக்கி, வஸுமானென்னும் ராஜஶ்ரேஷ்டன் சொல்லுகிறான்.

எண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வஸுமான், சிபி, அஷ்டகன் இவர்களுடன் யயாதி ஸம்பாஷணம் செய்த பிறகு, அவர்களுக்குத்தாயும் யயாதியின் பெண்ணுமாகிய மாதவி யென்பவள் வந்துசொல்ல, யயாதி அவர்களைத் தன் தௌஹித்ரர்களென்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு அவர்களுடன் ஸ்வர்க்கஞ் செல்வது.)

வஸுமானென்பவன், 'ராஜனே! உஷதஶ்வன் புத்திரனாகிய வஸுமானென்று சொல்லப்பட்ட நான் உன்னைக் கேட்கிறேன். மஹாத்மாவே! ஆகாயத்திலாவது அதற்குமேலாவது எனக்கு நல்லலோகமிருக்கிறதா? அந்தப் புண்ணியத்தின் உண்மை உனக்குத்தெரியுமென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்று கேட்க, யயாதி, 'சூரியன் தன் ஒளியினால் பிரகாசஞ்செய்கின்ற ஆகாயமும் பூமியும் திசைகளும் எவ்வளவுள்ளனவோ அவ்வளவு லோகங்கள் உனக்கு மேலே இருக்கின்றன. அவை முடிவில்லாதவை; உனக்குக் காத்திருக்கின்றன' என்று சொன்னான். வஸுமான், 'ராஜனே! அவற்றை உனக்குக் கொடுப்பேன்; விழாதே;

என்னுடைய லோகங்களெல்லாம் உன்னுடையவை ஆகட்டும். ஞானமுள்ளவனே! தானம் வாங்குவது உனக்குத் தோஷமாக இருந்தால் ஒரு துரும்பையாவது கொடுத்து இதைக் கிரயத்துக்கு வாங்கிக்கொள்' என்றுசொன்னான். யயாதி, '[1] அதர்மத்தில் பயமுள்ள நான் குழந்தைப்பருவம் முதல் பொய்யாக விற்கப்பட்டதைப் பொய்யாக வாங்கிக்கொண்டதாக எனக்கு நினைவில்லை. மற்றவர்கள் இதற்குமுன் செய்யாததை நான் செய்யவே செய்யேன்; செய்ய நினைத்தால் அந்த விஷயத்தில் நான் யோக்கியனுவேனே?' என்று சொல்ல, வஸுமான், 'ராஜனே! உனக்குக் கிரயத்தில் விருப்பமில்லாவிட்டால் என்னால் தானஞ் செய்யப்படும் அந்த லோகங்களை நீ பெற்றுக்கொள்; நான் அந்த லோகங்களுக்குப் போவதில்லை. அந்த லோகங்களெல்லாம் உனக்கேயிருக்கட்டும்' என்று சொன்னான்.

அங்கே சிபியென்பவன், 'ஐயா! உசீநரன் புத்திரனாகிய சிபியென்னும் நான் கேட்கிறேன். ஆகாயத்திலாவது அதற்குமேலாகவாவது உள்ள லோகங்கள் எனக்கு இப்போது இருக்கின்றனவா? நீ அந்தத்தர்மத்தின் ஸூக்ஷ்மம் தெரிந்தவனென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்று சொல்ல, யயாதி, 'ராஜனே! உன்னிடம் ஏதாவது அடைய விரும்பின ஸாதுக்களை நீ மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் இகழ்ந்தாயில்லை. அதனால், உனக்கு மேலே அளவற்ற லோகங்களிருக்கின்றன. அவை மின்னலைப்போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டு இனிய சங்கீத வாத்திய முழக்கத்துடன் சிறப்புற்றிருக்கின்றன' என்று சொன்னான். சிபி, 'ராஜனே! உனக்குக் கிரயத்தில் விருப்பமில்லாவிடில், என்னால் தானஞ்செய்யப்பட்ட அந்த லோகங்களை நீ பெற்றுக்கொள். கொடுத்தபின் அவற்றை நான் எடுத்துக்கொள்ளமாட்டேன். சிறந்த ஞானமுள்ளவர்கள் அங்கேபோய்த் துயரப்படாமலிருக்கின்றனர்' என்று சொல்ல, யயாதி, 'ராஜனே! நீ எப்படி இந்திரனுக்கு ஒப்பான மஹிமையுள்ளவனாகவும் அளவற்ற புண்ணியலோகங்களுள்ளவனாகவுமிருக்கிறாயோ அப்படியே நானுமிருந்தவன். பிறர் கொடுத்த லோகத்தில் எனக்கு ஸுகமிராது. சிபியே! ஆதலால், நீ கொடுத்ததை நான் அங்கீகரிக்கவில்லை' என்று சொன்னான்.

பிறகு, அஷ்டகன், 'ராஜனே! நாங்கள் தனித்தனியேகொடுத்த லோகங்களை நீ அங்கீகரியாவிட்டால், நாங்களெல்லாரும்

---

1 சிம்சுமார சக்கரம் என்று சொல்லப்பட்ட காலசக்கரத்துக்குப் பயந்த நான் என்பர் சிலர்; குழந்தையினிடம் வாங்குவதில் பயந்த நான் என்பர் மற்றும் சிலர்.

மாதவி — யயாதி

உனக்குக்கொடுத்ததனால் [1] நரகம் போவோம்' என்றான். யயாதி, 'ஸத்தியத்தவறாத ஸத்புருஷர்களே! நான் எதற்குத் தகுதியுள்ளவனோ அதைச்செய்ய முயலுங்கள். நான் இதற்குமுன் செய்யாத காரியத்தை இப்போது அங்கீகரிக்கவில்லை' என்று சொன்னான். அஷ்டகன், 'அழியாத லோகங்களுக்குச் செல்ல விரும்புகின்ற மனிதன் ஏறத்தக்க ஐந்து பொன்மயமான ரதங்கள் காணப்படுகின்றனவே; இவையெல்லாம் யாருடையவை?' என்று கேட்க, யயாதி, 'அக்னி ஜ்வாலைகளைப்போல ஜ்வலித்துக்கொண்டு மேலே நின்று பிரகாசிக்கின்ற இவ்வைந்து பொன்மயமான ரதங்களும் உங்களுக்கு வாஹனங்களாகப்போகின்றன' என்று சொன்னான்.

பாரதரே! பிரம்மதேவரால் முற்காலத்தில் விதிக்கப்பட்ட அஸ்வமேதமென்னும் மஹாயாகத்தை அஷ்டகன் முதலானவர்கள் செய்துவந்தபோது, குதிரையின் எந்த அவயவங்களை வெட்டிக் கிரமமாக ஹோதா, அத்வரியு, உத்காதா, பிரம்மா, இவர்களும் மற்றப் பதினாறு ரித்விக்குக்களும் சாஸ்திரப்படி அக்னியில் ஹோமஞ்செய்தனரோ அவற்றின் புகை வாஸனையை ஆக்கிராணஞ்செய்து பூமியில் மிகுந்த பாபஞ்செய்த மனிதர்கள் உடனே பாபம் நீங்கிப் பரிசுத்தர்களாயினர். அந்தச்சமயத்தில் மான்தோலை உடுத்துக்கொண்டும், மான்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டும், மிருகத்தின் ஆகாரத்தையும் செய்கையையும் செய்துகொண்டும், மிருகங்களுடன்ஸஞ்சரிப்பவளும் தவத்தையேதனமாக உடையவளுமாகிய மாதவியென்பவள் மான்கூட்டங்களுடன் அந்த யஜ்ஞசாலையினுட்புகுந்து, புகை வாசனையை ஆக்கிராணஞ்செய்து, மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் மிருகங்களுடனேயே திரிந்தாள். அந்த மாதவி யஜ்ஞசாலையினுள் திரிந்துகொண்டிருக்கையில், தோல்வியடையாதவர்களான தன் புத்திரர்களையும் யஜ்ஞத்தின் பெருமையையுங் கண்டு ஸந்தோஷமடைந்தாள். அப்போது ஆகாயத்திலிருந்துகொண்டு பூமியைத்தொடாமல் அங்கே வந்த நகுஷபுத்திரனை யயாதியைத் தன் பிதாவென்று தெரிந்து வந்தனஞ்செய்தாள்.

அப்போது வஸுமான், சிறந்த தவமுள்ளவளாகிய தன் மாதாவை நோக்கி, 'நீ இவருடைய பாதங்களுக்கு வந்தனஞ்செய்தாயே. தேவதைக்கொப்பான இந்த ராஜா யார்? வந்தனஞ்செய்கிற நீ யார்? எனக்குச்சொல்' என்று கேட்டான். அதற்குமாதவி, 'என் புத்திரர்களே! நீங்கள் சேர்ந்து கேளுங்கள். இந்த நகுஷ

---

[1] கொடுத்ததை வாங்கிக்கொள்ளாவிட்டால் தத்தாபஹார தோஷம் வரும் என்பது கருத்து.

புத்திரரான யயாதி, என் தந்தை; என் புத்திரர்களாகிய உங்களுக்கு மாதாமஹரென்று எனக்குத் தெரிகிறது. என் ஸஹோதரனாகிய பூருவை ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவிட்டு ஸ்வர்க்கம் சென்றார். பெரிய கீர்த்தியுள்ள இவர் என்ன காரணத்தினால் இங்கே வந்தார்?' என்றாள்.

இவளுடைய அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, வஸுமான், 'ஸ்வர்க்கத்தைவிட்டுத் தவறிப்போனார்' என்று சொன்னான். அந்தமாதவி, தன் புத்திரன் சொல்லியதைக் கேட்டு, மனத்தில் பரபரப்புக் கொண்டவளாகி, தௌஹித்ரர்களாற் சூழப்பட்ட தன் பிதாவை நோக்கி, 'தவத்தால் ஜயிக்கப்பட்ட எனது லோகங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும்; தர்மத்தினால் சம்பாதிக்கப்பட்ட தனம் [1] புத்திரர்களுடையது எப்படியோ அப்படியே அவர்களின் புத்திரர்களுடையதும் தனது தனமேயென்று இந்த லோகத்தில் தர்மோபதேசஞ் செய்யும் ரிஷிகள் சொல்லுகின்றனர். ஆதலால், நாங்கள் செய்த தானங்களையும் தவங்களையும் கொண்டு ஸ்வர்க்கம் செல்லும்' என்று சொன்னாள். யயாதி, 'உனது தவத்தின் பலன் எனக்கு நன்மையாக இருக்குமானால், அப்போது, நான் பெண்ணினாலும் மஹாத்மாக்களாகிய தௌஹித்ரர்களாலும் கரையேற்றப்பட்டவனாகிறேன். ஆதலால், இதுமுதல் பிதிர்கருமத்தில் பெண் ஸந்ததி புண்ணிய பலனைத் தருவதாகும். தௌஹித்ரன், குதப காலம், எள்ளு இம்மூன்றும் ஶ்ராத்தத்தில் புண்ணியமானவை. சுசியாயிருத்தல், கோபத்தை விடுதல், அவஸரமில்லாமை இம்மூன்றையும் ஶ்ராத்தத்தில் சிலாக்கியமாகச் சொல்லுகின்றனர். புஜிக்கிறவர்களும், பரிமாறுகிறவர்களும், வேதம்சொல்லுகிறவர்களும் பரிசுத்தம் செய்கிறவர்கள். பகலின் எட்டாவது முகூர்த்தத்தில் சூரியன் உஷ்ணம் குறைந்திருக்கும்போது இருக்கிற காலம் குதபமென்று சொல்லப்பட்டது. அதில் பிதிர்க்களுக்குக் கொடுத்தது [2] அக்ஷயமாகும். எள்ளு, பிசாசத்தினின்றும் காப்பாற்றுகின்றது; தர்ப்பம் ராக்ஷஸர்களிடத்தினின்றும் காப்பாற்றுகின்றது; வேதம் ஓதின பிராமணர்கள் தாங்களிருக்கும் பந்தியையே காப்பாற்றுகின்றனர். யதிகள் புஜிப்பது அக்ஷயமாகிறது; அழியாத பலனுள்ளது. ஞானமுள்ளவனும் வேதமோதினவனும் நல்ல தவமுள்ளவனும் சுசியுள்ளவனுமாகிய நல்ல பாத்திரன் கிடைத்தால் அதுதான் காலம். அந்தக் காலத்திலே தான் கொடுத்தல் வேண்டும். காலம் இதைவிட வேறாக நினைக்கப்படவில்லை' என்று சொல்லி, புத்திமானாகிய யயாதி, 'நீங்களெல்லா

[1] பன்மை, மகனையும் மகளையும் குறிக்கும். [2] அழியாதது.

ரும் யாகஸமாப்திஸ்நானஞ்செய்தவர்கள்; காரியம் முக்கியமானதனால் சீக்கிரம் புறப்படுங்கள்' என்று அவர்களுக்கு மறுபடியும் சொன்னான்.

அஷ்டகன், 'ராஜனே! நீ உன் ரதத்தின்மேலேறி ஆகாயம் போ; எங்களுக்கு எப்போது காலம் வருமோ அப்போது நாங்களும் பின்னே வருவோம்' என்று சொன்னான். யயாதி, 'நாமெல்லோரும் இப்போதே போகவேண்டும். நாம் ஒன்றுசேர்ந்து ஸ்வர்க்கத்தை ஜயித்திருக்கிறோம். இதோ நமக்கு ரஜோ குணம் விலகிய தேவலோகத்தின் மார்க்கம் தெரிகிறது' என்று சொன்னான்.

பிறகு, அஷ்டகனும் சிபியும் காசி ராஜாவாகிய பிரதர்த்தனனும் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசனாகிய [1] வஸுமனஸும் இந்த ஸாதுக்களாகிய நான்கு ராஜாக்களும் அப்போது அவபிருதமென்கிற யாகஸமாப்தி ஸ்நானஞ்செய்து சேர்ந்தே ஸ்வர்க்கம் சென்றார்கள். அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டர்களெல்லாரும் ரதங்களிலேறி ஒளிகளினால் ஆகாயத்தை நிரப்பிக்கொண்டு தங்கள் புண்ணியத்தினால் ஆகாயம் பூமி இரண்டையும் வியாபிக்கச்செய்து சென்றனர்.

அப்போது, அஷ்டகன், 'நானொருவன் தான் முன்னே போகிறவனாக நினைத்தேன். மஹாத்மாவாகிய இந்திரன் எல்லாவகையிலும் எனக்குச் சிநேகிதன். இப்படியிருக்க, உசீனரன் புத்திரனாகிய இந்தச் சிபியென்னும் ஒருவன் மற்ற இரதங்களை முழு வேகத்தினால் எவ்வாறு தாண்டினான்?' என்று கேட்க, யயாதி, 'உசீனரன் புத்திரனாகிய இந்தச் சிபி எவ்வளவு தனம் சம்பாதித்தானோ அவ்வளவையும் யாசகர்களுக்குக் கொடுத்தான். ஆதலால், இவன் உங்களுள் மிகச் சிறந்தவன். ராஜனே! கொடையும் தவமும் ஸத்தியமும் [2] தர்மமும் (செய்யத் தகாததைச் செய்வதில்) நாணமும் ஒளியும் பொறுமையும் அன்பும் செய்யும்கருமத்தில் உத்ஸாஹமுமாகிய இவையெல்லாம் புத்தியில் ஒப்பில்லாத சிபியென்னும் ராஜாவினிடத்தில் அளவிடக் கூடாதவையாயிருக்கின்றன. இவ்வளவு நடையுடன் நாணத்தை விடாமலிருப்பதால், சிபியானவன் ரதத்தினால் உன்னைக் கடந்துபோனான்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, அஷ்டகன், இந்திரனுக்கொப்பான மாதாமகனை நோக்கி, தெரிந்துகொள்ள விரும்பி, 'ராஜனே! உன்னை நான் கேட்கிறேன். நிஜத்தைச் சொல்; நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்? நீ

[1] இவனே வஸுமான் என்றும் சொல்லப்படுபவன்.

[2] கடமையை விடாமை.

யார்? யாருடைய புத்திரன்? ஏனெனில், நீ செய்த காரியத்தை இவ்வுலகத்தில் உன்னைவிட வேறு க்ஷத்திரியனிலும் பிராமணனிலும் செய்பவன் இல்லை' என்று மறுபடியும் கேட்க, யயாதி, 'நான், யயாதி; நகுஷனுடைய புத்திரன்; பூருவின் பிதா; இந்தப் பூமியில் சக்ரவர்த்தியாக இருந்தேன். இன்னும் ரஹஸ்யமான விஷயத்தையும் என்னைச்சேர்ந்த உங்களுக்கு வெளிப்படையாகச் சொல்லுகிறேன். நான் உங்களுக்கு மாதாமகன். இந்தப் பூமி முழுவதையும் ஜயித்து அதையும், அழகிய நிறமுள்ள உயர்ந்த லக்ஷணமுள்ள நூற்றொரு குதிரைகளையும் பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு வானப்பிரஸ்தராகப் போகிறவர்கள், புண்ணிய பலனை அடைந்து தேவர்களாகின்றனர். நான் குதிரைகளும் பசுக்களும் பொன்னும் உயர்ந்த தனங்களும் நிறைந்த இந்தப் பூமி முழுதையும் பிராமணர்களுக்குத் தானஞ்செய்தேன். ஆயிரம், கோடி பசுக்களை நான் அப்பொழுது கொடுத்தேன். என்னுடைய ஸத்தியத்தினால் ஆகாயமும் பூமியும் வியாபிக்கப்பட்டிருந்தன. மனுஷ்யர்களுக்குள் [1] அக்னியும் ஜ்வலித்தது; என் சொல் பொய்யாகப் போனதேயில்லை. ஸத்தியத்தைத்தானே பெரியோர்கள் கௌரவிக்கின்றனர். அஷ்டகனே! உனக்கும் உஷதஸ்வ வம்சத்தவனாகிய பிரதர்த்தனனுக்கும் நான் ஸத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன். எல்லா ஜனங்களும் ரிஷிகளும் தேவர்களும் ஸத்தியத்தினாலேதான் பூஜிக்கத்தக்கவராகிறார்களென்பது என் மனத்தில் உள்ளது. எவனொருவன் ஸ்வர்க்கத்தை ஜயித்தவர்களாகிய நம்மெல்லாரையும்பற்றி நடந்தபடி பொறாமையின்றிப் பிராமணஸ்ரேஷ்டர்களுக்குத் தெரிவிப்பானோ அவன் நமது ஸாலோக்யத்தை அடைவான்' என்று சொன்னான்.

பகைவர்களை அடக்குகிறவனும் மிகச் சிறந்த காரியமுள்ளவனுமாகிய அந்தச் சிறந்த மஹாத்மாவாகிய ராஜா இவ்வாறு தன் தௌஹித்திரர்களினால் கரையேற்றப்பெற்று, தன் புண்ணிய கருமங்களினால் பூமியை நிரப்பிப் பூமியைவிட்டு ஸ்வர்க்கம் சென்றான்.'' என்றார்.

---

1 விசேஷமான பிரபாவம் இருந்தது என்பது கருத்து.

எண்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பூருவம்சத்தைப்பற்றிச் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயமஹாராஜர், "தர்மபரிபாலனஞ் செய்கிறவரிற் சிறந்தவனும் யயாதியின் புத்ரனுமாகிய பூருவையும் அந்தப் பூருவின் வம்சத்தை விருத்திசெய்த மற்றவர்களையும்பற்றி வரிசையாகச் சொல்லும். பிராமணஸ்ரேஷ்டரே! துஷ்யந்தன் புத்திரனும் ஜனமேஜயனென்பவனைவிட்டுப் பரதன் எவ்வாறு ராஜாவானுனென்பதை மறுபடியும் விரிவாகச் சொல்லும்" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்:—

"ராஜரே! ராஜஸ்ரேஷ்டனுகிய பூரு அவன் பிதாவான யயாதியைப்போலவே தர்மத்தை விடாதவனுகவும் இந்திரனுக்கு ஒப்பான பராக்கிரமமுள்ளவனுகவும் ராஜ்யாதிபத்யம் செய்து கொண்டிருந்தான். பூருவுக்குப் பௌஷ்டி யென்பவளிடம் ப்ரவீரன், ஈஸ்வரன், ரௌத்ராஸ்வன்என்று மஹாரதர்களான மூன்றுபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். பூருவுக்குப் பிறகு, ப்ரவீரன் வம்சத்தை விருத்திசெய்தான். ப்ரவீரனுக்குச் சூரஸேனியென்பவளிடம், நான்கு கடல்களையும் எல்லையாகவுடைய பூமியைக்காப்பவனும் தாமரைப் புஷ்பத்துக்கு நிகரான கண்களையுடையவனும் ஸமர்த்தனுமாகிய மனஸ்யுவென்னும் புத்திரன் பிறந்தான். சக்தன், ஸம்ஹனனன், வாக்மியென்று மூன்றுபுத்திரர்கள் மனஸ்யுவுக்கு ஸௌவீரி யென்பவளிடம் பிறந்தனர். எல்லாரும் சூரர்கள்; எல்லாரும் மஹாரதர்கள். சிறந்த மனமுள்ள ரௌத்ராஸ்வரனுக்கு மிஸ்ரகேசி யென்னும் அப்ஸரஸினிடம் சிறந்தவில்லாளிகளான [1] அன்வக்பானு முதலிய புத்திரர்கள் பதின்மர் பிறந்தனர். எல்லாரும் சாஸ்திரப்படி யஜ்ஞஞ் செய்தவர்களாகவும் சூரர்களாகவும் ஸந்ததிகளுள்ளவர்களாகவும் மிகுந்த கல்விகேள்வியுள்ளவர்களாகவும் எல்லா அஸ்திரங்களும் தெரிந்தவர்களாகவும் தர்மத்தை முக்கியமாகக் கொண்டவர்களாகவும் இருந்தனர். அவர்கள் ரிசேயு, கக்ஷேயு, வீரனுகிய க்ருகணேயு, ஸ்தண்டிலேயு, வனேயு, சிறந்த கீர்த்தியுள்ள ஜலேயு, பலவானுகிய தேஜேயு, புத்திமானும் சந்திரனைப்போன்ற பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய ஸத்யேயு, தர்மேயு, தேவர்களுக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ள ஸன்னதேயு என்று பதின்மராவர். அவர்களுள், அனுதிருஷ்டி

1 இது பின்பு சொல்லப்பட்ட பத்துப்பெயர்களில் காணப்படவில்லை; முதல்வனுகிய ரிசேயுவுக்கு மறு பெயராக இருக்கவேண்டும்.

என்று சொல்லப்பட்ட ரிசேபுரிவென்பவன் தேவர்களுள் இந்திரன்போல் பூமியில் ஓரேராஜாவாகவும் வித்துவானாகவும் பராக்ரமசாலியாகவுமிருந்தான். அநுதிருஷ்டியின் புத்திரன், ராஜஸூயயாகமும் அசுவமேதயாகமுஞ்செய்த உயர்ந்த தார்மிஷ்டனாகிய மதினாரன் என்று பெயர்பெற்ற ராஜாவாக இருந்தான்.

ஜனமேஜயராஜரே! தம்ஸு, மஹான், அதிரதன், ஈடில்லாத சக்தியுடைய த்ருஹ்யு ஆகிய அளவற்ற பராக்ரமமுள்ள இந்நால்வரும் மதினாரன் புத்திரர்கள். அவர்களுள், சிறந்த பராக்ரமமுள்ள தம்ஸு என்பவன் பூருவின் வம்சத்தைச் சிறப்பித்துக்கொண்டு பிரகாசமான கீர்த்தியைச் சம்பாதித்தான்; பூமியை ஜயித்தான். பராக்ரமசாலியாகிய தம்ஸு, [1] இலிலனென்னும் புத்திரனைப்பெற்றான். ஜயிப்பவர்களில் சிறந்த அந்த இலிலனும் இப்புவனி முழுவதையும் ஜயித்தான். இலிலன் ரதந்தரி யென்பவளிடம் துஷ்யந்தன், சூரன், பீமன், ப்ரவஸு, வஸு ஆகிய பஞ்சபூதங்களுக் கொப்பாகிய ஐந்துபுத்திரர்களைப் பெற்றான். அவர்களுள் பெரியவனும் யுத்தத்தில் பிறரால் ஜயிக்கமுடியாதவனுமாகிய துஷ்யந்தன் ராஜாவாக இருந்தான். துஷ்யந்தனுக்கு லக்ஷணை யென்பவளிடம் ஜனமேஜயன் பிறந்தான். சகுந்தலையினிடம் பரதனென்னும் புத்திரன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்துதான் பரத வம்சத்திற்குப் பெருங்கீர்த்தி ஆரம்பித்தது" என்று கூறினர்.

எண்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சகுந்தலோபாக்யானத்தின் ஆரம்பம்; துஷ்யந்தன் ராஜ்யபாரம்.)

ஜனமேஜயர், "பகவானே! மஹாத்மாவாகிய பரதனுடைய ஜனனத்தையும் செய்கையையும் கேட்க விரும்புகிற எனக்கு இங்கே அவற்றை விரிவாகச் சொல்லக்கடவீர்" என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

"பரதஶ்ரேஷ்டரே! பௌரவர்களுடைய வம்சவிருத்தியைச் செய்த துஷ்யந்தனென்னும் வீரன் நாலுஸமுத்திரமும் சூழ்ந்த பூமிக்கு ரக்ஷகனாகஇருந்தான். யுத்தங்களில் ஜயம்பெறுகிறவனும் எதிரிகளை அழிக்கிறவனுமாகிய அந்தத்துஷ்யந்தராஜன் சமுத்திரங்களால் சூழப்பட்ட தீவுகளாகிய தேசங்களையும் ரத்னங்கள் நிரம்பின ஸமுத்

1 ஈலினனென்றும் இவனுக்குப் பெயர் வழங்குகிறது.

திரங்களாற் சூழப்பட்டவையும் நாலுவருணத்து ஜனங்களும் நிரம்பினவையும் மிலேச்சதேசம்வரையிலுள்ளவையும் [1] நாலுபாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டவையுமான தேசங்களெல்லாவற்றையும் ஆண்டான். அந்த அரசன் ஆளும்போது, வருணங்களின் வியவஸ்தைகளை மீறுகிறவனும், [2] உழுவதையும் சுரங்கமெடுப்பதையும் செய்பவனும், பாபம் செய்பவனும் யாரும் இருக்கவில்லை. புருஷஶ்ரேஷ்டரே! அந்தத் துஷ்யந்தன் தேசங்களுக்கு ராஜாவாக இருந்த காலத்தில் அப்போதுள்ள மனுஷ்யர்கள் தர்மத்திலேயே ஆசைவைத்தவர்களாகி அறம்பொருளிரண்டையும் சம்பாதித்தனர். ஐயா! அவன் தேசத்தையாளும்போது, திருடர் பயமும் பசியின் பயமும் வியாதியின் பயமும் சிறிதும் இல்லை. எல்லா வருணத்தாரும் அந்த ராஜாவை அடுத்துத் தெய்வச்செய்கையை எதிர்பாராமல் தந்தம் தர்மங்களினாலேயே திருப்தியாயிருந்தனர். யாரிடத்திலும் பயமில்லாதிருந்தனர். மேகமும் காலத்தில் வருஷித்தது. பயிர்கள் ஸாரமுள்ளவையாயிருந்தன. பூமியில் எல்லாரத்னங்களும் பசுக்களும் நிரம்ப இருந்தன. பிராமணர்கள் தங்கள் கருமங்களில் ஊக்கமுள்ளவர்களாயிருந்தனர். அவர்களிடத்தில் அஸத்தியம் இருக்கவில்லை. அந்த ராஜா வியக்கத்தக்க பெரிய பராக்கிரமமுள்ளவன்; வஜ்ராயுதம்போல் உறுதியான சரீரமுள்ளவன்; யௌவனமுள்ளவன்; மந்தரமலையைச் செடிகள் மரங்களுடன் கைகளால் தூக்கியெடுப்பான்; [3] நாலுவகையான கதாயுத்தத்திலும் எல்லா ஆயுதங்களிலும் யானையேற்றம் குதிரையேற்றங்களிலும் தேர்ந்தவனாக இருந்தான். பலத்தில் விஷ்ணுவுக்கு ஒப்பாகவும், தேஜஸில் சூரியனுக்கொப்பாகவும், கலக்கக்கூடாமையில் கடலுக்கு ஒப்பாகவும், பொறுமையில் பூமிக்கு ஒப்பாகவும் இருந்தான். எல்லாருக்கும் பிரியமானவனும், பட்டணத்தையும் தேசத்தையும் ஸந்தோஷிக்கச் செய்பவனுமாகிய அவ்வரசன் மேன்மேலும் தர்மத்தையே முக்கியமாகக்கொண்ட செய்கைகளினால் ஸந்தோஷமாயிருக்கும்படி ஜனங்களை ரக்ஷித்தான்" என்றார்.

---

[1] குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்பது தமிழ் நூல் வழக்கு.
[2] உழாமலே பயிர்விருத்தியும் இயற்கையாகவே தனஸமிருத்தியும் இருந்தன. [3] ப்ரக்ஷேபம், விக்ஷேபம்; அபிக்ஷேபம்; பரிக்ஷேபம் என்பன.

தொண்ணூறுவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துஷ்யந்தன் வேட்டைக்குச் சென்றது.)

ஜனமேஜயர், "பகவானே! தத்துவஜ்ஞானியே! புத்திமான்களிற் சிறந்தவரே! ஸிலாக்கியமான புத்தியுள்ள பரதனுடைய பிறப்பையும் சரித்திரத்தையும் சகுந்தலையின் பிறப்பையும் நான் விவரமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். வீரனும் புருஷஸ்ரேஷ்டனுமான துஷ்யந்தனால் சகுந்தலை அடையப்பட்ட விவரத்தையும் நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்" என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

"சிறந்த புஜபலமுள்ளவனும், ஸைன்யங்களும் வாகனங்களும் மிகுதியாக உள்ளவனுமாகிய அந்தத் துஷ்யந்தன் ஒருகால் அனேக நூற்றுக்கணக்கான குதிரைகளோடும் யானைகளோடும் கத்திகளையும் வேல்களையும் கதாயுதங்களையும் உலக்கைகளையும் ப்ராஸமென்னும் ஆயுதங்களையும் ஈட்டிகளையும் கைகளில் தரித்துக்கொண்ட அனேகம் போர்வீரர்களோடும்கூட மிகவும் அழகான சதுரங்க ஸைனியத்தினால் சூழப்பட்டவனாக அடர்ந்தகாட்டுக்குச் சென்றான். அந்த ராஜா பலவித ஆயுதங்களையும் பற்பல வேஷங்களையும் தரித்துக்கொண்ட சேனைவீரர்களுடன் போகையில், போர்வீரர்களின் கர்ச்சனைகளினாலும், சங்கவாத்தியங்கள் துந்துபிவாத்தியங்கள் இவற்றின் முழக்கங்களினாலும், ரதசக்கரங்கள் ஓடும் ஓசையினாலும், சிறந்த யானைகளின் சப்தங்களினாலும், குதிரைகளின் சப்தங்களினாலும், தோள் தட்டுகிற சப்தங்களினாலும் கலகலவென்ற சப்தமுண்டாயிற்று. சூரனும் தனக்குப்புகழைச் சம்பாதிக்கிறவனும் சிறந்த ராஜலக்ஷணம் பொருந்தியவனுமாகிய அவ்வரசனை அந்த நகரத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் உயர்ந்த மாளிகைகளின் மேலே நின்று பார்த்தனர். இந்திரனுக்கொப்பானவனும் எதிரிகளை அழிப்பவனும் எதிரிஸைனியத்தின் யானைகளைத் தடுப்பவனுமாகிய அவனை அங்கே பார்த்த பெண்களின் கூட்டங்கள் இந்திரனென்றே நினைத்தன. 'இவன்தான் யுத்தத்தில் வஸுவென்னும் தேவஜாதியைப்போலப் பராக்கிமமுள்ள அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டன்; இவனுடைய கைபலத்தின்முன் அணுகிய எதிரிகளுடைய கூட்டங்கள் நிற்பதில்லை' என்றசொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு அந்த ஸ்திரீகள் அன்புடன் அந்த ராஜாவை ஸ்துதிசெய்து அவன்சிரஸில் புஷ்பவர்ஷங்களையும் வர்ஷித்தனர். ஆங்காங்குப்

பிராமணஶ்ரேஷ்டர்களாலும் நாற்புறமும் துதிசெய்யப்பட்டு, மிக்கமகிழ்ச்சியுடன் வேட்டையாடுவதற்கு வனத்திற்குப் புறப்பட்டான். இந்திரனுக்கொப்பான அவ்வரசன் மதயானையின்மேலேறிப் புறப்படும்போது, பிராமணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் அவனைப் பின்சென்றனர். நகரத்தாரும் தேசத்தாருமாகிய அவர்கள் மங்கள ஆசீர்வாதங்களாலும் ஜயஜய என்ற சப்தத்தாலும் அந்த ராஜாவைச் சிறப்பித்துக்கொண்டு வெகுதூரம் பின் சென்றனர்; அதன்பின், ராஜாவினால் விடைகொடுக்கப்பெற்றுத் திரும்பினர்.

பிறகு, அவ்வரசன் கருடனுக்கொப்பான வேகமுள்ள ரதத்திலேறி அதனுடைய ஒலியினால் பூமியையும் ஸ்வர்க்கத்தையும்நிரப்பினான். சிறந்தபுத்தியுள்ள அவ்வரசன் சென்று நந்தனவனத்துக்கு ஒப்பானதும், பில்வங்களும் எருக்குக்களும் கருங்காலிமரங்களும் விளாமரங்களும் வெள்வேலமரங்களும் நிறைந்ததும், மலைகளினின்றும் சரிந்தகற்கள் நிரம்பி மேடுபள்ளமாக இருப்பதும், மனிதரில்லாததும், ஜலமில்லாததும், அனேகயோசனை தூரம் நீண்டதும், மான்களும் ஸிம்மங்கள் முதலிய மற்றப் பயங்கரமான வனமிருகங்களும் நிறைந்ததும், நந்தனவனத்தைப் போன்றதுமான வனத்தைக் கண்டான்.

புருஷஶ்ரேஷ்டனான துஷ்யந்தன் வேலைக்காரர்களோடும் சேனையோடும் வாகனங்களோடும் பற்பல மிருகங்களைக்கொன்று அந்தவனத்தைக் கலக்கினான். அவ்விடத்தில் துஷ்யந்தன் பாணத்தின் எதிரிலகப்பட்ட அனேகம் புலிக்கூட்டங்களைப் பாணங்களினால் பிளந்து கீழேதள்ளினான். அவ்வரசன் தூரத்திலிருந்த சிலவற்றைப் பாணங்களினால் பிளந்தான்; அருகில்வந்த சிலவற்றைக் கத்தியினால் வெட்டினான். ஸமர்த்தர்களில் சிறந்தவனாகிய அவன் சிலமான்களைச் சக்தியாயுதத்தால் அடித்தான். கதாயுதத்தைச் சுழற்றுவதன் ரகஸ்யங்களை அறிந்தவனும் அளவற்ற பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய அவன் தோமரங்களாலும், கத்திகளாலும், கதாயுதங்களையும் உலக்கைகளையும் சுழற்றுவதனாலும், அந்தக் காட்டிலுள்ள மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் கொன்றுகொண்டு சஞ்சரித்தான். வியக்கத்தக்க பராக்ரமமுள்ள அரசனாலும் சண்டையில் விருப்பமுள்ள போர்வீரராலும் கலக்கப்பட்ட அந்தப் பெருங்காட்டை விட்டு ஸிம்மங்கள் ஓடின. பிறகு, அவ்விடத்தில் கூட்டங்கள் கலைந்தோடியும் கூட்டத்துக்கு முக்கியமானவைகள் அடிபட்டும் இருந்த மான்மந்தைகள் ஆவலினால் ஆங்காங்குச் சப்தஞ்செய்தன. ஓடித்திரிந்து மார்பு படபடவென்று துடித்த

சிலர் ஜலமில்லாத நதிகளையடைந்து ஜலத்தில் ஆசையைவிட்டு வருத்தமடைந்து பசியினாலும் தாகத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்டுக் களைத்துப் பிரஜ்ஞைதப்பிப் பூமியில் விழுந்தனர். அங்கே பசியுள்ள புருஷஸ்ரேஷ்டர்களால் சில மிருகங்கள் பக்ஷிக்கப்பட்டன. அந்த வனத்தில் சஞ்சரிக்கும் மற்றும்சிலர் நெருப்பைமூட்டி மாம்சங் களைப் பாகஞ்செய்து ஒழுங்காக அரைத்துப் புஜித்தனர். அங்கே பலமுள்ள சில மதயானைகள் ஆயுதங்களினால் அடிக்கப்பட்டுப் பயந்து துதிக்கைநுனிகளைச் சுருக்கிக்கொண்டும், இலத்தியைப் போட்டுக்கொண்டும், மூத்திரத்தை விட்டுக்கொண்டும், மிகுதியாக ரத்தத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டும் விரைந்தோடின. அவ்விடத்தி லுள்ள பெருங்காட்டானைகள் அனேக மனிதர்களைத் துகைத்தன. அந்தவனத்திலுள்ள ஸிம்மங்கள் ராஜாவினால் கொல்லப்பட்ட போது, மிருகங்கள் நிறைந்த அந்த வனம், அம்புகளென்னும் மழைத்தாரைகளைப் பொழிகின்ற சேனையென்னும் மேகத்தினால் மறைக்கப்பட்டதாக விளங்கிற்று.

தொண்ணூற்றோராவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துஷ்யந்தன் கண்ணுவராஸ்ரமம் போவது.)

அதன்பின், அனேகமாயிரம் மிருகங்களைக்கொன்றுவிட்டு, சேனைகளுடனும் வாகனங்களுடனும்அங்கே பட்டணத்துக்குஇரண்டு யோசனை தூரத்தில், ஸித்தர்களும் சாரணர்களும்வஸிப்பதும், திரண்டு நெருங்கின மேகம்போன்றதுமாகிய வனத்தைக்கண்டான். காட்டு மிருகங்களைத் துரத்தின களைப்பினால் சோர்ந்த ராஜா, மிருகங் களைத் தொடர்ந்துகொண்டே வேகமாகக் குதிரைகளை ஓட்டினான்.

பிறகு, அந்த அரசன் ஒரு மானைத்தொடர்ந்துகொண்டு வேறு வனம்புகுந்தான். உயர்ந்த பலமுள்ள அவன் தனியாகவே பசிதாகம் சிரமங்களுள்ளவனாக அவ்வனத்தின் அருகேசென்று ஒரு பெரிய பாழான இடத்தையடைந்தான். அவ்வரசன், அதைபுந்தாண்டி, உயர் ந்த ஆஸ்ரமங்களுடையதும், மனத்தைமகிழ்விப்பதும், பார்ப்பதற்கு மிக இனியதும், குளிர்ந்தகாற்றுள்ளதும், புஷ்பங்களுள்ள மரங்கள் நிறைந்ததும், வெகுஸுகமான புல்பிரதேசமுடையதும், விசால மானதும், இனிமையான குரலுள்ள பறவைகளும் குயில்களும் கூவிக் கொண்டிருப்பதும், சுவர்க்கோழிகள் சத்தப்பெற்றதும், வளர்ந்த

கிளைகளுள்ளவையும் ஸுகமான நிழலுள்ளவையுமான மரங்களினால் மூடப்பட்டதும், பூமியெல்லாம் வண்டுகள் மொய்த்துக் கொண்டிருப்பதும், மிக்க அழகுள்ளதுமாகிய வேறொரு பெரிய வனத்திற்குச் சென்றான்.

அந்தவனத்தில், பூவாமலும் காய்க்காமலும் ஒருமரமுமில்லை; முள்ளுள்ள மரமுமில்லை; வண்டு நிரம்பாத மரமுமில்லை. பக்ஷிகள் ஆரவாரிக்கப் பெற்றதும், புஷ்பங்களினால் மிக்க அலங்காரமுள்ளதும், எல்லாக்காலங்களிலும் புஷ்பமுள்ளவையும் ஸுகமான நிழலுள்ளவையுமான மரங்களினால் மறைக்கப்பட்டதும், மனத்தைக் கவர்கின்றதுமான அந்தச் சிறந்தவனத்தில் சிறந்த வில்லாளியாகிய அரசன் பிரவேசித்தான். அவ்வனத்தில் புஷ்பித்த கிளைகளோடுகூடிய அம்மரங்கள் காற்றினால் அசைக்கப்பட்டு அனேக வர்ணமுள்ள பூமாரியை அடிக்கடி பொழிந்தன. ஆகாயத்தை அளாவியவையும் இனியகுரலுள்ள பக்ஷிகள் கூவுகின்றவையுமாகிய அந்தக்காட்டிலுள்ள மரங்கள், பல நிறங்களான புஷ்பங்களால் வஸ்திரங்களை அணிந்துகொண்டவைபோலச் சோபித்தன. அங்கே புஷ்பங்களின் மிகுதியினால் சாய்ந்திருக்கும் அம்மரங்களின் தளிர்களில் மதுவில் ஆசைகொண்ட வண்டுகள் இனிய சப்தங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தன. அவ்விடத்தில் புஷ்பங்கள் சிதறிக் கிடந்ததனால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் கொடிப் பந்தல்களினால் மறைக்கப்பட்டவையும் மனத்துக்கு விருப்பத்தை விருத்திசெய்கின்றவையுமான அனேக இடங்களைப்பார்த்து, மிகுந்த பராக்ரமசாலியான அவ்வரசன் சந்தோஷமடைந்தான். ஒன்றுக்கொன்று கிளைகள் உரைந்துகொண்டு புஷ்பங்கள் நிறைந்து இந்திரனுடைய த்வஜத்துக்கொப்பாயிருந்த மரங்களினால் அவ்வனம் அழகாயிருந்தது. அந்தவனம் சித்தர்கள் சாரணர்கள் கந்தர்வர்கள் அப்ஸரஸுகள் மதமுள்ள வானரர்கள் கின்னரர்கள் இவர்களின் கூட்டங்களினால் நிரம்ப வியாபிக்கப்பட்டிருந்தது. ஸுகமான குளிர்ச்சியுள்ளதும் இனிய மணமுள்ளதும் புஷ்பங்களின் மதுக்களை எடுத்துக்கொண்டு வருவதுமானகாற்று அந்தவனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்போது விளையாடுவதற்காக மரங்களைத் தாவுவதுபோலிருந்தது. இவ்வகையான குணங்கள் நிறைந்ததும் நதியின்பக்கத்திலுள்ள ஊற்றல்களிலுண்டாயிருப்பதும் த்வஜஸ்தம்பம் அலங்கரித்ததுபோல் அழகியதுமாகிய வனத்தை அவ்வரசன் பார்த்தான்.

மிகக் கலகலப்பான பக்ஷிகளோடுகூடிய அவ்வனத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், அழகியதும் மனத்துக்கு இனிய

தும் அனேகவிருக்ஷங்கள் நிரம்பியதும், அக்னிஹோத்ராக்னிகள் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருப்பதுமாகிய சிறந்த ஆஶ்ரமம் ஒன்றைக் கண்டான். ராஜலக்ஷ்மியையுடைய அவ்வரசன், யதிகளும் பிறப்பு முதல் பிரம்மசாரிகளான வாலகில்யர்களென்னும் ரிஷிகளும் பல ரிஷிக் கூட்டங்களுமுள்ளதும் அனேக அக்னிஹோத்ரசாலைகளுள்ளதும் புஷ்பங்கள் மெத்தைகளைப்போற் பரவப்பெற்றிருப்பதும் அனேகம் பெரியதிட்டுக்களினுல் விசேஷமாகச் சோபிக்கின்றதுமாகிய அந்தநிகரற்ற ஆஶ்ரமத்தை அப்போது கௌரவித்தான். ஜனமேஜயராஜரே! அருகில் பரிசுத்தமாயும் ஆரோக்கியமான ஜலமுள்ளதாயும் அனேக பக்ஷிக்கூட்டங்கள் நிரம்பினதாயும் ஆஶ்ரமத்திற்கு அழகையுண்டாக்குவதாயுமிருக்கிற மாலினி நதியையும், அதன் அருகிலுள்ள துஷ்டமிருகங்கள்கூடச் சாந்தமாக இருப்பதையுங்கண்டு அவன் சந்தோஷமடைந்தான். வீரர்களில் தனக்கொப்பாரில்லாதவனுகிய அந்த ஸ்ரீமான், தேவலோகத்துக்கொப்பானதும் எப்பக்கங்களிலும் மிக்க ரமணீயமுள்ளதுமான அந்த ஆஶ்ரமத்திற்குப் போனுன். ஆஶ்ரமத்தின் அருகேஓடுவதும், புண்ணிய தீர்த்தமுள்ளதும், அங்குள்ள பிராணிகளெல்லாவற்றிற்கும் தாயைப்போல நிற்பதும், மணல்களில் சக்கரவாக பக்ஷிகளிருக்கப்பெற்றதும், கரையிலுள்ள மரங்களின் புஷ்பங்களையும் நுரைகளையும் அடித்துக் கொண்டுபோவதும், கின்னரக் கூட்டங்கள் வசிக்குமிடங்களுள்ளதும், (குரங்குகளும்) கொண்டைமுசுறுகளும் நிரம்பினதும், பரிசுத்தமான வேதாத்தியயன சப்தமுள்ளதும், மணற்குன்றுகளினுல் அழகாயிருப்பதும், மதயானைகளும் புலிகளும் மஹாஸர்ப்பங்களும் நிரம்பினதுமாகிய அந்த நதியையும் கண்டான். அந்த நதியின்கரையில், அழகியதும் மஹரிஷிக் கூட்டங்களினுல் ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டதுமாகிய, முக்காலமுமறிந்த மஹாத்மாவான கண்ணுவரிஷியின் சிறந்த ஆஶ்ரமத்தையும் கண்டான். ஆஶ்ரமத்தோடு சேர்ந்த நதியையும் ஆஶ்ரமமிருக்கும் இடத்தையும்கண்டு அவ்வரசன் அப்போதே உள்ளேபோவதற்கு விருப்பங்கொண்டான். திட்டுக்களோடுகூடியதும் அழகானகரையுள்ளதுமாகிய மாலினிநதியினுல் அலங்கரிக்கப்பட்டதனுல் கங்கையினுல் சோபிக்கின்ற நரநாராயணுஶ்ரமம் போன்றதும், மயில்கள் கர்வத்துடன் சப்திப்பதுமான அந்தப் பெரியவனத்தில் பிரவேசித்தான். அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டன், சைத்ரரதமென்னும் குபேரனது உத்யானவனத்துக்கொப்பாகிய அந்தவனத்துக்குட்சென்று, எல்லாக் குணங்களும் மிகநிரம்பினவரும் பிரம்மதேஜஸினுல் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக்கூடாதவரும் தவத்தையே

தனமாகவுடையவருமாகிய கஸ்யபகோத்திரத்திற் பிறந்த கண்ணுவ மஹரிஷியைக் காண்பதற்காக, குதிரைகளும் யானைகளும் காலாட்களும் நிறைந்ததும் கொடிகள் பிரகாசிக்கின்றதுமான தன் சேனையை வனத்திற்குவெளியிலேயே நிறுத்தி, 'நான் ரஜோகுணமற்றவரும் தவத்தையே தனமாகவுடையவருமாகிய கண்ணுவமஹரிஷியைக் காண்பதற்குப் போகப்போகிறேன். நான் வருமளவும் இங்கே நிற்கவேண்டும்' என்று கட்டளையிட்டான். மனிதர்களுக்கு ஈஸ்வரனாகிய அவ்வரசன் நந்தனவனம்போல் விளங்குகின்ற அந்த வனத்தை அடைந்ததும், பசிதாகங்களை விட்டான்; பூர்ணமான ஆனந்தத்தையும் அடைந்தான்.

பிறகு, அவ்வரசன், தவமே உருவங்கொண்டவரும் தோஷமில்லாதவருமாயிருக்கிற அந்த ரிஷியைத் தரிசிக்கக் கருதி, வில் கிரீடம் முதலிய ராஜசின்னங்களை நீக்கிவிட்டுப் புரோஹிதர்களுடனும் மந்திரிகளுடனும் அந்த உத்தமமான ஆஸ்ரமத்தைஅடைந்தான். வண்டுகளினுடைய சிறந்த பாட்டினால் சப்தமுள்ளதும், அனேகவித பக்ஷிக்கூட்டங்கள் நிரம்பினதும், பிரம்மலோகத்துக்கு ஒப்பானதுமாகிய அந்த ஆஸ்ரமத்தைக்கண்டு, அந்த ராஜா ஆச்சரியத்தினால் மலர்ந்த கண்களுடன் மகிழ்வுற்றான். அங்கே யாகங்கள் செய்யப்படும்போது ரிக்வேதிகளுட் சிறந்தவர்களால் பதங்களோடும் கிரமங்களோடும் உச்சரிக்கப்பட்ட ரிக்வேத மந்திரங்களை அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டன் கேட்டான். யஜ்ஞவித்தையின் அங்கங்களாகிய கல்பஸூத்திர முதலியவற்றை அறிந்தவர்களும் யஜுர்வேதம் தெரிந்தவர்களும், மதுரமான ஸாமகானஞ்செய்கிறவர்களும், 'பாருண்டம்' என்னும் ஸாமகானத்திலும் அதர்வசிரஸென்னும் அதர்வண வேதோபநிஷத்திலும் சிறந்தவர்களும், உறுதியான தவமுள்ளவர்களும், மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் அடக்கினவர்களுமாகிய ரிஷிகளினால் அந்த ஆஸ்ரமம் அப்போது சோபித்தது. அதர்வணவேதத்தில் தேர்ந்தவர்களும் 'பூதயஜ்ஞம்' என்னும் ஒருவித ஸாமத்தைப்பாடுகிறவர்களும் ஆகிய அந்த ரிஷிகள் பதத்தோடும் கிரமத்தோடும் ஸம்ஹிதையென்னும் வேத பாகத்தைச்சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். சொற்களின் ஸ்வரவர்ண சுத்தியுடன் ஓதுகின்ற இன்னும் அனேகம் பிராமணர்களினால் வேத கோஷம் செய்யப்பட்ட அந்த ஆஸ்ரமம் இரண்டாவது பிரம்மலோகம் போல அழகுள்ளதாக இருந்தது. யஜ்ஞத்தில் தர்ப்பை பரப்புவது முதலான செய்கைகளை அறிந்தவர்களும், 1 கிரமம்,

---

1 வேதபதங்களைக் கோத்துச் சொல்வது.

[1] சிக்ஷை இவற்றில் நிபுணர்களும், [2] நியாயசாஸ்திரத்தில் ஸரியான ஞானமும் ஆத்ம ஞானமும் நிரம்பினவர்களும், வேதத்தின் கரைகண்டவர்களும், மீமாம்ஸை தெரிந்தவர்களும், அனேக விதமான வாக்கியங்களின் தொகுதிகளிலும் அன்வயங்களிலும் நிபுணர்களும், வைசேஷிக சாஸ்திரத்தின் விஷயம்தெரிந்தவர்களும், மோக்ஷதர்மத்தை அவலம்பித்தவர்களும், ஒரு பக்ஷத்தை ஸ்தாபிப்பதையும் இதர பக்ஷத்தை ஆக்ஷேபிப்பதையும் தமக்கு வந்த ஆக்ஷேபத்தைவிலக்கி ஸித்தாந்தம் செய்வதையும் உண்மையான விஷயங்களையும் தெரிந்தவர்களும், சொல்லிலக்கணம் யாப்பிலக்கணம் சொற்கள் வந்தகாரணங்கள் இவை தெரிந்தவர்களும், [3] காலமறிவதில் நிபுணர்களும், பொருள்களும் அவற்றின் செய்கைகளும் குணங்களும் தெரிந்தவர்களும், ஒவ்வொன்றுக்கும் காரியத்தையும் காரணத்தையும் அறிந்தவர்களும், பறவைகள் வானரங்கள் இவைகளுடைய சப்தங்களை அறிந்தவர்களும், விரிவான கிரந்தங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டவர்களும், லோகாயதம் அறிந்தவர்களில் சிறந்தவர்களுமாகிய ரிஷிகளால் எங்கும் எதிரொலியுண்டாகும்படி உச்சரிக்கப்படும் வித்யா கோஷத்தைச் செவியுற்றான்.

எதிரிகளான வீரர்களைச் சங்கரிப்பவனாகிய அவ்வரசன், அந்த அந்த இடங்களிலும், நியமமுள்ளவர்களும் உறுதியான தவமுள்ளவர்களும் ஜபஹோமங்களைச் செய்பவர்களுமாகிய பிராமணர்களைக் கண்டான். அவர்கள் பிரயாஸப்பட்டுச் செய்த அழகும் விசித்திரமுமான ஆஸனங்களைக் கண்டு அரசன் வியப்புற்றான். பிராமணர்களாற் செய்யப்பட்ட தேவாலய பூஜையைக்கண்டு அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டன் தன்னைப் பிரம்மலோகத்திலிருப்பவனாக நினைத்தான். காஸ்யபருடைய தவத்தினால் காப்பாற்றப்பட்டதும் தபோவனத்துக்குரிய குணங்கள் நிரம்பினதும் க்ஷேமகரமுமான அந்தச் சிறந்த ஆஸ்ரமத்தைப் பார்ப்பதில் அவனுக்கு ஆசைநிரம்பவில்லை. அந்த வீரன், மந்திரி புரோகிதர்களுடன் கூடினவனாகி, உறுதியான நியமமுள்ளவர்களும் தவமே தனமாகஉடையவர்களுமாகிய ரிஷிகளால் நாலுபக்கமும்சூழப்பட்டதும், ஏகாந்தமானதும், மனத்தை மிகவும் கவர்கின்றதும், புண்ணியமுமாகிய கண்ணுவருடைய பர்ணசாலையில் பிரவேசித்தான்.

---

[1] ஸ்வரம் எழுத்து முதலியவற்றின் லக்ஷணம்.

[2] தர்க்க சாஸ்திரத்தில், கௌதமராற்சொல்லப்பட்டது நியாயம்; கணாதராற் சொல்லப்பட்டது வைசேஷிகம். [3] சோதிடம்.

தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கண்ணுவாஸ்ரமத்தில் சகுந்தலைக்கும் துஷ்யந்தனுக்கும் ஸம்பாஷணை.)

பிறகு, சிறந்த புஜபலமுள்ள அவ்வரசன், அந்த மந்திரிகளையும் நிறுத்திவிட்டுத் தனிமையாகப்போனான். அந்த ஆஸ்ரமத்தில் கடுமையான தவமுள்ள அந்த ரிஷியைக் காணவில்லை. அவன் அந்த ரிஷியைக் காணாமையால், ஆஸ்ரமத்தில் யாருமில்லாமலிருப்பதைக்கண்டு, வனமுழுதும் எதிரொலியுண்டாகச் செய்கிறவன்போல், 'யார் இங்கே?' என்று உரக்கக்கூப்பிட்டான். அவனுடைய அந்த ஒலியைக்கேட்டு, லக்ஷ்மியே உருவங்கொண்டு வந்தாற்போன்றவளும் ரிஷிவேஷந்தரித்தவளுமாகிய ஒரு கன்னிகை அவ்வாஸ்ரமத்தினின்றும் வெளிப்பட்டாள். ஜனமேஜயரே! கறுத்த கண்களையுடைய அந்தப்பெண், பூஜிக்கத்தக்கவனும் எல்லாரையும் ஆளுகிறவனுமாகிய அந்தத் துஷ்யந்த மகாராஜன் அதிதியாக வந்திருப்பதைக்கண்டு மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தாள். அழகும் பருவமும் நிரம்பினவளும், சிறந்த ஒழுக்கமும் ஆசாரமுமுள்ளவளும், மங்களமான லக்ஷணங்கள் சேர்ந்தவளுமாகிய அந்தப் பெண், தாமரைப் புஷ்பம்போல் விசாலமான கண்களும் அகன்ற மார்பும் சிறந்தபுஜமும் ஸிம்மம்போன்ற தோள்களும் நீண்ட கைகளுமுடையவனும் எல்லா நல்ல லக்ஷணங்களும் பொருந்தினவனுமாகிய அவ்வரசனைநோக்கி, இனியசொற்களினால் தெளிவாகப் பேசினாள். 'உமக்கு நல்வரவு' என்று சீக்கிரமாகச் சொன்னாள். ஜனமேஜயரே! ஆசனம்கொடுத்து மரியாதைசெய்து அர்க்கியபாத்தியங்களினால் பூஜித்து ராஜாவை க்ஷேமத்தையும் [1] அநாமயத்தையும் விசாரித்தாள். நியாயப்படி பூஜித்துக் குசலபிரஸ்னம் செய்த பிறகு, மலர்ந்த முகத்துடன், 'என்ன காரியம் செய்யவேண்டும்?' என்றும், 'நீர் என்ன காரியம் செய்யக்கருதி ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்திருக்கிறீர்? இப்போது மஹரிஷியின் இந்தப் புண்யாஸ்ரமத்திற்கு வந்த நீர் யாவர்?' என்றும் கேட்டாள்.

பிறகு, சாஸ்திரப்பிரகாரம் பூஜிக்கப்பெற்ற அவ்வரசன், எந்த அவயவங்களிலும் குற்றமில்லாதவளும் இனிமையாகப் பேசுகிறவளுமாகிய அந்தப் பெண்ணைப்பார்த்து, 'தாமரைப்புஷ்பம் போன்ற கண்களையுடையவளே! நான் இலிலன் என்னும் பிரசித்தி

[1] க்ஷத்ரியனை க்ஷேமம் விசாரித்தல்; வனபர்வம் 581-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

பெற்ற மஹாத்மாவான ராஜரிஷியின் புத்திரன். துஷ்யந்தன் என்பது என் பெயர். இது நிஜம். மஹானுபாவராகிய கண்ணுவ மஹரிஷியை உபாஸிப்பதற்கு நான் வந்திருக்கிறேன். அன்புள்ளவளே! அழகானவளே! அந்தப் பகவான் எங்கேபோயிருக்கிறார்? அதை எனக்குச்சொல்' என்று கேட்க, சகுந்தலை, 'பகவானாகிய என்பிதா பழங்கள் கொண்டுவருவதற்காக ஆஸ்ரமத்தை விட்டுப்போயிருக்கிறார். சற்றுநேரம் இரும்; அவர் வந்தபின் பார்க்கலாம்' என்று சொன்னாள். அந்தச் சகுந்தலை அவ்வாறு சொல்லியதைக்கேட்ட அந்த அரசன், அந்த ரிஷியைக்காணாமையால், அழகுள்ளவளும், மனோஹரமான சிரிப்புள்ளவளும், சரீரத்தினாலும் தவத்தினாலும் அடக்கத்தினாலும் சோபிக்கிறவளும், அழகும் பருவமும் நிரம்பினவளுமாகிய அந்த உத்தமமான பெண்ணைப்பார்த்து, 'அழகான நிதம்பமுள்ளவளே! நீ யார்? யாருடைய பெண்? எதற்காக வனத்தில்வந்தாய்? அழகானவளே! இப்படி அழகும் குணமுமுள்ள நீ எங்கிருந்து வந்திருக்கிறாய்? அழகானவளே! உன்னைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் நீ என்மனத்தை அபகரித்துவிட்டாய். உன்னை நான் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன். ஆதலால், அழகியே! எனக்குச் சொல். அளவற்ற ஸௌந்தர்யமுள்ளவளே! காத்திருக்கிறேன்; ஒன்று சொல்லவும் நினைக்கிறேன். யானைத்துதிக்கைபோன்ற தொடைகளையுடையவளே! பெண்ணரசியே! என் சொல்லைக் கேள். நான் ராஜரிஷி வம்சத்திற் பிறந்தவன். அதிலும், விசேஷமான பூரு வம்சத்திற் பிறந்தவன். நான் துஷ்யந்தனென்பவன். பெண்ணரசியே! இப்போது உன்னை நான் வரிக்கிறேன். எனக்கு க்ஷத்ரியப் பெண்ணைத்தவிர வேறு ரிஷிபுத்ரிகளிடத்திலும் தாழ்ந்த பெண்களிடத்திலும் உயர்ந்த பெண்களிடத்திலும் மனம் ஒருபொழுதும் செல்வதில்லை. இனிமையாகப் பேசுகிறவளே! ஆதலால், என்னைக் கட்டுப்பட்ட மனமுள்ளவனென்று அறி. எனக்கு உன்னிடம் அபிப்பிராயம் உண்டானதனால் நீ க்ஷத்திரியப்பெண்ணாக இருக்க வேண்டும். நீ யார்? சொல். பயந்தவளே! என்மனம் பிராமணப் பெண்ணிடம் செல்வதற்கு யத்தனப்படாது. நீண்ட கண்களை உடையவளே! உன்னை நான் விரும்புகிறேன். விருப்பமுள்ள என்னை நீயும் விரும்பக்கடவாயாக; விசாலமான கண்களையுடையவளே! ராஜ்யத்தை அனுபவி. வேறுவிதமாக எண்ணாதே' என்று சொன்னான். ஆஸ்ரமத்தில் அந்த ராஜாவினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தக் கன்னிகை, சிரித்துக்கொண்டு அவனைநோக்கி, மிக இனிமையான சொற்களுள்ள பின்வரும் வாக்கியத்தைச்சொன்னாள்:

'துஷ்யந்தராஜரே! உயர்ந்த தவமுள்ளவரும் த்ருடமான சித்தமுள்ளவரும் தர்மந்தெரிந்தவரும் மஹாத்மாவுமாகிய பகவானுன கண்ணுவர் என்னைப் பெண்ணுக நினைத்திருக்கிறார். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! எனக்கு என்விஷயத்தில் ஸ்வதந்தரமில்லை. கண்ணுவர் எனக்கு எஜமானரும் பிதாவுமாக இருப்பவர். உமது காரியத்தைப்பற்றி அவரையே கேளும். தகாததைச்செய்வது ஸரியன்று' என்றாள். துஷ்யந்தன், 'பெரியபாக்கியமுள்ளவளே! உலகமெல்லாம் பூஜிக்கத்தக்க பகவானுகிய கண்ணுவர் ஊர்த்வ ரேதஸ்; தர்மதேவதையே ஒழுக்கத்தைவிட்டு விலகினுலும்விலகும்; அந்தக் கடுமையான நியமமுள்ள கண்ணுவர் விலகார். பெண்ணரசியாகிய நீ அவருக்குப் பிறந்த பெண்ணென்பது எவ்வாறு? இந்த விஷயத்தில் எனக்குப் பெரிய ஸம்சயம் இருக்கிறது. அதை எனக்கு நீ நிவிர்த்திசெய்யவேண்டும்' என்று கேட்டனன். சகுந்தலை, 'ராஜரே! நான் கண்ணுவரிஷியின் பெண்ணுக இருக்கின்ற விஷயம் முன்னுல் எவ்வாறு நடந்ததென்பதைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்தவகையை விவரமாகச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். எவன் தான் ஒருவனுக இருக்க வேறொருவனுகப் பெரியோர்களிடம் சொல்லுகிறானே அவன் பாபத்தினுல் மூடப்பட்டவனும் மூடனும் தன்னை அபகரித்த திருடனுமானவன். ஒருரிஷி, என்பிதாவினிடம் வந்து என் ஜனனத்தைப்பற்றி, 'நீர் ஊர்த்வரேதஸாக இருக்கிறீர். இந்தச்சகுந்தலை உமக்குப்புத்திரியாவது எவ்வாறு? உமக்கு இவள் எவ்வாறு ஜனித்தாள்? உண்மையை எனக்குச்சொல்லும்' என்று கேட்டார். ராஜரே! அவருக்குக் கண்ணுவபகவான் என்ன உத்தரம் சொன்னுரோ அதைக்கேளும். 'முற்காலத்தில் விசுவாமித்திரர் கடுந்தவம்செய்து தேவக்கூட்டங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவாகிய இந்திரனுக்கு மிக்கபயத்தை உண்டுபண்ணினர். 'தவத்தினுல் ஜ்வலிக்கின்ற சக்தியுள்ள இவர் என்னை இந்திரபதத்திலிருந்து தள்ளிவிடுவார்' என்று விசுவாமித்திரருக்கு அஞ்சின இந்திரன், மேனகையை நோக்கி, 'மேனகையே! நீ அருமையான குணங்களினுல் அப்ஸரஸுகளுக்கெல்லாம் மேலாகஇருக்கிறுய். அழகானவளே! எனக்கு ஒரு நன்மைசெய். நான் சொல்லுவதைக் கேள். சூரியனைப்போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற இந்தப் பெருந்தவமுள்ள விசுவாமித்திரர் கடுந்தவஞ்செய்து என் உள்ளத்தை நடுங்கச்செய்கிறார். அழகிய இடையுள்ள மேனகையே! இந்த விசுவாமித்திரர் சுத்தமான மனத்தோடு யாராலும் கலக்கமுடியாதவராக உக்கிரமான தவத்திலிருக்கிறார்; அவர் என்னை ராஜ்யத்தைவிட்டுத் தள்ளாமலிருக்கும்படி, நீ போய்

அவரை மயக்கச்செய். அவர் தவத்துக்கு இடையூறுசெய்து என்னுடைய முடிவான விருப்பத்தை நிறைவேற்று. அழகானவளே! ரூபத்தினாலும் யௌவனத்தினாலும் இனிமையினாலும் செய்கையினாலும் புன்னகையினாலும் சொற்களினாலும் மயக்கி, அவரைத் தவத்திலிருந்து விலக்கிவிடு; இஃது உன்னுடைய பொறுப்பு' என்று சொன்னான். அதற்கு மேனகை, 'அந்தப்பகவான் மிகுந்தமகிமையும் கடுந்தவமும் உள்ளவர்; கோபக்காரர்; அவர் அப்படிப்பட்டவரென்பதை நீங்களும் அறிவீர்கள். அந்த மஹாத்மாவின் சக்திக்கும் தவத்திற்கும் கோபத்திற்கும் நீங்களும் பயப்படுகிறீர்கள். நான் எவ்வாறு நடுங்காமலிருப்பேன்? மிகுந்த பிரபாவமுள்ள வஸிஷ்டரைப் பிரியமான புத்திரர்களைவிட்டு அவர் பிரித்தவர்; முதலில் க்ஷத்திரியஜாதியிற்பிறந்து தமது வன்மையினால் பிராமணரானவர்; தமக்கு ஸ்நானத்திற்காக நிரம்பின ஜலத்தினால் இறங்கிச் செல்லமுடியாத நதியையுண்டுபண்ணினவர். அதைத்தான் இவ்வுலகத்தில் மிகுந்தபுண்ணியமுள்ள கௌசிகி நதியென்று ஜனங்கள் அறிகின்றனர். முன்னே பஞ்சகாலத்தில் இந்த மஹாத்மாவினுடைய பாரியையை வேடனாகப்போன [1] மதங்கனென்னும் தார்மிஷ்டனான ராஜரிஷி காப்பாற்றினான். அந்தப் பஞ்சகாலம் கடந்தபின் திரும்பவும் ஆஶ்ரமத்திற்கு வந்து ஸமர்த்தராகிய அந்தமஹரிஷி [2] பாரை யென்று அந்த நதிக்குப் பெயரிட்டார். மனமகிழ்ந்து தாமே அவ்விடத்தில் சண்டாளனுக்கு யாகம் செய்வித்தார். தேவேந்திரரே! அவரிடம் பயந்து அந்தச்சண்டாளனுடைய யஜ்ஞத்தில் ஸோமரஸம் பானஞ்செய்கிறதற்கு நீங்களும் போனீர்கள். அவர் கோபங்கொண்டு நக்ஷத்திரங்கள் நிறைந்த வேறுலோகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தார். [3] ப்ரதிஶ்ரவணம் முதலிய நக்ஷத்திரங்கள் அவர் செய்தவை.

---

1 திரிசங்கு. 2 நிரம்பினது.

3 ப்ரதிஶ்ரவணம் என்பது ஶ்ரவணத்துக்கெதிராக விசுவாமித்திரர் படைத்த நக்ஷத்திரமாக இருத்தல் வேண்டும்.

அனுஷம் கேட்டை மூலம் பூராடம் உத்தராடம் இவ்வைந்து நக்ஷத்திரங்களும் ஒருகொத்தாகத் தெற்கிலும், மற்ற இருபத்திரண்டு நக்ஷத்திரங்களும் தனித்து வடக்கிலுமிருப்பதுபற்றி அதிக எண்ணுள்ள நக்ஷத்திரங்களை முதலிற் கூறுவதற்காக ஶ்ரவணத்தை முதலாகக் கூறினதாகக்கொள்க.

வால்மீகிராமாயணம், பாலகாண்டம் ௬0-வது ஸர்க்கம், ௨0-வது ஶ்லோகம்முதல் ௨௫-வது ஶ்லோகம்வரையில், விசுவாமித்திரர்கோபமுண்டு ஸப்தரிஷிகளையும் நக்ஷத்திரவம்சத்தையும் தக்ஷிணமார்க்கத்தில் வேறாகப் படைத்து, மறுபடியும் கோபத்துடன், 'வேறுஇந்திரனையாவது படைப்பேன்; அல்லது இந்திரன் இல்லாமலேயாவது உலகம்இருக்கட்டும்' என்று

குருவாகிய வஸிஷ்டருடைய சாபத்தால் கெடுக்கப்பட்ட திரி சங்குவுக்கு அபயம் கொடுத்தார்.

'ராஜரிஷியாகிய கௌசிகர் பிரம்மரிஷியின் சாபத்தை எவ்வாறு நிவிர்த்திப்பது?' என்று அவமதித்து, தேவர்கள் அந்த யஜ்ஞத்தின் கருவிகளை அழித்தனர். அந்தப் பெருஞ்சக்தியுள்ளவரும் ஸ்வதந்திரருமான விஸ்வாமித்திரர் வேறு யாகக்கருவிகளைப் படைத்தார். மிகுந்த தவமுள்ள அவர் திரிசங்குவை அப்போதே ஸ்வர்க்கத்துக்கு அனுப்பினர். அவருடைய செய்கைகள் இப்படிப்பட்டவை. அவரிடத்தில் நான் மிகவும் நடுங்குகிறேன். பிரபுவே! அவர் கோபித்து என்னை எரிக்காமலிருக்கும்வண்ணம் எனக்குக்கட்டளையிடுங்கள். அவர் மகிமையினால் உலகங்களை எரித்துவிடுவார்; காலால் பூமியை நடுங்கச் செய்வர்; மஹாமேருவை எறிந்துவிடுவர்; வேகமாகத் திசைகளைச் சுழற்றிவிடுவர். அவ்விதமான தவமுள்ளவரும் எரிகிற நெருப்பைப் போன்றவருமாகிய அந்த ஜிதேந்திரியரான விஸ்வாமித்திரரை எங்களைப்போன்ற ஒரு பெண் எவ்வாறு தொடுவாள்? தேவேந்திரரே! அக்னியையே முகமாகவும் சூரிய சந்திரர்களைக் கண்களாகவும் யமனை நாவாகவும் கொண்டு ஜ்வலிக்கின்றவரை எங்களைப்போன்றவள் அணுகுவது எப்படி? யமனும்

நினைத்து, தேவர்களையும் கோபத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்கத் தொடங்கினர் என்பது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அதற்கு, கோவிந்தராஜீய வ்யாக்யானத்தில், 'வடக்கில் துருவன் சலிக்காமலிருப்பதுபோல் தெற்கில் திரிசங்கு இருக்கட்டும்; த்ருவனைச் சுற்றி ஸப்த ரிஷிகளிருப்பதுபோலவே திரிசங்குவைச் சுற்றியும் ஸப்த ரிஷிகளிருக்கட்டும்; அங்கே இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களிருப்பதுபோலவே இங்கும் இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களிருக்கட்டும்; இதர நக்ஷத்திரக் கூட்டமும் அங்கிருப்பதுபோலவே இங்குமிருக்கட்டும் என்று ஸங்கற்பித்துக்கொண்டு இந்த லோகத்திற்கு இந்த இந்திரனைத்தள்ளி வேறு இந்திரனையாவது ஸ்ருஷ்டிப்பேன்; லோகத்தில் இந்திரனே இல்லாமற் செய்தாலும் செய்வேன்; இந்திரனில்லாத மற்றொரு லோகத்தைப் படைத்தாலும் படைப்பேன்' என்று ஆரம்பித்தார் என்றிருக்கிறது.

௨௯, ௩0, ௩௧, ௩௨-வது ஸ்லோகங்களில் விசுவாமித்திரர் தாம் படைத்த நக்ஷத்திரங்கள் முதலிய யாவும் உலகமுள்ளவரையில் அழியாமலிருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, பிரம்மாதி தேவர்கள், 'அவ்வாறே இப்போதுள்ள நக்ஷத்திர ஸஞ்சார மார்க்கத்திற்கு வெளிப்பட்டு அவை சாஸ்வதங்களாக இருக்கட்டும்; அவற்றின் நடுவில் திரிசங்குமட்டும் தலைகீழாகத் தேவதையைப்போற் பிரகாசித்துக்கொண்டு நக்ஷத்திர ரூபமாக இருக்கட்டும்' என்று சொன்னதாகவும் சொல்லியிருக்கிறது.

இங்கு பாரதத்திலும் நக்ஷத்திரங்கள் நிறைந்த மற்றொரு லோகத்தைப் படைத்தார் என்றதனால், முன்னிருந்த நக்ஷத்திரங்களுக்கெதிராக எல்லா நக்ஷத்திரங்களையும் விஸ்வாமித்திரர் படைத்ததாக ஏற்படுகிறது.

சந்திரனும் மஹரிஷிகளும் ஸாத்தியர்களென்னும் தேவர்களனைவரும் வாலகில்யர்களெல்லோரும், எவருடைய மஹிமைக்கு நடுங்குகின்றனரோ அவரிடம் என்னைப்போன்றவள் எவ்வாறு பயப்படாமலிருப்பள்? தேவராஜரே! நீங்கள் இவ்வாறு சொன்னபின் அந்த ரிஷியின் சமீபத்திற்கு நான் எப்படிச் செல்லாமலிருப்பேன்? தேவராஜரே! என்னைக் காப்பாற்றுவதைப்பற்றியும் ஆலோசிக்கவேண்டும். நான் காப்பாற்றப்பட்டு உமது காரியத்தை முடிக்கக்கடவேன். தேவரே! நான் அந்த இடத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் என் வஸ்திரத்தை வாயு இஷ்டப்படி விலக்கிவிட வேண்டும். உங்கள் அனுக்கிரகத்தினால் அந்தக் காரியத்தில் எனக்கு மன்மதன் உதவியாக இருக்கவேண்டும். நான் அந்த ரிஷியை வஞ்சிக்கும் அந்தக் காலத்தில் காட்டிலிருந்து வாஸனையுள்ள காற்று வீசவேண்டும்' என்று சொன்னாள். 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று சொல்லி இந்திரனால் அந்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டபின், மேனகை விசுவாமித்திரருடைய ஆஸ்ரமம் சென்றாள்.

தொண்ணூற்றுமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சகுந்தலை பிறந்த வரலாறு.)

மேனகை இவ்வாறு கேட்டுக்கொள்ள, இந்திரன் வாயுவை அனுப்பினான். அந்தக்காலத்தில் வாயுவுடன்கூட மேனகை புறப்பட்டாள். பிறகு, பெண்களுள் சிறந்தவளாகிய மேனகை பயமுள்ளவளாகி, பாவங்களெல்லாம் நீறாகும்படி தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த விஸ்வாமித்திரரை ஆஸ்ரமத்திற் கண்டாள். பிறகு, அவள் ரிஷியை வந்தனஞ்செய்துவிட்டு அவரருகே விளையாடினாள். வாயு அவளுடைய சந்திரனுக்கொப்பான ஆடையை விலக்கினான். உயர்ந்த பெண்ணாகிய மேனகை அக்னிக்கொப்பான தேஜஸையுடைய அந்த ராஜரிஷியான விஸ்வாமித்திரர் பார்க்கையில் வெட்கமுற்று, காற்றை நிந்தித்து, அந்த ஆடையை எடுப்பதற்காகத் துரிதமாகப் பூமியில் இறங்கினாள். அப்போது ரிஷிஸ்ரேஷ்டரான விசுவாமித்திரர், மாசற்ற ரூபமுள்ளவளும் வயஸிலும் அழகிலும் ஒப்பிடக்கூடாதவளுமான அந்த மேனகை, வஸ்திரமில்லாமல் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டு ஆடையில் ஆசைவைத்துப் பரபரப்புடனிருப்பதைக் கண்டார். அப்போது, அந்தப் பிராமணஸ்ரேஷ்டர் அவளுடைய அழகையுங் குணங்களையுங்கண்டு காமத்துக்குட்பட்டு

அவளோடு சேர எண்ணங்கொண்டார்; அவளை அழைக்கவும் அழைத்தார். அந்தச்சிறந்தபெண்ணும் ஸம்மதித்தாள். அவர்களிருவரும் அங்கே அப்போது வெகுநீண்ட காலம் ஒருதினம்போல் இஷ்டப்பிரகாரம் ரமித்துக்கொண்டிருந்தனர். எப்போதும் தவத்திலிருந்த ரிஷியானவர் இவ்வாறு காமக்குரோதங்களை அடக்காதவராகி அனேக ஆயிரவருஷங்கள் கடந்துபோனதை நினைக்காமற்போனார். அந்தரிஷி வெகுகாலமாகச் சம்பாதித்த தவத்துக்கு அழிவைச் செய்துகொண்டார். தவமழிந்ததனாலேயும் அம்முனிவர் மோகத்தையடைந்தார். கோபமே இயல்பாகவுடையவரும் காய்கிழங்குகளைப் புசிப்பவருமாகிய முனிவர் பெண்மயக்கத்திலகப்பட்டுக்கொண்டு காலடிவைப்பதனால் ஜலத்தில் சப்தத்தைச் செய்துகொண்டு நதியின் உள்திட்டிலுள்ள ஆச்ரமத்திற்குச் சென்றார். தானும் விட்டுநீங்குவதற்கு விரும்பின மேனகை ஜலத்தின் சப்தத்தைக் கேட்டாள். 'தவத்தினால் ஜ்வலித்த மகிமையுள்ள இவர் போவதும் வருவதும் ஆகாசமார்க்கத்திலேதான். இப்போது இவரது தவம் குறைந்துபோனதினுடைய அடையாளத்தை நான் அறிகிறேன். இப்போது நான்போவது ஸரியன்று' என்றுசொல்லி, மேனகை ருதுஸ்நானஞ்செய்து காமத்தின் விருப்பத்தில் அகப்பட்டவராகிய அம்முனிவரின் அருகிற் சென்றாள். அந்தரிஷி மாலினிநதியின் ஸமீபத்தில் அழகான இமயமலையின் சாரலினிடத்தே மேனகையினிடம் சகுந்தலையை உண்டுபண்ணினார். தெய்வப்பெண்ணுக்கு ஒப்பானவளும் எல்லா ஆபரணங்களும் அணிந்துகொண்டு அழகிய சயனத்தில் படுத்திருப்பவளுமான அந்தப் பெண்ணைப்பார்த்து, மேனகை, 'பெண்ணரசியே! நீ உக்கிரமான தவமுள்ள மஹரிஷியின் வீரியமாக இருக்கிறாய். [1] ஆதலால், தேவகாரியத்திற்காகவந்த நான் ஸ்வர்க்கம் செல்வேன்' என்று சொன்னாள். பிறந்தவுடன் அந்தக் கர்ப்பத்தை மாலினிநதியினருகில் விட்டுவிட்டு, தான்வந்தகாரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்ட மேனகை உடனே விரைவாக இந்திரஸபைக்குச் சென்றாள். சிங்கங்களும் புலிகளும் நிறைந்த ஜனமில்லாத காட்டிற் படுத்திருக்கும் அந்தக்குழந்தையைப்பார்த்துப் பக்ஷிகள் சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டன. 'குரூரமான மிருகங்கள் மாம்ஸத்தில் ஆசைவைத்து இந்தப் பெண்குழந்தையைக் கொல்லக்கூடாது' என்று பக்ஷிகள் அங்கே அந்த மேனகையின் பெண்ணைக் காத்தன. ஸ்நானத்திற்காகப் போன நான்

---

1 'மானிடப்பெண்ணை ஸ்வர்க்கத்தில் எடுத்துக்கொண்டு போகக்கூடாது' என்பது கருத்து.

ஜனமில்லாத அழகான காட்டில் பக்ஷிகளினாற் சூழப்பட்டுப் படுத்திருந்த இவளைக் கண்டேன். அழகாகக் கூவுகின்ற பக்ஷிகளெல்லாம், என்னைப்பார்த்துக் கிட்டவந்து என்கால்களில் விழுந்து, 'பிராமணரே! இந்த விஸ்வாமித்திரருடைய பெண்ணை அடைக்கலம்போல் வைத்துக் காப்பாற்றக்கடவீர். உமது சிநேகிதர் காமக்குரோதங்களை அடக்காமல் கௌசிகி நதிக்குச்சென்றார். ஆதலால், தயையோடு அவருடைய பெண்ணை வளர்க்கக்கடவீர்' என்று இனிமையாகவும் தெளிவில்லாமலும் சொல்லின. பிராணிகளின் பாஷைகளையெல்லாம் தெரிந்தவனும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் தயையுள்ளவனுமாகிய நான் உடனே அவளைக் கொண்டுவந்து பெண்ணாக வைத்துக்கொண்டேன். சரீரத்தை உண்டுபண்ணுகிறவன், உயிரைக்கொடுப்பவன், எவனுடைய அன்னத்தைப் புசிக்கிறார்களோ அவன் ஆகிய இம்மூவரும் முறையாகத் தந்தைகளென்று தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படுகின்றனர். ஜனமில்லாத வனத்தில் பறவைகளினால் சூழப்பட்டதனால் நான் இவளுக்குச் [1] சகுந்தலை என்று பெயரிட்டேன். பிராமணரே! சகுந்தலை இவ்விதமாக எனது பெண்ணென்றறியும். உயர்ந்த பெண்ணாகிய சகுந்தலையும் என்னையே பிதாவென்று நினைக்கிறாள்' என்று என்னைப்பற்றிக் கேட்டபோது, என்பிறப்பை அந்த மஹரிஷிக்கு என்பிதா சொன்னார். ராஜரே! இவ்வாறு நான் கண்ணுவருடைய பெண்ணென்று நீர் அறியும். பெற்றதகப்பனை அறியாதவளாகிய நான் கண்ணுவரையே பிதாவாக நினைத்திருக்கிறேன். ராஜரே! இவ்வாறு நான் கேட்ட என்வரலாற்றைச் சொன்னேன்' என்றாள்.

தொண்ணூற்றுநான்காவது அத்தியாயம்.
ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துஷ்யந்தன் சகுந்தலையைக் காந்தர்வ விவாகஞ்செய்து நகரத்திற்குச் சென்றபிறகு, கண்ணுவர் வந்துசேர்ந்து சகுந்தலைக்கு வரமளித்தது.)

துஷ்யந்தன், 'கல்யாணியே! நீ சொல்லுகிறபடி நீ ராஜபுத்திரியென்பது தெளிவாகிறது. அழகிய நிதம்பமுள்ளவளே! நீ எனக்கு மனைவியாகக்கடவாய். உனக்கு நான் என்னசெய்ய வேண்டும்? சொல். பொன்மாலையையும், வஸ்திரங்களையும், பொன்மயமான குண்டலங்களையும், ஒளியுள்ளவையும் மங்களகரங்

[1] சகுந்த - பறவைகளினால், லா - கிரஹிக்கப்பட்டவள்.

களுமாகிய அனேகவித நகரங்களிலுண்டான முத்துக்களையும், ரத்னங்களையும், பொன்காசு முதலியவற்றையும், தோல்களையும் இப்போது உனக்கு நான் கொடுக்கிறேன். ராஜ்யமெல்லாம் இப்போது உனதாக ஆகட்டும். அழகானவளே! எனக்கு நீ பார்யையாகக் கடவாய். சுந்தரியே! அச்சமுள்ளவளே! காந்தர்வமென்னும் விவாகத்தினுல் நீ என்னிடம் சேர். வாழைமரம் போன்ற தொடையையுடையவளே! விவாகங்களுள் காந்தர்வவிவாகம் சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது' என்று சொன்னுன்.

அதைக்கேட்ட சகுந்தலை, 'ராஜரே! எனது பிதா பழங்கள் கொண்டு வருவதற்காக இந்த ஆஶ்ரமத்தைவிட்டுப் போயிருக்கிருர். சற்றுநேரம் இரும். அவர் என்னை உமக்குக் கொடுப்பார். எனக்குப் பிதாவே அதிகாரி. அவர் எனக்கு முக்கியமான தேவதை. பிதா என்னை யாருக்குக்கொடுப்பாரோ அவரே எனக்குப் பர்த்தாவாவார். (ஸ்திரீயை) இளமையில் பிதா காப்பாற்றுகிருன். பருவகாலத்தில்கொழுநன் காப்பாற்றுகிருன். முதிர்ந்த பிராயத்தில் புத்திரன் காப்பாற்றுகிருன். ஸ்திரீ ஸ்வதந்திரமாய் இருக்கத்தக்கவள் அல்லள். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! தர்மிஷ்டரே! சிறந்ததவமுள்ள என் பிதாவை மதிக்காமல் அதர்மமாக வரனை நான் எப்படி அடையலாம்?' என்று சொன்னுள். துஷ்யந்தன், 'ஸுந்தரியே! தவமே உருக்கொண்டவரும், சாந்தியை இயல்பாக உடையவருமான கண்ணுவரைப்பற்றி நீ இவ்வாறு சொல்லுவது தகாது; தகாது' என்றுசொல்ல, கேட்ட சகுந்தலை, 'பிராமணர்களுக்குக் கோபமே ஆயுதம்; பிராமணர்கள் கையில் ஆயுதம் பிடிப்பவரல்லர்; இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தினுல் அஸுரர்களைக் கொல்வதுபோல் பிராமணர்கள் கோபத்தினுல் சத்ருக்களைக் கொல்லுகின்றனர். அக்னி ஜ்வாலைகளினுல் தகிக்கிறது; சூரியன் கிரணங்களினுல் தகிக்கிருன்; ராஜா தண்டனையினுல் தகிக்கிருன்; பிராமணன் கோபத்தினுல் தகிக்கிருன். கோபம் மூட்டப்பட்ட பிராமணன், கோபத்தினுலேயே இந்திரன் அஸுரர்களைக் கொல்வதுபோலவே கொல்லுகிருன்' என்று சொன்னுள். அதற்குத் துஷ்யந்தன், 'பிரியமானவளே! அந்தக் கண்ணுவ மஹரிஷியை நான் அறிவேன். அவருக்குக் கோபமில்லை. அழகான நிதம்பமுள்ளவளே! சிலாக்கியமானவளே! நீ என்னை அடைவதை நான் விரும்புகிறேன்; உனக்காகவே நான் இங்கு இருப்பதாக அறி; என்மனம் உன்னிடம் இருக்கிறது. தானே தனக்கு உறவு; தானே தனக்கு உதவி; தர்மப்படி நீயே உன்னைத் தானம்செய்யத் தகுதியுள்ளவளா

யிருக்கிறாய். [1] பிராம்மம், தைவம், ஆர்ஷம், பிராஜாபத்யம், ஆஸுரம், காந்தர்வம், ராக்ஷஸம், பைசாசம் ஆகிய இந்த எட்டு விவாகங்கள்தாம் விவாகங்களென்று தர்மசாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிலும், தர்மமான விவாஹங்களைப் பற்றி முன்னமே ஸ்வாயம்புவமனு எவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறாரென்பதைச் சொல்லுகிறேன். சிலாக்கியமானவளே! பிராமணனுக்கு முதல் நான்கு விவாஹங்களும் சிலாக்கியங்களென்றறி. க்ஷத்திரியனுக்கு முதலிலிருந்து ஆறுவிவாஹங்கள் தர்மமுள்ளவையென்றறி; ராஜாக்களுக்கு ராக்ஷஸவிவாஹமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆஸுரமென்னும் விவாஹம் வைப்பர்களுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் சொல்லப்பட்டது. [2] ஐந்து விவாஹங்களுள் [3] மூன்று தர்மமுள்ளவை. (ஆஸுரம், பைசாசம் ஆகிய) இரண்டும் தர்மமில்லாதவையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பைசாசமும் ஆஸுரமும் ஒருபோதும் செய்யத்தகாதவை. இந்த விதிப்படி விவாஹம் செய்யத்தக்கது. இது தர்மத்தின் மார்க்கமென்று தர்ம சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காந்தர்வமும் ராக்ஷஸமும் க்ஷத்திரியனுக்குத் தர்மமானவை. அவற்றைப்பற்றி நீ சந்தேகிக்காதே. அவ்விரண்டையும் வெவ்வேறாகவும் செய்யலாம்; சேர்த்தும் செய்யலாம். இதில் ஸம்சயமில்லை. உத்தமமான பெண்ணே! விருப்பமுள்ள நீ விருப்பமுள்ள எனக்குக் காந்தர்வ விவாகத்தினால் பாரியையாவதற்கு உரியவளாயிருக்கிறாய்' என்று சொன்னான்.

சகுந்தலை, 'பௌரவஸ்ரேஷ்டரே! ராஜரே! நீர் சொல்வது தர்மமார்க்கமாக இருந்து நானே என்னைக்கொடுத்துக்கொள்ள ஸ்வதந்திரமிருந்தால் எனது ஒரு நிச்சயத்தை நீர் கேளும். நான் ரகஸ்யத்தில் சொல்லப்போவதை நீர் ஸத்தியமாக வாக்குத்தத்தம் செய்யக்கடவீர். எனக்குப் பிறக்கிறபுத்திரன் உமக்கடுத்த

---

[1] அலங்கிருத கன்னிகாதானம் பிராம்மவிவாகம்; யாகத்தின் முடிவில் ரித்விக்குக்களுக்குத் தக்ஷிணையாகக் கன்னிகாதானஞ்செய்வது தைவவிவாகம்; இருவருஞ்சேர்ந்து தர்மம் செய்யட்டுமென்று மனவினால் தானஞ்செய்து விட்டுவிடுவது பிராஜாபத்தியம்; வரனிடமிருந்து இரண்டு கோக்களை வாங்கிக்கொண்டு கன்னிகாதானஞ்செய்வது ஆர்ஷவிவாஹம்; மிகுந்ததிரவியம் வாங்கிக்கொண்டு கன்னிகாதானஞ்செய்வது ஆஸுரவிவாஹம்; கன்னிகையும் வரனும் மனமொப்பிக் கலந்து கொள்வது காந்தர்வவிவாஹம்; தூக்கத்திலும் குடிமயக்கத்திலும் கன்னிகையைத் தூக்கிக்கொண்டுபோவது பைசாசவிவாஹம்; சண்டைபோட்டுப் பலாத்காரமாகக் கன்னிகையைக் கொண்டுபோவது ராக்ஷஸவிவாஹம்.

[2] நான்காவதுமுதல் எட்டாவது வரையிலுள்ளவை. மனுஸ்மிருதி, ௩-வது அத்தியாயம் உ௫-ம் ஸ்லோகம் குல்லூகபட்டர் வ்யாக்யானம்.

[3] பிராஜாபத்தியம், காந்தர்வம், ராக்ஷஸம்.

இளவரசனாகவேண்டும். மஹாராஜரே! இதனை உமக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். துஷ்யந்தரே! இஃது இவ்வாறு நடக்குமானால் எனக்கு உம்முடன் விவாஹம் நடக்கலாம்' என்றாள்.

[1] [அவள் சொன்ன எல்லாவற்றையும் சொன்னபடி பிரதிஜ்ஞை செய்து, அந்த ராஜாவாகிய துஷ்யந்தன், 'இன்னும் என்ன என்ன விரும்புகிறாயோ அவற்றையெல்லாம் கேள்' என்று மறுபடியும் சொன்னான். சகுந்தலை, 'சாஸ்திரீய விவாஹமென்னும் லோக வியவஹாரம் பிரசித்தமாயிருக்கிறது. பெரியோர்கள் விவாஹமென்ற கிரியையைச் சந்ததிக்கு நன்மையென்று சிலாகிக்கின்றனர். உலகத்தாரின் பழிப்பு நிவிருத்தியாகும்படி சாஸ்திரப் பிரகாரம் விவாஹம் செய்யும்; இங்கே யாகத்திற்குரிய பாத்திரங்களும், தர்ப்பங்களும், புஷ்பங்களும், அக்ஷதைகளுமிருக்கின்றன. விவாஹம் எப்படி யோக்கியமாயிருக்குமோ அப்படி ஸந்ததியும் யோக்கியமாயிருக்கும்; ஆதலால், ராஜரே! ஹோமம் பண்ணத் தக்க நெய்யும், அன்னமும், பொரிகளும், மணையும், பிராமணர்களும், விவாகத்திற்குரிய மற்றக்கருவிகளும் உமக்கு இங்கே சேர்ந்திருக்கின்றன. ராஜச்ரேஷ்டரே! தர்மத்திற்காக நான் தடுத்துச்சொன்னதையும் நீர் பொறுக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னாள்.]

அரசன், சங்கிக்காமல் அவளை நோக்கி, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று மறுமொழி சொல்லி, மறுபடியும், 'அழகிய புன்னகையுள்ளவளே! அழகிய நிதம்பமுள்ளவளே! உன்னை நான் உன் தகுதிக்கு ஏற்றபடி என் நகரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போவேன் என்பதை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். உனக்கு விருப்பமா?' என்று அந்த ராஜரிஷி அழகாக நடக்கின்ற அவளைப் பார்த்து இவ்வாறுசொல்லி, [1] [புரோஹிதரை அழைத்துச் சமயோசிதமான சொல்லைச் சொன்னான். 'ராஜகுமாரியான சகுந்தலை சொன்னதை வியர்த்தமாக்குவதற்கு நான் கருதவில்லை. சிறந்த கீர்த்தியுள்ள எனது புத்திரன் ஸம்ஸ்காரமில்லாதவனாக ஆகத்தகாது. ஆதலால், சாஸ்திர விதிப்படி விவாஹத்தை நடத்தும்; காலவிளம்பம் செய்யவேண்டாம்' என்றான். ராஜாவினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பிராமணர், 'அரசர்க்கரசரே! நியாயம்' என்று சொல்லிச் சிறந்த நியமமுள்ளவராகச் சாஸ்திரப்படி விவாஹத்தைச் செய்தார். அந்தப் பிராமணச்ரேஷ்டர் சொற்படி மங்கள கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு சாஸ்திரப்படி சகுந்தலையைப்பாணிக்கிரஹணஞ் செய்துகொண்டு] அவளுடன்கூட இருந்தான். அவன் அவளை ஸமாதானப்படுத்திப் பிரயாணப்படும்போது, 'உனக்காகச்

[1] [ ] இவற்றுக்குட்பட்டவை உத்தரதேச பாடத்தில் இல்லை.

சதுரங்க சேனையையும் அனுப்புவேன்' என்று பலமுறையும் சொன்ஞன். 'அழகிய புன்னகையுள்ளவளே! மூன்றுவேதங்களையும் அறிந்த பெரியோர்களோடும் அனேக ராஜஸேவகர்களோடும் அனேகமாயிரம் பல்லக்குகளோடும் கூட என் பந்துக்கள் வருவார்கள். ஊமையர்களும் வேடர்களும் கூனர்களும் குள்ளர்களும் அலிகளும் புராணம் சொல்லுகிறவர்களும் ஸ்துதிபாடுகிறவர்களும் சேர்ந்த சேனை சங்கதுந்துபிவாத்தியங்களின் முழக்கங்களுடன் வனத்திற்கு வரப்போகிறது. அவ்வாருக உன்னை என் நகரத்திற்கு வருவிப்பேன். அவ்வாறு மங்களகரமான எல்லா ஆசாரங்களாலும் கௌரவம் செய்யாமல் சாதாரணமாக உன்னை என் அரண்மனைக்கு அழைக்கமாட்டேன். அழகியபுருவமுள்ளவளே! உனக்கு ஸத்தியஞ்செய்கிறேன்' என்று சொன்ஞன். அழகாக நடக்கின்ற அந்தச் சகுந்தலைக்கு அந்த ராஜரிஷி இவ்வாறு சொல்லி, அவளை இரண்டு கைகளிஞலும் தழுவிக்கொண்டு, மலர்ந்த முகத்துடன் பார்த்து, தான் சொன்னதை அவள் ஒப்புக்கொண்டதன்பின், மறுபடியும் அவளைத் தழுவிக்கொண்டான். அழகிய முகமுள்ள அந்தச் சகுந்தலை ராஜாவின் பாதங்களில் விழுந்தாள். ஜனமேஜய ராஜரே! தன் மனைவியான அந்தச்சகுந்தலையை மறுபடியும் தழுவி யெடுத்து, 'ராஜகுமாரியே! நீ விசனப்படாதே; நான் அழைத்துக்கொண்டு போவேன்; என் தர்மத்தின்மேல் ஆணை' என்று பலமுறை அவளுக்கு உறுதிமொழி சொல்லி, அவ்வரசன், கண்ணுவரைப்பற்றி மனத்தில் சிந்தித்துக்கொண்டே சென்ருன்; 'சிறந்த தவமுள்ளவரும் கசியபகுலத்தவருமான பகவான் கண்ணுவர் கேட்டு என்ன செய்வாரோ? அந்தப் பிராமணஶ்ரேஷ்டரைத் தயை செய்யுமென்று மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளாமல் நான் வந்துவிட்டேனே' என்று நினைத்துக்கொண்டே தனது நகரத்தில் பிரவேசித்தான்.

அவன் போனபின், சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் கண்ணுவர் ஆஶ்ரமம் வந்துசேர்ந்தார். சகுந்தலை நாணத்திஞல் தன் தந்தையினிடம் போகவில்லை. அவள் அஞ்சினவளாகக் கண்ணுவரிஷியினிடம் மெல்லச்சென்ருள். பிறகு, அந்த மஹாத்மாவான கண்ணுவர் கொண்டுவந்த சுமையை வாங்கிக்கொண்டு அவருக்கு ஆசனமிட்டு அவர் பாதங்களை அலம்பிஞள். லஜ்ஜையிஞல் சகுந்தலைக்கு அவரைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. நாணமுற்ற சகுந்தலை அந்த ரிஷியினிடம் பேசவுமில்லை. பரதஶ்ரேஷ்டரே! ஜிதேந்திரியையாயிருந்த அவள் ஸ்வதந்திரமெடுத்துக்கொண்டு அந்த ஸ்வதர்மத்திலிருந்து தவறி

னவளாகத் தன் பிழையைத் தெரிந்துகொண்டவளாகையால் பயமுற்றிருந்தாள். அப்போது கண்ணுவரிஷி, நாணமுற்ற சகுந்தலையைப்பார்த்து, 'நீண்ட ஆயுளுள்ளவளே! வாழைமரம்போன்ற தொடைகளுள்ளவளே! நீ வெட்கப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறாய்; முன்போலவுமில்லை; நடந்ததைச்சொல்; அச்சப்படாதே' என்றார். பிறகு, சிறந்த லக்ஷணங்களுடையவளும், பூருவம்சத்தவருக்குள் முதன்மையான துஷ்யந்தனை அடைந்ததினால் சிறந்த சோபையுள்ளவளும், நுண்ணிய இடையுள்ளவளும், அழகான புன்னகையுள்ளவளுமான சகுந்தலை, ரிஷியின் பாதங்களை அலம்பி, ஸ்ரமபரிகாரமானபின், அவருக்கு வேண்டிய காய்களையும் கிழங்குகளையும் கொண்டுவந்து வைத்து, அவர் புஜித்தபிறகு, கால்களைப்பிடித்துப் பின்பு வெட்கத்துடன் பிரயத்தனப்பட்டுத் தழுதழுத்து அடியில் வருமாறு அவரைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினாள்:

'பிதாவே! இலிலன் புத்திரரான துஷ்யந்தர் என்னும் ராஜா இங்கே வந்தார்; அதிர்ஷ்டவசமாக இவ்விடத்திற்கு வந்த அந்த அரசரை நான் எனக்குப் பதியாக வரித்தேன். பதியான அவர் மிக்க விரிவான புகழுள்ளவர். தந்தையே! அவர்விஷயத்தில் அனுக்கிரகஞ் செய்யக்கடவீர். இதற்குமேல் நடந்தவையெல்லாம் திவ்யஜ்ஞானத்தினால் நீரே அறிவீர். அந்த க்ஷத்திரிய வம்சத்திற்குப் பயமில்லாமலிருக்கும்படி அனுக்ரகம் செய்யக்கடவீர்' என்றாள். சிறந்த மகிமையுள்ளவரும், மிகச்சிறந்த தவமுள்ளவருமாகிய அந்தக் கண்ணுவ மஹரிஷி அந்த ராஜாவின் மனம் தர்மத்தினின்றும் தவறவில்லையென்பதையும், அவன் விர்த்தாந்தங்களையும் ஞானக்கண்ணினாலறிந்து, அந்த ராஜா தர்மிஷ்டன் என்பதையும் நினைத்துச் சந்தோஷத்துடன் சொல்லலானார்.

'இதனை நடந்தபடி ஞானக்கண்ணினால் தெரிந்துகொண்டேன். ராஜவம்சத்திற் பிறந்த நீ இப்போது என்னைக் கேளாமல் புருஷனுடன் சேர்ந்தது தர்மத்துக்கு விரோதமன்று. அன்புள்ளவளே! உனக்குப்பயமில்லை. நீ விசனப்படாதே. நீ செய்தது தர்மமே. காந்தர்வமென்னும் விவாஹம் க்ஷத்திரியனுக்கு மிகச் சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. விருப்பமுள்ள புருஷனுக்கும் விருப்பமுள்ள பெண்ணுக்கும் நடக்கும் விவாஹம் மிகவும் சிலாக்கியமாகச் சொல்லப்படுகிறது. சாஸ்திரப்படி விவாஹம் செய்துகொண்டபிறகு குறைவென்ன இருக்கிறது? நல்ல ஸந்ததியைப் பெறுவாய். சகுந்தலையே! துஷ்யந்தன் தர்மத்தில் சித்தமுள்ளவன்; மஹாத்மா; புருஷர்களுள் உத்தமன்; அவன் தன்னைவிரும்

பின உனக்குப் பதியாக ஆனன். உலகத்தில் பெரும்புகழ் உள்ள வனும் மஹாத்மாவுமாகிய புத்திரன் உனக்குப் பிறக்கப்போகிறன். அவன் கடல்சூழ்ந்த பூமிமுழுமையும் ஆளுவான். அந்த மஹாத் மாவும் சக்ரவர்த்தியுமான உன் புத்ரன் எதிரிகளை எதிர்த்துச் செல்லும்போது அவன் சேனை ஒருபோதும் தடைப்படாமலிருக் கும். சிறந்த பெண்ணே! உனக்காக அவன்விஷயத்தில் நான் அனுக்கிரகமுள்ளவனுபிருக்கிறேன். அழகான சிரிப்புள்ளவளே! உன்னுடைய அனேக ருதுகாலங்கள் வீணுகப்போயின. இப்போது தான் அந்த ருதுகாலம் பயன்பெற்றது. குற்றமில்லாதவளே! உனக்குப் பாபமில்லை. அரசன்விஷயத்தில் நீ விரும்பின வரத்தை என்னிடம் பெற்றுக்கொள்' என்றூர். அப்படிச் சொல்லியதைக் கேட்டு, சிறந்த மனமுள்ள சகுந்தலை, 'புருஷர்களில் உத்தமரான துஷ்யந்த அரசர் என்னுல் பதியாக வரிக்கப்பட்டுத் தேவர்கள் முன்னிலையில் விவாகஞ் செய்துகொள்ளப் பெற்றிருக்கிறூர். அவ ருக்கும் அவர் மந்திரிகளுக்கும் நீர் அனுக்கிரகஞ் செய்யக்கடவீர்' என்று சொல்லி, மனத்தினுல் சிந்தித்துப்பார்த்துத் துஷ்யந்த னுக்கு ஹிதம் செய்வதற்காக, அவன் தர்மிஷ்டனுயிருப்பதையும் அவனுக்கு ராஜ்யம் தவறுமலிருப்பதையும் கண்ணுவரிடம் வரங்க ளாகக் கேட்டுக்கொண்டாள். தர்மத்தைக் காப்பவர்களுட் சிறந்த வராகிய கண்ணுவர் பௌரவவம்சத்தைச்சேர்ந்த துஷ்யந்தனு டைய நன்மையைக் கருதி, 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்று அந்தச் சகுந்தலைக்கு உத்தரஞ்சொன்னூர். லக்ஷ்மியே பிரத்தியக்ஷமாக வந்ததுபோலிருக்கிற தம் பெண்ணை இருகரங்களாலும் தடவிக் கொடுத்து, 'மஹாத்மாவான துஷ்யந்தனுடைய மனைவியாகிய நீ இதுமுதல் பதிவ்ரதைகளின் நடையை அனுஸரிப்பாயாக' என்று சொன்னூர். இப்படிச்சொல்லித் தர்மாத்மாவான கண்ணுவர் சுத்திக்காக அவளைப் பரிசித்தார். அவரால் சரீரம் தொடப்பட்ட மாத்திரத்தில் அவள் மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தாள்.

தொண்ணூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சகுந்தலைக்குப் புத்திரன் ஜனித்தது.)

துஷ்யந்தன் உறுதிமொழிகூறித் திரும்பிப்போனபின், அந்த ராஜகுமாரியாகிய சகுந்தலையினிடம் மஹாத்மாவான துஷ்யந்த னுக்குண்டான கர்ப்பம் நாளுக்குநாள் அபிவிருத்தியாயிற்று.

சகுந்தலை ராஜாவையே நினைத்துக்கொண்டு தன் [1] காரியம் பெரிதாக இருந்ததினால் இரவும் பகலும் நித்திரையின்றி ஸ்நானபோஜனங்களைவிட்டு, 'ராஜாவின் தூதர்களாகிய பிராமணர்கள் சதுரங்க சேனையோடு இன்றைக்கோ நாளைக்கோ அடுத்தநாளோ வருவார்கள்' என்று நிச்சயமாயிருந்தாள். பாரதரே! நாட்களும், பக்ஷங்களும், மாதங்களும், ருதுக்களும், அயனங்களும், வருஷங்களும் எண்ணப்பட்டுப் பூர்ணமாக மூன்று வருஷங்கள் கடந்தன. மூன்றுவருஷங்கள் நிரம்பினபின் கண்ணுவரிஷி சொன்னசொல்லின் கௌரவத்தினால் அனேக ரிஷிபத்னிகள் நியாயமுள்ள சொல்லை உரைக்கலாயினர்.

'அன்புள்ளவளே! உலகத்திலுள்ள நடைகளைக்கேள்; கேட்டபின்னர் உனக்கு எது நன்மையென்று தோன்றுகிறதோ அதைச் செய். அரசியே! பிதாவின் சொல்லைக் கௌரவிக்காமலிருத்தல் தகாது. தேவர்களுக்குத் தேவதை விஷ்ணு; பிராமணர்களுக்குத் தேவதை அக்நியும் வேதமும்; பெண்களுக்குத் தேவதை கொழுநன்; ஜனங்களுக்குத் தேவதை பிராமணன்; பகவானாகிய உன்பிதா, 'பிரஸவகாலத்தில் பிரஸவித்துவிடுவாயாக' என்று சொல்லியிருக்கிறார். 'பிதிருவாக்கியத்தை நான் செய்வேன்' என்று ஸங்கல்பித்து நீ செய்யவேண்டும். அப்போது தான் உனக்குப் புண்ணியமுண்டாகும்' என்றனர். அவ்வாறு ரிஷிபத்தினிகள் சொன்னதைக் கேட்டு, சகுந்தலை, 'நன்று நன்று' என்று நினைத்தாள். அழகான தொடைகளுள்ள சகுந்தலை, கர்ப்பத்திலிருந்த அளவற்ற சக்தியுள்ளகுமாரனைப் பெற்றாள். ஜனமேஜயரே! மூன்று வருஷங்கள் நிரம்பினபின் சகுந்தலை அழகும் கம்பீரமும் குணங்களும் சேர்ந்த துஷ்யந்தனுடைய புத்திரனைப் பெற்றாள். அந்தப் புத்திரன் பிறந்தபோது ஆகாயத்திலிருந்து பூமாரிபெய்தது; தேவதுந்துபிகள் முழங்கின; அப்ஸரஸுகள் கூட்டங்களாக நர்த்தனஞ் செய்தனர்; இனிமையாகப் பாடுகிற தேவர்களுடன்கூட இந்திரன் அங்கேவந்து, 'சகுந்தலையே! உன் புத்திரன் சக்ரவர்த்தியாகப் போகிறான். இவனுடைய தேகவன்மையும் பராக்கிரமமும் அழகும் பூமியிலுள்ள யாருக்கும் ஒப்பில்லாதவை. இந்தப் பூருவம்சத்துப் புத்திரன் தன்னுடைய தனத்தைப் பிராமணர்களுக்கு வழங்கி அளவற்ற தக்ஷிணை கொடுத்து நூறு அசுவமேதயாகங்களையும் ராஜஸூயம் முதலான அனேகமாயிரம் யாகங்களையும் செய்யப்போகிறான்' என்று சொன்னான். தேவர்களுடைய சொல்லைக்கேட்டுக் கண்ணுவ

[1] தன் புத்திரனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்க வேண்டுமென்பது.

ருடைய ஆஸ்ரமத்தில் வஸிக்கும் மஹரிஷிகள் அனைவரும் கண்ணுவர் பெண்ணாகிய சகுந்தலையைப் பூஜித்தனர். அந்தச் சகுந்தலையும் அதைக்கேட்டு மிக மகிழ்வுற்றாள். புண்ணியவான்களுட் சிறந்தவரும் மிக்க புகழுடையவருமாகிய கண்ணுவ மஹரிஷி, பிராம்மணர்களையும் ரிஷிகளையுமழைத்து அவர்களுக்கு மரியாதை செய்து விரைவில் வளர்ந்துகொண்டிருக்கும் அந்தக் குழந்தைக்கு ஜாதகர்மம் முதலான ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்வித்தனர்; எல்லாக் கிரியைகளையும் சாஸ்திரப்படியே க்ஷத்திரிய முறைப்பிரகாரம் செய்வித்தனர். அந்தக் குமாரன் வெளியனவும் அழகிய முனையுள்ளவைகளுமாகிய பற்களோடு கூடியவனும் ஸிம்மத்துக்கொப்பான வடிவமைப்புள்ளவனுமாயிருந்ததுமன்றிக் கையில் சக்கர அடையாளம் இருந்ததினாலும் [1] லக்ஷ்மி பொருந்தியிருந்ததனாலும் இரண்டாவது விஷ்ணுவைப் போலிருந்தான். நாலுமுழ உயரமுள்ளவனும், மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ளவனும், பெரிய தலையுள்ளவனும், மிகுந்த பலமுள்ளவனும், தேவகுமாரனைப் போன்றவனுமாகிய அந்தக் குமாரன் அந்த வனத்தில் சீக்கிரமாக வளர்ந்தான்.

துஷ்யந்தனோவெனில், நினைவிருந்தும் ரிஷியினிடத்துள்ள பயத்தினால் உடனே சகுந்தலையை அழைக்கவில்லை. நெடுங்காலமான பிறகு ரிஷிபுத்திரியாகிய சகுந்தலையை நினைக்கவேயில்லை. பிறந்தபின் ஆறு வருஷங்களானபோது துஷ்யந்தபுத்திரனாகிய அந்தச் சிறுவன் கண்ணுவருடைய ஆஸ்ரமத்தினருகிலிருந்து ஆஸ்ரமத்துக்கு உபத்திரவஞ் செய்துகொண்டிருந்த கொடிய மிருகங்களாகிய புலிகளையும் ஸிம்மங்களையும் பன்றிகளையும் செந்நாய்களையும் எருமைகளையும் கொண்டைமுசுறுகளையும் கால்களினால் உதைத்தான்; அவைகளைப் புஜபலத்தால் பிடித்து அடக்கி ஆஸ்ரமத்துக்குச் சுற்றிலுமுள்ள மரங்களிற்கட்டி மரங்களின்மேலேறி விளையாடிக்கொண்டே ஓடினான்; ஸிம்மக் கூட்டங்களினாலும் புலிக்கூட்டங்களினாலும் நிறைந்த அவ்வனத்தையே கலக்கினான்; பிறகு, சத்ருக்களாகிய எல்லா ராக்ஷஸர்களையும் பிசாசங்களையும் யுத்தத்தில் குத்துச்சண்டையிற் கொன்று ரிஷிகளுக்குச் சந்தோஷத்தை விளைவித்தான். பெரியபலமுள்ள ஓர் அஸுரன், அஸுரர்கள் அவனால் கொல்லப்படுவதைச் சகிக்காமல், அவனைக் கொல்வதற்காக எதிர்த்தான். எதிர்த்துவந்த அவனைச் சிரித்துக்கொண்டே கைகளினால் தழுவிக் கெட்டியாகக்கட்டிக் கைகளாலேயே இறுக்கினான். கசக்கப்பட்ட அவ்வஸுரன் இந்தக்குமாரன் அதிக பலவானாக இருந்ததனால் இவனிடமிருந்து தப்பித்துக்

1 ஐசுவரியம்.

கொள்ளமாட்டாமல் பயங்கரமாகக் கதறினன். அவனுடைய வாய் மூக்கு முதலிய துவாரங்களினின்றும் இரத்தம் வெளிப்பட்டது. அவன் சப்தத்தினால் மான்கள் ஸிம்மங்கள் முதலியவை மருண்டு மலஜலங்களைவிட்டன. ஆஶ்ரமத்திலிருப்பவர்கள் விரைந்து ஓடினார்கள். அந்த அஸுரனை முழங்காலடிகளினால் உயிரை மாய்த்துவிட்டான். அந்த அஸுரன் விழுந்தான். அந்தக் குழந்தையின் அந்தச் செய்கையைக்கண்டு எல்லாரும் வியப்புற்றனர். அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் எப்போதும் அடிக்கப்பட்டு அந்தக் குமாரனிடமுள்ள அச்சத்தினாலேயே அந்த ஆஶ்ரமத்துக்குப்போகவில்லை. பிறகு, கண்ணுவருடைய ஆஶ்ரமத்தில் வஸிக்கின்றவரனைவரும் மனிதருக்கெட்டாத அவன் செய்கையைக்கண்டு கண்ணுவருடன்சேர்ந்து, 'இவன் எல்லாவற்றையும் அடக்குவதனால் ஸர்வதமனனென்ற பெயருள்ளவனாக இருக்கக்கடவன்' என்று அவனுக்குப் பெயரிட்டனர். ஸர்வதமனன் என்னும் பெயருள்ள அந்தக்குமாரன் பராக்கிரமத்தோடும் உத்ஸாகத்தோடும் பலத்தோடும் கூடினவனாக இருந்தான். துஷ்யந்தன் தன் மஹிஷியையும் புத்திரனையும் அழைக்காமலிருந்தபோது, வெண்ணிறம்படர்ந்த தேகமுள்ளவளும், கவலையில் மூழ்கினவளும், முன்னுச்சிமயிர்கள்தொங்க விசனப்பட்டுக்கொண்டு இளைத்து அழுக்கடைந்த ஆடையுடுத்தவளுமாகிய சகுந்தலையைப் பார்த்து, அம்மஹரிஷி சிந்தையுற்றார். அப்போது பன்னிரண்டுவயதான அந்தக் குமாரனுக்கு அஸ்திரவித்தையும் எல்லாவேதங்களும் கற்பிக்கப்பட்டிருந்தன.

தொண்ணூற்றுருவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சகுந்தலையைக் கண்ணுவர் ரிஷிகளுடன் துஷ்யந்தனிடம் அனுப்புவது.)

அந்தப் பிரம்மரிஷியாகிய கண்ணுவர், அந்தக் குமாரனையும் மனிதர்கள் செய்யமுடியாத அவன் செய்கையையுங்கண்டு, இவன் யுவராஜாவாவதற்கு இது தருணமென்று நினைத்து, சகுந்தலையை அழைத்துப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினார்:—

'எனது இனியபெண்ணே! அழகான சிரிப்புள்ளவளே! நான் சொல்லுவதைக் கேள். பதிவிரதையான பெண்களுக்கு [1] மனத்தாலும் [2] வாக்காலும் செய்கையாலும் பதிக்குச் சுஶ்ரூஷைசெய்வது முதன்மையான சிறப்பென்று சொல்லப்படுகிறது. நான் முன்னமே

[1] அன்பினாலும். [2] இனியசொல்லினாலும்.

உன் விவாஹத்தை அங்கீகரித்திருக்கிறேன். உன்னுடைப் பதிவ்ரதா தர்மத்தைக் கொண்டாடவேண்டும். இந்த ஒழுக்கத்தினாலேயே நீ புண்ணியலோகங்களை அடைந்து அதன் முடிவில் மனுஷ்யலோகத்தில் சிறந்த ஐசுவரியத்தையடைவாய். பிரியமானவளே! ஆதலால், இப்போது பௌரவராஜாவின் சமீபத்துக்குச் செல்லவேண்டும். அழகான முகமலர்ச்சியுள்ளவளே! உனக்குக் குறித்தகாலம் கடந்ததாக நினைத்து அந்த ராஜா தானாகவராமலிருக்கிறான். நீ உன்னுடைய நன்மையின்பொருட்டு நீயே போய் ராஜாவான துஷ்யந்தனைச் சந்தோஷப்படுத்து. துஷ்யந்தனுடைய புத்திரன் யுவராஜாவாயிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைவாய். தேவதைகளிடத்தும் பெரியோர்களிடத்தும் அரசர்களிடத்தும் கணவர்களிடத்தும் தாமேசெல்வது மிக நன்மையாகும். பெண்ணே! ஆதலால், என் விருப்பத்தைச் செய்வதற்காகக் குமாரனோடுகூட நீ போகவேண்டும். எனக்கு மாறான விடைகொடாதே. என் பாதங்களின்மீது ஆணைவைக்கப்பட்டிருக்கிறாய்' என்றார். கண்ணுவர் தம் பெண்ணைப் பார்த்து இவ்வாறுசொல்லி, அங்கே பூரு வம்சத்தவனாகிய தம் [1] பேரனையும் அழைத்துக் கைகளினால் ஆலிங்கனஞ்செய்து உச்சிமோந்து, "துஷ்யந்தன் என்று பெயர்பெற்ற சந்திரவம்சத்திற் பிறந்த அரசன் ஒருவன் இருக்கிறான். பரிசுத்தமான விரதமுள்ள இந்த உன் தாயார் அவனுடைய பட்டமஹிஷி. அழகான இடையுள்ள இவள் உன்னுடன் கணவனிடம்போக விரும்புகிறாள். நீ சென்று ராஜாவை வந்தனஞ்செய்து யௌவராஜ்யத்தை அடையப்போகிறாய். அரசர்க்கரசன் உன் தந்தை. நீ அவனுக்கு உட்பட்டிரு. உன் தந்தை பாட்டன்வழியாக வந்த ராஜ்யத்தை இயற்கையாகவே நீ அடைவாய். பூருவம்சத்துப் புத்திரனே! நீ உன் ராஜ்யத்திலிருந்துகொண்டு அந்தக் காலத்தில் என்னைநினை' என்று சொல்லினர். பூருவம்சத்திற் பிறந்தவனாகிய அந்தக் குமாரன் ரிஷியின் பாதங்களில் வந்தனஞ்செய்து அடியில்வரும் சொல்லைச் சொன்னான்.

'ஓ! பிரம்மரிஷியே! எனக்குத் தந்தையும் நீர்; தாயும் நீர்; ரக்ஷகரும் நீர். பெருந்தவமுள்ளவரே! உம்மைத்தவிர வேறு பிதா இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. உமக்குச் சுச்ரூஷை செய்வதுதான் இந்த லோகத்திலும் அந்த லோகத்திலும் புண்ணியம். கணவனிடம் அன்புவைத்த சகுந்தலைமட்டும் அவள் விருப்பத்தின்படி செல்லட்டும். நான் உங்கள் பாதத்தினடியிற் பணிவிடை செய்துகொண்டு வஸிக்கிறேன். முன்போல நான் துஷ்டமிருகங்களுடன்

[1] புத்திரியின் புத்திரனை என்னும் அர்த்தத்தில் பௌத்திரம் என்று இருக்கிறது.

கூட விளையாடமாட்டேன். உங்கள் கட்டளையிலடங்கி எப்போதும் வேதாத்தியயனம் செய்கிறேன்' என்றான். இவ்வாறு சொல்லிக் கண்ணுவருடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கிற அந்தக் குமாரனுடைய அந்தச் சொல்லைக் கேட்டுச் சகுந்தலை கண்ணீர்விட்டாள். பிதாவினிடத்திலும் புத்திரனிடத்திலுமுள்ள ஸ்நேகத்தினால் [1] சந்தோஷமும் வியஸனமும் அடைந்தாள். துக்கத்துடன் கண்ணீரைவிடுகிற அவளைநோக்கி, துஷ்யந்தபுத்திரனாகிய ஸர்வதமனன், 'சகுந்தலையே! பகவானான கண்ணுவருடைய சொல்லைக் கேட்டபிறகு ஏனழுகிறாய்? உனக்குக் கணவனிடம் அன்பிருக்குமானால் காலையிலெழுந்து போகவேண்டும்' என்று சொன்னான். சகுந்தலை, 'ஒருவன் பாபம் செய்கிறான். அதன் பலனை மஹாஜனங்கள் அனுபவிக்கின்றனர். நித்தியம் நான் தடுத்தும் நீ என் சொற்படி செய்கிறதில்லை. குழந்தாய்! பூருவம்ச புத்திரனே! வெளியில்வந்த யானைகளை நித்தியம் கைகளால் கசக்கியும், ஸிம்மங்களும் புலிக்கூட்டங்களும் நிறைந்த வனத்தை எப்போதும் கலக்கியும், இவ்வகையான இன்னுமனேகஞ் செயல்களைச் செய்தும் எல்லாம் தெரிந்த ரிஷிக்கு நீ கோபமுண்டாக்கினாய். அதனால், நாம் அனுப்பப்படுகிறோம். நான் துஷ்யந்தராஜரிடம் செல்லேன். நான் புத்திரனுடைய நன்மையை விரும்புகிறவளல்லேன். ஆத்மஜ்ஞானியான மஹரிஷியின் பாதத்தினடியில் வஸிப்பேன்' என்று சொல்லி அழுதுகொண்டு ரிஷியின் கால்களில் விழுந்தாள். இப்படி அழுகின்ற அவளைப் பகவானாகிய கண்ணுவர் பல நியாயங்களால் ஸமாதானஞ் செய்து மறுபடியும் தயையினால் அவளுக்கு நன்மையான சொல்லைச் சொல்லலாயினர்.

'சகுந்தலையே! பெண்மணியே! உனக்கு நன்மையும் நியாயமுமாக நான் சொல்வதைக் கேள். பதிவ்ரதையாக இருப்பதற்குரிய குணங்களைவிட்டு நீ செய்யத்தக்கதொன்றுமில்லை. பதிவ்ரதைகளுக்குத் தேவர்களும் மகிழ்ந்து எல்லாவரங்களையும் கொடுப்பார்; அனுக்கிரகமும் செய்வர்; கஷ்டங்களையும் விலக்குவர். பதிவ்ரதைகள் பதியின் அனுக்கிரகத்தினால் புண்ணியத்தைப் பெறுவர்; பாபத்தை அடையார். மலர்ந்த முகமுள்ளவளே! ஆதலால், நீ சென்று அரசனுக்குப் பணிவிடைசெய்' என்றார். அவ்வாறு சகுந்தலைக்குச் சொல்லி, பிறகு, அவளுடைய புத்திரனை நோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

---

1 பர்த்தாவினிடம் செல்வதனால் சந்தோஷமும் பிதாவையும் புத்திரனையும் பிரிவதனால் விசனமும்.

'நீ எனது 1 தௌஹித்திரன்; மஹாத்மாவான இலிலனுடைய 2 பௌத்ரன். குற்றமற்றவனே! உனக்கு உண்மை சொல்லுகிறேன். நான் சொல்வதைக்கேள். மனத்தினால் கணவனை விரும்பிக்கொண்டு வாக்கினால்மாத்திரம் வேறாகப்பேசி இந்த அழகிய சகுந்தலை போக விரும்பாமலிருக்கிறாள். ஆதலால், குழந்தாய்! இவளை அழைத்துக் கொண்டுபோ. பௌரவனே! ரிஷிகளுடன்கூடப் போவதற்கு நீ சக்தியுள்ளவன்' என்று ஸர்வதமனனைநோக்கிச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு, கண்ணுவர் சிஷ்யர்களைப் பார்த்து, 'உயர்ந்த லக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந்திய இந்தச் சகுந்தலையைப் புத்திரனுடன்கூடச் சீக்கிரத்தில் இந்த ஆஸ்ரமத்திலிருந்து பர்த்தாவின் ஸமீபத்திற் கொண்டுபோய் விடுங்கள். பெண்கள் தம்மைச் சேர்ந்த உறவினர்களிடம் நெடுங்காலம் வஸிப்பது புகழையும் ஒழுக்கத்தையும் தர்மத்தையும் கெடுக்கும். அதில் எனக்கு இஷ்டமில்லை. ஆதலால், சீக்கிரம் கொண்டுபோய் விடுங்கள்' என்றார். கஸ்யபகுலத்தில் பிறந்த கண்ணுவரால் முறைப்படி கௌரவிக்கப்பட்ட தன் புத்திரனைக் கண்டு சகுந்தலை கண்ணுவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு சந்தோஷம் அடைந்தாள். கண்ணுவர் 'தந்தையிடம் செல்' என்று பலமுறை சொன்னதைக் கேட்டு, அந்தப்பூருவம்சத்துக் குமாரன், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று கண்ணுவருக்குச் சொல்லி, தன் தாயாரைப் பார்த்து, 'அம்மா! நீ ஏன் தாமதிக்கிறாய்? ராஜாவின் வீட்டுக்குப் போவோம்' என்று சொன்னான்.

மஹாத்மாவாகிய துஷ்யந்தனுடைய மனைவியான அந்தச்சகுந்தலையைப் பார்த்து இவ்வாறுசொல்லிக் கண்ணுவரிஷியின் பாதங்களில் வந்தனஞ்செய்து, அந்தக் குமாரன், போவதற்கு விரும்பினான். சகுந்தலையும் பிதாவுக்கு வந்தனஞ்செய்து கைக்கூப்பிப் பிரதக்ஷிணம் செய்து, 'நான் எனது பிதாவென்பதனால் தெரியாமல் விரோதமாகச் சொல்லியிருந்தாலும், பொய் சொல்லியிருந்தாலும், செய்யத்தகாததையும் உமக்குப் பிரியமாயிராததையும் செய்திருந்தாலும் அவற்றை நீங்கள் க்ஷமிக்கவேண்டும்' என்று பிதாவுக்குச் சொன்னாள். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ரிஷி ஒன்றும் சொல்லாமல் தலைகுனிந்து நின்றார். கண்ணுவர் ரிஷியாயிருந்தும் மானிடத்தன்மையினால் கண்ணீர் சொரிந்தார். கண்ணுவமுனிவர் ஜலபக்ஷணஞ் செய்கிறவர்களும் வாயுபக்ஷணம் செய்கிறவர்களும் சருகு பக்ஷணஞ் செய்கிறவர்களும் காய் கிழங்குகளைப் புசிக்கிறவர்களுமாகிய ஜிதேந்திரியர்களும் இளைத்தவர்களும், நரம்புக்கூடுகளாக

---

1 பெண்ணின் புத்திரன். 2 புத்ரனுடைய புத்ரன்.

இருப்பவர்களும், சிறந்ததவமுள்ளவர்களும், மரவுரிகளும் தோல்களும் தரித்தவர்களும், சிலர் ஜடை தரித்தவர்களும், சிலர் சிரோமுண்டனஞ் செய்துகொண்டவர்களுமான ரிஷிகளை அழைத்துச் சகுந்தலையினிடத்துள்ள அன்பினால் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

'புகழ்பெற்ற இந்தப்பெண் என்னால் எப்பொழுதும் லாலனை செய்யப்பட்டவள்; வனத்திற் பிறந்தவள்; வனத்தில் வளர்ந்தவள்; இவள் ஒன்றுமறியாள். நீங்களெல்லாரும் ஆஶ்ரமத்திலிருந்து இவளை அழைத்துக்கொண்டு க்ஷத்திரியன் வீட்டுக்கு வழியோடே போகவேண்டும். பிராமணர்களே! இதற்கு இரண்டு [1] யோஜனை தூரத்தில் பிரதிஷ்டானமென்னும் நகரமிருக்கின்றது. பிரதிஷ்டான நகரத்தில் சகுந்தலையின் புத்திரனுக்குக் கூடஸ்தனாகிய புரூரவஸ் என்னும் ராஜா ஊர்வசியுடன் சேர்ந்து முன்னே வெகு காலம் இருந்தான். ஜலக்கரைகளும் காடுகளுமுள்ளதும், தன தான்யங்கள் நிரம்பினதுமாகிய அந்த உயர்ந்த நகரம் கங்கை யமுனைகளின் ஸங்கமத்தில் இருக்கின்றது. தபோதனர்களே! ஸங்கமத்திற் சென்று அதில் ஸ்நானஞ்செய்து அக்நிஹோத்ரஞ் செய்துவிட்டு, கீரைகளையும் கிழங்குகளையும் காய்களையும் புஜித்துத் திரும்பிவாருங்கள். பிராமணர்களே! புசிக்காவிட்டால் வழி நடப்பதனால் சிரமமுண்டாகும்' என்றார். சிறந்த மகிமையுள்ள அந்த ரிஷிகளெல்லாரும், 'அப்படியே' என்று சொல்லிச் சகுந்தலையை முன்னிட்டுக்கொண்டு துஷ்யந்தனுடைய நகரத்திற்குப் புறப்பட்டனர். தாமரைப் புஷ்பங்களைப் போன்ற கண்களையுடையவனும் தேவதைக்கொப்பானவனுமாகிய அந்தச் சகுந்தலையின்புத்ரனையும் சகுந்தலையையும் அழைத்துக்கொண்டு தர்மத்தில் அன்புள்ள ரிஷிகள் வனத்திலிருந்து துஷ்யந்தன் வஸிக்கும் அழகான பட்டணத்துக்குப் போயினர். அவர்கள் வனங்களையும், நதிகளையும், குன்றுகளையும், மலையருவிகளையும், குகைகளையும், மலைச்சரிவுகளையும், தேசங்களையும், நகரங்களையும், பரிசுத்தமான ரிஷியாஶ்ரமங்களையும் கடந்து களைப்பில்லாமல் மெல்ல மத்தியான்ன வேளையில் பிரதிஷ்டான நகரஞ் சேர்ந்தனர். இளையின் புத்ரனாகிய புதனுக்காக இந்திரனால் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டதும், அகழிகளாலும் அனேகம் உதவிக்கட்டிடங்களோடு கூடிய பிரதானமான பிராகாரங்களாலும் பீரங்கிகளாலும் சக்கர யந்திரங்களாலும் காக்கப்பட்டதும், எதிரிகளால் அணுக முடியாததும், தனவான்கள் வீடுகளும் ராஜக்ருஹங்களும் நெருங்கியதும், பல

[1] யோஜனை = எட்டுமைல்.

வகையான வியாபாரப் பொருள்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், அழகிய மண்டபங்களும் ஸபைகளும் தண்ணீர்ப் பந்தல்களும் நிரம்பினதும், நேராக வகுக்கப்பட்ட பெரிய விசாலமான ராஜ மார்க்கத்தினாற் சோபிப்பதும், கைலைமலையின் சிகரம்போன்ற கோபுரங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், மங்களாலங்காரங்களோடு கூடிய வாயில்களாலும் மேல்வளைவுகளாலும் அவற்றின் ஸ்தம்பங்களாலும் விளங்குவதும், பூந்தோட்டங்களும் மாஞ்சோலைகளுமுடையதும், மேகலைபோன்ற பிராகாரத்தையுடையதும், அனேகம் தாமரைத் தடாகங்களாலும் தோட்டங்களாலும் சூழப்பட்டதும், எல்லா வருணத்தாரும் ஆச்ரமத்தாரும் தங்கள் தங்கள் கடமைகளிலிருந்து கொண்டு நித்யோத்ஸவத்துடன் சந்தோஷமாக இருக்கப்பெற்றதும், தனதான்யங்களும் சிறந்த ரத்னங்களும் மிகுதியாக இருப்பதனால் ஸந்தோஷமடைந்த ஜனங்களையுடையதும், எப்போதும் யஜ்ஞமும் அக்நிஹோத்ரமுஞ் செய்துகொண்டு அகாரியஞ்செய்வதை விலக்கின வரும் கொடுப்பதை இயல்பாக உடையவரும் தயையுள்ளவரும் பாவத்துக்கு அஞ்சினவரும் ஸ்வர்க்கலோகத்தை ஜயிக்க விரும்பின வருமான அனேக வித்வான்களுடையதுமாகிய இரண்டாவது இந்திர லோகம்போன்ற அந்தப் பிரதிஷ்டானநகரியைச் சேர்ந்தனர்.

திரவியக் குவியல்கள் நிறைந்ததும் இந்திரனுடைய க்ருஹத் துக்கொப்பானதுமான ராஜாவின் அரண்மனை அந்த நகரத்தின் நடுவிலிருந்தது. அந்த அரண்மனையின் நடுவிலே பலவகை ரத்னங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓர் உயர்ந்த ஸபையிருந்தது. அந்த ஸபையில் எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு, பிராமணர்களாலும் க்ஷத்திரியர்களாலும் மந்திரிகளாலும் சூழப் பட்டு, [1] ஸூதர்களாலும் [2] மாகதர்களாலும் [3] வந்திகளாலும் ஸ்துதி செய்யப்பட்ட அந்த அரசர்க்கரசனான ராஜரிஷி இருந்தான். வியவஹாரத்திற்காக வந்த வாதிப் பிரதிவாதிகள் அப்போது வந்து வியவஹாரத்தை முடித்துக்கொண்டு போனபிறகு, அந்த அரசன் ஸுகமாக வீற்றிருந்தான். அந்தக்காலத்தில் நிமித்தம் தெரிந்த அம்மஹரிஷிகள், பக்ஷிகள் கூவினதைக்கேட்டு, 'சகுந்தலையே! நமக்கு நல்ல நிமித்தங்களாகின்றன. இவை நம்முடைய காரியம் ஸித்திப்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. நிச்சயமாக நீ ராஜ பத்நியாகப் போகிறாய். உன் புத்திரன் இன்றைத்தினமே யுவ ராஜாவாகப் போகிறான்' என்றனர். வாத்தியங்களின் முழக்கங் களினால் ஒலி நிரம்பின தலைமையான அரண்மனை வாயிலில்

[1] பௌராணிகர்கள். [2] ராஜ வம்சக்கிரமத்தைப் பாடுகிறவர்கள்.
[3] கட்டியம் கூறுகிறவர்கள்.

சகுந்தலையை முன்னிட்டுக்கொண்டு அம்மஹரிஷிகள் பிரவேசித்தனர். பார்ப்பவர்கள், பிரவேசிக்கின்ற ராஜபுத்திரனைச் சிலாகித்தனர். அந்தப் பூருவம்ச குமாரன் தலைக்கோட்டை வாயிலில் புகும்போதே மகிழ்ச்சியுடன் தன்னை இந்திரலோகத்திலிருப்பவனுக நினைத்தான். பாரதரே! பட்டணத்து ஜனங்களனைவரும் ராஜகுமாரனைப் பார்ப்பதற்காக ஒருவரை ஒருவர் அழைத்துக்கொண்டு அங்கே வந்துசேர்ந்தனர். 'இவள் இந்த ஜனங்களின்முன் தேவதையாகிய ஸ்ரீதேவியே வந்ததுபோலவும், ஜயந்தனென்னும் புத்திரனுடன் இந்திரலோகத்திலிருந்து இந்திராணியே வந்ததுபோலவும் சோபிக்கிறுள்' என்று சொல்லி, அந்த ஜனங்களெல்லாரும் சேர்ந்து தேவதைகளைப்போன்ற ரூபமுள்ள அம்மஹரிஷிகளை வந்தனஞ்செய்து, 'இப்போது எமது ஜன்மம் ஸபலமாயிற்று. சூரியனைப்போன்ற தேஜஸையுடைய இம்மஹரிஷிகளைக்கண்டு நாம் க்ருதார்த்தரானேம்' என்றனர். இவ்வாறு சொல்லி, சிலர் ஒன்ருகச் சேர்ந்து பார்வதி புத்திரராகிய குமாரக்கடவுளைப்போன்ற அந்தத் தாமரைக்கண்ணனுகிய ராஜகுமாரனை அனுஸரித்துச் சென்றனர். சகுந்தலையின் குமாரனைப் பார்ப்பதற்காக வந்தவர்களில் சில மூடர்கள் க்ருஷ்ணாஜினம் போர்த்துக்கொண்டிருந்த ரிஷிகளைப்பார்க்க விரும்பாமல், 'விகாரரூபமுள்ள இவர்கள் நாகரிகர்களுக்குப் பிசாசுகளைப்போலக் காணப்படுகின்றனர். ஸந்தியாகாலம் வராமலிருக்கும்போதே பிசாசங்கள் இந்த உயர்ந்த நகரத்தில் பிரவேசிக்கின்றனவே!' என்று சொன்னுர்கள். பசியினுலும் தாகத்தினுலும் பீடிக்கப்பட்டவர்களும், களைத்தவர்களும், மரவுரியையும் தோலையும் தரித்தவர்களும், தோலும் எலும்புமாக இருப்பவர்களும், மாம்ஸமில்லாதவர்களும், நரம்புக்கோவைகளாக இருப்பவர்களும், சிவந்த கண்களும் செம்பட்டை நிறமான ஜடைகளும் நீண்ட பற்களுமுடையவர்களும், வயிறு ஒட்டினவர்களும், தலையில் வஸ்திரமில்லாதவர்களும், கைகளைத் தூக்கினவர்களுமாகிய அவர்களைக்கண்டு பட்டணத்து ஜனங்கள் பரிஹாஸம் செய்தனர். இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருந்த அந்த ஜனங்களின் சொல்லைக்கேட்டு அந்த மஹரிஷிகள் ஒருவரை ஒருவர் அழைத்துப் பின்வருமாறு சொல்லலாயினர்:—

'ஸத்தியவாதியான பகவானுகிய கண்ணுவர் சொன்ன சொல்லை நாம் செய்யாமற்போனேம். இந்த நகரப்பிரவேசம் செய்யத்தகாதென்பது அவருடைய கட்டளை. துர்ஜனங்கள் மிகுதியாயுள்ள நகரத்தில் நாம் ஏன் பிரவேசிக்கவேண்டும்? பற்றுக்களை ஒழித்த ரிஷிகளுக்கு நகரத்தில் என்ன காரியம்? ஆதலால், கங்கை

யும் யமுனையும் சேருகிற இடமாகிய வனத்துக்குப்போவோம்' என்று சொல்லி அந்த ரிஷிக்கூட்டங்கள் வந்தவழியே திரும்பிப் போயின.

தொண்ணூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வந்த சகுந்தலையைத் துஷ்யந்தன் நிராகரிப்பது.)

அந்தச் சகுந்தலை, ரிஷிக்கூட்டங்கள் திரும்பிப்போவதைக் கண்டு, கையினால் புத்திரனைப் பிடித்துக்கொண்டு, தாய்தந்தைகள் விட்டுவிட்ட குழந்தைகள் எப்படி அழுமோ அப்படி அழுது கொண்டிருந்தாள். அந்தப் பிராமணர்கள் மறைந்துபோனபின், துயரப்பட்டுக்கொண்டிருந்த சகுந்தலை தைரியத்தை அடைந்து புத்திரனையே துணையாக அழைத்துக்கொண்டு ராஜமார்க்கத்தினால் மெல்லமெல்லச் சென்றாள். ராஜமார்க்கமாகச் செல்லும் அந்தக் குமாரன் முன் பார்க்காத தனிகர் க்ருஹங்களையும் ராஜ க்ருஹங்களையும் தேவாலயங்களையும் விசித்திரமான உயர்ந்த ஸபைகளையும் விருப்பத்துடன் பார்த்து வியப்புற்றான்.

நடையினால் அன்னத்தையும், குரலால் குயிலையும், முகத்தால் சந்திரனையும், ஒளியால் லக்ஷ்மியையும், புன்னகையினால் குருக்கத்திமலரையும் ஒத்திருப்பவளும், மலர்மகளே கையிலேந்திய தாமரைப் புஷ்பமாகிய அடையாளத்தை நீக்கிவந்தவள் போன்றவளும், தாமரை இதழ்போன்ற அகன்ற கண்களையுடையவளும், தாமரைப்பூவிலுள்ள காயும் உருக்கின தங்கமும்போன்ற நிறமுள்ளவளுமாகிய அந்தச் சகுந்தலையைக்கண்டு எல்லா ஜனங்களும், 'இவள் கைக்குள்ளடங்கும் இடையுள்ளவளும், அழகிய கூந்தலுள்ளவளும், நெருங்கிய ஸ்தனங்களுள்ளவளுமாக இருக்கிறாள். இவளுடைய நிதம்பம் மிகவிசாலமாயிருக்கிறது. தொடைகள் யானைத்துதிக்கைக்கொப்பானவை. கால்கள் உயர்ந்தும் உள்ளங்கால் சிவந்தும் பூமியில் நன்றாகப் பதிந்துமிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட ரூபமுள்ள இவள் ஸ்வர்க்கலோகத்திலிருந்து வந்தவள் போலிருக்கிறாள்' என்று சொன்னார்கள். துஷ்யந்தனுடைய நகரத்திலுள்ள ஜனங்களனைவரும் இவ்வாறாகவே நினைத்தனர். 'இவன் ஸிம்மம்போன்ற பார்வையுடையவன்; ஸிம்மம்போன்ற பற்களுடையவன்; ஸிம்மம்போன்ற தோள்களையுடையவன்; ஸிம்மம் போன்ற மார்பையுடையவன்; ஸிம்மத்துக்கொப்பான பலமுள்ள

வன்; ஸிம்மம்போலத் தீரமாக நடப்பவன்; பருத்ததோள்களையுடைய வன்; நீண்ட கைகளையுடையவன்; விசாலமான மார்பையுடையவன்; [1] குடைவடிவமான தலையுள்ளவன்; வளர்ச்சியுள்ளவன்; உள்ளங்கை உள்ளங்கால்கள் சிவந்தவன்; சிவந்த வாயுள்ளவன்; துந்துபி வாத்தியத்துக்கு ஒப்பான த்வனியுள்ளவன்; ராஜலக்ஷணங்களுள்ளவன்; ராஜலக்ஷ்மி இவனிடத்தில் காணப்படுகிருள். தோற்றத்தினுலும் அழகினுலும் சரீரத்தினுலும் ஸாமர்த்தியத்தினுலும் துஷ்யந்தனுக்கு ஸமானமாக இருக்கிருன். இவன் யாருடைய புத்திரனுக இருக்கலாம்?' என்று சகுந்தலையின் புத்திரனுடைய குணங்களைப்பற்றியும் அந்த ஜனங்கள் அடிக்கடி பேசினர். இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டு அவர்களெல்லாரும் ஆயிரக் கணக்காகச் சிலாகித்தனர். ஆண்பெண்களனைவரும் ஊகித்துப் பேசிக்கொண்டனர்; பந்துக்களைப்போல் அன்புடன் சகுந்தலையின் பின் சென்றனர். நகரத்து ஜனங்களினுடைய அந்தச் சொல்லைக் கேட்டுக்கொண்டு, அந்த ராஜகுமாரியான சகுந்தலை, ஒன்றும் பேசாமல், ராஜமாளிகையின் வாயிலையடைந்து தன்காரியம் பெரிதாயிருப்பதுபற்றி உடனே மனம் சோர்ந்து சிந்தையுற்றுள்.

ஜனமேஜயராஜரே! வெட்கத்தினுல் உடம்பு குன்றி, 'என் காரியத்திற்காக வெட்கமில்லாமல் ராஜாவின் எதிர்நின்று என்ன சொல்வேன்?' என்று சிந்தையுடன் சொல்லிக்கொண்டு வருத்தமுற்றவளான அந்தச் சகுந்தலை, ராஜாவினிடம் சென்று தெரிவித்த பிறகு, உள்ளே அனுப்பப்பட்டாள். சகுந்தலை, பாலசூரியனுக்கு ஒப்பான ஒளியுள்ள அந்தக் குமாரனுடன், ஸிம்மாஸனத்திலிருக்கும் இந்திரனுக்கொப்பான சக்தியுள்ள ராஜாவைப் பார்த்துத் தலைவணங்கி மிகுந்த சந்தோஷத்தையடைந்து நியாயப்பிரகாரம் ராஜாவுக்கு மரியாதைசெய்து, தன் புத்திரனைப் பார்த்து, 'நியமம் தவருத உன் பிதாவாகிய ராஜாவுக்கு வந்தனஞ் செய்' என்று சொன்னுள். அவள், இவ்வாறு புத்திரனுக்குச் சொல்லி நாணத்தினுல் தலைகுனிந்து, அங்கேயே தூணைக்கட்டிக்கொண்டு நின்று ராஜாவைப் பார்த்து, 'தயை செய்யுங்கள்' என்று சொன்னுள். சகுந்தலையின் புத்திரனும் ராஜாவை நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு ஆனந்தத்தினுல் மலர்ந்த கண்களுடன் ராஜாவையே நோக்கி நின்றுன். அந்தத் துஷ்யந்தன், தர்மமான புத்தியினுற் சிந்தித்துக்கொண்டு, 'உத்தம ஸ்திரீயே! நீ வந்த காரியமென்ன? சொல்; சந்தேகமில்லாமற் செய்வேன்; புத்திரனுள்ளவள் விஷயத்தில் சொல்லவேண்டுமா?' என்று சொன்னுன். அதைக் கேட்டுச் சகுந்தலை சொல்ல

[1] நடுவுயர்ந்து பக்கங்கள் தாழ்ந்திருப்பது என்பது கருத்து.

லானுள். 'மகாராஜரே! புருஷர்களில் உத்தமரே! நான் சொல்லப் போவதைத் தயைசெய்து கேளும். ராஜரே! வீரரே! இவன் என்னிடம் உமக்குப் பிறந்த புத்ரன். ஆதலால், ராஜரே! உமது புத்திரனுக்கு நீர் யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்யக்கடவீர். உத்தமபுருஷரே! அந்த ஆஶ்ரமத்தில் நீர் சொன்னபடி நடந்து கொள்ளும். வீரரே! முன்னே கண்ணுவருடைய ஆஶ்ரமத்தில் நீர் என்னுடன் சேர்ந்தபோது செய்த பிரதிஜ்ஞையை நினைத்துப் பாரும்' என்று சொன்னுள்.

ஜனமேஜயரே! வேறு ஸ்திரீகளுடைய போகத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்ட அந்தத் துஷ்யந்தனுக்குச் சகுந்தலையும் அவள் புத்திரனும் [1] மனத்தினுள்ளே மறைந்துபோயினர். அவன் அப்போது புத்திரனுடன் வந்த அந்தப் புன்னகையுள்ள சகுந்தலையை மனத்துக்குள் வைத்து உள்ளன்புடன் நெடுநேரம் சந்தோஷமடைந்திருந்தான். அந்த ராஜா அவள் சொல்லைக்கேட்டபின், அவளுடைய நினைவையடைந்தும், 'அன்புள்ளவளே! உன்னுடைய சேர்க்கையைப்பற்றி எனக்கு நினைவில்லை. (நான் விவாகம்செய்து கொள்ளாமல்) வீணுக ஸ்திரீசங்கமம் செய்யமாட்டேன் என்பது என்னுடைய நிச்சயம். அழகியவளே! உன்னுடன் சேர்க்கையைப் பற்றி எனக்கு நினைவில்லை. அறம்பொருளின்பம் மூன்றிலும் எனக்கு உன்னுடன் சம்பந்தமிருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. சென்றாலும் செல்; நின்றாலும் நில்; வேறென்ன விரும்புகிறுயோ அதையும் நீ செய்யலாம். உன் இஷ்டம்' என்றுன்.

தொண்ணூற்றெட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சகுந்தலைக்கும் துஷ்யந்தனுக்கும் நடந்த விவாதம்.)

உயர்ந்த மனமுள்ள சகுந்தலை, அவனுல் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டு, வெட்கமுற்று, துக்கத்தினுல் பிரஜ்ஞை தப்பினவள் போலாகித் தூண்போல் அசைவற்று நின்றுள். படபடப்பினுலும் கோபத்தினுலும் கண்கள் சிவந்து உதடுகளிரண்டும் துடித்துக்கொண்டு பார்வையினுல் எரிக்கின்றவள்போல ராஜாவைக் குறுக்காக நோக்கினுள். கோபத்தினுல் தூண்டப்பட்ட அபிப்பிராயத்தை மறைத்துத் தவத்தினுல் சம்பாதிக்கப்பட்ட மகிமையை அப்போது அடக்

---

1 அவன் அவர்களை மறந்தான்.

கிக் கொண்டாள்; சற்றுநேரம் சிந்தித்து, விசனமும் கோபமும் கொண்டு பர்த்தாவைநோக்கி நியாயத்தைவிடாமல் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினாள் :—

'மஹாராஜரே! நீர் அறிந்திருந்தும் ஸாதாரணமான அற்ப மனிதனைப்போல் அறியேனென்று ஏன் இப்படி அஞ்சாமற் பேசுகிறீர்? நீர் சொல்வது சத்தியமென்பதும் பொய்யென்பதும் உமது மனத்துக்கே தெரியும். நற்சாக்ஷியான உமது மனத்தை நீரே அவமானம் செய்கிறீர். ஐயோ! எவனொருவன் ஒருவகையாக இருக்கிற மனத்தினை அதற்கு மாறானவகையில் காண்பிக்கிறானோ தன்னைத் திருடிக்கொண்ட அந்தத் திருடன் செய்யாதபாபம் என்ன இருக்கிறது? 'நான் ஒருவனாயிருக்கிறேன்' என்று நீர் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர். உமது மனத்துக்குள் மறைந்திருக்கும் ஆதிபுருஷனாகிய கடவுளை நீர் அறியவில்லை. எவன் பாபகாரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறானோ அவனருகில் நீர் பாபத்தைச் செய்கிறீர். எப்போதும் பொய்யை விட்டவர்களாகிய ஸத்புருஷர்களனைவர்க்கும் நன்மைக்குக் காரணமானதும் துன்பத்தைச்செய்யாமலிருப்பதும் தர்மமொன்றுதான். ஒருவன் பாபத்தைச்செய்து தன்னை யாரும் அறியவில்லையென்று நினைக்கிறான். தேவர்களும் அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவும் அவனைப் பார்த்திருக்கின்றனர். சூரியனும் சந்திரனும் வாயுவும் அக்நியும் ஆகாயமும் பூமியும் ஜலமும் தன்மனமும் யமனும் பகலும் இரவும் இரண்டுஸந்திகளும் தர்மதேவதையும் மனிதனுடைய நடையை அறிகின்றனர். செய்யுங் கருமங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் தன் ஹிருதயத்திலுள்ள ஜீவாத்மா எவனுக்குத் திருப்தியாகிறானோ அவனுடைய பாவத்தைச் சூரியபுத்ரனாகிய யமன் விலக்கிவிடுகிறான். துராத்மாவாகிய எந்த மனிதனுக்குத் தன் ஆத்மா திருப்தியாகவில்லையோ அந்தப்பாபகாரியம் செய்கிற நிர்ப்பாக்கியனை யமன் பயமுறுத்துகிறான். எவன் தானாக ஆத்மாவை அவமதித்து மனத்தை வேறாகக்காண்பிக்கிறானோ அவனுக்குத் தேவர்கள் நன்மை செய்வதில்லை. அவனுக்குத் தன் ஆத்மாவே உதவவில்லையே. பதிவ்ரதையாகிய என்னைத் தானாக வந்தாளென்று இவ்வாறு அவமதிக்கவேண்டாம். மரியாதைக்குரிய பாரியையாகிய நான் ஸ்வயமாகவே வந்திருக்கையில் நீர் மரியாதை செய்யாமலிருக்கிறீர். எதற்காக நீர் நாடோடியைப்போல் ஸபையில் என்னை அனாதரவுசெய்கிறீர்? நான் இப்போது யாரும் இல்லாத இடத்தில் முறையிடவில்லை. நான்சொல்வது உமக்குச் செவியிற்படவில்லையா? துஷ்யந்தரே! வேண்டுகின்ற என்னுடைய சொல்லை

நீர் செய்யாவிட்டால் உமது தலை இப்போதே நூறு துணுக்குக்களாகச் வெடித்துப்போம். புருஷன் தன்மனைவியின் கர்ப்பத்திற்புகுந்து அவளிடத்தில் அவன் மறுபடியும் ஜனிக்கிறான். அப்படி ஜனிப்ப தனாலேதான் புராணங்கள்தெரிந்த கவிகளும் ரிஷிகளும் அவளை ஜாயையென்று அறிந்திருக்கின்றனர். சாஸ்திரோக்த கருமங்களைச் செய்கிற புருஷனுக்கு எந்த ஸந்ததி உண்டாகிறதோ அந்தஸந்ததி, அவனுடைய முன்னிறந்துபோன பிதாமஹர்களை (தன்னுலும்) தன் ஸந்ததியினாலும் கரையேற்றுகின்றது. புத்ரன் பிதாவை, 'புத்' என்னும் நரகத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதனால் புத்ரனென்று பெய ருள்ளவனாக முன்னமே பிரம்மதேவரால் கூறப்பட்டிருக்கிறான். புத் திரனால் புண்ணியலோகங்களை ஒருவன் வசப்படுத்துகிறான். புத் திரனுடைய புத்திரனால் அழிவில்லாமையை அடைகிறான். அதன் பின் பௌத்திரனுடைய புத்திரனால் இவன் முன்னோர்கள் ஆனந் திக்கின்றனர். எவள் வீட்டுவேலையில் தேர்ந்தவளோ அவள் பாரியை. எவள் ஸந்ததியுள்ளவளோ அவள் பாரியை; எவள் கணவனை உயி ராக நினைப்பவளோ அவள் பாரியை; எவள் கற்புடையவளோ அவள் பாரியை; பாரியையென்பவள் புருஷனுடைய ஒரு பாதியாவாள். பாரியை மிகச்சிறந்த [1] ஸகா; பாரியை அறம்பொருளின்பமாகிய மூன்றுபுருஷார்த்தங்களுக்கும் காரணம். பாரியையுள்ளவனே சுற்றங்களுள்ளவன்; பாரியையுள்ளவர்களே [2] கிரியைகளுள்ளவர் கள்; பாரியையுள்ளவர்களே க்ருஹஸ்தர்கள்; பாரியையுள்ளவர்களே ஸுகமுள்ளவர்கள்; பாரியையுள்ளவர்களே ஸம்பத்துள்ளவர்கள். இன்சொற் சொல்லுகின்ற பாரியைகள் ரகஸ்யகாலத்தில் சினேகிதர் களாகவும், தர்மகாரியங்களில் [3] தந்தைகளாகவும், கஷ்டப்படும்போது தாய்களாகவும், வழிநடக்கும்போதும் காடுகளிலேயும் ஆறுதலாகவும் இருக்கின்றனர். எவன் பாரியையுள்ளவனோ அவனே நம்பிக்கைக்கு உரியவன். ஆதலால், பாரியை முக்கியமான ஆதரவு. ஜீவித்திருக் கும்போதும் இறந்துபோனபோதும் கஷ்டங்களில் ஸகாயமின்றி அகப்பட்டபோதும் பதிவ்ரதையான பாரியை ஒருத்திமட்டுமே பர்த் தாவை விடாமல் அனுஸரிக்கிறாள். முதலில் இறந்துபோன மனைவி தன்கணவனுக்குப் பரலோகத்தில் காத்திருக்கிறாள். முன்னிறந்த கணவனைக் கற்புடைய மனைவி பின்னேயும் அனுஸரிக்கிறாள். அர சரே! இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் பாரியையைக் கணவன் அடைகிறான். இந்த லோகத்தில் பாரியை தேகத்தை

1 துணை. 2 யஜ்ஞாதிகாரியங்கள் செய்யத்தக்கவர்.
3 ஹிதம்சொல்லுகிறவர்கள்.

வளர்ப்பதற்குரியவள்; ஸ்வர்க்கலோகம் செல்லுகிறவனுக்குக்கட்டு சாதம் போன்றவள்; இந்தக் காரணத்தினாலேதான் பாணிக்கிரகணம் சாஸ்திரத்தில்விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தானே தன்னால் ஜனித்துப் புத்திரனாகிறானென்று தெரிந்தவர் சொல்லுகின்றனர். ஆதலால், கணவன் புத்திரனுக்குத் தாயாகிய தன் பாரியையைத் தாயைப்போலப் பார்க்கவேண்டும். எல்லாருக்கும் புத்திரனென்பவன் தன்னுடைய ஆத்மாவேதான் என்று சொல்லுகின்றனர். நடையும் உருவமும் செய்கையும் சுழிகளும் லக்ஷணங்களும் பிதாக்களிடம் எவ்வாறாகக் காணப்படுகின்றனவோ அப்படியே புத்திரர்களிடமும் இருக்கின்றன. புத்திரர்களுக்குப் பிதாவின் சம்பந்தத்தினாலே தான் நல்லவையும் கெட்டவையுமான ஒழுக்கங்களும் குணங்களும் செய்கைகளும் உண்டாகின்றன. பிதாவானவன், தன் பாரியையிடத்தில் உண்டாக்கப்பட்ட தன் புத்திரனைத் தன் முகத்தைக் கண்ணாடியிற் பார்ப்பதுபோல் பார்த்து, புண்ணியஞ் செய்தவன் ஸ்வர்க்கலோகம் சென்று ஆனந்தமடைவதுபோல் ஆனந்தமடைகிறான். பதிவ்ரதைகளைப் போல் வேஷதாரிகளான ஸ்திரீகள் அன்னியபுருஷனுடைய கர்ப்பத்தை வாங்கிக்கொள்வதினால் தங்கள் பர்த்தாக்களின் குலங்களையும் அழித்துத் தாங்களும் கொடியநரகம் புகுகின்றனர். தம் பாரியையிடம் அவள் நினைத்தபடி பரபுருஷர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட புத்திரர்களைத் தமது புத்திரர்களென்று ஜனங்கள் நினைக்கின்றனர். அவர்கள் புத்திரர்களாயிருந்தும் சத்துருக்களேயாவர். அவர்கள் துவேஷம் செய்வார்கள்; சொன்னதைச் செய்யார்; மாறாகச் செய்வார்; பிதாவும் அவர்களை வெறுப்பான். ராஜரே! தனக்குப் பிறந்தவன்விஷயத்தில் அவ்வாறில்லை. புத்திரன் தன்னை உத்பத்தி செய்த பிதாவைப் பகைக்கமாட்டான். அவ்வாறே, உத்பத்தி செய்த பிதாவும், புத்திரனைப் பகைக்கமாட்டான். ஆதலால், தானே புத்திரனாக இருப்பன். மனத்துயரங்களாலும் மிகுதியான நோய்களாலும் வருந்திக்கொண்டிருக்கும் ஜனங்கள், கோடைக்காலத்தில் தாபமடைந்தவர் தண்ணீரில் ஆறுவதுபோல், தங்கள் மனைவிகளிடம் ஆறுகின்றனர். தூரதேசம்போய் இளைத்துப் பலஹீனர்களாக அழுக்கடைந்த வஸ்திரங்களோடுகூடிய மனிதர்களும் தங்கள் மனைவிகளைக் கண்டு, தரித்திரர்கள் தனலாபமடைந்து மகிழ்வது போல், மகிழ்கின்றனர். அறிவுள்ளவன் தன் சுகமும் சந்தோஷமும் தர்மமும் தன் பார்யைகளிடமிருப்பதை ஆராய்ந்து, அவர்கள் தனக்குப் பிரியமில்லாத சொற் சொன்னாலும் அவர்களுக்குப்பிரியமில்லாத சொல்லைச் சொல்லலாகாது. ஸ்திரீ தன்னில் பாதியென்பது வேத

வாக்கியம். அவள் இவனுடைய தனத்தையும் ஸந்ததிகளையும் தேகத்தையும் உலகவாழ்க்கையையும் தர்மத்தையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் ரிஷிகளையும் பிதிர்க்களையும் காப்பாற்றுகிறாள். பரிசுத்தமான ஸ்திரீகள் தாம் உத்பத்தியாகும் நிலமாக இருக்கின்றனர்; எப்போதும் விடாதவர்கள். ஸ்திரீகளின்றிச் சந்ததியை உண்டுபண்ணுவதற்கு ரிஷிகளாலேயும் எப்படி முடியும்? தேவர்களுக்கும் தங்களை உத்பத்திசெய்விப்பதற்கு ஸாமர்த்தியமேது? உலகங்களில் எல்லாமறிந்தவனுக்கும் ஸ்ருஷ்டிசெய்வது ஸ்திரீகளிடம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சண்டாளஸ்திரீகளிடத்திலுங்கூட ரிஷிகளுக்குப் பிறந்தசிலர் ரிஷிகளாக இருந்திருக்கின்றனர். புதல்வன் புரண்டு தரையிலுள்ள மண் உடம்பில் படிந்தபடி தந்தையின் அங்கத்தைத் தழுவிக்கொள்வானானால், அதைக் காட்டிலும் சிறந்தது என்ன இருக்கிறது? அப்படிப்பட்ட பிதாவாகிய நீர், விருப்பத்துடன் கிட்டவந்து கடைக்கண்ணினால் பார்க்கின்ற இந்த மானியான புத்திரனை எதற்காக அனாதரவு செய்கிறீர்? எறும்புகளும் தங்கள் முட்டைகளை எடுத்துக்கொண்டு போகின்றன; விட்டு விடுவதில்லை. நீர்மட்டும் இவ்விதமான புத்திரனை எல்லாவகையிலும் ஆதரிக்காமலிருப்பது ஏன்? என்னிடத்திற் பிறந்த உமது புத்திரனை நீர் எப்படி எடுக்காமலிருக்கலாம்? காக்கைகளும் குயில்களின் முட்டைகளைத் தம் முட்டைகளென்று நினைத்து வளர்க்கின்றன. எல்லாம் தெரிந்த நீர் இப்படிப்பட்ட புத்திரனை ஏன் மதிக்காமலிருக்கிறீர்? பொதியமலையில் உண்டான சந்தனம் மிகக்குளிர்ச்சியென்று சொல்லுகின்றனரே! அந்தச் சந்தனத்தைக் காட்டிலும் தன் குழந்தையைத் தழுவுவது மேற்பட்டதாகும். தன் பிள்ளை குழந்தைப் பருவத்தில் கட்டிக்கொள்ளும்போது அவனைத் தொடுவது எவ்வாறு இனிமையாக இருக்குமோ அவ்வாறு நல்ல வஸ்திரங்கள் படுவதும் ஸ்திரீகளைத் தழுவுவதும் ஜலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வதும் சுகமாயிரா. புத்திரன்மேலே தொடுவதைப் பார்க்கிலும் அதிக இனிய ஸ்பர்சம் உலகத்தில் இல்லை. பார்வைக்கினியவனாகிய இந்தப்புத்திரன் உம்மைக் கட்டிக்கொண்டு தொடட்டும். மனிதர்களுள் பிராம்மணன் சிறந்தவன். நாலுகாலுள்ளவற்றுள் கோ சிறந்தது. பூஜிக்கத்தக்கவர்களுள் ஆசாரியர் சிறந்தவர். தொடுவதற்கு இனியவற்றுள் புத்திரன் சிறந்தவன். வீரரே! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! மூன்றுவருஷம் நிறைந்தபின், இந்த வீரனாகிய குமாரன் உமது துக்கத்தைப் போக்குவதற்காக என்னிடத்திற் பிறந்திருக்கிறான். இப்போது நான் கட்டளையிட்ட தன்மேல் நீர் அழைப்பதை எதிர்பார்க்கிறான். 'பூருவம்சத்துக் குமாரனாகிய இவன் நூறு அஸ்வமேதங்கள் செய்யப்போகிறான்; அளவற்ற தக்ஷிணைகளுள்ள ராஜஸூயம் முதலான வேறு யாகங்

களையும் செய்யப்போகிறான்' என்று முன்னே என்னுடையபிரஸவ காலத்தில் ஆகாசவாணி எனக்குச் சொல்லிற்று. ஆ! ஆ! வேறு ஊருக்குப்போன மனிதர்களும் திரும்பிவந்து புத்திரர்களை அன்புடன் தங்கள் மடியில்வைத்து உச்சிமோந்து ஆனந்திக்கிறார்களல்லவா? பிராம்மணர்கள் புத்திரர்களுடைய ஜாதகர்மத்தில் வேதங்களிலுள்ள மந்திரக்கோவையைப் பின்வருமாறு படிக்கின்றனர். உமக்கும் அது நன்றாகத் தெரிந்ததுதான். அவையாவன:—'என் ஒவ்வொரு அங்கத்திலிருந்தும் நீ ஜனித்திருக்கிறாய். என் ஹ்ருதயத்திலிருந்தும் அதிகமாக உண்டாயிருக்கிறாய். புத்திரன் என்றபெயருள்ள நானாகவே நீ இருக்கிறாய். அந்த நீ நூறுவருஷகாலம் ஜீவித்திருக்கக் கடவாய். என்னுடைய உயிர் உன்னால் இருப்பது. என்னுடைய ஸந்ததி உன்னால் குன்றாமல் இருக்கவேண்டும். ஆதலால், எனது புத்திரனே! அப்படிப்பட்ட நீ நூறுவருஷகாலம் ஸுகமாக ஜீவித்திருக்கக்கடவாய்'—என்னும் இந்த மந்திரங்களினால் தந்தைகள் புத்திரர்களை உச்சியில் மோக்கின்றனர். முதலில் ஒருவனாக இருந்து பிறகு இரண்டாக ஆயிருக்கிறானென்று உலகச்சொல் இருக்கிறது. இவன் உம்முடைய அவயவங்களிலிருந்து பிறந்தவன். புருஷனிடமிருந்து வந்த மற்றொரு புருஷன். தெளிவான தடாகத்தில் உமது இரண்டாவது உருவைப் பார்ப்பதுபோல் உமது புத்திரனைப் பாரும். தெளிவான தடாகத்தில் சந்திரனைப் பார்ப்பதுபோல் உம்மை என்னிடம் பாரும். ஆகவனீயம் என்னும் அக்னி கார்ஹபத்யம் என்னும் அக்னியிலிருந்து எப்படி எடுக்கப்படுகின்றதோ அப்படியே இவன் உம்மிடமிருந்து எடுக்கப்பட்டவன். நீர் ஒருவராக இருந்து இப்போது இருவராகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறீர். ராஜரே! வேட்டையாடிக்கொண்டிருந்த நீர் ஒரு மானினால் இழுக்கப்பட்டபோது, என் பிதாவின் ஆஸ்ரமத்தில் கன்னிகையாக இருந்த என்னை அடைந்தீர். ஊர்வசி, பூர்வசித்தி, ஸஹஜன்யை, மேனகை, விஸ்வாசி, க்ருதாசி இவ்வாறுவர்தாம் அப்ஸரஸுகளுள்ளே சிறந்தவர்கள். அவர்களில், பிரம்மாவினிடமிருந்து பிறந்த சிறந்த அப்ஸரஸான மேனகையென்பவள் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பூமிக்குவந்து விசுவாமித்திரருக்கு என்னைப் பெற்றாள். ஐசுவர்யமுள்ளவரும் தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்தவரும் இரண்டாவது அக்னியைப் போன்றவரும் பிரம்மாவின் புத்திரரும் விசுவாமித்திரருக்குக் கூடஸ்தருமாகிய குசரென்னும் ராஜரிஷி ஒருவர் இருந்தார். பலவானும் தர்மம் செய்பவருமாகிய குசநாபரென்பவர் குசருடைய புத்திரர். ராஜரே! குசநாபருடைய புத்ரர் காதி. காதியின் புத்ரர் விசுவாமித்ரர். என் பிதா இப்படிப்பட்டவர். என்னுடைய தாயாராகிய மேனகை சிறந்

தவள். அந்த மேனகையென்னும் அப்ஸரஸ் இமயமலையின் சரிவில் என்னைப்பெற்றாள். அந்தத்துஷ்டை ஊரார் பிள்ளையைப்போலவே என்னை எறிந்துவிட்டுச் சென்றாள். அந்தப் புண்ணியமுள்ள பக்ஷிகள் என் பாக்கியத்தினால் வந்துசேர்ந்து சிறகுகளினால் என்னைக் காத்தன. அதனால் நான் சகுந்தலையென்று பெயர் பெற்றேன். அதன் பின், மஹாத்மாவாகிய கண்ணுவமஹரிஷியினாற் பார்க்கப் பட்டேன். அக்நிஹோத்ரம் செய்வதற்கு ஜலத்திற்காகப் போன அம்மஹரிஷியைப் பக்ஷிகள் கண்டு தயாவானாகிய அவருக்கு, அடைக்கலம் வைக்கப்பட்ட ஸொத்தைப்போல என்னைக் கொடுத்தன. கண்ணுவ மஹரிஷி என்னைப்பார்த்து, 'திரேதாக்கினிகள் சந்தோஷப்படுகின்றன' என்று என்மீதுஅன்புவைத்து அரணியைப்போல் என்னை எடுத்துக்கொண்டு தமது ஆச்ரமம் சென்றார். ராஜரே! அந்த மஹரிஷி தாமாகவே கிருபைசெய்து சிறந்த பெண்ணாகிய என்னைத் தம் பெண்ணைப்போல் நடத்தினார். ராஜரே! நான் விசுவாமித்திரர் பெண்; கண்ணுவ மஹரிஷியினால் வளர்க்கப்பட்டவள். ராஜரே! யௌவனப் பருவத்திலிருக்கும்போது ஜனமில்லாத ஆச்ரமத்தில் பர்ணசாலையில் கன்னிகையாயிருந்த என்னை நீர் கண்டீர். யாருமில்லாத ஆச்ரமத்தில் பிதா இல்லாமல் தெய்வத்தினால் தூண்டப்பட்ட என்னை ரஹஸ்யத்தில் உண்மையும் பிரியமுமான பேச்சுக்களினால் நீர் ஸந்ததிக்காகக் கேட்டுக்கொண்டீர். அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றையும் வேண்டி நீர் ஆச்ரமத்தில் வாஸம் செய்தீர். காந்தர்வமென்னும் சாஸ்திரோக்த விவாஹத்தினால் என்னைப் பாணிக்ரஹணம் செய்தீர். அந்த நான் எனது குலத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் பொய்யாமையையும் தர்மத்தையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு உம்மை இப்போது சரணமடைந்திருக்கிறேன். ஆதலால், 'ஆகட்டும்' என்று பிரதிஜ்ஞைசெய்த அந்தச் சொல்லைப் பொய்யாக்குவது உமக்குத் தகாது. லோகநாதராகிய நீர் உமது தர்மத்தைப் பின்னே தள்ளி, உம்மையே கணவராக உடையவளும் பிழையில்லாதவளுமாகிய நான் வந்திருக்க என்னை விடத்தகாது. ராஜரே! நான் முன் ஜன்மத்தில் என்ன பாபகர்மஞ் செய்தேனோ; ஏனெனில், குழந்தைப் பருவத்தில் பெற்றோரால் விடப்பட்டேன்; இப்போது உம்மால் விடப்பட்டேன். விடப்பட்ட நான் ஆச்ரமத்துக்குப் போகவே போவேன். உமது புத்திரனாகிய இந்தக் குழந்தையைமட்டும் நீர் விட்டுவிடாதீர்' என்றாள்.

இப்படிச் சொல்லக்கேட்ட துஷ்யந்தன், 'சகுந்தலையே! உன்னிடத்தில் புத்திரன் பிறந்ததைப்பற்றி எனக்குத் தெரிய

வில்லை. பெண்கள் பொய்சொல்வர். உன்சொல்லை எவன் நம்பு வன்? முக்கியமாக என்னிடத்தில் இந்த நம்பத்தகாத சொல்லைச் சொல்லுகிற நீ வெட்கப்படவில்லை. கெட்ட ரிஷிப்பெண்ணே! செல்லலாம். தவத்தில் தீவ்ரமுள்ள விசுவாமித்ரமஹரிஷி எங்கே! அந்த மேனகை யென்னும் அப்ஸரஸ் எங்கே! இப்படிக் கதியில் லாமல் ரிஷிவேஷம் கொண்ட நீ எங்கே! இந்த உன்னுடைய புத் திரன் சிறுவனாக இருந்தும் பெரிய தேகமுள்ளவனாகவும் மிகுந்த பலமுள்ளவனாகவும் இருக்கிறான். எப்படி மரத்தினடிபோல் கொஞ்ச காலத்தில் கிளம்பிவிட்டான்? உனதுபிறப்பு வெகுதாழ்வானது. உன்னை வியபிசாரியென்று நினைக்கிறேன். மேனகைக்கு இஷ்டம் போல் காமம்வைத்த சினேகத்தினால் பிறந்தவளாக அல்லவோ இருக்கிறாய்? ரிஷிகன்னிகையே! நீ சொல்லுவது ஒன்றும் எனக்குத் தெரிந்ததாயில்லை. உலகத்தில் பெண்களனைவரும் கொடியவர்கள்; காமத்தை முக்கியமாகக் கொண்டவர்கள். எல்லாப் பெண்களும் அயலாருக்குட்படுகிறவர்கள். எல்லாரும் கோபத்தை மேற்கொண் டவர்கள். பெண்களெல்லாரும் பொய்சொல்லுகிறவர்கள். கண்ணு வரைப்பற்றி நீ பேசத்தகாது. உன் தாயாராகிய மேனகை தயையற்றவள்; வியபிசாரி அவள் உன்னை இமயமலைச் சரிவில் [1] நிர்மாலியத்தைப்போல் எறிந்துவிட்டாள் அல்லவா? அந்த க்ஷத்தி ரிய ஜாதியில் பிறந்த உன் பிதாவாகிய விஸ்வாமித்திரரும் தயையில் லாதவர். பிராம்மணராக ஆவதற்கு ஆசைகொண்டவர்; காமத் துக்குட்பட்டவர்; தேவஸ்திரீ விஸ்வாமித்திரருக்குத் தன் இஷ்டப்படி யே பெற்றாளென்று சொல்லுகிறாய். வியபிசாரியே! ஆ! ஆ! உன் னுடைய பிறப்பே ஜனங்களால் இகழப்பட்டதென்று நான் நினைக் கிறேன். மேனகை அப்ஸரஸுகளுள் சிறந்தவள். உன்பிதாவோ மஹரிஷி. அவரிருவருக்கும் பெண்ணாகிய நீ ஏன் வியபிசாரியைப் போல் பேசுகின்றாய்? உன்ஜாதியும் இழிவானது. நல்ல குலத்திற் பிறந்தவளென்று நீ சொல்லிக்கொள்ளுகிறாய். பெற்றுவிடப்பட்ட நீ குபிலைப்போல் பிறரால் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறாய். பாபங்களி னால் கெட்டபுத்தி வளர்க்கப்படுவதுபோல் நீ வளர்க்கப்பட்டாய். கண்ணுவர் உனக்கு வளர்த்த தகப்பனாரா? ரிஷிப்பெண்ணே! நீ பிதற்றுகிற இந்தச்சொல் நம்பத்தகாது. அதை ராஜாவினிடத் திற் சொல்லுகிறாய். விரும்பின இடத்திற்குச் செல்லலாம். ரிஷிப் பெண்ணே! பொன், ரத்னம், முத்து, ஆடை, ஆபரணங்கள் இவற்

---

[1] தேவதைகளைப் பூஜித்துக் கழித்த பொருள்.

றில் எதை நீ அநுபவிக்க விரும்புகிறுயோ அதை வாங்கிக்கொள். நான் உன்னைப் பார்க்க விரும்பவில்லை. இதைவிட்டு உன் இஷ்டப் படி போகலாம்' என்றான்.

தொண்ணூற்றேன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துஷ்யந்தனைக் கோபித்துச் சகுந்தலை புத்திரனுடன் திரும்புவது.)

சகுந்தலை சொல்லுகிறுள் :—'ராஜரே! பிறருடைய துவாரங்கள் [1] கடுகளவாயிருப்பினும் அவற்றை நீர் பார்க்கிறீர். உம்முடையவை [2] வில்வப்பழவளவாயிருப்பினும் அவற்றைப்பார்த்தும் பார்க்காமலிருக்கிறீர். மேனகை தேவர்களிலேயே இருப்பவள்; தேவரும் மேனகையை அனுஸரிப்பவர். துஷ்யந்தராஜரே! உமது பிறப்பைப்பார்க்கிலும் என் பிறப்புத்தான் மேலானது. ராஜரே! நீர் பூமியில் சஞ்சரிக்கிறீர். நான் வானத்தில் சஞ்சரிக்கிறேன். மஹா மேருவுக்கும் கடுகுக்குமிருப்பதுபோல் நம்மிருவருக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது; பாரும். ராஜரே! நான் தேவேந்திரன், குபேரன், யமன், வருணன் இவர்களின் இருப்பிடங்களுக்குச் செல்வேன். என் பிரபாவத்தைப் பாரும். மஹாராஜரே! முன்னர் உமது கூடஸ்தரான ஆயு என்னும் ராஜா, ஊர்வசி என்னும் அப்ஸரஸினிடத்தில் உண்டாக்கப்பட்ட புத்திரர். அநேக மகரிஷிகளும் வீரர்களான க்ஷத்திரியர்களும் அப்ஸரஸுகளிடம் உண்டாக்கப்பட்டவர்கள். ரிஷிகளுக்குத் தாயைப்பற்றிய தோஷமில்லை. ராஜரே! நான் சொல்லப்போகிற ஜனவாக்கியம் கூட உண்மையாகவே இருக்கிறது. உமக்கு அதை உதாரணம் காட்டுவதற்காகச் சொல்லப்போகிறேன்; த்வேஷத்தாலன்று. அதைக் கேட்டு நீர் மன்னிக்கக்கடவீர். குரூபியாயுள்ளவன் கண்ணாடியில் தன் முகத்தைப் பார்க்காதவரையில் தன்னை மற்றவரைக் காட்டிலும் மிகுந்த அழகுள்ளவனாக நினைக்கிறான். எப்போது விகாரமான தன் ரூபத்தை அவனே கண்ணாடியிற் பார்க்கிறானோ அப்போது வெட்கமுற்றுத் தனக்கும் [3] பிறருக்குமுள்ள வேற்றுமையை அறிந்துகொள்வான். மிக்க அழகு பொருந்தினவன்

---

[1] கடுகு நுழையுமளவு. [2] பில்வப்பழம் நுழையுமளவு.

[3] இங்கு வேறுபாடம் கொள்ளப்பட்டது.

யாரையும் இகழ்வதில்லை. மிகுதியாகக் கெட்டசொற்களைச் சொல்பவன் இவ்வுலகத்தில் [1] விரூஷகனாகிறான். மதம்பிடித்த யானைகள் தலைகள்மீது புழுதிகளைப் போட்டுக்கொள்வதனால் எப்படி மகிழ்கின்றனவோ அப்படியே துஷ்டபுத்தியுள்ளவன் [2] அன்னியர்களைத் தூஷித்துச் சந்தோஷமடைகிறான். உண்மையையும் தர்மத்தையும் விட்டுத் தவறின மனிதனைக் கண்டால் சீறியபாம்பைக் கண்டதுபோல் மிகுந்த நாஸ்திகனான மனிதனும் அஞ்சுகிறான். ஆஸ்திகனைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா? தான் தன்னைப்போன்ற புத்திரனை உத்பத்திசெய்து அவனையே நிந்திக்கிறவனுக்கு க்ஷேமத்தைத் தேவர்களே அழித்துவிடுகின்றனர். அந்த நிமித்தத்தில் இவனைக் [3] கலி ஆக்ரமிக்கிறது. பிறருக்கு நன்மை செய்யாதவனிடத்தும் பொய்யனிடத்தும் சுத்தமில்லாதவனிடத்தும் நாஸ்திகனிடத்தும் துராசாரனிடத்தும் ஆசாரம் தப்பினவனிடத்தும் உடனே கலி வருகின்றது. தர்மஞ்செய்பவரிடம் கலி வருவதில்லை. மூடன், பேசுகிற மனிதர்களுடைய நல்லவையும் கெட்டவையுமான சொற்களைக் கேட்டபிறகு, விஷ்டையைப் பன்றி எடுப்பதுபோல் கெட்டசொல்லை மாத்திரம் எடுத்துக்கொள்ளுகிறான். அறிவுள்ளவனோவெனின், பேசுகிற மனிதர்களின் நல்லவைவும் கெட்டவையுமான சொற்களைக் கேட்டபிறகு, ஹம்ஸம் ஜலத்திற்கலந்தபாலை எடுப்பதுபோல் குணமுள்ள சொல்லைமாத்திரம் எடுத்துக்கொள்ளுகிறான். தெளிவில்லாத புத்தியுள்ளவன் தான் கெட்டஎண்ணமுள்ளவனாயிருப்பதை அறிந்து பிறரிடத்தும் தன் குணங்களுக்கொப்பான குணங்களையே கிரஹிக்கிறான். அதமர்கள் தங்களால் தாங்கமுடியாத பிறர்புகழென்னும் தீயினால் சுடப்பட்டு அவர்களின் வழியை அனுசரிக்க முடியாமல் அவர்கள்மீது தூஷணங்களை மிகுதியாகச் செய்கின்றனர். யோக்கியன் பிறரைத் தூஷிப்பதனால் எப்படி வருத்தப்படுகிறானோ அப்படியே அயோக்கியன் அயலாரைத் தூஷிப்பதனால் ஆனந்தமடைகிறான். மூர்க்கர்கள் பிறரை நிந்திப்பதிலேயே முக்கியமாகக் கவனமுள்ளவர்களாக இருக்கின்றனர். ஸாதுக்கள் பிறரை நிந்தியாமலிருப்பதில் முக்கியமாகக் கவனமுள்ளவர்களாக இருக்கின்றனர். ஸத்புருஷன் பெரியோர்களை வந்தனஞ்செய்து எவ்வாறு திருப்தியை அடைகிறானோ அவ்வாறே மூர்க்கன் யோக்

---

1 இங்கு வேறுபாடம் கொள்ளப்பட்டது.

2 பிறரைத் தூஷிப்பது தனக்கே பாபமாதலின் அது தன்மேல் புழுதியைப் போட்டுக்கொள்வது போலானது. 3 பாபம்.

கியர்களைத் தூஷித்துத் திருப்தியடைகிறான். மூர்க்கர் பிறர் குற்றங்களையே கவனித்துக்கொண்டு தங்கள் குற்றங்களை அறியாமல் சுகமாக ஜீவிக்கின்றனர். அதனாலேதான், தாங்கள் பிறர் நிந்திப்பதற்குரியவர்களாயிருக்கப் பிறரை அவ்வகையாகச் சொல்லுகின்றனர். தாங்கள் துர்ஜனர்களாயிருப்பவர் யோக்கியனைத் துர்ஜனனென்று சொல்லுவாராயின் லோகத்தில் இதற்கு மேற்பட்ட பரிஹாஸம் வேறொன்றுமில்லை. ஜனங்களுக்குக் கொடுமையான மனவருத்தமுண்டாக்குவதனால் ஒருவன் துயரமடைவது திண்ணம். [1] பிதிர்க்கள் புத்திரனைக் குலத்தின் ஸந்ததிவிருத்திக்கு ஆதாரமென்று சொல்லுகின்றனர். ஆதலால், எல்லாத் [2] தர்மங்களுக்கும் மேற்பட்டவனாகிய புத்திரனை எவனும் விட்டு விடுதல் தகாது. தன் தர்மபத்தினிக்குப் பிறந்தவர்களையும் நாதனில்லாமல் அகப்பட்டவர்களையும் [3] ஸ்வீகாரம் செய்யப்பட்டவர்களையும் அபிமானித்து வளர்க்கப்பட்டவர்களையும் கிரயத்துக்கு வாங்கப்பட்டவர்களையும் விவாகமில்லாத கன்னிகைகளிடம் பிறந்தவர்களையும் புத்திரர்களென்று மனு சொல்லியிருக்கிறார். அந்த அறுவரும் தாயபாகம் பெறத்தக்க பந்துக்கள். மற்ற அறுவர் தாயபாகம் பெறத்தகாத பந்துக்கள். மனிதர்களுக்குத் தர்மத்தையும் கீர்த்தியையும் உண்டுபண்ணுகிறவர்களும் மனமகிழ்ச்சியை விருத்திசெய்கிறவர்களும் புண்ணியக் கப்பல்களுமான புத்திரர்கள் பிறந்து பிதிர்க்களை நரகத்திலிருந்து காப்பாற்றுகின்றனர். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! ஆதலால், நீர் உமது புத்திரனை விடத்தகாது. அரசரே! ஆதலால், புத்திரனையும் சத்தியத்தையும் காப்பாற்றும். இவ்விரண்டையுமே காப்பாற்றும்; பொய் சொல்லவேண்டாம். ராஜரே! உம்முடைய [4] ஆத்மாவையும் ஸத்தியத்தையும் [5] தர்மத்தையும் காப்பாற்றக் கடவீர். ராஜஸிம்மமே! நீர் கபடத்தை வஹிக்கத்தகாது. [6] ஒரு குளம் நூறுகிணறுகளைப் பார்க்கிலும் சிறந்தது. ஒரு யாகம் நூறுகுளங்களைப் பார்க்கிலும் சிறந்தது. ஒரு புத்திரன் நூறு

---

1 கூடஸ்தர்கள்.

2 நரகத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதினால் புத்திரனைத் தருமமென்றது.

3 'தன்னால் உபநயனம் முதலான ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்டவரையும்' என்பது பழைய உரை.

4 புத்ரனையும்.

5 தான் கலியாணஞ்செய்த மனைவியை விடாமலிருப்பது தர்மம்.

6 கிணறுகட்டுவது, குளம் வெட்டுவது, யாகஞ்செய்வது, ஸத்யம் சொல்வது, புத்திரோத்பத்தி ஆகிய தர்மங்களின் சிறப்பைச்சொன்னது.

பாகங்களிலும் சிறந்தவன். ஸத்யமானது நூறு புத்திரர்களைவிடச் சிறந்தது. ஆயிரம் அஸ்வமேதங்களையும் ஒரு ஸத்யத்தையும் தராசில் நிறுத்தால் ஆயிரம் அஸ்வமேதங்களைப் பார்க்கிலும் ஒருஸத்தியமே மிகுந்திருக்கும். ராஜேந்திரரே! எல்லா வேதங்களையும் ஓதுவதும் எல்லாப் புண்ணியதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்வதும் ஸத்யத்தின் பதினறில் ஒருபாகத்திற்கு ஈடாகா. ஸத்யத்துக்கொப்பான தர்மமில்லை. ஸத்யத்துக்கு மேற்பட்டதொன்றுமில்லை. அஸத்யத்திற்கு மேற்பட்ட கொடிய பாபம் இவ்வுலகத்திலில்லை. ராஜரே! ஸத்யம் உயர்ந்த தர்மம். வாக்குத்தத்தம் ஸத்யத்துக்கும் மேற்பட்டது. ராஜரே! வாக்குத்தத்தத்தை விட்டுவிடாதீர். உம்முடைய சிநேகம்[1] ஸத்யமாக இருக்கட்டும். அரசரே! எந்தப் பாபியானவன் ஒரு காரியத்தைச்செய்து அதை மறந்துபோகிருனே அவன் பொய்யனுவதனல் அந்த மறப்பதைப்போன்ற பாபம் ஒன்றும் இவ்வுலகத்தில் இல்லை. ஸத்யத்தைப்பற்றியும் அஸத்யத்தைப்பற்றியும் உமது உள்ளமே அறிந்திருக்கிறது. ஆதலால், தர்மத்தினல் உமது நன்மையைப்பற்றிய ஆலோசனையை நீர் செய்யக்கடவீர். எவன் சத்ருவையும் மித்ரனையும் காமக்ரோதங்களினலும் த்வேஷத்தினலும் மோசம் செய்யாமலிருக்கிருனே அவன் மட்டுமே உத்தம புருஷன். நீர் என்னிடத்தில் சேர்ந்தது பொய்யாயிருந்தாலும் நான் சொல்வதை நீர் நம்பாமலிருந்தாலும் நான் ஆஸ்ரமத்திற்கே போக விரும்புகிறேன். உம்மைப்போன்றவனிடத்தில் சிநேகமில்லை. இவன் உமது புத்ரன் என்பதைப்பற்றி ஸம்சயமிருந்தால், நீரே புத்தியினலாராய்ந்து நிச்சயம் செய்யலாம். எவனுடைய நடையும் குரலும் ஞாபகசக்தியும் பொய்யாமையும் ஒழுக்கமும் கல்வியும் பராக்கிரமமும் அஞ்சாத ஸ்வபாவமும் அபிப்பிராயமும் சுழிகளும் மயிர் வரிசைகளும் எவனுடைய நடை முதலியவற்றிற்கு ஒப்பாக இருக்கின்றனவோ அவன் அவனுடைய புத்திரனென்பதில் ஐயமில்லை. ராஜரே! உமக்கும் இவனுக்கும் இருக்கிற ஒப்புமையினல் இவன் உம்முடைய தேகத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பிரதிபிம்பமாக இருக்கிருன். ராஜரே! 'பிதாவே!' என்றழைக்கிற குழந்தையை வீணுக விடாதேயும். [2] கழுதைப் பாலில்லாமலும் என் பிள்ளை பால் குடிப்பன். மேலும், வேந்தரே! மஹாமேருவைக் கிரீடமாகத் தரித்த இந்த நாலு கடல்களும் சூழ்ந்த புவனியை என் புத்ரன் நீர் இல்லாமலே ஆளப்போ

---

[1] ஸபலமாக.

[2] ராஜ்யஸுகம் கழுதைப்பால்; யோகஸுகம் பசுவின்பால்.

கிறான். 'சகுந்தலையே! உன் பிள்ளை சக்கரவர்த்தியாகப்போகிறான்' என்று தேவேந்திரனே சொல்லியிருக்கிறான். அது வீணாகாது. தேவதூதர்கள் முதலான அனேகரை நான் சாக்ஷியாக இருக்கச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவர்கள் நிஜம் அல்லது பொய் என்பதைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அதிர்ஷ்டமில்லாத நான் சாக்ஷிகளில்லாமல் வந்தவழியே செல்லப் போகிறேன்' என்கிற இவ்வளவு சொல்லைச் சொல்லி, சகுந்தலை புறப்பட்டாள். கோபத்தினால் உண்டான அக்கி புகையுடன் அவள் தலையில் காணப்பட்டது. பிறகு, தன்னுள் உண்டான கோபமென்னும் தீயைத் தன் அங்கங்களிலேயே அடக்கிக்கொண்டு அழகான அங்கமுள்ள சகுந்தலை புத்திரனுடன் வனத்திற்கே புறப்பட்டாள்.

நூறுவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அசரீரிவாக்குச் சொன்னதன்மேல் ராஜா சகுந்தலையை அங்கீகரித்துப் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வது.)

பிறகு, ரித்விக்குக்களாலும் புரோகிதர்களாலும் ஆசாரியர்களாலும் மந்திரிகளாலும் சூழப்பட்ட துஷ்யந்தனை நோக்கி ஆகாயத்தில் ஓர் அசரீரி வாணி சொன்னதாவது:—'தாய் தோற்பை போன்றவள்; புத்ரன் பிதாவைச் சேர்ந்தவன். எவன் எவனுக்குப் பிறந்தானோ அவன் அவனே தான்; இந்தத் துஷ்யந்தபுத்ரனை எடுத்துக்கொள். சகுந்தலை ஸத்தியமாகவே சொல்லுகிறாள். ஒவ்வோர் அங்கத்திலிருந்தும் ஒவ்வோர் அங்கத்தைப்பெற்றுப் பிதாவினிடத்திலிருந்து நேரே புத்ரன் உண்டாகிறான். பூருவம்சத்தவனே! ஆதலால், உன்னுடைய ஆத்மாவே (சரீரமே) புத்திரனென்ற பெயரோடிருக்கிறது. தான் கர்ப்பாதானம் செய்து மறுபடி தானே பிறந்தவனாகிய இந்தப்புத்ரனை நீ காப்பாற்று. பதிவ்ரதையான சகுந்தலையை நீ பூஜிக்கவேண்டும்; அவமதிக்கலாகாது. பெண்கள் ஒப்பில்லாத பரிசுத்த வஸ்து. துஷ்யந்தனே! இது தர்மசாஸ்திரத்தை அனுஸரித்தது. ஏனெனில், ஒவ்வொரு மாதத்திலும் ருதுகாலம் இவர்களுடைய பாபங்களைப்போக்கிவிடுகிறது' என்பது.

அவ்வாறு சொன்னபின், நாலுபக்கத்திலுமுள்ள தேவர்களெல்லோரும், துஷ்யந்தனைப் பார்த்து, 'இந்தப் புத்திரன் உன் சரீரத்திலிருந்து கர்ப்பாதானம் செய்யப்பட்டவன். சகுந்தலையை

நிராகரிக்காதே. ராஜனே! புத்திரன் தனக்கு வித்துப்போட்டவனை நரகத்திலிருந்து தூக்கிவிடுகிறான். நீ இந்தப் புத்திரனுக்குக் கர்ப்பாதானம் செய்தவன். சகுந்தலை ஸத்யமாகச் சொல்லுகிறாள். கணவனே மனைவியின் கர்ப்பத்தில் பிரவேசிக்கிறான். அவனே அவளிடம் மறுபடியும் ஜனிக்கிறான். இவ்வாறு இவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் காரணமாக இருக்கின்றனர். சகுந்தலையை நிராகரிக்காதே. தன் சரீரத்தை இரண்டாகச்செய்து பிரிக்கப்பட்ட புத்திரனைத்தான் மனைவி பெறுகிறாள். துஷ்யந்தராஜனே! ஆதலால், சகுந்தலையின் புத்திரனை எடுத்துக்கொள். இது சிறந்த ஐஸ்வரியம்; விடத்தகாதது. உன் உயிரானபுத்திரனைக் காப்பாற்று. துஷ்யந்தனே! மஹாத்மாவும் பூருவம்சத்தவனுமாகிய சகுந்தலையின் புத்திரனை எடுத்துக்கொள். இவனை நீயாகவும் எங்கள் சொல்லுக்காகவும் தாங்கிக்கொள்ளவேண்டியிருப்பதனால் இந்த உன் புத்திரனுக்குப் பரதனென்று பெயர் இருக்கட்டும். பரதனாலுண்டானபுகழ் பாரதி என்னப்படும். இவனால் இந்தக் குலத்திற்கே பாரதமென்ற பெயர்வரும். இவனுக்குப் பிந்தினவரும் முந்தினவரும் பாரதர்களே யாவார்' என்று சொன்னார்கள்.

இவ்வாறு பதிவ்ரதையென்றுசொல்லித் தேவர்களும் தவத்தையே தனமாக உடைய ரிஷிகளும் சந்தோஷத்துடன் பூமாரி பெய்தனர். துஷ்யந்தன், அந்தத் தேவர்களுடைய சொல்லைக்கேட்டு, ஸிம்மாஸனத்திலிருந்தெழுந்து தேவர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்து, சந்தோஷத்துடன் புரோகிதர்களையும் மந்திரிகளையும் நோக்கி, 'நீங்களும் இந்தத் தேவதூதன் சொல்லைக்கேளுங்கள். தேவர்களும், மஹரிஷிகளும் சொல்லுவதையும் கேளுங்கள். நானும் இவர்கள் சொன்னபடி இவனை எனக்குப்பிறந்த புத்திரனென்றே அறிகிறேன். இவளுடைய பேச்சினால்மட்டும் நான் இவனை எனது புத்திரனாகக் கிரஹிப்பேனாயின் ஜனங்களுக்கு ஸந்தேகமுண்டாகும். அப்படி ஏற்றுக்கொள்வதனால் இவன் நிச்சயிக்கப்படமாட்டான்' என்றுசொன்னான். அப்போது, ராஜா அவளைத் தேவர்கள் மஹரிஷிகள் சொல்லினால் தெளிவாக நிச்சயம்செய்துகொண்டு திருப்தியோடும் மகிழ்ச்சியோடும் அந்தப் புத்திரனை அழைத்தான். அதன் பிறகு, ராஜா அந்தப்புத்திரனுக்கு மகிழ்ச்சியுடனும் ஸ்நேகத்துடனும் பிதா செய்யவேண்டிய ஜாதகர்மம் முதலிய கர்மங்களை யெல்லாம் செய்தான். அவனை உச்சியில்மோந்து சினேகத்துடன் தழுவிக்கொண்டான். பிராமணர்களால் பூஜிக்கப்பட்டும் வந்திகளால் துதிக்கப்பட்டும் அவ்வரசன் புத்ரனைத் தொடுவதனாலுண்டான மிகுந்த ஆனந்தத்தையடைந்தான். தர்மம்

தெரிந்த ராஜா தனது பாரியையாகிய சகுந்தலையையும் தர்மப்படி கௌரவித்தான்.

பிறகு, ராஜா, அவளை (நோக்கி), இனிய சொற்களை முன்னிட்டுச் சொன்னதாவது :—‘ நம்மிருவருடைய ஸம்பந்தமும் முன்னே ஜனங்களுக்குத் தெரியாமலிருந்தது. மறுபடியும் இப்போது ஜனங்களுக்குத் தெரியும்படி ஸம்பந்தம் செய்யப்பட்டது. ஆதலால், நம்முடைய ஸம்பந்தத்திற்கு முன் நடந்த நிமித்தத்தைப் பற்றி இவ்வாறு பேசினேன். நீ ஸ்திரீயாயிருப்பதனால் நான் விவாகம் செய்துகொண்டதைப்பற்றி இந்தலோகம் ஸந்தேகிக்கவும் கூடும். ஆதலால், உன்னிடத்தில் அந்த ஸந்தேகம் தெளிவதற்காக நான் இந்த விசாரணை செய்தேன். தேவியே! வெவ்வேறு பிரிவுகளாகவுள்ள பிராமணர்களும், க்ஷத்திரியர்களும், வைசியர்களும், சூத்ரர்களும், பதிவ்ரதையென்று தெளிவாகத் தெரிந்த உன்னைக் கௌரவிப்பர். இந்தப் புத்திரனும் ராஜ்யத்திற்காக வரிக்கப்பட்டிருக்கிறான். நீ முதல் மஹிஷியாக இரு. பிரியமானவளே! நீ மிகுந்த கோபத்துடன் என்னை அப்பிரியமான வார்த்தை சொன்னாயே. விசாலமான கண்களையுடையவளே! அழகானவளே! நீ அன்புள்ளவளாதலால் அதை நான் பொறுத்தேன். விசாலமான கண்களையுடையவளே! பொய்யாயிருந்தாலும் இன்னாததாயிருந்தாலும் சொல்லத்தகாததாயிருந்தாலும் மிகுந்த பாபமாயிருந்தாலும் நான்சொன்ன கெட்டசொல்லை நீயும் இவ்வாறே பொறுக்கவேண்டும். புருஷன் செய்த பிழையைப் பொறுப்பதனால் ஸ்திரீகள் பதிவ்ரதா தர்மத்தை அடைகின்றனர்’ என்று சொன்னான்.

பாரதரே! அந்த ராஜரிஷியாகிய துஷ்யந்தன் இவ்வாறு சொல்லி அழகாக நடக்கின்ற தனக்குப்பிரியமான அந்தப் பட்டமஹிஷியை அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஆடைகளாலும் அன்னபானங்களாலும் சிறப்பித்து ரதந்தரியையென்னும் தன் தாயிடம்போய், ‘ புகழ்பெற்றவளே! இவன் எனக்கு வனத்திற் பிறந்த புத்திரன்; உன் வ்யஸனத்தைப் போக்குகிறவன். உன்னுடைய பேரனால் நான் இப்போது [1] கடனிலிருந்து விடுபட்டேன். இவள் விசுவாமித்திரருக்குப் பெண்; கண்ணுவரால் வளர்க்கப்பட்டவள்; உன் மருமகள். சிறந்த பாக்கியமுள்ளவளே! சகுந்தலையினிடம் தயை செய்’ என்று சொன்னான். அந்த ரதந்தரியை, தன்புத்ரனான துஷ்யந்தன் சொன்னதைக்கேட்டுப்

1 பிதிரர்கடன்.

பேரனைத் தழுவிக்கொண்டாள். கால்களில் விழுந்த சகுந்தலையைக் கைகளாலணைத்து ரதந்தரியை ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

ரதந்தரியை, சகுந்தலையைப் பார்த்து, 'நீ சொன்னது ஸத்யம். துஷ்யந்தனுடைய லக்ஷணங்களை இந்தக் குழந்தையினிடம் நான் பார்க்கிறேன். விசாலமான கண்களையுடையவளே! உன் புத்ரன் சக்ரவர்த்தியாகப்போகிறான். விசாலாக்ஷீ! உன் கணவன் மூன்று லோகங்களையும் ஜயிப்பவனாவான். பெண்ணரசியே! நீ உயர்ந்த போகங்களை அனுபவிப்பாயாக' என்றாள். இப்படி ரதந்தரியையினாற் சொல்லப்பட்ட சகுந்தலை மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தாள். அப்போது, ராஜா சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்து எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சகுந்தலையை முதல் மஹிஷியாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து பிராமணர்களுக்கும் சேனைத்தலைவர்களுக்கும் தனங்களைக் கொடுத்துச் சகுந்தலையின் புத்திரனாகிய தன் மைந்தனுக்குப் பரதனென்று பெயரிட்டு அவனுக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தான். பரதனிடத்தில் ராஜ்யபாரத்தை ஒப்பித்து அரசன் க்ருதார்த்தனானான். பிறகு, துஷ்யந்த மஹாராஜன் நூறு வருஷங்கள் நிரம்ப ராஜ்ய பரிபாலனஞ்செய்து அப்பால் வனத்திற்குச் சென்று ஸ்வர்க்கலோகம் அடைந்தான்.

நூற்றோராவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பரதனுடைய வம்சம்.)

அந்தப்பரதன், துஷ்யந்தனிடமிருந்து ராஜ்யத்தைக் கிரமப்படி அடைந்தான். மஹாத்மாவாகிய அந்தப் பரதனுடைய பரிசுத்தமான அந்த ராஜ்ய வியாபாரம் தேவர்க்குரியதும் தோல்வியடையாததும் ஜனங்களால் மிகச் சிலாகிக்கப்பட்டதுமாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டு நடந்தது. அவன் அரசர்களை ஜயித்துத் தனக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களாகச் செய்தான். ஸாதுக்களுடைய தர்மத்தை அனுஷ்டித்த பராக்கிரமசாலியான அந்தராஜா எல்லாவற்றிற்கும் மேலான புகழையடைந்து பூமி முழுமைக்கும் ஈசுவரனாகிய சக்கரவர்த்தியாகி இருந்தான்; தேவர்களுக்கு ராஜாவாகிய இந்திரனைப்போலவே அனேக யாகங்களைச்செய்தான். தக்ஷருக்கு ஒப்பான கண்ணுவ மஹரிஷி, மிகுந்த தக்ஷிணைகளுடன் அவ

னுக்கு யாகம் செய்வித்தார். அவன் [1] கோவித்தம் என்று சொல்லப்பட்ட சிறப்புள்ள அஸ்வமேத யாகத்தைச் செய்தான். பரதன் அந்த யாகத்தில் கண்ணுவ மஹரிஷிக்கு ஆயிரம் [2] பத்மங்கள் பொன்னைக் கொடுத்தான். அவன் யமுனைக் கரையிலிருந்து கொண்டு, அங்கே அனேக நூறு அஸ்வமேத யாகங்களைச் செய்தான். ஸரஸ்வதிக்கரையில் முந்நூறு அஸ்வமேதங்களைச் செய்தான்; கங்கைக்கரையில் நானூறு அஸ்வமேதங்களைச் செய்தான். துஷ்யந்தனுக்கும் சகுந்தலைக்கும் புத்ரனாகிய பரதனென்னும் அரசன் இவ்வாறு யாகங்களைச்செய்தான். பரதவம்சத்திற்கு அவன் காலம் முதலாகப் பெரும்புகழ் பரவியது. பரதனுக்கு உயர்ந்த ஸ்திரீகளிடமிருந்து தனித்தனியே புத்திரர்கள் பிறந்தனர். அப்போது ராஜா அந்தப் புத்திரர்கள் தனக்குத் தகுந்தவர்களல்லரென்று நினைத்து அவர்களை ஆதரிக்கவில்லை. பிறகு, அந்தப் புத்திரர்களைத் தாய்மார்கள் கோபத்துடன் யமனிடத்திற்கு அனுப்பினர். அதனால், அந்த ராஜாவுக்கு அந்தப் பிள்ளைகள் பிறந்தது வீணாகிவிட்டது. பாரதரே! அதன்பின், பரதன் பெரிய யாகங்களைச் செய்து அப்போது பரத்வாஜ மஹர்ஷியின் அனுக்ரஹத்தினால் புமன்யுவென்னும் புத்ரனை அடைந்தான். பரதஸ்ரேஷ்டரே! பூருவம்சத்தவரைச் சந்தோஷிக்கச் செய்கின்ற பரதன், அந்தப் புத்திரன் பிறந்தபிறகுதான் தன்னைப் புத்திரவானென்று நினைத்து, அந்தப் புமன்யுவுக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தான். அதன்பின், புமன்யுவுக்குத் திவிரதன் என்னும் குமாரன் பிறந்தான். புமன்யுவுக்குப் புஷ்கரிணி யென்பவளிடம் ஸுஹோத்ரன், ஸுஹோதா, ஸுஹவிஸ், ஸுயஜுஸ், ரிசீகன் என்னும் புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுள் ஜ்யேஷ்டனாகிய ஸுஹோத்ரன் பூர்வ ராஜாக்களுடைய ராஜ்யத்தை அடைந்தான். அவன், ராஜஸூயம் அஸ்வமேதம் முதலிய அனேக யாகங்களைச் செய்தான். ஸுஹோத்ரன் யானைகளும் பசுக்களும் குதிரைகளும் பலவகையான ரத்னங்களும் நிரம்பினதும் கடலை ஆடையாகவுடையதுமான பூமி முழுவதையும் ஆண்டான். யானைகளும் குதிரைகளும் தேர்களும் நிறைந்ததும் மனிதர்கள் மிகுதியாக நிரம்பினதுமாகிய அவனுடைய பூமி மிகுந்த பாரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு அமிழ்ந்ததுபோலிருந்தது. அந்த ஸுஹோத்ரனென்னும் ராஜா தர்மமாகப் பிரஜைகளை ஆளும்போது, பூமி, லக்ஷக்கணக்காகத் தேவாலயங்களினாலும் யூபஸ்தம்பங்களினாலும் அடையாளஞ்

---

[1] கோக்களை மிகுதியாகவுடையது. [2] ஆயிரம் கோடி.

செய்யப்பட்டதாக இருந்தது; எப்போதும் ஜனங்களும் பயிர்களும் விருத்தியடையப் பெற்றுச் சிறப்புற்றிருந்தது. பாரதரே! இக்ஷ்வாகுவின் புத்ரியானவள் ஸுஹோத்ரராஜாவுக்கு அஜமீடனையும், ஸுமீடனையும், புருமீடனையும் பெற்றாள். அவர்களுள் அஜமீடன் சிறந்தவன். அவனே ஸந்ததிக்கு ஆதாரமாக இருந்தான். அவன் மூன்று மனைவிகளிடம் ஆறுபுத்திரர்களைப் பெற்றான். தூமினி என்பவள் ரிக்ஷனையும், நீலியென்பவள் துஷ்யந்தனையும் பரமேஷ்டியையும், கேசினியென்பவள் ஜன்ஹுவையும் [1] ஜனனையும் ரூஷினையும் பெற்றனர். வீரனாகிய ஸம்வரணன் ரதந்தரனுடைய பெண்ணினிடம் ரிக்ஷனுக்குப் பிறந்த புத்திரனென்று அறிகின்றனர். ராஜரே! அப்படியே இந்தப் பாஞ்சாலதேசத்து ராஜாக்களனைவரும் துஷ்யந்தன் பரமேஷ்டி இவர்களுடைய சந்ததிகள். குசிகர்கள் அளவற்ற தேஜஸையுடைய ஜன்ஹுவின் சந்ததிகள். ரிக்ஷனென்னும் ராஜாவை ஜனனுக்கும் ரூஷினுக்கும் மூத்தவனென்றுகூறுகின்றனர். ராஜரே! உம் வம்சத்துக்குக் கூடஸ்தனாகிய ஸம்வரணன் ரிக்ஷனிடமிருந்து உண்டானவன். அரசரே! ரிக்ஷபுத்ரனாகிய ஸம்வரணன் பூமியை ஆளும்போது பிரஜைகளுக்குப் பெரிய நாசமுண்டாயிற்றென்று நமக்குக் கேள்வி. அப்போது பசி, மரணம், மழை இல்லாமை, பிணி ஆகிய பலவகைகளான கெடுதிகளினால் பீடிக்கப்பட்டுத் தேசம் சிதறிப்போயிற்று. பரதவம்சத்தாரை எதிரிகளின் சேனைகள் அடித்தன. பாஞ்சாலதேசத்தரசன் தன் பராக்கிரமத்தினால் பூமியை ஜயித்துச் சதுரங்க சேனையினால் இந்த உலகத்தை நடுங்கும்படி செய்துகொண்டு பத்து அக்ஷௌஹிணிகளுடன் அந்த ஸம்வரணனை எதிர்த்து ஜயித்தான். பிறகு, ஸம்வரணராஜன் மிகுந்த பயத்தினால் பாரியை, மந்திரிகள், புத்திரிகள், சிநேகிதர்களுடன் அந்தத்தேசம்விட்டு ஓடிப்போனான். அப்போது அந்தப் பரதவம்சத்தவர் தோல்வியடைந்து மேற்றிசை சென்று ஸிந்து என்னும் பெரிய [2] நதத்தின் கரையிலுள்ள புதர்களில் வஸித்தனர். பாரதர்கள் அங்கே பர்வதத்தினருகிலுள்ள ஸிந்து நதியைச் சேர்ந்த தேசத்தின் கோடியில் [3] மலைத்துர்க்கத்தை அடைந்து வெகுகாலம் வஸித்தனர். அவர்கள் ஆயிரவருஷகாலம் அங்கே வஸித்தபிறகு, பகவானாகிய வஸிஷ்டரிஷி அந்தப் பரதவம்சத்தார்களிடம் வந்தார். அந்தப் பாரதர்களனைவரும் அப்போதுவந்த வஸிஷ்டரை ஆதாவுடன் எதிர்கொண்டு போய் வந்தனஞ்செய்து அவருக்கு அர்க்கியம் கொண்டுவந்தனர். சிறந்த பிரம்மதேஜஸுள்ள வஸிஷ்டமஹரிஷிக்கு ஸத்கா

1 வ்ரஜனனையும் ரூபியையும் என்பது வடதேசத்துப் பாடம்.

2. மேற்குமுகமாக ஓடும் நதி. 3 மலைஅரண்.

ரஞ்செய்து எல்லாப்பொருளையும் கொடுத்து, அவர் ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்தபிறகு, ஸம்வரணராஜன், 'நாங்கள் ராஜ்யத்திற்காக முயல வேண்டும்; நீங்கள் எங்களுக்குப் புரோகிதராக இருக்கவேண்டும்' என்று தானாக அவரை வரித்தான். வஸிஷ்டரும், 'ஆகட்டும்' என்று பாரதர்களுக்கு மறுமொழி சொன்னார். அதன்பின், பூருவம்சத்தவனாகிய ஸம்வரணனைப் பூமி முழுமைக்கும் சிகரம்போலிருக்கும்படி எல்லா க்ஷத்திரியர்களுக்கும் சக்கரவர்த்தியாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தாரென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். முன்பு, பரதன் வசித்த உத்தமமான ஹஸ்திநாகரத்தில் அவன் வாஸஞ்செய்தான். மறுபடியும் எல்லா அரசர்களையும் கப்பம் கட்டுகிறவர்களாகச் செய்தான்.

பிறகு, சிறந்த பராக்கிரமமுள்ள அந்த அஜமீட பௌத்ரனாகிய ஸம்வரணன் ராஜ்யத்தையடைந்து மறுபடியும் மிகுந்த தக்ஷிணைகளோடுகூடிய அனேகம் மஹாயாகங்களைச்செய்தான். அந்த ஸம்வரணனுக்குச் சூரியன் புத்திரியாகிய தபதியென்பவள் குரு என்பவனைப் பெற்றாள். பிரஜைகளனைவரும் அந்தக்குருவைத் தர்மந்தெரிந்தவனென்று நினைத்து ராஜாவாக இருக்கும்படி வரித்தனர். அவன் மகிமையினால் குருவம்சத்தவர் மிகுந்த கீர்த்தியை அடைந்தனர். அவன்பேரினால் குருஜாங்கலமென்னும் தேசம் பூமியில் பெயர் பெற்றது. சிறந்ததவமுள்ள அவ்வரசன் தன் தவத்தினால் குருக்ஷேத்திரத்தைப் புண்ணியக்ஷேத்திரமாகச் செய்தான். அஶ்வவான், அபிஷ்யந்தன், சைத்ரரதன், முனி, ஜனமேஜயன் என்று பெயர்பெற்ற அந்தக் குருவின் புத்திரர்களைக் கேட்டிருக்கிறோம். சிறந்த மனமுள்ள வாஹினியென்பவள் இவ்வைந்து புத்திரர்களையும் பெற்றாள். அவிக்ஷித்து என்று பெயருள்ள அஶ்வவானுக்குப் பரிக்ஷித்து, வீரனாகிய சபலாஶ்வன், ஆதிராஜன், விராஜன், சிறந்த பலமுள்ள சால்மலி, உச்சைஶ்ரவஸ், பங்ககாரன், ஜிதாரி ஆகிய இந்த எட்டுப் புத்திரர்கள் இருந்தனர். இவர்களுடைய வம்சத்தில் ஜனமேஜயன் முதலான எழுவரும் மற்றுமுள்ள மஹாரதர்களும் தங்கள் பராக்கிரமத்தினாலுண்டான சிறப்பைப்பற்றிக் கியாதி பெற்றிருந்தனர். கக்ஷஸேனன், உக்கிரஸேனன், வீரனாகிய சித்ரஸேனன், இந்திரசேனன், ஸுஷேணன், பீமஸேனன் என்ற பெயருள்ள பரிக்ஷித்தின் புத்திரர்களனைவரும் தர்மசாஸ்திரத்திலும் ராஜநீதிசாஸ்திரத்திலும் நிபுணர்களாயிருந்தனர். ஜனமேஜயருடைய புத்திரர்கள் பூமியில் மிகுந்த பலமுள்ளவர்களாகக் கியாதிபெற்றிருந்தனர். ஜ்யேஷ்டன், திருதராஷ்டிரன்; பிறகு பாண்டுவும், பாஹ்லீகனும், மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ள நிஷதனும், பலவானாகிய ஜாம்பூநதனும், குண்டோதரனும், பதாதியும்,

வஸாதியும் ஆக எண்மர் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்களெல்லாரும் தர்மசாஸ்திரத்திலும் ராஜநீதி சாஸ்திரத்திலும் நிபுணர்கள்; எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நன்மை செய்வதில் ஊக்கமுள்ளவர்கள். பிறகு, திருதராஷ்டிரன் ராஜாவாக இருந்தான். அவனுடைய புத்திரர்கள் குண்டிகன், ஹஸ்தி, விதர்க்கன், க்ராதன், ஐந்தாமவனான குண்டினன், ஹவிஸ்ரவன், இந்திராபன் தோல்வியடையாதவனாகிய புமன்யு ஆகிய இவர்கள். பாரதரே! திருதராஷ்டிரன் புத்திரர்களில் ப்ரதீபன், தர்மநேத்திரன், ஸுநேத்ரன் இந்த மூவரும் பூமியில் கியாதிபெற்றவர்கள். அந்த மூவருள்ளும் ப்ரதீபன் பூமியில் ஒப்பற்றவனென்று புகழ்பெற்றிருந்தான். பரதஸ்ரேஷ்டரே! ப்ரதீபனுக்குத் தேவாபி, சந்தனு, மஹாரதனான பாஹ்லீகன் ஆகிய மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தனர். அவர்களுள் தேவாபி தர்மத்தினால் உண்டாகும் ஹிதத்தைவிரும்பிக் காட்டிற்குச்சென்றான். மஹாரதர்களாகிய சந்தனுவும் பாஹ்லீகனும் ராஜ்யத்தை அடைந்தனர். இந்தப் பரதவம்சத்திற் பிறந்த அனேக ராஜஸ்ரேஷ்டர்கள் மஹாரதர்களாகவும் தேவர்களைப் போன்றவர்களாகவும் பிரம்மதேவருக்கு ஒப்பானவர்களாகவுமிருந்தனர். மஹாராஜரே! தேவர்களைப்போன்ற வடிவமுள்ளவரும், எதிரிகளைத் தொலைப்பவரும், புரூரவஸின் வம்சத்தை விருத்தி செய்கின்றவருமான இப்படிப்பட்ட மஹானுபாவர்கள் உமது வம்சத்திற் பிறந்தனர். ஜனமேஜயரே! பெரும்புகழ்பெற்ற சகுந்தலையின் புத்ரனான பரதனென்னும் அரசன் கங்கைக்கரை சேர்ந்து தீக்ஷைசெய்துகொண்டு அனேகமாயிரம் அஸ்வமேதங்களையும் அனேக நூறு வாஜபேயங்களையும்செய்தான். மறுபடியும் அக்நிஷ்டோமம், அதிராத்ரம், உக்தம், வாஜபேயயாகம், இஷ்டிகள், ஸத்ரயாகம் என்னும் அனேகமாயிரம் மஹாயாகங்களை மிகுந்த சிறப்புடன் தக்ஷிணைகள் நிரம்பக்கொடுத்து ஸோமபானஞ்செய்து பிராம்மணர்களைத் தனங்களினால் திருப்தியடைவித்து நிறைவேற்றினான். மறுபடியும், ஆயிரம் பத்மக்கணக்குள்ள பொன் நாணயங்களையும் உயர்ந்த தங்கங்களையும் கண்ணுவருக்குக்கொடுத்தான். நூறு பாகம் பருமனுள்ளவைகளும் ஆயிரம்பாகம் உயரமுள்ளவைகளுமான அழகாகிய எல்லாவகை ரத்னங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் பிரகாசிக்கு பரதனுடைய பொன்யூபஸ்தம்பங்கள் இந்திராதி தேவர்களால் நாட்டப்பட்டன. பொன்னையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் எருமைகளையும் ஒட்டகங்களையும் செம்மறியாடுகளையும் வெள்ளாடுகளையும் வேலைக்காரிகளையும் வேலைக்காரர்களையும் தனத்தையும் தானியத்தையும் கன்றுகளுடன் நற்குணமுள்ள பசுக்களையும் ஆயிரம்

யூபஸ்தம்பங்களை அடையாளமாகவுடைய இந்தப் பூமியையும் கண்ணுவருக்குச் சிறந்த தக்ஷிணையாகக்கொடுத்தான். பிரம்மாவுக்கு ஒப்பான அனேகம் பிராம்மணர்களுக்குத் தனத்தையும் கிராமங்களையும் வெண்மையான க்ருஹங்களையும் கோடிகோடியாகக் கொடுத்து அனேகம் யாகங்களைச்செய்தான். பரதனிடத்திலிருந்து பரதவம்சத்தாருக்குக் கீர்த்தியுண்டாயிற்று. அவனால், இந்தக் குலம் பாரதமென்று பெயர்பெற்றது. பரதனுடைய வம்சத்தில் பிறந்த மஹாரதர்களாகிய அனேக ராஜச்ரேஷ்டர்கள் தேவர்களைப் போலவும் பிரம்மதேவரைப்போலவும் இருந்தனர். அவர்களுடைய பெயர்கள் எண்ணமுடியாமல் இருக்கின்றன. பாரதரே! அவர்களுடைய வம்சத்தில் தேவர்களைப் போன்றவர்களும், ஸத்தியத்தையும் மனம் வாக்குக் காயங்கள் ஒத்திருப்பதையும் கடைப்பிடித்தவர்களுமான அந்த முக்கியமான மஹானுபாவர்களை மட்டும் உமக்குச் சொல்லப்போகிறேன்.

நூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மஹாபிஷக் என்னும் ராஜாவின் சரித்திரம். வஸுக்கள் கங்கையினிடம் முறையிட்டுக்கொண்டது.)

ஸத்யவாக்குள்ளவனும் தோல்வியடையாத பராக்கிரமமுள்ளவனுமாகிய [1] மஹாபிஷக் என்று பெயர்பெற்ற இக்ஷ்வாகுவம்சத்து அரசன் பூமியைப் பரிபாலித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் ஆயிரம் அச்வமேதயாகங்களாலும் நூறு ராஜஸூயங்களாலும் தேவேந்திரனைத் திருப்தி அடைவித்தான். பிறகு, அந்த ராஜா ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தான். பிறகு, ஒருகாலத்தில், தேவர்கள் பிரம்மதேவரை ஸேவித்துக்கொண்டிருந்தனர். அங்கே ராஜரிஷிகளும் இருந்தனர். அந்த மஹாபிஷக் என்னும் ராஜாவும் இருந்தான். அப்போது, நதிகளுக்குட் சிறந்த கங்காதேவியானவள் பிரம்மாவினிடம் வந்தாள். சந்திரனைப்போன்ற நிறமுள்ளதான அவளுடைய ஆடை காற்றினால் விலக்கப்பட்டது. அப்போது தேவக்கூட்டங்கள் உடனே தலைகுனிந்து நின்றன. மஹாபிஷக் என்னும் ராஜரிஷியோவெனில், கூச்சமின்றி அவளைப் பார்த்தான். அந்த மஹாபிஷக் பகவானுகிய பிரம்மதேவரால் இகழப்பட்டான். பிரம்மதேவர், 'நீ மனிதர்களிற் பிறந்து பிறகுதான் நல்ல லோகங்களை அடைவாய். அறிவுகெட்டவனே! எந்தக் கங்கையினால் உன் மனம் இழுக்கப்பட்டதோ அந்தக் கங்காதேவி மனுஷ்யலோகத்தில் உனக்கு வேண்டாதவற்றைச்

---

1 'மஹாபிஷன்' என்பது வடதேசத்துப் பாடம்.

செய்யப்போகிறாள். அதனால் உனக்குக் கோபம் எப்போது வருமோ அப்போதுதான் நீ சாபத்திலிருந்து விடுபடுவாய்' என்றுசொன்னார். அந்த ராஜா மற்ற ராஜாக்களையும் ரிஷிகளையும் நினைத்துப் பார்த்து மிகுந்தமஹிமையுள்ளப்ரதீபனையே தனக்குப்பிதாவாக விரும்பினான்.

நதிகளுட் சிறந்த கங்காதேவி மஹாபிஷக் என்னும் அரசன் மனோஜயமில்லாமற் போனதைக்கண்டு அவனையே மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு திரும்பிச்சென்றாள். ஜனமேஜயராஜரே! அவள் போகும்போது ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிக்கின்ற தேவர்களாகிய வஸுக்கள் தேகத்தின் ஒளி குன்றி அறிவு கலங்கி வழியில் இருக்கக் கண்டாள். அவ்வாறிருந்த அவர்களைக்கண்டு, நதிகளிற் சிறந்த கங்கை, 'ஏனிப்படி நிறம் மாறிப்போயிருக்கின்றீர்கள்? தேவர்களுக்கு க்ஷேமந்தானா?' என்று வினவினாள். தேவர்களாகிய வஸுக்கள், அவளைநோக்கி, 'மஹாநதியே! நாங்கள் மஹாத்மாவாகிய வஸிஷ்டரால் சிறிய பிழைக்காகக் கோபித்துச் சபிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். முன்னர் நாங்கள் எல்லோரும், (தமது மஹிமையை வெளிக்காட்டாமல்) ஸந்தியாவந்தனஞ்செய்துகொண்டிருந்த ரிஷிஸ்ரேஷ்டரான அந்த வஸிஷ்டரை அறியாமல், உல்லங்கனஞ்செய்தோம். அவர் கோபத்தினால், 'மானிடகர்ப்பத்தில் பிறக்கக்கடவீர்' என்று எங்களைச் சபித்தார். வேதவாக்குள்ள அவர் எது சொன்னாரோ அது மாற்றுவதற்கு முடியாதது. நீ மானிடப்பெண்ணாகப் பூமியிலிருந்து வஸுக்களாகிய எங்களைப் புத்திரர்களாகப் பெறக்கடவாய். சிறந்தவளே! மனுஷ்ய ஸ்திரீகளுடைய வயிற்றில் நாங்கள் புகோம்' என்றனர். அந்த வஸுக்களினால் இவ்வாறு கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட கங்காதேவியானவள், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அங்கீகரித்து, 'மனிதர்களில் எந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டன் உங்களை உற்பத்தி செய்யக்கூடியவனாவான்?' என்று கேட்டாள். அதற்கு வஸுக்கள், 'ப்ரதீபனுடைய புத்திரனாகிய சந்தனுவென்னும் ராஜா உலகத்தில் கீர்த்திபெற்றிருக்கப்போகிறான். மனுஷ்யலோகத்தில் அவன்தான் எங்களை உத்பத்தி செய்பவனாகலாம்' என்றனர். கங்கை, 'தேவர்களே! குற்றமில்லாதவர்களே! நீங்கள் என்னிடம் என்ன சொல்லுகிறீர்களோ அஃது எனக்கும் ஸம்மதம். அந்த ராஜாவுக்கும் உங்களுக்கும் விருப்பமான இந்தக் காரியத்தை நான் செய்வேன்' என்று சொன்னாள். உடனே, வஸுக்கள், 'மூன்று லோகங்களும் செல்லுகிறவளே! நீண்டகாலம் எங்களுக்கு இந்தச்சாப தண்டனை இல்லாமலிருக்கும்படி உன் குமாரர்களைப் பிறந்தவுடனே ஜலத்தில் போட்டுவிடவேண்டும். புத்தியில்லாத நாங்கள் எல்லோ

னும் வஸிஷ்டருடைய பசுவைப் பிடிக்க விரும்பி அந்தப் பிரம்ம ரிஷியினால் சபிக்கப்பட்டோம். அப்படிச் சபிக்கப்பட்ட எங்களை நீ விரைவில் விடுவிக்கக் கடவாய்' என்றனர். கங்கை, 'அப்படியே இந்தக்காரியத்தைச் செய்வேன். ஆனால், அந்தச் சந்தனு ராஜாவுக்கு ஒரு புத்திரனை நிறுத்தவேண்டும். புத்திரனுக்காக அவன் என்னுடன் சேருவது வீணாகாமலிருக்கவேண்டும்' என்று சொல்ல, வஸுக்கள் 'நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் எங்கள் சக்தியில் நாலிலொருபாகத்தைக் கொடுப்போம். அந்தச் சக்தியுடன் உனக்கும் அந்த ராஜாவுக்கும் பிரியமான புத்திரன் உண்டாவான். ஆனால், மனுஷ்யலோகத்தில் அவனுக்கு ஸந்ததியிராது. ஆதலால், உன்னுடைய வீரனாகிய புத்திரனுக்குப் புத்திரன் உண்டாகமாட்டான்' என்று சொன்னார்கள். இவ்வாறு அவர் கங்காதேவியோடு ஏற்பாடு செய்துகொண்டு மனமகிழ்ச்சியுடன் உடனே இஷ்டப்படி சென்றனர்.

நூற்றுமூன்றுவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சந்தனு பிறந்து பெண்ணுருவமான கங்காதேவியைப் பார்த்தது.)

பிறகு, எப்போதும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நன்மை செய்துகொண்டிருந்த ப்ரதீபன் என்னும் ராஜா ஒருவன் இருந்தான். அவன் கங்கோத்பத்திக்குப்போய் அநேக வருஷகாலம் ஜபஞ்செய்துகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். அந்த ராஜரிஷி வேதம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அழகிய முகமுள்ளவளும் தேவதா ரூபமுள்ளவளும் அழகும் குணங்களும் பொருந்தினவளும் மிகவும் ஆசைப்படத்தக்க தேஹத்தோடுகூடிய பெண்ணுருவத்தைத் தரித்துக்கொண்டவளுமான கங்காதேவி அந்த ஜலத்தினின்றும் கரையேறி, வேதாத்யயனஞ் செய்துகொண்டிருந்த அந்த ராஜரிஷியினது சாலவிருக்ஷம்போன்ற வலத்தொடையை அடைந்தாள்.

பேசத்தெரிந்தவர்களுட் சிறந்தவனும் தர்மத்தின் முடிவை நிச்சயமாக அறிந்தவனுமாகிய அந்தப் பிரதீபனென்னும் ராஜா, மிகுந்த கீர்த்தியுள்ள அந்தக் கங்காதேவியைநோக்கி, 'அழகியவளே! உனக்கு என்ன பிரியத்தை நான் செய்யக்கடவேன்? நீ விரும்புவது யாது?' என்றுகேட்க, கங்கையானவள், 'ராஜனே!

நான் உன்மீது காதல் கொண்டிருக்கிறேன். உன்னையடைகின்ற என்னை நீயும் அடையக்கடவாய்; காதல் வைத்த பெண்களை விட்டுவிடுவதை ஸாதுக்கள் நிந்திக்கின்றனர்' என்று சொன்னாள். ப்ரதீபன், 'இனிய பெண்ணரசியே! நான் பிறர் மனைவியையும் வேறு வருணத்திற்பிறந்த பெண்ணையும் விருப்பத்தினால் அடையமாட்டேன். இது தர்மத்துடன் கூடிய எனது நியமம். எவன் தன் மனைவியை விட்டுப் பிறர் மனைவியை அடைகிறானோ அவன் பிரளயகாலம் வரையில் நரகத்திலிருந்து விடுபடான்' என்று சொன்னான். கங்கை, 'ராஜனே! நான் இழிவானவளல்லேன்; சேரத்தகாதவளல்லேன்; ஒரு காலத்திலும் நிந்திக்கத் தக்கவளுமல்லேன்; தேவகன்னிகையும் பெண்ணிற் சிறந்தவளுமாகிய நான் உன்னை அடையும்போது நீயும் என்னை அடைவாயாக' என்று சொன்னாள். ப்ரதீபன், 'நீ எந்த விருப்பத்தைப்பற்றி என்னைத் தூண்டுகிறாயோ அஃது உன்னாலேயே நிவிருத்தி செய்யப்பட்டது. நான் அதற்கு விரோதமாகச்செய்தால் தர்மத்தவறுதலானது என்னை அழித்துவிடும். சிறந்தபெண்ணே! நீ எனது வலத்தொடையில் உட்கார்ந்து என்னைத் தழுவினாய். அச்சமுள்ளவளே! இது தன் ஸந்ததிகளுக்கும் மருமகளுக்கும் உட்காருமிடமென்று அறி. காதலி அனுபவிக்கத்தக்கது இடத்தொடை. நீ அதனை விட்டுவிட்டாய். பெண்ணரசியே! ஆதலால், நான் உன்னிடத்தில் விருப்பத்தைச் செய்யேன். அழகிய நிதம்பமுள்ளவளே! நீ எனக்கு மருமகளாகக் கடவாய். என் புத்ரனுக்காக உன்னை நான் வரிக்கிறேன். அழகிய தொடையையுடையவளே! நீ வந்து மருமகளுடைய பாகமாகிய வலத்தொடையை அடைந்தாய்' என்றான். அதைக்கேட்ட அந்தப் பெண், 'தர்மந்தெரிந்தவனே! இவ்வாறுமாகலாம்; உன் புத்திரனோடு நான் சேரக்கடவேன். உன்னிடமுள்ள அன்பினால் பெயர்பெற்ற பாரதவம்சத்தை நான் அடையப்போகிறேன். இந்தப் பூமியிலுள்ள அரசர்களெல்லாருக்கும் நீங்களே ஆதாரமானவர்கள். உங்களுடைய குணங்கள் நூற்றுக்கணக்கான வருஷங்கள் சொன்னாலும் என்னால் சொல்லிமுடியா. உங்கள் குலத்திற் பெயர்பெற்றவர் எவரோ அவருடைய யோக்யதை மேலானது. தர்மந்தெரிந்த பிரபுவே! இப்போது நான் செய்யும் உடன்படிக்கையின்படி எதைச்செய்வேனோ அதையெல்லாம் உனது புத்திரன் ஒருபோதும் விசாரிக்காமலிருக்கவேண்டும். இவ்வாறு உனது புத்திரனிடமிருந்துகொண்டு நான் அவனுக்கு ஸுகத்தை விருத்திசெய்வேன். உனது புத்திரன் பிரியமான புண்ணியகுமாரர்களுடன் ஸ்வர்க்கமடை

வான்' என்று சொன்னாள். ஜனமேஜயராஜரே! அவள், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அந்த ராஜாவினாற் சொல்லப்பட்டவளாக அந்தர்த்தானமாயினாள். அந்த ராஜஶ்ரேஷ்டன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அவள் அவன் கண்ணுக்குப் புலப்படாதவளானாள். அந்த அரசன் புத்திரன் பிறப்பதை எதிர்பார்த்து அதனை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்தான். குருவம்ச புத்திரரே! அதேகாலத்தில் ராஜஶ்ரேஷ்டனான ப்ரதீபன் புத்திரனைப்பெற விரும்பிப் பாரியையுடன் கூடத் தவஞ்செய்தான். ப்ரதீபனுடைய பாரியையினிடம் அழகுள்ள கர்ப்பம், மிகுந்த சோபையோடு சரத்காலத்து வளர்பிறைச் சந்திரன்போல் வளர்ந்தது. பிறகு, பத்தாவது மாதத்தில் ப்ரதீபனுடைய மனைவி சூரியனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளவனும் தேவகுமாரனைப்போன்றவனுமான குமாரனைப் பெற்றாள். அந்த மஹாபிஷக் வயோதிகர்களான அவ்விருவருக்கும் புத்ரனாகப்பிறந்தான். உரியபிராயம் கடந்தபின் அந்த ஸந்தானம் உண்டானதினால் அந்தப் புத்திரன் [1] சந்தனுவென்று சொல்லப்பட்டான். அந்தப் புத்திரன் பிறந்த பிறகு, பிரதீபராஜன் ஜாதகர்மம் முதலான ஸம்ஸ்காரங்களைப் பிராமணர்களைக்கொண்டு வேதத்திற்சொல்லிய விதிப்படி செய்வித்தான்.

ஜனமேஜயராஜரே! பிராமணர்கள் சந்தனுவுக்கு வேதோக்தமான கிரியைகளோடு நாமகரணத்தை மிகச் சிறப்பாகச்செய்தனர். பிறகு, தக்க பருவமுள்ளவனாக வளர்ந்த சந்தனுராஜன் உலகத்துக்கெல்லாம் தர்மிஷ்டனானான். அவன் பெருங்கீர்த்தியை அடைந்து தர்மத்தைக் காப்பவர்களுள் சிறந்தவனாகித் தனுர்வேதத்திலும் வேதத்திலும் மேலான ஞானத்தை அடைந்தான். பேசுகிறவர்களிற் சிறந்தவனாகிய அந்தக்குமாரன் யௌவனத்தையும் அடைந்தான். தன்னுடைய நல்ல கருமத்தினால் ஜயிக்கப்பட்ட அழிவில்லாத லோகங்களை அறிந்திருந்தும் குருவம்சத்திற் சிறந்தவனாகிய சந்தனு புண்ணியகருமங்களைச் செய்துகொண்டேதானிருந்தான். பிறகு, ப்ரதீபன், யௌவனம் வந்த தனது புத்ரனான சந்தனுவை நோக்கி, 'சந்தனுவே! உனது ஶ்ரேயஸுக்காக முன்னே ஒருபெண் என்னிடம் வந்தாள். புத்திரனே! அழகு நிரம்பிய தேவலோகத்துப் பெண்ணாகிய அந்தப் பெண்ணரசி புத்திரனை விரும்பிக் காதலுற்று ரகஸ்யத்தில் உன்னிடம் வருவாளாயின் அவளை, நீ, 'பெண்ணே! நீயார்? யாருடைய பெண்?' என்று கேட்காதே. குற்றமற்றவனே! அவள்

---

[1] சம் = சாந்தமானபோது, தனு = உண்டாக்கப்பட்டவன். சாந்தனு என்று மூலத்திலிருக்கிறது.

எந்தக்காரியம் செய்தாலும் அதைப்பற்றி அவளைக் கேட்கவேண்டாம். உன்னையடைகின்ற அவளை நீ என் கட்டளையினால் அங்கீகரிக்கக்கடவாய்' என்று கட்டளையிட்டான். ப்ரதீபராஜன், இவ்வாறு தனது புத்திரனாகிய சந்தனுவுக்குக் கட்டளையிட்டுத் தனது ராஜ்யத்தில் அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்து வனத்திற் புகுந்தான். சிறந்த புத்தியுள்ளவனும் தேவேந்திரனுக்கொப்பான பராக்கிரமமுள்ளவனுமாகிய அந்தச் சந்தனுமஹாராஜன் ஸத்யவாதியென்று எல்லாலோகங்களிலும் கியாதிபெற்றிருந்தான். பருத்ததோள்களும் நீண்டகைகளும் உடையவனும், மதயானைபோல நடப்பவனும், குறைவற்ற செல்வங்களோடும் ராஜாவுக்குரிய எல்லாலக்ஷணங்களோடும் கூடியவனும், சிறப்புற்றமந்திரிகளோடு கூடியவனும், க்ஷத்ரிய தர்மங்களின் விசேஷங்களை அறிந்தவனுமான அந்தச் சந்தனுமஹாராஜன் தான் ஒரு வீரனாக ராஜாக்களை ஜயித்து இந்தப் பூமியைத் தன் ஸ்வாதீனமாக்கிக் கொண்டான்; வேதங்களெல்லாவற்றையும் ராஜதர்மங்களனைத்தையும் தெரிந்துகொண்டான்; மிகுதியான தக்ஷிணைகளோடுகூடிய அனேக ஸத்ரயாகங்களையும் யாகங்களையும்செய்தான்; வேதாத்யயனத்தில் தேர்ந்த பிராம்மணர்களை அளவற்ற ரத்னங்களாலும், பசுக்களாலும், கிராமங்களாலும், அச்வங்களாலும், தனங்களாலும், திருப்தி அடைவித்தான்; வயதும் ரூபமும் முயற்சியும் தேகவன்மையும் பிரபுத்துவமும் உத்ஸாகமும் பராக்கிரமமும் தனமும் நிரம்பினவனாகவும், ஸத்யமாக நடப்பவனாகவும், எல்லாத் தர்மங்களும் தெரிந்தவனாகவும் இருந்தான். அரசர்கள் அந்த ராஜாவை அரசர்களுக்கரசனாகச் செய்தனர். பரதஶ்ரேஷ்டரே! அரசர்கள் விசனமும் பயமும் பிறருடைய உபத்ரவமுமில்லாமல் ஸுகமாகத் தூங்கி எழுந்துகொண்டு ஐசுவரியத்தை அடைந்திருந்தனர். அனுஷ்டானங்களினால் பிராம்மணவருணம் எல்லாவருணங்களினும் மேலாக இருந்தது. க்ஷத்திரியர்கள் பிராமணர்களுக்கு அனுகூலர்களாகவும், வைசியர்கள் க்ஷத்திரியர்களுக்கு அனுகூலர்களாகவும் இருந்தனர். பிராம்மணர்களுக்கும் க்ஷத்திரியர்களுக்கும் ஒற்றுமையாக இருந்த வைசியர்களுக்குச் சூத்திரர்கள் பணிவிடை செய்தனர். இவ்வாறு சந்தனு ராஜ்யத்திலிருக்கும்போது ஆடுமாடுகளுக்கும் பன்றிகளுக்கும் மான்களுக்கும் பக்ஷிகளுக்கும் வீணான ஹிம்ஸை நடக்கவில்லை. ஸுகமற்றவைகளும் நாதனற்றவைகளுமான திரியக்ஜாதிகளிற் பிறந்த பிராணிகளெல்லாவற்றிற்கும்கூட அந்த ராஜா பிதாவைப்போலிருந்தான். ஹஸ்தியென்னும் பெயருள்ள நகரத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த

அந்தத் தர்மாத்மாவான குருவம்சத்தரசன் பராக்கிரமத்தில் சூரியனுக்கு ஒப்பாகவும் பலத்தில் வாயுவுக்கொப்பாகவும் கோபத்தில் யமனுக்கொப்பாகவும் பொறுமையில் பூமிக்கு ஒப்பாகவுமிருந்தான். உறுதியான பராக்கிரமமுள்ள அந்த ராஜா தன் பிரஜைகளிடத்தில் நல்ல அன்புள்ளவனாக இருந்தான். அந்தச் சந்தனு வேட்டையே பழகிக்கொண்டு காட்டிற்சென்று அழகான வனங்களிலும் மலைபருவிகளிலும் திரிந்துகொண்டிருந்தான். அந்த ராஜ ஶ்ரேஷ்டன் ஸித்தர்களும் சாரணர்களும் வஸிக்கின்ற கங்கைக் கரையோரமாக மான்களையும் எருமைகளையும் அடித்துக்கொண்டு தனிமையாக ஸஞ்சரித்தான். மஹாராஜரே! அவன், ஒரு காலத்தில், ஜ்வலிப்பதுபோல் பிரகாசிக்கிற தேகமுள்ளவளும் இரண்டாவது லக்ஷ்மியே நேரே வந்தாற்போல்பவளும், அங்கமுழுவதும் தோஷமில்லாதவளும், அழகிய பற்களையுடையவளும், சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்தவளும், மெல்லிய ஆடையைத் தரித்தவளும், தாமரைப் புஷ்பத்தினுள்ளே இருக்கிற காய்க்கு ஒப்பான நிறமுள்ளவளும், தனித்திருந்தவளுமாகிய ஓர் உத்தம ஸ்திரீயைக் கண்டான். ஸ்நானஞ்செய்து சுத்தமான சரீரமுள்ளவளும், தூய ஆடைதரித்தவளும், கூந்தலைவிழ்த்து இருகரங்களாலும் ஆற்றுகிறவளும், அழகினாலும் வயஸினாலும் ஒளியினாலும் அவயவங்களினாலும் முகமலர்ச்சியினாலும் அன்பினாலும் விளையாட்டுக்களாலும் கடைக்கண் ஓட்டங்களாலும் பெரிய நிதம்பத்தினாலும் இடையினாலும் ஸ்தனங்களாலும் மார்பினாலும் பார்வையினாலும் குழற்கற்றையினாலும் கால்களாலும் இங்கிதத்தினாலும் புன்னகையினாலும் குயில் கூவுதலைப்போன்ற ஸல்லாபங்களினாலும் ஸரஸ்வதியையும் பார்வதியையும் லக்ஷ்மியையும் தேவஸ்திரீகளையும் மற்ற ஸ்திரீகளையும் கீழ்ப்படுத்துகின்றவளுமாகிய கங்காதேவியைக் கண்டான். குறைவை நிவிருத்திசெய்பவளாகிய அவள் சந்தனுவினிடம் வந்தாள். சந்தனு அவளைக்கண்டு அழகினுடைய நிறைவினால் வியப்புற்று மயிர்க்கூச்சமுள்ளவனானான். அவ்வரசன் கண்களால் அவளைக் குடிப்பவன் போற் பார்த்துத் திருப்தியடையவில்லை. அந்தப்பெண்ணும், சிறந்த பராக்கிரமமுள்ளவனாகச் சஞ்சரிக்கின்ற அந்த ராஜாவைக் கண்டவுடன், விருப்பத்தினால் ஸ்நேஹத்தையடைந்து பார்ப்பதில் சலிப்பில்லாதவளாக இருந்தாள். கின்னரப் பெண்போலவும் அப்ஸரஸைப் போலவுமிருக்கின்ற அந்தக் கங்கை என்னும் பெண் விருப்புத்தோடு ராஜாவைப் பார்த்துக்கொண்டு அவன் முன்னிலையில் ஸஞ்சரித்தாள். ரூபத்தினால் எல்லா ராஜஸ்திரீகளுக்கும் மேற்பட்டிருக்கின்ற அவளைக்கண்டு, சந்தனு அவளைப் பார்ப்பதினாலேயே

மிகுந்த ஆனந்தமுள்ளவனாக இருந்தான். பிறகு, அரசன் இன் சொல்லினால் அவளைத் தைரியப்படுத்திச் சொல்லலானான். 'அழகான இடையுடையவளே! நீ தேவப்பெண்ணா? அஸுரப்பெண்ணா? கந்தர்வப்பெண்ணா? அப்ஸரஸா? யக்ஷப்பெண்ணா? நாககன்னிகையா? மானிடப்பெண்ணா? தேவதை போன்றவளே! குற்றமில்லாதவளே! நீ யாராயிருந்தாலும் எனக்குப் பாரியையாகக் கடவாய்; என்னுடைய உயிரும் எனக்குள்ள தனம் யாவும் உன்னைச் சேர்ந்தவை. தேவப்பெண்ணைப் போன்றவளே! உன்னிடத்தில் நான் யாசிக்கிறேன். அழகுள்ளவளே! நீ எனக்கு மனைவியாகக்கடவாய்' என்று சொன்னான்.

நூற்று நான்காவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கங்கை சந்தனுவுக்கு மனைவியானது.)

அந்தச் சந்தனுராஜன் புன்சிரிப்புடன் மிருதுவாகவும் அழகாகவும் சொன்ன இந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, புகழ்பெற்ற அந்தப் பெண், அவனுடைய நன்மைக்காக அவனிடம் வந்தாள். சிலாக்கியமான ரூபமுள்ள அவள், தான் வஸுக்களுக்கு வாக்குத்தத்தம் செய்ததையும் ப்ரதீபன் சொன்னதையும் நினைத்து ஸந்ததியை விரும்பி, ராஜபுத்திரனும் அரசனுமான சந்தனுவினிடம் தானாகவந்து சேர்ந்தாள். வஸுக்களின் சாபத்தினால் தூண்டப்பட்ட அவள், இது தருணமென்று நினைத்துப் பேச்சினால் ராஜாவின் மனத்தை மகிழ்வித்துக்கொண்டு, 'பூபதியே! நான் உன் ஸ்வாதீனமான மஹிஷியாவேன். நீயாவது மற்றவராவது என்னைப்பற்றி எவ்வகையிலும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பக்கூடாது. ராஜனே! நல்லதோ கெட்டதோ நான் என்ன செய்வேனோ அதில் என்னைத் தடுக்காமல் இருக்கவேண்டும். அப்படியே எனக்கு விருப்பமில்லாததைச் சொல்லாமலிருத்தல் வேண்டும். வேந்தனே! இவ்வாறு நடந்து கொள்ளும்வரையில் நான் உன்னிடம் வஸிப்பேன். என்னைத் தடுத்தாலும் விருப்பமில்லாததைச் சொன்னாலும் உன்னை ஸந்தேஹமின்றி விட்டுவிடுவேன். அரசனே! இதுவே என்னுடைய நியமம். உன் இஷ்டப்படி நீ என்னை அடையலாம். உன் பிதாவினால் நான் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். பிரபுவே! நீ என் பர்த்தாவாகக்கடவாய்' என்று சொன்னாள். பரதஸ்ரேஷ்டராகிய ஜனமேஜயரே! 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அரசன் சொன்ன

போது, அவள் அந்த ராஜஶ்ரேஷ்டனையடைந்து மிகுந்த ஆனந்தம் அடைந்தாள். அந்தக் கங்காதேவி கேட்டதற்கு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று வாக்குத்தத்தம் செய்து அவளைத் தேரின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு சந்தனுமஹாராஜன் அவளுடன் சென்றான். அவள், பிரத்யக்ஷமாக வந்த இரண்டாவது லக்ஷ்மியைப்போல் சந்தனுவை அடைந்தாள். ஜிதேந்திரியனாகிய சந்தனுவும் அவளையடைந்து காமஸுகமனுபவித்தான். கேட்பது அயுக்தமென்று நினைத்து அவன் அவளை ஒன்றும் கேட்கவில்லை. அவளுடைய விநயத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் அழகினாலும் உயர்ந்த தன்மையாலும் குணங்களினாலும் ரஹஸ்யத்திற்செய்யும் உபசாரத்தினாலும் அந்த அரசன் திருப்தியடைந்தான். உயர்ந்த ஸ்திரீயினால் உபசரிக்கப்பட்ட அந்த அரசன் மிகவும் மகிழ்வுற்றான். தேவதாரூபமுள்ளவளும் [1] மூன்று மார்க்கங்களுக்கும் செல்லுகிறவளுமாகிய அந்தப் பெண்ணரசியான கங்காதேவி, அழகுள்ள மனிதப்பெண்ணுருவம் எடுத்துக்கொண்டு, அதிர்ஷ்டத்தினால் மனோரதம் நிறைவேறினவனும் இந்திரனுக்கொப்பான மகிமையுள்ளவனுமாகிய சந்தனுவென்னும் ராஜஶ்ரேஷ்டனுக்குப் பாரியையாக வந்துசேர்ந்தாள். புணர்ச்சியினாலும் ஸ்நேகத்தினாலும் சாதுர்யத்தினாலும் முகமலர்ச்சியினாலும் அழகிய விளையாட்டுக்களாலும் அந்தப் பிரபு பிரியப்படும்படி அவனைச் சந்தோஷிக்கச் செய்தாள். அந்த உத்தம ஸ்திரீயின் குணங்களினால் இழுக்கப்பட்டு அவ்வரசன் போகத்திலேயே அழுந்தியிருந்தான்.

நூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஏழு புத்திரர்கள் பிறந்தவுடனுடன் கங்கை அவர்களைக் கொன்றதைப் பார்த்து, சந்தனு எட்டாவது புத்திரனைக் கொல்லாமலிருக்கும்படிகேட்க, அவள் மறுமொழி சொன்னது.)

அவளுடன்கூடி விரும்பினபடியெல்லாம் ரமித்துக்கொண்டிருந்த அரசன், அநேக வருஷங்களும் ருதுக்களும் மாதங்களும் கடந்துபோனதை அறியவில்லை. அவ்வரசன் தேவலோகத்திலுள்ளவைவயும் மனுஷ்யலோகத்திலுள்ளவையுமாகிய போகங்களையெல்லாம் அனுபவித்தான். ராஜலக்ஷ்மி பொருந்திய சந்தனு அந்தப் பெண்ணரசியை அடைந்து மகிழ்ந்தான். அந்தக் கங்காதேவி

1 ஸ்வர்க்கம், பூமி, பாதாளம்.

ருதுஸ்நானமான காலத்தில் தேவகுமாரனைக் கர்ப்பத்தில் தரித்தாள். தேவதைக்கொப்பான சந்தனுவுக்கு எட்டுக் குமாரர்களைப் பெற்றாள். பாரதரே! ஒவ்வொரு புத்திரரையும் பிறக்கப் பிறக்க ஜலத்திற் போட்டுவிட்டாள். அந்தப் புத்திரர்களைப் பிரஸவித்த போதே கழுத்தைப் பிடித்து யமலோகம் அனுப்பினாள். 'உன்னை நான் சந்தோஷப்படுத்துவேன்' என்று ராஜாவுக்குச் சொல்லி விட்டுப் புத்திரர்களைக் கங்காப்ரவாகத்தில் அமிழ்த்தினாள். அப்போது அந்தச் சந்தனுமஹாராஜனுக்கு அவள் செய்தது பிரியமாயிருக்கவில்லை. நீங்கிவிடுவாளென்று பயந்து அரசன் அவளை ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவள் செய்கைக்குக் காரணத்தையும் அவள் வந்த காரணத்தையும் கேட்கத்தகாதென்று தன் பிதா சொன்ன சொல்லை நினைத்துக்கொண்டு, சந்தனு புத்திரர்கள்விஷயத்தில் அவள் செய்த தீங்கைப்பற்றிக் கேளாமலே இருந்தான். அந்த ஸ்திரீ சிறந்த ஏழு குமாரர்களைப் பிறக்கப் பிறக்கக்கொன்று கொண்டிருந்தாள். சந்தனு [1] தர்மம் கெடுமென்று அவளை வெகு பிரயாஸத்தோடு ஒன்றும் கேளாமலிருந்தான். எட்டாவது புத்திரனை அவள் கொல்ல விரும்பியபோது, சந்தனுவின் மனவுறுதி கலங்கியது. எட்டாவது புத்திரன் பிறந்தபின் சிரித்துக்கொண்டிருந்த அந்தக் கங்காதேவியை நோக்கித் துக்கத்தினால் வருந்தித் தன் புத்திரனைக் காப்பாற்றுவதற்கு விரும்பிய அரசன் கேட்டனன். புத்திரனைக் கொல்லுகின்ற அவளைக்கண்டு அப்போது மிகுந்த துயரமுற்ற ஶ்ரேஷ்டனாகிய கௌரவராஜன், 'கொல்லாதே; நீ யாரைச்சேர்ந்தவள்? நீ யார்?' என்றும், 'பிள்ளைகளை ஏன் கொல்லுகிறாய்?' என்றும் 'புத்திரனைக் கொல்லுகிறவளே! உனக்கு மிக இழிவான பெரும் பாவம் நேர்ந்திருக்கிறது' என்றும் சொன்னான். கங்கை, 'புத்திரனிடத்தில் விருப்பமுள்ளவனே! புத்திரரைப் பெற்றவருட் சிறந்தவனே! உன் புத்திரனை நான் கொல்லுகிறதில்லை. நாம் செய்த ஏற்பாட்டின்படி நான் இங்கே வஸிப்பது முடிந்தது. நான் ஜன்ஹு மஹரிஷியின் புத்திரியும் மஹரிஷிகளுடைய கூட்டங்களினால் ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டவளுமாகிய கங்கை. தேவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய பிரயோஜனத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக நான் உன்னுடனிருந்தேன். இவர்கள் தேவர்களும் மிகுந்த புண்ணியமுள்ளவர்களும் மிகுந்த சக்தியுள்ளவர்களுமாகிய எட்டு வஸுக்கள்; வஸிஷ்டருடைய சாபம் என்னும் தோஷத்தினால் மானிடத்தன்மையை அடைந்தனர்.

---

1 தான் செய்த பிரதிஜ்ஞை.

அவர்களுக்குப் பிதாவாகத் தக்கவன் உன்னைக்காட்டிலும் வேறு யாரும் பூமியிலில்லை. என்னைப்போன்ற தாயாகவும் இவ்வுலகத்தில் மனுஷ்ய ஸ்திரீ யாருமில்லை. ஆதலால், அவர்களுக்குத் தாயாயிருப்பதற்காக மானிடதேகமெடுத்தேன். எட்டு வஸுக்களையும் புத்திரராகப் பெற்று அழியாத லோகங்களை நீ ஜயித்தாய். தேவர்களாகிய வஸுக்களுக்கு, 'நான் உங்களைப் பிறந்தவுடன் பிறந்தவுடன் மானிட ஜன்மத்தினின்று விடுவிப்பேன்' என்ற உறுதியான வாக்குத்தத்தம் செய்தேன். ஆதலால், அவர்கள் மஹாத்மாவான [1] ஆபவர் என்று சொல்லப்பட்ட வஸிஷ்டருடைய சாபத்தினின்று விடப்பட்டனர். உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். நான் செல்வேன். மிகுந்த விரதமுள்ளவனுகிய இந்தப் புத்திரனை நீ காப்பாற்று. குலத்தைச் சிறப்பிக்கின்ற இந்த உன் புத்திரன் அந்த எட்டு வஸுக்களின் சக்திகளும் சேர்ந்து உண்டாயிருக்கிறுன். மனிதராலாகாத காரியத்தைச் செய்யப்போகிறுன். நிச்சயம். வஸுக்கள் என்னிடத்தில் இப்படி மாறுரூபத்தோடு வாஸம் செய்தனர். என்னிடம் பிறந்த இந்தப் புத்திரனைக் [2] கங்காதத்தன் என்றறி' என்றுள்.

நூற்றுருவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வஸுக்கள் வஸிஷ்டசாபத்தினுல் புத்திரர்களாக வந்ததைச் சந்தனுவுக்குக் கங்காதேவி உரைத்தது.)

சந்தனு, 'மங்களமூர்த்தியே! அழகிய நோக்குள்ளவளே! எந்த ஆபவனென்பவருடைய சாபத்தினுல் அந்த வஸுக்களெல்லாரும் மனுஷ்ய கர்ப்பத்துக்கு வந்தனரோ அவர் யார்? அவர் சபித்ததற்குக் காரணமாகிய வஸுக்களின் அபராதம் யாது? உன்னுல் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இந்தக் குமாரன் மாத்திரம் மனுஷ்யலோகத்தில் வஸிக்கவேண்டியதாக இருக்கும்படி நேர்ந்த இவன் செய்கை யாது? எல்லா உலகத்துக்கும் ஈசுவரர்களாகிய அந்த வஸுக்கள் எவ்வாறு மனுஷ்யர்களிடம் பிறந்தனர்? ஜன்ஹுபுத்திரியே! அவற்றையெல்லாம் எனக்குச் சொல்' என்று கேட்

1 ஆபம் = ஜலங்களின் வர்க்கம். அவற்றிற்கு யஜமானனுயிருப்பதினுல் வருணன் ஆபவன் என்னப்படுகிறுன். அவனுடைய புத்திரராகிய வஸிஷ்டருக்கும் அந்தப் பெயர் சொல்லப்பட்டது.

2 கங்கையினுல் கொடுக்கப்பட்டவன்.

டான். புருஷஶ்ரேஷ்டராகிய ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு சொல்லி யதைக் கேட்டு ஜன்ஹுவின் புத்திரியாகிய கங்காதேவி, அப்போது சந்தனுமஹாராஜனை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள் :—

'பரதஶ்ரேஷ்டனாகிய சந்தனுமஹாராஜனே! முன்பு வருணன் எவரைப் புத்திரராக அடைந்தானோ அந்த வஸிஷ்டரென்று பெய ருள்ள முனிவர் ஆபவரென்று பிரஸித்திபெற்றவர். புண்ணிய மானதும், மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் நிரம்பியிருப்பதும், எல்லாக் காலங்களின் புஷ்பங்களும் பூர்ணமாக இருப்பதுமாகிய வஸிஷ்ட ரிஷியின் ஆஶ்ரமம் மேருவென்னும் சிறந்தபர்வதத்தின் சாரிவிலிருக் கிறது. பரதவம்ச ஶ்ரேஷ்டனே! புண்ணியஞ் செய்பவருட் சிறந் வரும் வருணபுத்திரருமான அந்த வஸிஷ்டர் மதுரமான கிழங்கு களும் காய்களும் ஜலமுமுள்ள அந்தமேருவின் சாரிவிலிருக்கிற அவ் வனத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். பரதரேறே! ஸுரபி யென்று சொல்லப்பட்ட தக்ஷபுத்ரி எவளோ அந்தத்தேவி, நினைத் ததையெல்லாம் கறக்கின்ற சிறந்த பசுவை லோகானுக்ரகஞ் செய் வதற்காகக் கசியபருக்குப் பெற்றாள். தர்மாத்மாவாகிய அந்த வஸிஷ் டர் அந்தப் பசுவைத் தமது ஹோமதேனுவாக க்ரஹித்துக்கொண் டார். அந்தத் தேனுவானது, ரிஷிகளினால் அடையப்பட்டதும் புண்ணியமும் ரமணீயமுமான அந்தத் தபோவனத்திலிருந்து கொண்டு, பயமில்லால் ஸஞ்சரித்தது. பரதஶ்ரேஷ்டரே! பிறகு, ஒருகாலத்தில், ப்ருது முதலான தேவர்களாகிய வஸுக்களெல்லாரும் தேவரிஷிகளால் அடையப்பட்ட அந்த வனத்துக்கு வந்தனர். அவர்கள் தங்கள் மனைவிகளுடன் அழகான குன்றுகளிலும் வனங் களிலும் விளையாடிக்கொண்டு அந்த வனமெங்கும் ஸஞ்சரித்தனர். இந்திரனுக்கொப்பான பராக்கிரமமுடையவனே! ராஜஶ்ரேஷ்டனே! அந்த வஸுக்களில் ஒருவனுடைய பாரியையாகிய அழகான இடை யையுடைய பெண் அவ்வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கையில், எல்லாக் காம தேனுக்களிலும் சிறந்த நந்தினியென்னும் பசுவைக் கண்டாள். சிறந்த விருஷபத்துக்கொப்பான கண்களையுடையவனே! அவள், அந்தப் பசுவின் குணமாகிய தனத்தின் சிறப்பினால் வியப்புற்ற வளாகி, நல்ல புஷ்டியுள்ளதும், செம்மையாகக் கறப்பதும், அழ கான வாலும் குளம்புகளுமுள்ளதும், மங்களகரமானதும், எல்லாச் சிறப்புக்களும் நிரம்பியதும், மிகச்சிறந்த ஸாதுத் தன்மையுள்ளது மாகிய அந்தத் தேனுவை [1] த்யோவென்னும் வஸுவுக்குக் காண் பித்தாள். பூருவம்சத்துப் புத்திரனாகிய ராஜேந்திரனே! சிறந்த

---

1 த்யோ = ப்ரபாஸர். (பக்கம்—உ௯0.)

யானைக்கொப்பான நடையுடையவனே! முன்னே வஸுவின் பாரியை இவ்வகையான குணங்கள் நிரம்பின அந்தத் தேனுவை வஸுவுக்குக் காண்பித்தாள். ராஜனே! த்யோவானவன் அப்போது அந்தக் கோவைக்கண்டு தன் மனைவிக்கு அதனழகையும் குணங்களையும் தெரிவித்துச் சொல்லலானான்.

'[1] கருமையான கண்களையுடையவளே! சிறந்த நிதம்பமுள்ளவளே! இந்த உத்தம தேவதையாகிய தேனு இந்த உயர்ந்த தபோவனத்திற்குடையவராகிய வஸிஷ்ட மஹரிஷியினுடையது. அழகான இடையுடையவளே! இதனுடைய சுவையுள்ள பாலைக்குடிக்கும் மனிதன் யௌவனமழியாமல் பதினாயிர வருஷகாலம் ஜீவித்திருப்பன்' என்றான். ராஜஶ்ரேஷ்டனே! அழகான இடையுடையவளும் சிலாக்கியமான அங்கமுடையவளுமாகிய அந்த வஸுபத்னி, இதைக் கேட்டு, மிகுந்த ஒளியுள்ள தன் கணவனை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள்.

'மனுஷ்யலோகத்தில் அழகினாலும் யௌவனத்தினாலும் சோபிக்கின்ற ஜிதவதியென்று பெயருள்ள ராஜபுத்திரி எனக்குத் தோழியாக இருக்கிறாள். ஸத்தியஸந்தனும் சிறந்த புத்தியுள்ளவனுமாகிய உசீனரரென்னும் ராஜரிஷியின் புதல்வியான அவள் மானிடலோகத்துக்குள் அழகின் சிறப்பினால் பெயர்பெற்றவள். மிகுந்த மஹிமையுள்ளவனே! தேவர்களிற் சிறந்தவனே! புண்ணியத்தை விருத்தி செய்பவனே! அவளுக்காக நான் விரும்புகின்ற இந்தக் கோவைக் கன்றோடுகூடத் துரிதமாகக் கொண்டுவா. கௌரவத்தைக் கொடுப்பவனே! என்னுடைய அந்த ஸகி ஒருத்தி இந்த ஆவின்பாலைக் குடித்து மனிதர்களுள் மூப்பும் பிணியும் இல்லாதவளாக இருக்கக் கடவள். சிறந்த மஹிமையுள்ளவனே! குற்றமில்லாதவனே! நீ எனக்கு இதைச் செய்யக்கடவாய். இந்தப் பிரியத்தைவிட வேறு மேலான பிரியம் எனக்கு எவ்வகையிலும் இல்லை' என்றாள். அவளுடைய இந்தச் சொல்லைக்கேட்டுத் தன் மனைவியின் விருப்பத்தைச் செய்யக்கருதி த்யோவானவன் ப்ருது முதலிய ஸஹோதரர்களுடன்கூட அந்தப் பசுவை அப்போது கொண்டுபோனான். ராஜனே! தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய அந்த மனைவியினால் ஏவப்பட்ட த்யோவென்பவன், அப்போது அந்த ரிஷியின் உக்கிரமான தவத்தைக் கவனிக்கமாட்டாமற் போனான். அப்போது அவன் அந்தப் பசுவைக் கொண்டுபோனான். அதனால் வரும் தீங்கை நினைக்கவில்லை. பிறகு, பழங்களை எடுத்துக்கொண்டு

[1] 'அஸிதேக்ஷணா' என்பதைவிட்டு, 'அஸிதேக்ஷணே' என்ற பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

வஸிஷ்டர் ஆச்ரமம் வந்தார். அந்தச் சிறந்த வனத்தில் அந்தப் பசுவைக் கன்றுடன் காணவில்லை. பிறகு, அந்தத் தபோதனர் அந்த வனத்தில் அதைத் தேடினர். உயர்ந்த புத்தியுள்ள அம்முனிவர் தேடியும் அந்தப் பசுவைக் காணவில்லை. திவ்யஜ்ஞானமுள்ள அவர் அந்தப்பசு வஸுக்களால் அவ்வாறு கொண்டுபோகப் பட்டதை அறிந்து உடனே கோபத்துக்கு வசப்பட்டு வஸுக்களை அப்போதே சபித்தார். 'அழகிய வாலுள்ள என் கறவைப் பசுவை வஸுக்கள் கொண்டுபோனதனால் அவர்கள் யாவரும் மனிதர்களில் ஜனிக்கப்போகின்றனர்; சந்தேகமில்லை' என்று அந்த வஸிஷ்ட பகவான் அந்த வஸுக்களைச் சபித்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! சிறந்த மஹிமையுள்ள ஆபவரென்னும் முனிச்ரேஷ்டர் கோபம் மேற்கொண்டு அந்த வஸுக்களை இவ்வாறு சபித்தபின் தவத்திலேயே மனத்தைச்செலுத்தினர். ராஜனே! மிகுந்த மஹிமையுள்ளவரும் தவத்தைத் தனமாகக் கொண்டவருமாகிய அந்தப் பிரம்மரிஷி இந்தக் காரணத்தினால் கோபங்கொண்டு தேவர்களாகிய வஸுக்கள் எண்மரையும் சபித்தார். மிகச் சிறந்தவனே! த்யோவின் குற்றத்தினால் எட்டு வஸுக்களும் வஸிஷ்ட மஹரிஷியினால் இவ்வாறு சபிக்கப்பட்டனர். ராஜச்ரேஷ்டனே! அதன்பின், அந்த வஸுக்கள், 'சபிக்கப்பட்டோம்' என்று தெரிந்து, மறுபடியும் அம்மஹாத்மாவின் ஆச்ரமம் வந்து, அந்த ரிஷிக்கு அனுக்கிரஹம்வரும்படி செய்வதற்காக அம்முனிவரிடஞ் சென்றனர். புருஷச்ரேஷ்டனே! எல்லாத் தருமங்களும் தெரிந்தவராகிய அந்த வஸிஷ்டமஹரிஷியின் அநுக்ரஹத்தை அவர்கள் பெறவில்லை. அந்த தர்மாத்மாவான வஸிஷ்டர், 'என்னால் சபிக்கப்பட்ட தரன் முதலிய நீங்கள் எல்லோரும் ஒருவருஷத்துக்குப் பின் சாபத்திலிருந்து விடுபடுவீர்கள். யாருக்காக நீங்கள் என்னாற் சபிக்கப்பட்டிருக்கின்றீர்களோ அந்த த்யோவென்னும் வஸுமட்டும் தான் செய்ததற்காக நீண்டகாலம் மனுஷ்யலோகத்தில் வஸிப்பான். நான் உங்களைக் கோபித்துச் சொன்ன சொல்லைப் பொய்யாக்க விரும்பவில்லை. சிறந்த மனமுள்ள இவன் மனுஷ்யர்களில் ஸந்ததியை உண்டுபண்ணமாட்டான். இவன் தர்மாத்மாவாகவும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் வல்லவனாகவும் தன் பிதாவின் விருப்பத்தையும் நன்மையையும் செய்வதில் ஊக்கமுடையவனாகவும் இருப்பான். ஸ்திரீபோகங்களை விட்டுவிடுவான்' என்றார்.

இவ்வாறு வஸுக்களெல்லாரையும் நோக்கிச் சொல்லிவிட்டு அந்த மஹரிஷி சென்றார். அதன்பின், அந்த வஸுக்களெல்லாரும் சேர்ந்து என்னிடம் வந்தனர். ராஜனே! அவர்கள், 'கங்கையே!

எங்களைப் பிறக்கப்பிறக்க நீ நேரே ஜலத்தில் போட்டுவிடு' என்று என்னை வரங்கேட்டனர். நானும் அதனை அப்படியே செய்தேன். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பாரதனே! இவ்வாறு, சபிக்கப்பட்ட வஸுக்களை மானிடவுலகத்திலிருந்து விடுவிப்பதற்காக நான் நியாயமாகவும் செம்மையாகவுஞ் செய்தேன். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! த்யோவென்னும் வஸுவாகிய இந்தக் குமாரன் ஒருவன்மாத்திரம் அந்த ரிஷியின் சாபத்தினால் மனுஷ்யலோகத்தில் வெகுகாலமிருப்பான். உன் புத்திரனாகிய இந்தக் குமாரன் பெரியவனானபிறகு மறுபடியும் உன்னிடம் வருவான். ராஜனே! நானும் நீ அழைக்கும்போது உன்னிடம் வருவேன்' என்று கங்காதேவி சொன்னாள். இதைச் சொன்னபின், அந்தக் கங்காதேவி அங்கேயே அந்தர்த்தானமாயினாள். அந்தக் குமாரனையும் அழைத்துக்கொண்டு அவள் இஷ்டப்படி சென்றாள். அந்தக் குமாரன் தேவவ்ரதனென்றும் காங்கேயனென்றும் பெயர்பெற்றிருந்தான். சந்தனுவின் புத்திரனாகிய த்யோவென்னும் வஸு, குணங்களில் சந்தனுவுக்கு மேலாக இருந்தான். சந்தனு சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனாகி வனத்திலிருந்து தன் நகரம் சென்றான். அந்தப் பரதவம்சத்தவனும் மஹாத்மாவுமான சந்தனுராஜாவின் மிகுதியான குணங்களையும் மஹிமையையும் பற்றி நான் சொல்லப்போகிறேன். அவனுடைய அழகுள்ள சரித்திரம் மஹாபாரதமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

நூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கங்காதேவீ பீஷ்மரை வயதுவந்தபிறகு சந்தனுவுக்குக் கொடுக்கச் சந்தனு அவரை யுவராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்ததும், பீஷ்மர் ஸத்தியவதியைத் தம் பிதாவுக்குக் கொண்டுவந்து கொடுத்ததும்.)

அந்தச் சந்தனுமஹாராஜன் சிறந்த ஞானமுள்ளவன்; தேவர்களாலும் அரசர்களாலும் ரிஷிகளாலும் கௌரவிக்கப்பெற்றவன்; தர்மத்திலேயே சித்தமுள்ளவன்; ஸத்யவாக்கென்று எல்லா லோகங்களிலும் பெயர்பெற்றவன். சந்தனுவின் குணங்களெல்லாவற்றையும் நான் சொல்லப்போகிறேன். இந்திரியஜயம், கொடை, பொறுமை, புத்தி, (அகாரியங்களில்) லஜ்ஜை, தைரியம், உயர்ந்த

பராக்ரமம் ஆகிய இவை, உயர்ந்த ஸ்வபாவமுள்ள புருஷஸ்ரேஷ்டனான சந்தனுவினிடத்தில் நிலைபெற்றிருந்தன. இவ்வகையான குணங்கள் நிரம்பினவனும் தர்மத்திலும் ராஜநீதியிலும் ஸமர்த்தனுமாகிய அவ்வரசன், பரதவம்சத்தையும் எல்லாப் பிரஜைகளையும் காப்பவனாக இருந்தான்; [1] சங்குபோன்ற கழுத்துள்ளவனும் பருத்த தோள்களையுடையவனும் மதயானைபோன்ற நடையுள்ளவனும் பரிபூரணமான பயன்களையுடைய ராஜலக்ஷணங்களெல்லாம் நிரம்பினவனுமாயிருந்தான். புகழ்பெற்ற அவ்வரசனுடையவொழுக்கத்தைக்கண்டு மனிதர்கள் எப்போதும் இன்பத்தையும்பொருளையும் காட்டிலும் அறமே சிறந்ததென்று உறுதி உள்ளவராயிருந்தனர்.

பரதஸ்ரேஷ்டராகிய ஜனமேஜயரே! சந்தனு இவ்வாறு மேலான ஸ்வபாவமுள்ளவனாயிருந்தான். தர்மத்தில் அவனுக்கு ஈடான அரசன் ஒருவனும் இருக்கவில்லை. தர்மங்களிலேயே இருந்துகொண்டு தர்மத்தைக் காப்பாற்றுகிறவர்களெல்லாரிலும் சிறந்த அந்த அரசனை ராஜராஜனாக மற்ற அரசர்கள் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தனர். பரதவம்சத்திற்கு ரக்ஷகனாகிய அந்தச் சந்தனுவைத் தங்களுக்கு நாதனாகப் பெற்ற அரசர்கள் துன்பமும் பயமும் பிறரால் உபத்திரவமும் நீங்கினவர்களாகவும் ஸுகமான நித்திரையும் விழிப்புமுள்ளவர்களாகவுமிருந்தனர். புகழ்பெற்றவனும் இந்திரனுக்கொப்பான பராக்கிரமமுடையவனுமாகிய சந்தனுவினால் ஆளப்பட்ட அரசர்கள் யாகம் தானம் முதலிய காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். சந்தனுவைத் தலைவனாகவுடைய அரசர்களினால் உலகம் ரக்ஷிக்கப்படும்போது எல்லா வருணங்களிலும் வியவஸ்தையுடன் தம்தம் தர்மமே மேலாக இருந்தது. க்ஷத்திரியன் பிராமணனுக்குச் சுஸ்ரூஷைசெய்தான். வைஸ்யர்கள் க்ஷத்திரியர்களை அனுஸரித்திருந்தனர். சூத்திரர்கள் பிராமணர்களிடத்திலும் க்ஷத்திரியர்களிடத்திலும் அன்புவைத்து வைஸ்யர்களையும் ஸேவித்தனர். சந்தனு கௌரவர்களின் ராஜதானியாகிய அழகான ஹஸ்தினபுரத்தில் வஸித்துக்கொண்டு கடல் சூழ்ந்த பூமியை ஆண்டான். இந்திரனுக்கொப்பானவனும் தர்மம் தெரிந்தவனும் ஸத்தியம் தவறாதவனும் உள்ளும் புறமும் ஒத்திருப்பவனுமாகிய அவன், தானம் தர்மம் தவம் இவை சேர்ந்திருந்ததனால் சிறந்த செல்வம் அடைந்தான். விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாதவனாகவும், சந்திரனைப்போல் இனிய காட்சி உள்ளவனாகவும், [2] தேஜஸினால் சூரியனுக்கொப்பானவனாகவும்,

[1] மூன்று ரேகைகளோடு கூடிய கழுத்து. [2] எல்லாவற்றையும் அடக்கும்சக்தி.

வேகத்தில் வாயுவுக்கு ஒப்பானவனுகவும், கோபத்தில் யமனுக்கு ஒப்பானவனுகவும், பொறுமையில் பூமிக்கு ஒப்பானவனுகவும் இருந்தான். ஜனமேஜயமஹாராஜரே! சந்தனுமஹாராஜன் பூமியை ஆண்டுகொண்டிருக்கையில், ஆடுமாடுகளும் பன்றிகளும் காட்டு மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் ஹிம்ஸிக்கப்படவில்லை. பிராம்மண தர்மமே அதிகரித்திருந்த ராஜ்யத்தில் அடக்கமுள்ள மனத்தையுடைய சந்தனு இந்திரிய ஸுகங்களில் ஆசையைவிட்டுப் பிராணிகளைப் பக்ஷபாதமின்றி ஆண்டனன். சகோரம்போலக் கண்களுடையவனும் சிவந்த வாயுள்ளவனும் ஸிம்மத்துக்கும் விருஷபத்துக்கும் ஒப்பான நடையுள்ளவனும் பூர்ணசந்திரனுக்கு ஒப்பான முகமுள்ளவனுமான சந்தனு, யௌவனவயஸிலிருக்கும்போதே தன்னை அடுப்பதற்குக் காரணங்களாகிய குணங்களையெல்லாம் ஒப்பில்லாமல் பொறுத்தவனும் ஆழ்ந்த கருத்துள்ளவனும் தைரியமுள்ளவனுமாய் இருந்தான். அக்காலத்தில் தேவர்கள் ரிஷிகள் பிதிர்க்கள் இவர்களின் [1] யாகங்களுக்காகக் காரியங்கள் செய்யப்பட்டன. அதர்மமாக எந்தப் பிராணிகளும் கொல்லப்படவில்லை. ஆதரவில்லாதவையும் ஸௌக்யமில்லாதவையுமான திர்யக்ஜாதியிற் பிறந்த பிராணிகளெல்லாவற்றிற்கும் அந்த ராஜாவே பிதாவாக இருந்தான். குருவம்சத் தலைவர்களுள் சிறந்தவனுகிய அந்தச் சந்தனுமஹாராஜன் அரசர்க்கரசனுக ஆண்டுவருகையில், சொற்களெல்லாம் ஸத்தியம் தவறாமலிருந்தன; உள்ளங்களெல்லாம் தானத்திலும் தர்மத்திலும் பற்றியிருந்தன; பசுக்கள் யாகத்திற்காகவே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருந்தன. ஆண் பெண் புணர்வது சந்ததிக்காகவே இருந்தது. அவன் [2] பதினாறு, எட்டு, நாலு, எட்டு ஆகிய வருஷங்கள் ஸ்திரீ ஸுகத்தை அனுபவிக்காமல் காட்டிலேயே திரிந்துகொண்டிருந்தான். அவனுக்குக் கங்கையினிடம் பிறந்த புத்திரனும் வஸுக்களின் அம்சமுமாகிய தேவவிரதனென்பவன் ரூபத்திலும் செய்கையிலும் ஒழுக்கத்திலும் கல்வியிலும் அவனைப்போலவே இருந்தான். சிறந்த வன்மையும் சிறந்த தீரமும் சிறந்த பராக்கிரமமுமுள்ள அந்த மஹாரதனான தேவவிரதன் பூமியிலுள்ளவையும் [3] இல்லாதவையுமான எல்லா அஸ்திரங்களிலும் தேர்ச்சியுள்ளவனுகி இருந்தான். அந்தச் சந்தனு மஹாராஜன் ஒருகாலத்தில் மான்களை வேட்டையாடிக்கொண்டு கங்காநதிக்கரையில் ஸஞ்

---

1 தேவயாகம் = அக்கிஹோத்ரம்முதலியவை; ரிஷியாகம் = வேதம் ஓதுவது; பிதிர்யாகம் = ஸ்ராத்தம் முதலியவை.

2 முப்பத்தாறு வருஷங்கள். 3 தேவலோகத்திலுள்ளவை.

சரிக்கையில் கங்கைஜலம் குறைவாயிருப்பதைக் கண்டான். அதைக் கண்டு புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய சந்தனு, 'இந்த மஹாநதி இப்போது முன்போல் ஏன் பெருகவில்லை?' என்று சிந்தித்தான். பிறகு, அதன் காரணத்தைப்பற்றித் தேடிக்கொண்டுபோகும்போது, அந்த உயர்ந்த மனமுள்ள சந்தனு, அழகு நிரம்பினவனும் வளர்ச்சியுள்ளவனும் அழகான பார்வையுள்ளவனும் தேவேந்திரனைப் போலத் தேவலோகத்து அஸ்திரத்தைப் பிரயோகிப்பவனுமாகிய ஒரு சிறுவன் கூர்மையான அம்புகளால் கங்கை முழுவதையும் தடுத்துக்கொண்டு நின்றதைக் கண்டான். அந்தச் சிறுவனுடைய ஸமீபத்தில் அந்தக் கங்காநதி அம்புகளினால் தடுக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு மனிதர்க்கு முடியாத அவன் செய்கையை அறிந்து அரசன் வியப்புற்றவனானான். முன்னே பிறந்தவுடன் பார்த்திருந்த அந்தத் தன் புத்திரனைச் சிறந்த புத்தியுள்ள சந்தனு தன் புத்திரனென்று அப்போது அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாமற்போனான். அந்தப் புத்திரனும் தன் பிதாவைப் பார்த்து மாயையை உண்டுபண்ணிப் பிரமிக்கச் செய்தான். அவனை மயக்கின பின் உடனே அவன் அங்கேயே மறைந்துவிட்டான்.

அவ்விடத்தில் அந்த ஆச்சரியத்தைக்கண்ட சந்தனுமஹாராஜன் உடனே தன் புத்திரனென்று ஸம்சயித்துக் கங்கையைப்பிரத்யக்ஷம் ஆகும்படி கேட்டுக்கொண்டான். கங்கை, உத்தமமான ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தக் குமாரனை வலக்கையிற் பிடித்துக்கொண்டு ராஜாவுக்கு எதிரே தோன்றினள். ஆபரணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பெற்று நிர்மலமான ஆடைபுடுத்துக்கொண்டுவந்த அந்தக் கங்காதேவியை முன்னே பார்த்திருந்தும் அவளை அந்தச் சந்தனு அப்போது தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அப்போது கங்காதேவி, 'ராஜனே! முன்னே எந்த எட்டாவது புத்திரனை நீ என்னிடத்தில் அடைந்தாயோ அவன்தான் இவன். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! இவன் எல்லா அஸ்திரங்களும் தெரிந்தவன். இவனுக்கு மேற்பட்டவன் யாருமில்லை. மஹாராஜனே! என்னால் வளர்க்கப்பட்ட இந்தப் புத்திரனை வாங்கிக்கொள். பிரபுவே! புருஷஸ்ரேஷ்டனே! இவனை உன் வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போ. இந்த வீரன் வஸிஷ்டரிடமிருந்தே வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் ஓதினான்; அஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவன்; முதன்மையான வில்லாளி; யுத்தத்தில் இந்திரனுக்கொப்பானவன்; பரதவம்சத்தவனே! தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் எப்போதும் மதிக்கப்பெற்றவன். சுக்ராசாரியருக்கு எந்தச் சாஸ்திரம் தெரியுமோ அஃதெல்லாம் இவனுக்கும் தெரியும். சிறந்த கைகளையுடை

யவனும் மஹாத்மாவுமாகிய இந்த உன் புத்திரனிடத்தில், தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட அங்கிரஸின் புத்திரராகிய ப்ருஹஸ்பதியறிந்த சாஸ்திரமெல்லாம் ஸாங்கோபாங்கமாக நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ரிஷியும் எதிரிகளால் ஜயிக்க முடியாத பராக்கிரமமுள்ளவருமான பரசுராமருக்கு என்ன அஸ்திரம் தெரியுமோ அஃது இவனிடம் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ராஜனே! பெரிய வில்லாளியும் ராஜதர்மத்திலும் ராஜநீதியிலும் தேர்ந்தவனுமாகிய இந்த உன் புத்திரனை நான் உனக்குக் கொடுக்கிறேன். வீரனே! நீ இந்த வீரனை உன் வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோ' என்று சொன்னாள்.

இவ்வாறு சொல்லி, அந்த மஹானுபாவையான கங்கை அங்கேயே மறைந்தாள். அந்தக் கங்கையினால் இவ்வாறு விடைகொடுக்கப்பெற்ற சந்தனுமஹாராஜன் சூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கின்ற புத்திரனை அழைத்துக்கொண்டு தன் நகரத்துக்குச் சென்றான். அந்தப் பூருவம்சத்திற் பிறந்தவனான சந்தனு, இந்திரபுரிக்கு ஒப்பான தன் பட்டணம் சேர்ந்து, தான் விரும்பினவையெல்லாம் நிறைவேறினவாகத் தன் மனத்தில் நினைத்தான். அதன்பின், ராஜ்யம் பூருவம்சத்தாரிடம் நிலைபெறுவதற்காகப் பிரஜைகளுக்கு அபயம் கொடுப்பவனும் சிறந்தகுணங்களுள்ளவனும் மஹாத்மாவுமாகிய தன் புத்திரனுக்கு யௌவராஜ்யபட்டாபிஷேகம் செய்வித்தான். பரதஶ்ரேஷ்டராகிய ஜனமேஜயரே! பெருங்கீர்த்தி பெற்றவராகிய அந்தச்சந்தனுவின் புத்திரர் தம் ஒழுக்கத்தினால் பூருவம்சத்தவரையும் தம் பிதாவையும் தேசத்தையும் மகிழ்வித்தார். அளவற்ற சக்தியுள்ள அந்தச் சந்தனு மஹாராஜன், தன் புத்திரருடன்கூட அவ்வாறு மகிழ்ந்துகொண்டு நாலு வருஷங்களைக் கடத்தினான்.

அவ்வரசன், ஒருகால் வனஞ்சென்று யமுனையாற்றங்கரையில் ஒப்பிடமுடியாத ஒரு சிறந்த வாஸனையை நுகர்ந்தான்; அது வந்தகாரணத்தைத் தேடிக்கொண்டு எங்கும் திரிந்தான். அப்போது அவன் தேவதையைப்போன்ற ரூபமுள்ள ஒரு செம்படவப் பெண்ணைக் கண்டான். கறுத்த கண்களையுடைய அந்தக் கன்னிகையைக் கண்டவுடன், 'அச்சமுடையவளே! நீ யார்? யாருடைய பெண்? என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்?' என்று கேட்டான். அதற்கு அவள், 'நான் செம்படவப் பெண். செம்படவர்க்கரசனும் மஹாத்மாவுமாகிய என் தந்தையின் கட்டளையினால் புண்ணியத்திற்காக ஓடத்தை நடத்துகிறேன். [1] உமக்கு க்ஷேமம் உண்டாகட்டும்' என்று சொன்னாள். அந்த ராஜாவா

[1] இது தக்கமனிதரிடம் பேசும்போது சொல்லும் மரியாதைச் சொல்.

கிய சந்தனு, அழகும் சொல்லினிமையும் மணமும் நிரம்பினவளும் தேவதாரூபமுள்ளவளுமாகிய அந்தச் செம்படவப் பெண்ணைக் கண்டு விருப்பங்கொண்டு அவள் தந்தையினிடம் சென்று தனக்காக அவளைவேண்டி அவனைக் கேட்டான். அந்தச் செம்படவ அரசன், அந்த ராஜாவை நோக்கி, 'பிரஜைகளுக்கு ஈச்வரனே! அவள் பெண்ணாகப் பிறந்த மாத்திரத்திலேயே நான் அவளை ஒருவரனுக்குக் கொடுக்கவேண்டியதுதான். ஆனால், விருப்பம் ஒன்று என் மனத்திலிருக்கிறது. அதைத் தெரிந்துகொள். குற்றமற்றவனே! நீ இவளை உனக்குத் தர்மபத்தினியாகும்படி என்னிடம் கேட்பையாயின், சொல்தவறாதவனாகிய நீ ஸத்தியத்தை முன்னிட்டு எனக்கு ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொடு; ராஜனே! இந்தக் கன்னிகையை அந்த ஏற்பாட்டின்படி உனக்கு நான் கொடுப்பேன். எனக்கு உன்னைப்போன்ற ஒருவரன் ஒருகாலத்திலும் நேரமாட்டான்' என்று மறுமொழி சொன்னான். அதைக்கேட்டு, '[1] தாசனே! நீ கேட்கிறவரத்தை நான் தெரிந்துகொண்டு உன் விஷயத்தில் நிச்சயிப்பேன். கொடுக்கக்கூடியதாயிருந்தால் அதைக்கொடுப்பேன். கொடுக்கக்கூடாததை எவ்வகையிலும் கொடேன்' என்றுசொல்ல, தாசன், 'பூமியையாளும் அரசனே! இவளிடத்தில் பிறக்கும் புத்திரன் எவனோ அவனை உனக்குப் பின் ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டும்; மற்றயாரையும் செய்யக்கூடாது' என்றான்.

பாரதரே! சந்தனு, தாங்கக்கூடாத மன்மததாபத்தினால் தகிக்கப்பட்டிருந்தும், அந்தச் செம்படவன் கேட்ட வரத்தை அவனுக்குக் கொடுக்க விரும்பவில்லை. அப்போது அவ்வரசன் அந்தச் செம்படவப் பெண்ணைச் சிந்தித்துக்கொண்டே மன்மதனாற் பீடிக்கப்பட்ட மனத்துடன் ஹஸ்தினாபுரத்திற்குத் திரும்பிச்சென்றான். அதன்பிறகு, ஒருகால் வியஸனப்பட்டுக்கொண்டும் கவலையுற்றுக்கொண்டுமிருந்த தம் பிதாவிடம் சந்தனு புத்திரராகிய தேவவிரதர் சென்று, 'ராஜரே! உமக்கு எல்லாம் க்ஷேமமாக இருக்கின்றன. எல்லா அரசர்களும் அடங்கியிருக்கின்றனர். அப்படியிருக்க, இப்போது எதற்காக இடைவிடாமல் துக்கப்பட்டுக் கண்ணீர்விடுகிறீர்? கவலைப்படுகிறவர்போலவே இருந்துகொண்டு என்னிடம் நீர் ஒன்றும் பேசவில்லை. குதிரையின்மேலேறி வெளியிற் போவதுமில்லை. நிறம்மாறி வெளுத்தும் இளைத்தும் இருக்கிறீர். உமது நோயைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். அதனால் நான் அதைப் பரிகரிப்பேன்' என்ற சொல்லைச் சொன்னார். அவருடைய பிதாவாகிய

[1] செம்படவன்.

சந்தனு, அந்தச் செம்படவப்பெண்விஷயமாக இவ்வகையான தன் விருப்பத்தைச் சொல்லத்தகாததனால் அதைத் தன்புத்திரரிடம் வெளியிடமுடியாமல் இருந்தான். தன் புத்திரரால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட அந்தச் சந்தனு, 'குழந்தாய்! நீ சொன்னபடி நான் கவலையுற்றவனாகவே இருப்பது நிச்சயம். அஃது எதனாலென்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். பாரதனே! நமது பெரிய குலத்தில் நீ ஒரு புத்திரன்தான் இருக்கிறாய். எப்போதும் அஸ்திரப்பழக்கம் விடாதவனும் பராக்கிரமமுள்ளவனுமாயிருக்கின்றாய். புத்திரனே! உலகவாழ்க்கை நிலையில்லாமையைப்பற்றி நான் துயரப்படுகிறேன். கங்காபுத்திரனே! எவ்வகையிலாவது உனக்கு அபாயம் வந்தால் நமது குலமே இல்லாமற் போய்விடும். நீ ஒருவனே நூறு புத்திரர்களைக் காட்டிலும் சிறந்த புத்திரனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. நான் வீணாக மறுபடியும் விவாஹஞ்செய்து கொள்ளவும் பிரியப்படவில்லை. ஸந்ததி கெடாமலிருப்பதற்காக மாத்திரம் ஆசைப்படுகிறேன். [1] உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகட்டும். தர்மசாஸ்திரோபதேசம் செய்கிறவர்கள் ஒரு புத்திரனிருப்பதும் புத்திரன் இல்லாமலே இருப்பதும் ஒன்றுதானென்று சொல்லுகின்றனர். பாரதனே! ஒற்றைக்கண்ணிருப்பதும் ஒரு புத்திரன் இருப்பதும் இல்லாமையே. கண்ணழிந்தால் சரீரத்திற்கு அழிவு. புத்திரனழிந்தால் குலத்திற்கு அழிவு. அக்நிஹோத்ரமும் மூன்று வேதங்களையும் ஓதுவதும் நிரம்பின தக்ஷிணையோடு பல யாகங்கள் செய்வதுமாகிய இவையெல்லாம் ஸந்தானத்தின் பதினாறில் ஒரு பாகத்துக்கும் ஈடாகா. மிகத்தெரிந்தவனே! மனிதர்களுள் இஃது இவ்வாறுதான். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஸந்ததியென்பது தான் எல்லாமாக இருக்கிறது. அதில் எனக்கு ஸந்தேகம் இல்லை. உலகத்தில் புத்திர ஸந்தானக்கினாலேதான் ஒருவன் பிதிர்க்களின் கடனைத் தீர்க்கிறானென்பது நிச்சயம். இது பூர்விகர்களான ரிஷிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் சாஸ்வதமான வேதம். பாரதனே! புத்திரனும் நல்கருமங்களும் ஜ்ஞானமுமாகிய மூன்றும் ஒளிகளுள்ளன. பாரதனே! நீயோ சூரன்; எப்போதும் அவமானம் தாங்காதவன்; ஆயுதப்பயிற்சியைவிடாதவன். ஆதலால், யுத்தத்தைவிட்டு வேறு எவ்வகையிலும் உனக்கு அபாயமில்லை. ஆகையால், உனக்குக் கெடுதிநேர்ந்தால் எப்படியாகுமோ என்ற ஸந்தேகத்தை நான் அடைந்திருக்கிறேன். குழந்தாய்! இதுதான் எனது துக்கத்திற்குக் காரணம்; இதை உனக்கு முழுவதும் சொன்னேன்' என்று மறுமொழி சொன்னான். பிறகு, ராஜாவின் அந்தக்

1 நீ வருத்தப்படாதே என்பதுகருத்து. இதன் 396-ம் பக்கம் பார்க்க.

காரணத்தையெல்லாம் பூர்ணமாகத் தெரிந்துகொண்டு சிறந்த ஞானமுள்ள பீஷ்மர் தமது புத்தியினால் ஆராய்ந்தார். ஸந்தானமென்னும் பிரயோஜனத்தோடுகூடிய அந்தத்தந்தையின் சொல்லைக்கேட்டு மறுபடியும் வருத்தத்துடன் தமதுபிதாவின் ஸாரதியை வருவித்தார். அவருடைய கட்டளையினால் குருஸ்ரேஷ்டனாகிய சந்தனுவின் ஸாரதி வந்தான். உயர்ந்த புத்தியுள்ள பீஷ்மர், தமதுபிதாவின் அந்த ஸாரதியைநோக்கி, 'ஸாரதியே! நீ என் பிதாவிற்குத் தேரின் முன்னே நிற்கும் சிநேகிதனாக இருக்கிறாய். ராஜாவினுடைய விருப்பம் எந்தப்பெண்ணினிடம் இருக்கிறது? உனக்குத் தெரியுமா? நான் உன்னைக் கேட்கிறேன். நீ அதைச்சொல். நான் அதைச் செய்வேன்; மாறாகச்செய்யேன்' என்று சொல்ல, ஸாரதி, 'குருஸ்ரேஷ்டரே! ஒரு செம்படவப்பெண் இருக்கிறாள். உமது பிதாவின் விருப்பம் அவளிடம் சென்றிருக்கிறது. அரசர் பெண்ணைக் கேட்டதற்கு அந்தச்செம்படவன், 'இவளுக்குப் பிறந்த ஆண்பிள்ளை உனக்குப்பின் அரசனாகவேண்டும்' என்ற சொல்லைச் சொன்னான். அப்போது, உமது பிதா அவன் கேட்டதைக்கொடுக்க விரும்பவில்லை. அப்படியில்லாமல் பெண்ணைக் கொடுப்பதில்லை என்பது அந்தச் செம்படவனுடைய நிச்சயம். இதை உமக்குச் சொன்னேன். மேலே செய்வதைச் செய்யும்' என்று சொன்னான். பிறகு, அந்தப் புத்திரராகிய பீஷ்மர், தமது பிதா நினைத்ததைத் தெரிந்துகொண்டு, நன்றாக ஆராய்ந்து தந்தையின் [1] உட்கருத்தையும் அறிந்து யமுனையைநோக்கிச் சென்றார். தர்மாத்மாவான பீஷ்மர், தர்மிஷ்டர்களான க்ஷத்திரியவிருத்தர்களுடன் சிறந்த கீர்த்தியுள்ள அந்தச்செம்படவனிடம்சென்று, தமது பிதாவுக்குக்கன்னிகையைத் தாமே கேட்டார். அந்தச் செம்படவன் அவரை முறைப்படி பூஜைசெய்து அழைத்தான். பாரதரே! ராஜஸபையில் உட்கார்ந்திருக்கும் பீஷ்மரைநோக்கி அந்தச்செம்படவன் சொல்லலானான்.

'கேட்பவர்களிற் ஸ்ரேஷ்டரானவரே! இந்தக் கன்னிகை ராஜ்யமென்னும் பரிசத்துக்குக்கொடுக்கத்தக்கவள். இவளுக்குப்பிறக்கும் புத்திரன் உமதுதந்தைக்குப்பிற்காலம் ராஜாவாகஇருத்தல்வேண்டும். சிறந்த கைகளையுடையவரே! இப்போது ஆயுதம்பிடித்தவர்களிற் சிறந்தவராகிய நீரே சந்தனுவின் வம்சவிருத்தியைச்செய்கிற புத்திரராக இருக்கிறீர். உமக்கு நான் என்னசொல்லைச் சொல்வேன்? பாரதரே! பெண்ணுக்குக்கொடுக்கவேண்டிய சுல்கத்திற்காக ஒருவிஷயம் கேட்கப்போகிறேன். எல்லோராலும் சிலாகிக்கத்தகுந்ததும் விரும்

[1] பெண்ணின் மேலுள்ள விருப்பம்.

பப்பட்டதுமாகிய இப்படிப்பட்ட விவாஹஸம்பந்தத்தைத் தவறவிடு வதனால் ஸாக்ஷாத் தேவேந்திரனாக இருந்தபோதிலும் எவன் பரிதபிக்கமாட்டான். இவள், குணங்களில் உங்களுக்கொப்பான பெரிய வருடைய (உபரிசரவஸுவினுடைய) பெண். இந்தப் பெண்ணரசியாகிய ஸத்தியவதி எவருடைய வீர்யத்துக்குப் பிறந்தவளோ அந்த உபரிசரவஸு, உமது பிதாவைப்பற்றி 'அந்தத் தர்மம் தெரிந்த அரசன் ஸத்தியவதியை விவாஹஞ்செய்து கொள்ளத்தக்கவன்' என்று எனக்குப் பலமுறை, சொல்லியிருக்கிறார். இந்த [1] ஸத்யவதியென்னும் பெண் உமது பிதாவைநோக்கி அவ்வாறே (ராஜ்ய சுல்கம் வேண்டுமென்றே) சொன்னாள். அவள் கேட்டதனாலேதான் ராஜரிஷியான உமது பிதாவை முன்னமே நான் மறுத்துவிட்டேன். ராஜரே! ஆனால், நான் பெண்ணுக்குத் தகப்பனாயிருப்பதுபற்றி உம்மிடம் ஒன்று சொல்லப்போகிறேன். இந்த விவாஹத்தில் பலவானாகிய எதிரியிருப்பதை மாத்திரந்தான் நான் குற்றமாக நினைக்கிறேன். தோல்வியடையாதவரே! உமது விஷயத்தில் அந்தக் குற்றத்தை மிகப்பெரிதாக நினைக்கிறேன். எதிரிகளைப் பிடிப்பவரே! நீர் எவனுக்கு எதிரியாயிருப்பீரோ அவன் கந்தர்வனாயிருந்தாலும் அஸுரனாயிருந்தாலும் நீர் கோபித்தபிறகு நீண்ட காலம் ஜீவிப்பது ஒருபோதுமில்லை. ராஜனே! இதிலுள்ள தோஷம் இவ்வளவுதான். வேறொன்றுமில்லை. வீரரே! கொடுக்க வேண்டிய கன்னிகையைக் கொடுக்காமலிருக்கும் விஷயத்தில் இந்தக்காரணத்தை நீர் அறிந்துகொள்ளும். உமக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது' என்றான். பாரதவம்சத்தவரே! அவனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பீஷ்மர், அரசர்கள் கேட்கத் தமது பிதாவின் பிரயோஜனத்திற்காக அவனுக்குத் தகுதியாகிய மறுமொழி சொல்லத்தொடங்கினார்.

'இந்த என் சொல்லை நீ ஏற்றுக்கொள். இந்தச் சொல்லைச் சொல்லுகிறவன் என்னைப்போல மற்றொருவன் பிறந்ததுமில்லை; பிறக்கப்போவதுமில்லை; இப்போது இருக்கவுமில்லை; நீ கேட்பதை நீ சொல்லுகிறபடியே நான் செய்யப்போகிறேன். இவளுக்குப் பிறக்கிற புத்திரன் எவனோ அவனே எங்களில் ராஜாவாக இருப்பான்' என்றார். இவ்வாறு அவர் சொல்ல, அந்தச்செம்படவன், திரும்பவும் அவரைநோக்கி, 'பரதஸ்ரேஷ்டரே! ராஜ்யத்தில் யாரும் செய்யாத காரியத்தை நீர் செய்யவிரும்புகிறீர். அளவற்ற சக்தியுள்ளவரே!

1 'ரிஷிஸ்ரேஷ்டராகிய அஸிதர் என்னும் தேவரிஷியும் முன்னே ஸத்யவதியினிடம் விருப்பமுள்ளவராக இருந்தார். அவரையும் நான் முன்னே மறுத்துவிட்டேன்' என்பது உத்தரதேசபாடத்தின் பொருள்.

நீர்தாம் சந்தனுவுக்கு நாதராகவந்திருக்கிறீர். தர்மத்தில் சித்தமுள்ளவரே! இந்தக்கன்னிகைக்கும் நீரே பிரபு. இவளைக்கொடுப்பதற்கும் நீரே அதிகாரி. ஸௌமுகரே! ஆனால், இந்த என்சொல்லையும் என்காரியத்தையும் நீர் அறிந்துகொள்ளும். எதிரிகளை அடக்குகிறவரே! பெண்ணைச் சேர்ந்தவர்களின் இயற்கையினால் நான் ஒன்று சொல்லப்போகிறேன். ஸத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் கடைப்பிடித்தவரே! நீர் ஸத்தியவதிக்காக அரசர்களின் நடுவே வாக்குத்தத்தம் செய்தது உமக்கே தகும். சிறந்த கைகளையுடையவரே! அது மாறாது. இந்த விஷயத்தில் எனக்கு ஸந்தேகம் ஒன்றுமில்லை. ஆனால், உமக்குண்டாகும் ஸந்ததிவிஷயத்தில் எனக்குப் பெரியஸந்தேகமிருக்கிறது' என்றான். அரசரே! அவனுடைய இந்தஅபிப்பிராயத்தை அறிந்துகொண்டு ஸத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் முக்கியமாகக் கொண்ட பீஷ்மர் தமது தந்தையின் விருப்பத்தைச் செய்யக் கருதியதனால் அப்போது வாக்குத்தத்தஞ்செய்தார்: 'மேலான புகழுள்ளவனே! ஜனங்களின் ஸபையில் நான் செய்யும் பிரதிஜ்ஞையைத் தெரிந்துகொள். இங்குள்ள ரிஷிகளும் தேவர்களும் கண்ணுக்குத் தெரியாமலிருக்கிற பூதங்களனைத்தும் கேட்கட்டும். இந்தச்சொல்லைச் சொல்லுபவன் யாருமில்லை. செம்படவர்க்கரசனே! அரசருட் சிறந்தவனே! அரசர்கள்கேட்க என்பிதாவுக்காக நான்சொல்லும் இந்தச்சொல்லை நீ தெரிந்துகொள். அரசர்களே! ராஜ்யமுழுதும் முன்னமே என்னால்விடப்பட்டது. ஸந்ததிக்காகவும் இப்போது பிரதிஜ்ஞை செய்யப்போகிறேன். செம்படவனே! இன்றுமுதல் எனக்குப் பிரம்மசாரிவிரதமே இருக்கும். எனக்குப் புத்திரனில்லாமலிருந்தபோதிலும் அழிவற்ற புண்ணியலோகங்கள் மேலேயிருக்கும். நான் பிறந்ததுமுதல் இவ்வுலகில் ஒருபொய்யும் சொன்னதில்லை. என்னுயிர் என் தேகத்தை ஒட்டியிருக்கும் வரையில் நான் புத்ரோத்பத்திசெய்யேன். உன்கன்னிகையை என்பிதாவுக்குக்கொடு. நான் ராஜ்யத்தையும் பெண்கலவியையும் முழுதுமே விடுகிறேன். வீரியத்தைவிடாதவனாக இருக்கப்போகிறேன். செம்படவனே! உனக்கு ஸத்தியமாகச்சொல்லுகிறேன்' என்றார். அந்தத்தர்மாத்மாவான தாசன், பீஷ்மருடைய அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு மயிர்சிலிர்த்தவனாகி, 'கொடுப்பேன்' என்றே அவருக்கு மறுமொழிசொன்னான். செய்தற்கருமையான அந்தச் செய்கையைப் பார்த்து அரசர்கள் புகழ்ந்தார்கள். பிறகு, ஆகாயத்தில் அப்ஸரஸுகளும் தேவர்களும் ரிஷிக்கூட்டங்களும்

பீஷ்மர்மீது புஷ்பவருஷம் வருஷித்தனர்; 'இவர் [1] பீஷ்மர்' என்றும் கூறினர். அதன்பிறகு, பீஷ்மர் தமது பிதாவுக்காக அந்தப் புகழ்பெற்ற ஸத்தியவதியை நோக்கி, 'தாயே! தேரில் ஏறும். நம்மனைக்குப் போவோம்' என்று சொன்னார். பீஷ்மர் இவ்வாறு சொல்லி அந்தப்பெண்மணியை ரதத்தின்மேலேற்றிக் கொண்டு ஹஸ்தினாபுரம்வந்து சந்தனுவுக்குத்தெரிவித்தார். அவருடைய அந்தச் செயற்கரியசெய்கையை அரசர்கள் சேர்ந்தும் தனித்தும் புகழ்ந்தனர். 'இவர் பீஷ்மர்' என்றும் கூறினர். பாரதரே! பீஷ்மரால் செய்யப்பட்ட அந்தச்செயற்கரியசெய்கையைக் கேள்வியுற்றுச் சந்தனுமஹாராஜன் வெகுநாள் ஆயாமுற்றிருந்தான். அந்தஅரசன் தன் குமாரருடைய அந்தச்செய்கையினால் திருப்தியடைந்து அன்புடன் அம்மஹாத்மாவுக்கு அவர் கருதியபோது மரணம் நேரிடுவதை வரமாகக்கொடுத்தான். 'குற்றமற்றவனே! நீ எதுவரையில் ஜீவித்திருக்க விரும்புகிறாயோ அதுவரையில் உன்விஷயத்தில் யமனுக்கு அதிகாரமிராது. உன்னுடைய அனுமதி பெற்றபிறகுதான் யமன் அதிகாரியாவான்' என்றான்.

நூற்றெட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சந்தனுவுக்கு ஸத்யவதியினிடம் இரண்டுபுத்திரர்கள் பிறந்ததும், சந்தனு காலஞ்சென்றபிறகு சித்ராங்கதனுக்குப் பீஷ்மர் ராஜ்யாபிஷேகம் செய்வித்ததும், அவன் கந்தர்வனால் யுத்தத்தில்அடிபட்டபிறகு அவனுக்கு இளையவனான விசித்ரவீர்யனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்ததும்.)

அந்தஸத்தியவதியைச் சேதிராஜாவாகிய உபரிசரவஸுவின் புத்ரியென்றும் செம்படவர்க்கரசனால் வளர்க்கப்பட்டவளென்றும் அறிந்து அரசன் சாஸ்திரோக்தமான கிரியையைச்செய்து விவாகஞ் செய்தான். அந்த விவாகம் நடந்தபிறகு, அந்தராஜாவாகிய சந்தனு அழகுநிரம்பிய அந்தப் பெண்ணைத் தன் அந்தப்புரத்தில் வைத்துக்கொண்டான். பிறகு, சந்தனுவுக்கு ஸத்தியவதியினிடம் சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும் புருஷஶ்ரேஷ்டனும் வீரனுமாகிய சித்ராங்கதனென்னும் புத்திரன் பிறந்தான். பிறகு, வீரனாகிய சந்தனுமஹாராஜன் சிறந்த வில்லாளியும் அரசனுமாகிய விசித்திரவீரியனென்னும் இரண்டாவது புத்திரனை

---

[1] யாரும் பயப்படத்தக்கவர்.

ஸத்தியவதியினிடம் உண்டுபண்ணினன். புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய அந்த விசித்ரவீரியனுக்கு யௌவனம்வருவதற்கு முன்னமே புத்திமானாகிய அந்தச் சந்தனுமஹாராஜாவின் காலம் முடிந்தது. சந்தனு ஸ்வர்க்கம் போனபின், பீஷ்மர் ஸத்தியவதியின் அபிப்பிராயத்தை அனுஸரித்து வீரனாகிய சித்ராங்கதனை ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தார். அந்தச் சித்ராங்கதன் சௌர்யத்தினால் எல்லா அரசர்களையும் கீழ்ப்படுத்தினன். மனிதரில் ஒருவனையும் தனக்கு ஒப்பாக அவன் நினைக்கவில்லை. தேவர்களையும் மனிதர்களையும் அஸுரர்களையும் தோற்கச்செய்கிற அவனை, அதேபெயருள்ள மிகுந்த பலசாலியான கந்தர்வராஜன் எதிர்த்துச்சென்று, அப்போது, 'ராஜகுமாரனே! நீ என்பெயருள்ளவனாயிருக்கிறாய்; எனக்கு யுத்தத்தைக்கொடு. யுத்தம் கொடுக்கமாட்டாயாயின் வேறு பெயரையாவது வைத்துக்கொள்; உன்னோடு யுத்தத்தை நான் விரும்புகிறேன்; என்பெயர் உனக்கிருப்பதனால் உன்னிடத்திற்கு வந்திருக்கிறேன்; என்பெயரைச் சொல்லி உன்னை அழைப்பதினால் என்பெயர் வீணாகத்தகாது' என்று சொன்னான் இவ்வாறு சொன்னபின், அவ்விருவரும் கர்ஜித்துக்கொண்டு ஹிரண்வதிநதிக்கரைக்குச்சென்றனர். சித்ராங்கதனுக்கு அந்தக்கந்தர்வனோடு குருக்ஷேத்திரத்தில் பெரும்போர் நடந்தது. பலசாலிகளாகிய கந்தர்வராஜனும் குருராஜனுமாகிய இருவருக்கும் அந்த ஹிரண்வதி நதிக்கரையில் மூன்றுவருஷகாலம் சண்டைநடந்தது. இடைவிடாமல் ஆயுதங்களை வருஷிப்பதினால் பயங்கரமான அந்தப் பெருஞ்சண்டையில் மாயையில் மிகுந்தவனாகிய கந்தர்வன் குருஸ்ரேஷ்டனாகிய சித்ராங்கதனென்னும் வீரனைக்கொன்றான். அந்தக் கந்தர்வன் எதிரிகளை அடக்குகிற ராஜாவான சித்ராங்கதனை அடித்து முடியும்படி செய்து பிறகு ஸ்வர்க்கம்சென்றான். மிகுந்த சக்தியுள்ள அந்தப் புருஷஸிம்மமாகிய சித்ராங்கதன் கொல்லப்பட்டபின், சந்தனுபுத்ரரான பீஷ்மர் தாமே ராஜாவாகஇருந்து அவனுடைய பிரேதகாரியங்களைச் செய்வித்தார். அப்போது, சிறந்த புஜபலத்தையுடைய பீஷ்மர் பருவம்வராத சிறுவனான விசித்ரவீரியனை அவனுக்கு அடுத்தவனாகக் கௌரவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார். ஜனமேஜயமஹாராஜரே! அப்பொழுது அந்த விசித்ரவீர்யன் பீஷ்மர் சொல்லுகிறபடியே தன்தகப்பன் பாட்டன்வழியாகவந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டான். அவ்வரசன் தர்மசாஸ்திரத்தில் தேர்ந்தவராகிய சந்தனுபுத்ரரான பீஷ்மரை முறைப்படி பூஜித்தான். அவரும் விசித்ரவீர்யனைப் பரிபாலித்தார்.

நூற்றேழுபதாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் தமது ஸஹோதரனை விசித்ரவீரியனுக்காகக் கொண்டு வந்த அம்பை அம்பாலிகை அம்பிகையென்னும் மூன்று பெண்களில், அம்பையென்பவள் தான் சால்வனைவிரும்பினதாகச்சொல்ல அவளை விட்டுவிடுதலும், மற்றொருபுருஷனிடமிருந்து வந்ததனால் சால்வனும் அவளை அங்கீகரிக்காமலிருந்ததும், அதன்மேல் அவள் பீஷ்மரைக் கொல்வதற்குத் தவம் செய்தபோது குமாரக்கடவுள் அவளுக்கு மாலைகொடுத்து அனுக்கிரகம் செய்ததும்.)

குருவம்சத்தவரே! சித்ராங்கதன் இறந்தபின், பீஷ்மர், தம் ஸஹோதரனை விசித்ரவீரியன் சிறுவனாயிருந்தபோது ஸத்தியவதியின் அபிப்பிராயத்தையனுசரித்து அந்த ராஜ்யத்தைப்பரிபாலனஞ் செய்தார். புத்திமான்களுட்சிறந்தவரான பீஷ்மர், அவ்வாறு ஒப்பற்ற ஸௌக்கியத்திலிருந்துகொண்டிருந்த விசித்ரவீரியனுக்கு யௌவனம் வந்ததைக்கண்டு அவனுடைய விவாஹத்தைப்பற்றி ஆலோசனை செய்தார். பிறகு, பீஷ்மர் அப்ஸரஸுகளுக்குஒப்பாகிய காசிராஜாவின் கன்னிகைகள் மூன்றுபெயர் சேர்ந்து ஸ்வயம்வரம் செய்வதைக் கேள்வியுற்றார். பிறகு, தேராளிகளிற் சிறந்தவரும் சத்துருக்களை ஜயிப்பவரும் ஸமர்த்தருமான அந்தப் பீஷ்மர் தமது தாயாரிடம் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு ஒற்றைத்தேரோடு காசிக்குச் சென்றார். அவ்விடத்தில் சந்தனுபுத்ரரான பீஷ்மர், எல்லாத் தேசங்களினின்றும் வந்து கூடியிருக்கின்ற அரசர்களையும் அந்தப்பெண்களையும் கண்டார். அந்தப் பெண்கள்மீது ஆசையோடு கர்வித்துக் காசிதேசத்தவரும், கோசலதேசத்தவரும், வங்கதேசத்தவரும், புண்ட்ரதேசத்தவரும், கலிங்கதேசத்தவருமாகிய அரசர்கள் கூட்டமாக அந்த நகரத்திற்குப் போயினர். எல்லா அரசர்களின்பெயர்களும் சொல்லப்படும்போது, சந்தனுபுத்திரரும் வயதில் முதிர்ந்தவருமாகிய பீஷ்மர் தனித்திருக்கக்கண்டு, மிக்க அழகான அந்தக் கன்னிகைகள் அனைவரும் கிழவரென்ற எண்ணத்தினால் பயந்தவர்கள் போல விலகிப்போயினர். பாரதரே! அங்கிருந்த அற்பர்களான அரசர்கள், 'முதிர்ந்தவரும் மிக்க தர்மாத்மாவும் மடிப்பையும் நரையையும் தரித்தவரும் பரதஶ்ரேஷ்டருமாகிய பீஷ்மர் லஜ்ஜையைவிட்டு இங்கு ஏன் வந்திருக்கிறார்? இந்தப் பாரதர் பிரதிஜ்ஞையைப் பொய்யாகச் செய்துவிட்டு ஜனங்க

ளுக்கு என்ன சொல்லுவார்? இவர் பிரம்மசாரி யென்று பூமியில் வீண்புகழ் பெற்றார்' என்று பேசிக்கொண்டு சிரித்தனர். ஜனமேஜயராஜரே! அந்த அரசர்களின் சொல்லைக் கேட்டுப் பீஷ்மர் கோபித்தார். ஸமர்த்தரான பீஷ்மர் அப்போது அந்தக்கன்னிகைகளைத் தாமாகவே வரித்தார். ஜனமேஜய ராஜரே! அந்தப்பெண்களைத் தமதுதேரின்மேல் ஏற்றிக் கொண்டு போர்செய்கிறவரிற்சிறந்த பீஷ்மர் மேககர்ஜனத்திற்கு ஒப்பான குரலுடன் அவ்வரசர்களை நோக்கிச் சொல்லலானார்.

'1 குணமுள்ளவர்களையழைத்து இயன்ற அளவு பொருள் கொடுத்துப் பெண்களுக்கு அலங்காரஞ்செய்து அந்தப்பெண்களை அவர்களுக்குக்கொடுப்பது ரிஷிகளினால் தர்மசாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 2 இன்னும்சிலர் இரண்டுபசுக்களை வாங்கிக்கொண்டும் கன்னிகையைக்கொடுக்கின்றனர். 3 பணம்பேசிக் கொண்டு சிலர் கொடுக்கின்றனர். 4 இன்னும் சிலர் ஸாமர்த்தியத்தினால் கன்னிகையைச் சம்மதிக்கச்செய்து விவாகம்செய்கின்றனர். 5 இன்னும் சிலர் தூக்கமயக்கம் முதலியவற்றிலிருக்கின்ற கன்னிகையை அபகரித்து விவாஹம்செய்கின்றனர். 6 மற்றும்சிலர் பெற்றோர் அனுமதியின்மேல் தாங்களே கன்னிகைகளை விவாஹஞ்செய்கின்றனர். 7 இன்னும் சிலர் வேதோக்தமான யஜ்ஞவிதியைமுன்னிட்டு விவாஹஞ் செய்துகொள்ளுகின்றனர். எட்டாவதான ராக்ஷஸவிவாகமே புத்திசாலிகளால் விரும்பப் பட்டதென்றறியுங்கள். மேலும், ராஜபுத்திரர்கள் ஸ்வயம் வரத்தைச் சிலாகிக்கவும் சிலாகிக்கின்றனர்; செய்யவும் செய்கின்றனர். ஆனால், தர்மசாஸ்திரம் சொல்லுகின்றவர்கள் பலாத்காரமாகக் கொண்டுபோகப்பட்டவளே சிறந்தவளென்று சொல்லுகின்றனர். அரசர்களே! ஆதலால், இந்தப்பெண்களை இங்கிருந்து பலாத்காரமாகக் கொண்டுபோகக் கருதுகிறேன். நீங்கள் உங்கள்சக்தியளவு ஜயிக்கவோ தோற்கவோ ஆரம்பஞ்செய்யுங்கள். அரசர்களே! நான் யுத்தத்திற்காக நிச்சயம் செய்துகொண்டு நிற்கிறேன்' என்றார்.

வீரரான அந்தப்பீஷ்மர், அரசர்களையும் காசிராஜாவையும் நோக்கி இவ்வாறுசொல்லி, அந்தக்கன்னிகைகளைத் தமது ரதத்தின்மேலேற்றி அந்த அரசர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அந்தக்கன்னிகைகளுடன் விரைவாகச்சென்றார். பிறகு, அவ்வர

1 பிராம்மவிவாஹம். 2 ஆர்ஷவிவாஹம். 3 ஆஸுரவிவாஹம். 4 காந்தர்வவிவாஹம். 5 பைசாசவிவாஹம். 6 ப்ராஜாபத்யம். 7 தைவவிவாஹம்.

சர்களனைவரும் கோபமுற்றுத் தங்கள்தோள்களைத் தட்டிக் கொண்டும், உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டும் கிளம்பினர். வெகு அவசரமாக அவர்கள் ஆபரணங்களையும் கவசங்களையும் அணிந்து கொள்ளும்போது மிகுந்த கலக்கமுண்டாயிற்று. ஜனமேஜயரே! எல்லா ஆபரணங்களும் எல்லாக்கவசங்களும் சேர்ந்து நக்ஷத் திரங்கள் சேர்ந்ததுபோலிருந்தன. அந்த வீரர்களெல்லாரும், ஸாரதிகளால் உத்தமமான குதிரைகளைப்பூட்டிக் கொண்டுவரப் பட்ட அழகிய தேர்களில் எல்லா ஆயுதங்களோடும் ஏறி, கவசங் களும் ஆபரணங்களும் இங்குமங்கும் சிதறக் கோபத்தினாலும் பொறாமையினாலும் புருவங்களை நெறித்துக் கண்கள்சிவந்து, முன் னேபோகின்ற பீஷ்மரை ஆயுதங்களை ஓங்கிக்கொண்டு பின் தொடர்ந்தனர். பிறகு, அவ்வரசர்கள் அநேகருக்கும் பீஷ்மர் ஒருவருக்கும் பயங்கரமும் மயிர்க்கூச்சமுண்டாக்குவதுமாகிய யுத்தம் நேர்ந்தது. அவர்கள் பதினாயிரம்பாணங்களைப் பீஷ்மர் மீது ஒரேகாலத்தில் எய்தனர். அந்தப்பீஷ்மர் இடைவிடாமல் ஓடுகின்ற பெரியசரமாரியினால் அவர்கள் எய்தபாணங்களெல் லாம் தம்மிடம்வராமலே விரைவாக இடையில் அறுத்துத்தள்ளி னர். பிறகு, அவ்வரசர்களனைவரும் பீஷ்மரைச்சுற்றிலும் வளைத்துக்கொண்டு மேகங்கள் மலையின்மீது வருஷிப்பதுபோல் சரமாரி பொழிந்தனர். பீஷ்மர், நான்குபுறங்களிலும் வந்த அந்தப் பாணவருஷங்களைப் பாணங்களினால் தடுத்துப் பிறகு எல்லா அரசர்களையும் மும்மூன்று பாணங்களினால் அடித்தார். ஜனமேஜயராஜரே! அவ்வரசர்களில் ஒவ்வொருவரும் ஐந்து ஐந்து பாணங்களினால் பீஷ்மரை அடித்தார்கள். அவரும் பராக்ரமத் தைக்காண்பித்து இரண்டிரண்டு பாணங்களினால் அவர்களை மறு படி அடித்தார். அம்புகளும் சக்தியாயுதங்களும் மிகுதியாக வுள்ள அந்தக்கடும்போரானது பார்க்கின்ற உலகத்திலுள்ள வீரர் களுக்கெல்லாம் தேவாஸுரயுத்தம்போல் பயங்கரமாக இருந்தது. பீஷ்மர் அந்தயுத்தத்தில் விற்களையும் கொடிகளின் நுனி களையும் கவசங்களையும் தலைகளையும் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் துணித்தார். யுத்தத்தில் பீஷ்மர் ரத மேறிச் சஞ்சரித்துச் செய்ததான மனிதர் செய்யமுடியாத செய்கையையும் அவருடைய ஹஸ்தலாகவத்தையும் தம்மை அவர் காப்பாற்றிக்கொள்வதையும் எதிரிகளும் சிலாகித்தனர். நினைப்பதற்கரிய பராக்ரமமுள்ள அந்தக்கங்காபுத்ரரான பீஷ்மர் தாம் அடிபடாமல் எதிரிகளையழித்துக் காசிராஜாவின்பெண்களைக் கொண்டுவந்தார். ஆயுதம்பிடித்தவர்களிற் சிறந்தவரும் பரத

குலத்தவருமாகிய அந்தப் பீஷ்மர் யுத்தத்தில் அவர்களை ஜயித்துக் கன்னிகைகளுடன்கூடப் பரதநாட்டிற்குச்சென்றார்.

ஜனமேஜயராஜரே! மஹாரதனும் அறியக்கூடாத மனமுடையவனுமாகிய சால்வராஜன் அந்தச்சந்தனுபுத்ரராகிய பீஷ்மரை யுத்தத்தில் பின்தொடர்ந்தான். பலமுள்ளவற்றிற் சிறந்த யானைக்கூட்டத்து அரசயானையானது பெண்யானையைத் தொடரும்போது மற்றோர் ஆண்யானையைத் தந்தங்களினால் இடிப்பதுபோல் பீஷ்மரைப் பின்னாலடித்துக்கொண்டு சிறந்தகைகளையுடைய அந்தச்சால்வராஜன் பெண்களின்மேல் விருப்பங்கொண்டு பொறாமையினால் தூண்டப்பட்டவனாகப் பீஷ்மரை நோக்கி, 'நில் நில்' என்றுசொன்னான். பிறகு, எதிரிகளுடைய ஸைன்யத்தை அழிப்பவரும் மஹாரதரும் புருஷஸ்ரேஷ்டருமான பீஷ்மர் அவன்சொல்லினால் கலங்கச்செய்யப்பட்டுக் கோபத்தினால் புகையொழிந்த அக்கினிபோல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு தொடுத்த அம்போடுகூடிய வில்லைக் கையிலேந்தி நெறித்தநெற்றியோடு க்ஷத்திரியதர்மத்தை முன்னிட்டுப் பயமும் பரபரப்பும் அற்றவராகச் சால்வனையெதிர்த்து ரதத்தைத் திருப்பினார். அவர் திரும்பிவருவதைக்கண்டு அங்குள்ள எல்லா அரசர்களும், பீஷ்மரும் சால்வனும் சந்திப்பதைப் பார்ப்பவர்களாயினர். பலத்தினாலும் பராக்ரமத்தினாலும் சோபிக்கின்ற அவர்கள் ஒருபசுமாட்டிற்காக இரண்டு பலமுள்ள விருஷபங்கள் கர்ஜிப்பதுபோலக் கர்ஜித்துக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துச்சென்றனர். பிறகு, சந்தனுபுத்ரராகிய பீஷ்மர்மீது புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய சால்வராஜன் விரைவாகச் செல்லுகின்ற பாணங்களை லக்ஷக்கணக்காக வருஷித்தான். முதலில் சால்வனால் பீஷ்மர் அடிக்கப்பட்டதைக் கண்டு அவ்வரசர்கள் வியப்புற்று 'நல்லது நல்லது' என்று கூறினர். அவ்வரசர்களனைவரும் யுத்தத்தில் சால்வனுடைய ஹஸ்தலாகவத்தைக்கண்டு சந்தோஷமடைந்து அவனை ஸ்தோத்திரங்களினால் சிறப்பித்தனர். பிறகு, க்ஷத்திரியர்களின் ஸ்தோத்திரங்களைக் கேட்டுச் சத்துருக்களின்நகரங்களை ஜயிப்பவரும் சந்தனுபுத்திரருமாகிய பீஷ்மர் கோபித்துச் சால்வராஜனை, 'நில் நில்' என்றுசொன்னார். கோபித்துக்கொண்டு ஸாரதியைநோக்கி, 'அந்தஅரசன் இருக்கிறவிடம் செல்; பாம்பைக் கருடன்கொல்வதுபோல் இப்போது அவனைக்கொல்லப்போகிறேன்' என்று சொன்னார். பிறகு, அந்தக்கௌரவர் வாருணாஸ்திரத்தைச் செம்மையாகத்தொடுத்தார். ஜனமேஜயராஜரே! அதனால் சால்வராஜன் குதிரைகள் நான்கையும் கொன்றார். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! கௌரவராகிய பீஷ்மர் சால்வராஜாவின் அஸ்திரங்களை அஸ்திரங்

களால் தடுத்து அவன் ஸாரதியைக்கொன்று அதன்பிறகு ஐந்திராஸ்திரத்தினுல் அவனுடைய உத்தமமான குதிரைகளையும் கொன்ருர். புருஷஸ்ரேஷ்டரே! சந்தனுபுத்ரராகிய பீஷ்மர் ராஜஸ்ரேஷ்டனுகிய சால்வனை ஜயித்து, பெண்களுக்காக அப்போது உயிரோடு விட்டுவிட்டார். பரதஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, சால்வராஜன் தன் நகரம்சென்று க்ஷத்திரியதர்மப்படி ராஜ்யபரிபாலனம் செய்து கொண்டிருந்தான். அவ்விடத்தில் ஸ்வயம்வரம் பார்க்கவிரும்பி அங்கேவந்திருந்த வீரர்களான அரசர்களும் தங்கள் தங்கள் தேசங்களுக்கே சென்றனர்.

இவ்வாறு, யுத்தஞ்செய்கிறவர்களுள் சிறந்தவராகிய பீஷ்மர், அந்தக் கன்னிகைகளை ஜயித்துக் குருவம்சத்து ராஜாவாகிய விசித்ரவீரியனிருப்பிடமான ஹஸ்தினுபுரத்திற்குச் சென்ருர். தர்மாத்மாவான விசித்திரவீரியன் தன்பிதாவும் குருவம்சத்து ராஜஸ்ரேஷ்டனுமாகிய சந்தனுவைப்போலவே இந்தப்பூமியை ஆண்டு கொண்டிருந்தான். அரசரே! நினைத்தற்கரிய பராக்ரமமுள்ள அந்தக் கங்காபுத்திரராகிய பீஷ்மர் போரில் தாம்அடிபடாமல் எதிரிகளையழித்துச் சீக்கிரத்தில் நதிகளையும் மலைகளையும் பலவகைமரங்கள்மிகுந்த வனங்களையும்தாண்டிக் காசிராஜாவின் பெண்களைக் கொண்டுவந்தார். தர்மாத்மாவாகிய அந்தப்பீஷ்மர் மருமகளைப் போலவும் உடன்பிறந்த சகோதரிகளைப்போலவும் பெண்களைப் போலவும் அழைத்துக்கொண்டு குருக்ஷேத்திரம்போனுர். சிறந்த கைகளையுடைய பீஷ்மர் தம் சகோதரனுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றக்கருதி அவர்களைக் கொண்டுவந்தார். எல்லாக்குணங்களும் நிரம்பின அந்தப்பெண்களைத் தம்பராக்ரமத்தினுற் கொண்டுவந்து தமது இளையஸஹோதரனை விசித்ரவீரியனுக்கு அவன் ஸஹோதரரான பீஷ்மர் கொடுத்தார். தர்மம்தெரிந்தவரும் சுத்தமான மனமுள்ளவருமாகிய பீஷ்மர், இப்படித் தர்மத்தோடு, மனிதருக்கு முடியாதசெய்கையைச் செய்து ஸத்தியவதியோடுகூட ரஹஸ்யமாக ஆலோசனைசெய்து தம் ஸஹோதரனை விசித்ரவீர்யனுக்கு விவாஹம்செய்யத் தொடங்கினர்.

அப்போது, அவர்களுக்குள் மூத்தவளாகிய காசிராஜாவின் பெண், விவாஹம்செய்விக்கத் தொடங்கின பீஷ்மரை நோக்கி நகைத்து, அடியில்வருமாறு சொல்லானுள்: 'நான் ஸௌபல தேசத்தரசனுன சால்வனைப் புருஷனுக முன்னமே என் மனத்தால் வரித்துவிட்டேன். அவனும் முன்னமே என்னை வரித்திருக்கிருன். என் தகப்பனுருடைய அபிப்பிராயமும் இதுதான். அந்தஸ்வயம்வரத்தில் நான் சால்

வனை வரிப்பதற்கிருந்தேன். தர்மந்தெரிந்தவரே! இதையறிந்த பின் நீர் ஸரியான தர்மத்தை நடத்துவீராக' என்றாள். பிராம் மணஸபையில் அந்தக்கன்னிகை இவ்வாறுசொன்னபின், வீரரான பீஷ்மர், அந்த விவாஹகாரியத்தைப்பற்றிய ஆலோசனையைச் செய் தார்: 'என்னால்ஜயிக்கப்பட்ட மூத்தபெண்ணாகிய இந்த அம்பை யென்னும் கன்னிகை வேறுபுருஷன்மேல் ஆசைவைத்தவளாக இருக்கிறாள். வாக்காலே கொடுக்கப்பட்டவளும் மனத்தாலே கொடுக்கப்பட்டவளும் விவாகத்தைச்சேர்ந்த மந்திரங்கள் சொல் லப்பட்டவளும் அயலானுக்காகக் குறிப்பிடப்பட்டவளும் அயற் புருஷனிடத்தில் ஆசைவைத்தவளும் விடத்தக்கவர்கள்' என்று சொல்லி, தம்சொற்படி நடக்கின்ற தம் சகோதரனுடைய அநுமதியின்மேல், வேதங்களின் கரைகண்ட பிராம்மணர்களுடன் ஆலோசனைசெய்து, தர்மந்தெரிந்த பீஷ்மர் அப்போதே காசிராஜா வின் ஜ்யேஷ்டபுத்ரியாகிய அம்பையை அனுப்பினார். தம் கனிஷ்ட சகோதரனாகிய விசித்ரவீரியனுக்குச் சாஸ்திரோக்த கிரியையைச் செய்து அம்பிகை அம்பாலிகை என்னும் இருவரையும் பாரியைக ளாகப் பீஷ்மர் கன்னிகாதானஞ்செய்தார். அழகினாலும் யௌவ னத்தினாலும் கர்வங்கொண்ட தர்மாத்மாவாகிய விசித்ரவீரியன், அவ்விருவர்களையும் பாணிக்ரஹணஞ்செய்துகொண்டபின், அம் பையை எவ்வகையிலும் விரும்பவில்லை. பார்ப்பதற்கு அழகான அம்பை மற்றொரு புருஷனைப்பற்றிச் சொன்னதற்காக விசித்ர வீரியன், 'ஆரியரே! அயோக்கியமும் பிரயோஜனமில்லாததுமா கிய இந்தக்காமம் பாவத்தின் பயன்தான். பரபுருஷனை விரும்பி னவளை அநுபவிப்பதற்கு என்னை நீங்கள் கட்டளையிடாமலிருக்க வேண்டும்' என்றுசொன்னான். பீஷ்மர், 'குழந்தாய்! தர்மாத் மாவே! காமத்திற்குட்படாத நடையுள்ள உன்னை ஸந்ததியாகப் பெற்ற சந்தனுவம்சம் புகழ்பெற்றது. உன் அபிப்பிராயம் நியாய மென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்று விசித்ரவீரியனுக்குச் சொல்லி, அம்பையைநோக்கி அடியில்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார்: 'குற்றமற்றவளே! உனக்குவிடைகொடுக்கிறேன்; நீ விருப்பம்போலே செல்லலாம்; என் அன்பனான ஸஹோதரனை எவத்தகாத காரியத்தில் ஏவுவதற்கு நான் ஸமர்த்தனல்லேன். வேறுபுருஷனிடம் மனம்வைத்த பெண்ணை எவன் வீட்டில் வைத் துக்கொள்ளுவன்? ஆதலால், உன்னை நான் வைத்துக்கொள்ள மாட்டேன். நீ வேறொருவனை விரும்பியிருக்கிறாய். போகலாம். நான் ஜிதேந்திரியன்; விவாஹத்தில் விருப்பமற்றவன்; நம்மிரு வருக்கும் ஸம்பந்தம் எவ்வகையிலும் நேராது' என்றார்

Salvan

ஜனமேஜயராஜரே! சால்வராஜனைக் குறிப்பிட்டவளான அம்பை, அவ்விடத்தில் பீஷ்மரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டபின், தன் ஸகிகளுடன் கூடிச் சால்வராஜனுடைய பட்டணத்துக்கு மெல்ல மெல்லச் சென்றாள். பிறகு, அந்த அம்பை சால்வனிடம் சென்று அவனைக் கௌரவித்து, 'அழகான முகமுள்ளவனே! நீ முன்னமேயே மனத்தினால் குறிப்பிட்டபடியால் பரதஸ்ரேஷ்டராகிய பீஷ்மரையும் அவர் தம்பியையும் விட்டுவிட்டு உன்னிடம்வந்திருக்கிறேன். வலுவில்வந்திருக்கிற என்னைச் சாஸ்திரப்படி விவாஹம் செய்துகொள். உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும்' என்று சொன்னாள். அவளால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட சால்வனும், சிரித்துக் கொண்டு அவளைப்பார்த்து, 'பீஷ்மர் அரசர்களின்நடுவில் என்னை ஜயித்து உன்னை வசப்படுத்திக்கொண்டார். அழகியவளே! வேறொருவனால் வசப்படுத்தப்பட்டு அவனால் தன் வீட்டிலிருந்து அனுப்பப்பட்டவளை நான் அங்கிகரிக்கமாட்டேன். பெண்ணரசியே! நீ அங்கேயே போகலாம்' என்றுசொன்னான். அவனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த அம்பை சிறப்புள்ள குருராஜ்யத்திற்கு வந்து அங்கே பீஷ்மரைநோக்கி, 'நீ என்னைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டுவந்தாய்; க்ஷத்திரிய தர்மத்தை ஆய்ந்துபார்; நியாயமாக நீதான் எனக்குக் கணவன். எவன் தன்பராக்கிரமத்தின் சிறப்பினால் ஸ்வயம்வரத்தில் எல்லா அரசர்களையும் ஜயித்து ஒரு கன்னிகையை ஸ்வாதீனப்படுத்துகிறானோ அவன் அவளை நிச்சயமாக விவாஹம் செய்துகொள்ளவேண்டும். நீ என்னை ஜயத்தினால் அடைந்தவனாதலால் எனக்கு நீதான் கணவன். பீஷ்மனே! ஆதலால், ஸபையில் உன்னால்ஜயித்து வசப்படுத்தப்பட்ட என்னை நீயே விவாஹம்செய்துகொள்' என்றுசொன்னாள். பீஷ்மர், 'நான் ஜிதேந்திரியன்' என்று பலமுறை மறுத்தார். அந்த அம்பையும், 'நீ எவ்வாறு ஜயித்தாயோ அவ்வாறே செய்' என்று பீஷ்மருக்குச் சொன்னாள். தாமரைப் புஷ்பம்போன்ற கண்களையுடைய அம்பை ஆறுவருஷம் இவ்வாறு அனுஸரித்தாள். பீஷ்மர், 'அழகியவளே! நான் ஜிதேந்திரியன். விவாஹத்தை விரும்பாதவனாகிவிட்டேன். நீ முதலிலேயே மனத்தினால்வரித்த சால்வனிடத்திற்கே செல்லலாம். நீ வேறொருவனிடத்தில் ஆசைவைத்ததாக உன்னைப்பற்றி முன்னே ஏன் சொன்னாய்? வேறொருவனிடத்தில் ஆசைவைத்த வயதுவந்த கன்னிகையைத் தம் வீட்டில் யாரும் வைத்துக்கொள்ளமாட்டார். அழகியவளே! நான் என் இளைய ஸகோதரனை விசித்ரவீர்யனுக்கும் உன்னை மணம் செய்விக்கமாட்டேன்; உன் விருப்பம்போலப் போகலாம்' என்று சொன்

ஞர். அம்பை, மறுபடியும் சால்வனிடம்போய், 'அரசனே! என்னைக் கிரஹித்துக்கொள்' என்று சொன்னாள். 'மற்றொருவன் ஜயித்தவளை நான் அங்கீகரிக்கமாட்டேன்' என்று சால்வன் விட்டுவிட்டான். 'நான் ஜிதேந்திரியன்' என்றுசொல்லி பீஷ்மரும் விட்டுவிட்டார். ஜனமேஜயராஜரே! பருத்தும் உயர்ந்தும் இருக்கின்ற இரண்டு ஸ்தனங்களும் அகன்ற ஜகனமும் கண்களுமுடையவளும், நிதம்பங்களின் பாரத்தினால் மென்மையான நடையையுடையவளும், பூர்ணசந்திரனுக்கொப்பான முகமுடையவளும், பொழிகின்ற மேகக்கூட்டத்தின்மேல் பிரகாசிக்கின்ற மின்னலைப்போன்றவளும் உயர்ந்தமனமுள்ளவளுமான அந்த அம்பை கண்ணீரினால் பூமிநனையும்படி வ்யஸனப்பட்டுக்கொண்டு பீஷ்மரைவிட்டுச் சால்வனிடமும் சால்வனைவிட்டுப் பீஷ்மரிடமுமாக இவ்வாறு பலமுறை போக்குவரவுகளினால் ஆறுவருஷகாலம் கழித்தாள். அவள் அதற்குப்பின் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் இமயமலையின் அழகானசரிவில் பாஹுதாநதிக்கரையில் கடுந்தவம் புரிந்தாள். அவ்விடத்தில் ஐம்புலன்களையுமடக்கி மிக்கமனவுறுதியுடன் தவம்செய்துகொண்டு கால்கட்டைவிரலால்நின்றாள். அதனால், தேவர்கள் நடுங்கினர். அழியாதசேனையுடையவரும் வரம்கொடுப்பவரும் ஸர்வசக்தியுள்ளவருமாகிய ஷண்முகக்கடவுள், தேவர்களுக்கும் பயத்தையுண்டாக்கத்தக்க அவளுடைய அந்தத்தவத்தைக்கண்டு ஆச்சரியமும்ஸந்தோஷமும் அடைந்து, அவளுக்கு அனுக்ரஹிக்க எண்ணங்கொண்டு அந்தராஜபுத்ரியைக் கௌரவிப்பதற்காக அவளுக்கு அழகான மாலையை அளித்தார்; 'அம்பையே! அழகியதாமரைப்புஷ்பங்களையுடைய இந்தத்தேவலோகத்துமாலை உனக்குத் தக்கபடி வந்திருக்கிறது. இது பூமியில் உன்வ்யஸனத்தை நிவர்த்திசெய்வதாகும். நான்கொடுத்த இந்த மாலையைத்தரிப்பவன் எவனோ அவன் பீஷ்மருடைய மரணத்துக்குக் காரணமாவான்' என்று சொல்லினர்.

நூற்றுப்பத்தாவது அத்தியாயம்.
ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அம்பை பாஞ்சாலதேசத்தில் துருபதராஜன் அரண்மனை வாயிலில் மாலையை மாட்டிவந்ததும், ராஜபுத்திரியான சிகண்டினி அதைத் தரித்துத் தந்தையினால் கோபித்துவிடப்பட்டுக் கங்கோத்பத்திக்குச் சென்று கந்தர்வனைக்கண்டு ஆணுருவமடைந்து திரும்பிவந்ததும்.)

அம்பை, 'மூடனானசால்வன் நான் வேறொருபுருஷனை அடைந்தவளென்று நினைத்து என்னை அங்கீகரிக்கவில்லை. அத

னல், பதியில்லாமல் தர்மத்தையும் காமத்தையும்விட்டுத் துக்கத்தைப்பொறுத்துக்கொண்டு எல்லாப் பக்கங்களிலுமுள்ள க்ஷத்ரியர்களாகிய உங்களனைவரையும் அழைக்கிறேன். க்ஷத்ரியர்களே! பீஷ்மனைக் கொல்வதற்குக் காரணமான இந்தமாலையை நீங்கள் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள். எவன் பீஷ்மனைக் கொல்வானே அவனுக்கு நான்பாரியையாவேன்' என்றுசொன்னாள். அவள் இவ்வாறு அலைந்துகொண்டிருக்கப் பின்னும் ஐந்துவருஷங்கள் சென்றன. பீஷ்மரிடம் பயந்திருந்ததனால் க்ஷத்ரியன்ஒருவனும் அவளுக்குத் தஞ்சமாகவில்லை. அந்தஅம்பை, புகழ்பெற்றவனும் பிரதிஜ்ஞை தவறாதவனும் சிறந்தவில்லாளியும் பொய்யாமையையும் தர்மத்தையும் முக்கியமாகக்கொண்டவனுமான ஸோமகனென்னும் பாஞ்சாலதேசத்தரசனிடம்சென்றாள். அழகான கைகளையுடைய அந்தஅம்பை பாஞ்சாலதேசத்தாரால் காக்கப்பட்டசபையின் வாயிலையடைந்து இருகரங்களையும் தூக்கிக்கொண்டு பாஞ்சால தேசத்தரசனைநோக்கி, 'யஜ்ஞஸேனனே! பீஷ்மனாற்கொல்லப் படுகிறவளும் மடுவில் முழுகுகிறவள்போன்றவளுமாகிய என்னை நீ இங்கேஓடிவந்து கையைப்பிடித்துத் தூக்கிவிடு. அந்தப்பீஷ்மனால் என்னுடைய எல்லாத் தர்மங்களும் எல்லாக் காமஸுகங்களும் இம்மைமறுமையாகிய இரண்டு லோகங்களும் புகழும் [1] வேரோடும் [2] பலனோடும் அழிக்கப்பட்டன. நான் இவ்வாறு கதறியும் எங்கும் ஒருராஜபுத்ரனும் எனக்கு அடைக்கலமாகக் கிடைக்கவில்லை. இந்தலோகத்தில் திக்கற்றுத்துயரமுறும்படியாக க்ஷத்ரியர்கள் இல்லாமற்போயினரா? ராஜஶ்ரேஷ்டர்களே! எல்லா அரசர்களும் சேர்ந்திருக்கும்போது நான் சொல்லுகிறேன். இக்ஷ்வாகுவம்சத்தவரிற் பெரியவரும் பாஞ்சாலதேசத்திற் சிறந்தவரும் யோக்கியர்களுமான அரசர்களனைவரும் நான் சொல்வதைக் கேட்கக்கடவர். ஸோமகனாகிய யஜ்ஞஸேனனே! இந்த விவாஹவிஷயத்தில் தர்மம் என்னைக் கெடுத்துவிடாமலிருக்க வேண்டும். தயைசெய்து இப்போது நீ எனக்கு அடைக்கலமாக இருக்கக்கடவாய்' என்று கூவினாள்.

அதைக்கேட்டு, யஜ்ஞஸேனன், 'ராஜபுத்ரியே! உன்னை நான் அறிந்திருக்கிறேன். முக்கியமாக உனக்கு ஒன்று தெரிவிக்கிறேன். என்சக்திக்கும் க்ஷத்ரியதர்மத்திற்கும்தக்கபடி நான்சேனையை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ராஜகுமாரியே! உனக்கு மற்ற அரசர்களிடம் என்னபயம் இருந்தாலும் அதைப்போக்குவதற்குத் தகுந்தஉபாயத்தைச்செய்ய என்னால்முடியும். சிறந்த அஸ்

1 விவாஹம். 2 புத்ரோத்பத்தி.

திரபலமுள்ள பீஷ்மர் யத்தஞ்செய்யும்போது பயத்தைப்போக்க நான் சக்தனல்லேன். க்ஷத்ரியதர்மமாகிய யுத்தம் பலத்துக்குத் தக்கபடிதான் இருக்கிறது. அழகியவளே! ஆதலால், நல்லது; செல்; பீஷ்மர் தமதுவன்மையினால் என்னை எரித்துவிடாமலிருக்க வேண்டும். மற்ற அரசர்களெல்லாம் என்னகாரணத்தினால் உன் சொல்லை அங்கீகரிக்கவில்லையோ அதனை நானறியேன். பீஷ்மரைஜயித்து உன் தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு என்னால் எவ்வகையிலும் முடியாது' என்றுசொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அம்பை ராஜாவின்வாயிலில் அந்த மாலையை மாட்டிவிட்டு ஓடிப்போனாள். எல்லாஜனங்களாலும் விடப்பட்டவளும் உக்கிரமான தவமுள்ளவளுமாகிய அந்த அம்பையைத் துருபதன், 'ஸுந்தரியே! மாலையைஎடுத்துக் கொள்; எங்களுக்கு விரோதத்தைக் கொண்டுவந்துவிடாதே' என்று பலமுறை நல்வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு பின்தொடர்ந்தான். அம்பை, 'நான் சொன்னபடியேதான் நீ செய்யவேண்டும். விதி இவ்வாறிருக்கிறது; இது மானிடச்செயலன்று; விதியைமாற்றமுடியாது; எவன் இந்த மாலையையெடுத்துத் தானே கழுத்தில் போட்டுக்கொள்ளுகிறானோ அவன், என் தர்மத்தைக்கெடுத்த பீஷ்மனை யுத்தத்திற்கொல்லப்போகிறான்' என்றுசொன்னாள். அந்தத் துருபதராஜன் சிலகாலம்வரையில் அந்தமாலையை யாரும் எடுக்காமல் காப்பாற்றிவந்தான். அதன் பின் யாரும் எடுக்கமாட்டார்களென்ற நம்பிக்கையுடன் அதைக் கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டான். சிகண்டினியென்னும் சிறுபெண், தந்தை சொன்னதைக் கவனிக்காமல் அந்தமாலையைப்போட்டுக் கொண்டாள். பீஷ்மர்விஷயத்தில் அபராதமென்றுபயந்து உடனே அந்தப்பெண்ணைத் தகப்பன் விட்டுவிட்டான். அந்தப் பெண் பயந்து கங்கோத்பத்தியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த இஷீகரென்னும் பிரம்மரிஷியை ஆராதிப்பதற்காகத் தானும் தவவேஷம் தரித்துக்கொண்டு அவரிடம் சென்றாள். அந்தரிஷிஶ்ரேஷ்டர் அவளுடைய சுஶ்ரூஷையினால் ஸந்தோஷமடைந்து அவளைநோக்கி, 'கங்கையின் உத்பத்தியில் சீக்கிரகாலத்தில் விபஜனம்என்னும் உத்ஸவம் வரப்போகிறது. அதில் பார்ப்பதற்கினிய தும்புருவென்னும் கந்தர்வராஜனைச் சந்தோஷப்படுத்த யத்தனஞ்செய். அவனுக்குச் செம்மையாகப் பணிவிடைசெய். அழகானவளே! நானும் இந்தவிஷயத்தில் உனக்கு உதவிசெய்வேன். அந்தக் கந்தர்வராஜனுக்கு நான் சொன்னதைச்செய், உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும்; அவன் உனக்கு நன்மையைச்

செய்வன்' என்று சொன்னார். பிறகு, அந்தஇடத்தில் விபஜன மென்னும் கந்தர்வர்களுடைய உத்ஸவம் நடந்தது. மிகுந்த தேஜஸுள்ள கந்தர்வர்இருவர் அங்கே தங்கிநின்றனர். அவர்களில் ஒருவன் ஸ்திரீயாவதற்கு விரும்பி அந்தச் சிகண்டினியை நோக்கி, 'இந்த என்புருஷரூபத்தை வாங்கிக்கொள்; நான் உன் ஸ்திரீரூபத்தை விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னான். கந்தர்வன் சிகண்டினி இருவரும் முறையே பெண்ணாகவும் ஆணாகவும்மாற உடன்பாடு செய்துகொண்டனர். சிகண்டினி வீரர்களாகிய சத்துருக்களை ஸம்ஹரிக்கத்தக்க சிகண்டியென்னும் ஆண்பிள்ளையாகி விட்டாள். அந்தக்கந்தர்வன் பெண்ணாகஆகி ஆனந்தமுற்றவனாகச் சென்றான். துருபதபுத்ரனும் மிகுந்த புகழ்பெற்றவனுமாகிய சிகண்டி மிகமகிழ்வுற்று, பிறகு, புத்புதகம் என்னுமிடத்திற்குச் சென்று பலமுறை அஸ்திராப்பியாசஞ்செய்தான். குருபுத்ரரே! அவன் அங்கே தேவலோகத்து அஸ்திரங்களை அப்பியஸித்து மிகச்சிறந்த பராக்ரமத்துடன் ஸ்வதேசமாகிய பாஞ்சால தேசத்திற்கு வந்துசேர்ந்தான். சிறந்த வில்லாளியாகிய அவன் பிதாவின் பாதங்களை வந்தனஞ்செய்து கைகூப்பிக்கொண்டு, 'நீங்கள் பீஷ்மரிடம் எவ்வகையிலும் அச்சமடையவேண்டாம்' என்று சொன்னான்.

நூற்றுப்பதினோராவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விசித்ரவீரியனுடைய விவாஹமும் மரணமும்.)

அப்போது, அம்பை வெளியிற்போனபின், சந்தனுபுத்ரராகிய பீஷ்மர், ராஜாவாகிய விசித்ரவீரியனுக்கு விவாககாரியத்தை முறைப்படி செய்வித்தார். அம்பிகை அம்பாலிகை இருவரையும் அக்னியின் முன்னிலையில் விவாகஞ்செய்துகொண்டு தர்மத்தில்மனமுள்ள குருவம்சத்தவனாகிய விசித்ரவீரியன் அவ்விருவர்களையும் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொண்டபிறகு, தன் ரூபத்தைப்பற்றி இறுமாப்புடையவனாகிக் காமஸுகத்திலேயே விருப்பமுள்ளவனானான். வளர்ச்சியும் நடுயௌவனமுமுள்ளவர்களும், கறுத்துச்சுருண்ட கூந்தலுடையவர்களும், சிவந்தும் உயர்ந்துமிருக்கிற நகங்களுள்ளவர்களும், பருத்த நிதம்பங்களும் ஸ்தனங்களுமுடையவர்களும், நல்ல லக்ஷணங்

களும் அழகும் பொருந்தியவர்களுமாகிய அந்த அம்பிகை அம்பாலிகைகளிருவரும் விசித்திரவீரியனைத் தங்களுக்குத் தகுதியான புருஷனாகக் கிடைத்தானென்று நிச்சயித்து அவனைப் பூஜித்தனர். ஒருத்தியை ஒருத்தி நேசித்துக்கொண்டு ஒருமனமுள்ளவர்போல் இருந்தனர். அழகில் அசுவினீதேவர்களுக்கொப்பானவனும் பராக்கிரமத்தில் தேவர்களுக்கொப்பானவனும் தனிமையிற்காணும் பெண்கள் எல்லாருடைய சித்தத்தையும் கலங்கச்செய்பவனுமாகிய யௌவனப்பிராயத்திலிருக்கும் அந்த விசித்ரவீரியனும் அந்த மனைவிகள் இருவரோடும்கூடி ஏழுவருஷகாலம் ரமித்து க்ஷயரோகத்தினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டான். அன்புள்ளவர்கள் நம்பிக்கையான வைத்தியர்களுடன் சேர்ந்து சிகித்ஸைசெய்தும், அந்தக்குருவம்சத்தரசன், சூரியன் அஸ்தமனமாவதுபோல யமனுலகுசென்றான். தர்மாத்மாவும் கங்காபுத்ரருமான அந்தப் பீஷ்மர் கவலையும் வ்யஸனமுமடைந்து ரித்விக்குக்களும் கௌரவஸ்ரேஷ்டர்களுமாகிய எல்லாருடனும் சேர்ந்து ஸத்யவதியின் அபிப்பிராயத்தை அனுஸரித்து அந்த விசித்ரவீரியராஜாவின் பிரேதகாரியங்களனைத்தையும் செம்மையாகச் செய்வித்தார்.

நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விசித்ரவீரியனுடைய பாரியைகளிடம் புத்ரோத்பத்தி செய்யும்படி ஸத்தியவதி கட்டளையிட, பீஷ்மர் தம் பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றுவதற்காக அதனை ஒப்புக்கொள்ளாமை.)

ஜனமேஜயரே! பிறகு, பிள்ளையினிடம் அன்புள்ள ஸத்யவதிதேவி துயரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளாய்த் துக்கக்கடலில் முழுகித் தைரியமற்று ஓய்ந்து மருமக்களுடன்கூடப் புத்ரனுடைய பிரேதகாரியங்களைச் செய்து பர்த்தா இறந்த துக்கத்தினாற் பீடிக்கப்பட்ட அந்த மருமக்களிருவரையும் தேற்றிக் குலதர்மத்தையும் தன் புத்ரனுடைய மாதாபிதாக்களின் விருத்தியையும் ஆராய்ந்துபார்த்துப் பீஷ்மரை நோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினாள்.

'தர்மத்தைவிடாதவரும் சிறந்தகீர்த்தியுள்ளவரும் குருவம்சத்தரசருமான சந்தனுவுக்குப் பிண்டதானமும் புகழும் சந்ததியும் உன்னைப்பற்றியனவாக இருக்கின்றன. சகோதரனான விசித்ரவீரியன் பிராணிகளடையும் முடிவையடைந்தான். ஒரு

வன் நல்ல கருமஞ்செய்வதனல் ஸ்வர்க்கம் அடைவது எப்படி நிச்சயமோ, ஸத்தியம் சொல்லுவதனல் தீர்க்காயுவாயிருப்பது எப்படி நிச்சயமோ, அப்படியே தர்மம் உன்னிடத்தில் நிச்சயமா யுள்ளது. தர்மம் தெரிந்தவனே! நீ தர்மங்களைத் தொகுத்தும் வெவ்வேருகவும் அறிந்திருக்கிருய். பலவகையான வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் முற்றும் அறிந்திருக்கிருய். தர்மத்தில் உன்னுடைய உறுதியையும், குலாசாரத்தையும், சுக்கிரரையும் பிருகஸ்பதியையும்போலக் காரியசங்கடங்களில் புத்திநிச்சயத்தையும் நான் உன்னிடம் காணுகிறேன். தர்மத்தைக் காப்பவர்களிற் சிறந்தவனே! ஆதலால், உன்னிடம் மிகவுறுதியான நம்பிக்கை வைத்து உன்னை ஒருகாரியத்தில் நியமிக்கப்போகிறேன். நீ கேட்டு அதைச் செய்யவேண்டும். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! என் புத்ரனும் சிறந்த பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய உனது மிக்க அன்பனை சகோதரன் இளமையிலேயே சந்ததியில்லாமல் ஸ்வர்க்கம் போனன். பாரதனே! உன் சகோதரனுடைய பாரியைகளாகிய இந்த அழகான காசிராஜன்பெண்களிருவரும் ரூபமும் யௌவனமும் நிரம்பினவரும் புத்ரன் வேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவருமாயிருக்கின்றனர். நமது குலவிருத்திக்காக நீ அவர்களுக்குப் புத்திர சந்ததியை உண்டாக்கக்கடவாய். மஹாவீரனே! நான் சொல்வதற்காக நீ இந்தத் தர்மத்தைச் செய்யத்தகுவாய். ராஜ்யத்திலும் நீ பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு பரததேசத்தை ஆளக்கடவாய். தர்மப்படி விவாகமும் செய்துகொள். பிதிர்க்களை அமிழ்த் தாமற் கரையேற்று' என்று சொன்னள்.

எதிரிகளைத் துன்பப்படுத்துகிறவரும் தர்மத்தில் சித்தமுள்ளவருமாகிய அந்தப்பீஷ்மர் தம் தாயாரும் சுற்றத்தாரும் இவ்வாறு சொன்னபின் தர்மத்தினின்றும் வழுவாத மறுமொழியைப் பின் வருமாறு சொல்லலானர்: 'தாயே! நீ சொன்னது மேலான தர்மமென்பதில் ஸம்சயமில்லை. ஸந்தானத்தைப்பற்றி நான் செய்த முடிவான உறுதிமொழியையும் நீ அறிந்திருக்கிருய். உன்னைப்பற்றிக் கன்யாசுல்கத்துக்காக நடந்ததும் உனக்குத் தெரியும். ஸத்தியவதியே! ஆதலால், மறுபடியும் நான் உன்னிடத்தில் ஸத்தியமாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்கிறேன். நான் மூன்று லோகங்களையும் விடுவேன்; தேவராஜ்யத்தையும் விட்டாலும் விடுவேன்; இவ்விரண்டினும் மேற்பட்டது எதுவோ அதையும் விடுவேன்; ஸத்தியத்தைமட்டும் எவ்வகையிலும் விடேன். பூமியும் தன் மணத்தை இழக்கும்; அபபுவும் தன் ரஸத்தை இழக்கும்; தேயுவும் தன் ரூபத்தையிழக்கும்; வாயுவும் தன் ஸ்பர்ச

குணத்தையிழக்கும்; சூரியன் தன் ஒளியையும், அக்னி உஷ்ணத்தையும், ஆகாயம் சத்தத்தையும், சந்திரன் தன் கிரணங்களின் குளிர்ச்சியையும், இந்திரன் தன் சக்தியையும், தர்மதேவதை தர்மத்தையும் விட்டாலும் விடுவர்; நான்மட்டும் எவ்வகையிலும் ஸத்தியத்தைவிடக் கருதேன். லோகங்களுக்கெல்லாம் பிரளயம் வந்தபோதிலும் நான் தேவதையாக ஆவதற்காகவும் மூன்று லோகங்களுக்காகவும் தனத்துக்காகவும் நான் சொன்னதை மாற்றமாட்டேன்' என்றார்.

இவ்வாறு, மிகுந்த சக்தியையும் உத்ஸாஹத்தையுமுடைய புத்திரராற் சொல்லக்கேட்ட மாதாவான ஸத்யவதி, அதன்பின் பீஷ்மரை நோக்கிச் சொல்லத்தொடங்கினாள்: 'அழியாத பராக்ரமமுள்ளவனே! ஸத்தியத்தில் உனது முடிவான உறுதியை நான் அறிவேன். நீ நினைத்தால் உன் சக்தியினால் வேறு மூன்று லோகங்களைச் சிருஷ்டிசெய்வாய். நீ என்விஷயமாகச் சொன்னது எதுவோ அதைத் தவறமாட்டாயென்றும் நான் அறிவேன். குழந்தாய்! பாரதனே! ஆனால், ஆபத்காலதர்மத்தை ஆராய்ந்து நீ கூடஸ்தர்களின் காரியபாரத்தை வகிக்கக்கடவாய். வீரனே! உன்னுடைய குலத்தின் தொடர்ச்சியும் தர்மமும் கெடாமலிருக்கும்படியும் உன் சுற்றத்தார் சந்தோஷிக்கும்படியும், உனக்கு நன்மையாகவும் எனக்குப் பிரியமாகவுமுள்ள காரியத்தை நீ செய்யவேண்டும்' என்றாள். புத்திரனிடமுள்ள அன்பினால் இவ்வாறு அடிக்கடி புலம்புகிறவளும் தர்மத்திலிருந்து விலகிப் பேசுகின்றவளும் துயரமுற்றவளுமாகிய அந்தத் தாயை நோக்கிப் பீஷ்மர் மறுபடியும் பின்வருமாறு சொல்லலானார்: 'அரசியே! தர்மங்களைப் பார்; நம்மையெல்லாம் அழித்துவிடாதே. க்ஷத்ரியன் ஸத்தியம் தவறுவது தர்மசாஸ்திரங்களில் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. அரசியே! சந்தனுவின் சந்ததியும் பூமியில் அழிந்துபோகாமலிருக்கும்படி புராதனமான க்ஷத்ரியதர்மத்தை உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன். ஞானமுள்ளவர்களும், ஆபத்தர்மத்திலும் ராஜநீதியிலும் தேர்ந்தவர்களுமாகிய புரோகிதர்களுடன் அதனை நீ கேட்டு உலகநீதியையும் ஆராய்ந்து உத்தரம்சொல்' என்றார்.

நூற்றுப்பதின்மூன்றுவது அத்தியாயம்.
ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(புத்ரோத்பத்திக்கு உபாயம் தெரிவிப்பதற்காக, பீஷ்மர் தீர்க்க தமஸ் என்னும் ரிஷியின் உபாக்யானம் சொல்லியது.)

'முன்னே ஹேஹயதேசத்தரசனான கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் பரசுராமருடைய பிதாவை வதஞ்செய்ததனாற் கோபமுற்று அவர் அவ்வரசனைக் கோடாலியினாற் கொன்றார். கார்த்தவீர்யார்ச்சுனனுடைய ஆயிரம் கைகள் அவரால் அறுக்கப்பட்டன. அவர் ஜனங்களுக்காக மிகவும் செய்தற்கரிய தவத்தைச்செய்தார். அவர் மறுபடியும் தனுஸை எடுத்துக்கொண்டு பூமியையெல்லாம் வெல்லும்பொருட்டு ஒற்றைத்தேராளியாக க்ஷத்திரியர்களைப் பலமுறை எதிர்த்தார். இவ்வாறு முன்னே மஹாத்மாவாகிய பரசுராமர் எண்ணமுடியாத அஸ்திரங்களினால் இருபத்தொருமுறை பூமியில் க்ஷத்ரியர்களில்லாமற் செய்தார். இவ்வாறு, அந்த மஹாிஷியினால் பூமியில் க்ஷத்ரியர்களேயில்லாமற் செய்யப்பட்டபொழுது, எல்லாத்தேசங்களிலுமுள்ள க்ஷத்ரியஸ்திரீகள் அனைவரும் வேதங்களிற் கரைகண்ட பிராம்மணர்களுடன் சேர்ந்து புத்திரோத்பத்தி செய்துகொண்டனர். பாணிக்ரஹணம் செய்தவனுக்குத்தான் புத்ரனென்பது வேதங்களில் நிச்சயிக்கப்பட்டது. அந்த க்ஷத்திரிய ஸ்திரீகள் மனத்தில் தர்மத்தை நிலையாகவைத்துக்கொண்டு பிராம்மணர்களைச் சேர்ந்தனர். க்ஷத்ரியர்களுடைய இவ்வகையான உற்பத்தியானது உலகத்தில் 1 (பலராலும்) அனுஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறோம். அதன்பின், க்ஷத்ரியஜாதி மறுபடியும் அபிவிருத்தியாயிற்று. இதுவிஷயத்தில் பின்வரும் பழமையான இதிஹாஸத்தையும் உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன். முற்காலத்தில் உசத்யரென்று க்யாதிபெற்றவரும் சிறந்த ஞானமுள்ளவருமான ஒரு ரிஷியிருந்தார். அவருக்கு மிக்க பிரியமுள்ளவளாகிய மமதை யென்னும் பாரியை இருந்தாள். உசத்யருடைய கனிஷ்ட ஸஹோதரரும் தேவபுரோஹிதருமாகிய பெரிய மஹிமையுள்ள ப்ருஹஸ்பதி மமதையென்பவளை அடைந்தார். அந்த மமதையென்பவள் பேசுகிறவரிற் சிறந்தவரான அந்தத் தன் மைத்துனரை நோக்கி, 'நான் உமது ஜ்யேஷ்ட ஸஹோதரருடைய கர்ப்பத்தைத் தரித்திருக்கிறேன். நீர்

1 கல்மாஷபாதனுடைய பாரியையான மதயந்திக்கு வஸிஷ்டரால் புத்ரர்கள் பிறந்ததைக் காண்க.

ஆசையை ஒழிக்கவேண்டும். பெரிய மஹிமையுள்ள ப்ருஹஸ்பதியே! இந்த உசத்யருடைய புத்திரன் என் வயிற்றுக்குள்ளிருந்தே ஆறு அங்கங்களுடனுங்கூடிய வேதத்தை அத்தியயனஞ் செய்திருக்கிருன். உம்முடைய வீர்யமும் வீணுகாதது. இந்தக் கர்ப்பத்தில் இருவருக்கு இடமில்லை; ஆதலால், இப்படியிருக்கும்போது, நீர் இந்தச்சமயம் நிவிர்த்தியடையவேண்டும்' என்று சொன்னுள். இப்படி அவளால் செம்மையாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தும் சிறந்தபுத்தியுள்ள ப்ருஹஸ்பதி காமத்திலிழிந்த தம் மனத்தைக் கட்டமுடியாமற் போயினுர். பிறகு, காமமுற்ற ப்ருஹஸ்பதி, விருப்பமில்லாதிருந்த அந்த மமதையுடன் புணர்ந்தார். அவர் வீர்யத்தை விடும்போது, கர்ப்பத்திலிருந்த குழந்தை, 'ஓ! பிதாவே! புணர்ச்சி செய்யவேண்டாம். இங்கு இருவருக்குஇடமில்லை. பகவானே! இடம் சிறிது. நான் முன்னமே இங்கு வந்திருக்கிறேன். உம்முடைய வீரியம் வீணுகாது. நீர் எனக்கு உபத்திரவம்செய்தல் தகாது' என்றுசொல்லிற்று. ப்ருஹஸ்பதி, கர்ப்பத்திலிருந்த அந்தச்சிசுவின் சொல்லைக் கேளாமலே, அழகான கண்களையுடைய மமதையைப் புணருவதற்கே ஆரம்பித்தார். பிறகு, அவளுடைய கர்ப்பத்திலிருந்தரிஷி, வீரியத்தை விடும் சமயமறிந்து ப்ருஹஸ்பதியின் வீரியம் வருகிற மார்க்கத்தைக் கால்களினுல் தடுத்தார். பிறகு, அந்தவீரியம் கர்ப்பஸ்தானம் சேராமலே திருப்பப்பட்டு உடனே பூமியில்விழுந்தது. அதனுல், ப்ருஹஸ்பதிக்குக் கோபமுண்டாயிற்று. விழுந்த வீரியத்தைக்கண்டு கோபமடைந்த அந்தப்பகவானுகிற ரிஷி கர்ப்பத்திலிருந்த உசத்தியருடைய புத்திரரைப் பயமுறுத்தி, 'எல்லாப்பிராணிகளும் விரும்பத்தக்க இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் என்னைப்பார்த்து நீ இவ்வகையான சொல்லைச்சொன்னதினுல் நீண்ட 1 இருளையடைவாய்' என்று சபித்தார். ப்ருஹஸ்பதிக்கொப்பான ப்ரபாவமுள்ளவரும் வேதங்களையறிந்தவரும் புத்தியிற் சிறந்தவருமான அந்தரிஷி பெருங்கீர்த்தியுள்ள ப்ருஹஸ்பதியின் சாபத்தினுல் பிறவிக்குருடராகித் தீர்க்கதமஸ் என்று பெயருள்ளவராயிருந்தார். அவர் தம் கல்வியினுல், யௌவனமும் அழகும் நிரம்பிய ப்ரத்வேஷி யென்னும் பெயருள்ள பிராம்மணப் பெண்ணைத் தமக்கு மனைவியாக அடைந்தார். அப்போது, பெரும்புகழுள்ள அந்தத் தீர்க்கதமஸ் என்னும் ரிஷி, உசத்யரிஷியின் குலம் சந்ததியால் விருத்தியடைவதற்காகக் கௌதமர்முதலிய புத்திரர்

1 கண்தெரியாமை.

களைப்பெற்றார். தர்மாத்மாவும் மஹாத்மாவும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்டவருமாகிய அந்தரிஷி, காமதேனுவின் புத்திரனிடமிருந்து பசுக்களின் தர்மத்தை முழுதும் கற்றுக்கொண்டு கூச்சமில்லாமல் அதைச்செய்வதற்குச் சிரத்தையுடன் ஆரம்பித்தார். அந்தத் தீர்க்கதமஸ் என்னும் முனிவர் வரைகடந்து போனதைக்கண்டபிறகு, அந்த ஆஸ்ரமத்தில் வஸித்திருந்த ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்களனைவரும் அவர் செய்தது பாவமென்று பிரமித்து, 'ஆ! ஆ! இவர் வரைகடந்தவர்; ஆஸ்ரமத்தில் வஸிக்கத்தகாதவர்; ஆதலால், பாபசித்தமுள்ள இவரை நாமெல்லோரும் விட்டுவிடுவோம்' என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டு கோபித்தனர். அந்தப் பத்தினியும் புத்திரர்கள் கிடைத்ததனால் அப்போது தன்கணவரை விரும்பவில்லை. பகைக்கின்ற தன்மனைவியை நோக்கி அந்தரிஷி, 'என்னை ஏன் பகைக்கிறாய்?' என்று கேட்டதற்கு, அவள், 'பாரியையைப் போஷிப்பதனால் பர்த்தாவென்றும், பாதுகாப்பதனால் பதியென்றும் சொல்லுகின்றனர். நான் உம்மைப் போஷிப்பதற்கு முடியாதவள். சிறந்த தவமுள்ளவரே! எந்தக்காலமும் கஷ்டத்தினால் வருந்திக்கொண்டு பிறவிக்குருடனையும் பிள்ளைகளையும் நான் போஷிக்கமாட்டேன்' என்றாள். அந்த ரிஷி தமது மனைவிசொன்ன அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, கோபத்துடன் புத்திரர்களோடுகூடிய ப்ரத்வேஷியென்னும் பத்தினியை நோக்கி, 'என்னை ராஜக்ருஹத்திற்குக் கொண்டுபோ; உனக்குத் தனலாபமும் நேரிடும்' என்று மறுமொழிசொன்னார். ப்ரத்வேஷியென்பவள், 'பிராம்மணா! நீர்கொடுக்கும்தனம் துன்பத்திற்குக் காரணம். அதை நான் விரும்பேன். பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! உம் இஷ்டம்போலேசெய்யும். முன்போல நான் உம்மைப் போஷிக்கமாட்டேன்' என்றாள். அப்படிச்சொல்ல, அந்தத் தீர்க்கதமஸ்என்னும்ரிஷி, 'இன்றுமுதல் உலகத்தில் நான் ஒரு வியவஸ்தையை ஸ்தாபிக்கிறேன். ஒருபெண்ணுக்கு அவள் உயிருள்ளவரையிலும் ஒரேகணவன்தான் கதி. அவன் இறந்தாலும் உயிரோடிருந்தாலும் அவள் வேறொருபுருஷனை அடையத்தகாள். வேறொரு புருஷனையடைந்தால் அந்தஸ்திரீ பதிதையாவாள்; ஸந்தேகமில்லை. இதுமுதல் ஸ்திரீகள் புருஷனைவிட்டிருந்தால் அவர்களுக்கு எல்லாச்செல்வமுமிருந்தாலும் பாவந்தான். அவர்களின் புணர்ச்சி பயன்படாமற்போகக்கடவது. அபகீர்த்தியும் தூஷணைகளும் அவர்களுக்கு எப்போதும் உண்டாகக்கடவன' என்று சபித்தார். அப்படி அவர் சொன்னதைக்கேட்டு, அந்தப்பிராம்மண

ஸ்திரீ மிக்ககோபமுற்றவளாகி, 'புத்திரர்களே! இவரைக் கங்கையில் தள்ளுங்கள்' என்றாள். லோபித்தனத்தாலும் அறிவின்மையாலும் மூடப்பட்ட அந்தக்கௌதமர்முதலிய புத்திரர்கள் அவரைக்கட்டி ஓடத்திற்போட்டு கங்கையில் விட்டுவிட்டனர். 'குருடனும் கிழவனுமாகிய இவனை எதற்காகக் காப்பாற்றவேண்டும்?' என்றுநினைத்துக் கொடியவர்களான அந்தப்புத்திரர்கள், பிறகு, அங்கிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போயினர். பொட்டையரான தீர்க்கதமஸ்என்னும்ரிஷி அந்த ஓடத்துடனே பிரவாகத்தின் வழியே மிதந்துகொண்டு தற்செயலாக அநேக தேசங்களுக்குச் சென்றார். தர்மந்தெரிந்தவரெல்லாரினும் சிறந்தவனாகிய பலியென்னும் ராஜா நீராடப்போனபோது பிரவாகத்தின்வழியே தன் அருகில்வந்த அந்தரிஷியைக்கண்டான். தர்மசித்தமுள்ளவனும் அழியாத பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய அந்தப்பலியென்னும் அரசன் அந்தரிஷியை எடுத்தான். அந்த அரசன் அவருடையவரலாற்றை அறிந்து தனக்குப் புத்ரனுண்டாவதற்காக அவரைப் பிரார்த்தித்தான். அந்தராஜரிஷி அம்முனிவரைப் பூஜித்து அவர் இளைப்பாறினபின், 'மிகுந்தமஹிமையுள்ளவரே! கௌரவத்தைக் கொடுப்பவரே! என் ஸந்ததிக்காக என்பாரியைகளிடம் தர்மசாஸ்திரத்திலும் ராஜநீதியிலும் வல்லவர்களான புத்திரர்களை உண்டாக்கக்கடவீர்' என்றுசொன்னான். அந்தச் சிறந்த மஹிமையுள்ளரிஷி, இவ்வாறுசொன்ன அவ்வரசனுக்கு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று மறுமொழிசொன்னார். அப்போது அவ்வரசன் ஸுதேஷ்ணையென்று பெயருள்ள தன்மனைவியை அந்தரிஷியிடம் அனுப்பினான். அவர் குருடரென்றும் கிழவரென்றும் நினைத்து அவ்வரசி அவருடன் சேரவில்லை. அப்போது அவள் தன்தாதியின்மகளை அந்தக்கிழவரிடம் அனுப்பினாள். தர்மாத்மாவாகிய அந்தரிஷி அந்தச் சூத்ரஸ்திரீயின் கர்ப்பத்தில் கக்ஷீவான்முதலிய பதினொரு புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினார். கக்ஷீவான்முதலிய அந்தப் புத்திரர்களனைவரும் வேதமோதுவதைக்கண்டு பலியென்னுமரசன், அந்தரிஷியைநோக்கி, 'இவர்கள் என்புத்திரர்கள்' என்று சொன்னான். 'உமது மனைவியாகிய புத்தியில்லாத ஸுதேஷ்ணை பொட்டையனும் வயதுசென்றவனுமான என்னைக் கண்டு அவமதித்துத் தன்தாதியின்மகளாகிய சூத்திரப்பெண்ணை எனக்குஅனுப்பினதன்மேல் கக்ஷீவான்முதலியஇந்தப்புத்திரர்கள் அந்தச் சூத்திரஸ்திரீயின் கர்ப்பத்தில் எனக்கு ஜனித்ததனால் என் புத்திரர்களேயாவர்; உன்புத்திரர்களல்லர்' என்று அம்மஹரிஷி அந்தராஜாவுக்குச்சொன்னார். அப்போது, பலியென்னும் அரசன்

அந்தரிக்ஷிஸ்ரேஷ்டரைப் பலமுறைவேண்டிக்கொண்டு மறுபடியும் தன்பாரியையாகிய ஸுதேஷ்ணையை அவரிடம் அனுப்பினான். அந்தத் தீர்க்கதமஸ் என்னும் ரிஷி, அந்த அரசியை அங்கங்களில் தொட்டு, 'உனக்கு தேஜஸில் சூரியனுக்கொப்பாகிய அங்கன், வங்கன், களிங்கன், புண்ட்ரன், ஸும்ஹன் என்ற புத்திரர்கள் உண்டாவர். அவர்கள்பெயர்களினால் புவியில்கியாதிபெற்றதேசங்கள் இருக்கப்போகின்றன' என்றுசொன்னார். அங்கனுடைய தேசம் அங்கமென்றும், வங்கனுடையதேசம் வங்கமென்றும், களிங்கனுடையதேசம் களிங்கமென்றும், புண்ட்ரனுடையதேசம் புண்ட்ரமென்றும், ஸும்ஹனுடையதேசம் ஸும்ஹமென்றும் கியாதிபெற்றவையாயின. இவ்வாறு, முன்னே பலியினுடைய வம்சம் மஹரிஷியினால் உண்டானதாகப் பிரசித்தமாயிருக்கிறது. சிறந்தவில்லாளிகளும் மேலானதர்மந்தெரிந்தவர்களும் வீரர்களும் மிகுந்தபலமுள்ளவர்களுமாகிய இன்னும் அநேகக்ஷத்திரியர்களும் பூமியில் இவ்வாறே பிராம்மணர்களால் உண்டாயிருக்கின்றனர். அம்மா! இதைக்கேட்டபின், நீயும் இந்தவிஷயத்தில் விருப்பம் போலச் செய்யலாம்.

நூற்றுப்பதினான்காவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸத்யவதி தான் கன்னிகையாயிருந்தபோது வியாஸர் பிறந்ததைப் பீஷ்மருக்கு உரைத்துப் பீஷ்மர் அனுமதியினால் வியாஸரை வருவித்து அவரைப் புத்ரோத்பத்திக்காக நியமித்தல்.)

மறுபடியும், பரதவம்சத்தின் சந்ததி அபிவிருத்தியாவதற்குச் சரியான காரணம் சொல்லப்போகிறேன். நான் சொல்லும் அந்தக்காரணத்தைக் கேள். விசித்ரவீரியனுடைய பாரியைகளிடம் புத்ரர்களை உத்பத்திபண்ணுவதற்குக் குணங்கள் நிரம்பின ஒரு பிராம்மணரைத் தனம்கொடுத்துப் பிரார்த்திக்கவேண்டும்' என்று பீஷ்மர் சொன்னார். தர்மமும் காரணமும் காரியமும் அடங்கியதான பீஷ்மருடைய சொல்லைக்கேட்டு, அவர் தயாரான ஸத்யவதி, மறுபடியும்அவருக்குச் சொல்லத்தொடங்கினாள்:

'உசத்யருடைய புத்ரரான தீர்க்கதமஸ்என்பவரைப்பற்றியும் அவர் புத்ரனான அங்கனென்பவனைப்பற்றியும் நீ சொன்னது புராணத்திலுள்ள கதையாதலால் நீ இந்தக்காலத்துக்குத் தக்கதைச் செய்யவேண்டும். பரதகுலத்தோனே! மைந்தா! நீ இந்தக்குலத்

திற்குப் பெரியவனும் சிறந்தவனுமாயிருக்கிறாய். பாவமற்றவனே! பிதாவின்சொல்லை நிறைவேற்றுவதுபோல் என்சொல்லையும் நீ நிறைவேற்ற வேண்டியதுதான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! உனது இளையசகோதரனும் உனக்கு மிக்க நண்பனும் பரதகுலத்தோனுமாகிய என்மைந்தன் இளமையிலேயே ஸ்வர்க்கஞ்சென்றான். பாரதனே! அவனுடைய அரசிகளும் அழகும் யௌவனமும் நிரம்பினவர்களுமான இந்தக் காசிராஜன்புதல்விகளிருவரும் இங்கே புத்ரனை விரும்பிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இது பெரிய தர்மகாரியமென்றறிந்து நமது குலத்திற்குச் சந்ததியையும் உத்தேசித்து என்கட்டளையினால் இவ்விரண்டு பெண்களுடனும் சேர்ந்து தர்மத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு உரியவனாகிறாய்' என்றாள். பீஷ்மர், 'தாயே! நீ சொன்னது சிறந்த தர்மமென்பதில் ஸம்சயமில்லை. நான் வைத்திருக்கும் இந்தப் பிரதிஜ்ஞையைப்பற்றி நீயும்அறிவாய். நான் உயிரைவிட்டாலும் விடுவேன். நான் தேவத்துவத்திற்காகவும் திரிலோகாதிபத்தியத்திற்காகவுங்கூட எவ்வகையிலும் பிரதிஜ்ஞையை விடேன்' என்றுசொன்னார். ஸத்யவதி, 'தர்மந்தெரிந்தவனே! தவறாத பராக்கிரமமுள்ளவனே! எதிரிகளை அடக்குகிறவனே! உன்னிடத்தில் ஸத்தியமிருப்பதை நான் அறிவேன். நீ விரும்பினால் இப்போதே வேறு மூவுலகங்களைப்படைப்பாய். ஆனால், நமதுகுலமும் குலதர்மமும் கெடாமலிருக்கும்படியும் நமக்கு வேண்டியவர்கள் மகிழ்ந்திருக்கும்படியும் நீ செய்யவேண்டும்' என்றாள். அதைக் கேட்ட பீஷ்மர், 'நீதான் நமதுகுலத்திற் பெரியவளாயிருக்கிறாய். உன்னிடத்திற் பெருந்தன்மை விசேஷமாக இருக்கிறது. ஆதலால், நம்முடைய குலத்திற்குச் சந்ததியுண்டாவதற்குச் சிறந்த உபாயத்தை நீ சொல்லத் தகுதியுள்ளவள். ஸ்திரீகள் எப்போதும் குலத்தில் முக்கியமான ரஹஸ்யத்தை வைத்திருப்பார்கள். பலவகையான வஞ்சகங்களினால் புருஷர்களை வசப்படுத்துவார்கள். ஆதலால், ஸத்தியமே முக்கியமாகவுடைய ஸத்தியவதியே! நான் ஸத்தியத்தைவிடாமலும் நமதுகுலம் கெடாமலுமிருக்கும்படி நீ தர்மத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கக்கடவாய்' என்றுசொன்னார். அதன் பிறகு, ஸத்தியவதி தழுதழுத்த குரலோடு நகைமுகமாக நாணமுற்றுப் பீஷ்மரை நோக்கி அடியில்வரும் வசனத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

'சிறந்தகைகளையுடையவனே! பாரதனே! நீ சொல்வது நிஜம். நம்முடைய குலத்திற்குப் புத்திரசந்தானத்திற்காக உன்னிடத்தில் நம்பிக்கையினால் ஒருவிஷயம் வெளியிடப்போகிறேன்.

இப்படிப்பட்ட ஆபத்காலத்தின் தர்மத்தை உனக்கு நான் சொல்லாமலிருக்க முடியாது ; நமது குலத்திற்கு நீதான் தர்மம்; நீதான் ஸத்யம் ; நீதான் முக்கியமான ஆதாரம். நீ எதைச் சொல்வாயோ அதை நாம் செய்யவேண்டியதென்பது என்நிச்சயம். ஆதலால், நான் சொல்லும் உண்மையைக் கேட்டுப் பின் செய்யவேண்டியதைச் செய்வாயாக. பீஷ்மா ! அறம்பொருளடங்கியதும் நன்மையுமாகிய என்சொல்லைக் கேள். நான் நம்பிச்சொல்லுகிறதை நீ வெளியிடத்தகாது. பரதஸ்ரேஷ்டனே ! முற்காலத்தில் வஸுவென்னும் அரசர் ஒருவரிருந்தாரென்று நீ கேட்டிருக்கலாம். அவருடைய வீரியத்தினால் ஒருமீனானது என்னைக் கர்ப்பமாகத் தரித்தது. தர்மந்தெரிந்தவர்களிற் சிறந்தவனாகிய ஒருசெம்படவன் என்தாயான மத்ஸ்யத்தை ஜலத்திலிருந்து எடுத்து என்னைத் தன்வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து பெண்ணாக வைத்துக்கொண்டான். பிறகு, தர்மிஷ்டனான அந்தச்செம்படவன் தர்மப்படி எனக்குப் பிதாவானான். தர்மமுள்ள என்பிதாவினிடம் தர்மத்திற்காகவே ஓர் ஓடமிருந்தது. யௌவனப்பிராயம் ஆரம்பமாயிருந்த நான் ஒருநாள் அந்த ஓடத்தினிடம் போயிருந்தேன். அப்போது, தர்மந்தெரிந்தவர்களுட் சிறந்தவரும் சிறந்தஞானமுள்ளவருமாகிய பராசரரென்னும் மஹரிஷி, யமுனாநதியைத் தாண்டுவதற்காக ஓடத்தினிடம் வந்தார். அவரை நான் யமுனையைத் தாண்டுவிக்கும்போது, அந்த ரிஷிஸ்ரேஷ்டர், காமநோயுற்றவராய் என்னிடம் வந்து, என்னைத் தைரியப்படுத்தி என்ஜன்மத்தையும் என்குலத்தையும் எனக்குச்சொல்லி, 'நீ செம்படவன் மகள் அல்லை' என்று இனியசொல்லாற் சொன்னார். பாரதனே! அவர் சாபத்துக்கும் என்பிதாவின்கோபத்திற்கும் பயந்திருந்த நான், பெறுவதற்கரிய வரங்களை எனக்கு அவர் கொடுத்தபிறகு, அவரை நான் நிராகரிக்க முடியவில்லை. 'யமுனையின் அக்கரையிலும் இக்கரையிலும் நின்ற மஹானுபாவர்களான ரிஷிகளைப்பாரும் ; ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிபோல் எதிரிலும் இளஞ்சூரியன் பிரகாசிக்கின்றான். அதனால், இந்த ஆகாயம் சிவந்த ஆடை உடுத்ததுபோலப் பிரகாசிக்கின்றது' என்று சொன்னேன். இவ்வாறு நான் சொன்னமாத்திரத்தில் த்ருடமான தைரியத்தையுடையவரும் ஸமர்த்தருமான பராசரர் அந்தயமுனையின் திட்டிலும் ஜலத்திலும் பனியைஉண்டுபண்ணினார். பாரதனே! அவர் தம்மஹிமையினால் உலகத்தை இருள்மூடச்செய்து சிறுமியாகியஎன்னை ஓடத்திலிருந்தபடியே ஆக்கிரமித்துவசப்படுத்திக்கொண்டார். முன்னே அருவருக்கத்தக்க மீன்நாற்றம் என்னிடம் மிகுதி

யாயிருந்தது. அந்தமஹரிஷி அதைப்போக்கி இந்த இனிய மணத்தை எனக்குக் கொடுத்தார். 'இந்த நதியின் திட்டிலேயே என் கர்ப்பத்தைப் பிரஸவித்தபின் நீ கன்னிகையாகவே ஆகிவிடுவாய்' என்று பிறகு அம்முனிவர் எனக்குச் சொன்னார். வித்வானாகிய அம்மஹரிஷி என்னிடம் அன்புவைத்து மறுபடியும் கன்னிகைப்பருவத்தையும் கொடுத்தார். அந்த மஹாத்மாவின் மஹிமை அவ்வாறு சிறந்திருந்ததைக்கண்டு நான் வியப்பும் தளர்ச்சியுமுற்று, என் சரீரத்தையே கொடுத்தேன். பாரதனே! அந்தக் காலத்தில் அந்த மஹாத்மாவாகிய பராசரர் கன்னிகையாகிய என்னிடம் சந்தோஷத்துடன் அந்தத்தீவிலேயே புத்ரனை உண்டாக்கினார். அந்தப்பராசரபுத்ரன் மஹாயோகசக்தியுள்ள மஹரிஷியானான். நான் முன்னே கன்னிகையாயிருந்தபோது பிறந்த அந்தப்புத்திரன் தீவிற்பிறந்ததனால் த்வைபாயனன் என்று சொல்லப்படுகிறான். சிறந்த மகிமையுள்ள அந்தரிஷி தன் தவத்தினால் வேதங்களை நாலாகவகுத்து உலகத்தில் வ்யாஸன் என்று பெயர் பெற்றான். கறுத்த நிறத்தினால் கிருஷ்ணனென்றும் சொல்லப்பட்டான். ஸத்தியவாதியும் சாந்தியைக் கடைப்பிடித்தவனும் சிறந்த தவமுள்ளவனும் பாபங்களை நீறுக்கினவனுமாகிய அந்த மஹான் பிறந்தமாத்திரத்தில் தந்தையுடன்கூடி ஆங்கே சென்றான். நானும் நீயும் கட்டளையிட்டால் ஒப்பில்லாத மஹிமையுள்ள அந்தப்புத்ரன் தன்ஸஹோதரன் பாரியைகளிடத்தில் சிறந்த புத்திரனை உண்டாக்குவது நிச்சயம். 'உன் கஷ்டகாலங்களில் நீ என்னை நினை' என்று அவன் அங்கேயே எனக்குச்சொன்னான். மஹாபுஜனான பீஷ்மனே! நீ ஒப்புக்கொண்டால் அவனை நான் நினைப்பேன். பீஷ்மா! உன்ஸம்மதத்தின்மேல், சிறந்ததவமுள்ள அந்த என்புத்ரன் விசித்ரவீர்யனுடைய பத்தினிகளிடம் நிச்சயமாகப் புத்திரர்களையுண்டாக்குவன்' என்றாள்.

அந்த வியாஸரிஷியின் பெயரை எடுத்தபோது, பீஷ்மர் கைகூப்பிக்கொண்டுசொல்லலானார். 'இடமும் காலமும் உனக்குத் தெரியும். காரியம் நிறைவேறுவதற்காக நீ சொன்னது செய்யத்தகும். தர்மார்த்த காமங்களாகிய மூன்றுபுருஷார்த்தங்களையும் பின்னே பொருள்தொடரத்தக்க பொருளீட்டத்தையும் தர்மம் தொடரத்தக்க தர்மானுஷ்டானத்தையும் காமஸுகம் தொடரத்தக்க காமபுருஷார்த்தத்தையும் இவற்றிற்கு மாறானவற்றையும் தனித்தனியே புத்தியினால் ஆராய்ந்து செய்யத்தக்க தைரியசாலி எவனோ அவன்தான் புத்திசாலி. ஆதலால், தர்மமுள்ளதும் நமது குலத்துக்கு நன்மையும் சிலாக்கியமுமாக நீ சொன்னது

எனக்கு மிகவும் பிரியமாயிருக்கிறது' என்றார். குருவம்ச புத்திரராகிய ஜனமேஜயரே! பீஷ்மர் அதை அங்கீகரித்தபிறகு, ஸத்தியவதி கிருஷ்ணத்வைபாயனமுனிவரை நினைத்தாள். குருவம்சபுத்திரரே! வேதங்களை வகுத்துச்சொல்லிக்கொண்டிருந்த அந்தச் சிறந்த புத்திமான் தமது தாயார் நினைத்ததையறிந்து க்ஷணத்துக்குள்ளே யாருக்குந் தெரியாமல் எதிரே தோன்றினார். பிறகு, ஸத்தியவதி, தன் புத்திரரான வியாஸருக்குச் சாஸ்திரோக்தப்பிரகாரமாகப் பூஜையைச்செய்து அவரைக் கைகளினால் தழுவிக்கொண்டு பாற்சுரப்பினால் நனைத்தனள். செம்படவப்பெண்ணாகிய ஸத்தியவதி வெகுகாலத்திற்குப்பின் தன் மைந்தனைக்கண்டு கண்ணீர் சொரிந்தாள். ஸத்தியவதியின் ஜ்யேஷ்டபுத்திரராகிய வியாஸமகரிஷி, வியஸனப்பட்ட தம் தாயாரின்மேல் ஜலத்தைத் தெளித்து வந்தனம்செய்து பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

'உனக்கு எதுவிருப்பமோ அதைச்செய்வதற்கு நான் வந்திருக்கிறேன். தர்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவளே! எனக்குக் கட்டளையிடு. உன்விருப்பத்தைச் செய்வேன்' என்றார். பிறகு, புரோகிதர் அம்மஹரிஷிக்குப் பூஜைசெய்தார். அவரும் சாஸ்திரோக்தமாக மந்திரத்தைச்சொல்லி அந்தப் பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டார். மந்திரத்தைமுன்னிட்டுச் சாஸ்திரவிதிப்படி பூஜிக்கப்பட்டதனால் வியாஸமஹரிஷி ஸந்தோஷமடைந்தார். அவர் ஆஸனத்திலிருந்தபின், அவர் தாயாரான ஸத்தியவதி க்ஷேமத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும் விசாரித்து அவரைப்பார்த்து அடுத்துச் சொல்லவேண்டிய சொல்லைச் சொல்லலானாள். 'கவியே! புத்திரர்கள் தாய்க்கும் தந்தைக்கும் பொதுவாகப் பிறக்கின்றனர். அந்தப் புத்ரர்கள்விஷயத்தில் தந்தைக்கிருப்பதுபோலவே தாய்க்கும் அதிகாரமுண்டென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. பிரம்மரிஷியே! நீ எனக்கு முதற்புதல்வனாக விதியினாலே உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறாய். அவ்வாறே, விசித்ரவீர்யன் எனது கனிஷ்டபுத்ரன். பிதாவைப்பற்றிப் பீஷ்மன் எப்படியோ அப்படியே மாதாவைப்பற்றி நீயும் ஸஹோதரன். புத்ரனே! நீதான் என்னநினைக்கிறாய்? தவறாத பராக்ரமமுள்ள சந்தனுபுத்ரனாகிய பீஷ்மன் தன் ஸத்யத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சந்ததியிலும் ராஜ்யபரிபாலனத்திலும் எண்ணம் வைக்காதவனாக இருக்கிறான். ஆதலால், குற்றமற்றவனே! நீ உன் ஸஹோதரனுக்காகவும் வம்சத்தின் ஸந்ததிவிருத்திக்காகவும் பீஷ்மனும் நானும் சொல்வதனால் எண்ணம்வைக்கக்கடவாய். எல்லாப்பிரஜைகளையும் ரக்ஷிப்பதற்காக அன்பினாலும் கருணையினாலும் நான் என்னசொல்லு

கிறேனே அதைக்கேட்டு நீசெய்யவேண்டும். உன் இளையஸஹோதரனுடைய பாரியைகளிருவரும் தேவகன்னிகைகளுக்கு ஒப்பானவர்; அழகும் யௌவனமும் நிரம்பினவர்; தர்மத்துடன் புத்ரனை விரும்புகின்றவர். புத்ரனே! அவர்களுக்கு ஸந்தானத்தையுண்டு பண்ணு. இந்தக்குலத்திற்குத்தகுந்த ஸந்ததியையுண்டுபண்ணுவதற்கு நீஸமர்த்தனாகஇருக்கிறாய்' என்றாள். வியாஸர், 'சிறந்த பிரஜ்ஞையுள்ள ஸத்தியவதியே! முக்யமும் அமுக்யமுமாயுள்ள தர்மங்களெல்லாம் உனக்குத்தெரியும். அதனால், உன்னுடைய புத்தி தர்மத்திலேயே நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால், நான் உன்னுடைய கட்டளைப்படி தர்மத்தையே காரணமாகநினைத்து நீவிரும்பினதைச் செய்யப்போகிறேன். இந்தப் புத்ரோத்பத்தி மார்க்கம் சாசுவதமாகச் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சூரியனுக்கும் வருணனுக்கும் ஒப்பான புத்திரர்களை என் ஸஹோதரனுக்குக் கொடுக்கப்போகிறேன். அந்த இரண்டு அரசிகளும் ஒருவருஷகாலம் நான் சொல்லுகிற விரதத்தை முறைப்படி அனுஷ்டிக்கக்கடவர். பிறகு, சுத்தர்களாவர். எந்தப்பெண்ணும் விரதஞ்செய்யாமல் என்னைச்சேரத்தகாது' என்றார். அதற்கு, ஸத்தியவதி, 'ராஜஸ்திரீகள் கர்ப்பத்தை உடனே தரிக்கும்வழியைச்செய். ராஜாவில்லாத ராஜ்யத்தில் பிரஜைகள் காப்பவனில்லாமல் அழிந்து போகின்றனர். எல்லாக் கர்மானுஷ்டங்களும் கெட்டுப்போகின்றன. மழையில்லை. தேவதையில்லை. ஸமர்த்தனே! ராஜாஇல்லாத ராஜ்யத்தை எவ்வாறு நிறுத்தமுடியும்? ஆதலால், கர்ப்பத்தையுண்டுபண்ணு; அதைப் பீஷ்மன் வளர்ப்பன்' என்றாள்.

வியாஸர், 'என்ஸஹோதரனுக்கு அகாலத்தில் நான் புத்திரனைக் கொடுக்கவேண்டுமானால் எனது விகாரரூபத்தை அவர்கள் (=அம்பிகை, அம்பாலிகை) சகிக்கக்கடவர்கள். அவர்களுக்கு இதுவே பெரியவிரதம். என்னுடைய கந்தத்தையும் நிறத்தையும் வேஷத்தையும் சரீரத்தையும் சகிப்பளானால் இப்போதே [1] கௌஸல்யை உயர்ந்த கர்ப்பத்தைத் தரிக்கலாம். அந்தப்புத்திரனுக்கும், குருவம்சத்தைக் காப்பவர்களும் உன்னுடைய சோகத்தையொழிப்பவர்களுமாகிய நூறுபுத்திரர்கள் பிறப்பார்கள்; ஸந்தேகமில்லை' என்றார். மிகுந்த தேஜஸுள்ள அந்த வியாஸமுனிவர் இவ்வாறு சொன்னபிறகு, 'கௌஸல்யையென்னும் அம்பிகை வெண்மையான ஆடைமுதலியவற்றினால் அலங்காரஞ்செய்து கொண்டு படுக்கையிலிருந்துகொண்டு என்வரவை எதிர்பார்க்க

1 அம்பிகை.

வேண்டும்' என்றும் சொல்லி அப்போதே அந்தர்த்தானமாயினர். பிறகு, ஸத்யவதீதேவி சென்று தனிமையில் தன்னுடன் ஸந்தித்த தன் மருமகளை நோக்கி, தர்மமும் அர்த்தமுமுள்ள நன்மையான சொல்லைச் சொல்லத்தொடங்கினள்: 'கௌஸல்யையே! தர்மத்தை முக்கியமாகக்கொண்டு உனக்கு நான் சொல்லப்போவதை நீ தெரிந்துகொள். என்னுடைய அதிர்ஷ்டக் குறைவினல் பரதவம்சத்துக்கு அழிவுவந்திருப்பது தெரிந்தவிஷயம். நான் வ்யஸனப்பட்டிருப்பதையும் தனது பிதிர்வம்சத்திற்குக் கெடுதல் வந்திருப்பதையும் பீஷ்மன் பார்த்து இந்தக்குலம் அபிவிர்த்தியாகத்தக்க புத்திமதியை எனக்குச்சொன்னன். அந்தப்புத்திமதி உன்னுடைய ஸ்வாதீனமாயிருக்கிறது. பெண்ணே! என்னை அவ்வாறு நடத்திவை; அழிந்துபோன பரதவம்சத்தை மறுபடியும் கைதூக்கிவிடு. அழகிய நிதம்பமுள்ளவளே! இந்திரனுக்கொப்பான தேஜஸோடுகூடிய புத்திரனைப்பெறு. அவன்தான் நமது குலத்தைச்சேர்ந்த பெரியராஜ்யபாரத்தை வகிக்கவேண்டும்' என்றாள். இவ்வாறு அந்த ஸத்யவதிதேவி தன்மருமகளுக்குச் சொல்லி தர்மந்தவருதவளாகிய அந்தக் கௌஸல்யாதேவியைத் தர்மத்தைக் கொண்டே பிரயாஸத்தினல் இணங்கச்செய்து, உடனே பிராமணர்களையும் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் அதிதிகளையும் புஜிப்பித்தாள்.

நூற்றுப்பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன் பாண்டு விதுரர் இவர்களின் ஜனனம்.)

பிறகு, ஸத்யவதி, ருதுகாலத்தில் ருதுஸ்நானஞ்செய்த தன் மருமகளைச் சயனத்திற் படுக்கவைத்து, 'கௌஸல்யையே! உனக்கு மைத்துனர் இருக்கிறார். அவர் இன்றைத்தினம் உன்னிடம் சேரப்போகிறார். பாதிராத்திரியில் வருவார். அஜாக்கிரதையை விட்டு அவரை எதிர்பார்த்திரு' என்ற சொல்லை அப்போது மெல்லச் சொன்னாள். தனது மாமியாருடைய அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு அந்தக்கௌஸல்யை அழகான படுக்கையிற் படுத்துக்கொண்டு அந்தக் காலத்தில் பீஷ்மரையும் மற்றுமுள்ள கௌரவவம்சத்து வீரர்களையும் கருதினள். பிறகு, பெரும்பாலும் ஜனங்கள் தூங்கிப்போயிருக்கும் பாதிராத்திரி வேளையில், தீபங்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கையில், பகவானன வியாஸமஹரிஷி கிருகத்தில் பிரவேசித்தார். சொல் தவ

ரூதவரும் பெருந்தவத்திலிருப்பவருமாகிய அந்த வியாஸமஹரிஷி அம்பிகையினிடம் முதலிற்கட்டளையிடப்பட்டிருந்ததனால் அப்போது அவள்சயனத்தினிடம் போனார். பார்க்க வழங்காமலிருந்த அவரைக்கண்டு, அவ்வாறு பார்த்து வழக்கப்படாத கௌஸல்யை, விகாரரூபமாயிருக்கிறாரென்று பயந்து கூச்சத்துடன் கண்களை மூடிக்கொண்டாள். அவர் விகாரமானஉருவமுள்ளவராகவும் ஜடையுள்ளவராகவும் விகாரமான நிறமுள்ளவராகவும் முருடாகவும் இளைத்தவராகவும் கெட்டவாஸனையுள்ளவராகவும் எல்லாவகையாலும் அணுகமுடியாதவராகவுமிருந்தார். கறுத்தநிறமுள்ள அந்த வியாஸரின் செம்மட்டைநிறமான ஜடையையும் ஜ்வலிக்கின்ற கண்களையும் செம்மட்டை நிறமானதாடிகளையுங்கண்டு அவ்வரசி கண்களை மூடிக்கொண்டாள். வியாஸர் தமதுதாயாரின் விருப்பத்தைச் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் அவளுடன் கலந்தார். காசிராஜன்பெண் பயத்தினால் அவரைப் பார்க்கமுடியாமற்போனாள். அங்கிருந்து வெளியில் வந்த தன்புத்திரரைத் தாயாரான ஸத்தியவதி சந்தித்து, 'புத்ரனே! இவளுக்குக் குணவானான ராஜபுத்ரன் பிறப்பானா?' என்றுகேட்டாள். இந்திரியங்களுக்கெட்டாத விஷயங்களையும் அறிந்த ஸத்யவதீபுத்ரரான வியாஸர்,முறைப்படி தாயாராற் கேட்கப்பட்டபின், 'பதினாயிரம்யானைகளின் பலமுள்ளவனும் எல்லாந்தெரிந்தவனும் சிறந்தபாக்கியமுள்ளவனும் சிறந்த பராக்ரமமுள்ளவனும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும் ஶ்ரேஷ்டனுமான ஒருராஜரிஷி உண்டாவான். அந்த மஹாத்மாவுக்கு நூறுபுத்திரர்கள் பிறப்பார்கள். ஆனால், தாய்செய்த தவறுதலினால் அவன் பொட்டையனாகத்தான் பிறப்பன்' என்றுசொன்னார். அவருடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு அவர் தாயாராகிய ஸத்யவதி தன்புத்திரனைநோக்கி, 'தபோதனனே! குருவம்சத்தார்க்குப் பொட்டையன் தகுதியானராஜாவன்றே! சுற்றத்தாரின் வம்சங்களைக் காப்பாற்றுகிறவனும், தன் பிதிர்வம்சத்தை அபிவிருத்தி செய்பவனும், என் துயரத்தையொழிப்பவனும், ராஜாவாகக்கூடியவனுமாகிய மற்றொரு புத்திரனை மற்றொருத்தியினிடம் அவனுக்கு இளையவனாக உண்டாக்கக்கடவாய். இவளும் உன்ஸஹோதரனுடைய இளையமனைவி; அழகினாலும் யௌவனத்தினாலும் சோபிக்கிறவள். என்சொல்லுக்காக இவளிடத்தில் குணங்கள் மிகுந்த ஸந்ததியை உண்டாக்கக்கடவாய். குருவம்சத்துக்கு ராஜாவாகத்தக்க இரண்டாவது புத்ரனைக் கொடுக்கக்கடவாய்' என்றுசொன்னாள். பெரும்புகழுள்ள அந்தவியாஸர் ஆகட்டு

மென்று வாக்குத்தத்தம்செய்து வெளியிற்சென்றார். அந்தக் கௌஸல்யையும் நாளடைவில் அவர்சொன்னபடி கண்தெரியாத பிள்ளையைப்பெற்றாள். வீரரே! மறுபடியும் அந்தஸத்யவதிதேவி மருமகளுக்குத் தெளிவாகச்சொல்லிவைத்துப் பிறகு முன் போலவே வியாஸமஹரிஷியை வருவித்தாள். மறுபடியும் ஸத்தியவதி, குலத்தின் ஸந்ததிக்காக அம்பாலிகையை அழைத்து அவளிடம் தன்புத்திரரான வியாஸரை மறுபடியும் நியமித்தாள். பதிவ்ரதையான அம்பாலிகை உயர்ந்த படுக்கையில் வ்யஸனத்துடன் உட்கார்ந்துகொண்டு யார் வரப்போகிறாரோவென்று சிந்தித்துக்கொண்டு ஜாக்கிரதையாக எதிர்பார்த்திருந்தாள் பிறகு, முன்போலவே வியாஸமஹரிஷி அந்த அம்பாலிகையினிடம் வந்துசேர்ந்தார். பாரதரே! அவளும் அந்த ரிஷியைப்பார்த்ததும் நிறம்மாறி வெண்ணிறமாக ஆனாள். பாரதரே! பயந்தவளும் வெண்ணிறமுள்ளவளும் வ்யஸனமுற்றவளுமான அம்பாலிகையைநோக்கி ஸத்யவதியின் புத்ரராகிய வியாஸர், 'நான்விகாரரூபமாயிருப்பதைக் கண்டு நீ வெண்மைநிறம் அடைந்ததனால் உன்னுடையபுத்ரன் (பாண்டு=) வெண்மையாகவே இருப்பன். அழகான முகமுள்ளவளே! அவனுக்குப் பாண்டுவென்பதே பெயராக இருக்கும்' என்றுசொன்னார். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அந்தப் பகவானாகிய ரிஷிஸ்ரேஷ்டர் வெளியில் வந்தார். அங்கிருந்து வெளியில் வந்த அந்தப் புத்திரரைக்கண்டு, ஸத்யவதி, 'புத்ரனே! இவளிடத்தில் நல்ல ராஜகுமாரன் உண்டாவனா? எனக்குச் சொல்' என்றுகேட்டாள். 'அந்தக்குழந்தை வெண்மையாக இருப்பன்' என்று தம்தாயாருக்கு வியாஸர் சொன்னார். 'மிகுந்த பராக்ரமமுள்ளவனும் எல்லாத்திசைகளிலும் புகழ்பெற்றவனுமாகிய குமாரன் பிறக்கப்போகிறான். ஆனால், தாயினுடைய பிழையினால் அவனுடைய நிறம் வெளுப்பாகஇருக்கும். அவனுக்குச் சிறந்த வில்லாளிகளாகிய ஐந்துபுத்ரர்கள் உண்டாவார்கள்' என்றும்சொல்லி, அங்கேயே தாயாருக்குவந்தனஞ்செய்து, வியாஸமஹரிஷி சென்றார். அந்தத்தாயார் மறுபடியும் மற்றொருபுத்திரன் வேண்டுமென்று அவரிடம் வேண்டிக்கொண்டாள். வியாஸமஹரிஷியும் தமது தாயாருக்கு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று மறுமொழிசொன்னார். பிறகு, பிரஸவகாலம் வந்தபோது அம்பாலிகாதேவி ராஜலக்ஷணங்கள் நிரம்பினவனும் ஒளியினால் ஜ்வலிப்பவன்போன்றவனுமாகிய வெண்ணிறமானகுமாரனைப் பெற்றாள். அவனுக்குச் சிறந்த வில்லாளிகளாகிய பஞ்சபாண்டவர்களென்னும் புத்ரர்கள் பிறந்தனர். பீஷ்மர், அவ்விரண்டு புத்ரர்

களுக்கும் முறையே வேதங்களின் கரைகண்டவர்களாகிய பிராம ணர்களைக்கொண்டு ஜாதகர்மம்முதலான கிரியைகளனைத்தை யும் சாஸ்திரப்படி க்ரமமாகச் செய்வித்தார். அம்பிகைக்குப் பிறந்த புத்திரன் குருடனாயிருந்ததைக்கண்டு ஸத்தியவதியான வள் தன் புத்ரராகிய வியாஸரையழைத்து, 'இவன் பொட்டை யன்; அம்பிகைக்கு மற்றொரு நல்லபிள்ளையை நான் விரும்பு கிறேன்' என்று சொல்லி அம்பிகைக்காக மற்றொரு புத்திரனை வேண்டினாள். இவ்வாறு வேண்டப்பட்ட வியாஸமஹாிஷி தமது மாதாவைநோக்கி, 'அழகான கௌஸல்யை மற்றொருமுறை ஸரி யாக இருப்பாளாயின், அவளுக்குத் தர்மசாஸ்திரமும் ராஜநீதி சாஸ்திரமும் தெரிந்த குமாரன் உண்டாவான்' என்று சொன் னார். ஸத்தியவதியானவள் மறுபடியும் தன் மூத்தமருமகளாகிய அம்பிகையைத் தைரியப்படுத்தி ருதுகாலத்தில் அவளை வியாஸ ரிடம் அனுப்பினாள். தேவகன்னிகைக்கு ஒப்பான அந்த அம்பிகை அம்மஹாிஷியினது பழைய உருவத்தையும் மணத்தையும் நினைத் துப் பயத்தினால் ஸத்தியவதி சொன்னதைச் செய்யவில்லை. பிறகு, அந்தக் காசிராஜனுடைய பெண் அப்ஸரஸுக்கொப்பான தன் தாஸியைத் தன் ஆபரணங்களினால் அலங்காரஞ்செய்து வியாஸ ருக்கு அனுப்பினாள். அந்த வேலைக்காரியோவெனில், அம்மஹ ரிஷிவந்தபோது எதிர்கொண்டழைத்து நமஸ்காரஞ்செய்து அவர் அனுமதி கொடுத்தபின் படுத்தாள்; அவரைக் கௌரவித்து உப சாரம்செய்தாள். ரஹஸ்யத்தில் இன்சொல்லையும் இஷ்டத்தையும் கொடுத்துத் தேகத்தை நன்றாக ஆலிங்கனஞ்செய்து காமஸுகத் தைக்கொடுத்ததனால் வியாஸமஹாிஷி அவளிடம் திருப்தியடைந் தார். அரசரே! கடுமையான தவமுள்ள அந்த மஹாிஷி அவ ளுடன்கூடச் சயனித்திருந்தார். எழுந்திருக்கும்போதே அவளைப் பார்த்து, 'நீ அடிமைத்தன்மை நீங்கினவளாவாய்; அழகிய வளே! மிகச் சிலாக்கியமான இந்தக் கர்ப்பம் உன்வயிற்றில் வந் திருக்கிறது. இந்தப்புத்ரன் தர்மாத்மாவாகவும் உலகத்திலுள்ள புத்திமான்கள் எல்லாரிலும் சிறந்தவனாகவுமிருப்பான்' என்று சொன்னார். கிருஷ்ணத்வைபாயனருடைய அந்தப்புத்ரன் விதுர னென்னும் பெயருடையவனாகத் திருதராஷ்டிரனுக்கும் மஹாத் மாவாகிய பாண்டுவுக்கும் ஸஹோதரனாகப் பிறந்தான். நீதிசாஸ் திரங்களின் நுட்பம் தெரிந்தவனும் காமக்ரோதங்களற்றவனு மாகிய தர்மதேவதை அந்த மஹாத்மாவான ஆணிமாண்டவ்ய ரிஷியின் சாபத்தினால் விதுரனாகப் பிறந்தான். வியாஸபகவானும் கௌஸல்யை தன்னை ஏமாற்றினதையும் சூத்ரப்பெண்ணுக்குப்

புத்ரன் பிறப்பதையும்பற்றி ஸத்யவதிக்குத் தெரிவித்தார். அவர் தமது தர்மத்தின் கடனைத் தீர்த்தவராகி மறுபடியும் தாயாரைச் சந்தித்துக் கர்ப்பத்தைப்பற்றி அவளுக்குத் தெரிவித்தபிறகு, அங்கேயே அந்தர்த்தானமாயினர். குருவம்சத்தை விருத்திசெய்கின்றவரும் தேவகுமாரருக்கொப்பானவருமாகிய இந்தப் புத்ரர்கள் விசித்ரவீர்யனுடைய மனைவிகளினிடம் த்வைபாயனமஹரிஷிக்குப் பிறந்தார்கள்.

நூற்றுப்பதினாறுவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அரசன் அறியாமல் ஆணிமாண்டவ்யரைக் கழுவேற்றியது.)

ஜனமேஜயர், "தர்மராஜன் தான் சாபமடைந்ததற்குக் காரணமான கர்மம் என்னசெய்தான்? எந்தப் பிரமரிஷியின் சாபத்தினால் அவன் சூத்தரயோனியிற் பிறந்தான்?" என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்:

"மனஉறுதியுள்ளவரும் எல்லாத்தர்மங்களையுமறிந்தவரும் ஸத்யத்திலும் தவத்திலும் நிலைபெற்றவருமாகிய மாண்டவ்யர் என்று பெயர்பெற்ற ஒரு பிராமணர் இருந்தார். அவர் தீர்த்தயாத்திரைக்காகக் கிராமங்களின் சமீபங்களிலுள்ள தீர்த்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் தம் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துவந்தார். அம்மஹரிஷி அவ்விடத்தில் ஓர் ஆஸ்ரமம் கட்டிக்கொண்டு வாசஞ்செய்தார். சிறந்ததவமுள்ள அம்மஹாயோகி தம் ஆஸ்ரமத்தின் வாயிலில் மரத்தினடியில் கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு மௌனவிரதத்தை வஹித்துநின்றார். பாரதரே! அவர் தவத்திலிருக்கும்போது, நீண்டகாலத்துக்குப்பின் திரவியத்தைத் திருடிக்கொண்டுபோகும் கொள்ளைக்காரர்கள், காவலாளிகள் அனேகர் பின்தொடர்ந்துவர, அந்த ஆஸ்ரமத்துக்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். அவர்கள், உறுதியான தவமுள்ள அந்தமுனிவர் இருந்த அதே இடத்திற்குக் கிராமத்திலிருந்து திருடிக்கொண்டுவந்த திரவியத்தோடு வந்தார்கள். குருஸ்ரேஷ்டரே! அந்தக் கொள்ளைக்காரர்கள் திருடின திரவியத்தைப் பயத்தினால் சேனைவருவதற்குமுன்னே அவ்வாஸ்ரமத்தில் வைத்து, அங்கேயே ஒளிந்திருந்தனர். அவர்கள் ஒளிந்தபின், அந்தக் காவலாளிகளுடைய சேனை வெகுசீக்கிரத்தில் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தது. திருடரைத் தொடர்ந்துவந்த காவலாளிகள் அங்கே அந்தரிஷியைக்கண்டனர். அரசரே! பிறகு, அவர்கள் அவ்வாறு மௌனவிரதத்திலிருந்த அம்முனிவரை நோக்கி, 'பிராம

ஞோத்தமரே! திருடர்கள் எந்தவழியாகச் சென்றனர்? பிராம்மணரே! நாங்களும் இன்னும் விரைவாக அந்தவழியே செல்லவேண்டும்' என்றுகேட்டனர். அரசரே! அவ்வாறு அந்தக்காவலாளிகள் கேட்கும்போது, அந்தரிஷி நல்லதோ கெட்டதோ ஒரு சொல்லையும் சொல்லவில்லை. பிறகு, அந்தக்காவலாளிகள் அந்த ஆஶ்ரமமுழுதும் தேடி அங்கே ஒளிந்திருந்த அந்தத்திருடர்களையும் அவர்கள் திருடின திரவியத்தையும் கண்டனர். பிறகு, அந்தக்காவலாளர்களுக்கு அந்த ரிஷியின்மேல் ஸந்தேகம் உண்டாயிற்று. பிறகு, அவரையும் அந்தத்திருடர்களையும்கட்டி அரசனிடம் ஒப்புவித்தனர். அரசன் திருடர்களுடன்கூடவே அவரையும் வதஞ்செய்யக் கட்டளையிட்டான். சிறந்ததவமுள்ள அந்தரிஷி அந்தக்காவலாளிகளின் அறிவின்மையினால் சூலத்தில் ஏற்றப்பட்டார். அந்தக் காவலாளர்கள் அந்தரிஷியைச் சூலத்திலேற்றிவிட்டு அப்போதே அந்தத்தனங்களை எடுத்துக்கொண்டு ராஜாவினிடம் சென்றனர். சூலத்திலிருந்த தர்மாத்மாவான அந்தப் பிரம்மரிஷி வெகுகாலம்வரையில் ஆகாரமில்லாமலிருந்தும் மரணமடையவில்லை. உயிரைநிறுத்திக்கொண்டு ரிஷிகளையும் வருவித்தார். அந்தமஹாத்மா சூலத்தின்முனையிலும் செய்துகொண்டிருந்த தவத்தால், தவமுள்ள முனிவர்கள் கொதிப்பையடைந்தனர். பாரதரே! அந்தமுனிவர்கள் இராத்திரியில் பக்ஷியுருவம் எடுத்துக்கொண்டு சேர்ந்து பறந்துவந்து, அந்தப் பிராமணஶ்ரேஷ்டரைக்கண்டு, 'பிராமணரே! நீர் இந்தச்சூலத்தில் பயங்கரமான துயரடைதற்குக் காரணமாக என்னபாபஞ்செய்திருக்கிறீர்? அதைக்கேட்க விரும்புகிறோம்' என்று தம்தம் சக்திக்கேற்ப வினவினர்.

நூற்றுப்பதினேழாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஆணிமாண்டவ்யர் தர்மதேவதையினிடம் சென்று தம்மைத்தண்டித்தற்குக் காரணங்கேட்டுத் தர்மதேவதைக்குச் சாபங்கொடுத்தது.)

பிறகு, அந்த ரிஷிஶ்ரேஷ்டர், 'நான் யாரிடத்தில் குற்றம் நினைப்பேன்? வேறொருவன் எனக்குத் தீங்குசெய்யவில்லை' என்று அந்த ரிஷிகளுக்கு மறுமொழிகூறினர். ஜனமேஜயராஜரே! வெகுகாலத்திற்குப்பின், ஒருநாள் காவலாளிகள் அந்தக்கழுவில் அவ்வாறிருந்த அந்த ரிஷியைக்கண்டு நடந்ததை நடந்தபடி ராஜாவுக்குத்தெரிவித்தனர். ராஜாவும், அவரை ரிஷியென்று

கேட்டு அப்போது மந்திரிகளுடன்கூடி வெளிப்புறப்பட்டு வந்து சூலத்திலிருக்கும் அந்த ரிஷிஸ்ரேஷ்டரைப்பார்த்து, 'ரிஷிஸ்ரேஷ்டரே! அறியாமையினால் பிரமித்து நான்செய்த அபசாரத்தை மன்னிக்கும்படி உங்களை வேண்டுகிறேன். அந்தவிஷயத்தில் நீங்கள் என்மேல் கோபிக்காமலிருக்கவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தான். ராஜாவினால் இவ்வாறு கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட மாண்டவ்யரிஷி மன்னிப்பைச்செய்தார். மன்னித்தவராகிய அவரை ராஜா அந்தச்சூலத்திலிருந்து இறக்கிவைத்தான். சூலத்தின் முனையினின்று இறக்கினபின் அந்தச்சூலத்தை இழுத்தான். அந்தச்சூலத்தை இழுக்கமுடியாமையால் அதை அடியில் வெட்டிவிட்டான். உள்ளே நின்றுபோன சூலத்துண்டுடன் கூடவே அந்தமுனிவர் திரிந்துகொண்டிருந்தார். கழுத்திற்கும் விலாப்புறங்களுக்கும் இடையிலிருந்த ஆணியுடன் சஞ்சரித்துக்கொண்டு அந்தரிஷி அதில் புஷ்பக்குடலையை மாட்டிக்கொள்ளலாமென்று நினைத்தார். அவர் மிகுந்ததவத்தினால் பிறருக்குத் துர்லபங்களான லோகங்களை ஜயித்தார். அந்தச்சூலமிருந்ததனால் அவர் ஆணிமாண்டவ்யர்என்று உலகங்களிற் சொல்லப்படுகிறார். பிரம்மஜ்ஞானியான அந்தப்பிராமணர், தர்மதேவதையின் வீடுசென்று, அங்கே ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கும் பிரபுவான தர்மதேவதையைக்கண்டு, 'இப்படிப்பட்ட இந்தப்பலனை நான் அடையும்படியாக நான் அறியாமற்செய்த தீவினை யாது? அதனை நீ உடனே எனக்குச்சொல்; என்தவத்தின் வன்மையைப்பார்' என்று ஆக்ஷேபித்தார். அதற்குத் தர்மதேவதை, 'தபோதனரே! உம்மால் பக்ஷிகளின் வாற்புறங்களில் எஃகு சேர்க்கப்பட்டது. அந்தக்கர்மத்திற்காக இந்தப்பலனை நீர் அனுபவிக்கிறீர். பிரம்மரிஷியே! தானமானது ஸ்வல்பமாகக் கொடுக்கப்பட்டாலும் அனேகமடங்காக விருத்தியாகிறதுபோலவே பாவமும் அதிக துக்கமாகிய பயனைக்கொடுக்கும்' என்றான். ஆணிமாண்டவ்யர், 'எந்தக்காலத்தில் அந்தப்பாவம் என்னாற்செய்யப்பட்டதென்பதை ஸரியாகச்சொல்' என்றுகேட்க, 'நீர் குழந்தைப் பருவத்திற்செய்தது' என்று தர்மதேவதை மறுமொழிசொன்னான். ஆணிமாண்டவ்யர், 'பிறந்ததுமுதல் பன்னிரண்டுவருஷம்வரையில் ஒருபாலியன் எதைச்செய்தாலும் அதனால் பாபம் வராது. ஏனெனில், அவன் அந்தக்காலத்தில் சாஸ்திர உபதேசங்களை அறியான்; சிறியகுற்றத்திற்கும் பெரியதண்டனை உன்னால் என்விஷயத்தில் விதிக்கப்பட்டது. எந்தப்பிராணிகளையும் ஹிம்ஸிப்பதைப்பார்க்கிலும் பிராம்மணவதம் மிகப்பெரியது. தர்மனே! ஆதலால், நீ மனுஷ்யனாகச் சூத்திரஜன்மத்திற்

பிறப்பாய். இதுமுதல் உலகத்தில் வினைப்பயனுண்டாவதற்கு ஒருவரம்பு ஏற்படுத்துகிறேன்; அதாவது, பதினாலாவது பிராயம் வரையில் பாபம் சேராது; அதற்குமேல் பாபம்செய்கிறவர்களுக்குமட்டும் குற்றம் அவசியம் உண்டாகும்' என்று சொன்னார். தர்மதேவதை, இந்த அபராதம் செய்ததனால் அம்மஹாத்மாவின் சாபத்தையடைந்து, விதுரர்வடிவமாகச் சூத்ரஜன்மத்திற் பிறந்தான். அந்தவிதுரர் தர்மசாஸ்திரத்திலும் ராஜநீதிசாஸ்திரத்திலும் தேர்ந்தவர்; ஆசையும் கோபமும் அற்றவர்; தீர்க்கமாக ஆராய்கிறவர்; சாந்தியையே முக்கியமாகக் கொண்டவர். கௌரவர்களின் நன்மையில் கருத்துள்ளவர்.

நூற்றுப்பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டுவுக்கு ராஜ்யாபிஷேகமும் ராஜகுமாரர்களின் விவாகத்தைப்பற்றிப் பீஷ்மர் நினைப்பதும்.)

திருதராஷ்டிரனும் பாண்டுவும் மஹாத்மாவாகிய விதுரருமாகிய இம்மூன்று குமாரர்களும் பிறந்தபின், குருஜாங்கலமென்னும் இடமும் குருதேசமும் குருக்ஷேத்ரமென்ற ஊருமாகிய இம்மூன்றும் அபிவிருத்தியை அடைந்தன. பூமி வளர்ந்தபயிர்களுள்ளதாகவும், பயிர்கள் மிகுந்தபலன்களுள்ளவையாகவும், மேகங்கள் காலத்தில் வருஷிப்பனவாகவும், மரங்கள் பூக்களும் காய்களும் நிரம்பினவைகளாகவும், யானை குதிரைகள் முதலிய வாஹனங்கள் உத்ஸாஹமுள்ளவைகளாகவும், மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் மகிழ்ச்சியுள்ளவையாகவும், மலர்கள் மிகுந்த மணமுள்ளவையாகவும், பழங்கள் மிக்க சுவையுள்ளவையாகவுமிருந்தன. நகரங்கள் வர்த்தகர்களாலும் தொழிலாளிகளாலும் நிரம்பப்பெற்றிருந்தன. சூரர்களும் கல்வியில் தேர்ந்தவர்களும் ஸாதுக்களும் ஸுகமாக இருந்தனர். அந்தத் தேசங்களின் எந்தப் பாகங்களிலும் எந்தஜனங்களும் திருடர்களாகவும் பாவத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாகவும் இருக்கவில்லை; கிருதயுகமாக நடந்தது. அப்போது பிரஜைகள் தம்தம் தர்மங்களைச் செய்கிறவர்களாகவும் யாகங்களை விடாதவர்களாகவும் ஸத்யத்தை விரதமாகக் கடைப்பிடித்தவர்களாகவும் ஒருவர்க்கொருவர் நேசமுள்ளவர்களாகவும் மேன்மை உற்றனர். மனிதர்கள் அகங்காரமும் கோபமும் பொருளாசையுமில்லாதவர்களாகி ஒருவர்மீது ஒருவர் அன்புடனிருந்தனர். தர்மமே மேலாக இருந்தது. கருங்கடல்போல நிரம்பின அந்த அஸ்

திருநகரம் மேகக்கூட்டம்போன்ற கோபுரங்களோடும் மாடப் புரைகளோடும் இருபுறமும் ஸ்தம்பங்களோடும்கூடி அனேகம் அரண்மனைகள் நெருங்கியிருந்ததனால் தேவேந்திர நகரத்துக்கு ஒப்பாக விளங்கிற்று. ஜனங்கள், நதிகளிலும் அடர்ந்தகாடுகளி லும் வாவிகளிலும் தடாகங்களிலும் மலைச்சாரல்களிலும் அழ கான தோட்டங்களிலும் மகிழ்ந்து விளையாடினர். உத்தரகுரு தேசத்தவரும் தக்ஷிணகுரு தேசத்தவரும், தேவர்களோடும் ரிஷிகளோடும் சாரணர்களோடும், தாம் மேற்படவேண்டுமென் கிற எண்ணத்துடன் [1] திரிந்தனர். கௌரவர்களினுற் சிறப்பா கச்செய்யப்பட்ட அந்த அழகானதேசத்தில் ஒருவனும் ஏழை யாக இருக்கவில்லை. ஸ்திரீகள் விதவைகளாகவில்லை. அரசரே! பீஷ்மரால் எல்லாவிடங்களிலும் தர்மத்துடன் காப்பாற்றப்பட்ட அந்த ராஜ்யத்தில் கிணறுகளும் தோட்டங்களும் ஸபைகளும் வாவிகளும் இருந்தன. அவ்வாறே, பிராமணர்களுடைய க்ருஹங் கள் எல்லாச்செல்வங்களும் நிரம்பி நித்யோத்ஸவமுள்ளவைகளா யிருந்தன. பகைவரின் ராஜ்யங்களைத் [2] தொலைத்து, அந்தக் குரு தேசம், பீஷ்மரால் பெருகச் செய்யப்பட்டு, நூற்றுக்கணக்கான தேவாலயங்களும் யூபஸ்தம்பங்களுமாகிய அடையாளங்களினால் அழகாக இருந்தது. அந்தராஜ்யத்தில் பீஷ்மரால் ஏற்படுத்தப் பட்ட தர்மமென்னும் சக்கரம் சுழன்றுகொண்டே இருந்தது. மஹாத்மாக்களான ராஜகுமாரர்களுக்கு ஜாதகர்மமுதலான ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்யப்படும்போது, நகரத்திலும் தேசத்திலு முள்ள ஜனங்களனைவரும் மிக்க ஆனந்தமுள்ளவராக இருந்தனர். ஜனமேஜயராஜரே! கௌரவராஜர்களுடையக்ருஹங்களிலும்நகரத் தாருடைய வீடுகளிலும், 'கொடு, உண்' என்னும்சொற்களே எங்கும் கேட்கப்பட்டன. திருதராஷ்டிரனும் பாண்டுவும் சிறந்த புத்தியுள்ள விதுரரும் பிறந்ததுமுதல் பீஷ்மரால் தமது புத்திரர் களைப்போலப் பரிபாலிக்கப்பட்டனர்.

அவர்கள், ஜாதகர்மம் முதலான ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்யப் பெற்று, பிரம்மசாரிகளாக அத்தியயனஞ்செய்து, சாஸ்திர பரிசயத்திலும் சரீரப்பயிற்சியிலும் தேர்ச்சியுள்ளவராகி யௌ வனமடைந்தனர். தனுர் வேதத்திலும் வேதத்திலும் கதா யுத்தத்திலும் கத்திகேடகங்களிலும் யானைப்பழக்கத்திலும் ராஜ நீதிசாஸ்திரங்களிலும் கரைகண்டவராயினர். இதிஹாசங்களி லும் புராணங்களிலும் அனேகஸ்வரலக்ஷணங்களிலும் கற்பிக் கப்பட்டவர்களாயும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும்

1 அவ்வளவு ஆனந்தமாக இருந்தனர். 2 தனங்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு.

யதார்த்தஜ்ஞானமுள்ளவர்களாயும் எல்லாவிஷயங்களிலும் ஞானமுள்ளவர்களானார்கள். 1 [வேதாத்தியயனத்தில் ஊக்கமுள்ளவனும் ராஜநீதிசாஸ்திரங்களில் கரைகண்டவனுமாகிய கௌரவனான திருதராஷ்டிரனை ராஜாவாகப் பீஷ்மர்பட்டாபிஷேகஞ் செய்தார். தனுர்வேதத்திலும் குதிரையேறுவதிலும் கதாயுத்தத்திலும் கத்திகேடகங்களிலும் யானைப்பழக்கத்திலும் பலவகையான அஸ்திரங்களிலும் பற்பலவகையான அர்த்தசாஸ்திரங்களிலும் தர்மசாஸ்திரங்களிலும் பாண்டு கரைகண்டவனானபிறகு அவனைப் பீஷ்மர் சேனாபதியாகச் செய்தார்.] பராக்ரமசாலியான பாண்டு வில்வித்தையில் மனிதருக்குள் மேலானவனாக இருந்தான். ராஜாவாகிய திருதராஷ்டிரன் மற்றவர்களிலும் பலம்மிகுந்தவனாக இருந்தான். 2 [விதுரர் பால்யராயிருக்கும்போதே புகழ்பெற்ற அரசனாகிய திருதராஷ்டிரனுக்கு எல்லாத்தர்மங்களையும் உபதேசிக்கிற மந்திரியாகப் பீஷ்மரால் ஏற்படுத்தப்பட்டார். எல்லாச் சாஸ்திர விஷயங்களிலும் நுட்பமறிந்தவரும் க்ரஹிப்பதிலும் ஊகிப்பதிலும் ஸமர்த்தருமாகிய விதுரர் இளமைப் பருவத்திலிருக்கும்போதே சாஸ்திரத்தில் கட்டுப்பட்ட மனத்தினால் உலகத்தையெல்லாம் அறிந்தார்.] அரசரே! விதுரருக்கொப்பான தர்மிஷ்டனும் அவரைப்போலச் சிறந்த தர்மத்தையறிந்தவனும் மூவுலகங்களிலும் யாரும்இருந்ததில்லை. அழிந்துபோன சந்தனுவின் வம்சம் மறுபடியும் தூக்கிவிடப்பட்டதைக் கண்டபிறகு, இவ்வுலகத்திலுள்ள எல்லாத்தேசங்களிலும், 'வீரர்களான புத்திரர்களைப் பெற்றவர்களுக்குள் காசிராஜன் பெண்களிருவரும், தேசங்களுக்குள் குருஜாங்கலதேசமும், தர்மந்தெரிந்தவர்கள் எல்லாருள்ளும் பீஷ்மரும், நகரங்களில் அஸ்தினாபுரமும் சிறந்தவை' என்று புகழ்பரவியது. ஆனால், கண்ணில்லாமையால் திருதராஷ்டிரனும் தாஸிக்குப்பிறந்ததினால் விதுரரும் ராஜ்யமடைவதற்கு உரியவராகவில்லை. அதனால் பாண்டு ராஜாவானான். பிறகு, பீஷ்மர் அழகும் யௌவனமும் நிரம்பின ஒருபெண் குந்திபோஜராஜனுக்கிருப்பதாகவும், காந்தாரதேசத்து அரசனாகிய ஸுபலனுக்குச் சிறந்தபெண் ஒருத்தியிருப்பதாகவும் மத்ரதேசத்தரசனுக்கு அழகில் பூமியில் ஒப்பில்லாத ஒருபெண் இருப்பதாகவும் பிராம்மணர்களால் கேள்வியுற்றார். பிறகு, ஒருகாலத்தில், நீதிமான்கள் எல்லாரிலும் சிறந்தவரான பீஷ்மர், தர்மரஹஸ்யம் தெரிந்தவராகிய விதுரரை நோக்கி அந்தக்காலத்துக்குத் தகுதியானசொல்லைச் சொல்லலானார்.

1, 2 இது அதிகபாடம்

நூற்றுப்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரனுடைய கல்யாணத்தைப்பற்றிப் பீஷ்மரும் விதுரரும் பேசிக்கொண்டதும் திருதராஷ்டிரனுக்கும் காந்தாரிக்கும் விவாஹமும்.)

'எல்லாக்குணங்களும் செம்மையாகச்சேர்ந்த இந்த நம்முடைய பெயர்பெற்ற குலமானது, பூமியில் எல்லா அரசர்களுக்கும் மேற்பட்டு, ராஜ்யத்தின் பெருமையை அடைந்திருக்கிறது. தர்மந்தெரிந்த மஹாத்மாக்களான வேந்தர்களால் முன்காப்பாற்றப்பட்டுவந்த இந்த நமதுகுலம் இவ்வுலகத்தில் ஒருகாலமும் கெடுதலையடையவில்லை; என்றாலும் ஸத்யவதியாலும் மஹாத்மாவாகிய வியாஸராலும் குலத்துக்குச் சரடுபோல நீங்கள் உண்டானபோது மறுபடியும் நிலைநிறுத்தப்பட்டது. அப்படியாகிய இந்தக்குலம் எவ்வாறு மேன்மேலும் கடல்போலப் பெருகுமோ அவ்வாறு நானும் நீயுமாகச் செய்யவேண்டுமென்பது நிச்சயம். யதுவம்சத்தில் பெண்ணிருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். அவள் நமது குலத்துக்கு மிகத் தகுதியுள்ளவள். ஸுபலனுடைய பெண்ணும் மத்ரதேசத்தரசன் பெண்ணும் அப்படியே தகுதியுள்ளவர்கள்தாம். புத்ரனே! அந்தக் கன்னிகைகளெல்லாரும் நல்லகுலத்திற் பிறந்தவர்கள்; அழகுள்ளவர்கள். அந்தக்ஷத்ரிய ஶ்ரேஷ்டர்களும் நாம் ஸம்பந்தஞ்செய்யத் தகுதியுள்ளவர்கள். புத்திமான்களிற் சிறந்தவனே! இந்தக்குலத்தின் ஸந்தானவிருத்திக்காக இந்தப் பெண்களை நாம் வரிக்கவேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன். விதுரா! நீ என்னநினைக்கிறாய்?' என்று பீஷ்மர் கேட்க, விதுரர், 'எங்களுக்குத் தந்தையும் நீங்கள்; தாயும் நீங்கள்; முக்கியமான ஆசாரியரும் நீங்கள். ஆதலால், இந்தக்குலத்திற்கு எது நன்மையோ அதை நீங்களே ஆராய்ந்து செய்யவேண்டும்' என்று மறுமொழிசொன்னார். பிறகு, பீஷ்மர் ஸுபலன்பெண்ணாகிய காந்தாரியென்பவளைப் பற்றிப் பிராமணர்களிடம் கேட்டார். வரம்கொடுப்பவரும் 1 பகனென்னும் தேவதையின் நேத்ரத்தைப் பிடுங்கினவருமாகிய தேவரான ஈஸ்வரரை ஆராதனஞ்செய்து புண்ணியவதியான காந்தாரி நூறுபுத்திரர்களைப் பெறும்படி வரம்பெற்றாளென்றும் குருவம்சத்துப் பெரியவராகிய பீஷ்மர் உண்மையாகக் கேள்வியுற்றார்.

1 ஆதித்யர் பன்னிருவரில் ஒருவர்.

பாரதரே! பிறகு, காந்தாரதேசத்து அரசனுக்குத் தூது அனுப்பினர். அங்கே திருதராஷ்டிரன் கண்ணில்லாதவனென்பதனல் ஸுபலனுக்கு ஆக்ஷேபமிருந்தது. ஆயினும், அந்த ஸுபலன், குலத்தையும் க்யாதியையும் ஒழுக்கத்தையும் தன்புத்தியினல் ஆராய்ந்துபார்த்துத் திருதராஷ்டிரனுக்குப் பதிவ்ரதா தர்மத்தை விடாதவளாகிய அந்தக் காந்தாரியைக்கொடுத்தான். பாரதரே! பிறகு, காந்தாரி திருதராஷ்டிரனுக்குக் கண்ணில்லையென்றும் அவனுக்குத் தன்னைக் கொடுக்கத் தாயுந்தந்தையும் நினைத்திருக்கிறார்களென்றும் கேள்வியுற்றாள். அரசரே! பதிவ்ரதாதர்மத்தைப் பெரிதாகக்கொண்ட அந்தக் காந்தாரி, 'நான் கணவனை இகழாமலிருக்கவேண்டும்' என்று நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு, ஒரு வஸ்திரத்தையெடுத்துப் பலமடிப்பாக மடித்துத் தன் நேத்திரங்களிரண்டையும் கட்டிக்கொண்டாள் அதன்பின், காந்தாரதேசத்தரசன்புத்ரனாகிய சகுனி தன்ஸஹோதரியை மிகுந்த ஸம்பத்துடன்கூட அழைத்துக்கொண்டு கௌரவர்களிடம் வந்தான். அப்போது, சிறந்த அலங்காரங்களோடுகூடிய அவளைத் திருதராஷ்டிரனுக்குக் கொடுத்தான். பீஷ்மர் ஒப்புக்கொண்ட தன்மேல் விவாஹத்தைச் செய்வித்தான். அந்தவீரன், தன்ஸஹோதரியையும் தன் தகுதிக்குத்தக்க சிறப்புக்களையும் கொடுத்துப் பீஷ்மரால் எதிர்மரியாதை செய்யப்பட்டவனாகத் திரும்பவும் தன் நகரம் சென்றான். பாரதரே! சிறந்த பெண்ணாகிய காந்தாரியும் வணக்கத்தினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் செய்கையினாலும் கௌரவர் எல்லாருக்கும் திருப்தியை உண்டுபண்ணினாள். அந்தக் காந்தாரி தனக்கு ஈச்வரனை பதி அறிவையே கண்ணாகப்பெற்றிருப்பதைக் கண்டு பர்த்தாவைவிட்டு மாறாக நடப்பதில் மிக நடுக்கமுற்றவளாய்ச் சிந்தையுற்றாள். அவள் பார்வையை மறைத்துக்கொண்டதனால் தன் புருஷனைப்போலானாள். அப்போது, அவள் பர்த்தாவைவிட்டுச் சிறிதும் தவறுதலாயிருக்கவில்லை. கணவனையே முக்கியமாகக்கொண்டவளும் பதிவ்ரதையுமான காந்தாரி, தன் ஒழுக்கத்தினால் அந்தப் பெரியோர்களெல்லாரையும் திருப்தியடைவித்து வாக்கினாலும் வேறுபுருஷர்களை எடுத்துச்சொல்லாமலிருந்தாள். பீஷ்மரால் அப்போதே வரிக்கப்பட்டு, காந்தாரராஜனாகிய ஸுபலன், அந்தக்காந்தாரியின் ஸஹோதரிகளாகிய பத்துக் கன்னிகைகளைப் பின்னும் திருதராஷ்டிரனுக்குக்கொடுத்தான்; ஸத்யவ்ரதை, ஸத்யஸேனை, ஸுதேஷ்ணை, ஸம்ஹிதை, தேஜச்ரவை, ஸுச்ரவை, நிக்ருதி, சுபை, சம்படை, தசார்ணை என்று பெயர் பெற்ற காந்தாரராஜாவின் பெண்கள் பதின்மரையும் ஒரே தினத்

தில் திருதராஷ்டிரன் பாணிக்ரகணஞ்செய்துகொண்டான். அதன் பின், சிறந்த வில்லாளியும் சந்தனுபுத்திரருமான பீஷ்மர் ஆங்காங்கிருந்து நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ராஜபுத்திரிகளைத் தருவித்துத் திருதராஷ்டிரனுக்குக் கொடுப்பித்தார்.

நூற்றிருபதாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குந்தி துர்வாஸரிஷியினிடம் மந்திரம்பெற்று அதைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக ஸூர்யனையழைத்துக் கர்ணன்பிறந்ததும், அவனை ஜலத்தில்விட ஸூதன்எடுத்து வளர்த்ததும், அவனுக்கு இந்திரனிடம் சக்தி யாயுதம் கிடைத்ததும்.)

வஸுதேவருக்குப் பிதாவாகிய சூரனென்னும் பெயரையுடைய யாதவஸ்ரேஷ்டன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுடைய பெண் ப்ருதையென்பவள். அவளுக்கு ஒப்பானபெண் உலகத்திலில்லை. பாரதரே! ஸத்யவாக்கான அந்தச்சூரனென்பவன், ஸந்ததியில்லாதவனும் தனது உபகாரத்தை விரும்புகிறவனும் தன் ஸ்நேகிதனுமான குந்திபோஜனென்னும் தன் அத்தைமகனுக்குத் தன்னுடைய முதற்குழந்தையைக்கொடுப்பதாகப் பிறக்கிறதற்கு முன்னமே பிரதிஜ்ஞைசெய்து, பிறகு, ஸத்யவாக்கான அந்தச் சூரனென்பவன் முதலிற் பிறந்தவளாகிய அந்தப்பெண்ணை அம் மஹாத்மாவுக்குத் தத்தாகக்கொடுத்தான். அவள், பிராமணர்களான அதிதிகளைப் பூஜிப்பதில் நியமிக்கப்பட்டுத் தன்பிதாவின் க்ருஹத்திலிருக்கும்போது, உக்ரமான தவமுள்ளவரும் தர்மத்தைப் பரீக்ஷிப்பதில் தம் அபிப்ராயத்தை வெளிவிடாதவருமான துர்வாஸஸ் என்று க்யாதிபெற்ற கொடியபிராமணருக்கு அங்கே பணிவிடைசெய்தாள். கொடியவரும் சுத்தமான மனமுள்ளவருமாகிய அவரை எல்லாவகையான பிரயாஸங்களாலும் திருப்தி அடைவித்தாள். மிகச்சிறந்த நற்குணமுள்ள குந்தி ஒவ்வொரு நாளும் தவறுமல் அந்த யோகீஸ்வரருக்குத் தயிர் நெய் முதலிய வ்யஞ்சனவகைகளை ஆயிரக்கணக்காகக் கொடுத்து உபசாரம் செய்தாள். அந்தத் துர்வாஸஸ் என்னும் ரிஷி, ஒரு வருஷத்தின் முடிவில், சிறந்த புகழுள்ள அந்தப் பிருதைக்கு நேரும் ஆபத்தர்மத்தை ஆலோசித்துப்பார்த்து, அப்போது வசப்படுத்துகிற கிரியையோடுகூட ஒரு மேலானமந்திரத்தைக் கொடுத்து அவளைப்பார்த்து, 'நீ இந்த மந்திரத்தினுல் எந்த எந்தத் தேவதையை ஆவாஹனஞ்செய்வாயோ அந்த அந்தத்

தேவதையின் மஹிமையோடுகூடிய புத்ரன் உனக்குப் பிறப்பான்' என்று சொன்னார்.

புகழ்பெற்ற குந்தி, அந்தப் பிராம்மணரால் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டு, அதைப் பரீக்ஷிக்க எண்ணங்கொண்டு, கன்னிகையாயிருக்கும்போதே சூரியபகவானை அழைத்தாள். பிறகு, அந்தஸூர்யன், தன்னுடைய மார்க்கத்தை மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டதாகச் செய்துகொண்டு, விசாலமான கண்களையுடைய கன்னிகையான அந்த ப்ருதையினிடம் வந்துசேர்ந்தான். அழகான அங்கமுள்ள அந்தப்ருதை லோகங்களைப் பிரகாசப்படுத்தும் அந்த ஸூர்யன் வருவதான அந்தப் பெரிய அற்புதத்தைக் கண்டதனால் திகைத்து நின்றாள். 'பகவானே! என்முன்னே தோன்றின நீர் யார்?' என்று அவள்கேட்க, ஸூர்யன், 'பிரியமானவளே! வெண்மையான புன்னகையுள்ளவளே! ரிஷியின் மந்திரத்தினால் ஏவப்பட்டு நீ அழைத்ததனால் உனக்குப் புத்திரலாபம் கொடுக்க வந்திருக்கும் ஸூர்யனென்னும் தேவதையென்று என்னை அறி. அழகான முகமுள்ளவளே! அழகான புருவமுள்ளவளே! கேள். என்னைப் போன்ற புதல்வன் உனக்கு ஸ்ருஷ்டி செய்யப்பட்டிருக்கிறான். அழகான புன்னகையுள்ளவளே! என்னுடைய குண்டலங்களையும் என்னுடைய கவசத்தையும் அணிந்தவனாகப் பாணங்களாலும் அஸ்திரங்களாலும் பேதிக்கமுடியாத புத்ரன் பிறப்பான். பிராம்மணர்களுக்கு அவன் கொடுக்கத்தகாதது ஒன்றும் இராது. நான் தடுத்தாலும் அவன் அதை ஸரியாக நினைக்கமாட்டான். பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்தே தீருவான். மானமுள்ளவனாக இருப்பான்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட குந்தி, சூரியனைப்பார்த்து, 'நான் பிதாவுக்குட்பட்ட கன்னிகை; எனக்கு இதில் புருஷார்த்தமொன்றுமில்லை. சத்ருக்களை ஸம்ஹரிக்கிறவரே! எனக்கு ஒரு பிராமணர் ஒருவித்தையையும் கொடுத்து வரத்தையும் அளித்தார். பிரபுவே! அதைப்பரீக்ஷிக்க நினைத்ததனால் உம்மை அழைத்தேன். இந்தக் குற்றத்திற்காக உம்மை நான் தலையால்வணங்கி மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பிழையிருந்தபோதிலும் பெண்களை எப்போதும் காப்பாற்றவேண்டுமல்லவா?' என்று மறுமொழிசொன்னாள். 'துர்வாஸஸ் உனக்கு வரம்கொடுத்த விஷயமெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நீ பயத்தைவிட்டு என்னிடம் சேருவதுதான் நியாயம். அழகானவளே! என்னை நீ பார்த்தது வீண்போகலாகாது; நீ என்னை அழைத்திருக்கிறாய். பயப்படுகிறவளே! வீணாக அழைப்பதிலும் உனக்குப் பாவம் வரும்; அதில் ஸந்தேகமில்லை; பயப்

படுகிறவளே! இப்படி நீ நினைத்தால் சூரியனை நீ ஏன் அழைக்கிருய்? என்னை நீ அவமதித்தால் யாரிடத்தில் மந்திரம் பெற்றுக் கொண்டு நீ கர்வத்தினல் மதிக்காமலிருக்கிருயோ அந்தரிஷியே இருக்கமாட்டார். கோபத்தால் ஜ்வலிக்கின்ற கண்ணுல் உன் குலத்தையும் இப்போதே எரித்துவிடுவேன்' என்று சூரியன் சொன்னுன். பாரதரே! சூரியனல் இவ்வாறு பலவகையாக அன்புபாராட்டிச் சொல்லப்பட்டும், அந்தப் புகழ்பெற்ற உத்தம ஸ்திரீயாகிய குந்தி தன் பந்துக்களுடைய வர்க்கத்தினிடமுள்ள பயத்தினுலும் வெட்கத்தினுலும் கலக்கமுள்ளவளாகி, 'நான் கன்னிகை' என்று சொல்லி ஸூர்யபகவான் சொன்னதை விரும்பவில்லை. பரதஸ்ரேஷ்டரே! மறுபடியும் ஸூர்யபகவான், அவளை நோக்கி, 'ராஜகுமாரியே! என் அனுக்ரஹத்தினல் உனக்கு ஒரு குற்றமும் வராது' என்று சொன்னுன். குந்தி, 'பகவானே! என்மீது தயைபண்ணுங்கள். எனக்குக் கர்வமில்லை; கன்னிகையின் தர்மத்தைக் கெடுப்பது நீங்களே விடத்தக்கவிஷயம்' என்று சொல்ல, ஸூர்யன், 'உன்பயம் இப்போது விலகட்டும். குமாரனைப் பார்ப்பாய். நீ என்னிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்ட பிறகு மறுபடியும் கன்னிகையாகிவிடுவாய்' என்று கூறினுன். இவ்வாறு ஸூர்யன் சொல்ல, அழகான புருவங்களையுடைய குந்தி, மயிர்க்கூச்சம் எடுத்தவளாய் மஹாத்மாவான ஆதித்யனுடன் சேர்ந்தாள். ப்ரகாசத்தைச் செய்பவனுகிய ஸூர்யன் கன்னிகைப் பருவத்திலேயே குந்திக்குக் கர்ப்பத்தைக் கொடுத்தான். அந்தக்கர்ப்பத்திலிருந்து வீரனும், ஆயுதம் தரிப்பவர் எல்லாரினும் சிறந்தவனும், அழகும் ஒளியும் பொருந்தினவனும், உடன்பிறந்த கவசத்தை வஹித்துக் குண்டலங்களினுல் விளங்கச் செய்யப்பட்ட முகமுள்ளவனும், எல்லா லோகங்களிலும் பெயர் பெற்றவனும், தேவகுமாரனுமான கர்ணனென்னும் புதல்வன் பிறந்தான். மிகுந்தப்ரகாசமுள்ள அந்த ஸூர்யன் குந்திக்கு மறுபடியும் கன்னிகைப்பருவத்தைக் கொடுத்தான். கொடுத்தவுடன், ப்ரகாசிப்பவரிற் சிறந்தவனுன ஸூர்யன் அங்கிருந்து ஆகாயத்திற் கிளம்பிச் சென்றுன். அந்த யதுவம்சத்துப் புத்திரியாகிய குந்தி, பிறந்தகுமாரனைக் கண்டு உள்ளம் வருந்தி, 'என்ன செய்தால் செவ்வையாக முடிவுபெறும்?' என்று ஒருநிலையாகச் சிந்தையுற்றுள். அப்போது அவள், சுற்றததாரிடத்திற் பயந்து தன் குற்றத்தை மறைப்பதற்காக ஒரு பெட்டியில் ரத்னங்களை நிரப்பி, அப்பெட்டியில் அந்தக் குழந்தை

யையும்விட்டு, மிகுந்தபலமுள்ள அந்தக்குமாரனைப் பெட்டியுடன் ஜலத்தில் விட்டுவிட்டாள்.

ஜலத்தில்விடப்பட்டிருந்த அந்தக்குழந்தையைச் சிறந்த புகழ் பெற்றவனும் ஸூதபுத்திரனும் ராதையென்பவளின் கணவனுமானவன், தன்பாரியையுடன் தன்பிள்ளையாகவைத்துக்கொண்டான். அவர்களிருவரும், 'இவன் தனத்துடன் கூடப்பிறந்திருப்பதினால், [1] வஸுஷேணனாக இருக்கட்டும்' என்று அந்தக் குழந்தைக்குப் பெயரிட்டனர். சிறந்தபலமுள்ள அவன் வளர்ந்து எல்லா அஸ்திரங்களிலும் பயிற்சியுள்ளவனானான். அந்தவீரன் [2] முதுகுசுடுகிறவரையில் ஸூர்யனை உபாஸித்திருந்தான். ஜபம் செய்துகொண்டிருந்த அந்தப் புத்திமானானவீரனுக்கு அந்தக் காலத்தில் பிராம்மணர்கள்விஷயத்தில் கொடுக்கத்தகாதபொருள் ஒன்றும் இப்புவியில் இருந்ததில்லை. பிறகு, ஒருகாலத்தில் கனவில் அவனிடம் சூரியன் பிராமணரூபமாகவந்து, 'வீரனே! என் சொல்லைக்கேள். இந்த ராத்திரிவிடிந்தவுடனே இந்திரன் உன்னிடம்வருவன். அவன் பிராமணவடிவத்தோடு இருப்பன். அவனுக்கு நீ பிக்ஷைகொடாமலிருக்கவேண்டும். உன்கவசத்தையும் குண்டலங்களையும் வாங்கிக்கொண்டுபோக அவன் நிச்சயித்திருக்கிறான். அதனால், இப்போது நான் உனக்குத் தெரிவிக்கிறேன். என்சொல்லை நீ நினைப்பாயாக' என்றுசொன்னான். அதற்குக் கர்ணன், 'ஓ! பிராமணரே! இந்திரன் பிராமணரூபத்தோடு என்னிடம்வந்து இரந்தால் அவனுக்கு நீங்கள் தெரிவித்தபடி எப்படி நான் கொடாமலிருப்பேன்? தேவர்களும் தமது நன்மையைவிரும்பிப் பிராமணர்களைப் பூஜிப்பதற்குக் கடமைப்பட்டவர்களல்லவா? அவனைத் தேவர்களுக்கும் தேவனென்று நான் அறிந்தபின் நான் நிராகரிக்கச் சக்தனல்லேன்' என்றான். ஸூர்யன், 'வீரனே! இவ்வாறானால் நான் சொல்வதைக்கேள். அந்த இந்திரனும் உனக்கு ஒருவரம்கொடுப்பான்; அதற்கு நீயும் சத்துருக்களெல்லாரையும் வதைக்கத்தக்க சக்தியாயுதத்தைக் கேள்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொன்னபின், அந்தப் பிராமணரூபனான ஸூர்யன் அந்த ஸ்வப்னத்திலேயே மறைந்தான். கர்ணன் கண்விழித்துக்கொண்டபின் அந்தக்கனவைப் பற்றியே நினைத்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது உலகங்களைக் காப்பவனாகிய மிகுந்த தேஜஸுள்ள இந்திரன் தன்புத்திர

1 வஸு = த்ரவ்யத்துடன், ஸேனன் = ஸம்பந்தப்பட்டவன்; நல்ல ரத்நங்களோடும் கவசகுண்டலங்களோடும் கிடைத்தவனென்பது.

2 ஸூர்யன் பின்சாயும்வரையில்.

ஞகிய அர்ஜுனனுக்காகப் பிராமணரூபமெடுத்துக்கொண்டு கர்ணனிடம் குண்டலங்களையும் கவசத்தையும் விரும்பிக்கேட்டான். அவன், மனத்தில் துன்பப்படாமல் தன்காதுகளையும் விலாப்புறங்களையும் சேதித்துத் தன்உடம்பிலிருந்து ரக்தம்பெருகும்படி கவசத்தையெடுத்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு கொடுத்தான். தேவராஜாவான இந்திரன் அதைவாங்கிக்கொண்டு, அவன்செய்த அந்தச்செய்கையினுல் திருப்தியடைந்து, மனத்தோடு சிரித்துக்கொண்டு, 'ஆ! ஆ! அரியசெய்கை' என்று சொல்லி, 'தேவர்கள், அஸுரர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள்முதலிய யாரினும் இந்தக்காரியம் செய்பவன் இருப்பானென்று நான் நினைக்கவில்லை. இந்தச்செய்கையினுல்திருப்தி அடைந்தேன். நீ விரும்புகிறவரம் என்ன? சொல்' என்று அவனைக்கேட்டான். அதற்குக்கர்ணன், 'சத்துருக்களை ஸம்ஹரிக்கத்தக்க சக்தியாயுதமொன்றை நீங்கள் கொடுக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்' என்றான். இந்திரன் ஆச்சரியத்தோடு அவனுக்குச் சக்தியாயுதத்தைக் கொடுத்து, 'தேவர்கள், அஸுரர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள் இவர்களில் யார்மேல் நீகோபித்து இதை ப்ரயோகிப்பாயோ அவன் இதனாலேயே இல்லாமற்போவான். யுத்தத்தில் யாராவது ஒரு சத்துருவைக்கொன்று பின் இந்தச்சக்தி என்னிடம்வந்து விடும்' என்று சொல்லி, அவனுக்கு இந்தவரம் கொடுத்தவுடன், இந்திரன் அந்தர்த்தானமாயினன். கர்ணனுக்கு வஸுஷேணனென்ற பெயர் முன்னே சொல்லப்பட்டது. கவசகுண்டலங்களை அறுத்ததனுல் [1] கர்ணன் என்றும் வைகர்த்தனனென்றும் அவன் பெயர் பெற்றான்.

நூற்றிருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டுவுக்கும் குந்திக்கும் விவாஹம்.)

விசாலமான கண்களையுடைய குந்திபோஜன்புதல்வியாகிய ப்ருதை, தைரியமும் அழகும் குணங்களுமுள்ளவளாகவும், தர்மத்தில் நிற்பவளாகவும், உறுதியான நியமமுள்ளவளாகவுமிருந்தாள். அழகினாலும் யௌவனத்தினாலும் சோபிக்கின்றவளும்

---

1 க்ருணு, க்ரதீ என்கிற இரண்டுபெகுதிகளும் சேதிப்பது என்ற பொருளுள்ளவை அவற்றிலிருந்து, கர்ணன், வைகர்த்தனன் என்ற பெயர்கள் முறையே வந்தன.

பெண்களுக்குரிய குணங்கள் மிகப்பொருந்தினவளுமாகிய அந்த ஒளியுள்ள கன்னிகையைச் சில அரசர்கள் வேண்டினர். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, அவள்பிதாவாகிய குந்திபோஜனென்னும் வேந்தன், அரசர்களை வருவித்து அந்தப்பெண்ணை ஸ்வயம்வரத்திற்கொடுக்க நினைத்தான். அப்போது உறுதியான மனமுள்ள குந்தி அந்த அரசர்க்குள் ஸிம்மத்தைப்போல் கர்வமுள்ளவனும், அகன்றமார்புடையவனும், விருஷபம்போன்ற பார்வை யுடையவனும், சிறந்தபலமுடையவனும், சூரியனைப்போல் அந்த ராஜஸபையில் எல்லா அரசர்களின் ஒளிகளையும் மறைத்துக்கொண்டு இருப்பவனும், பரதஸ்ரேஷ்டனுமாகிய பாண்டுவென்னும் ராஜஸிம்மத்தைக்கண்டாள். சிலாக்கியமான அங்கமுடையவளும் நல்ல லக்ஷணங்கள் பொருந்தினவளுமாகிய அந்தக் குந்திபோஜன்மகள் ஸ்வயம்வர மண்டபத்திலுள்ள ராஜஸபையில் இரண்டாவது இந்திரனைப்போலிருக்கும் அந்தப் பாண்டு மஹாராஜனைக்கண்டு மனத்தில் கலக்கமுற்றாள். காமத்தினால் அங்கம்வாடி ஒருமுறை மனங்கலங்கினவளாக நாணிக்கொண்டே குந்தி அந்த ராஜாவின்கழுத்தில் மாலையை அணிந்தாள். அந்தப் பாண்டுவைக் குந்தி வரித்ததைக்கண்டு அரசர்களெல்லாரும் யானைகளிலும் குதிரைகளிலும் ரதங்களிலும் ஏறிக்கொண்டு வந்த வழியே திரும்பிச்சென்றனர். ஜனமேஜயரே! அதன்பின், பிதாவாகிய குந்திபோஜராஜன் அவளுக்கு விவாஹத்தை நடத்தினான். அளவற்ற அழகுள்ள அந்தக் கௌரவராஜனான பாண்டு அந்தக் குந்திபோஜன்பெண்ணுடன், இந்திராணியுடன் இந்திரன் சேருவதுபோலச் சேர்ந்தான். அரசர்க்கரசரே! குருஸ்ரேஷ்டரே! குந்திபோஜனென்னும் அரசன் குந்திக்கும் பாண்டுவுக்கும் விவாஹத்தைச் செய்வித்து அப்போதே அந்தப்பாண்டுவுக்குப் பலவகையான தனங்களினால் மரியாதைசெய்து அவனை அவன்நகரத்துக்கு அனுப்பினான். பிறகு, பலவகையான கொடிமரங்களும் கொடிகளுமுள்ள பெருஞ்சேனையுடன் பிராமணர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் ஆசீர்வாதங்கள் சொல்லித் துதிக்கப்பட்டவனாகிக் கௌரவபுத்ரனான அந்தப் பாண்டுமஹாராஜன் அஸ்தினபுரம் சென்று தன் பாரியையான குந்தியைத் தனது கிருகத்தில் பிரவேசிக்கச் செய்து அவளைத் தன் கிருகத்தில் பட்டத்தரசியாகச் செய்தான்.

நூற்றிருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டு மாத்ரியை விவாஹம் பண்ணிக்கொண்டதும், திக்விஜயம் செய்ததும்.)

அதன்பிறகு, சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் சந்தனுபுத்ரருமான பீஷ்மர், புகழ்பெற்ற அரசனாகிய பாண்டுவுக்கு மற்றொரு விவாஹ நிமித்தமாக ஆலோசனைசெய்தார். அவர், வயதுமுதிர்ந்த மந்திரிகளோடும் பிராமணர்களோடும் மஹரிஷிகளோடும் சதுரங்கசேனைகளோடும்கூட மத்ரராஜனுடைய நகரம் சென்றார். [1] வாஹீகர்களிற் சிறந்தவனாகிய மத்ரராஜன் அந்தப்பீஷ்மர் வந்ததைக்கேட்டு எதிர்கொண்டழைத்துப் பூஜித்து அவருக்கு நகரப்ரவேசம் செய்வித்தான். மத்ரராஜன் அவருக்கு நிர்மலமான ஆஸனத்தையும் அர்க்கியபாத்யங்களையும் [2] மதுபர்க்கத்தையும் கொடுத்து அவர் வந்தகாரியத்தைக் கேட்டான். குருஶ்ரேஷ்டராகிய பீஷ்மர் அந்த மத்ரராஜனைநோக்கி, 'எதிரிகளையடக்குகிறவனே! நான் கன்னிகையை விரும்பி வந்தவனென்று நீ அறி. உன் ஸஹோதரியாகிய மாத்ரியைக் கற்புள்ளவளாகவும் புகழுள்ளவளாகவும் கேள்விப்படுகிறேன். அந்த க்யாதிபெற்ற பெண்ணை நான் பாண்டுவுக்காகக் கேட்கிறேன். ராஜனே! நமக்கு நீயும் உனக்கு நாங்களும் ஸம்பந்தவிஷயத்தில் மிகத்தகுதியுள்ளவர்கள். மத்ரதேசாதிபதியே! இதனை ஆராய்ந்து எங்களை முறைப்படி அங்கீகரித்துக்கொள்' என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொல்லும் பீஷ்மரைநோக்கி மத்ரதேசாதிபதியாகிய சல்யன், 'உம்மைவிட மேலான ஸம்பந்தி எனக்கு வேறு யாருமில்லையென்பது எனதுநிச்சயம். ஆனால், இந்தக்குலத்தில் முன்னோர்களான ராஜஶ்ரேஷ்டர்களால் நடத்தப்பட்டது [3] ஒன்றுண்டு. சரியோ பிழையோ அதை நான் உல்லங்கனம்செய்யவிரும்பவில்லை. உமக்கும் அது தெளிவாகத் தெரிந்தவிஷயமென்பதிலும் ஸந்தேகமில்லை. மிகச்சிறந்தவரே! நீர் கொடுமென்று சொல்வதும் அவ்வளவு சரிஅன்று. வீரரே! அஃது எங்கள்குலதர்மம். எங்களுக்கு அது முக்யமான பிரமாணம். சத்ருக்களை ஒழிப்பவரே! அதனால், இந்த விவா

---

1 ஒருகுலத்தோர்.

2 சிரமமாறவும் பலமுண்டாகவும் ஸித்தஞ்செய்யப்பட்ட மதுர பதார்த்தம். 3 பணம் வாங்கிக்கொண்டு பெண் கொடுப்பது.

ஹத்தைப்பற்றி நிச்சயமான சொல்லை உமக்கு நான் சொல்லாமலிருக்கிறேன்' என்றான். 'ராஜனே! இந்தத்தர்மம்[1] முக்கியமானதென்று பிரம்மாவினால் நேரவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நியமம் உன் பெரியோர்களாற் செய்யப்பட்டிருப்பதினால், இதில் ஒருகுற்றமுமில்லை. சல்லியனே! இந்த நியமம் ஸாதுக்கள் ஒப்புக்கொண்டதென்பதும் உனக்குத் தெரிந்த விஷயம்' என்று ராஜாவான பீஷ்மர் அந்த மத்ரராஜனுக்கு மறுமொழி கூறினார். மிகுந்த தேஜஸுள்ள பீஷ்மர் இப்படிச்சொல்லி நாணயங்களும் கட்டிகளுமான பொன்களையும் விசித்திரமான ரத்நங்களையும் ஆயிரக்கணக்காகச் சல்லியனுக்குக் கொடுத்தார். ஆபரணங்களையும் உயர்ந்த மணிகளையும் முத்துக்களையும் பவழங்களையும் கங்காபுத்ரரான பீஷ்மர் சல்லியனுக்குச் சுபமாகக் கொடுத்தார். சல்லியன், அந்தத்தனம் எல்லாவற்றையும் வாங்கிக்கொண்டு மிகமகிழ்வுற்ற மனத்துடன் அந்தத் தன் ஸஹோதரியைச் செவ்வையாக அலங்கரித்து அந்தக் கௌரவ ஶ்ரேஷ்டரான பீஷ்மரிடம் கொடுத்தான். கங்காபுத்ரரும் சிறந்த புத்தியுள்ளவருமாகிய அந்தப் பீஷ்மர் அந்த மாத்ரியைப் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பிவந்து அஸ்தினாபுரத்தில் ப்ரவேசித்தார். அதன் பின், பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதும் தம்மனத்துக்கு இசைந்ததுமான நல்லநாளும் நல்ல முகூர்த்தமும் நேர்ந்த போது, பீஷ்மர் மஹாத்மாவான பாண்டுவுக்கு விவாஹத்தைச் செய்வித்தார். பாண்டுமஹாராஜன் சாஸ்திரப்படி மாத்ரியைப் பாணிக்கிரஹணஞ்செய்தான். அந்தவிவாஹம் நடந்தபின், குருவம்சபுத்ரனாகிய அந்தப் பாண்டுமஹாராஜன் உத்தமஸ்திரீயான அந்த மனைவியைச் சிறந்த கிருஹத்தில் வாஸஞ்செய்வித்தான். அரசர்களுள்சிறந்தவனாகிய அந்தப் பாண்டுமஹாராஜா குந்தி மாத்ரி என்னும் அவ்விரண்டு மனைவிகளுடனும் கூடத் தன்விருப்பத்திற்குத்தக்கபடி ஸுகமாக இருந்தான். பிரபுவாகிய ஜனமேஜயரே! அந்தக் குருவம்சத்தரசனாகிய பாண்டு, முப்பதுராத்திரிகள் ஸுகமாக இருந்து பிறகு பூமியை ஜயிக்கக்கருதி நகரத்தினின்று புறப்பட்டான். அவன், பீஷ்மர்முதலான பெரியவர்களையும் கௌரவனாகிய திருதராஷ்டிரனையும் மற்றுமுள்ள கௌரவவம்சத்துப் பெரியோரையும் நமஸ்காரஞ்செய்து வணக்கத்துடன் அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவர்கள் மங்களகாரியங்

1 ஆர்ஷம் என்னும் விவாஹத்தில் இரண்டுகோக்களை வாங்கிக்கொண்டு கன்னிகாதானம் செய்யலாமென்று விதித்திருப்பதுபற்றி இது வேதோக்தந்தான்என்பதுகருத்து.

களைச்செய்து ஆசீர்வாதங்களைச்சொல்லி விடைகொடுத்தபிறகு, யானைகளும் குதிரைகளும் தேர்களும் நிரம்பிய பெருஞ்சேனையுடன் சென்றான். தேவகுமாரனுக்கொப்பான அந்தப்பாண்டு மஹாராஜன் பூமியை ஜயிக்கக்கருதி மகிழ்ச்சியுள்ளவையும் நிரம்பினவையுமான சேனைகளுடன் பகைவர்களனேகர்களை எதிர்த்துச் சென்றான். கௌரவராஜர்களின் புகழை விருத்திசெய்கிற புருஷஸிம்மமாகிய பாண்டு, முதலிற்சென்று, தீங்குசெய்தவர்களாகிய தசார்ண தேசத்தரசர்களை யுத்தத்தில் ஜயித்தான். பிறகு, பாண்டு, பலவகைக் கொடிகளோடு கூடியதும் யானைகளும் குதிரைகளும் மிகுதியானதும், காலாட்களும் தேவர்களும் நிரம்பினதுமான தன் சேனையைஅழைத்துக்கொண்டு சென்றான். ராஜகிருஹம் என்னும் நகரத்தில் பலத்தினால் கர்வங்கொண்டு அனேக அரசர்களுக்குத் தீங்குசெய்தவனாகிய தீர்க்கன் என்னும் மகததேசத்தரசன் பாண்டுவினால் கொல்லப்பட்டான். பாண்டு அங்கிருந்து தனத்தையும் வாகனங்களையும் மிகுதியாக எடுத்துக்கொண்டு மிதிலாபுரிக்குச்சென்று விதேகராஜர்களைப் போரில்வென்றான். புருஷஸ்ரேஷ்டரே! அவ்வாறே காசிதேசத்திலும் ஸும்ஹதேசத்திலும் தன் கைவன்மையினாலுண்டான பராக்ரமத்தினால் கௌரவர்களுக்குப் புகழை உண்டுபண்ணினான். அம்புக்கூட்டமென்னும் பெருஞ்சுவாலையையும்அஸ்திரங்களென்னும்கிரணங்களையுமுடைய பாண்டுவென்னும் எதிரிகளையழிக்கும் தீயையடைந்த மற்ற அரசர்கள் எரிந்துபோயினர். சேனைகளுடன்கூடின அவ்வரசர்கள், சேனைகளுடன்கூடின பாண்டுவினால் தங்கள் சேனைகள் அழிக்கப்பட்டு அவனுக்கு வசப்பட்டவர்களாய்க் கௌரவர்களின் வேலைகளிலேயே நியமிக்கப்பட்டார்கள். பூமியிலுள்ள அவ்வரசர்களெல்லாரும் பாண்டுவினால் ஜயிக்கப்பட்டவர்களாகி அவனைத் தேவர்களில் தேவேந்திரனைப்போல் ஒப்பற்ற வீரனென்று நினைத்தனர். எல்லா அரசர்களும் மணிகளையும், முத்துக்களையும், பவழங்களையும், மிகுதியான பொன் வெள்ளிகளையும், பசுக்களிலும் குதிரைகளிலும் தேர்களிலும் யானைகளிலும் சிறந்தவற்றையும், கோவேறு கழுதைகளையும், ஒட்டகங்களையும், எருமைகளையும், செம்மறியாடுகளையும், வெள்ளாடுகளையும், உயர்ந்த கம்பளங்களையும், தோல்களையும், ரத்நகம்பள விரிப்புக்களையும், இன்னும் பல உயர்ந்த பொருள்களையும், தனங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு கைகூப்பி நமஸ்காரம்செய்து பாண்டுவினிடம் வந்து சேர்ந்தனர். அஸ்தினபுரத்தரசனான பாண்டுமஹாராஜன் அவற்றையெல்லாம் வாங்கி எடுத்துக்கொண்டு உற்சாகமுள்ள யானை குதிரை

முதலிய வாகனங்களோடு தன் தேசத்தாரை மகிழ்விப்பதற்காக அஸ்தினுபுரம் சென்றான். 'ராஜஸிம்மமான சந்தனு, சிறந்த புத்திமானான பரதசக்ரவர்த்தி இவர்களின் புகழினாலுண்டான பெயர் அழிந்துபோயிருந்தது; பாண்டுவினால் மறுபடியும் கொண்டுவரப்பட்டது. கௌரவர்களின் தேசங்களையும் தனங்களையும் முன்னே எவர்கள் அபஹரித்தனரோ அவர்கள் அஸ்தினுபுரத்து ஸிம்மமான பாண்டுவினால் கப்பம் கொடுப்பவராகச் செய்யப்பட்டனர்' என்று இவ்வாறு ராஜாக்களும் ராஜமந்திரிகளும் பட்டணத்து ஜனங்களும் தேசத்து ஜனங்களும் சேர்ந்து மிகச் சந்தோஷமுள்ளவர்களாகப் பாண்டுவினிடம் அன்புகூர்ந்து பேசினர். பீஷ்மர்முதலான அஸ்தினுபுரத்துள்ளவர்களனைவரும், வந்தபாண்டுவைக் கொஞ்சதூரம் வழியிற்சென்று எதிர்கொண்டழைத்தனர். அனேகம் குதிரைகளினாற்கொண்டுவரப்பட்ட பலவிததனங்களாலும் அளவற்ற ரத்தினங்களாலும் உயர்ந்த யானை குதிரை தேர்களாலும் பசுக்களாலும் ஒட்டகங்களாலும் ஆடுகளாலும் லோகமே வியாபிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கௌரவர்கள் பீஷ்மருடன் சென்று மகிழ்ச்சியோடு கண்டனர். அவற்றிற்கு முடிவைக் காணவில்லை. கௌஸல்யையின் ஆனந்தத்தை விருத்திசெய்பவனாகிய பாண்டு, தன் தந்தையான பீஷ்மருடைய பாதங்களில் வந்தனம்செய்து, நகரத்துஜனங்களையும் தேசத்து ஜனங்களையும் அவரவர்தகுதிக்கேற்பக் கௌரவித்தான். பீஷ்மர், எதிரிகளின் தேசங்களையழித்து வெற்றியுடன் திரும்பிவந்த தன் புத்திரனைத் தழுவிக்கொண்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்தார். அந்தப்பாண்டு, தூரியவாத்யங்கள், சங்கங்கள், பேரிகைகள் ஆகிய இவற்றின் பெரிய முழக்கங்களினால் நகரத்துஜனங்கள் அனைவரையும் மகிழ்வித்துக்கொண்டு அஸ்தினுபுரம் பிரவேசித்தான்.

நூற்றிருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டு வேட்டையாடக் காட்டுக்குப் போனபோது மான் உருவம்கொண்ட கிந்தமமுனிவர் அவனுக்குச் சாபம் கொடுத்தது.)

அந்தப்பாண்டு, த்ருதராஷ்டிரனால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்று, தன் புஜபலத்தினால் ஜயித்துக்கொண்டுவந்த தனத்தைப் பீஷ்மருக்கும் ஸத்யவதிக்கும் தன்தாயாருக்கும் காணிக்கையாகக் கொடுத்தான். தர்மாத்மாவான பாண்டு, அந்தத் தனத்தை விது

ரருக்கும் அனுப்பினன். பாரதரே! பிறகு, பாண்டு தான்ஜயித்
துச் சம்பாதித்த உயர்ந்தவஸ்துக்களால் ஸத்யவதியையும் பீஷ்
மரையும் புகழ்பெற்ற அம்பாலிகையையும் சந்தோஷிக்கச்செய்
தான். ஒப்பற்ற பராக்ரமமுள்ள அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டனாகிய
பாண்டுவைத் தழுவிக்கொண்டு, தாயான கௌஸல்யை, ஜயந்தனைத்
தழுவிய இந்திராணியைப்போலக் களிப்புற்றாள். அந்த வீரனாகிய
பாண்டுவின் பராக்ரமபலத்தினால் திருதராஷ்டிரன் லக்ஷக்கணக்
கான தக்ஷிணைகளுடன் அஶ்வமேதத்துக்கொப்பான அனேகம்
பெரியயாகங்களைச் செய்தான். பரதஶ்ரேஷ்டரே! அப்போது
பாண்டு சோர்வைவிட்டுக் குந்தியோடும் மாத்ரியோடும் சேர்ந்து
காட்டில் சஞ்சரிப்பவனானான்; அரண்மனையில் வாஸத்தையும்
ஸுகமான படுக்கைகளையும் விட்டுவிட்டு எப்போதும் வேட்டை
யே காரியமாகக் காட்டிலேயே வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்தான்.
அவன், இமயமலையின் அழகான தென்பக்கத்தில் ஸஞ்சரித்துக்
கொண்டு, குன்றுகளின் சிகரங்களிலும் பெருமரங்களடர்ந்த காடு
களிலும் வஸித்தான். குந்தியோடும் மாத்ரியோடுங்கூடி வனத்
தில் ஸஞ்சரிக்கும்போது பாண்டு இரண்டு பெண்யானைகளின்
நடுவிலிருக்கும் அழகுள்ள ஐராவதம்போல விளங்கினன். விசித்
திரமான கவசத்தையணிந்து கத்தியையும் அம்புகளையும் வில்லை
யும் தரித்துப் பாரியைகளுடன்கூடி ஸஞ்சரிக்கும் வீரனும்
மேலான அஸ்திரங்கள் தெரிந்தவனுமாகிய பாதவம்சத்தரசனை
பாண்டுவைப்பார்த்து அவ்வனத்திலிருப்பவர் இவன் தேவனத
யென்று நினைத்தனர். அவனுடைய விருப்பங்களையும் ராஜபோ
கத்துக்குரிய பொருள்களையும் திருதராஷ்டிரனால் அனுப்பப்பட்ட
மனிதர்கள் காட்டுப்பிரதேசங்களிலும் ஒவ்வொருநாளும் சோம்
பலின்றிக் கொண்டுவந்தனர். மான்களாலும் துஷ்டமிருகங்
களாலும் அடையப்பட்ட அப்பெருங்காட்டையடைந்து அதில்
புணர்ச்சியிலிருந்த ஒரு மான்கூட்டத்தின் அரசைக் கண்டான்.
பிறகு, பாண்டு அந்த ஆண்மானையும் பெண்மானையும் தங்கப்
பிடிகளோடும் அழகான சிறகுகளோடும் கூடிய விரைவா
கச்செல்லும் ஐந்துகூர்மையான அம்புகளினால் அடித்தான்.
அரசரே! சிறந்த மஹிமையுள்ளவரும் தவத்தையே தன
மாகவுடையவருமான ஓர் அழகான ரிஷிபுத்திரர் அந்த
மான்வடிவத்தோடு தம்மனைவியுடன் சேர்ந்திருந்தார். பெண்
மானாக இருந்த அந்தத் தம்மனைவியுடன் சேர்ந்திருந்த
அந்தமானுருவமான ரிஷிபுத்திரர் நொடியில் தரையில் விழுந்து
மானிடவாக்கைச் சொல்லித் துக்கத்துடன் புலம்பினார்:

'காமக்குரோதங்களுக்கு உட்பட்டவர்களும் விபரீத புத்தியுள்ளவர்களும் பாபகாரியங்களிலேயே ப்ரவர்த்திப்பவர்களுமான மனிதர்களுங்கூட மிகக்கொடிய செய்கைகளை விடுகின்றனர். மதி விதியை வெல்லுகிறதில்லை. விதிமட்டும் மதியை வெல்லுகிறது. விதிவசமாக வரும்பயன்களை மதியுள்ளவனும் அனுபவிக்கிருன். பரதவம்சத்தவனே! எப்போதும் தர்மமே இயற்கையாக உடையவர்களின் சிறந்த வம்சத்திற்பிறந்த உனக்குக் காமவிருப்பத்தால் மூடப்பட்டு மதிபோனதேன்?' என்று அந்த மான்வடிவமான முனிவர் சொன்னர். பாண்டு, 'மானே! வேந்தர்களுக்குச் சத்ருவதத்தில் என்னசெய்கையோ அதே செய்கைதான் மிருகவதத்திலும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. நீ தெரியாமையால் என்னைத் தூஷிப்பது தகுதியன்று. மோசமில்லாமலும் ஒளிவில்லாமலும் மிருகங்களைக் கொல்வது சாஸ்திரவிஹிதம். அதுதான் அரசர்களுக்குத் தர்மம். அதை நீ நிந்திப்பதெவ்வாறு? அகஸ்தியமகரிஷி, பெருங்காட்டில் ஸத்ரயாகம் செய்யும்போது எல்லாத் தேவதைகளையும் உத்தேசித்துக் காட்டிலுள்ள மிருகங்களையெல்லாம் ஜலத்தைத் தெளித்து [1] வேட்டையாடினர். [2] பிரமாணங்களிற் காணப்பட்ட தர்மத்திலிருக்கும் எம்மை நீ எவ்வாறு இகழ்கிருய்? அகஸ்தியருடைய மந்திரப்ரயோகத்திஞலேயே உங்களைக்கொல்வது சாஸ்திரவிஹிதமாகின்றது. வீரர்கள் பகைவர்களைக் குறிப்பிட்டே பாணப்ரயோகம் செய்வதென்பதில்லை. ஏமாந்தபோது வதஞ்செய்வது முக்கியமாக வீரர்களுக்குச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிறது. அஜாக்ரதையாயிருந்தாலும் ஜாக்ரதையாயிருந்தாலும் மறைவில்லாமலிருப்பவனைச் சக்தியினல் அநேக நுட்பமான உபாயங்களைக்கொண்டு கொல்லுகின்றனர். மானே! ஏன் தூஷிக்கிருய்?' என்ருன். அதற்கு, அந்த மானுருவங்கொண்ட முனிவர் மறுமொழிகூறலானர்: 'அரசனே! மிருகங்களைக் கொல்லுகிறவனைப் பற்றி நான் தூஷிக்கவில்லை. எனக்காகவும் நான் தூஷிக்கவில்லை. இப்போது இந்தவிஷயத்தில் கொடியவனென்று பெயரெடாமலிருக்கும்பொருட்டு, புணருங்காலம்வரையில் நீ காத்திருக்கவேண்டும். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஸுகமும் எல்லாப் பிராணிகளும் விரும்புவதுமான ஸமயத்தில் காட்டில் புணர்ச்சிசெய்துகொண்டிருக்கும் மிருகத்தைத் தெரிந்தவன் எவன் கொல்லுவான்? ராஜச்ரேஷ்டனே! காமமென்னும் புருஷார்த்தத்தின் பயனுகிய ஸந்ததியை உண்டுபண்ணுவதற்கு இந்தப்பெண்மானிடம் உத்ஸாகத்துடன் புணர்ச்சிசெய்துகொண்டிருந்தேன். அஃது உன்னல்

1 கொன்ருர். 2 சாஸ்திரங்களிலும் சிஷ்டாசாரங்களிலும்.

வீணுக்கப்பட்டது. மஹாராஜனே! கௌரவனே! உயர்ந்தசெய்கையுள்ளவர்களாகிய அந்தப் பௌரவர்களின் வம்சத்திற்பிறந்த உனக்கு இது தகாது; இது மிகவும் கொடியகாரியம்; எல்லா லோகத்தாராலும்நிந்திக்கப்பட்டது; ஸ்வர்க்கத்துக்கும் புகழுக்கும் விரோதமானது; பாபத்திற்கும் காரணமானது. தேவதையைப் போன்றவனே! ஸ்திரீஸம்போகங்களின் மேன்மையை அறிந்தவனும் சாஸ்திரங்களையும் தர்மங்களையும் ராஜநீதிகளையும் செவ்வையாக அறிந்தவனுமாகிய நீ ஸ்வர்க்கத்துக்கு விலக்கான இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்யத்தகாது. ராஜஶ்ரேஷ்டனே! ஹிம்ஸை செய்கிறவர்களும் பாவம்செய்கிறவர்களும் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்று புருஷார்த்தங்களையும் இழந்தவர்களுமான மனிதர்களை நீ தண்டிக்கவேண்டியவன். புருஷஶ்ரேஷ்டனே! அரசனே! எப்போதும் சாந்தியையே முக்கியமாகக் கருதிக் காய்கிழங்குகளைப் புசித்துக்கொண்டு மான்வேஷத்துடன் காட்டில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கும் நிரபராதியான ரிஷியாகிய என்னைக் கொன்றதில் உனக்கு என்னகிடைத்தது? நீ என்னை ஹிம்ஸித்ததினால், பிழைசெய்யாத எங்களிருவருக்கும் ஹிம்ஸை செய்த உனக்கும் நீ அறியாமலே புணருங்காலத்தில் ஸுகத்தில் மயங்கியிருக்கும்போது உயிர்வாழ்வு முடிவாகும்நிலைமை வரும். நான் தவத்தினால் தூய்மைபெற்ற கிந்தமனென்னும் முனி. மனிதர்களிடம் வெட்கமுற்று மானுருவைவஹித்துப் பெண்மானுடன் புணர்ச்சிசெய்துகொண்டு மான்களுடன்கூடவே அடர்ந்தகாட்டில் திரிந்துகொண்டிருந்தேன். காமஸுகத்தில் விருப்பத்தினால் மானுருவம் தரித்த என்னை இவ்வாறு தெரியாமற் கொன்றதினால் உனக்கு இது பிரம்மஹத்தி ஆகாது. மூடனே! ஆனால், இதற்கு இவ்வகையான பலனைமட்டும் நீ அடையப்போகிறாய். நீயும் உன் மனைவியுடன்கூடச் சயனத்திற்சேர்ந்து கலவியில் மயங்கியிருக்கும்போது நானிருந்த நிலைமையிலேயே யமலோகம் செல்வாய். புத்திசாலிகளுட் சிறந்தவனே! முடிவுக்காலத்தில் எந்த மனைவியுடன் கூடச் சயனத்தையடைவாயோ அவள்தான் எந்தப்பிராணிகளும் தப்பித்துக்கொள்ளக்கூடாத யமபுரத்துக்குப் போகும் உன்னை அன்புடன் பின்செல்வாள். நான் எவ்வாறு ஸுகத்திலிருக்கையில் உன்னால் துக்கமடைவிக்கப்பட்டேனோ அவ்வாறே ஸுகத்தை அடைந்திருக்கும் உன்னையும் துக்கம் வந்துசேரும்' என்றுசொன்னார். மிகுந்த துக்கத்தினாற் பீடிக்கப்பட்டு அந்த மான்வடிவமான கிந்தமமுனிவர், இவ்வாறு சொன்னவுடன், உயிரைவிட்டார். பாண்டுவும் உடனே துன்பமுற்றவனானான்.

நூற்றிருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவ பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டு சாபத்தினால் வருந்தி மனைவிகளுடன் தவம்செய்துகொண்டு சதச்ருங்கமென்னும் மலையையடைவது.)

பாண்டுமஹாராஜன், இறந்துபோன அம்முனியைத் தன் பந்துவைப்போல ஸம்ஸ்காரஞ்செய்து, பாரியைகளுடன் அவர் இறந்த துக்கத்தினாலும் சாபத்தினாலுண்டான வருத்தத்தினாலும் தாபங்கொண்டு தளர்ந்து புலம்பினான். 'சான்றோர் குலத்திற் பிறந்தவர்களும் மனத்தை அடக்காமல் மன்மதன்வலையில் மயங்கித் தங்கள் செய்கையினாலேயே கெட்ட முடிவை அடைகின்றனர். ஐயோ! எப்போதும் தர்மத்திற் சித்தம்வைத்த சந்தனுமஹாராஜருக்குப் பிறந்தவரான என் தந்தையும் சிற்றின்பத்தில் மனம் வைத்துத்தான் சிறுபிராயத்திலேயே உயிர் வாழ்வின் முடிவை அடைந்தாரென்று எமக்குக் கேள்வி. காமஸுகத்தில் எண்ணமுள்ளவராயிருந்த அந்தராஜாவின் மனைவியினிடம் மௌனவிரதம் வஹித்தவரும் சிறந்தமஹிமைபொருந்தினவருமான வியாஸமஹரிஷியே நேரே என்னை உண்டுபண்ணினார். இப்போது தர்மத்தைவிட்டு வேட்டைக்குத் திரிகின்ற அந்த எனக்குத் தேவர்கள் கைவிட்டதனால் துன்பத்தைத் தரத்தக்க காரியத்தில் இந்த இழிவான எண்ணம் உண்டாயிற்று. நான் மோக்ஷத்தையே விரும்புகிறேன். பற்றுத்தான் பெருந்துன்பம். என்பிதாவான வியாஸருடைய குற்றமற்ற நல்ல[1] செய்கையை நான் அனுசரிக்கப்போகிறேன். என்மனத்தைத் தவத்தில் மிகுதியாக வைக்கப்போகிறேன்; இது நிச்சயம். ஆதலால், ஒவ்வொருநாளைக்கு ஒவ்வொரு மரத்தினிடம் கனியைப் பிக்ஷையாகவாங்கிக்கொண்டும் தலையை முண்டனஞ்செய்துகொண்டும் ரிஷியாக இந்த ஆஶ்ரமங்களில் திரியப்போகிறேன். தூளிகள் படிந்த உடம்புடன் பாழ்வீடுகளிலாவது மரத்தடிகளிலாவது வாஸஞ்செய்துகொண்டும், விருப்புவெறுப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டுத் துன்பமும் இன்பமுமில்லாமல் இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும் ஸமமாக நினைத்தும், ஆசீர்வாதம் நமஸ்காரம் இரண்டையும் விலக்கியும், சீதோஷ்ணங்களைவிட்டுப் பற்றறுத்து ஒருவனையும் பரிஹாஸம் செய்யாமலும், யாரிடத்தும் புருவத்தை நெரிக்காமலும், எப்போதும் மலர்ந்தமுகத்துடன் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நன்மை

1 தபஸ்.

களிலே மனம்வைத்தும், ஜங்கமங்களும் ஸ்தாவரங்களுமாகிய [1]நான்குவகைப் பொருள்களில் ஒன்றையும் ஹிம்ஸைசெய்யாமலும், தன் குழந்தைகளிடத்திலிருப்பதுபோல் எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் எந்தக்காலத்திலும் வேற்றுமையில்லாமலும், ஒரே வேளை பத்து அல்லது ஐந்து வீடுகளில் பிக்ஷையெடுத்துக்கொண்டும், பிக்ஷைநேரிடாதபோது உபவாஸங்களைச் செய்துகொண்டும், ஒவ்வொருவேளை அல்ப ஆகாரம் புசித்துக்கொண்டும், முதல் பிக்ஷை கிடைக்காதபோது ஆசைப்பட்டு வேறு இடங்களில் ஒரு ஸமயமும் பிக்ஷையெடுக்காமலும், ஒன்றும் கிடைக்காதபோது ஏழு கிருஹங்களோடு திருப்தியடைந்துகொண்டும், கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் மனவேறுபாடில்லாமல் பெருந்தவம் செய்துகொண்டும், வாய்ச்சியினால் ஒருகையை வெட்டுகிறவனும் சந்தனத்தினால் மற்றொருகையை நனைக்கிறவனுமாகிய அவ்விருவருக்கும் முறையே தீமையையும் நன்மையையும் கருதாமலும், ஜீவிக்க ஆசைப்பட்டவன்போலவும் இறந்துபோகக் கருதினவன் போலவும் எதையும் செய்யாமலும், வாழ்வதையும் இறந்துபோவதையும் பற்றி விருப்பும் வெறுப்புமில்லாமலும், ஜீவித்திருப்பவன் தன் நன்மைக்காகச் செய்யக்கூடிய செய்கைகள் எல்லாவற்றையும் விட்டும், இமையைக்கொட்டுவது முதலியவற்றில் மாத்திரம் நின்றுகொண்டும், அநித்யங்களாயுள்ள அந்தச் செய்கைகளில் இந்திரியங்களின் பிரவர்த்திகள் எல்லாவற்றையுமே ஒழித்தும், தர்மார்த்தங்களை விலக்கியும், மனத்தினழுக்குக்களைச் செம்மையாகக் கழுவியும், பாபங்கள் எல்லாவற்றினின்றும் நீங்கியும், எல்லா வலைகளையும் கடந்தும், யாருக்கும் உட்படாமலும் காற்றுக்கொப்பாகவுமிருந்துகொண்டும், இவ்வகையான செய்கையுடனே எப்போதும் நடந்துகொண்டு (ஸம்ஸார) பயமற்ற மோக்ஷமார்க்கத்தையடைந்து தேகத்தை முடிக்கப்போகிறேன். தனது புத்ரோத்பத்தி சக்தியானது குறைந்துபோவதனால் விசனப்படத்தக்கதும் தன் கிருஹஸ்தாஸ்ரமதர்மத்துக்கு முற்றிலும் விலக்குமாகிய மிகத்தாழ்வான வழியில் அசக்தனாக நான் திரியமாட்டேன். எவன், உலகஸுகங்களில் விருப்பம்வைத்து, நன்கு மதிக்கப்பட்டாலும் அவமதிக்கப்பட்டாலும் தீனமான பார்வையுடன் இழிவான ஜீவனத்தை அனுஸரிக்கிறானோ அவன் நாய்களின் வழியிலிருப்பவன்' என்று அவ்வரசன் இவ்வாறு சொல்லி மிகத் துயரமுற்று அதிகமாகப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு குந்தியையும் மாத்ரியையும் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினான்:

---

[1] ஜராயுஜம் முதலியவை.

'கௌஸல்யை, க்ஷத்தாவென்று சொல்லப்பட்ட விதுரர், ராஜாவாகிய த்ருதராஷ்டிரன், பந்துக்கள், பெரியவளாகிய ஸத்யவதியம்மை, பீஷ்மர், ஸோமபானஞ் செய்தவர்களும் உறுதியான நியமமுள்ளவர்களும் மஹாத்மாக்களும் ராஜபுரோகிதர்களுமான அங்குள்ள பிராமணர்கள், நம்மை ஆஶ்ரயித்து அங்கே வஸிக்கின்ற நகரத்துப் பெரியோர்கள் ஆகிய இவர்களெல்லோரையும் நமஸ்காரஞ்செய்து பாண்டு காட்டில் துறவியானனென்று சொல்ல வேண்டும்' என்றான். ஸந்யாஸதருமத்தில் மனம்வைத்த கணவனுடைய சொல்லைக்கேட்டு அவனுக்குத் தகுதியான மறுமொழியைக் குந்தியும் மாத்ரியும் உரைத்தனர்: 'பரதஶ்ரேஷ்டரே! எங்களுடன் கூடத் தர்மத்தைச்செய்துகொண்டு வஸிப்பதற்குரிய வேறு ஆஶ்ரமங்களும் இருக்கின்றன. தர்மபத்னிகளாகிய எங்களுடன் கூடப் பெருந்தவஞ் செய்வதற்கும் சிறந்தபலனுள்ள மோக்ஷதர்மத்தை அடைந்து சரீரத்தை விடுவதற்கும் ஆலோசிக்கவேண்டும். ஸ்வர்க்கத்திலும் நீரே பர்த்தாவாகப்போகிறீர்; ஐயமில்லை. நாங்களும் பர்த்தா போகும் லோகத்தையேகருதிப் புலன்களையெல்லாம் அடக்கி விருப்பத்தையும் ஸௌக்கியத்தையும் விட்டுப் பெருந்தவம் செய்வோம். சிறந்தஞானியே! மனிதருக்கு அதிபதியே! நீர் எங்களை விட்டுவிடுவீராயின் இப்போதே நாங்கள் உயிரை இழந்துவிடுவோம். இதில் ஸந்தேகமில்லை' என்றனர். அவர்கள் அப்படிச்சொல்ல, பாண்டு, 'உங்களிருவருக்கும்கூடத் தர்மத்துடன்சேர்ந்த இந்தநிச்சயமிருந்தால் என் பிதாவாகிய வியாஸருடைய அந்தக் குற்றமற்ற நடையையே நானும் அனுஷ்டிப்பேன். அற்பஸுகங்களின் அனுபவத்தை விட்டு, உயர்ந்த தவத்தைச்செய்துகொண்டும் மரவுரிதரித்துக் காய்கிழங்குகளைப் புசித்துக்கொண்டும் இந்த மஹாவனத்தில் திரியப்போகிறேன். காலை மாலை இரண்டுகாலங்களிலும் ஸ்நானமும் அக்கிஹோத்திரமும் செய்துகொண்டு, ஆகாரம்குறைந்து, இளைத்து, மரவுரியையும் தோலையும் உடுத்து, ஜடையையும் தரித்து, குளிரையும் காற்றையும் வெயிலையும் தாங்கி, பசிதாகங்களைக் கவனிக்காமல் செயற்கரிய தவத்தினால் இந்தச் சரீரத்தை வற்றச் செய்து, தனிமையிலிருந்து தியானம் செய்துகொண்டு, சமைத்ததையோ சமைக்காததையோ இரண்டையும்தின்றுகொண்டு, பிதிர்க்களையும் தேவர்களையும் காட்டிலுள்ள ஆகாரங்களை நிவேதனஞ் செய்வதனாலும் மந்திர ஜபங்களினாலும் ஜலதர்ப்பணத்தினாலும் திருப்திசெய்வேன். குடும்பத்துடன் வஸிக்கின்ற வானப்ரஸ்தர்களைக்கூடப் பார்க்கமாட்டேன்; அவர்

களுக்கு வேண்டாதனவற்றையும் செய்யேன்; கிராமங்களிலிருப்ப வரைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா? இவ்வாறு கொடியதும் கொடியதினும் கொடியதுமாகிய வானப்ரஸ்தசாஸ்திரங்களிற் சொன்ன விதிகளை இந்தத்தேகத்தை விடுகிறவரையில் விருப்பத்துடன் நான் எடுத்துக்கொள்ளப்போகிறேன்' என்றான்.

கௌரவவம்சத்துப் புத்திரனாகிய பாண்டுமஹாராஜன், அந்தப்பாரியைகளைநோக்கி இவ்வாறுசொல்லி, உடனே தலையிலுள்ள ரத்நத்தையும், கழுத்திலுள்ள பொன்மாலையையும், தோள்வளைகளையும், குண்டலங்களையும், விலைபெற்ற வஸ்திரங்களையும், ஸ்திரீகளுக்குரிய ஆபரணங்களையும், சிறந்த வாஹனங்களையும், ஆயுதங்களையும், கவசங்களையும், பொன்மயமான குதிரைகளின் ஆபரணங்களையும், சிறந்த கட்டில்களையும், மெத்தைகளையும், பலவகையான விலையுயர்ந்த முத்துக்களையும், பவழங்களையும், பலவகை ரத்நங்களையும், பிராமணர்களுக்கு முழுதும்கொடுத்துத் தன் வேலைக்காரர்களைநோக்கி, 'கௌரவபுத்ரனான பாண்டு பொருள்விருப்பம் இன்பம் சிறந்தபுத்ரனைக் கொடுக்கத்தக்க ஸ்திரீஸம்போகம் முதலிய எல்லாவற்றையும் முற்றிலும் விட்டுவிட்டுப் பாரியைகளுடன் கூடி வனத்தில் துறவியாகச் சென்றானென்று அஸ்தினபுரம் சென்று நீங்கள் சொல்லவேண்டும்' என்றுசொன்னான். பிறகு, அவன்பின் சென்ற அந்த வேலைக்காரர்கள் பரதவம்சத்து ஸிம்மமாகிய பாண்டுவின் அனேகவிதமான துக்கவசனங்களைக் கேட்டுப் பயங்கரமாக அழுது, 'ஹா! ஹா!' என்று கூவினர். உஷ்ணமான கண்ணீரைச் சொரிந்துகொண்டு அந்தராஜாவை விட்டுவிட்டு அவனுடைய தனமெல்லாவற்றையுமெடுத்துக்கொண்டு விரைவாக அஸ்தினநகரம் சென்றனர். அவர்கள் நகரம்சென்று மஹாத்மாவாகிய அந்தராஜாவின் நிலைமையை நடந்தவாறு த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்குச் சொன்னார்கள்; அந்த அனேகவிதமான தனத்தையும் கொடுத்தார்கள். பிறகு, மஹாவனத்தில் நடந்ததையெல்லாம் நடந்தபடி அவர்களிடம் கேட்டு, ராஜாவாகிய த்ருதராஷ்டிரன், பாண்டுவைப்பற்றியே விசனமுற்றான்; சோகத்தினால் மூடப்பட்டு அதேவிஷயத்தை நினைத்துக்கொண்டு படுப்பதிலும் உட்காருவதிலும் மற்றுமுள்ள ஸுகங்களிலும் ஒருபோதும் விருப்பத்தை அடையாமலிருந்தான். ஜனமேஜயரே! ராஜபுத்திரனான பாண்டுவோவெனின், கிழங்குகளையும் காய்களையும் உணவாகக்கொண்டு பத்தினிகளுடன் கூடி அங்கிருந்து நாகசதமென்னும் மலைக்குச் சென்றான். அவன் சைத்ரரதமென்னும் குபேரனுடைய உத்யானவனத்தையடைந்து காலகூடமென்னும் இடத்தைத்தாண்டி இமயமலையைக்கடந்து

கந்தமாதனமலைக்குப் போனான். ஜனமேஜயமஹாராஜரே! பெரிய பூதங்களாலும் ஸித்தர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் காப்பாற்றப் பட்டவனாக அவன் ஸமபூமிகளிலும் மேடுபள்ளமானஇடங்களிலும் வாஸஞ்செய்தான். மஹாராஜரே! இந்திரத்யும்னமென்னும் தடாகத்தைச்சேர்ந்து ஹம்ஸகூடமென்னும் இடத்தைக்கடந்து சதஶ்ருங்கமென்னும் மலையில் ரிஷியாயிருந்து தவஞ்செய்தான்.

நூற்றிருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ரிஷிகளுடன்கூடப் பிரம்மலோகம்போகப் புறப்பட்ட பாண்டுவை ரிஷிகள் நிறுத்தியது.)

பாரதரே! அங்கும் அந்தவீரன் சிறந்த தவத்திலிருந்துகொண்டு ஸித்தசாரணர்களின் கூட்டங்களுக்குப் பார்ப்பதற்கு இனியவனாக இருந்தான். பெரியோருக்குப் பணிவுசெய்துகொண்டும் அகங்காரம் பேசாமலும் மனத்தையடக்கியும் புலன்களை வென்றும் தன் சக்தியினால் ஸ்வர்க்கம்போவதற்கு உத்ஸாஹத்துடனிருந்தான். சில ரிஷிகளுக்குச் சகோதரனாகவும் மற்றும் சில ரிஷிகளுக்குச் சிநேகிதனாகவுமிருந்தான். இன்னும்சிலரிஷிகள் இவனைப் புத்ரனைப்போற் காப்பாற்றினர். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அந்தப்பாண்டு, நீண்டகாலத்திற்குப் பின் மாசற்ற தவத்தையடைந்து, பிரம்மரிஷிக்கு ஒப்பாக ஆனான். ஓர் அமாவாஸ்யைத்தினத்தில் உக்ரமான தவத்தினையுடைய அம்மஹரிஷிகள் சேர்ந்து பிரம்மாவைக் காண்பதற்கு விரும்பிப் புறப்பட்டனர். புறப்பட்ட ரிஷிகளைக் கண்டு, 'நீங்கள் எங்கே போகப்போகின்றீர்கள்? பேசத்தெரிந்தவர்களிற் சிறந்தவர்களே! அதை எனக்குச் சொல்லுங்கள்' என்று பாண்டு கேட்டான். ரிஷிகள், 'மஹாத்மாக்களாகிய தேவர்கள், ரிஷிகள், பிதிர்க்கள் இவர்களுடைய பெரியஸபை பிரம்மலோகத்தில் இன்றைத்தினம் நடக்கிறது. நாங்கள் பிரம்மாவைக் காண விரும்பினவர்களாக அங்கே போகின்றோம்' என்று மறுமொழி கூறினர். மஹரிஷிகளுடன் போவதற்கு விரும்பிய அந்தப்பாண்டு விரைவாக எழுந்து ஸ்வர்க்கத்தின் எல்லையைத் தாண்டவிரும்பினவனாகப் பத்நிகளுடன்கூடச் சதஶ்ருங்கமலையிலிருந்து வடக்குநோக்கிப் புறப்பட்டான். அந்தரிஷிகள் அவனுக்குப் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினர்:

'நாங்கள் இந்தச்சிறந்தமலையிலிருந்து வடக்குநோக்கி மேலே மேலே போகும்போது அழகானமலையில் யாரும் போகக்கூடாத அனேக இடங்களையும், நூற்றுக்கணக்கான தேவர்களுடைய விமானங்கள் நெருங்கினவும் ஸங்கீதசப்தத்தினால் நிரம்பினவுமாகிய தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸுகளும் விளையாடுமிடங்களையும், ஸமபூமியும் மேடுபள்ளமுமாயுள்ள குபேரனுடைய தோட்டங்களையும், பெரிய நதிகளின் கரைகளையும், செல்லமுடியாத மலைகளின் குகைகளையும் கண்டிருக்கிறோம். விடாதபனியுள்ளவைகளும் செடிகளும் மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் இல்லாதவைகளுமான தேசங்களிருக்கின்றன. சில இடங்களில் செல்லமுடியாதவைகளும் கிட்டநெருங்கமுடியாதவைகளுமான சில பெரிய குகைகளிருக்கின்றன. அந்த இடங்களைப் பக்ஷிகள்கூடத் தாண்டமாட்டா; மிருகங்கள்முதலிய மற்றவை தாண்டுவதென்பது எப்படி? இந்த இடங்களில் வாயு ஒன்றுதான் சஞ்சரிக்கும். தவத்தில் ஸித்திபெற்ற மஹரிஷிகள் செல்வர். கஷ்டத்தில் வழக்கப்படாத இந்த ராஜகுமாரிகள் இந்த மஹாபர்வதத்தின்மேல் போகும்போது எவ்வாறு சோராமலிருப்பர்? பரதஸ்ரேஷ்டனே! நீ போகாதே' என்றனர். பாண்டு, 'மஹானுபாவர்களான ரிஷிகள் ஸந்ததியில்லாதவனுக்கு ஸ்வர்க்கமார்க்கத்தைச் சொல்லவில்லை. அதனால், ஸந்ததியில்லாத நான் பரிதாபமுற்று உங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படிப்பட்ட நான் ஸந்ததியில்லாதவனாயினும் மனைவிகளுடன் கடுந்தவஞ்செய்து உயிரை விட்டபிறகு தீவ்ரமான என் நல்லகருமத்தினால் ஸ்வர்க்கத்தை அடையக்கடவேன்' என்று சொன்னான். 'தர்மாத்மாவே! ராஜனே! தேவதைக்கொப்பானதும் அழகியதும் தீங்கில்லாததுமாகிய புத்ரஸந்தானம் உனக்கு இருக்கிறது. நாங்கள் ஞானதிருஷ்டியினால் அறிகிறோம். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! விதியினாலேற்படுவதை உன்கருமத்தினால் நீ இங்கே ஸம்பாதித்துக்கொள். புத்தியுள்ள மனிதன் வியாகுலப்படாமல் எளிதாகப் பலனையடைவான். ராஜனே! உனக்கிருப்பதாக நாங்கள் கண்ட அந்தப்பலனுக்காக நீ முயற்சி செய்தற்கு உரியவனாயிருக்கிறாய். குணங்கள் நிரம்பினதும் ஸுகத்தைத்தருவதுமாகிய ஸந்ததியை நீ அடையப்போகிறாய்' என்று ரிஷிகள் மறுமொழிகூறினர். அந்த ரிஷிகளின் சொல்லைக் கேட்டு மானுகஇருந்த ரிஷியின் சாபத்தினால் தனக்கு ஸந்ததியின் உபாயம் கெடுக்கப்பட்டிருப்பதையறிந்து பாண்டு சிந்தைமிகுந்திருந்தான்.

நூற்றிருபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் விவாஹமும், அவருக்குப் புத்திரர்கள்பிறந்ததும், காந்தாரிக்குக் கர்ப்பம் உண்டானதும், பாண்டுவுக்குப் புத்திரனில்லாமையால் அவன் குந்தியினிடம் விசாரப்படுவதும்.)

அதன்பிறகு, பீஷ்மாசாரியர், தேவகனென்னும் ராஜாவின் வைப்பாட்டியின்பெண் அழகும் யௌவனமும் நிரம்பியிருப்பதைச் செவியுற்றார். பிறகு, பரதஸ்ரேஷ்டராகிய பீஷ்மர் அவளை வரித்து அழைத்துவந்து சிறந்தபுத்தியுள்ள விதுரருக்கு விவாஹஞ்செய்வித்தார். கௌரவபுத்திரரே! அவளிடத்தில் விதுரர் விநயம்பொருந்தினவர்களும் குணங்களில் தமக்கொப்பானவர்களுமாகிய புதல்வர்களை உண்டுபண்ணினர். ஜனமேஜயரே! பிறகு, த்ருதராஷ்டிரனுக்குக் காந்தாரியிடம் நூறுபுத்ரர்கள் பிறந்தனர். வைசியஜாதிப்பெண்ணினிடம் நூற்றுக்கு மேற்பட்டவனாகிய ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். பாண்டுவுக்குக் குந்தியிடமும் மாத்ரியிடமும் மஹாரதர்களான ஐந்துபுத்திரர்கள் குலத்தின் அபிவிருத்திக்காகத் தேவர்களிடமிருந்து உண்டாயினர்" என்று வைசம்பாயனர்சொல்ல, ஜனமேஜயர், "பிராமணஸ்ரேஷ்டரே! காந்தாரிக்கு நூறுபுத்திரர்கள் எவ்வாறு உண்டாயினர்? எவ்வளவுகாலத்தால் பிறந்தனர்? அவர்களுடைய பூர்ணமான ஆயுள் என்ன? த்ருதராஷ்டிரனுக்கு ஒருபுத்திரன் வைசியப்பெண்ணினிடம் எவ்வாறு பிறந்தான்? தர்மத்தையனுஷ்டிப்பவளும் ஒற்றுமையாக நடப்பவளும் தனக்குத்தகுதியான மனைவியுமான காந்தாரியை த்ருதராஷ்டிரராஜன் எவ்வாறு அதிக்ரமித்திருந்தான்? அந்த மஹாத்மாவாகிய கிந்தமரால் சபிக்கப்பட்டிருந்த பாண்டுவுக்கு மஹாரதர்களாகிய ஐந்துபுத்ரர்கள் தேவர்களால் உண்டானதெப்படி? வித்வானே! தபோதனரே! இதை நடந்தபடி விரிவாகச் சொல்லக்கடவீர். என் பந்துக்களைப்பற்றிச் சொல்வதைக் கேட்பதில் எனக்குள்ளவிருப்பம் தணியவில்லை" என்று கேட்டார். அதைக்கேட்டு வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினர்:

"பசித்தும் களைத்தும்வந்த த்வைபாயனமுனிவரைக் காந்தாரி ஆராதித்தாள். அவளுக்கு வியாஸர் வரம்கொடுத்தார். அவள் தன் பர்த்தாவைப்போன்ற நூறுபுத்ரர்கள் தனக்கு வேண்டுமென்று கேட்டாள். பிறகு, காலக்கிரமத்தில் அவள் த்ருதராஷ்டிரராஜனுக்குக் கர்ப்பத்தையடைந்தாள். வீரரே! காந்தாரி கர்ப்பம் தரித்தபோது, அம்பாலிகையின் புத்ரனாகிய பாண்டு

தனக்கு ஸந்ததியைப்பற்றிப் பெருந்துயரமடைந்தான். காந்தாரி கர்ப்பம்தரித்தபின், மானுயிருந்த முனியின் சாபத்தினல் சந்ததியின் உபாயம் அற்றுப்போய்ப் பெருந்துயரமுற்ற பாண்டு தன்னை வெறுத்துக்கொண்டிருந்தான். பூமியில் விசுவாமித்திரரைப்போல் தவத்தினல் ஸித்தியையடைந்து தேகத்தை விடுவதற்கு நிச்சயஞ் செய்துகொண்டிருந்த அந்தப்பாண்டு, பின்வரும்சொல்லைச்சொல்லலானன்: ' பெண்ணே! பிதிர்க்கள், தேவர்கள், மனிதர்கள், ரிஷிகள்ஆகிய நால்வர்விஷயத்திலும் கடன்பட்டவனுகவே மனிதன் பூமியிற்பிறக்கிருன். எவன் தர்மத்தையறிந்து அந்த அந்தக் காலங்களில் இந்தக்கடன்களிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளாமலிருப்பனே அவனுக்குநல்லலோகங்களில்லையென்று லோகங்களையறிந்தவர் நினைக்கின்றனர். தேவர்களை யஜ்ஞங்களினுலும், ரிஷிகளை வேதாத்தியயனம் செய்வதனுலும் தவம்செய்வதனுலும், பிதிர்க்களைப் புத்ரஸந்தானத்தை உண்டுபண்ணுவதனுலும் ஶ்ராத்தம் செய்வதனுலும், மனிதர்களை அன்பினுலும் (மனிதன்) ஆராதிக்கவேண்டும். நான், என்தர்மத்தைச் செய்து, ரிஷிகள் தேவர்கள் மனிதர்கள் இவர்களுடைய கடன்களிலிருந்து என்னைவிடுவித்துக்கொண்டேன். பிதிர்க்களின் கடனிலிருந்துமாத்திரம் விடுவித்துக்கொள்ளவில்லை. அந்தக்கடன் மற்றவற்றைவிடப் பெரிது. எனதுதேகம்போகும்போது பிதிர்க்களுக்கே நாசம்வருமென்பது நிச்சயம். மற்றமூன்றுக்கும் கெடுதல்வரும்போது, தான்மட்டும் கெடுவன். ஆதலால், இந்தலோகத்தில் புத்திரஸந்தானம் கிடைப்பதற்காக உத்தமர்களான பிராமணர்கள் பிரவிர்த்திக்கின்றனர். என்னுடையபிதாவின் பாரியையினிடம் அந்த மஹாத்மாவாகிய வ்யாஸரால் நான் எப்படி உண்டாக்கப்பட்டேனே அப்படியே இந்த என்பாரியையினிடம் ஸந்ததி உண்டாக்கப்படலாமா?' என்றுசொன்னன். அந்தப் பரதஶ்ரேஷ்டன் குந்தியையும் மாத்ரியையும் அழைத்து, புத்திரலாபத்தைப் பூர்த்திசெய்வதே எல்லாவற்றிலும் மேலான கடமை யென்பதை உரைக்கலானன்: '[1] ஆபத்காலங்களில் தாழ்ந்த குலத்தோர் மேற்குலத்துப் புருஷனல் புத்ரோத்பத்தியை விரும்புகின்றனர். உயர்குலத்தோனுல் உண்டாகும் சந்ததி தர்மபலனைக் கொடுக்குமென்று சான்றோர் கொள்கின்றனர்' என்று சொல்லி, மஹாப்பிராமணர்களின் ஸபையில் அந்தக் குந்தி மாத்ரி இருவரையும் செம்மையாக மனம் ஒப்பச்செய்து தர்மந்தெரிந்த பாண்டு சிறந்த குணங்களையுடைய ஒரு பிராமணனைப்பற்றிச் சிந்தித்தான்.

1 புத்ரன் கிடைக்கக்கூடாத காலங்களில்.

அவன், ரஹஸ்யத்தில் தனதுதர்மபத்நியும் புகழ்பெற்றவளுமான குந்தியைநோக்கி, 'ஆபத்காலத்தில் புத்ரனை உண்டுபண்ணிக் கொள்ளும் விஷயத்தில் உபாயத்தை நீ ஆலோசிக்கவேண்டும். குந்தியே! லோகத்தில் ஸந்தானம் என்பது தர்மத்திற்கு ஆதார மென்று தர்மத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகின்ற அறிஞர்கள் நெடுங் காலமாக அறிந்திருக்கின்றனர். ஸந்தானம் இல்லாதவனுக்கு யாகமும் தானமும் தான்செய்ததவமும் ஒழுங்காக அனுஷ்டித்த விரதங்களும் ஒன்றும் பாவத்தைப்போக்குகின்றவையாக இவ் வுலகத்தில் சொல்லப்படுவதில்லை. அழகியபுன்சிரிப்புள்ளவளே! நான் இவ்வகையை அறிந்துதான் புத்திரனில்லாமல் நல்லலோகங் களையடையமாட்டேனென்று நினைத்து இவ்வாறு ஆலோசிக் கிறேன். பிள்ளையில்லாமல் நான் மரணத்தையும் விரும்பவில்லை; உயிர்வாழ்க்கையையும் விரும்பவில்லை. யாருமில்லாதவனத்தில் என்னுடைய கொடுஞ்செய்கையினால்மாத்திரம் எல்லாநன்மை யையும் கெடுக்கத்தக்க மானாகஇருந்த ரிஷியின் சாபம்வந்தது உனக்குத் தெரியுமே. தர்மசாஸ்திரத்தில் [1] ஆறுபுத்ரர்கள் தாய பாகத்திற்குரிய சுற்றத்தவரென்றும் மற்ற [2] ஆறு புத்ரர்கள் தாய பாகத்திற்குரியரல்லாத சுற்றத்தவர் என்றும் சொல்லப்பட்டனர். குந்தியே! அவர்களைப்பற்றி நான்சொல்லுகிறேன்; கேள். தன் தர்மபத்நியிடம் தனக்குப்பிறந்த ஔரஸன், அவளிடத்திலேயே தன் அனுமதியினால் உயர்குலத்தோனுக்குப்பிறந்த க்ஷேத்ரஜன், தாய்தந்தைகளால் விடப்பட்ட [3] அபவித்தன், ஒரு பெண்ணி னிடம் இரண்டாவது விவாகம்செய்துகொண்ட புருஷனுக்குப் பிறந்த பௌனர்ப்பவன், விவாகம்செய்துகொள்ளாமல் கன்னி கையாயிருக்கும்போது பிறந்த [4] கானீனன், இன்னானுக்கென்று தெரியாமல் பரபுருஷனுக்குப்பிறந்த கூடோத்பன்னன், தத்த புத்திரன், தாய்தகப்பனார்களுக்குக் கிரயம்கொடுத்து வாங்கப் பட்டக்ரீதபுத்ரன், புத்திரன்போல் அபிமானிக்கப்பட்ட க்ரித்ரிம புத்திரன், தானே உனக்குப் புத்ரனாக இருக்கிறேனென்றுவந்த ஸ்வயம்தத்தனென்பவன், கர்ப்பிணியாகவே விவாகம்செய்யப்

[1] 1. ஔரஸன், 2. க்ஷேத்ரஜன், 3. தத்தன், 4. க்ரித்ரிமன், 5. கூடோத்பன்னன், 6. அபவித்தன். [2] 1. கானீனன், 2. ஸஹோடன், 3. க்ரீதன், 4. பௌனர்ப்பவன், 5. ஸ்வயம்தத்தன், 6. பாரசவன்.

[3] 'அபவித்தன் என்பவன் ஒருவனுக்குப் பணம்கொடுத்து அவனைக் கொண்டு தன்மனைவியினிடம் உண்டாக்கிக்கொள்ளப்பட்டவன்' என்ப தும் [4] 'கானீனன் என்பவன் விவாஹத்துக்குமுன், இவளுக்குப்பிறக்கும் புத்திரன் எனக்கு வேண்டுமென்று உடன்பாடு செய்துகொண்ட அவள் பிதாவினால் தத்தெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டவன்' என்பதும் பழையவுரை.

பட்டவளுக்குப் பிறந்த ஸஹோடன் என்னும் புத்ரன், [1] ஜ்ஞாதி புத்ரன், சூத்ரஜாதி ஸ்திரீயினிடம் தனக்குப்பிறந்தவனுகிய பாரசவன் இவர்கள் பன்னிரண்டு புத்ரர்கள். இவர்களில் முன்சொன்ன புத்ரர்கள் இல்லாமையைப்பார்த்துப் பின்சொன்ன புத்ரர்களை அடையவிரும்பவேண்டும். ஆபத்காலத்தில் மேல்ஜாதியான புருஷனிடமிருந்தும் மைத்துனனிடமிருந்தும் ஸ்திரீகள் புத்ரனை விரும்பலாம். குந்தியே! மனிதர்கள் தம்வீர்யத்துக்குப் பிறந்தவனைவிட ஜாதியில் சிறந்தவனுக்குப்பிறந்த புத்திரனை அடைவது தர்மபலனைக் கொடுக்குமென்று ஸ்வாயம்புவமனுசொல்லியிருக்கிருர். ஆதலால், நானுக ஸந்ததியுண்டுபண்ணுவதற்கில்லாமலிருக்கிற நான் இப்போது உனக்கு அனுமதிகொடுக்கிறேன். புகழ்பெற்றவளே! நமது ஸமானகுலமான ஜ்ஞாதியினிடத்திலிருந்தாவது உத்தமகுலமான பிராமணனிடத்திலிருந்தாவது நீ ஸந்ததியை அடையக்கடவாய். குந்தியே! சாரதண்டாயனி என்பவனைப்பற்றி நான் சொல்லும் கதையைக்கேள். 'கற்புள்ளவளும் புகழுள்ளவளுமான ஶ்ருதஸேனையென்னும் பெயருள்ள உன் சஹோதரியை உயர்ந்தவனுகிய சாரதண்டாயனியென்னும் கேகய தேசத்தரசன் விவாஹம்செய்துகொண்டான். குந்தியே! வீரபத்நியாகிய அவள் தன் குருவினுல் (=பர்த்தாவினுல்) புத்ரோத்பத்திசெய்துகொள்ளும்படி கட்டளையிடப்பட்டு ருதுஸ்நானஞ்செய்து நியமத்துடனிருந்து ராத்திரியில் நாலுசந்து கூடுமிடத்திலிருந்த ஒருதவஸித்திபெற்ற பிராமணனைவரித்துப் [2] பும்ஸவனம் என்னும் கிரியையில் அக்நியில் ஹோமஞ்செய்து அந்தக்கிரியை முடிந்தபின் அந்தப்பிராமணருடன்கூடவே சேர்ந்திருந்தாள். அதனுல், அவள் துர்ஜயன்முதலான மூன்று மஹாரதர்களைப்பெற்ருள். அழகானவளே! அப்படியே நீயும் தவத்திற்சிறந்த பிராமணனைக்கொண்டு புத்ரனை உண்டாக்கிக்கொள்வதற்கு என் கட்டளையின்மேல் சீக்கிரம் ப்ரயத்தனஞ்செய்' என்ருன்.

நூற்றிருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டுவுக்கு, குந்தி வ்யுஷிதாஶ்வன் கதையைச் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயமஹாராஜரே! இவ்வாறு சொல்லபட்ட குந்தி, கௌரவஶ்ரேஷ்டனும் வீரனும் பூமிக்கும் தனக்கும் பதியுமாகிய பாண்டுவைப்பார்த்துப் பேசத்தொடங்கினுள். 'தர்மஞ்

---

1 இவன்புத்ரனுக நினைக்கப்படவில்லை.
2 ஆண்பிள்ளை பிறப்பதற்குச்செய்வது.

தெரிந்தவரே! தாமரைக் கண்ணராகிய உம்மிடத்திலேயே பற்றுள்ள தர்மபத்நியாகிய என்னைப்பார்த்து எந்தக் காரணத்தாலும் நீர் இவ்வாறு சொல்லத்தகாது. சிறந்த கைகளையுடையவரே! பாரதரே! வீரரே! நீரே என்னிடத்தில் தர்மப்படி பராக்ரமமுள்ள புத்ரர்களை உண்டுபண்ணப் போகிறீர். மனுஷ்யஸ்ரேஷ்டரே! உம்மோடுசேர்ந்து ஸ்வர்க்கம்போவேன். கௌரவபுத்ரரே! ஸந்ததிக்காகவும் நீரே என்னைச் சேரக்கடவீர். உம்மைத்தவிர வேறொருபுருஷனை மனத்தாலும் நான் அடையேன். உமக்கு மேலானமனிதர் வேறுயார் பூமியில் இருக்கிறார்? தர்மத்தில் சித்தமுடையவரே! விசாலமான கண்களையுடையவரே! நான் கேட்டிருந்த ஒரு பூர்வகதையை உமக்கு இப்போது சொல்லப் போகிறேன். அதை நீர் இப்போது கேட்பீராக.

முன்னாளில் மிகுந்த தர்மிஷ்டனும் பூருவின் வம்சத்தை விருத்தி செய்பவனுமாகிய வ்யுஷிதாஸ்வனென்று கியாதிபெற்ற ஓரரசன் இருந்தான். தர்மசித்தமுள்ளவனும் சிறந்த புஜபலமுள்ளவனுமாகிய அவ்வரசன் யாகம் செய்துகொண்டிருக்கையில் இந்திராதி தேவர்களும் தேவரிஷிகளும் அவனிடம் வந்துசேர்ந்தனர். ஸோமபானத்தினால் இந்திரனும் தக்ஷிணைகளினால் பிராமணர்களும் திருப்தியடைந்தனர். அப்போது மஹாத்மாவாகிய வ்யுஷிதாஸ்வன் என்னும் ராஜரிஷியின் அந்த யாகத்தில் தேவர்களும் பிரம்மரிஷிகளும் தாங்களே வேலைசெய்தனர். ராஜரே! அதனால், வ்யுஷிதாஸ்வன் மனிதர்களை மிஞ்சினவனாக, வஸந்தகாலத்து ஸூர்யனைப்போல் எல்லா ஜனங்களுக்கும் பிரகாசித்தான். அந்தச் சிறந்த பராக்ரமமுள்ள வ்யுஷிதாஸ்வன் என்னும் ராஜஸ்ரேஷ்டன் அஸ்வமேதமென்னும் மஹாயாகம் நடக்கும்போது, கிழக்கிலும் வடக்கிலும் மேற்கிலும் தெற்கிலுமுள்ள அரசர்களை ஜயித்துப் பிடித்துத் துரத்தினான். அரசர்க்கும் அரசனான வ்யுஷிதாஸ்வன் பத்துயானைகளின் பலமுடையவனாக இருந்தான். கௌரவர்களிற் சிறந்தவரே! கீர்த்திபெற்ற பெரியவனான அந்த வ்யுஷிதாஸ்வராஜன்விஷயத்தில் பூர்வசரித்திரம் தெரிந்த ஜனங்கள் பின்வரும் காதையைப்பாடுகின்றனர். அதன்பொருள், 'வ்யுஷிதாஸ்வன் சமுத்திரத்தை எல்லையாகவுடைய இந்தப் பூமியை ஜயித்து எல்லாவருணங்களையும் தன் வயிற்றிற்பிறந்த புத்திரர்களைப் பிதா காப்பாற்றுவதுபோலக் காப்பாற்றினான்' என்பதுதான். அவன் பெரியயாகங்களைச்செய்து பிராமணர்களுக்குத் தனம் கொடுத்தான்; அளவற்ற ரத்னங்களைச் சம்பாதித்துப் [1] பெரியயாகங்களைச் செய்தான்; அனேகந்தரம் ஸோம

---

1 இங்கு, 'அக்நிஷ்டோமம் அத்யக்நிஷ்டோமம்முதலிய ஏழுயாகங்களைச் செய்தான்' என்பது பழையவுரை.

ரஸம் பிழிந்தான்: ஸோமலதை உண்டாகும் இடங்களை விருத்தி செய்தான். ராஜரே! அவனுக்கு மிக்கபிரியமானவளும் அழகில் பூமியில் ஒப்பில்லாதவளும் கக்ஷீவானுடைய புத்ரியுமாகிய பத்ரையென்பவள் * * * மனைவியாக இருந்தாள். அவர்கள் இருவரும் ஒருவர்மேலே ஒருவர் விருப்பமுற்றிருந்தனரென்று எனக்குக் கேள்வி. அவள்மேலே விருப்பங்கொண்ட அவ்வரசன் க்ஷயரோகத்தை அடைந்தான். அதனால் வெகுசீக்கிரத்தில் ஸூர்யன் அஸ்தமனமாவதுபோல் முடிவையடைந்தான். அவ்வரசன் இறந்துபோனபின் அவன்மனைவி மிகத் துயரமுற்றாள். புருஷஸ்ரேஷ்டரே! பத்ரையென்பவள் புத்ரனில்லாமல் மிகுந்த துக்கத்தினால் வருந்தினவளாகப் புலம்பினாளென்று நமக்குக் கேள்வி. அரசரே! அவள் புலம்பலைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். 'தர்மந் தெரிந்தவர்களிற் சிறந்தவரே! புருஷனில்லாத பெண் எவளாகட்டும் புருஷனைப்பிரிந்தபின் ஜீவித்திருப்பாளாயின் துக்கமுற்ற அவள் ஜீவித்திருப்பவள் ஆகாள். க்ஷத்ரியர்களிற் சிறந்தவரே! கணவனில்லாத பெண்ணுக்கு இறப்பே சிறப்பு. உம்வழியிற் செல்ல விரும்புகிறேன். தயவுடன் என்னை அழைத்துக்கொண்டு போம். உம்மைவிட்டு ஒரு நிமிஷமும் நான் ஜீவிக்கமாட்டேன். அரசரே! என்மேல் அனுக்ரஹம் செய்யும். என்னை இங்கிருந்து விரைவாக அழைத்துக்கொண்டுபோம். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! திரும்பி வராமலிருக்கும்படி செல்லுகின்ற உம்மை நான் சமபூமிகளிலும் கரடுமுரடுகளிலும் பின்தொடர்ந்து வருவேன். ராஜரே! ஆண் சிங்கமே! எப்போதும் உம்விருப்பத்தையும் உமது நன்மையையும் நாடி உமக்கடங்கி நிழலைப்போல் எப்போதும் விட்டுப் பிரியாமலிருக்கப்போகிறேன். அரசரே! தாமரைக்கண்ணரே! இதுமுதல் நீர் இல்லாமையால் நெஞ்சை வற்றச்செய்கின்ற தாங்கக்கூடாத மனநோய்கள் என்னை மூடிக்கொள்ளும். அதிர்ஷ்டமில்லாத நான் கூடியிருந்த ஆண்பெண்களைப் பூர்வஜன்மத்தில் பிரித்திருக்கவேண்டும். அதனாலேதான் இந்த உமதுபிரிவு எனக்கு நேர்ந்தது. அரசரே! பதியைவிட்டுப் பிரிந்தபின் எவள் சற்று நேரமாவது ஜீவித்திருக்கிறாளோ அந்தப்பாவி நரகத்திலிருப்பவள்போலத் துக்கத்துடன் ஜீவிக்கிறாள். நான் முன்ஜன்மத்தில் சேர்ந்திருந்த ஸ்திரீபுருஷர்களைப் பிரித்திருக்கவேண்டும். அரசரே! பூர்வஜன்மங்களிற் செய்த தீவினைகளினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட அந்ததுயரம் இப்போது உமதுபிரிவினால் எனக்கு வந்து சேர்ந்தது. அரசரே! துயரம்மேலிட்ட நான் இதுமுதல் உம்மைப்பார்ப்பதையே பயனாகக்கருதித் தர்ப்பசயனத்தில் படுத்திரு

க்கப்போகிறேன். மனிதரிற் சிறந்தவரே! மனிதர்க்கரசே! துயர முற்று அழுது புலம்பிக்கொண்டிருக்கும் ஏழைக்குக் காட்சி கொடுத்துக் கட்டளையிடும்' என்றாள். இவ்வாறு, அவள் அந்தப் பிரேதத்தைத்தழுவிக்கொண்டு இடைவிடாமல் பலவகையாகப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையில் ஓர் அசரீரிவாக்கு, 'ஓ! பத்ரையே! நீ எழுந்துசெல். உனக்கு இப்போது ஒருவரம் கொடுப்பேன். அழகிய நகைமுகமுள்ளவளே! நானே உன்னிடத்தில் புத்ரர்களை உண்டாக்கப்போகிறேன். சிறந்தபெண்ணே! ருதுஸ்நானமான பின் உன்படுக்கையில் சதுர்த்தசிதினமும் அஷ்டமிதினமும் என்னுடன் சயனம் செய்வாய்' என்று சொல்லிற்று. அசரீரி வாக்கினால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்தப் பதிவ்ரதையான பத்ராதேவி புத்ரனைவிரும்பி அந்தக்காலங்களில் அசரீரிவாக்குச் சொன்னதைச் சொன்னபடியே செய்தாள். பரதரேறே! பரத குலத்தில் சிறந்தவரே! அந்த இறந்துபோன பர்த்தாவினால் அந்த ராஜஸ்திரீ ஸால்வதேசத்தரசர் மூவரையும் மத்ரதேசத்தரசர் நால்வரையும் புத்ரர்களாகப் பெற்றாள். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அவ்வாறே, தவம் போகம் இவற்றின் வன்மையுள்ளநீரும் உமது ஸங்கல்பத்தினாலேயே எனக்குப் புத்திரர்களை உண்டுபண்ணுவதற்கு ஸாமர்த்தியமுள்ளவர்' என்று குந்தி சொன்னாள்.

நூற்றிருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(உத்தாலகர் கதை.)

தர்மந்தெரிந்த பாண்டுமஹாராஜன், குந்தியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபின், அந்தக் குந்திதேவியைநோக்கி மறுபடியும் தர்மமுள்ளதும் உயர்ந்ததுமான அடியில்வரும் சொல்லைச் சொன்னான்: 'குந்தியே! அழகுள்ளவளே! நீ சொன்னபடிதான் இந்தக் காரியத்தை முன்னே வியுஷிதாச்வன் செய்தானும். அவனோ தேவதையைப்போன்றவனாக இருந்தான். ஆனாலும், தர்மந்தெரிந்த மஹாத்மாக்களாகிய ரிஷிகளாற்கண்டறியப்பட்ட இந்தப் பழமையாயுள்ள தர்மரஹஸ்யத்தை நான் சொல்லப் போகிறேன். நீ அறிந்துகொள். சிறந்த முகமும் அழகியபுன் சிரிப்புமுள்ளவளே! முற்காலத்தில் பெண்கள் கட்டில்லாதவர்களாகவும் விரும்பினபடி நடந்துகொண்டிருப்பவர்களாகவும் ஸ்வதந்திரர்களாகவும் இருந்தனர். அழகானவளே! பெண்ணரசியே!

அதுவே முற்காலத்திய தர்மமாயிருந்ததனல் அவர்கள் யௌவனத்தினல் தங்கள்புருஷர்களைமீறி விபசரித்தும் அவர்களுக்குப் பாபமுண்டாகவில்லை. அந்தப் பழையதர்மத்தைத்தான் திரியக்ஜாதியிற்பிறந்த பிராணிகள் காமக்குரோதங்கள் இல்லாமலே இன்னும் அனுஸரித்துவருகின்றன. இது ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கப்பட்டதர்மம். மஹரிஷிகளாலும் அஃது அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வாழைமரம்போன்ற துடைகளையுடையவளே! உத்தர குருதேசங்களில் இன்னமும் அந்தத்தர்மம் கொண்டாடப்படுகிறது. அது ஸ்திரீகளுக்கு நன்மையைச்செய்கிற சாஸ்வதமான தர்மம். அக்கினிக்கு விறகுகளும் சமுத்திரத்துக்கு நதிகளும் யமனுக்கு ஸர்வப்ராணிகளும் பெண்களுக்குப் புருஷர்களும் போதுவதில்லை. அதனலேதான் ஸ்திரீகளுக்கு ஒவ்வொரு புருஷன்மேலும் ஆசையிருக்கிறது. அழகிய புன்சிரிப்புள்ளவளே! சேரத்தகாதவரிடம் சேராமலிருப்பதென்பது பெண்களுக்கு ஒரு போதுமில்லை. சிலபெண்களுக்குப் புத்ரனுயிருந்தாலும் பௌத்ரனுயிருந்தாலும் ஸஹோதரனுயிருந்தாலும் ரஹஸ்யத்தில் புருஷனைக்கண்டபின் [1] (மனவேறுபாடு) உண்டாகின்றது. அழகியவளே! இது பெண்களுக்கு இயற்கையிலுண்டானது; காரணத்தினல் வந்ததன்று. அழகானசிரிப்புள்ளவளே! இந்த லோகத்தில் இந்த வியவஸ்தை சிலநாளாகத்தான் நிலைநிறுத்தப்பட்டது. அதை யார் எந்தக்காரணத்திற்காகச் செய்தார்களென்பதை விரிவாகச் சொல்லுகிறேன்; கேள். உத்தாலகரென்று பெயர்பெற்ற ஒரு மஹரிஷி இருந்தாரென்று நமக்குக் கேள்வி. அவருக்கு ஸ்வேதகேதுவென்று கியாதிபெற்ற புத்ரராகிய ஒரு ரிஷியிருந்தார். தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவளே! அந்த ஸ்வேதகேதுவினல் கோபத்தினல் தர்மத்தைப்பற்றி இந்த நியமம் செய்யப்பட்டது. அஃது எதற்காகவென்பதை இப்போது சொல்லுகிறேன்; கேள்.

தவத்திற்சிறந்தவராகிய ஸ்வேதகேதுவின்பிதா முதுவேனிற்காலத்தில் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலிருந்துகொண்டும் மழைக்காலத்தில் திறந்த வெளியிலிருந்துகொண்டும் பனிக்காலத்தில் ஜலத்தில் நின்றுகொண்டும் பாரியையுடன்கூட உக்கிரமான தவத்தைச்செய்துகொண்டிருந்தார். தவம்செய்பவரும் நியமத்தினல் த்யானத்திலிருப்பவருமாகிய உத்தாலகருக்கு அவர்புத்ரரான ஸ்வேதகேது பணிவிடைசெய்துகொண்டிருந்தார். மடிப்புக்களும் நரையும் நிரம்பின ஒரு பிராமணர் அவரிடம் வந்

1 மூலத்தில் வேறுமாதிரியாக இருக்கிறது.

தார். (பாரதரே!) அவரைக்கண்டமாத்திரத்தில் அம்முனிவர் அன்புகூர்ந்து நல்வரவு கேட்பதினாலும் பாத்யம் கொடுப்பதினாலும் இன்சொற்களினாலும் சாஸ்திரப்படி பூஜைசெய்தார். காட்டிலுள்ள கீரைகளாலும் கனிகள் கிழங்குகளாலும் காட்டிலுண்டாகிற மற்றவைகளாலும் பூஜித்தார். பசியினாலும், தாகத்தினாலும் உண்டான களைப்பினால் சோர்வுற்ற பிராமணர் அம்மஹரிஷியினால் பூஜிக்கப்பட்டுக் களைப்புத்தீர்ந்தபின் ரிஷியிடம்சென்று, 'உத்தாலக மஹரிஷியே! நீர் எனக்கு உண்மையைச் சொல்லும்; பொய்சொல்லாதேயும். பால்யனை இந்த ரிஷிகுமாரன் பார்ப்பதற்கு மிகப்பிரியமாயிருக்கிறான். இவனை உமதுபுத்திரனென்று நினைக்கிறேன். பாக்கியசாலியாயிருக்கிறீர். அதைச் சொல்லும்' என்று வினவினர். உத்தாலகர், 'சிறந்த பிரஜ்ஞையுள்ளவரே! எனதுமனைவி குசிகருடைய பெண்; எனக்கன்புள்ளவள்; எனக்கு ஒத்திருக்கும் பாரியை; எந்தக்காலமும் என்னைவிட்டுப் பிரியாதவள்; பதிவிரதைகளில் அருந்ததியைப்போன்றவள்; தவத்தினால் ஸ்தனங்கள் சுருங்கிப்போனவள். சிறந்ததவமுள்ள ஃவேதகேது எனக்கு இவளிடத்தில் பிறந்த புத்திரன். பிராமணரே! இவன் வேதவேதாந்தங்கள் தெரிந்தவன்; என்சொல் தவறாதவன்; உலகந்தெரிந்தவன்; எல்லாலோகங்களிலும் பெயர் பெற்றவன்; பொய்யாமொழியன்: தயையுள்ளவன்' என்று சொன்னார். பிராமணர், 'எனக்குப் புத்திரனில்லை; பாரியை வேண்டும். நான் வயதில் முதிர்ந்தவன். கண்பார்வை குறைந்தவன். பிதிர்க்களின் கடனிலிருந்து விடுபடாமலிருக்கிறேன். முன்னமேயே விவாஹஞ் செய்துகொள்ளாமற்போனேன். ஸந்ததிக்கு அரணியைப்போன்றவளும் சிறந்தகுலமும் ஒழுக்கமும் உள்ளவளுமாகிய உமது பாரியை கோத்திரத்தில் எனக்கு ஒத்தவளாயிருக்கிறாள். இவளை அழைத்துக்கொண்டுபோகிறேன். நீர் என்னை மன்னிக்கவேண்டும்' என்று சொல்லி, மான்குட்டியின் கண்களைப்போல் அலையுங்கண்களை உடையவளும் மரவுரியையும் கிருஷ்ணாஜினத்தையும் ஆடையாகவுடையவளும் தன் வேலையைச் செய்யவே சக்தியில்லாதவளும் அவரிடத்தில் விருப்பமில்லாதவளும் சிறந்தவளுமாகியஃவேதகேதுவின் தாயாரை, உடம்புதளர்ந்துதடியையே ஆதரவாகப் பிடித்தவரும் கண்ணொளியும் புத்தியும் குறைந்தவருமாகிய அந்தப்பிராமணர், ஃவேதகேதுவின் பிதாவின் கண்முன்னலேயே கையிற்பிடித்துக்கொண்டு, 'நாமிருவரும் செல்வோம்' என்றும் சொன்னார். அப்போது அந்த ரிஷிபுத்திரர் தாயாரை அவ்வாறு பலாத்காரமாகக் கொண்டுபோவதைக்கண்டு கோபங்

கொண்டார். தவத்தினால் ஜ்வலிக்கும் சக்தியோடுகூடிய ஸ்வேத கேது அதைப்பொறுக்கவில்லை. ஸ்வேதகேது, தம் தாயாரைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு, 'துஷ்டப்பிராமணரே! பதிவிரதை யான என் தாயாரை நீர் விட்டுவிடும். என் பிதா இயற்கையில் பொறுமையுள்ளவரும் பிரம்மஜ்ஞானிகளிற் சிறந்தவருமான பிரம்மரிஷி. சாபம்செய்யவும் அனுக்ரஹம் செய்யவும் சக்தியுள் ளவர்; சிறந்த தவமுள்ளவராயிருப்பதனால் பேசாமலிருக்கிறார். இவள் அவருடைய பத்தினி. இந்திரியங்களை ஜயித்தவள். மேலும், என்னுடைய தாயார். பிராமணரே! கற்புள்ளவளும் தவத்தாற் பெரியவளும் நல்லொழுக்கங்களே அணிகலங்களாகவுடையவளும் உமக்கே தாயைப்போன்றவளுமாகிய இவளைத் தவறுசெய்யாமல் விட்டுவிடும்' என்று சொன்னார். (ராஜரே!) இவ்வாறுசொல்லி, 'விடும்' என்று அடிக்கடிவேண்டுகிற ஸ்வேதகேதுவைநோக்கி, அந்தப் பிராமணர், கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டு, பின்வரும் தைரிய மில்லாதசொல்லைச் சொல்லத்தொடங்கினார். 'ஸ்வேதகேதுவே! வயது முதிர்ந்தவனும் கண்ணொளி குறைந்தவனுமான நான் புத் திரஸந்தானத்தில்விருப்பமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். கசியபகோத் திரத்தவனே! நீ புத்ரனாகப் பிறந்ததனால் உன்பிதா பிதிர்க்களின் கடனிலிருந்து விடப்பட்டவரானார். நான் கடனிலிருந்து விடப்ப டாதவனாக இருக்கிறேன்; வயது முதிர்ந்தவன்; விஷயங்களில் விருப்பமில்லாதவன். எனக்கு யௌவனம்வந்த பெண்ணை எவன் கன்னிகாதானம் செய்வன்? சிறந்த தபஸுள்ளவனே! நீ இவளை ஸந்ததிக்கு அரணியாகிய பத்நியாக எனக்குவிடு. ஒரு ஸந்தானத் தினால் திருப்தியடைந்து உன் தாயாரை உன்னிடம் ஒப்பித்துவிடு கிறேன்' என்றார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ஸ்வேதகேது வெட் கத்துடன் கோபத்தையடைந்தார். அவர் கோபித்ததைக்கண்டு அவருடைய பிதா ஸ்வேதகேதுவை நோக்கி, 'குழந்தாய்! நீ கோபிக்காதே. இது புராதனமான தர்மந்தான். பூமியில் எந்த வருணங்களிலும் ஸ்திரீகளுக்குக் கட்டு இல்லை. புத்ரனே! மனி தர்கள், பசுக்கள் இருப்பதுபோலவே தம்தம் வருணங்களிலிருக் கின்றனர். அவ்வாறிருந்தும் குடும்பங்களில் அவர்கள் தவறி நடக்கவில்லை. ருதுகாலம் வந்தபோது அவர்கள் புருஷனைவிடாம லிருந்தனர்' என்றார். பிறகு, ரிஷிபுத்திரராகிய ஸ்வேதகேது அந் தத்தர்மத்தை ஸஹிக்கவில்லை. மிகுந்த பாக்கியமுள்ளவளே! அப் போது அந்த ஸ்வேதகேது மனிதர்களுக்குமட்டும் ஆண் பெண்க ளுக்கு அடியில்வரும் நியமத்தைச்செய்தார்; மற்ற ஜந்துக்களில் செய்யவில்லை. அதுமுதல்தான், இந்த வரம்பு நின்றதென்று நாம்

கேட்டது. (அதாவது) 'இதுமுதல் பதியைவிட்டு விபசரிக்கும் பெண்ணுக்குக் கர்ப்பத்தைக்கொன்றதற்கு ஸமானமும் துன்பத்தைத் தருவதுமாகிய பெரியபாபம் உண்டாகும். [1] [புகழ்பெற்றவளே ! இன்னமும் உத்தரகுருதேசங்களில் காமக்குரோதங்களைவிட்டு அனுஸரிக்கின்றனர். புராணத்தில் கண்ட தர்மம் இது ; மஹரிஷிகளால் பூஜிக்கப்படுகிறது.] அவ்வாறே, பால்யமுதல் நியமந்தவறாத கற்புள்ளமனைவியைவிட்டு விபசரிக்கும் புருஷனுக்கும் பூமியில் இதேபாபம் உண்டாகும். புத்திர ஸந்தானத்திற்காகக் கணவனாலேயே கட்டளையிடப்பட்ட மனைவி அதை அவ்வாறு செய்யாளாயின் அவள் மிகப்பெரியபாபத்தை அடைவாள்' என்பது. பயமுள்ளவளே ! இவ்வகையான தர்மத்திற்குரிய நியமமானது உத்தாலகபுத்திரரான ஸ்வேதகேதுவினால் முன்னே பலமாக ஏற்படுத்தப்பட்டது. வாழைமரம்போன்ற துடைகளையுடையவளே ! ஸௌதாஸன் என்னும் ராஜாவினால் புத்திரோத்பத்திக்காக நியமிக்கப்பட்ட மதயந்தி என்பவள் வஸிஷ்டமஹரிஷியைச் சேர்ந்தாளென்று நமக்குக் கேள்வி. அந்த உத்தமஸ்திரீ அந்த வஸிஷ்டரால் அஸ்மகன் என்று பெயருள்ள புத்திரனை அடைந்தாள். அவளும் பர்த்தாவின் விருப்பத்தைச் செய்வதற்காகத்தான் இவ்வாறு செய்தாள். தாமரைக்கண்ணியே! அச்சப்படுகிறவளே! கௌரவர்களின்வம்சம் விருத்தியாவதற்காகக் கிருஷ்ணத்வைபாயனரால் நாங்கள் ஜனித்ததும் உனக்குத் தெரிந்ததுதான். குற்றமற்றவளே ! ஆதலால், இந்த நியாயங்களெல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து தர்மமுள்ள இந்த என்சொல்லை நீ செய்வதற்கு உரியவளாயிருக்கிறாய். ராஜபுத்திரியே ! பதிவ்ரதையே ! ஒவ்வொரு ருதுகாலங்களில்மட்டும் ஸ்திரீ கணவனைமீறி நடக்கக்கூடாதென்பதே தர்மமென்றும் மற்றக் காலங்கள் எல்லாவற்றிலும் பெண் தன் இஷ்டப்படி நடப்பதற்குரியவளென்றும் தர்மந்தெரிந்தவர்கள் அறிகின்றனர். ஸாதுஜனங்கள் இவ்வாறாகவே பழையகாலத்துத் தர்மமிருப்பதாக நிச்சயித்திருக்கின்றனர். ராஜபுத்திரியே ! தர்மமோ அதர்மமோ எதைப் பாரியைக்குப் பர்த்தா சொல்வனோ அதை அவள் செய்ய வேண்டுமென்று வேதந்தெரிந்தவர்கள் நிச்சயிக்கின்றனர். சிலாக்யமான அழகுள்ளவளே ! புத்திரனை விரும்புகிறவனும் தானாக ஸந்ததியை உண்டாக்குவதற்கு வகையற்றவனுமாகிய நான் புத்திரனைப்பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையுடன் சொல்வதை நீ செய்வது முக்கியம். அழகியவளே ! அழகியநிதம்பங்களையுடையவளே !

---

1 இது அதிகபாடம்.

சிவந்த நகங்களையுடைய விரல்களுள்ளதும் தாமரையிதழ்போன்றதுமாகிய இந்த அஞ்சலி உன்னை வேண்டிக்கொள்வதற்காகச் சிரமேல் எடுக்கப்பட்டது. அழகிய கூந்தலின் நுனிகளையுடையவளே! என் கட்டளையினால் தவத்திற்சிறந்த பிராமணனைக்கொண்டு குணங்கள் நிரம்பின புத்திரர்களை உண்டாக்கிக்கொள்வதற்கு உரியவளாகிறாய். பருத்த நிதம்பங்களையுடையவளே! நான் உன்னால் புத்திரவான்களுடைய லோகத்துக்குச் செல்லக்கடவேன்' என்று பாண்டுசொன்னான். கணவனுடைய விருப்பத்திலும் நன்மையிலும் எண்ணமுள்ள உத்தமஸ்திரீயான குந்தி இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட பிறகு, பகைவரின் பட்டணங்களை ஜயிப்பவனாகிய பாண்டுவுக்கு மறுமொழி சொல்லலானாள் :

'பரதவம்சத்திற் சிறந்தவரே! க்ஷத்திரியரேறே! பாரியையானவள் வேண்டிக்கொள்வதற்குரியவனாகிய கணவன், பாரியையை வேண்டிக்கொள்வதென்பது பெண்களுக்குப் பெரியபாவம். சிறந்தகைகளையுடையவரே! ஸந்தோஷகரமாக நான்சொல்லும் என்னுடைய சொல்லைக்கேளும். நான் சிறுபெண்ணாயிருக்கையில் என்பிதாவின் கிருஹத்தில் வரும் அதிதிகளைப் பூஜிப்பதற்கு நியமிக்கப்பட்டிருந்தேன். அங்கே கொடியவரும் கடுந்தவமுள்ளவரும் தர்மத்தில் யாருக்குந் தெரியாத நிச்சயமுள்ளவருமாகிய துர்வாஸஸ் என்று பெயர்பெற்ற பிராமணருக்குப் பணிவிடை செய்தேன். உக்கிரமானமனமுள்ள அவரை நான் எல்லாமுயற்சிகளையும் செய்து திருப்தியடைவித்தேன். சிறந்தமஹிமைபொருந்திய அவர் வசீகரண சக்தியோடு ஒருசிறந்த மந்திரத்தை எனக்கு வரமாகக்கொடுத்து என்னைப்பார்த்து, 'ராஜபுத்திரியே! நீ இந்த மந்திரத்தினால் எந்தத்தேவதையை ஆவாஹனம் செய்வாயோ அந்தத்தேவதை விருப்பமிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் உனக்கு வசப்படுவான். அந்தத் தேவதையின் அநுக்ரஹத்தினால் உனக்குப் புத்திரனுண்டாவான்' என்றுசொன்னார். பாரதரே! என் பிதாவின் கிருஹத்தில் அந்தப் பிராமணரால் நான் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறேன். பிராமணர்சொல் தவறாது. அதற்கு இது காலம் நேர்ந்திருக்கிறது. ராஜரே! உம் அநுமதியின்மேலே நான் தேவதையை வருவிப்பேன். மஹாராஜரே! பெரும்புகழ் பெற்ற அந்தரிஷி எந்தவித்தையை எனக்குக் கொடுத்தாரோ அந்த வித்தையினால் அழைக்கப்பட்டதேவதை தேவதைக்கொப்பான புத்திரனைக் கொடுப்பான். வீரரே! அந்தப் புத்திரன், சந்ததியில்லாமையினால் உமக்குண்டான வ்யஸனத்தை விலக்குவான்.

நூற்றிருபத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.
ஸ ம் ப வ ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மதேவதையினிடம் குந்திக்கு யுதிஷ்டிரர் பிறந்ததும், அதனல் துக்கித்த காந்தாரி வயிற்றிலிடித்துக்கொண்டு மாம்ஸபிண்டத்தைப் பெற்றதும், வியாஸரால்அப்பிண்டம் நூற்றேருகூறக்கப்பட்டுத் தனித்தனி குண்டங்களில் வைத்து ரக்ஷிக்கப்பட்டதும், குந்தியினிடத்தில் வாயுதேவதையின் அம்சத்தினல் பீமன் பிறந்ததும், ஒரு மாதத்தில் திருதராஷ்டிரனுக்குத் துரியோதனன் முதலிய நூறுபிள்ளைகளும் துச்சலை யென்னும் பெண்ணும் பிறந்ததும்.)

'எனக்குப் புத்திரன் வேண்டும்' என்ற புத்திரனைப்பற்றிய உமது விருப்பம் இவ்வாருக நிறைவேறலாம். அப்படியில்லாவிட்டால், குணங்கள் நிரம்பினவனும் எல்லாப்பிராணிகளின் நன்மையிலும் நோக்கமுள்ளவனுமாகிய ஒருபிராமணனுக்காவது அனுமதிகொடும். உமக்குச் சுகமுண்டாகக்கடவது. பதிதானே ஸ்திரீகளுக்குத் தேவதை. தர்மந்தெரிந்தவரே! சிறந்தகைகளையுடைய வீரரே! தேவதையையோ பிராமணனையோ யாரைப்பற்றி நீர் நியமிப்பீரோ அவரிடம் நீர் சொன்னபடி அந்தக் காரியத்தைச் செய்வேன். ஆனல், தேவதையினிடம் புத்திரனென்னும் பிரயோஜனம் உடனேவரும். பிராமணனிடத்தில் காலாந்தரத்தில் வரும். பரதஸ்ரேஷ்டரே! எப்போது எந்தத் தேவதையை வருவிக்கலாம்? இந்த இஷ்டகாரியத்தில் உமது ஆஜ்ஞையை எதிர்பார்ப்பவளென்று நீர் என்னை அறியும்' என்று குந்தி சொன்ஞள். பாண்டு, 'நான் கிருதார்த்தனனேன்; தெய்வாநுக்ரஹம் பெற்றவனனேன். நமது குலத்திற்கு நீ தாய். உனக்கு வரம் கொடுத்த அந்த மஹரிஷிக்கு நமஸ்காரம். தர்மந்தெரிந்தவளே! தர்மமின்றிப் பிரஜைகளைப் பரிபாலனம்செய்வது முடியாது. பெண்ணே! ஆதலால், உனக்குப் புத்ரலாபத்திற்காகவும் என் ஸந்ததிவிருத்திக்காகவும் எல்லாத்தேவர்களிலும் சிறந்த தர்மதேவதையை ஆவாஹனம்செய்' என்ருன். ஜனமேஜயமஹாராஜரே! பரதவம்சத்தாருகிய புகழ்பெற்ற பாண்டுவினல் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்றபோது, குந்தி தர்மதேவதையை ஆவாஹனம்செய்ய எண்ணங்கொண்டாள். பாண்டு, 'பெண்ணரசியே! நீ இப்போதே முறைப்படி ஆரம்பம்செய். குருவம்சத்தாருக்குத் தர்மிஷ்டனன புத்திரன் உண்டாவனென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. தர்மதேவதையினல் கொடுக்கப்படும் அந்தப் புத்திரனுடைய மனம் அதர்

மத்தை விரும்பாது. தர்மந்தெரிந்தவளே! தர்மத்தையே ஆதியும் அந்தமும் நடுவுமாகவுடைய ஸந்ததிதான் விரும்பப்படுவது. அஃது உலகங்களில் புகழையும் கௌரவத்தையும் விருத்திசெய்வது. அழகிய புன்னகையுள்ளவளே! ஆதலால், நீ நியமத்தோடும் அலங்காரமான ரூபத்தோடும் நல்ல ஆசாரத்தோடுங்கூடத் தர்மத்தை முன்னிட்டுத் தர்மதேவதையை நேராகவே பக்தியுடன் ஆராதனஞ்செய்' என்று சொன்னான். தனது பர்த்தாவாகிய அந்தப் பாண்டுவினால் அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த உத்தம ஸ்திரீயாகிய குந்தி, 'ஆகுக' என்று சொல்லிப் பர்த்தாவை நமஸ்கரித்து, விடைகொடுக்கப்பெற்றுப் பிறகு பிரதக்ஷிணம் செய்தாள். ஜனமேஜயரே! காந்தாரியின் கர்ப்பம் ஒருவருஷம் தரித்திருந்தபின், குந்தி தன் கர்ப்பத்திற்காகத் தவறாமல் பயன் கொடுக்கும் தர்மதேவதையை அழைத்தாள். அந்தக் குந்திதேவி சிரத்தையுடன் தர்மதேவதைக்குப் பூஜைக்குரிய திரவியங்களை அர்ப்பணம் செய்தாள். துர்வாஸரினால் முன்னே கொடுக்கப்பட்டிருந்த மந்திரத்தையும் முறைப்படி ஜபம்செய்தாள். தர்மத்தையே முக்கியமாக அறிந்து தர்மதேவதையை வசியம் செய்யத் தொடங்கினாள். பிறகு, எல்லாப்பிராணிகளாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட தர்மதேவதை குந்தியினால் நியமத்துடன் மந்திரபலத்தால் அழைக்கப்பட்டு உடனே குந்திதேவியினிடம் வந்தான். பகவானான தர்மதேவதை, சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற விமானத்திலேறிக்கொண்டு, பாண்டுவுக்கு ஸந்ததி கொடுப்பதற்காக, குந்தி ஜபஞ்செய்துகொண்டிருந்த இடத்தில் தோன்றினான். பிறகு, அவளைநோக்கிச் சிரித்து, 'குந்தி! உனக்கு நான் என்ன கொடுக்கவேண்டும்? சொல்' என்றான். தன்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு கேட்கும்போதும், அந்தக் குந்தி, 'எனக்குப் புத்திரனைக் கொடும்' என்பதைமட்டும் சொன்னாள். மிகுந்த கற்புள்ள குந்தி சதச்ருங்கமென்னும் உயர்ந்த மலையில் அனேக மிருகங்களுள்ள அந்த வனத்தில் பாண்டுவின் பிரயோஜனத்திற்காகத் தர்மதேவதையை அடைந்தாள். புகழ்பெற்றவளும் அழகிய நிதம்பங்களையுடையவளும் பதிவ்ரதையுமான குந்தி ருதுகாலம் வந்தபோது ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்தமாகிய வெள்ளைவஸ்திரம் தரித்துத் தர்மதேவதையுடன்கூடச் சயனத்தையடைந்தாள். அவள், யோகசக்தியினால் சரீரமெடுத்துக்கொண்ட தர்மதேவதையுடன் சேர்ந்து, சிறந்த கைகளை உடையவனும் மனிதர்கள் எல்லாரிலும் சிறந்தவனுமாகிய புத்திரனைப்பெற்றாள். குந்தி ஸூர்யன் துலாராசியிலிருக்கும்போது

நல்ல லக்ஷணங்களோடுகூடிய பூர்ணதிதியாகிய பஞ்சமியில் இந்திரனைத் தேவதையாகவுடைய கேட்டைநக்ஷத்திரம் சந்திரனோடு சேர்ந்திருக்கையில் அபிஜித் என்று சொல்லப்பட்ட எட்டாவது முகூர்த்தத்தில் நிறைந்தபுகழுள்ள சிறந்தபுத்திரனைப் பெற்றாள். அந்தப்புத்திரன் பிறந்தவுடனே, ஓர் அசரீரிவாக்கு, 'இவன் தர்மிஷ்டர்களுக்குள் சிறந்த புருஷஸ்ரேஷ்டனாக இருப்பான்; பராக்ரமமுள்ளவனும் ஸத்யவாக்குள்ளவனுமாகிய ராஜாவாகப் பூமியில் இருக்கப்போகிறான். பாண்டுவின் முதற்புதல்வனாகிய இவன் [1] யுதிஷ்டிரன் என்று க்யாதிபெற்று மூன்றுலோகங்களிலும் பெயர்போன சிறந்தராஜாவாகவும் புகழும் பிரதாபமும் ஒழுக்கமும் பொருந்தினவனாகவும் இருக்கப்போகிறான்' என்று சொல்லியது. காந்தாரிக்கு இரண்டாவதுவருஷம் வந்தபோது வயிறு பெரிதாயிற்று. அப்போது ஒன்றும் பிறக்கவில்லை. அதனால், அவளுக்குத் துயரம் உண்டாயிற்று. ஸுபலன்புத்ரியான காந்தாரி, குந்திக்குப் பாலஸூர்யனுக்கொப்பான தேஜஸுள்ள புத்திரன் பிறந்ததைக்கேட்டும் தன் வயிறு உறுதியாயிருப்பதைக் கண்டும் அதிகத் துயரமுற்றவளாகி, திருதராஷ்டிரனுக்குத் தெரியாமல், தானே மிக ஓங்கி வயிற்றை இடித்துக்கொண்டாள். அதிலிருந்து இருப்புக் குண்டுபோல் கெட்டியான ஒருமாம்ஸபிண்டம் வெளிப்பட்டது. வயிற்றில் இரண்டுவருஷங்களாக வளர்ந்த அந்தப் பிண்டத்தை அவள் எறிந்துவிட ஆரம்பித்தாள். பிறகு, வியாஸர் அதையறிந்துகொண்டு உடனே வந்துசேர்ந்தார். அந்த ரிஷிஸ்ரேஷ்டர் அந்த மாம்ஸபிண்டத்தைக் கண்டார். பிறகு, அவர், அந்தக் காந்தாரியைநோக்கி, 'நீ செய்யக்கருதின இந்தக் காரியம் என்ன?' என்றுகேட்டார். அவளும் தான் நினைத்ததை எல்லாம் அம்மஹரிஷிக்குச் சொல்லத் தொடங்கினாள்: 'குந்திக்கு ஸூர்யனுக்கு ஒப்பான ஒளியுள்ள மூத்தகுமாரன் பிறந்ததைக்கேட்டு மிகுந்ததுயரத்தினால் நான் இந்தவயிற்றை இடித்துக்கொண்டேன். முன்னே எனக்கு நீர் நூறுபுத்திரர்களைப்பெற வரம்கொடுத்தீரல்லவா? நூறுபுத்திரர்களுக்குப் பிரதியாக இந்த மாம்ஸஉருண்டை எனக்குப் பிறந்தது' என்றாள். வியாஸர், 'ஸுபலன்பெண்ணே! நான் சொன்னது ஸரிதான். அஃது ஒருபோதும் மாறாது. நான் விளையாட்டிலும் பொய்சொன்னதில்லை. மற்றப்போது கேட்பானேன்? நூறுகுடங்களைச் சீக்கிரத்தில் நெய்யினால் நிரப்பவேண்டும்; மிகவும் பத்திரமுள்ள இடங்களில் அவற்றை ரக்ஷணஞ்செய்யவேண்டும். இந்தப் பிண்டத்தைக்

[1] யுத்தத்தில் ஓடாமல் நிற்பவன்.

குளிர்ந்தஜலத்தினால் நனைக்கவும் வேண்டும்' என்று சொன்னார். நனைக்கப்பட்ட அந்த மாம்ஸபிண்டம் அப்போது நூறு பிரிவாக ஆயிற்று. ஜனமேஜயராஜரே! அந்த நிமிஷத்தில் கட்டைவிரற்கணு அளவுள்ள அதனதன் அங்கங்கள் பூர்ணமான நூற்றொருபிண்டங்கள் இருந்தன. ராஜரே! பிறகு, வியாஸமஹரிஷி, நூறுகுடங்களை அங்கே வருவித்து, முதிருங்காலம் வருகிறவரையில், மாம்ஸபிண்டத்திலிருந்து அந்தச் சிசுக்களையெல்லாம் அந்தக் குடங்களில் வரிசையாக வைத்தார். அதிக பத்திரமான இடங்களில் அவற்றை ரக்ஷிக்கும்படி செய்வித்தார். அவ்வாறாகவே, சிசுக்களைப் பாதுகாத்து வரும்படியாகவும், வ்யாஸர் கட்டளையிட்டார். வியாஸபகவான், காந்தாரியைப் பார்த்து, 'புண்ணியவதியே! மறுபடியும் இவ்வளவு காலமானபிறகு குடங்கள் வெடிக்கும்போது புத்திரர்கள் பிறந்ததாக அறி' என்றும், '(அப்போது) இந்தக்குடங்கள் திறக்கத்தக்கவை' என்றும் சொன்னார். சிறந்த ஞானமுள்ள வ்யாஸபகவான் அவ்வாறு ஏற்பாடு செய்து காந்தாரிக்கும் இந்தச்சொல்லைச் சொல்லிவிட்டு இமயமலைக்குத் தவஞ்செய்யச் சென்றார். ஒவ்வொருதினம் பிந்தினவர்களாக அந்தக் குமாரர்கள் குடங்களிலிருந்து பிறந்தார்கள். அந்த முறையாலேதான் அவர்கள் ஜ்யேஷ்டகனிஷ்டர்களானது. பிறப்பினாலும் உருவத்தினாலும் குந்தியின்புத்ரன் பெரியவனாக இருந்தான். தர்மிஷ்டனான புத்ரனைப்பார்த்து, பாண்டு குந்தியினிடம், 'க்ஷத்ரியன் பலத்தினால் பெரியவனென்று சொல்லுகின்றனர்; நீ பலத்திற்சிறந்த புத்ரனை வேண்டு' என்று சொன்னான். ஜனமேஜயரே! பிறகு, பாண்டு, குந்தியினிடம் சென்று, 'நீ வாயுவை ஆவாஹனஞ்செய். அவன் மிகுந்தபலமுள்ள தேவதை. யாகங்களிற் சிறந்தது அஶ்வமேதம்; தேஜஸ்ஸுகளிற் சிறந்தவன் ஸூர்யன்; மனிதர்களிற் சிறந்தவன் பிராமணன்; தேவர்களிற் சிறந்தவன் வாயு. பெண்ணரசியே! தேவர்களிற் சிறந்தவனும் எல்லாப் பிராணிகளாலும் துதிக்கப்பட்டவனுமாயிருக்கிற வாயுவை நமக்குப் புத்திரனுக்காக நியமத்துடன் ஆவாஹனஞ்செய். அழகிய நிதம்பங்களையுடையவளே! அந்த வாயு நமக்கு எந்தக் குமாரனைத் தருவானோ; அவன் மனிதர்களுக்குள் மிகுந்த வன்மையும் பராக்கிரமமுமுள்ளவனாயிருப்பன். அரசர்கள் பலத்தினாலேதான் பெரியோர்களாகிறார்கள்' என்று அதிகமாக வற்புறுத்திச் சொன்னான். அவன் அவ்வாறு சொன்னபிறகு, இந்தக்குந்தி, அந்தத் துர்வாஸஸ் சொன்னவிதிப்படி, மறுபடியும் ருதுகாலத்தில் இரண்டாவது பூஜையோடு வாயுபகவானை அழைத்தாள்.

முன்னிருந்த நியமங்களோடேயேயிருந்து மந்திரக் கோவையை ஜபித்தாள். பிறகு, வாயுபகவான்வந்து, 'நான் என்னசெய்யவேண்டும்?' என்றுகேட்டான். பிறகு, குந்தி நாணமுற்று மிகுந்த பலமுள்ள புத்ரனை வேண்டினாள். வாயுபகவான், 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்றுசொல்லிஅவளைத்தழுவிக்கொண்டுதேவலோகம்சென்றான்.

அவளிடம் மிக்கசூரனும் (பிறர்) அச்சப்படத்தக்க பராக்ரமமுடையவனுமாகிய [1] பீமன் பிறந்தான். பாரதரே! மிகுந்த பலமுள்ள அவன் பிறந்ததைப்பற்றியும் அசரீரிவாக்கு, 'இவன் பலசாலிகள் எல்லாரிலும் சிறந்தவனாகப் பிறந்திருக்கிறான்' என்று சொல்லியது. அந்தக்குமாரன் பிறந்தவுடன் எல்லாத்தேசத்தரசர்களும் மூத்திரம்விட்டுக்கொண்டனர். எல்லாரும் துயரத்தையும் அடைந்தனர். வாகனங்கள் சிதறின. கண்ணீர்த்துளிகள் விழுந்தன. மிகுதியாக விருத்தியான காற்று எப்படியோ அப்படியே பயப்படத்தக்க பராக்ரமமுள்ளவனும் புஷ்டியான அங்கமுள்ளவனுமாகிய பீமனும் பூமியை அசையச்செய்வதில் ஸமர்த்தனாயிருந்தான் [2] வ்ருகோதரன் பிறந்த மாத்திரத்தில் மற்றோர் அதிக ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. அதாவது, அவன் தாயாரிடுப்பிலிருந்து விழுந்து தன் அங்கம்பட்டதினால் கருங்கல்லைப் பொடியாகச்செய்தான். யதுபுத்திரியாகிய குந்தியோ, பத்தாவதுநாள் புத்திரனுடன்கூட மிக்க அழகான தடாகத்தில்போய் ஸ்நானஞ் செய்து பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டு, தேவதாபூஜை செய்வதற்காக ஆஸ்ரமத்திலிருந்து புறப்பட்டாள். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அப்போது அவள் மலையினோரமாகப் போகையில் ஒரு பெரும்புலி அவளைக் கொல்லஎண்ணங்கொண்டு மலையின் குகையிலிருந்து புறப்பட்டது. தேவதைக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ள பாண்டு, உயர்ந்தவில்லை வளைத்து மூன்று பாணங்களினால், ஓடிவரும் அந்தப் புலியைப் பிளந்தான். பேரிரைச்சலினால் அம்மலைக்குகையை நிரப்புகின்ற அந்தப் புலியைக்கண்டு பயத்தினால் குந்தி மலைமேலேற ஆரம்பித்தாள். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அப்போது, அவள் பயந்ததனால் அவள் இடுப்பிலிருந்த குழந்தை விழுந்தது. அவள் பர்வதத்தின் மேலிருக்கையில் குழந்தைகீழேவிழுந்தது. அந்தச்சிசு இந்திரனால் விடப்பட்ட வஜ்ராயுதம்போலக் கல்லைத்தூளாக்கிற்று. பிறகு, பாண்டு, புத்ரனிடமுள்ள நேசத்தினால் மலையின் சரிவுக்கு ஓடினான். விழுந்த அந்தக் குழந்தையின் அங்கம்பட்டு அந்தப் பாறை நூறுசுக்காகப் பொடிக்கப்பட்டிருந்தது. பொடியாகச் செய்யப்பட்ட சிலையைக்கண்டு பாண்டு மிக்க வியப்படைந்தான்.

---

1 எல்லாரும் பயப்படத்தக்கவன். 2 பீமன்.

புலிக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ள பாண்டு, பீமன் பிறந்தபோது மலைமேலிருந்து பெருங்கத்தல்கத்தின ஒருபுலியைக்கண்டான். கௌரவபுத்ரனாகிய பாண்டு தன்மனைவியைக் காப்பதற்காகவும் மைந்தனைக்காப்பதற்காகவும் எப்போதும் கையில் அம்பும் வில்லுமாக இருந்தான். ஸிம்மத்தில் குருவும் துலாத்தில் ஸூர்யனும் மகநக்ஷத்திரத்தில் சந்திரனும் சேர்ந்தபோது, சுபமான திரயோதசி திதியில் பிதிர்க்களின் முகூர்த்தத்தில் அந்தக்குந்தி உறுதியான பராக்கிரமமுள்ள பீமனைப் பெற்றாள். பரதஸ்ரேஷ்டரே! ராஜரே! [1] எந்தப்பகலில் பயப்படத்தக்க பராக்ரமமுள்ள பீமன் பிறந்தானோ அதன் முந்தியராத்திரியில் துரியோதனன் பிறந்தான். ராஜரே! அந்தத்திருதராஷ்டிரபுத்திரன் பிறந்த உடனேயே கழுதைகத்துவதுபோல அழுதான்; இரையவும் இரைந்தான். கழுதைகளும் கழுகுகளும் காக்கைகளும் மாம்ஸம் தின்னும் குரூரமான மிருகபக்ஷிகளும் அமங்களமான சப்தத்தோடுகூடிய நரிகளும் அவனுக்கு எதிராகக் கத்தின. அப்போது பெருங்காற்று அடித்தது. திசைகளில் தீப்பற்றிக்கொண்டது. ராஜரே! பிறகு, திருதராஷ்டிரராஜன் பயமுற்று அநேகப் பிராம்மணர்களையும் பீஷ்மரையும் விதுரரையும் மற்றும் வேண்டியவர்களையும் குருவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர் அனைவரையும் வரவழைத்து அடியில்வரும் சொல்லைச்சொன்னான்: 'யுதிஷ்டிரன் நமது குலத்தை விருத்திசெய்யும் மூத்தராஜகுமாரன். அவன் குணங்களினால் ராஜ்யத்துக்கு யோக்கியனாயிருக்கிறான். அவன்விஷயத்தில் நாம் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. இவன் அவனுக்குப் பிறகு ராஜாவாவனா? இது விஷயத்தில் எது நிச்சயமாக நேரிடுமோ அதை ஸரியாக எனக்குச் சொல்லுங்கள். இவன் பிறந்தபோது உண்டான சகுனங்கள் இங்கே பெரிய அமங்களத்தைத் தெரிவிக்கின்றன. உடனே பயம் எனக்கு உட்புகுந்தது. விதுரனே! அதனால் சொல்லுகிறேன்' என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயரே! இந்தத் திருதராஷ்டிரன்சொல் முடிந்தபோது, எல்லாத் திசைகளிலும் ஹிம்ஸிக்கிற கொடியபிராணிகளும் அமங்களமான த்வனியுள்ள நரிகளும் கத்தின. ராஜரே! அந்த நிமித்தங்களெல்லாம் பயங்கரமாக இருப்பதைக் கண்டு அந்தப் பிராமணர்களும் சிறந்த புத்தியுள்ள விதுரரும் சொல்லலாயினர்:

'த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜரே! புருஷஸ்ரேஷ்டரே! உமக்கு ஜ்யேஷ்டபுத்ரன் பிறந்தபோது இந்தப் பயங்கரமான நிமித்தங்கள் உண்டாயிருப்பதனால் இந்த உமது புத்திரன் நிச்சயமாகக் குலத்

---

1 'எந்தத் தினத்தில் பீமன் பிறந்தானோ அதேதினத்தில் துரியோதனனும் பிறந்தான்' என்பது வேறுபாடம்.

துக்கு க்ஷயத்தைச் செய்பவனாக இருப்பான். புத்திரனை விடுவதனாலேதான் அதற்குப் பரிகாரம். புத்திரனைக் காப்பாற்றுவதில் பெருந்தீங்குவரும். இந்தத் துரியோதனராஜன் தேன்போலச் சிவந்த கண்களோடிருக்கிறான். இவன் குலத்துக்குமாத்திரமேயல்ல; க்ஷத்திரியர்களுக்கே நாசத்தைச்செய்வான். ராஜரே! உமக்கு ஒன்றுகுறைய நூறுபுத்திரர்களிருந்தாலும் இருக்கட்டும். பாரதரே! குலத்துக்குச் சௌக்கியத்தை விரும்பினீரானால் இவனொருவனை விட்டுவிடும். ஒருவனால் குலத்துக்கும் உலகத்துக்கும் க்ஷேமத்தைச்செய்யும். ஒருகுலத்திற்காக ஒருவனை விடவேண்டும்; ஒரு கிராமத்திற்காக ஒரு குலத்தை விடவேண்டும்; ஒரு தேசத்திற்காக ஒரு கிராமத்தை விடவேண்டும்; தனக்காகப் பூமியையே விடவேண்டும்' என்றனர். விதுரராலும் அந்தப் பிராமணோத்தமர்களனைவராலும் அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ராஜா புத்ரஸ்நேஹம்கொண்டு அவ்வாறு செய்யவில்லை. ராஜரே! நூறுதினங்களில் நூறுபுத்திரர்கள் த்ருதராஷ்டிரனுக்குப் பிறந்தனர். நூற்றுக்குமேல் ஒருபெண்ணும் பிறந்தாள். வயிறுபெருத்துக் காந்தாரி கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், கன்னிகையான ஒரு வைசியப்பெண் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சுச்ரூஷை செய்துகொண்டிருந்தாள். திருதராஷ்டிர மஹாராஜன் தற்செயலாக அவளுடன் சேர்ந்தான். ராஜரே! அந்தவருஷத்தில், திருதராஷ்டிரனுக்குப் பெரும்புகழுள்ளவனும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும் [1] கரணனுமாகிய யுயுத்ஸுவென்பவன் அந்த வைஶ்யப்பெண்ணினிடம் பிறந்தான். இவ்வாறு சிறந்த புத்தியுள்ள திருதராஷ்டிரனுக்கு மஹாரதர்களும் வீரர்களுமாகிய நூறுபுத்திரர்களும் நூற்றுக்குமேல் ஒரு பெண்ணும் மிகுந்த ஒளியுள்ளவனும் சிறந்த பராக்கிரமமுள்ளவனும் வைசியப்பெண்ணின் மகனுமான யுயுத்ஸுவும் பிறந்தனர்'' என்று வைசம்பாயனர் சொன்னார்.

நூற்றுமுப்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துச்சலையின் வரலாறு)

ஜனமேஜயர், "வியாஸமஹரிஷியின் அனுக்கிரஹத்தினால் திருதராஷ்டிரனுக்கு நூறுபுத்திரர் உண்டானது ஆதிதொடங்கி

---

[1] கரணனென்பது, வைசியனுக்குச் சூத்திரப்பெண்ணினிடம் பிறந்தவனுக்குப் பெயரென்று நிகண்டு கூறுகின்றது. உயர்ந்தஜாதிப் புருஷனுக்குத் தாழ்ந்தஜாதிப் பெண்ணினிடம் பிறந்தவனென்கிற ஒப்புமை பற்றி இவனையும் 'கரணன்' என்று கூறியிருக்கவேண்டும்.

உம்மாற்சொல்லப்பட்டது. கன்னிகையோ சொல்லப்படவில்லை. வைசியப்பெண்ணினுடைய புத்ரன் யுயுத்ஸு என்றும் நூற்றோராமவள் பெண்ணொருத்தியுண்டென்றும் சொன்னீர். குற்றமற்றவரே! அளவற்ற மஹிமையுள்ள அந்த வியாஸமஹரிஷியினால் காந்தாரிக்கு நூறுபுத்ரர்கள் தாம் சொல்லப்பட்டனர். பகவானே! அந்த வ்யாஸமஹரிஷியினால் மாம்ஸபிண்டம் நூறுபாகங்களாகச் செய்யப்பட்டிருந்தால் இப்போது கன்னிகையைப்பற்றி நீர் எனக்குச்சொல்வது எவ்வாறு? காந்தாரி, பிறகு, எவ்வகையிலும் பிரஸவிக்காமலிருந்தால் துச்சலையென்னும் கன்னிகை பிறந்தது எப்படி? பிரம்மரிஷியே! இதுவிஷயத்தில் நடந்ததுநடந்தபடி எனக்குச் சொல்லும். எனக்கு இதில் விருப்பம் மிகுதியாக இருக்கிறது" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"பாண்டவவம்ச புத்ரரே! நீர் இந்தக் கேள்வி ஸரியாகக் கேட்டீர். நான் உமக்குச் சொல்லுகிறேன். சிறந்த தவமுள்ள வியாஸபகவான், தாமே அந்த மாம்ஸபிண்டத்தைக் குளிர்ந்த ஜலத்தினால் நனைத்து, பாகம்பாகமாகப் பிரித்தார். ராஜரே! எந்த எந்தப் பாகம் எவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டதோ அந்த அந்தப் பாகத்தை அவ்வாறாகவே தாதியைக்கொண்டு நெய் நிரப்பின குடங்களில் ஒவ்வொன்றாகப் போடுவித்தார். இந்தச்சமயத்தில், கற்புள்ளவளும் உறுதியான நியமமுள்ளவளும் புகழ்பெற்றவளும் உத்தமஸ்திரீயுமான காந்தாரிதேவி பெண்ணினிடத்துண்டான ஆசைமிகுதியை நினைத்து ரிஷியினிடத்துள்ள கௌரவத்தினால் அந்த ரிஷியை நோக்கி ஒன்றும்பேசாமல் மனத்தில்மட்டும், 'எனக்கு இந்த நூறுபுத்திரர்கள் உண்டாகப்போகிறார்கள். சந்தேகமில்லை. ரிஷிசொல்வது மாறாது. எனக்கு ஒருபெண் பிறப்பாளானால் அதுதான் மிகுந்த ஸந்தோஷம். எல்லாருக்கும் இளையவளாகிய நூற்றோராவது பெண்குழந்தை பிறக்கவேண்டும். அதனால், இந்த என்கணவர் தௌஹித்திரனால் வரத்தக்க லோகங்களுக்கு உரியவராவர். ஸ்திரீகளுக்கு மருமகனால் உண்டாகும் ஸந்தோஷம் அதிகமாயிருக்கும். நூற்றுக்கு மேற்பட்டு எனக்கும் ஒருபெண் பிறப்பாளாயின் புத்ரர்களாலும் தௌஹித்ரர்களாலும் சூழப்பட்டுக் கிருதார்த்தையாவேன். நான் தவம்செய்ததும் தானம்செய்ததும் ஹோமம்செய்ததும் பெரியோர்களை ஆராதித்ததும் நிஜமாயிருக்குமாயின், அதனால் எனக்குப் பெண் உண்டாகவேண்டும்' என்று நினைத்தாள். அதேகாலத்தில், பகவானும் ரிஷிஸ்ரேஷ்டருமாயிருக்கிற கிருஷ்ணத்வைபாயனர், அந்தப் பிண்டத்தைத் தாமே வகுத்தார். குடங்கள் எண்

ணப்படும்போது அந்தமஹாத்மாவினால் நூறுகுடங்கள் நிரப்பப் பட்டபின் அவருடைய இடக்கரத்தில் மற்றொருதுண்டு மிகுந் திருந்தது. நூறுபாகங்கள் நிறைந்துபோனதைக் கணக்கிட்ட பிறகு, வ்யாஸர், காந்தாரியைப்பார்த்து, 'இந்த நூறுபுத்திரர்கள் நிறைந்தனர். நான்சொன்னவாக்குப் பொய்யாகவில்லை. தெய் வச்செயலாக நூற்றுக்குமேல் ஒருபாகம் மிஞ்சியிருக்கிறது. இது நீ விரும்பினபடி பாக்கியசாலியான பெண்ணாகப் பிறக்கப்போகி றது' என்றுசொன்னார். சிறந்ததவமுள்ள வியாஸமஹரிஷி மற் றொருநெய்க்குடத்தை வருவித்து, அந்தப்பெண்பாகத்தையும் போட்டார். (சில) காலங்கழித்து எல்லாருக்கும் இளையபெண் பிறந்தாள். பரதவம்சத்து ராஜரே! இதுதான் துச்சலையின் ஜனனம்; உமக்குச்சொன்னேன். அரசர்க்கரசரே! குற்றமற்ற வரே! உமக்கு இன்னும் நான் என்னசொல்லவேண்டும்? சொல் லும்" என்றார்.

நூற்றுமுப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனாதியர்களின் பெயரும் துச்சலையின் விவாஹமும்.)

ஜனமேஜயர், "அந்த த்ருதராஷ்டிர புத்திரர்களின் ஜ்யேஷ்டகனிஷ்ட முறையையும் தனித்தனியே பெயர்களையும் எனக்குத் தொடர்ச்சியாகச் சொல்லும்" என்றுகேட்க, வைசம் பாயனர் சொல்லலானார்.

(துரியோதனாதியர்களின் பெயர்வரிசை.)

"ராஜரே! [1] துரியோதனன், யுயுத்ஸு, துச்சாஸனன், துஸ்ஸஹன், துச்சலன், துர்முகன், விவிம்சதி, விகர்ணன், ஜல

1 இது கிருஷ்ணசாரியார் பதிப்பு கூஅ - வது அத்தியாயம், கூ௩ - வது சுலோகமுதல் க௦௫ - வது சுலோகம்வரையிலுள்ளபடி மாற்றியும், இரட்டித்து வந்த பெயர்களைவிட்டும், இந்த அத்தியாயத்திலுள்ள அதிகப் பெயர்களில் சிலவற்றைக்கூட்டியும் நூறாகக் கணக்கிடப்பட்டது. கூஅ - வது அத்தியாயத்துப்பாடமும் தக்ஷிணதேசபாடமும் அநேகமாக ஒத் திருத்தலால், அதன்படி பெயர்களின்வரிசை எடுத்துக்கொள்ளப்பட் டது. கூஅ - வது அத்தியாய பாடத்திலுள்ள கூஅ பெயர்களில் இரண்டு பெயர்கள் இரட்டித்துவந்திருத்தலால், அவைகளைநீக்கி, கிருஷ்ணசாரி யர் பதிப்புப்படி இந்த அத்தியாயத்திலுள்ள க௦௬ பெயர்களில் நான்கு பெயர்கள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

ஸந்தன், ஸுலோசனன், விந்தன், அநுவிந்தன், துர்த்தர்ஷன், ஸுபாஹு, துஷ்ப்ரதர்ஷணன், துர்மர்ஷணன், ப்ரமாதி, துஷ்கர்ணன், கர்ணன், சித்ரன், உபசித்ரன், சித்ராக்ஷன், சாருசித்ராங்கதன், துர்மதன், துஷ்ப்ரஹர்ஷன், விவித்ஸு, விகடன், ஸமன், ஊர்ணநாபன், பத்மநாபன், நந்தன், உபநந்தன், ஸேனாபதி, ஸுஷேணன், குண்டோதரன், மஹோதரன், சித்ரபாஹு, சித்ரவர்மா, ஸுவர்மா, துர்விரோசனன், அயோபாஹு, மஹாபாஹு, சித்ரசாபன், ஸுகுண்டலன், பீமவேகன், பீமபலன், பலாகி, பீமவிக்ரமன், உக்ராயுதன், பீமசரன், கனகாயு, த்ருடாயுதன், த்ருடவர்மா, த்ருடக்ஷத்ரன், ஸோமகீர்த்தி, அனூதரன், ஜராஸந்தன், த்ருடஸந்தன், ஸத்யஸந்தன், ஸஹஸ்ரவாக், உக்ரஸ்ரவஸ், உக்ரஸேனன், க்ஷேமமூர்த்தி, அபராஜிதன், பண்டிதகன், விசாலாக்ஷன், துராதனன், த்ருடஹஸ்தன், ஸுஹஸ்தன், வாதவேகன், ஸுவர்ச்சஸ், ஆதித்யகேது, பஹ்வாசி, நாகதத்தன், அநுயாயி, தண்டி, நிஷங்கி, கவசி, தண்டதாரன், தனுர்க்ரஹன், உக்கிரன், பீமரதன், வீரன், வீரபாஹு, அலோலுபன், அபயன், ரௌத்ரகர்மா, த்ருடரதன், அனாத்ருஷ்யன், குண்டபேதி, விராவி, தீர்க்கலோசனன், தீர்க்கபாஹு, தீர்க்கரோமன், வ்யூடோரு, கனகாங்கதன், குண்டஜன், சித்ரகன், ப்ரமதன், துஷ்பராஜயன். துச்சலை நூற்றொருவராமவள்.

ராஜரே! இவர்கள், நூறு புத்ரர்கள். நூற்றொருவராமவள் பெண். இவர்களின்பெயரைச்சொன்னவரிசைப்படி, பிறப்பின் கிரமத்தையும் அறிந்துகொள்ளும். எல்லாரும் அதிரதர்களான சூரர்கள்; எல்லாரும் யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்கள்; எல்லாரும் வேதந்தெரிந்தவர்கள்; எல்லாரும் எல்லா அஸ்திரங்களிலும் பண்டிதர்கள். ராஜரே! அவர்களுக்கு விவாகம்செய்யத்தக்க காலத்தில் திருதராஷ்டிரமஹாராஜா பரீக்ஷைசெய்து எல்லாருக்கும் தகுதியானபெண்களைச் சாஸ்திரப்படி கலியாணஞ்செய்வித்தான். ராஜரே! இவ்வாறு புத்ரர்கள் நூறுபேர்கள். யுயுத்ஸுவும் துச்சலை என்னும் பெண்ணும் நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்கள். இதை நடந்தபடி உமக்குச் சொன்னேன்.

பரதஸ்ரேஷ்டரே! த்ருதராஷ்டிர மஹாராஜன், துச்சலையையும், விவாஹத்துக்குரிய காலத்தில், சாஸ்திரப்படி ஜயத்ரதனுக்குக் கன்னிகாதானஞ்செய்தான்.

மேலே காட்டியபடி,
துர்யோதனன்முதலிய நூற்றுவரின் பெயராகராதி.

அபயன்.
அபராஜிதன்.
அயோபாஹு.
அலோலுபன்.
அனுத்ருஷ்யன்.
அனுயாயி.
அனுவிந்தன்.
அனூதரன்.
ஆதித்யகேது.
௧0 உக்ரச்வரஸ்.
உக்ரன்.
உக்ரஸேனன்.
உக்ராயுதன்.
உபசித்ரன்.
உபநந்தன்.
ஊர்ணநாபன்.
கர்ணன்.
கவசி.
கனகாங்கதன்.
௨0 கனகாயு.
குண்டபேதி.
குண்டஜன்.
குண்டோதரன்.
சாருசித்ராங்கதன்.
சித்ரகன்.
சித்ரசாபன்.
சித்ரபாஹு.
சித்ரவர்மா.
சித்ரன்.
௩0 சித்ராக்ஷன்.
திருடரதன்.
த்ருடவர்மா.
த்ருடஸந்தன்.
த்ருடஹஸ்தன்.

த்ருடக்ஷத்ரன்.
த்ருடாயுதன்.
தண்டதாரன்.
தண்டீ.
தனுர்க்ரஹன்.
௪0 தீர்க்கபாஹு.
தீர்க்கரோமன்.
தீர்க்கலோசனன்.
துச்சலன்.
துச்சாஸனன்.
துர்த்தர்ஷன்.
துர்மதன்.
துர்மர்ஷணன்.
துர்முகன்.
துர்யோதனன்.
௫0 துர்விரோசனன்.
துராதனன்.
துஷ்கர்ணன்.
துஷ்ப்ரதர்ஷணன்.
துஷ்ப்ரஹர்ஷன்.
துஷ்பராஜயன்.
துஸ்ஸஹன்.
நந்தன்.
நாகதத்தன்.
நிஷங்கி.
௬0 ப்ரமதன்.
ப்ரமாதி.
பண்டிதகன்.
பத்மநாபன்.
பலாகி.
பஹ்வாசி.
பீமசரன்.
பீமபலன்.
பீமரதன்.

பீமவிக்ரமன்.
௭0 பீமவேகன்.
மஹாபாஹு.
மஹோதரன்.
யுயுத்ஸு.
ரௌத்ரகர்மா.
வ்யூடோரு.
வாதவேகன்.
விகடன்.
விகர்ணன்.
விசாலாக்ஷன்.
௮0 விந்தன்.
விராவி.
விவித்ஸு.
விவிம்சதி.
வீரபாஹு.
வீரன்.
ஜராஸந்தன்.
ஜலஸந்தன்.
ஸத்யஸந்தன்.
ஸமன்.
௯0 ஸஹஸ்ரவாக்.
ஸுகுண்டலன்.
ஸுபாஹு.
ஸுலோசனன்.
ஸுவர்ச்சஸ்.
ஸுவர்மா.
ஸுஷேணன்.
ஸுஹஸ்தன்.
ஸேனாபதி.
ஸோமகீர்த்தி.
௧00 க்ஷேமமூர்த்தி.

கூஅ - வது அத்தியாயத்திலுள்ளபடி,
கூஅ பெயர்களின் அகராதி.

அப்யன்.
அபராஜிதன்.
அயோபாஹு.
அலோலுபன்.
அனுத்ருஷ்யன்.
அனுயாயி.
அனுவிந்தன்.
அனூதரன்.
ஆதித்யகேது.
கO உக்ரச்ரவஸ்.
உக்ரன்.
உக்ரஸேனன்.
உக்ராயுதன்.
உபசித்ரன்.
உபநந்தன்.
ஊர்ணநாபன்.
கர்ணன்.
கவசி.
கனகாங்கதன்.
உO கனகாயு.
குண்டபேதி.
குண்டஜன்.
குண்டோதரன்.
சாருசித்ராங்கதன்.
சித்ரகன்.
சித்ரசாபன்.
சித்ரபாஹு.
சித்ரவர்மா.
சித்ரன்.
ஙO சித்ராக்ஷன்.
த்ருடரதன்.
த்ருடவர்மா.
த்ருடஸந்தன்.
த்ருடஹஸ்தன்.
த்ருடக்ஷத்ரன்.
த்ருடாயுதன்.
தண்டதாரன்.
தண்டி.
தனுர்க்ரஹன்.
சO தீர்க்கபாஹு.
தீர்க்கலோசனன்.
துச்சலன்.
துச்சாஸனன்.
துர்த்தர்ஷன்.
துர்மதன்.
துர்மர்ஷணன்.
* துர்முகன்.
துர்முகன்.
துர்யோதனன்.
ருO துர்விரோசனன்.
துராதனன்.
துஷ்கர்ணன்.
துஷ்ப்ரதர்ஷணன்.
துஷ்ப்ரஹர்ஷன்.
துஸ்ஸஹன்.
நந்தன்.
நாகதத்தன்.
நிஷங்கி.
பண்டிதகன்.
கூO பத்மநாபன்.
பலாகி.
பஹ்வாசி.
பீமசரன்.
பீமபலன்.
பீமரதன்.
பீமவிக்ரமன்.
பீமவேகன்.
* மஹாபாஹு.
மஹாபாஹு.
எO மஹோதரன்.
யுயுத்ஸு.
ரௌத்ரகர்மா.
வ்யூடோரு.
வாதவேகன்.
விகடன்.
விகர்ணன்.
விசாலாக்ஷன்.
விந்தன்.
விராவி.
அO விவித்ஸு.
விவிம்சதி.
வீரபாஹு.
வீரன்.
ஜராஸந்தன்.
ஜலஸந்தன்.
ஸத்யஸந்தன்.
ஸமன்.
ஸஹஸ்ரவாக்.
ஸுகுண்டலன்.
கூO ஸுபாஹு.
ஸுலோசனன்.
ஸுவர்ச்சஸ்.
ஸுவர்மா.
ஸுஷேணன்.
ஸுஹஸ்தன்.
ஸேனாபதி.
ஸோமகீர்த்தி.
க்ஷேமமூர்த்தி.

இதிலும் அடுத்த அகராதியிலும், இந்த * அடையாளமுள்ள பெயர்கள் இரட்டித்து வந்துள்ளன.

கிருஷ்ணசாரியர் பதிப்புப்படி,

கநுக - வது அத்தியாயத்திலுள்ள க0கூ - பேர்களின் அகராதி.

அக்ரயாயி.
அபயன்.
அபராஜிதன்.
அயோபாஹு.
அலோலுபன்.
அனுத்ருஷ்யன்.
அனுவிந்தன்.
அனூதரன்.
ஆதித்யகேது.
க0 உக்ரச்ரவஸ்.
உக்ரன்.
உக்ரஸேனன்.
உக்ராயுதன்.
உபசித்ரன்.
உபநந்தகன்.
ஊர்ணநாபன்.
க்ரதனன்.
கர்ணன்.
கவசி.
உ0 கனகத்வஜன்.
குண்டசாயி.
குண்டாசி.
குண்டி.
குண்டதரன்.
குண்டதாரன்.
குண்டபேதி.
சராஸனன்.
சலன்.
சாருசித்ரன்.
௩0 *சித்ரகுண்டலன்.
சித்ரகுண்டலன்.
சித்ரபாணன்.
சித்ரவர்மா.
சித்ரன்.
சித்ராங்கன்.
சித்ராயுதன்.

சித்ராக்ஷன்.
த்ருடாச்ரயன்.
த்ருடவர்மா.
ச0 த்ருடஸந்தன்.
த்ருடஹஸ்தன்.
த்ருடக்ஷத்ரன்.
தனுர்த்தரன்.
தீர்க்கபாஹு.
தீர்க்கரோமன்.
துச்சலன்.
துச்சாஸனன்.
துர்த்தர்ஷன்.
துர்மதன்.
ரு0 துர்மர்ஷணன்.
துர்முகன்.
துர்யோதனன்.
துர்விகாஹன்.
துர்விமோசனன்.
துராதரன்.
துஷ்கர்ணன்.
துஷ்ப்ரதர்ஷணன்.
துஷ்பராஜயன்.
துஸ்ஸஹன்.
சு0 நந்தன்.
நாகதத்தன்.
நிஷங்கி.
ப்ரமதன்.
ப்ரமாதி.
ப்ருந்தாரகன்.
பலவர்த்தனன்.
பலாகி.
பஹ்வாசி.
பாசி.
எ0 பீமபலன்
பீமரதன்.
பீமவேகன்.

* மஹாபாஹு.
மஹாபாஹு.
மஹோதரன்.
யுயுத்ஸு.
ரௌத்ரகர்மா.
வ்யூடோரன்.
வாதவேகன்.
அ0 விகடானனன்.
விகர்ணன்.
விசாலாக்ஷன்.
விந்தன்.
விரஜன்.
விராவி.
விவித்ஸு.
விவிம்சதி.
வீரபாஹு.
வீரன்.
கூ0 ஜராஸந்தன்.
ஜலஸந்தன்.
ஸத்யஸந்தன்.
ஸத்வன்.
ஸதன்.
ஸமன்.
ஸஹன்.
ஸுநாபன்.
ஸுபாஹு.
ஸுலோசனன்.
க00 ஸுவர்ச்சஸ்.
ஸுவர்மா.
ஸுவாக்.
ஸுஷேணன்.
ஸுஹஸ்தன்.
ஸேனானி.
ஸோமகீர்த்தி.

கூஅ - வது அத்தியாயத்திலுள்ளனவும்,
கருக - வது அத்தியாயத்தில் இல்லாதனவுமான பெயர்கள்.

அனுயாயி.
கனகாங்கதன்.
கனகாயு.
குண்டஜன்.
குண்டோதரன்.
சாருசித்ராங்கதன்.
சித்ரகன்.
சித்ரசாபன்.
சித்ரபாஹு.
க0 த்ருடரதன்.
த்ருடாயுதன்.
தண்டதாரன்.
தண்டி.
தனுர்க்ரஹன்.
தீர்க்கலோசனன்.
துர்விரோசனன்.
துராதனன்.
துஷ்ப்ரஹர்ஷன்.
பண்டிதகன்.
உ0 பத்மநாபன்.
பீமசரன்.
பீமவிக்ரமன்.
வ்யூடோரு.
விகடன்.
ஸஹஸ்ரவாக்.
ஸுகுண்டலன்.
ஸேனாபதி.
க்ஷேமமூர்த்தி.

கருக - வது அத்தியாயத்திலுள்ளனவும்,
கூஅ - வது அத்தியாயத்தில் இல்லாதனவுமான பெயர்கள்.

அக்ரயாயி.
க்ரதனன்.
கனகத்வஜன்.
குண்டசாயி.
குண்டாசி.
குண்டி.
குண்டதரன்.
குண்டதாரன்.
சராஸனன்.
க0 சலன்.
சாருசித்ரன்.
சித்ரகுண்டலன்.
சித்ரபாணன்.
சித்ராங்கன்.
சித்ராயுதன்.
த்ருடாச்ரயன்.
தனுர்த்தரன்.
தீர்க்கரோமன்.
துர்விகாஹன்.
உ0 துர்விமோசனன்.
துராதரன்.
துஷ்பராஜயன்.
ப்ரமதன்.
ப்ரமாதி.
ப்ருந்தாரகன்.
பலவர்த்தனன்.
பாசி.
வ்யூடோரன்.
விகடானனன்.
ங0 விரஜன்.
ஸத்வன்.
ஸதன்.
ஸஹன்.
ஸுநாபன்.
ஸுவாக்.
ஸேனானி.

நூற்றுமுப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் ஜனனம்.)

பலவான்களிற்சிறந்த பீமஸேனன் பிறந்தபிறகு, பாண்டு, 'உலகத்துக்குள் மிகச்சிறந்தவனான மற்றொருபுத்ரன் எனக்கு எவ்வாறு உண்டாவான்' என்று சிந்தித்தான். பிறகு, பாண்டுமஹாராஜன், 'இந்த உலகம் தெய்வச்செயலையும் மனித முயற்சியையும்

ஆதாரமாகக்கொண்டிருக்கிறது. அவற்றுள், தெய்வச்செயல் காலத்திற்குரிய கருமம் செய்வதனால் கிடைக்கிறது. இந்திரன் ராஜாவென்றும் தேவர்களில் முதன்மையானவனென்றும் நாம் கேட்டிருக்கிறோம். அவன் அளவிடக்கூடாத சக்தியையும்[1] உத்ஸாஹத்தையும் உடையவன்; சிறந்த[2] பராக்ரமமுள்ளவன்; அளவற்ற மஹிமையுள்ளவன்; அவனைத்தவத்தினால் ஆராதித்து மிகுந்த சக்தியுள்ள புத்திரனை அடையப்போகிறேன். அவன் எனக்கு எந்தப்புத்திரனைக்கொடுப்பனோ அந்தப்புத்திரன் மிகச்சிறந்தவனாயிருப்பன். அவன், போரில் மனிதர்களையும் மனிதரல்லாத தேவாஸுரர் முதலியவரையும் கொல்வான். ஆதலால், சரீரத்தாலும் மனத்தாலும் வாக்காலும் பெருந்தவம் செய்வேன்' என்று மஹரிஷிகளுடன்கூட ஆலோசனைசெய்து, ஒருவருஷம்வரையில் உயர்ந்த நியமத்தைச் செய்யும்படி குந்திக்குக் கட்டளையிட்டான். அந்த வீரனாகியபாண்டு தானும் உக்ரமானதவத்தை மேற்கொண்டு சிறந்த தியானத்துடன் ஒற்றைக்காலால் நின்றுகொண்டிருந்தான். பாரதரே! தர்மாத்மாவான அந்தப்பாண்டு தேவர்களுக்கு ஈசுவரனாகிய அந்தஇந்திரனை ஆராதிக்கக்கருதி ஸூர்யனுடன் கூடவே (உதயம்முதல் அஸ்தமனம்வரையில்) தாபத்தைத் தாங்கியிருந்தான். வெகுகாலத்திற்குப்பின், இந்திரன், அவனிடம்வந்து, 'மூன்று லோகங்களிலும் பெயர்பெற்ற புத்திரனை உனக்குக் கொடுக்கப் போகிறேன். பிராமணர்களுக்கும் பசுக்களுக்கும் தன்நண்பர்களுக்கும் காரியங்களைச்சாதிப்பவனும், பகைவர்க்குத் துயரத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனும், சுற்றத்தாரெல்லாரையும் மகிழ்விப்பவனும் எதிரிகளெல்லாரையும் அழிப்பவனுமாகிய ஒருசிறந்தபுத்திரனை உனக்குக் கொடுக்கப்போகிறேன்' என்று சொன்னான்.

மஹாத்மாவான இந்திரனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தர்மாத்மாவான பாண்டுமஹாராஜன், இந்திரன்சொல்லை நினைத்துக்கொண்டு, குந்தியைநோக்கி, 'பாக்யவதியே! உனக்கு நல்லபலன் வரப்போகிறது. தேவக்கூட்டங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரனாகிய இந்திரன் அனுக்ரஹம்செய்து நீ விரும்பினபடியான புத்திரனை உனக்குத் தரக்கருதுகிறான். அழகான நிதம்பங்களையுடையவளே! மனிதர்க்கெட்டாத செய்கையுடையவனும் சிறந்த புகழுள்ளவனும் பகைவரையடக்குகிறவனும் நீதியுள்ளவனும் மஹாத்மாவும் சூரியனுக்கு நிகரான பிரதாபமுள்ளவனும் ஜயிக்கமுடியாதவனும் ஸத்கருமமுள்ளவனும் பார்ப்பதற்கு மிக்க ஆச்சரியமானவனும்

1 சோர்வில்லாமை. 2 மற்றவரையடக்குந்திறமை.

க்ஷத்ரிய சக்திகளுக்கெல்லாம் இருப்பிடமானவனுமாகிய புத்திரனைப் பெறக்கடவாய். தேவேந்திரனிடத்திலிருந்து அனுக்ரஹம் கிடைத்திருக்கிறது. அழகிய புன்சிரிப்புள்ளவளே! தேவேந்திரனை அழை' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லியதைக்கேட்டவுடனே, புகழ்பெற்ற குந்தியானவள் இந்திரனை அழைத்தாள். பிறகு, தேவேந்திரன்வந்து அர்ச்சுனனை உண்டுபண்ணினான். [1] பூர்வ பல்குனியும் [2] உத்தரபல்குனியுஞ் சேர்ந்தபகலில் [3] பால்குன மாஸத்திற் பிறந்ததனால், அவன் பால்குனன் அல்லது பல்குனன் என்று பெயர்பெற்றான். அந்தக்குமாரன் பிறந்தவுடன், பிரஸவ அறையிலிருக்கும் குந்தியைநோக்கி எல்லாப்பிராணிகளையும் மகிழ்விக்கும் ஓர் அசரீரிவாக்கு மிக்க கம்பீரமான ஒலியினால் ஆகாயத்தைச் சப்திக்கச்செய்துகொண்டு எல்லாப்பிராணிகளும் அந்த ஆஸ்ரமத்திலிருப்பவர்களும் கேட்கும்படி தூயநகையுள்ள குந்தியைக் கூப்பிட்டுப் பின்வரும்சொல்லைத் தெளிவாகச்சொல்லத் தொடங்கிற்று.

'குந்தியே! கார்த்தவீரியனுக்கு ஒப்பானவனும் சிவனுக்கு ஈடான பராக்ரமமுடையவனும் தேவேந்திரனைப்போல் ஜயிக்க முடியாதவனுமாகிய இந்தப்புத்திரன் உன்புகழைப் பரவச்செய்யப்போகிறான். அதிதியென்பவளுக்கு விஷ்ணு எவ்வாறு ஆனந்தத்தை அபிவிருத்திசெய்தாரோ, அவ்வாறே, விஷ்ணுவுக்கொப்பான அர்ச்சுனன் உனக்கு மகிழ்ச்சியை அபிவிருத்திசெய்வான். இவன் மத்ரதேசத்தவரையும் கௌரவர்களையும் ஸோமகர்களையும் சேதிதேசத்தவரையும் காசிதேசத்தவரையும் கருசதேசத்தவரையும் ஜயித்துக் கௌரவர்களின் ராஜ்யலக்ஷ்மியை வஹிக்கப்போகிறான். இவன் கைவன்மையினால், அக்கினிபகவான், காண்டவ வனத்தில் எல்லாப்பிராணிகளின் கொழுப்பினாலும் மிகுந்ததிருப்தியை அடையப்போகிறான். சிறந்த பலமுள்ள இந்தவீரன் தலைமையாகநின்று அரசர்களைஜயித்து ஸஹோதரர்களுடன் சேர்ந்து மூன்று அசுவமேதங்களை நடத்தப்போகிறான். குந்தியே! இவன் பரசுராமனுக்கு ஒப்பானவனாகவும், விஷ்ணுவுக்கு ஒப்பான பராக்ரமமுடையவனாகவும், வீரர்களிற் சிறந்தவனாகவும், மிகுந்த புகழ்பெற்றவனாகவும் இருக்கப்போகிறான். இவன் சிறந்த தேவதையான சங்கரரை யுத்தத்தில் ஸந்தோஷிக்கச் செய்யப்போகிறான். சந்தோஷமடைந்த அவரிடமிருந்து பாசுபதமென்னும் அஸ்திரத்தை அடையப்போகிறான். [4] நிவாதகவசர்களென்னும் அஸு-

1 பூரநக்ஷத்திரம். 2 உத்தரநக்ஷத்திரம். 3 பங்குனி.
4 பலமான கவசங்களையுடையவர்.

ரர்கள் தேவர்களுக்கு விரோதிகள். சிறந்தபுஜங்களுள்ள உன்புத்ரன் இந்திரன்கட்டளையினால் அவர்களை வதம்செய்யப்போகிறான். தேவலோகத்திலிருந்தே தேவர்களுக்குரிய அஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும் அடையப்போகிறான். இந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டன் அழிந்துபோன ராஜ்ய லக்ஷ்மியையும் கொண்டுவரப்போகிறான்' என்றது. குந்தி பிரஸவித்தபோது இந்த அதிக ஆச்சரியகரமான வாக்கைக் கேட்டாள். உரக்க உச்சரிக்கப்பட்ட அந்த அசரீரிவாக்கைக்கேட்டுச் சதஸ்ருங்கமலையில் வசிக்கும் ரிஷிகளுக்கும் தேவரிஷிகளுக்கும் இந்திராதி தேவர்களுக்கும் அதிக ஆனந்தமுண்டாயிற்று. ஆகாயத்தில் துந்துபிவாத்தியங்களின் பெருமுழக்கம் உண்டானது. பூமாரிகள் நிரம்பின. பேரொலி கிளம்பிற்று. தேவர்களின்கூட்டங்கள் சேர்ந்து அர்ச்சுனனைக் கொண்டாடின. கத்ருவின்புத்திரர்களாகிய நாகர்களும் வினதையின் புத்திரர்களாகிய கருடன் முதலியவர்களும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸூகளும் பரத்வாஜர், கஸ்யபர், கௌதமர், விஸ்வாமித்திரர், ஜமதக்னி, வஸிஷ்டர், ஸூர்யன் நாசமடைந்தபோது தாமே உதயமாகிப் பிரகாசித்துப் பெயர்பெற்ற அத்ரிபகவான் ஆகிய பிரஜா ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்களும் மஹான்களுமான ஸப்தரிஷிகளும் மரீசி, அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், புலஹர், க்ரது, தக்ஷர் ஆகிய இவர்களும் வந்தனர். கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸூகளும் தேவலோகத்துப் புஷ்பமாலைகளைத்தரித்து, தேவலோகத்து வஸ்திரங்களை உடுத்து, எல்லா அலங்காரங்களையும் அணிந்து, அர்ச்சுனனைப்பற்றிக் கானம் செய்தனர். அப்ஸரஸூகளின் கூட்டத்தார் நர்த்தனம்செய்தனர். அவ்வாறே, மஹரிஷிகளும் அங்கே சுற்றிலும் வேதமந்திரங்களை ஜபித்தனர். அழகுள்ள தும்புருவும் கந்தர்வர்களுடன் சேர்ந்து கானஞ்செய்தார். ராஜரே! பீமஸேனன், உக்ரஸேனன், ஊர்ணாயு, அனகன், கோபதி, த்ருதராஷ்டிரன், ஸூர்யவர்ச்சஸ், யுகபன், த்ருணபன், கார்ஷ்ணி, நந்தி, சித்ரரதன், சாலிசிரஸ், பர்ஜன்யன், கலி, நாரதர், ருத்வான், ப்ருஹத்வான், ப்ருஹகன், பெரியமனமுள்ள கராளன், பிரம்மசாரி, பஹூகுணன், ஸூவர்ணனென்று பெயர்பெற்றவன், விஸ்வாவஸூ, புமன்யு, ஸூசந்திரன், சரு, மிகவும் மதுரமாகப்பாடுதலிற் பெயர்பெற்ற ஹாஹா ஹூஹூ என்னும் இருவர் ஆகிய இந்தத் [1] தேவகந்தர்வர்களும் அங்கே சென்றனர். அவ்வாறே, மிகுந்த பாக்கியமுள்ளவர்களும் நீண்ட கண்களுடையவர்களுமாகிய அப்

1 தேவஜாதியில் ஸங்கீதம் பாடுவதைத் தொழிலாக உடையவர்; மனுஷ்ய கந்தர்வர் முதலிய வகுப்பும் உண்டு.

ஸரஸுகள் எல்லாப்பூஷணங்களையுமணிந்துகொண்டு உத்ஸாஹத்துடன் ஆடினர்; பாடினர். அநூசானை, அநவத்யை, குணமுக்யை, குணுவரை, அத்ரிகை, ஸோமை, மிஸ்ரகேசி, அலம்புஷை, மரீசி, சுசிகை, வித்யுத்பர்ணை, திலோத்தமை, அம்பிகை, லக்ஷணை, க்ஷேமை, தேவி, ரம்பை, மனோரமை, அஸிதை, ஸுபாஹு, ஸுப்ரியை, வபுஸ், புண்டரீகை, ஸுகந்தை, ஸுரஸை, பிரமாதினி, காம்யை, சாரத்வதி முதலியவர்கள் கூட்டங்கூட்டமாக அங்கே நர்த்தனம்செய்தனர். நீண்ட கண்களையுடையவர்களாகிய மேனகை, ஸஹஜன்யை, கர்ணிகை, புஞ்சிகஸ்தலை, ருதுஸ்தலை, க்ருதாசி, விஸ்வாசி, பூர்வசித்தி, உம்லோசை என்றும் ப்ரம்லோசையென்றும் பெயர்பெற்றவர்கள், ஊர்வசி ஆகிய பதினொரு அப்ஸரஸுகளும் பாடினர். வீரரே! அரசரே! தாதா, அர்யமா, மித்ரன், வருணன், அம்சன், பகன், இந்திரன், விவஸ்வான், பூஷா, பர்ஜன்யன், த்வஷ்டா, ஜன்மத்தில் கடைசியானவனும் குணத்தில் முதலானவனுமான விஷ்ணு ஆகிய ஸூர்யனுக்குரிய ப்ரகாசத்தினால் ஜ்வலிக்கின்ற இந்தப் பன்னிரண்டு ஸூர்யர்களும் ம்ருகவ்யாதன், ஸர்ப்பன், மிகுந்த புகழ்பெற்ற நிருருதி, அஜைகபாத், அஹிர்ப்புத்னியன், பினாகி, தஹனன், ஈஸ்வரன், கபாலி, ஸ்தாணு, பகவானாகிய பகன் ஆகிய பதினொரு ருத்திரர்களும் அங்கே வந்திருந்தனர் அசுவினிதேவர்களும் அஷ்டவஸுக்களும் மிகுந்த பலமுள்ள ஸப்த மருத்துக்களும் விசுவேதேவர்களும் ஸாத்யர்களும் அங்கே சுற்றிலும் நின்று கொண்டிருந்தனர். தவமுள்ளவர்களும் மிகுந்த கோபமுள்ளவர்களும் சிறந்த பலவான்களுமாகிய கர்க்கோடகன், வாஸுகியென்னும் நாகன், கச்சபன், குண்டன், தக்ஷன் என்னும் மஹாநாகன் ஆகிய இவர்களும் இன்னும் அநேகநாகர்களும் அங்கே வந்திருந்தனர். தார்க்ஷ்யன், அரிஷ்டநேமி, கருடன், அஸிதத்வஜன், அருணன், ஆருணி ஆகிய விநதையின் புத்ரர்களும் இருந்தனர். விமானங்களிலும் மலைச்சிகரங்களிலுமிருந்த அந்தத் தேவக்கூட்டங்களையெல்லாம் தவத்தில் ஸித்திபெற்ற மஹரிஷிகள்மட்டும் கண்டனர்; மற்ற ஜனங்கள் காணவில்லை. அந்தப் பெரிய புதுமையைக்கண்டு வியப்புற்ற ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்கள் அதன்பிறகு அர்ச்சுனனிடத்தில் விசேஷமான மரியாதையைச் செய்தனர்.

பாண்டு, மகிழ்ச்சியுள்ள மனத்துடன், தேவர் முதலானவர்களைப் பூஜித்தான். பாண்டுவினால் பூஜிக்கப்பட்டதேவர்கள், புருஷஸ்ரேஷ்டனானபாண்டுவைநோக்கி, 'தேவர்களின் அனுக்ரஹத்தினால் தர்மதேவதையே இந்த முதற்புத்திரனாகப் பிறந்திருக்கிறான். வாயுவே

பலசாலியும் பகைவரையழிப்பவனுமாகிய இந்தப்பீமனுகப் பிறந்திருக்கிறுன். இந்திரன் அனுக்ரஹஞ்செய்து தானே நேராக இந்த அர்ச்சுனனுகப் பிறந்திருக்கிறுன். நீ தேவர்களுக்குப் பிதாவாயிருப்பதனல், உனக்குமேலான புண்யபுருஷனில்லை. பிதிர்க்களின் கடனிலிருந்து விடுபட்டுப் புண்ணியத்தைக்கொண்டு ஸ்வர்க்கமடைவாய்' என்றனர். இவ்வாறு சொன்னபின், தேவர்களனைவரும் வந்தவாறே திரும்பிச்சென்றனர். மிகுந்த கீர்த்தியுள்ள பாண்டுவோவெனில், புத்திரன்மேலுள்ள ஆசையினல் அழகான பிள்ளையைவிரும்பித் திரும்பவும் குந்திக்குக் கட்டளையிட்டான். அவனுக்கு, குந்தி, 'இதற்குமேல் நான்காம்புத்திரனை எந்த ஆபத்திலும் விதிக்கவில்லை. இதற்குமேல் ஆசைப்படும்பெண் கற்பில்லாதவளாவாள். ஐந்தாம்புத்திரனை விரும்பினல் வேசைஆவாள். எல்லாந்தெரிந்தவரே! நீர் இந்தத் தர்மத்தை அறிந்திருந்தும் புத்திரனுக்காக வரைதப்பி என்னைப் பார்த்துப் புத்திதவறினது போலப் பேசுவதேன்?' என்று சொன்னுள்.

நூற்றுமுப்பத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நகுலஸஹதேவர்கள் ஜனனமும், பாண்டவர்களுக்கு நாமகரணமும், வஸுதேவர் அனுப்பின புரோஹிதர் பாண்டவர்களுக்கு உபநயனுதி ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்ததும், அவர்கள் சுக்ராராஜனிடத்தில் தனுர்வேதாப்பியாஸம் செய்ததும்.)

குந்தியின்புத்ரர்களும் த்ருதராஷ்டிரன்புத்ரர்களும் பிறந்த பின்னர், மாத்ரி, ரஹஸ்யத்தில் பாண்டுவினிடம், 'வீரரே! நீர் எனக்கு அனுகூலமில்லாமலிருப்பதிலும் எனக்குத் துன்பமில்லை. குற்றமற்றவரே! பெருமைக்குத் தகுதியுள்ள குந்திக்குத் தாழ்மையாக எப்போதும் நான் இருந்ததனுலும் எனக்கு வருத்தமில்லை. ராஜரே! குருவம்சத்தை விருத்திசெய்கிறவரே! அவ்வாறே, காந்தாரிக்கு நூறுபுத்ரர்கள் பிறந்ததைக்கேட்டும் எனக்கு அவ்வளவு துக்கம் உண்டாகவில்லை. நான் குந்திக்கு ஸமமாயிருக்கும்போது எனக்குமட்டும் புத்திரனில்லாமலிருப்பதுதான் எனக்குப் பெருந்துயரம். இப்போது குந்தியினிடத்திலாவது என் பர்த்தாவின் ஸந்ததி உண்டானது எனக்குச் சந்தோஷம். குந்திராஜன்பெண் எனக்கும் புத்ரஸந்தானத்தை உண்டுபண்ணுவாளாயின், எனக்கும் அவள் அனுக்ரஹம் செய்ததாகும்; உமக்கும்

நன்மையாகும். குந்தி எனக்கு மாற்றுளாயிருப்பதனுல் அவ ளிடத்தில் நான் சொல்வதற்கு எனக்கு மானமாயிருக்கிறது. உமக்கு என்னிடத்தில் தயவிருந்தால் நீரே அவளை ஆஜ்ஞாபிக்க வேண்டும்' என்று சொன்னுள். அதற்குப் பாண்டு, 'மாத்ரியே! என் உள்ளத்திலும் இந்தவிஷயம் எப்போதும் சுழன்றுகொண் டிருக்கிறது. உனக்கு விருப்பமிருப்பதும் இல்லாததும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதனுல் நான் உன்னிடம் வலியச் சொல்ல வில்லை. இந்த உன் எண்ணம் தெரிந்தபிறகு முயற்சிசெய்வேன். நான் சொன்னுல் அவசியம் என்சொல்லைக் குந்தி அங்கீகரிப்பா ளென்று நினைக்கிறேன்' என்று சொன்னுன். பிறகு, பாண்டு, குந்தியைநோக்கி ரஹஸ்யத்தில் பின்வருமாறு சொல்லலானுன்.

'குணவதியே! மாத்ரிக்கும் அனுக்ரஹம்செய். என் குலத் திற்கு ஸந்தானத்தையும் லோகத்திற்குப் பிரியத்தையும் செய். குணமுள்ளவளே! எனக்கும் மஹாத்மாக்களாகிய என் முன் னேர்களுக்கும் [1] பிண்டநாசமில்லாமைக்காகவும் என் விருப்பத் திற்காகவும் ஒரு மேலான சுபத்தைச்செய். உனது புகழுக்காக வுங்கூட மற்றவர்கள் செயற்கரிய காரியத்தை நீ செய்யக்கடவாய். இந்திரன் தேவராஜ்யத்தை அடைந்தபின் கீர்த்தியை விரும்பி அனேக யாகங்கள் செய்தான். பெண்ணரசியே! அவ்வாறே, மந் திரங்களையறிகின்ற பிராமணர்கள் மிகக் கடினமான தவத்தைச் செய்து புகழுக்காகப் பெரியோர்களிடம் படிந்திருக்கின்றனர். ராஜரிஷிகளும் தவத்தையே பொருளாகவுடைய பிராமணர்களும் எல்லாரும் கீர்த்திக்காகவே அளவற்ற செயற்கரிய கருமங்களைச் செய்திருக்கின்றனர். குற்றமற்றவளே! அவர்களைப்போன்றநீயும் இந்த மாத்ரியை ஓடத்தினுல் தாண்டுவிப்பதுபோலத் தாண்டுவிக் கக்கடவாய். அவளுக்குச் சந்ததியைக்கொடுப்பதனுல் சிறந்த கீர்த்தியைப் பெறுவாயாக' என்றுன். அதைக்கேட்டு, குந்தி, 'கௌரவபுத்திரரே! தர்மசாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட தர்மத் தைப்பற்றி நீர்சொல்வது ஸரிதான். ஆதலால், மாத்ரிக்கும் உபகாரத்தைச் செய்வேன்' என்று சொன்னுள். குந்தி, பாண்டு வுக்கு இவ்வாறு சொல்லி மாத்ரியைப் பார்த்து, 'நீ ஒருதரம் தேவதையைத் தியானிப்பாயாக. அதனுல், உனக்குத் தகுதி யான ஸந்ததி நிச்சயமாக உண்டாகும்' என்று சொன்னுள்.

---

1 'ஶ்ராத்தத்தில் பிதிர்பிண்டம் விட்டுப்போகாமைக்காகவும்' என் றும், 'சரீரசம்பந்தத்தொடர்ச்சி விட்டுப்போகாமைக்காகவும்' என்றும் கொள்ளலாம்.

பிறகு, சாஸ்திரோக்தமான அனுஷ்டானத்துடன் அந்த மந்திரம் உபதேசிக்கப்பட்டபின், அந்த ராஜபுத்ரியான மாத்ரி ஸ்நானஞ்செய்து சயனத்திற் படுத்தாள். பிறகு, மாத்ரி தான் தனிமையாகத் தன்புத்தியில் ஆராய்ந்து அஸ்வினி தேவர்களை மனத்தினால் நினைத்தாள். அவர்கள் இருவரும் வந்து பூமியில் அழகில் நிகரற்றவர்களாகிய நகுலன் ஸஹதேவன் என்னும் இரட்டைப்பிள்ளைகளை அவளிடம் உண்டுபண்ணினர். முன்போலவே அசரீரிவாக்கு அவ்விரட்டைப்பிள்ளைகளைப்பற்றியும், 'இவர்கள் அஸ்வினி தேவர்களுக்குமேல் தர்மமும் பக்தியும் ஒழுக்கமும் கல்வியும் பலமும் அழகும் குணங்களும் பொருந்தினவர்களாக இருக்கின்றனர். அழகென்னும் தனத்தினுடைய நிறைவினாலும் ஒளியினாலும் அதிகமாகப் பிரகாசிக்கின்றனர்' என்று சொல்லிற்று. ராஜரே! சதஸ்ருங்கமலையில் வசிக்கும் ரிஷிகள் [1] பக்தியோடும் சாஸ்திரோக்தகருமங்களோடும் [2] ஆசீர்வாதங்களோடுங் கூடப் பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு நாமகரணங்கள்செய்தனர். குந்தியின்புத்ரர்களில், ஜ்யேஷ்டனை [3] யுதிஷ்டிரனென்றும் நடுவாமவனைப் [4] பீமஸேனனென்றும் மூன்றாமவனை [5] அர்ச்சுனனென்றும் பெயரமைத்தனர். மாத்ரியின் புத்திரர்களில் முதலாமவனை [6] நகுலனென்றும் இரண்டாமவனை [7] ஸஹதேவனென்றும் அந்தப் பிராமணர்கள் மனமகிழ்ந்து சொன்னார்கள். அந்தக் கௌரவ வம்ச ஸ்ரேஷ்டர்களாகிய பாண்டுபுத்ரர்கள் ஒவ்வொரு வருஷத்திற்குப்பின் பிறந்தவராயினும் எல்லாரும் சிறந்த சுபாவமுள்ளவர்களும் மிகுந்த சக்தியுள்ளவர்களும் சிறந்த பலமும் பராக்ரமமும் உடையவர்களுமாக ஐந்து வருஷங்களானவர்கள்போல விளங்கினர். தேவர்களைப்போன்ற ரூபமுள்ளவர்களும் மிகுந்த பராக்கிரமசாலிகளுமாகிய அந்தப் புத்திரர்களைக் கண்டு பாண்டு மஹாராஜன் மிகுந்த உத்ஸாஹத்தையும் திருப்தியையும் அடைந்தான். அந்தப் புத்திரர்கள் சதஸ்ருங்கமலையில் வசிக்கும் ரிஷிகளனைவர்க்கும் அவர்கள் பத்தினிகளுக்கும் பிரியமாக

---

1 இவர்கள் தேவாம்சங்கள் என்கிற பக்தி.

2 எல்லாநன்மையும் உண்டாகவேண்டும் என்கிற பிரார்த்தனை.

3 யுத்தத்தில் புறங்காட்டி ஓடாமல் ஸ்திரமாய்நிற்பவன்.

4 எல்லாரும்பயப்படத்தக்க சேனையுடையவன்.

5 சுத்தன் = குற்றமில்லாதவன்.

6 ஸர்ப்பங்களுக்குக் கீரியைப்போல் பகைவர்களுக்குப் பயங்கரமானவன்.

7 தாயாரைப்பற்றிய வேற்றுமையின்றி, மற்ற ஸஹோதரர்களுடன் ஒத்திருப்பவன்.

இருந்தனர். பாண்டு திரும்பவும் மாத்ரிவிஷயமாகக் குந்திக்குக் கட்டளையிட்டான். அரசரே! ரஹஸ்யத்தில் கட்டளையிடப்பட்ட ஸாத்வியான குந்தி, பாண்டுவைப்பார்த்து, 'நான் உபதேசித்ததில் இவள் ஒருதடவையில் இரண்டு புத்ரர்களை அடைந்தாள். அதனால் நான் மோசம்செய்யப்பட்டேன். இவளிடம் தோற்பேன் என்று பயப்படுகிறேன். கெட்டபெண்களின் நடை இப்படிப்பட்டது. இரட்டையானதேவர்களையழைப்பதில் இரண்டு பலன்களிருப்பதை மூடையான நான் அறியாமற்போனேன். ஆதலால், கட்டளையிடவேண்டாம். இஃது எனக்கு நீர்கொடுத்த வரமாக இருக்கட்டும்' என்றாள். இவ்வாறு பாண்டுவுக்கு மிகுந்த பலமுள்ள ஐந்துபுத்திரர்கள் தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்டனர். புகழ்பெற்றவர்களும் கௌரவவம்சத்துக்கு மேன்மையைச் செய்கிறவர்களும் நல்ல லக்ஷணங்கள் நிரம்பினவர்களும் சந்திரனைப்போல் பார்ப்பதற்கு இனியவர்களும் ஸிம்மம்போல் கர்வமுள்ளவர்களும் சிறந்தவில்லாளிகளும் ஸிம்மம்போலப் பாய்ந்துநடப்பவர்களும் ஸிம்மத்தின் கழுத்துக்கொப்பான கழுத்துள்ளவர்களும் தேவர்களுக்கொப்பான பராக்கிரமமுள்ளவர்களுமாக அந்த ராஜகுமாரர்கள் வளர்ந்தார்கள். புண்ணியபூமியான அந்த இமயமலையைச் சார்ந்தகுன்றில் அவர்கள்வளர்ந்துகொண்டிருக்கும்போது, அங்கே சேர்ந்திருந்த மஹரிஷிகளுக்கு வியப்பையுண்டாக்கினர். சதஸ்ருங்கத்தில் வஸிக்கும் ரிஷிகள் பாண்டுபுத்திரர்களைப் பிறந்தமாத்திரத்திலெடுத்துக்கொண்டு தங்கள்பிள்ளைகளைப்போல நினைத்தனர். பிறகு, பாண்டு சாபத்தினால்பயந்து சதஸ்ருங்கம்போய் அங்கே தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் ரிஷிகளுடன்கூடவே தானும் ரிஷியாய்விட்டான். 'பாண்டுமஹாராஜன் இலைகளையும் கிழங்குகளையும் கனிகளையும் புஜித்துக்கொண்டும் தவம்செய்துகொண்டும் ஐம்புலன்களையும் கட்டித் தியானநிஷ்டையிலிருப்பவனானான்' என்று பேசுகிறவர்கள் பலர் பேசினதைக்கேட்டு வஸுதேவர் முதலான யாதவர்களனைவரும் வ்யஸனத்தினால் வருந்தினர். அந்த யாதவர்களனைவரும், தங்கள் பந்துக்களுடன்சேர்ந்து, 'பாண்டு அன்புடன்பேசுகிற ஸம்பாஷணைகளை நாம் எப்போது கேட்போம்?' என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது பாண்டுவுக்குப் புத்திரலாபம் நேர்ந்ததைக்கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்தனர். அவர்கள், ஒருவரோடொருவர் சேர்ந்து வஸுதேவரிடம், 'மிகுந்த பலசாலிகளாகிய பாண்டுபுத்திரர்கள் ஜாதகர்மம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களில்லாமல் போகத்தகாது. பாண்டுவின் விருப்பத்தையும் நன்மையையும்தேடுகிற நீர் உமது புரோகிதரை

அனுப்பும்' என்று அன்புடன் சொன்னார்கள். வஸுதேவர் ஆகட்டுமென்றுசொல்லித் தம் புரோகிதரை அனுப்பினார். பாரதரே! பாண்டுகுமாரர்களுக்குத் தகுதியான அனேகம் உயர்ந்த வஸ்துக்களையும், குந்திக்கும் மாத்ரிக்கும் வாய்ஸமாசாரத்துடன் வேலைக்காரிகளையும், வேலைக்காரர்களையும், அவர்களுக்குவேண்டியபதார்த்தங்களையும், பசுக்களையும், பொன்வெள்ளிகளையும் அனுப்பினார். அவையெல்லாவற்றையுங்கொண்டு அந்தப் புரோகிதர் சென்றார். கசியபகோத்திரத்தவரும் பிராமணஸ்ரேஷ்டருமான அந்த வந்தபுரோகிதரைப் பகைவரின்நகரங்களை ஜயிப்பவனாகிய பாண்டு கிரமப்படிபூஜித்தான். குந்தியும் மாத்ரியும் மிக மகிழ்ந்து வஸுதேவரைச் சிலாகித்தனர். பிறகு, பாண்டு தன் புத்திரர்களுக்கு எல்லாஸம்ஸ்காரங்களையும் செய்வித்தான். பாரதரே! கர்ப்பாதானம்முதலாகச் சௌளம், உபநயனம், உபாகர்மம் ஆகிய எல்லாஸம்ஸ்காரங்களையும் அந்தக்காசியபர் செய்தார். விருஷபம்போல்கண்களுடையவர்களும் புகழ்பெற்றவர்களுமாகிய குமாரர்களனைவரும் சௌளமும் உபநயனமுமானபிறகு, வேதாத்தியயனத்தில்கரைகண்டவரானார்கள். சர்யாதியின் ஜ்யேஷ்டகுமாரனும் பகைவரைவருத்துகிறவனுமான சுக்ரனென்னும் ஒருவன் இருந்தான். அவன் கடல்சூழ்ந்தபூமியை வில்லினால் ஜயித்தவன். சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும் மஹாத்மாவுமாகிய அந்தச்சுக்ரன் நூறு அஸ்வமேத மஹாயாகங்களைச்செய்து, தேவர்களனைவரையும் பிதிர்க்களையும் திருப்திசெய்வித்து, இலை கிழங்கு கனிகளைப்புசித்துக்கொண்டு, சதஸ்ருங்கமென்னும்மலையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். அவனால் சிறந்த ஆயுதங்களைக்கொடுத்தும் பயிற்சி செய்வித்தும் அபிவிருத்திசெய்யப்பெற்ற பாண்டவர்கள், அவனுடைய அன்பினால் வில்வித்தையில் கரைகண்டவராயினர். பீமஸேனன் கதாயுத்தத்தில் தேர்ந்தவனானன். யுதிஷ்டிரர் ஈட்டிச் சண்டையில் ஸமர்த்தரானார். பலவான்களிற்சிறந்தவர்களாகிய நகுலஸஹதேவர்கள் கத்திகேடகங்களில் தேர்ந்தவர்களானார்கள். பகைவரைத்துயரப்படுத்துகிற ஸவ்யஸாசியாகிய அர்ச்சுனன் தனுர்வேதத்தில் கரைகண்டவனானன். பிரபுவே! அர்ச்சுனன் சுக்ரனால் இவன் எனக்குச் சமானமானவனென்று சொல்லி விடைகொடுக்கப்பெற்றான். கொடுப்பவர்களிற் சிறந்தவனாகிய அந்த அரசன், அர்ச்சுனனுக்கு விடைகொடுத்துச் சக்தி ஆயுதத்தையும், கத்தியையும், அம்புகளையும், பனைமரஅளவுள்ளதும் மிகுந்த ஒளியுள்ளதுமாகிய வில்லையும், கழுகிறகுகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் மஹாஸர்ப்பங்களுக்கொப்பான பிரகாசமுள்ளவையுமான

விபாடம், க்ஷுரம், நாராசம் என்னும் பாணங்களையும் அவனுக்கு ஸந்தோஷத்துடன் கொடுத்தான். எல்லா ஆயுதங்களையுமடைந்து மகிழ்வுற்ற இந்திரபுத்திரனுன அர்ச்சுனன், அரசர்கள் அனைவரையும் தன்சக்திக்குப் போதாதவர்களாக நினைத்தான். இவ்வாறு ஒருவர்க்கொருவர் ஒருவருஷம் வித்தியாசமுள்ளவர்களும் சூரர்களுமான குந்திபுத்ரர்களும் மாத்ரிபுத்ரர்களும் ஒருவரையொருவர் ஒத்திருந்தனர். குருவம்சத்தை விருத்திசெய்பவராகிய இவ்வைவரும் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் நூறுபெயருமான எல்லாரும் நிறைந்தஜலத்தில் தாமரைப்புஷ்பங்கள் வளர்வதுபோல் கொஞ்சகாலத்திற்குள் வளர்ந்தனர்" என்றார்.

நூற்றுமுப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் ஆயுஸும், பாண்டுமரணமும், மாத்ரியின் அனுமரணமும், பாண்டுவின் தேகஸம்ஸ்காரமும்.)

ஜனமேஜயர், "தேவர்களால் கிடைத்த பாண்டுபுத்ரர்கள் எந்தவயதில் ஹஸ்தினாபுரம் சேர்ந்தனர்? அவர்களின் பூர்ணமான ஆயுள் எவ்வளவு?" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

"ஜனமேஜயரே! இப்போது பாண்டவர்களின் ஆயுளைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். அஸ்தினாபுரம் போனதுபோது, யுதிஷ்டிரருக்குப் பிராயம் பதினாறு; பீமஸேனனுக்குப் பதினைந்து; அர்ச்சுனனுக்குப் பதினான்கு; நகுலஸஹதேவர்களுக்குப் பதின்மூன்று. அந்த அஸ்தினாபுரத்தில் பதின்மூன்று வருஷகாலம் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களோடு வஸித்தனர். அரக்குமாளிகையிலிருந்து விடப்பட்டு ஆறுமாஸமிருந்தனர். அப்போது கடோத்கசன் பிறந்தான். ஏகசக்ராநகரியில் ஆறுமாஸமிருந்தனர். பாஞ்சாலராஜன் கிருஹத்தில் ஒருவருஷம் வஸித்தனர். பாரதரே! த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களுடன்கூட மறுபடியும் ஐந்துவருஷம் வாஸஞ்செய்து, பிறகு, இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் இருபத்துமூன்று வருஷம் வஸித்தனர். பிறகு, சூதாட்டத்தில் தோல்வியடைந்து பதின்மூன்றுவருஷம் இருந்தனர். ராஜரே! கிருஷ்ணனையே ஆதாரமாகவுடைய அம்மஹாத்மாக்களனைவரும் கடல்சூழ்ந்த பூமியை முப்பத்தாறுவருஷம் ஆண்டு, அதன்பின் ஆறுமாஸங்களுக்குப்பிறகு பரீக்ஷித்துக்கு ராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ்செய்து, தெய்வகதியையடைந்தனர். இவ்வாறு யுதிஷ்டிரருக்கு நூற்

றெட்டுவருஷம் ஆயுளிருந்தது. சிறந்த மஹிமையுள்ள கிருஷ்ண பகவான் அர்ச்சுனனுக்கு மூன்றுமாதம் பெரியவர். மஹாபல சாலியான பலராமர் கிருஷ்ணனுக்கு மூன்றுமாதம் பெரியவர். அப்போது, மிகுந்த பராக்ரமசாலியான பாண்டு, சதஸ்ருங்கமலை யில்காஸ்யபரென்னும் புரோஹிதரோடும் தன்தேவிமார்களோடுங் கூட அவ்வைந்துபுத்ரர்களையும் பார்த்துக்கொண்டு மிகவும் மகிழ் வுற்றிருந்தான். வனங்களில் புஷ்பங்கள் மிகுதியாகவுள்ள சித்திரை வைகாசிமாதங்களாகியவஸந்தகாலத்தின் ஆரம்பத்தில்,புத்திசாலி யாகிய அர்ச்சுனனுக்குப் பதினன்காவது பிராயம் நிரம்பி அவன் பிறந்த உத்தரபல்குனிநக்ஷத்திரம் வந்ததினத்தில் ஸ்வஸ்திவாச னம் நடத்துவதிலும் பிராமணபோஜனம் செய்விப்பதிலும் பிர வர்த்தித்திருந்த குந்தியானவள், பாண்டுமஹாராஜாவைக் காப் பாற்றுகிற விஷயத்தில் மறந்திருந்தாள். புரோகிதருக்கும் மற் றப் பிராமணர்களுக்கும் போஜனம் பரிமாறிக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு, தன்கைவன்மையைச் சகாயமாகவுடைய பாண்டு, வனங் கள் செவ்வையாகப் புஷ்பித்து எல்லாப்பிராணிகளையும் மயங்கச் செய்வதாகிய சித்திரை வைகாசிமாதங்களாகிய வஸந்தகாலத்தில் பெருங்காடடர்ந்த அழகான சதஸ்ருங்கமலையில் பார்ப்பதற்கினிய தன்புத்ரர்களான அந்த ஐவரையும்பார்த்துக்கொண்டே பாரியை யுடன் வனத்தில் திரிந்தான். பலாசமரங்களும், மாமரங்களும், சண்பகமரங்களும், பாரிஜாதமரங்களும், பழங்களும் புஷ்பங் களும் நிரம்பின இன்னும் அனேக விருக்ஷங்களும், பற்பல தடா கங்களும், தாமரை ஓடைகளும் விளங்கப்பெற்றதான அவ்வனத் தைப் பார்த்த பாண்டுவின்மனத்தில் காமமுண்டாயிற்று. மகிழ் வுற்ற மனத்துடன் தேவதையைப்போல் அந்தவனத்தில் ஸஞ்ச ரிக்கும் பாண்டுவை மாத்ரி அழகான ஆடையுடுத்துக்கொண்டு தனித்துப் பின்சென்றுள். இளமைப்பருவத்திலிருப்பவளும் மெல்லிய ஆடையைத்தரித்தவளுமாகிய அவளைக் கண்டபோது, காட்டில் அக்நி உண்டாவதுபோல், அவனுக்கு விருப்பம் கிளம் பிற்று. தாமரைப்புஷ்பம்போன்ற கண்களையுடைய மாத்ரியை யாருமில்லாத இடத்தில் தனித்துப் பார்த்ததனால் மன்மதனால் ஜயிக்கப்பட்ட அரசன் அந்த விருப்பத்தை அடக்கமுடியாமற் போனான். பிறகு, பதினெட்டாவதுவருஷத்தில், வஸந்தகாலத் தில், அலங்காரஞ்செய்துகொண்டவளும் புகழ்பெற்றவளுமாகிய மாத்ரியை (ப்பார்த்ததனால்) பாண்டு புத்திமாறினவனாக அவளை அழைத்தான். பிறகு, பாண்டுமஹாராஜன், துடித்துக்கொண்டிருக் கும் மாத்ரிதேவியினால் தன்னால் கூடியவரையில் தடுக்கப்பட்டும்,

தனித்திருந்த அவளைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்துக்கொண்டான். காமத்தினால் புத்திமாறின அந்தப்பாண்டு அந்தச்சாபத்தை நினைக்கவில்லை. ஜனமேஜயரே! அவன் விதியினால் ஏவப்பட்டு, சாபத்தினாலுண்டான பயத்தைவிட்டுத் தன் உயிர் முடிவதற்காக மன்மதனுக்கு வசப்பட்டவனாகி மாத்ரியினிடம் பலாத்காரமாகப் புணர்ச்சிசெய்தான். காமஸுகத்தில் விருப்பம்வைத்த அந்த ராஜாவின் அறிவானது, வஸந்தகால ரூபமாகப் பிரத்தியக்ஷமாய் வந்த காலனாலேயே மயக்கப்பட்டு ஐம்புலன்களையும் கலக்கி மனத்தோடுகூட அழிந்துபோயிற்று. கௌரவர்களைச் சிறப்பிக்கிறவனும் உயர்ந்த தர்மாத்மாவுமாகிய அந்தப்பாண்டு அந்தமனைவியோடு சேர்ந்தவுடன் காலதர்மமென்று சொல்லப்பட்ட மரணத்தோடு சேர்ந்தான். மாத்ரி, உடனே உயிர்போன ராஜாவைக் கட்டிக்கொண்டு துக்கத்தினால் பலமுறை உரக்கக் கூச்சலிட்டாள். பிறகு, குந்தியும் அவள் புத்ரர்களும் மாத்ரியின் புத்ரர்களுமாகிய பாண்டவர்களும் சேர்ந்து, ராஜா அப்படிப்பட்ட நிலைமையடைந்திருந்த இடத்திற்கு வந்தனர். ஜனமேஜயராஜரே! அப்போது, (மாத்ரி), அழுதுகொண்டு குந்தியைநோக்கி, 'நீமட்டும் தனித்து இங்கேவா; சிறுவர்கள் அங்கேயே நிற்கட்டும்' என்று சொன்னாள். அவளுடைய அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, குந்தி பிள்ளைகளை அங்கேயே நிறுத்தி, 'நான் கெட்டேன்' என்று கதறிக்கொண்டு விரைவாக ஓடிவந்தாள். மாத்ரியும் பாண்டுவும் தரையில் படுத்திருப்பதைக்கண்டு வ்யஸனத்தினால் பரிதபித்த அங்கத்தோடு கூடிய குந்தி மிகுந்ததுயரத்தினால் புலம்பினாள். 'எப்போதும் புத்திமானாகிய இந்தவீரர் என்னால் எந்தக்காலமும் காப்பாற்றப்பட்டிருந்தும் மானின்சாபத்தை அறிந்திருந்தும் உன்னை எவ்வாறு அதிக்கிரமஞ்செய்தார்? மாத்ரியே! ராஜாவை நீயுந்தானே காப்பாற்றியிருக்கவேண்டும்? அப்படிப்பட்ட மனிதரில்லாத இடத்தில் ராஜாவை எவ்வாறு விருப்புறச்செய்தாய்? எப்போதும் அந்தச்சாபத்தையே நினைத்துத் துன்பத்தோடிருந்தவருக்குத் தனிமையிலிருந்த உன்னைப் பார்த்தபிறகு எப்படி மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று? பாஹ்லீகன் பெண்ணே! நீ பாக்கியமுள்ளவள்; என்னிலும் சிறந்த பாக்யவதி; சந்தோஷமுற்ற மஹாராஜாவின்முகத்தை நீயல்லவோ கண்டாய்?' என்றாள். மாத்ரி, 'தேவியே! நான் அழுதுகொண்டு பலமுறை தடுத்தும் அவர் விதியை ஸத்யமாகச் செய்யவிரும்பித் தம்மனத்தை அடக்காமற்போனார்' என்றுசொன்னாள். அவளுடைய அந்தச்சொல்லைக் கேட்டுத் துக்கமென்னும் அக்னியினால் தகிக்கப்பட்ட குந்தி வேர்

அறுக்கப்பட்ட மரம்போல் உடனே பூமியில்விழுந்தாள். மூர்ச்சையோடு பூமியில்விழுந்து செயலற்றகுந்தி அசையவேயில்லை. ஜனமேஜயரே! அந்த நிமிஷத்துக்குள் மாத்ரி பாண்டுவுக்கு ஸ்நானஞ்செய்வித்துப் புதுவஸ்திரம்போர்த்து அலங்காரங்கள்செய்து நல்ல படுக்கையில் படுக்கவைத்த பிறகு, மூர்ச்சையினல் பிரஜ்ஞைதப்பியிருந்த குந்தியை எழுப்பி, 'அம்மா! வா' என்றழைத்து அவளுக்குக் காண்பித்தாள். குந்தி, பாதங்களில் விழுந்து மறுபடி எழுந்து, செஞ்சந்தனம்பூசின உடம்போடும் குஸூம்பாச்சாயவஸ்திரத்தோடும் சிரித்த முகத்தோடும் பேசுகிறவன்போலிருந்த பாண்டுமஹாராஜாவைக் கட்டிக்கொண்டு பிரமைகொண்டு ஐம்பொறிகளும் கலங்கிப் புலம்பினள். அந்த மாத்ரியும் ராஜாவைக் கட்டிக்கொண்டு புலம்பினள். அவ்வாறு சயனித்துக்கொண்டிருந்த ராஜாவினிடம் புத்ரர்களும் ரிஷிகளும் [1] சாரணர்களுமாகிய எல்லோரும்சேர்ந்துவந்து வ்யஸனத்தினல் கண்ணீர்விட்டார்கள். ஸூர்யன் அஸ்தமனமானதுபோலவும், கடல்வற்றினதுபோலவுமிருக்கும் புருஷஶ்ரேஷ்டனுன பாண்டுவைக்கண்டு மஹரிஷிகள் துக்கித்தனர். ரிஷிகளும் பாண்டவர்களும் ஒரேதுக்கமுள்ளவர்களாயிருந்தனர். சிறந்தஸ்திரீகளாகிய அந்தக் குந்தியும் மாத்ரியுமாகிய இருவரும் பிராமணர்களால் தேற்றப்பட்டவர்களாகப் புலம்பினர்.

குந்தி, 'ஆ! மன்னரே! எங்களை யாரிடம் விட்டுவிட்டுத் தேவலோகத்துக்குச்செல்லுகிறீர். ஆ! மன்னரே! நான் புத்தியில்லாமலிருக்கையில் ஏன் நீர் மாத்ரியுடன்சேர்ந்து மரணமடைந்தீர்? வேந்தரே! என்பாக்கியக்குறைவினலேதான் நீர் மரணமடைந்தீர். அரசரே! யுதிஷ்டிரன், பீமஸேனன், அர்ச்சுனன், நகுல ஸஹதேவரிருவர் ஆகிய உம்முடைய அன்புள்ளபுதல்வர்களை யாரிடம் விட்டுப் பிரயாணம்போயிருக்கிறீர்? பாரதரே! உம்மைப்பார்த்துத் தேவர்களெல்லாரும் மகிழ்கின்றனரென்பது நிச்சயம். ஏனெனில், நீர் பிராமணர்களின்கூட்டத்தில் கடுந்தவஞ்செய்திருக்கிறீரல்லவா? ராஜரே! ஸூகமான ஸ்வர்க்கத்துக்கு எங்களிருவருடனும் சேர்ந்துபோகக்கடவீர். அஜமீடவம்சத்தவரே! கௌரவர்களிற்சிறந்தவரே! புண்ணியகர்மங்களைச்செய்த அஜமீடவம்சத்தார் அடைந்த நல்லகதிக்கு எங்களிருவரோடுங்கூடவே நீர்போவதாக நான் வனத்திற்குக் கூடவரும்போது பிரதிஜ்ஞைசெய்திருக்கிறீரல்லவா? ராஜரே! அதனல் எங்களுடன்கூடத்தான் நீர் போகவேண்டும். ராஜரே! சற்றுநேரம் பொறுத்திரும்;

---

[1] ஒருவகை தேவஜாதியார்.

1 நானும் உமதுமுகத்தைக்காண்பேன்' என்றாள். அவ்விருவரும், அதிகமாகப்புலம்பி, வேடர்களால் ஆண்மான் அடிக்கப்பட்ட போது காட்டிலுள்ள பெண்மான்கள் விழுவதுபோல், பிரஜ்ஞை தப்பிப் பூமியில்விழுந்தனர். வேதங்களில் கரைகண்டிருந்த யுதிஷ்டிரர்முதலிய அந்தப் பாண்டவர்களனைவரும் பிதாவினடியில் வந்து ஞாபகம்தப்பித் தரையில்விழுந்தனர். பாண்டவர்கள், பாண்டுவின்பாதங்களைக்கட்டிக்கொண்டு, 'ஆ! பிதாவே! கெட்டோம்' என்று அழுதனர். 'ஆ! நாதனில்லாமற்போனோம். மஹாப் பிராஜ்ஞரே! சிறுவர்களான நாங்கள் நீங்களில்லாமல் எப்படிப் பிழைப்போம்? மஹாராஜரே! லோகநாதனுடைய புத்ரர்களாயிருந்தும் ஒருநொடியில் நாதனில்லாதவர்களானோம். ஆ! ஆ! உலகம் என்னவிசித்ரம்! பாரதரே! ராஜபுத்ரர்களாயிருந்து எங்களைப்போல் பாக்யஹீனர்களானவர்கள் யாருமில்லை. அரசர்க்கரசே! நீங்கள் இறந்ததனாலும் நாங்கள் ராஜ்யத்திலில்லாமையாலும் பாண்டவர்களாகிய நாங்களெல்லாரும் மிக்கவ்யஸனத்தை அடைந்திருக்கிறோம். அரசரே! நாங்களென்ன செய்வோம்? செய்யத்தக்கதை அனுக்ரஹித்து எங்களைக்கட்டளையிடக்கடவீர்' என்று யுதிஷ்டிரர் புலம்பினர். பீமஸேனனும், 'அரசர்க்கரசே! ராஜ்யத்தையும் போகங்களையும்விட்டுச் சதஸ்ருங்கமலையில்வாஸஞ் செய்துகொண்டு பெருந்தவஞ்செய்து நீர் எங்களை அடைந்தீர். கௌரவத்தைவிட்டுக் காட்டுக்குச்சென்று தாமே உணவைத் தேடிக் காட்டிலுள்ள இலை வேர் காய்களைக்கொண்டு எங்களைக் காப்பாற்றினீர். அறம் பொருள் இன்பமென்னும் த்ரிவர்க்க புருஷார்த்தங்களை விரும்புகிற பிதாக்கள் மஹாத்மாக்களான புத்ரர்களைப்பெற்று என்ன பலனையடைய விரும்புகின்றனரோ அதை அடைவதற்கு இதுதான் காலம்வந்திருக்கிறது. பாரதராஜரே! அந்தப்பலனை அனுபவிக்காமல் நீர்போகத்தகாது' என்று பிதாவைப்பார்த்துச்சொல்லி அழுதான். அர்ச்சுனனும், 'சௌக்யத்தைச்செய்பவரே! 'அழிந்துபோன பரதவம்சம் பாண்டுவினால் மறுபடி உத்தாரணம்செய்யப்பட்டது. அந்தப் பாண்டு வனம் போனபோது ராஜாஇல்லாமல் ராஜ்யம் அழிந்துபோயிற்று. மறுபடியும், பாண்டுபுத்ரர்கள் ஐவராலும் க்ஷத்ரியசக்தி வெளிப்படுத்தப்பட்டது' என்ற சொல்லைக்கேட்டு ஸந்தோஷித்தபிறகு நீர்போகத்தகும்' என்று பிதாவைப்பார்த்துச் சொல்லி அழுதான். நகுல ஸஹதேவர்களும், 'பரதஸ்ரேஷ்டரே! கடினமான தவஞ்செய்து எங்களை அடைந்தபிறகு எல்லா லாபங்களிலும் பெரிதான

1 அனுமரணம்செய்வேன் என்பதுகருத்து.

புத்ரலாபத்தின்பயனுகச் சுஸ்ருஷைமுதலியவற்றுள் ஒன்றையும் பெற்றுக்கொள்ளாமல், முன்காலத்தில் தசரதர் எப்படியோ அப்படியே நீரும் போனீர்' என்றுசொல்லித் தாங்கமாட்டாமல் அழுதனர். குந்தி, 'ஓ! மாத்ரியே! நான் முதலாந்தர்மபத்நி; தர்மத்தின்பலன் முதலில் என்னுடையதுதான். அவசியம் நேரிடத்தக்கவிஷயத்தில் நீ என்னைத்தடுக்காதே. இறந்துபோனபர்த்தாவை நான் இப்போது பின்செல்லுகிறேன். நீ இவரைவிட்டு எழுந்திரு. இந்தப்பிள்ளைகளைக் காப்பாற்று. பயன்பெற்றபுத்ரர்களையுடைந்தும் வீரபத்நியாவதையே நான் விரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னுள். மத்ரராஜன்பெண்ணுனவள், குந்தியைநோக்கி, 'என்னைமோசம்செய்த பர்த்தாவை நானேதான் பின்செல்வேன். காமபோகத்திலும் நான் திருப்தியடையாதவளாயிருக்கிறேன். வயதில் மூத்தவளாகியநீ எனக்கு அனுமதிகொடுக்கவேண்டும். இந்தப் பரதஸ்ரேஷ்டர் என்னிடம் ஆசைவைத்து என்னைச்சேர்ந்து இறந்தார். அந்தவிருப்பம் அவர் யமன்வீட்டிலிருக்கும்போது கெடும்படி நான் செய்யலாமா? ராஜரிஷிகளிற்சிறந்த இந்த அரசர் என்னிமித்தமாகத்தானே ஸ்வர்க்கம்சென்றுர். அவருடைய புத்தி அப்படிப்பட்டதல்லவே! எனக்கு அவரைப்போன்ற பந்துக்களுமில்லை; பர்த்தாவைவிட்டுப்பிரிந்து உயிரைவைத்துக்கொள்ளவும் என்னுல்முடியாது; ஆதலால், யமன்வீட்டுக்குச்செல்லும் அந்தக் கணவர்பின்னேடு யானும் போவேன். மேலும், நான் என் பிள்ளைகளிடத்தில்நடப்பதுபோல் உன்பிள்ளைகளிடத்தில் ஒரு போதும் நடக்கமாட்டேன். அவ்வாறு வித்தியாஸமாக நடக்கின்ற எனக்குப் பெரும்பாவம்வரும். ஆதலால், தேவியே! நீ உன்புத்திரர்களிடமிருப்பதுபோல் என்புத்திரர்களிடமும் இருக்கவேண்டும். யமனிடம்போகின்றபதியை நான் பின்தொடரப்போகிறேன். என்னைநேசித்துத்தான் இவ்வரசர் உயிரிழந்தார். ராஜாவின் சரீரத்தோடுகூட இந்த என்சரீரமும் செம்மையாக மறைக்கப்பட்டுத் தகனஞ்செய்யத்தக்கது. அம்மா! இந்த என் விருப்பத்தைச் செய்யக்கடவாய். என்னுல்கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டநீ குழந்தைகள்விஷயத்தில் தவறுமலேயிருப்பாய். அதனுல், உனக்கு நான் ஹிதம்சொல்லவேண்டியது ஒன்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை' என்றுசொன்னுள். சிறந்த தவமுள்ள ரிஷிகள் தவறுத பராக்ரமமுள்ள அந்தப்பாண்டவர்களைச் சமாதானம் செய்தபின், குந்தியையும் மாத்ரியையும் சமாதானம்செய்து, பின்வருமாறு சொல்லலானுர்:

'பாக்யசாலியே! நீ பாலபுத்திரர்களையுடையவள்; எவ்வகையிலும் மரணமடையத்தகாது. வீரர்களானபாண்டவர்களையும் குருராஜ்யத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோவோம். த்ருதராஷ்டிரனும் தர்மமல்லாத திரவியலாபங்களில் ஆசையுள்ளவன். அவன் பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் கிரமப்படி நடவாமலுமிருப்பன். குந்திக்கு யாதவர்களும் குந்திபோஜனும் நாதர்களாக இருக்கின்றனர். மாத்ரிக்கும் பலவான்களிற் சிறந்த மஹாரதனான சல்லியன் ஸஹோதரனுயிருக்கிறான். பர்த்தாவுடன்கூட மரணமடைவது பலனுள்ளதுதான். அதில் ஸந்தேகமில்லை. உங்களுக்குமட்டும் இது செய்யக்கூடாததென்று பிராமணஶ்ரேஷ்டர்கள் சொல்லுகின்றனர். கற்புள்ளபெண் கணவனிறந்தபின் பிரம்மசரியமென்னும் விரதத்தையெடுத்துக்கொண்டு மனம் வாக்குக்காயங்களை அடக்குவதினாலும் அனுஷ்டான நியமங்களினாலும் பரிசுத்தமடைந்து நல்லவளாகப் பர்த்தாவையே நினைத்துக்கொண்டிருந்து தன்பர்த்தாவைக் கரையேற்றுவாள். அப்படிப்பட்டவளால் அவளுடைய ஆத்மாவும் கணவனும் புத்ரனும் கரையேற்றப்படுவார்கள். ஆதலால், உங்களிருவருக்கும் இந்த உயிர்வாழ்க்கையே நன்மை என்று நாங்கள் நினைக்கிறோம்' என்றுகூறினர். அதற்குக் குந்தி, 'பிராமணஸமுதாயத்தின் ஆஜ்ஞையைப் பாண்டுவின் ஆஜ்ஞையைப்போலவே சிரஸில்வைத்துக்கொண்டேன்; அதை அவ்வாறே நிறைவேற்றவும் போகிறேன். மஹான்கள் சொல்வது எதுவோ அதுவே என்பர்த்தாவுக்கும் புத்ரர்களுக்கும் எனக்கும் மிகுந்த நன்மையென்று உறுதியாகநினைக்கிறேன்' என்று சொன்னாள். மாத்ரி, 'புத்திரர்களுடையயோகக்ஷேமத்தைநடத்துவதில் குந்தி ஸாமர்த்தியமுள்ளவள். அருந்ததியும் புத்தியில் இவளுக்கீடாக இருக்கமாட்டாள். யாதவர்களும் குந்திபோஜனும் குந்திக்கு ஆதரவாக இருக்கின்றனர். குந்தியே! உன்னைப்போல் புத்ரர்களைக்காப்பதில் நான் திறமையுள்ளவளல்லேன். அப்படிப்பட்டநான் பர்த்தாவுடன் செல்வேன். காமஸுகத்திலும் நான் திருப்தியாகவில்லை. மூத்ததேவியே! பர்த்தாவின்லோகத்திற்குப் போக எனக்கு விடைகொடுக்கவேண்டும். தர்மந்தெரிந்தவரும் நன்றிமறவாதவரும் ஸத்யந்தவறாதவரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவருமாகிய பர்த்தாவின்பாதங்களுக்குப் பணிவிடைசெய்யப்போகிறேன். பூஜிக்கத்தக்க நீ அப்படியே செய்ய இப்போதே எனக்கு அனுமதிகொடுக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னாள். ஜனமேஜயராஜரே! சிறந்தவளான மத்ரராஜன்பெண் இவ்வாறு சொல்லித் தலையினால்வணங்கிக் குந்தியிடம் அப்போதே நகுலஸஹதேவர்

களை ஒப்புவித்தாள். அந்தமாத்ரி மஹரிஷிகளை வந்தனஞ் செய்து குந்தியின்புத்ரர்களும்தன்புத்ரர்களுமாகியபாண்டவர்களை அணைத்துக்கொண்டு பலமுறை உச்சிமோந்து யுதிஷ்டிரரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, 'உங்களுக்குக் குந்தி தாயார்; நான் உபமாதா; பிதா இறந்துபோனார். நான்குபெயருக்கும் ஜ்யேஷ்டனாகிய யுதிஷ்டிரன் தர்மப்படி எப்போதும் உங்களுக்குப்பிதா. பெரியோர்முதலியவர்களைப் பணிவதில் ஊக்கமுள்ளவர்களும் ஸத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் கைவிடாதவர்களுமாகிய யுதிஷ்டிரனைப் போன்றவர்கள் அழியார்கள்; தோல்வி அடையார்கள். ஆதலால், நீங்களனைவரும் சோம்பலைவிட்டுப் பிதாவினிடம் நடக்கவேண்டிய நடையை யுதிஷ்டிரனிடம் செய்யுங்கள்' என்றாள். ரிஷிகளுக்கும் குந்திக்கும் பலமுறை நமஸ்காரஞ்செய்து, துக்கத்தினால் சோர்வுற்றமாத்ரி, அப்போது குந்தியைநோக்கி மறுபடியும் சொல்லத் தொடங்கினாள்: 'ஸ்வர்க்கத்தைக்காண விருப்பமுள்ள நான் இந்த ரிஷிகள்முன்னிலையில் சொன்ன வாக்கு இப்போது பொய்யாகப் போகக்கூடாது. யதுபுத்ரியே! நீ பாக்யவதி. உனக்கு நிகரானஸ்திரீ இல்லை. குந்தியே! அளவற்றசக்தியுள்ளவர்களும் புகழ்பெற்றவர்களுமாகிய ஐந்துபுத்ரர்களுடைய பலத்தையும் பராக்ரமத்தையும் தவவன்மையையும் மஹிமையையும் நீ பார்க்கப் போகிறாயல்லவா? தேவியே! நீ நல்லொழுக்கமுள்ளவள். நான் நமஸ்கரிப்பதற்கும் பூஜிப்பதற்கும் நீ உரியவள்; எல்லாவகையாலும் பெரியவள்; மிகச்சிறந்தவள். உன்னுடைய நற்குணங்களாலேயே நீ அலங்கரிக்கப்பட்டவள். யாதவகுமாரியே! நீ விடைகொடுப்பதை விரும்புகிறேன். புண்யத்தையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் புகழையும் நீ காரணமாக நான் எவ்வாறு அடைவேனோ அவ்வாறு நீ இப்போது செய்யக்கடவாய்; சிந்திக்காதே' என்றாள். புகழ்பெற்ற குந்தி, கண்ணீரினால் தெளிவில்லாத வாக்குடன், 'பாக்யவதியே! அனுமதி கொடுத்திருக்கிறேன். விசாலமான கண்களையுடையவளே! சிறந்தபெண்ணே! இப்போதே ஸ்வர்க்கத்தில் உனக்குப் பர்த்தாவுடன்கூடச் சேர்க்கை சீக்கிரமாகஉண்டாகக்கடவது. ஸ்வர்க்கலோகத்தில் நீடூழிகாலம் சேர்ந்து ரமிக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னாள்.

பிறகு, பிரேதகாரியங்களில் தேர்ந்தவரான கசியபரென்னும் புரோஹிதர் ஸ்நானஞ்செய்து ரிஷிகளைக்கொண்டு தங்கத்துண்டுகளையும் நெய்யையும் எள்ளையும்தயிரையும் அரிசியையும் தண்ணீர்க்குடங்களையும் கோடாலியையும்வருவித்து அஸ்வமேதாக்கினியைக் கொண்டுவந்து இறந்துபோன பாண்டுவின் அந்த உத்தரக்கிரியை

யைக் கிரமப்படி பூர்ணமாகச் செய்வித்தார். பாண்டுபுத்திரரான யுதிஷ்டிரர் புரோஹிதர்சொன்னபடி அந்த அக்கினியினுல்பாண்டுவைத் தஹனஞ்செய்தார். கிரியைகளைச் செய்தபின், யுதிஷ்டிரர் சோகத்தினுல் தபிக்கப்பட்டு அழுதுகொண்டு பூமியில்விழுந்தார். தர்மபத்நியும் புகழ்பெற்றவளும் ராஜகுமாரியுமாகிய மாத்ரி, ரிஷிகளையும் புத்ரர்களையும் குந்தியையும் விட்டுவிட்டுச் சிதையில் அக்கினியிலிருக்கும் புருஷஶ்ரேஷ்டனை பர்த்தாவை நமஸ்காரஞ்செய்து உடனே தானும் சிதையிலேறினுள். குற்றமற்றவரான தர்மராஜர் ஸஹோதரர்களுடன்கூடப் புதியவஸ்திரம் தரித்துக்கொண்டு புரோஹிதர் சொல்லிற் கட்டுப்பட்டு அவ்விடத்தில் ஜல தர்ப்பணஞ்செய்தார். தகுதியுள்ள அந்தப்பாண்டுவின் உத்தரக் கிரியைகளைச் சதஶ்ருங்கமலையில் வஸிக்கும் தபஸுள்ள சாரணர்கள் ரிஷிகளுடன்கூட முறைப்படி செய்தனர்.

நூற்றுமுப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ரிஷிகள் பாண்டவர்களை அஸ்தினுபுரத்துக்கு அழைத்துவந்து, பாண்டுவின் ஸமாசாரத்தைச்சொல்லி, பீஷ்மரிடம் அவர்களை ஒப்பித்துத் திரும்பிச்சென்றது.)

மந்திரங்களையறிந்தவர்களும் தேவர்களுக்குச் சரியானவர்களுமான மஹரிஷிகளனைவரும் பாண்டு முடிவுபெற்றதைப் பார்த்து, பிறகு ஒருவரோடொருவர் ஆலோசனை செய்தனர். 'பெரும்புகழுள்ளவனும் அந்த மஹாத்மாவுமாகிய பாண்டுமகாராஜன் ராஜாதிகாரத்தையும் தேசத்தையும்விட்டு இந்த இடத்தில் தவஞ்செய்து தவசிகளையே சரணமாக அடைந்திருந்தான். அந்த ராஜாவாகிய பாண்டு, பிறந்தது மாத்திரமாய் (விவாஹம் அபிஷேகம் எதுவும் செய்விக்கப்படாமல்) இருக்கிற புத்திரர்களையும் பத்தினியையும் இங்கேஉங்களிடம் அடைக்கலமாக ஒப்பித்து இங்கிருந்தே ஸ்வர்க்கம் போனுன். அந்த மஹாத்மாவின் இந்தப் புத்திரர்களையும் [1] தேகத்தையும் பத்னியையும் அவர்கள் தேசத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போவோம். இதைத் தர்மமாக நாம் நினைக்கிறோம்' என்று சொல்லி, தேவர்களைப் போன்றவர்களும் உயர்ந்த மனமுள்ளவர்களும் ஸித்திபெற்றவர்களுமாகிய அந்த மஹரிஷிகள், ஒருவரையொருவர் அழைத்துக்கொண்டு, பாண்டவர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு அஸ்தினுநகரம்சென்று பீஷ்மரிட

1 தகனஞ்செய்தும் கலையாத எலும்புக் கோவை.

ரும் த்ருதராஷ்டிரனிடமும் பாண்டவர்களை ஒப்பிப்பதற்கு நிச்சயம்செய்தனர். அந்தநிமிஷத்திலேயே, அந்தரிஷிகளனைவரும் பாண்டுவின் பத்னியாகியகுந்தியையும் புத்ரர்களையும் பாண்டுவும் மாத்ரியுமாகிய இருவரின் அந்தச் சரீரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டனர். முன்னர் எப்போதும் ஸௌக்கியமுள்ளவளாயிருந்து அப்போது நீண்டவழியைநடந்த குந்தி, புத்திரர்களிடமுள்ள அன்பினுல் அந்தவழியைக் குறுகினதாக நினைத்தாள். புகழுள்ள குந்தி, ஸ்வல்பகாலத்தில், குருஜாங்கலமென்ற தேசத்தையடைந்து நகரத்தின் முன்கோட்டைவாயிலை அணுகினுள். ரிஷிகள், வாயில்காப்பவனிடம் 'ராஜாவுக்குத் தெரிவி' என்று சொன்னுர்கள். அப்போது, வாயில்காப்பவர்கள் ஒருநொடியில் ஸபைக்குச்சென்று அனேகமாயிரம் சாரணர்களும் ரிஷிகளும் வந்திருப்பதைத் தெரிவித்தனர்.

அதைக்கேட்டு, அஸ்திஞபுரத்திலிருக்கும் மனிதர்களுக்கு ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. ஸூர்யன் உதயமாகி ஒரு முகூர்த்தமானபின் அஸ்திஞபுரத்திலிருப்பவரனைவரும் ரிஷிகளைப்பார்ப்பதற்குக் குழந்தைகளோடும் மனைவிகளோடும்கூட வெளியிற்புறப்பட்டனர். க்ஷத்ரியர்களும் க்ஷத்ரியஸ்திரீகளும் பிராமணர்களும் பிராமணஸ்திரீகளும் கூட்டங்கூட்டங்களாக அனேகவாஹனங்களிலேறிக்கொண்டு புறப்பட்டனர். அவ்வாறே, வைஶ்யசூத்ரர்களின் கூட்டமும் மிகுதியாக இருந்தது. ஒருவனும் [1] பொருமைப்படவில்லை. எல்லாரும் தர்மசிந்தையோடிருந்தனர். அவ்வாறே, சந்தனுபுத்ரரான பீஷ்மரும், பாஹ்லீகனுன ஸோமதத்தனும், ராஜரிஷியான த்ருதராஷ்டிரனும், க்ஷத்தாவென்ற பெயருள்ள விதுரரும், ஸத்தியவதிதேவியும், புகழ்பெற்ற அம்பாலிகையும், ராஜஸ்திரீகளால் சூழப்பட்ட காந்தாரியும், தாங்களாகவே புறப்பட்டனர். துரியோதனன்முதலான த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் நூற்றுவரும் விசித்திரமான ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு புறப்பட்டனர். கௌரவர்களனைவரும் புரோகிதர்களுடன்கூட அந்தரிஷிக்கூட்டங்களைக்கண்டு தலைகளால்வணங்கி அவர்கள் சமீபத்தில் உட்கார்ந்தனர். பட்டணத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள ஜனங்களனைவரும் அப்படியே தலைவணங்கி வந்தனஞ் செய்து அவர்களுக்குப்பின் பூமியில் உட்கார்ந்தனர். அரசரே! பீஷ்மர் அந்த ஜனக்கூட்டம் முழுதும் சப்தமில்லாமலிருந்ததைத் தெரிந்துகொண்டு அந்தரிஷிகளுக்கு அர்க்யபாத்யங்களைக்கொடுத்துக் கிரமப்படி பூஜைசெய்து ராஜ்யாதிபத்யத்தையும் தேசத்தை

1 ரிஷிகள் அழைத்துவந்ததனுல் பொருமை இல்லை.

யும் மஹரிஷிகளுக்கு அர்ப்பணம் செய்தார். பிறகு, அவர்களுள் மிகமுதிர்ந்தவரும் ஜடைகளையும் கிருஷ்ணாஜினத்தையும் தரித்தவருமாகிய ஒரு மஹரிஷி ப்ரத்யுத்தானஞ்செய்து மற்றரிஷிகளின் அபிப்பிராயத்தை எடுத்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினர்:

'கௌரவவம்சத்துப் புத்திரனாகிய பாண்டுவென்னும் பெயர்பெற்ற அரசன் காமஸுகங்களைவிட்டு நீங்கி இங்கிருந்து சதஸ்ருங்கமலைக்குச் சென்று ராஜஸுகங்களைத் துறந்து தபஸ்வியாகிவிட்டானல்லவா? அந்தத்தர்மாத்மா சிலகாலம் இலைகளையும் கிழங்குகளையும் கனிகளையும் புஜித்துக்கொண்டு பத்னிகளுடன் கூடச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் ஓய்வில்லாமல் தவஞ்செய்தான். அவன் அந்தச் சதஸ்ருங்கமலையில் வாஸஞ்செய்யும் சிறந்ததவமுள்ள முனிவர்களைத் தன் ஒழுக்கத்தினாலும் செய்கைகளினாலும் தவத்தினாலும் சந்தோஷிக்கச்செய்தான். பத்னிகளுடன்கூட ஸ்வர்க்கலோகம்போகவிரும்பிக் கிளம்பின அந்தராஜாவைப் பிரம்மரிஷிகள், தடுத்து, 'ராஜரே! ஸந்ததியில்லாத உனக்குப் புண்ணியலோகங்களில்லை. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஆதலால், பத்னிகளுடன் கூடத் தர்மன், வாயு, இந்திரன், அசுவினிதேவர்கள் ஆகிய இந்தத்தேவர்களை ஆராதனஞ்செய். அவர்கள் அனுக்கிரஹஞ்செய்து புத்திரர்களைக்கொடுப்பார்கள். பிதிர்க்கடனிலிருந்து விடுபட்டவனுவாய். உனக்கு அவ்வாறு புத்திரர்கள் உண்டாவர்களென்பதை நாங்கள், தவத்தினால் ஞானக்கண்ணைப்பெற்றிருத்தலால், காண்கிறோம்' என்றுசொன்னோம். எங்கள்சொல்லைக்கேட்டு அப்போதே தேவர்களை ஆராதனஞ்செய்தான். பிரம்மசாரிவிரதத்திலிருந்தபாண்டுவுக்கு அதிர்ஷ்டம்காரணமாக நேரே தர்மதேவதையினிடத்திலிருந்து யுதிஷ்டிரனென்னும் இந்தப்புத்திரன் சதஸ்ருங்கமலையில் பிறந்தான். அவ்வாறே, மஹாத்மாவான அந்தராஜாவுக்கு வாயுபகவான் பலவான்களிற்சிறந்தவனும் பெரும்பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய இந்தப் பீமனென்னும் புத்ரனைக் கொடுத்தான்.

இந்திரனால் ஸத்யபராக்ரமனான இந்தப்புத்திரன் குந்திக்குப் பிறந்தான். சிறந்தவில்லாளியாகிய இவன்பிறந்ததும், இந்திரன், குந்தியைநோக்கி, 'குந்தியே! என் அனுக்ரஹத்தினால் ஸ்திரமான பராக்ரமமுள்ள இவன் பிறந்திருக்கிறான். ஜயிக்கமுடியாத தேவர்கள் முதலிய எதிரிகளையும் இவன் ஜயிக்கப்போகிறான். ஸந்தேகமில்லை' என்று சொன்னான். இவனுடையகீர்த்தி சிறந்தவில்லாளிகளெல்லாரை

யும் மறைத்துவிடப்போகிறது. யுதிஷ்டிரன் இந்தஸஹோதர னுடைய பராக்கிரமத்தினால் ராஜஸூயயாகத்தை நிறைவேற்றப் போகிறான். இவன் ஸமஸ்தமானமனிதர்களையும் கந்தர்வர்களை யும் ராக்ஷஸர்களையும் ஜயிக்கப்போகிறான். இவன் துர்யோதனன் முதலான கௌரவர்களையும் ஜயிக்கப்போகிறான். தர்மதேவதை யின்புத்திரனும் எப்போதும் தர்மத்திலே ஊக்கமுள்ளவனுமா கிய யுதிஷ்டிரன், இந்த வீரனுடைய பராக்ரமத்தினால் ராஜஸூ யம்முதலான யாகங்களைச் செய்யப்போகிறான். சிறந்த வில்லாளி களும் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களும் புலிகள்போன்ற சூரர்களுமாகிய இந்த மாத்ரீபுத்ரர்களிருவரும் அசுவினிதேவர்களால் உண்டான வர்கள். அவர்களும் இதோ இருக்கின்றனர். நகுலன் ஸஹதேவ னென்றுபெயருள்ள அவ்விருவரும் அளவற்ற சக்தியுள்ளவர்கள். புகழ்பெற்றபாண்டு, வனவாஸஞ்செய்து தவத்தைவிடாமலிருந்து தன்முன்னோர்களின் இந்தவம்சத்தை மறுபடியும் தலையெடுக்கச் செய்தான். பாண்டுபுத்ரர்களுடையபிறப்பையும் வளர்ப்பையும் வேதாத்யயனத்தையும் எப்போதும் பார்த்து மிகுந்த மகிழ்ச் சியை அடைவீர்கள். பாண்டு ஸாதுக்களின் ஒழுக்கத்திலிருந்து புத்ரலாபத்தையும் அடைந்தான்; இன்றைக்குப் பதினேழாவது நாள் பிதிர்லோகத்துக்கும் சேர்ந்தான். சிதையை அடைந்து அக்நிமுகத்தில் ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட அந்தப் பாண்டுவைக் கண்டு மாத்ரி தன்னுயிரை வெறுத்துவிட்டு அக்நிப்ர வேசம்செய்தாள். அநுகமனம்செய்த அவள் அவனோடுகூடவே பதிலோகத்தை அடைந்தாள். அவளுக்கும் அந்தப்பாண்டுவுக்கும் இதற்குமேல் செய்யவேண்டியகாரியத்தை நீங்கள் செய்யலாம். உங்கள் வீடுவந்துசேர்ந்த குந்தியையும் புகழ்பெற்ற பாண்டவர் களையும் கிரமப்படி அங்கீகரிக்கக்கடவீர்கள். இதுதான் சாஶ்வத மான தர்மம். இவையிரண்டும் அந்த மாத்ரி பாண்டு இருவருடைய [1] சரீரங்கள். இவர்களும் அவ்விருவர்களின் சிறந்தபுத்ரர்கள். இந்தவீரர்களையும் இவருடைய தாயாரையும் செய்கைகளினால் காப் பாற்றக்கடவீர்கள். தகனமுதலியபிரேதகாரியமானபின், மிகுந்த புகழ்பெற்றவனும் எல்லாத்தர்மங்களையும் அறிந்தவனும் குருவம் சத்தைத்தாங்குகிறவனுமாகிய பாண்டு பிதிர்மேதமென்னப் பட்ட ப்ராத்தத்தை அடையக்கடவன்' என்றார். கௌரவர்களனை வர்களையும் பார்த்து இவ்வாறுசொன்னபின், அந்தக்கௌரவர் கள் பார்த்திருக்கும்போதே, ரிஷிகளும் சாரணர்களுமாகிய எல் லாரும் நொடியில் மறைந்தனர். ரிஷிகள் சாரணர்கள் ஆகிய இவர் களின்கூட்டம் இந்திரஜாலத்திற்காணும் கந்தர்வநகரம்போலத் தெரிந்த இடத்திலேயே திரும்பவும் மறைந்துபோனதைக்கண்டு மிக்க வியப்புற்றனர்.

1 எலும்புக்கூடு.

நூற்றுமுப்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டுவின் அஸ்திஸம்ஸ்காரமும் பிரேதக்கிரியைகளும்.)

த்ருதராஷ்டிரன், 'விதுரனே! ராஜஸிம்மமாகிய பாண்டுவுக்கும் மாத்ரிக்கும் பிரேதகாரியங்களெல்லாவற்றையும் ராஜாவுக்குத் தக்கபடி சிறப்பாகச் செய்விக்கக்கடவாய். பாண்டுவுக்காகவும் மாத்ரிக்காகவும் பசுக்களையும் பலவகை வஸ்திரங்களையும் இரத்தினங்களையும் தனங்களையும் கேட்பவர்களுக்கு வேண்டிய அளவு கொடு. செவ்வையாகமூடப்பட்ட அந்தமாத்ரியைக் காற்றும் சூரியனும்கூடக் காணாமலிருக்கும்படிசெய்து அவளுக்குக் குந்தி செய்யவேண்டிய மரியாதை எவ்வகையோ அதைச்செய்ய வேண்டும். தேவர்களுக்கொப்பானவர்களும் வீரர்களுமான ஐந்து புத்ரர்களையும்பெற்ற குற்றமற்ற பாண்டுமஹாராஜனைப்பற்றி நாம் வருத்தப்படவேண்டியதில்லை; சிலாகித்தல் வேண்டும்' என்று சொன்னான். பாரதரே! விதுரர், த்ருதராஷ்டிரனுக்கு, 'அப்படியே' என்று சொல்லி, பீஷ்மருடன்கூடி மிக ஸ்லாக்கியமான இடத்தில் பாண்டுவுக்கு ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்வித்தார். ராஜரே! அப்போது புரோஹிதர்கள் நகரத்திலிருந்து நெய்மணம் முன்வீசுகின்ற ஜ்வலிக்கின்ற அக்நிகளை விரைவாகக்கொணர்ந்தனர். அதன்பின், அந்தக் காலத்திலுள்ள பலவகைப்பட்ட உயர்ந்தபுஷ்பங்களாலும் சந்தனம்முதலிய வாஸனைத்திரவியங்களாலும் பல்லக்கை அலங்காரஞ்செய்து, அதை வஸ்திரத்தினால் முழுதும்மூடி, அப்படியே புஷ்பங்களாலும் விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களாலும் சோபிக்கின்ற பல்லக்கில், பாண்டுவை மந்திரிகளும் உறவினர்களும் ஸ்நேகிதர்களும் ஏற்றினர். புருஷஸிம்மமான பாண்டுவை மாத்ரியுடன் கூடச் செவ்வையாகமறைத்துச் சிறந்த அலங்காரமுள்ளதும் மனிதரெடுப்பதுமாகிய அந்த உயர்ந்த வாஹனத்தினால் எடுப்பித்தனர். அப்போது, வெண்குடையினாலும் சாமரங்களாலும் எல்லா வாத்யசப்தங்களாலும் சிறப்பித்தனர். நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்கள் மிகுதியான ரத்னங்களையெடுத்துக்கொண்டுவந்து அந்தப் பாண்டுவின் ஸம்ஸ்காரகாலத்தில் விரும்பினவர்களுக்குக் கொடுத்தனர். பிறகு, வெண்குடைகளையும் பெரியசாமரங்களையும் அழகிய வஸ்திரங்களையும் பாண்டுவுக்காகக் கொண்டுவந்தனர். வெள்ளை வஸ்திரம் தரித்துக்கொண்ட புரோகிதர்களால் ஹோமம்பண்ணப்பட்டு ஜ்வலிக்கின்ற அக்நிகள் கந்தம் புஷ்பம்முதலிய அலங்காரங்களோடுபாண்டுவின்

முன்னே சென்றன. பிராமணர்களும் க்ஷத்ரியர்களும் வைசியர்களும் சூத்ரர்களும் ஆயிரக்கணக்காக வ்யஸனத்தினால் கொதிப்படைந்து கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டு ராஜாவைப் பின்சென்றனர். பாண்டவர்களனைவரும் பீஷ்மரும் விதுரரும் பாஹ்லீகனுனஸோமதத்தனும் பூரிஸ்ரவஸ் என்னுமரசனும் இன்னுமனேகரும், 'இந்த அரசன், நம்மைப் பிரித்து நீண்ட துயரத்தில் அமிழ்த்தி நாதனில்லாதவர்களாகவும் செய்து எங்கே போகப்போகிறான்' என்று கதறிக்கொண்டும் ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டும் பின்சென்றனர். ஸத்யவாதிகளான பீஷ்மர் முதலியவர்கள் கங்கைக்கரையிலுள்ள அழகான வனப்பிரதேசத்தில் புண்ணியமான ஸமபூமியில் அந்தப் பல்லக்கை வைக்கச்செய்தனர். பிறகு, புருஷஸிம்மமும் உயர்ந்த காரியங்களைச் செய்பவனுமாகிய பாண்டுவின் சரீரத்திலும் அவன் பாரியையான மாத்ரியின் சரீரத்திலும் எல்லா வாஸனைகளையும் சேர்த்து நல்ல அகிற்சேறும் உயர்ந்த சந்தனக்குழம்பும் பூசிப் பொற்குடங்களினால் சுற்றிலும் ஜலம்கொட்டி, வெண்சந்தனத்தையும் காரகிலோடுகூடிய புன்னைரஸத்தையும் எங்கும் பூசினர். பிறகு, பலதேசங்களிலுண்டான வெளுப்புவஸ்திரங்களை அவனுக்குப்போர்த்தனர். உயர்ந்தசயனத்தில் படுப்பதற்குத் தகுதியுள்ள புருஷஸ்ரேஷ்டனான பாண்டுமஹாராஜன், வஸ்திரங்களினாற் போர்க்கப்பட்டபின், ஜீவித்திருப்பவன்போல விளங்கினான்.

ஸகலமான ரித்விக்குக்களும் புரோஹிதர்களும் அஸ்வமேதாக்நியைக்கொண்டு வேதோக்த விதிகளைச்செய்து மந்திரங்களோடு ஸம்ஸ்காரஞ்செய்தனர். ரித்விக்குக்களின் அநுமதிப்படி பிரேதகாரியம் நடந்தபின் ராஜாவையும் மாத்ரியையும் நெய்பூசி அலங்காரங்களைச்செய்து, புன்னை, பத்மகமென்னும் வாஸனைமரம், நல்லவாஸனையுள்ள சந்தனமரம், ஸரளமரம், தேவதாருமரம், குங்கிலியமரம், கொம்பரக்கு, செஞ்சந்தனமரம், அலரிச்செடி, வெட்டிவேர் இவைகளாலும் இன்னும் பலவகை வாஸனைக்கட்டைகளினாலும் சாஸ்திரப்பிரகாரம் தஹனஞ்செய்வித்தனர். அவர்களுடைய இரண்டு சரீரங்களையுங்கண்டு அம்பாலிகை, 'ஹா! ஹா! புத்ரனே!' என்றுசொல்லி, மூர்ச்சையடைந்து உடனே பூமியில் விழுந்தாள். துக்கத்துடன்விழுந்த அவளைக்கண்டு, நகரத்திலும் தேசத்திலுமுள்ள ஜனங்கள் ராஜபக்தியினால் அன்புகூர்ந்து துயரத்தினால் தாபமுற்று அழுதனர். குந்தியின் அழுகைக்குரலினால் மனிதர்களுடன்கூடப் பசுபக்ஷிகள்முதலிய திர்யக்ஜாதியிலுள்ள பிராணிகளெல்லாம் கதறின. அப்படியே, சந்தனுபுத்ரராகிய பீஷ்மரும் சிறந்தஞானமுள்ள விதுரரும் கௌரவர்களனைவ

ரும், மிகத்துயரமுற்றுக் கதறினர். பிறகு, பீஷ்மரும் விதுரரும் திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவும் கௌரவஸ்திரீகளனைவரும் பாண்டவர்களுடன்கூடப் பாண்டுவுக்கு ஜலதர்ப்பணஞ் செய்தார்கள். பாண்டவர்களனைவரும் சந்தனுபுத்ரரான பீஷ்மரும் விதுரரும் ஞாதிகளும் அழுதுகொண்டே ஜலதர்ப்பணஞ்செய்தனர். ராஜரே! ஜலதர்ப்பணஞ் செய்தபின், வ்யஸனத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட அந்தப்பாண்டவர்களை மந்திரிகளனைவரும் எடுத்துக்கொண்டு அழுதுகொண்டே சமாதானப்படுத்தினர். ராஜரே! பாண்டவர்களும் அவர்கள் பந்துக்களும் எவ்வாறு தரையிற் படுத்தனரோ, அவ்வாறே, பிராம்மணர் முதலிய நகரத்து ஜனங்களும் தரையிற் படுத்தனர். அந்நகரமானது பாண்டவர்களுடன்கூடக் குழந்தைகள்முதல் (முதியவர்கள்வரையில்) பன்னிரண்டு ராத்திரிகள் ஸந்தோஷமில்லாமலும் மனத்தில் ஆறுதலில்லாமலும் உத்ஸாஹமில்லாமலுமிருந்தது.

நூற்றுமுப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டுவுக்கு ஸ்ராத்தம்செய்ததும், குழந்தைகள் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது பீமனுக்கும் துரியோதனாதிகளுக்கும் விரோதமுண்டானதும், பிரமாணகோடியென்னுமிடத்தில் பீமனைக் கங்கையில் தள்ளினதும், பாம்புகளைக்கொண்டு கடிப்பித்ததும்.)

பிறகு, விதுரரும் பீஷ்மரும் வியாஸரும் த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜாவும் பந்துக்களுடன்கூட நெய்யுடன்சேர்ந்த அன்னத்தை ஹோமஞ்செய்து பாண்டுவுக்குச் சிராத்தம்செய்தனர். அவர்கள் புரோஹிதர்களின் உதவியினால் சாஸ்திரப்பிரகாரம் செய்தனர்; கௌரவர்களையும் ஆயிரக்கணக்கான பிராமணஸ்ரேஷ்டர்களையும் புசிப்பித்து, அந்தப் பிராமணஸ்ரேஷ்டர்களுக்கு இரத்தினக் குவியல்களையும் சிறந்த கிராமங்களையும் தானஞ்செய்து ஸ்நானஞ் செய்த பிறகு, பரதஸ்ரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்களை அழைத்துக்கொண்டு எல்லாரும் அஸ்தினபுரத்தில் ப்ரவேசித்தனர். பட்டணத்திலிருப்பவரும் தேசத்திலிருப்பவருமாகிய யாவரும், தமது பந்து இறந்ததைப்பற்றி வ்யஸனப்படுவதுபோல, அந்தப் பரதஸ்ரேஷ்டனான பாண்டுவைப்பற்றி எப்போதும் வ்யஸனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். அந்தஸ்ராத்தம் முடிந்தபின், துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்த அந்தஜனங்களைக்கண்டு ஒன்றும்

தெரியாமல் தாங்கக்கூடாத துக்கமடைந்த தம் தாயாரான ஸத்யவதிக்கு வியாஸர் பின்வருமாறு சொல்லலானுர்.

'கடந்துபோனகாலம் ஸுகமாகவும் வருங்காலம் கடினமாகவும் இருக்கின்றன. தினங்கள், முந்தியவற்றைப் பார்க்கிலும் பிந்தியவை அதிகக்கெடுதல்களாக இருக்கின்றன. பூமிக்கு யௌவனம் போய்விட்டது. அதிக வஞ்சகங்கள் வ்யாபித்ததும் பலவகையான பாபங்களினுல் கலக்கமுள்ளதும், வர்ணுஸ்ரமமுதலிய தர்மங்களும் நல்லகாரியங்களும் நல்லொழுக்கங்களும் அழிந்துபோனதுமாகிய கொடியகாலம் வரப்போகிறது. கௌரவர்களின் அநீதியினுலேயும் பூமி நிலைக்கப்போகிறதில்லை. நீ யோகாப்யாஸம்செய்துகொண்டு ஸ்திரமானமனத்துடன் தபோவனத்தில் வாஸஞ்செய்வதற்குச் செல். உன்னுடைய இந்தக் குலத்துக்கு நேரப்போகின்ற கஷ்டமானநாசத்தை நீ பாராதே' என்றுர். அந்த ஸத்தியவதி, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அங்கீகரித்து, உள்ளேபோய் மருமகளைப்பார்த்து, 'அம்பிகையே! உன்பேரனை துரியோதனனுடைய அநீதியினுல் சுற்றங்களுடன் கூடப் பரதவம்சத்தவரும் நகரத்துஜனங்களும் அழிந்துபோவார்களென்று நாம்கேட்டோம். ஆதலால், விருப்பமிருந்தால் புத்ரசோகத்தினுல் வாதிக்கப்பட்டுத் துயரமுற்ற இந்த அம்பாலிகையையும் அழைத்துக்கொண்டு நாமிருவரும் வனத்திற்குப் போவோம்; உனக்குச்சுகமுண்டாகும்' என்று சொன்னுள். பாரதரே! அம்பிகை, 'ஆகட்டும்' என்று ஸம்மதித்தபின், ஸத்யவதி பீஷ்மரைக்கேட்டுக்கொண்டு இரண்டு மருமக்களுடனும்கூடிச் சிறந்த நியமமுள்ளவளாக வனம்சென்றுள். பரதஸ்ரேஷ்டரே! மஹாராஜரே! அப்போது அந்தராஜஸ்திரீகள் மிக்ககடுந்தவஞ் செய்து தேகத்தைவிட்டுத் தாங்கள் விரும்பினலோகம் சென்றனர்.

அதன்பின், பாண்டவர்கள் வேதத்திற்சொல்லப்பட்ட சௌளம் உபநயனம்முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களை அடைந்து போகங்களையனுபவித்துக்கொண்டு பிதா இருந்தவீட்டில் வளர்ந்தனர். த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களுடன் சேர்ந்து ஸுகமாக உத்ஸாஹத்துடன் விளையாடிக்கொண்டிருந்த அவர்கள், சிறுவர்கள்விளையாட்டுக்கள் எல்லாவற்றிலும் தங்கள் சக்தியினுல் சிறந்தவராயினர். அந்தபீமஸேனன், வேகத்திலும் குறித்ததை எடுப்பதிலும் போஜனத்திலும் புழுதியிலிழுப்பதிலும் த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்களெல்லாரையும் பீடித்தான். ராஜரே! ஸந்தோஷமாக விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒளிந்தான். அவர்களைத் தலைகளில்பிடித்துப்பாண்ட

வர்களுடன் முட்டினன். மிகுந்தபராக்ரமமுள்ள அந்தக்குமாரர்கள் நூற்றெருவரையும் பீமஸேனன் ஒருவனுகவே அதிகஸ்ரமப்படாமல் அடக்கிவிட்டான். பலவானுன பீமஸேனன் பலத்தினுல் அவர்கள் கதறும்படி தலைமயிர்களிற்பிடித்து அடித்து முழங்கால்களும் தலைகளும் தோள்களும்தேயத் தரையில் இழுத்தான். ஜலத்தில்விளையாடும்போது அவன் பத்துப்பிள்ளைகளைக் கைகளிற் பிடித்துக்கொண்டு முழுகியிருந்தான்; இறந்தவர்கள்போலான பின் அவர்களை விட்டான். மரத்தின்மேலேறி அவர்கள் பழங்களைப் பறித்துக்கொண்டிருக்கையில் பீமஸேனன் மரங்களைக் காலால் உதைத்து அசைத்தான். அப்போது, உதையின்வேகத்தினுல் அதிர்ந்தமரங்கள் அலைந்ததனுல் பழங்களுடன்கூட மரங்களினின்றும் பிள்ளைகளும் விழுந்தனர். துரியோதனன் முதலிய ஸஹோதரர்களனைவரும் பீமஸேனன்கையினுற் பிடிக்கப்பட்டுச் சிலருக்குத் தலைகளும் மார்புகளும், சிலருக்கு இடைகளும் முகங்களும் அடிபட்டன; அவர் விழுந்தனர். கைச்சண்டையிலும் ஓட்டத்திலும் தேகப்பயிற்சியிலும் அந்தக்குமாரர்கள் பீமஸேனனை மிஞ்ச ஆரம்பித்தும் ஒருபோதும் அவனுக்கு மேலானகாரியங்களைச் செய்யவில்லை. இவ்வாறு அந்தப்பீமஸேனன் கெட்ட எண்ணமில்லாமலே பால்யசேஷ்டையினுல் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களை ஆக்கிரமித்து அவர்களுக்கு மிக்கவிரோதத்திற்கு இடமாக இருந்தான்.

அதன்பிறகு, மிகுந்தபராக்ரமமுள்ள துரியோதனன், பீமஸேனனுடைய அந்தவலிமை மிகப்பிரஸித்திபெற்றதைக்கண்டு தன் கெட்ட எண்ணத்தைக்காண்பிக்க ஆரம்பித்தான். தர்மத்தைவிட்டுவிலகினவனும் பாவங்களையேபார்ப்பவனுமாகிய அந்தத்துரியோதனனுக்கு அறிவின்மையாலும் ஐசுவரியத்திலுள்ள ஆசையாலும் கெடுமதியுண்டாயிற்று. 'இந்தக்குந்தியின்புத்ரனை [1] வ்ருகோதரன் பலவான்களுள் மிகச்சிறந்தவன்; குந்தியின்புத்ரர்களின் நடுவாமிவனை மோசத்தினுல் ஜயிக்கவேண்டும். இவன்பலசாலி; அதிகசக்தியுள்ளவன்; மிகுந்த சூரத்தன்மையுள்ளவன். பீமனெருவனுக நம்மனைவரையும் விரோதிக்கிருன். அவனை நகரத்தின்தோட்டத்தில் தூங்கும்போது கங்கையில் தள்ளிவிடுவோம். அதன்பிறகு, இவன்தம்பியாகிய அர்ச்சுனனையும், அதன்பிறகு, அவன் தமையனுனயுதிஷ்டிரனையும் பிடித்துச் சிறையிற்போட்டு நான் பூமியை ஆள்வேன்' என்று நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு, அந்தப்பாவியான துரியோதனன், அப்போது,

1 பீமன்.

எந்தவேளையும் மஹாத்மாவான பீமனுக்காக ஸமயம்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பாரதரே! பிறகு, ஜலக்கிரீடைக்காக விசித்ரமானவையும் பெரியவையுமான வஸ்திரகூடாரங்களையும் சால்வைக்கூடாரங்களையுஞ் செய்வித்தான். அவ்விடத்தில் வேண்டியவையெல்லாம் நிரம்பினவையும் கொடிகள் எடுத்துக் கட்டப்பட்டவையும் பலவகைப்பட்டவையுமான அனேக வீடுகளைச் செய்வித்தான். பாரதரே! பிரமாணகோடியென்னுமிடத்தில் ஒருஸ்தலத்தை அடைந்து அந்த இடத்தை உதகக்கிரீடனமென்று பெயரிட்டான். விளையாட்டின்முடிவில் அவர்களனைவரும் சுத்த வஸ்திரம்தரித்து நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு எல்லாரஸங்களும் நிரம்பின அந்த அன்னத்தை மெல்லமெல்லப் புசித்தனர். வீரர்களாகிய கௌரவஸ்ரேஷ்டர்கள் விளையாடிக் களைப்புற்றுச் சாயங்காலவேளையில் விளையாட்டுக்காக ஏற்பட்ட கூடாரங்களிலேயே வஸிக்க நினைத்தனர். பலவானும் ஸமர்த்தனுமான பீமஸேனன் ஜலக்கிரீடைக்கு வந்த அந்தக்குமாரர்களைத்தூக்கி அதிகவேலைசெய்ததனால் களைத்துப் பிரமாணகோடியில் வஸிப்பதற்காகஏற்பட்ட ஸ்தலத்தில் மேலே ஏறிப்படுத்தனன். மத்தியபானத்தினால்மயக்கமுற்ற அந்தப்பாண்டவன் குளிர்ந்திருக்கும்வாஸஸ்தலத்தையடைந்து ஒய்வுடன் அசைவற்று இறந்தவன்போலத் தரையில்தூங்கினான். பிறகு, துரியோதனன் கயிறுகளைப்போன்ற கொடிகளினால் பிரமாணகோடியில் தூங்கினபீமஸேனனை மெல்லக்கட்டிக் கங்கையின்ஜலத்தில் போட்டான். யுத்தவீரரிற் சிறந்தபீமன், உடனே கண்விழித்துக்கொண்டு,தன்பலத்தினால் கட்டுக்களெல்லாவற்றையும்அறுத்து மறுபடியும் எழுந்தான். சிறந்த பலமுள்ள அவன் கட்டிலிருந்து விடுபட்டபின் அது துரியோதனன் செய்ததென்று அறியவில்லை. அந்தப்பலவான் மறுபடியும் நித்திரையினால்பரவசனாகி அந்த இடத்திலேயேதூங்கினான். பாதிராத்திரியானபின் கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் எழுந்தனர். துரியோதனன் பீமஸேனனைக் கண்டு துன்பமடைந்தான். மறுபடியும், தூங்கினவனைக் கூர்மையானபற்களுள்ளவையும்கொடியவிஷமுள்ளவையுமான சீறுகின்ற ஸர்ப்பங்களைவிட்டு அங்கங்களின் ஸந்திகளெல்லாவற்றிலும் கடிக்கச்செய்தான். ஸர்ப்பங்களின் பற்கள் உயிர்ஸ்தானங்களில் பதிப்பிக்கப்பட்டும் பெரியமார்பையுடைய பீமஸேனனுடைய வன்மையான தோலைக் குத்தவில்லை. பீமஸேனன் விழித்துக்கொண்டு அந்தஸர்ப்பங்களெல்லாவற்றையும் தள்ளிவிட்டான். துரியோதனனுக்குப் பிரியனான ஸாரதியையும் புறங்கையினால் கொன்றான்.

ராஜரே! அவ்வாறே, மிக்க பொறுமைகொண்ட துரியோதனன், கொல்ல எண்ணங்கொண்டு சகுனியின் அபிப்ராயத்தைக்கேட்டு, வலனன் என்னும் சமையற்காரனுடன் ஆலோசித்து, பிறகு, அவனைக்கொண்டு பீமஸேனனுடைய ஆஹாரத்தில் விஷத்தைப்போடுவித்தான். கொடியதும் மயிர்க்கூச்சம்எடுக்கச்செய்வதுமாகிய காளகூடவிஷம் சேர்க்கப்பட்டது. பீமஸேனன் அதையும்புஜித்து ஓர் உபாதியுமில்லாமல் ஜரிப்பித்துக்கொண்டான். அந்தவிஷம் கொடியதாயிருந்தும் அவனுக்கு உபத்திரவத்தை உண்டாக்கவில்லை. பீமன் பயப்படத்தக்க தேகவன்மையை யுடையவனுதலால் விஷத்தை ஜரிப்பித்துக்கொண்டான். ராஜரே! மற்ருெருநாள், துரியோதனன் பீமஸேனனைக்கொல்லக்கருதி மந்திரியாகிய சகுனியுடன் ஆலோசனைசெய்தான். இரவும்பகலும் ஓயாமல் சிந்தித்துக்கொண்டுதூங்காமலிருந்தான். இவ்வாறு துரியோதனனும் கர்ணனும் ஸுபலன்புத்திரனுன சகுனியும் அநேக உபாயங்களினுல் அந்தப்பாண்டவர்களைக் கொல்லக்கருதினர். வைசியப்பெண்ணின் புத்திரனுகிய யுயுத்ஸு பாண்டவர்களின் நன்மையிலுள்ள விருப்பத்தினுல் அதைப்பாண்டவர்களுக்குச் சொன்னுன். எதிரிகளை அடக்கத்தக்க பாண்டவர்களும், விதுரரின் அபிப்பிராயத்திலேயே நின்றுகொண்டு, வெளிக்காட்டாமல் அவற்றையெல்லாம் அறிந்துகொண்டார்கள்.

நூற்றுமுப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமனுக்கு விஷம்கலந்த பக்ஷியங்களைக் கொடுத்ததும், பிரமாணகோடியென்னுமிடத்தில் கங்கையில் வசிநாட்டினஇடத்தில் அவனைத்தள்ளினதும், அவன் பாதாளலோகம்சென்று வாஸுகி கொடுத்த ரஸத்தைப் பானம்செய்ததும்.)

பிறகு, அந்தத் துரியோதனன் முதலானவர்கள், 'பீமஸேனன் பலமுள்ளவன்; ஸாமர்த்தியமுள்ளவன்; மிகுந்த சூரத்தன்மையுள்ளவன்; இந்த வ்ருகோதரன் நம்மை எப்போதும் விரோதிக்கிறுன். இவனை நகரத்தின் தோட்டத்தில் தூங்கும்போது ஜலத்தில் நாட்டப்பட்ட சூலத்தின்மேல் போடுவோம்' என்று நிச்சயம்செய்தனர். பாரதரே! பிரமாணகோடியென்னுமிடத்தில்போய் ஜலக்ரீடைக்காக ஒரு ஸ்தலம் செய்வித்தனர். அவ்விடத்தில் சமையல்வேலையில்தேர்ந்த மனிதர்களினுல் பக்ஷண முதலிய உணவும் குடிக்கத்தக்கவையும்

உறிஞ்சத்தக்கவையும் நக்கிச்சாப்பிடத்தக்கவையும் ஸித்தம்செய்யப்பட்டன. அப்போது, வேலைக்காரர்கள் துரியோதனனுக்கு அதைத்தெரிவித்தனர். பிறகு, துர்ப்புத்தியுள்ள துரியோதனன், அங்கே பாண்டவர்களைப்பார்த்து, 'தோட்டங்களினாற்சோபிக்கின்ற கங்கைக்குச்செல்வோம். ஸஹோதரர்களாகிய நாமனைவரும்சேர்ந்து ஜலக்ரீடைசெய்வோம்' என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரரும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அவனுக்கு மறுமொழி கூறினர். சூரர்களான அந்தக்கௌரவபாண்டவர்கள், நகரங்கள் போன்ற தேர்களிலும் அந்தத்தேசங்களிலுண்டான சிறந்தயானைகளிலும் ஏறிக்கொண்டு நகரத்தைவிட்டுப்புறப்பட்டனர். உத்யானவனம்சேர்ந்தவுடன் ஜனக்கூட்டத்தை அனுப்பிவிட்டு வீரர்களாகிய அந்தச்சகோதரர்களனைவரும் வெண்மையானகாரிய சாலைகளாலும், நடுவேயுயர்ந்து இருபுறமும் சரிவாயுள்ள கூரைகளோடுகூடிய தூண்கள்நிறுத்தின சாலைகளாலும், பலகணிகளாலும், துவாரங்களாலும், ஜலயந்திரங்களாலும், நடப்பதற்குரிய பாதைகளாலும் சோபிப்பதும் கொத்தர்களால் மெழுகப்பட்டதும் சித்திரக்காரர்களால் சித்திரம் எழுதப்பட்டதுமான உத்தியானத்தைப்பார்த்துக்கொண்டே ஸிம்மங்கள் மலைக்குகைகளிற் பிரவேசிப்பதுபோல் அதில் பிரவேசித்தனர். ஜலம்நிரப்பப்பட்ட வாவிகளிலும் தாமரையோடைகளிலுமுள்ள ஜலம், மலர்ந்த தாமரைப்புஷ்பங்களினால் மூடப்பட்டு அழகாயிருந்தது. அப்படியே, காலத்துக்குரியபுஷ்பங்களினால் பூமி மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப்பாண்டவகௌரவர்களனைவரும் அங்கே உட்கார்ந்து, ஆங்காங்கிருந்து கொண்டுவரப்பட்டனவும் தாங்கள்விரும்பினவுமான உணவுகளைப் புஜித்தனர். அந்தச் சிறந்த உத்யானத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த அவர்கள் அந்த அந்தப்பக்ஷணங்களையும் ஒருவர்க்கொருவர் வாய்களிற் கொடுத்தனர்.

அப்போது பாவியான துரியோதனன், பீமஸேனனைக்கொல்லக் கருதி அந்தப்பக்ஷணத்தில் காளகூடவிஷத்தைப் போடும்படி செய்தான். அப்போது, உள்ளத்தில் கத்தியைப்போன்றவனும் பேச்சில் அமிர்தத்துக்கொப்பானவனுமாகிய அந்தப்பாவியான துரியோதனன், தானே எழுந்து ஸஹோதரனைப்போலவும் ஸ்நேஹிதனைப்போலவும் பீமனுக்கு மிகுதியாகப் பக்ஷணத்தை ஊட்டினான். அந்தமோசத்தை அறியாமல் பீமஸேனன் செம்மையாகப் பக்ஷித்தான். பிறகு, மனிதர்களுக்குள் அதமனான துரியோதனன், அந்தப்பீமனைப்பற்றி மனத்திற்குள் சிரித்துக்கொண்டு தான் கிருதார்த்தனானதுபோல நினைத்தான். பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்களும் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களும் எல்லோரும்

சேர்ந்து களிப்புற்றமனத்துடன் ஜலக்கிரீடை செய்தனர். விளையாட்டுக்காகஏற்பட்ட கூடாரங்களிலேயே அந்தவீரர்கள் வஸிக்க விரும்பினர். பலவானாகிய பீமன், பிரமாணகோடியில் ஜலக்கிரீடைக்காகவந்த அந்தக்குமாரர்களைநடத்தி ஜலத்தில் விளையாடின ஶ்ரமத்தினால், அதிகமாகப் போஜனம்செய்து, தங்குமிடந்தேடி அந்த இடத்தை அடைந்தான். களைப்புற்றும், குடிமயக்கத்தினால் மயங்கியும், விஷம் தேகத்தில்வ்யாபித்துமிருந்ததனால் குளிர்ந்த காற்றையடைந்தவுடன் அசைவற்றுத் தூங்கினான். பிறகு, துரியோதனன், தானே கயிறுகளைப்போன்றகொடிகளால் பீமனைக் கட்டி, சூலங்களை ஒட்டையளவு இடைவிட்டு ஜலத்தில்நாட்டிக் கயிறுகளாகச்செய்யப்பட்ட கொடிகளினால் கெட்டியாகக்கட்டப்பட்ட அந்தப்பீமனை உடனே கரையிலிருந்து ஜலத்தில் தள்ளிவிட்டான். அந்தப்பீமனுக்கு வாழ்நாள் மிச்சமிருந்ததனால் ஜலத்தில் சூலங்கள்நடப்பட்ட இடத்தில்விழவில்லை. அவன்விழுந்த இடத்தில் தற்செயலாகச் சூலமிருக்கவில்லை. அந்தப் பீமஸேனன் பிரஜ்ஞையில்லாமல் நாகலோகத்திலுள்ள நாககுமாரர்களைப் பீடித்துக்கொண்டு கவிழ்ந்து ஜலத்துக்குள்முழுகினான். பிறகு, கொடியவிஷமுள்ளவையும் பெரிய கோரப்பற்களுள்ளவையுமான அனேகநாகங்கள் சேர்ந்து அதிகமாக விஷத்தைக்கொட்டிப் பீமனை மிகக்கடித்தன. அவன்கடிக்கப்படும்போது, ஸ்தாவரவிஷமாகியகாளகூடம் ஜங்கமமான ஸர்ப்பவிஷத்தாலேயே அடிக்கப்பட்டது. கூர்மையானபற்களையுடைய அந்தஸர்ப்பங்களின் பற்கள் பெரியமார்பையுடைய அந்தப்பீமனுடைய நுட்பஸ்தானங்களில் பாய்ச்சப்பட்டும் வன்மையினால் அவன்தோலை (பல்லழுந்தும்படி) கொத்தாமற்போயின. பிறகு, பீமஸேனன் விழித்துக்கொண்டு கட்டுக்களையெல்லாமறுத்து அந்தஸர்ப்பங்களை நசுக்கினான். சிலஸர்ப்பங்கள் பயந்து ஓடின. பீமனால் அடிபட்டவற்றில் மிஞ்சினநாகங்களெல்லாம், ஸர்ப்பராஜாவும் இந்திரனைப் போன்றவனுமான வாஸுகியினிடம்சென்று, 'நாகராஜாவே! இம்மனிதன் ஜலத்தில் கட்டித்தள்ளப்பட்டான். இவன் விஷம் குடித்திருக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் நினைக்கிறோம். (இவன்) அசைவற்றவனாக எங்களிடம்வந்தான்; கடிக்கப்பட்டவுடன் விழித்துக்கொண்டான். பிரஜ்ஞையடைந்தவுடன் கட்டையறுத்துக்கொண்டு எங்களை நசுக்குகின்ற இந்த மஹாவீரனை நீர்தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்' என்றன.

பிறகு, வாஸுகி, நாகங்கள்பின்தொடர்ந்துவர (ச்சென்று) பயப்படத்தக்க பராக்ரமமுள்ள சிறந்தகைக்காரனாகிய பீமனைப்

பார்த்தான். குந்திக்குக்கூடஸ்தனான[1] ஆர்யகனென்னும் நாகத்தினாலும் அவன் பார்க்கப்பட்டான். அப்பொழுது, தன்பேரனுக்குப் பேரனான பீமனை ஆர்யகன் இறுகக் கட்டிக்கொண்டான். பெருங்கீர்த்தியுள்ள வாஸுகி பீமனிடத்தில் அன்புடன், 'இவனுக்கு என்னவிருப்பத்தை நாம் செய்யலாம்? பணக்குவியலையும் இரத்தினக்குவியலையும் இவனுக்கு வெகுமானமாகக் கொடுப்பாயாக' என்று தன்னுடனிருந்த நாகனுக்குக் கட்டளையிட்டான். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்த ஆர்யகன், வாஸுகியைநோக்கி, 'நாகராஜாவே! உனக்கு விருப்பமிருந்தால் இவனுக்குத் தனக்குவியலால் என்ன உபயோகம்? உன்பிரீதியிருக்கும்போது மஹாபலசாலியான இந்தக்குமாரன் ரஸத்தைக்குடிக்கட்டும். ஆயிரம் யானைபலமுள்ள ரஸம் ஒரு குடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக்குமாரன் எவ்வளவு குடிப்பனோ அவ்வளவு இவனுக்குக் கொடுக்கலாம்' என்று மறுமொழிசொன்னான். 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அந்தநாகனுக்கு வாஸுகி சொன்னான். பிறகு, பீமஸேனன் நாகர்களினால் மங்களாசீர்வாதம் செய்யப்பெற்றுப் பரிசுத்தனாகக் கிழக்குமுகமாயுட்கார்ந்து ரஸத்தைப் பானஞ்செய்தான். மஹாபலமுள்ள பீமஸேனன் ஒருமூச்சில் ஒருகுடம் குடித்தான். இவ்வாறு அந்தப் பாண்டுபுத்ரன் எட்டுக்குடங்களைக் குடித்தான். அதன்பின், சிறந்த புஜங்களுள்ளவனும் எதிரிகளை ஒழிப்பவனுமாகிய பீமஸேனன் ஸுகமாக நாகர்கள் கொடுத்த உயர்ந்த சயனத்தில் நித்திரைசெய்தான்.

நூற்றுமுப்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.
ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமன் வாராததைப்பற்றிக் குந்திக்கும் விதுரருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையும், பதினாயிரம் யானைபலத்துடன் பீமன் திரும்பி அஸ்தினாபுரம் வந்ததும், பீஷ்மர், குமாரர்கள் எல்லாரையும் தனுர்வேத சிக்ஷைக்காகக் கிருபாசாரியரிடம் ஒப்பித்ததும்.)

பாபசிந்தையுள்ள துரியோதனன் பீமஸேனனை ஸர்ப்பங்களுள்ள மடுவில்தள்ளிவிட்டு அப்போதே தன்னைக் கிருதார்த்தனாக நினைத்தான். இரவுகழிந்ததும், 'பீமஸேனன் நமக்கு முன்னமேயே போய்விட்டான்' என்று சொல்லிக்கொண்டு அவ்விட

---

1 ஆர்யகனுடைய பெண்வயிற்றுப்பிள்ளை சூரன்; அவன் பெண் குந்தி; குந்தியின் குமாரன் பீமன்.

மிருந்து நகரம் போனன். தாம் பாவம்செய்தறியாத தர்மாத்மாவான யுதிஷ்டிரர் தம்மைப்போலவே பிறரையும் யோக்கியராக நினைத்திருந்தார். பிராதாவினிடம் அன்புள்ள அந்தத்தர்மபுத்திரர் தாயாராகிய குந்தியிடம் வந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, 'அம்மா! பீமன் இங்கே வந்தானு? அம்மா! இங்கே அவனைக் காணவில்லையே? எங்கே போயிருப்பான்? தோட்டங்களிலும் காடுகளிலும் எல்லாம் அவனைத் தேடினேம். நாங்கள் அந்த வீரனை பீமனைக் காணவில்லை. மஹானுபாவையே! அதன்பிறகு, நமக்குமுன்னமே அவன்போய்விட்டானென்று நினைத்து எல்லோரும் கலங்கின மனத்துடன் வந்திருக்கிறேம். இங்கேவந்து எங்கேயாவது போனனு? அல்லது, நீ எங்கேயாவது அனுப்பினயா? புகழுள்ளவளே! சிறந்தகைகளையுடைய பீமஸேனனைப்பற்றிச் சொல்லு. சிறந்தவளே! அந்தவீரனைப்பற்றி என்மனம் தெளிவாயில்லை. ஏனென்றல், நான் பீமன் தூங்கினதாக நினைத்தேன். அவன் இல்லையென்பதனல் அவன் கொல்லப்பட்டவன்தான்' என்றர். சிறந்த புத்தியுள்ள தர்மராஜாவினல் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட குந்தி, உடனே பதைபதைத்து ஹாஹாகாரஞ்செய்து யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து, 'புத்திரனே! பீமஸேனனை நான்பார்க்கவில்லையே! அவன் என்னிடம் வரவில்லையே! நீ தம்பிகளுடன்கூட அவனைத் தேடுவதில் முயற்சிசெய்' என்றுசொன்னள். பாண்டவர்கள் விரைவாக நகரத்தின் தோட்டத்திற்குச் சென்று தேடினர். பாண்டவர்கள் வாயினல், 'பீமா, பீமா' என்று உரக்கக் கூவினர். அவர்கள் எல்லோரும் தேடியும் ஸஹோதரனைக் காணவில்லை; அப்போது, மறுபடியும் தங்கள் வீட்டுக்குவந்து குந்தியைப் பார்த்து, 'அம்மா! மஹாபாகுவானபீமனை வனத்திலும் தோட்டங்களிலும் தேடினேம்; நதிகளிலெல்லாம் தேடினேம்; காணவில்லை' என்று கூறினர். பிறகு, அந்தக்குந்தி, விதுரரைத் தன்வீட்டுக்கு வருவித்து, 'விதுரரே! பலசாலியான பீமஸேனனைக் காணவில்லையே! ஸஹோதரர்களான பாண்டவர்கள் ஸஹோதரர்களான கௌரவர்களோடுகூடத் தோட்டத்திலிருந்து வந்தனர். அவர்களில் மஹாபாகுவானபீமன் ஒருவன்மட்டும் இங்கே என்னிடம்வந்துசேரவில்லை. அவன் துரியோதனனுடைய கண்ணுக்கு ஒருபொழுதும் பிரியமாயிருக்கவில்லை. துரியோதனன் கொடியவன்; கெட்டநினைவுள்ளவன்; அற்பன்; ராஜ்யத்தில் ஆசைவைத்தவன்; வெட்கமில்லாதவன். துரியோதனன் கோபம் வைத்து அந்தவீரனைக் கொன்றுமிருப்பான். அதனல், என்மனம் கலங்குகின்றது. என்னுள்ளம் எரிவதுபோலிருக்கிறது' என்றள். விதுரர், 'குணமுள்ளவளே! இந்தவிஷயத்தைச் சொல்

லாதே. புத்திரர்களைக் காப்பாற்று. துஷ்டஸ்வபாவமுள்ள துரியோதனனை நிந்தித்தால் உன்னுடைய மற்றப் புத்திரர்களையும் கொன்றுவிடுவான். வியாஸமஹரிஷி சொன்னபடி உன்னுடைய புத்திரர்கள் தீர்க்காயுஸுள்ளவர்களே. உன் புத்திரன் வந்து உனக்கு ஸந்தோஷத்தையும் உண்டுபண்ணுவன்' என்று சொன்னார். வித்வானாகிய விதுரர் இவ்வாறுசொல்லித் தமது மனைக்குச் சென்றார். குந்தி, புத்திரர்களுடன்கூடக் கவலையுற்றவளாக வீட்டுக்குள் இருந்தாள்.

அதன்பின், எட்டாவதுநாள் பீமஸேனன் விழித்துக்கொண்டான். அப்போது, அந்தரஸம் ஜரித்தபின் பலவானான அவன் அளவிடக்கூடாத பலமுள்ளவனானான். தூங்கியெழுந்த அந்தப் பீமனைப்பார்த்து அந்தநாகர்கள், மெல்லச் சமாதானப்படுத்தி, 'மஹாபாகுவே! சக்திநிரம்பின இந்தரஸத்தை நீகுடித்ததனால் பதினாயிரம் யானைகளின்பலத்தோடு போரில் வெல்லமுடியாதவனாவாய். இப்போது நீ இந்தத்தேவலோகத்துள்ள ஜலத்தினால் ஸ்நானஞ்செய்து உன் வீடுசெல். குருஶ்ரேஷ்டனே! உன்னைவிட்டு உன்ஸஹோதரர்கள் துக்கப்படுகின்றனர்' என்றசொல்லையும் சொன்னார்கள். சிறந்தகைகளையுடையவனும் மஹாபலசாலியும் வீரனுமாகிய பீமன் உடனே ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்தமும் வெண்மையுமான வஸ்திரங்களையும் புஷ்பங்களையும்தரித்து நாகனுடையகிருஹத்தில் விஷங்களைப்போக்குகின்றவைகளும் நல்ல மணமுள்ளவைகளுமாகிய மூலிகைகளினால் விசேஷமாக மங்கள கங்கணங்கள் கட்டப்பட்டு, நாகர்களால்கொடுக்கப்பட்ட பரமான்னத்தைப்புஜித்து நாகர்களுடைய பூஜைகளையும் ஆசீர்வாதங்களையும்பெற்றுத் தேவலோகத்துள்ள ஆபரணங்கள்நிறைந்தவனாக நாகர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மனமகிழ்ச்சியோடு நாகலோகத்திலிருந்து மேலேஏறினான். தாமரைக்கண்ணனாகிய பீமஸேனன் நாகர்களால் ஜலத்திலிருந்து தூக்கிக்கொண்டுவந்து முன்னிருந்த வனப்பிரதேசத்திலேயே விடப்பட்டான். பீமஸேனன் பார்த்திருக்கும்போதே அந்தநாகர்கள் மறைந்தார்கள்.

மஹாபலசாலியும் சிறந்தகைகளையுடையவனும் குந்திபுத்திரனுமாகிய பீமஸேனன் உடனே எழுந்து விரைவாகத் தாயாரிடம் வந்தான். பிறகு, பகைவரையழிப்பவனாகிய பீமன் தாயாரையும் ஜ்யேஷ்டஸஹோதரரான தர்மபுத்திரரையும் வந்தனஞ்செய்து, தம்பிகளை உச்சிமோந்து, புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான அந்தச்சகோதரர்களாலும் தாயாராலும் தழுவிக்கொள்ளப்பட்டான். ஒருவர்மேலொருவர் நேசமுற்றஅவர்கள், 'நற்காலம்! நற்காலம்!' என்றுசொல்லிக்கொண்டனர். மிகுந்தபலத்தையும் பராக்கிர

மங்களேயுமுடைய பீமஸேனனும் துரியோதனன்செய்தவைவெல்லாவற்றையும் தன்ஸஹோதரர்களுக்குச் சொன்னான். பீமஸேனன் நாகலோகத்தில் என்னநடந்தனவோ அந்தநன்மைதீமைகளெல்லாவற்றையும் பூரணமாகச்சொன்னான். பிறகு, ராஜாவான யுதிஷ்டிரர் பீமஸேனனைப்பார்த்து உட்கருத்தமைந்த சொல்லைச் சொல்லலானார். 'நீ பேசாமலிரு. இந்தக்காரியம் எவ்வகையிலும் சொல்லத்தக்கதன்று. இதுமுதல் நீங்களெல்லாரும் ஒருவர்க்கொருவர் ஜாக்கிரதையுடன் பீமனைக்காப்பாற்றுங்கள்' என்றார். சிறந்தகைகளையுடைய தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர் இவ்வாறுசொல்லி அப்போதுமுதல் ஸஹோதரர்கள் எல்லாருடனும்கூடி ஜாக்கிரதையாக இருந்தார். பாண்டவர்கள், பீமன் விஷயத்தில் (நடந்த) அந்தச் செய்கையைத்தெரிந்துகொண்டபோது, ரஹஸ்யத்தை ரக்ஷிப்பதில் ஜாக்கிரதையுடன், (அதை) வெளிப்படுத்தாமலேயிருந்தார்கள். தர்மாத்மாவும் புத்திமானுமாகிய விதுரர் அவர்களுக்கு ஆலோசனை சொன்னார். துரியோதனனும் அந்தப்பீமன் திரும்பிவந்ததைக்கண்டு ஒவ்வொருநாளும் இதையேநினைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு தாபமடைந்தான். திருதராஷ்டிரமஹாராஜன், மிகுந்தப்லகர்வத்தோடு விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் அந்தக்குமாரர்களைக்கண்டு அவர்களுக்கு (அஸ்திரவித்தையை)க் கற்பிக்கிறதற்காக நாணல்கட்டையிற் பிறந்தவரும் வேதங்களிலும் சாஸ்திரவிஷயங்களிலும் கரைகண்டவருமாகிய கிருபாசாரியரைக் குருவாகத்தேடி அவர்களை அவரிடம் ஒப்புவித்தார். ராஜாவினால் அவரிடம் ஒப்பிக்கப்பட்ட அந்தக்கௌரவர்களனைவரும் அவரிடம் குருகுலவாஸஞ்செய்து தனுர்வேதத்தைக் கற்றனர்" என்று வைசம்பாயனர் சொன்னார்.

நூற்றுநாற்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருபர், துரோணர், அஸ்வத்தாமா இவர்களுடைய உத்பத்தியும் துரோணர் பரசுராமரிடம் அஸ்திரலாபம் பெற்றதும்.)

அதுகேட்ட ஜனமேஜயர், "பிராமணரே! கிருபருடைய ஜனனத்தைப்பற்றியும் எனக்குச் சொல்லக்கடவீர். அவர் நாணல் தண்டிலிருந்து எவ்வாறு உண்டானார்? எவ்வாறு அஸ்திரங்களை அடைந்தார்?" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"மஹாராஜரே! பிரபுவே! கௌதமமஹரிஷிக்குச் சரத்வானென்றும் 1 கௌதமரென்றும் சொல்லப்பட்ட புத்திரர்

1 கோதமர்குலத்தில் பிறந்தவர்.

பாணங்களுடன்பிறந்தார். சூரரே! அந்தச் சரத்வானுக்குப் புத்தி தனுர்வேதத்தில் எவ்வாறு பிரவிர்த்தித்ததோ அவ்வாறு வேதாத்தியயனத்தில் பிரவிர்த்திக்கவில்லை. பிரம்மசாரிகள் வேதங்களைத் தவத்தினால் எவ்வாறு கிரகித்தனரோ அவ்வாறு அவர் தவத்துடன்கூடி எல்லாஅஸ்திரங்களையும்அடைந்தார். அந்தக்கௌதம புத்திரரான சரத்வான் தனுர்வேதத்தில் ஊக்கமுடையவராயிருந்ததனால் பெருந்தவஞ்செய்து இந்திரனுக்குப் பெருந்துயரத்தை உண்டுபண்ணினார். கௌரவரே! அதன்பிறகு, தேவராஜன், 'அவர்தவத்திற்கு இடையூறுசெய்' என்று சொல்லி ஜாலவதியென்னும் தேவகன்னிகையை அனுப்பினான். அந்தச்சிறுமி சரத்வானுடைய அழகான ஆஶ்ரமத்திற்குச் சென்று தனுஸையும் பாணத்தையும் தரித்திருக்கும் சரத்வானை மயங்கச்செய்தாள். கௌதமர் உலகத்தில் ஒப்பில்லாத வடிவுள்ளவளும் ஒற்றை வஸ்திரம் தரித்தவளுமாகிய அந்த அப்ஸரஸை வனத்திற்கண்டு மலர்ந்த கண்களுடையவரானார். அவருடைய இருகரங்களினின்றும் வில்லும் அம்புகளும் பூமியில் விழுந்தன. உடனே, அவருடையசரீரத்திலும் நடுக்கமுண்டாயிற்று. ஆனால், மிகுந்தஞானமுள்ள அந்தக்கௌதமர் ஞானத்தின் சிறப்பினாலும் தபோபலத்தினாலும் மிக்க உறுதியுடனிருந்தார். ராஜரே! அவருக்கு அவளைப்பார்த்தவுடனே உண்டான மனவேறுபாட்டினால் வீரியம்நழுவிற்று. அவர் அதனை அறியவில்லை. அந்தமுனி வில்லையும், அம்புகளையும், கிருஷ்ணாஜினங்களையும்,அந்தஆஶ்ரமத்தையும்,அந்த அப்ஸரஸையும்விட்டுச்சென்றார். அவருடைய அந்தவீரியம் நாணற்றண்டில்விழுந்தது. ராஜரே! நாணற்றண்டில்விழுந்த அந்தவீரியம் இரண்டுபாகமாகப் பிரிந்தது. பிறகு, அந்தக் கௌதமராகிய சரத்வானுக்கு ஆணும் பெண்ணுமாகிய ஓர் இரட்டைபிறந்தது. அந்தக் கௌதமமஹரிஷியின் ஆஶ்ரமஸமீபத்தில் சந்தனுமஹாராஜா வேட்டையாடிக்கொண்டிருக்கையில் சைனியத்தைச்சேர்ந்த ஒருவன் தற்செயலாகக் காட்டில் அந்த ஆணும்பெண்ணுமாகிய குழந்தைகளைக் கண்டனன். வில்லையும் அம்புகளையும் கிருஷ்ணாஜினங்களையும் கண்டு தனுர்வேதத்திற்கரைகண்ட பிராமணர்களுடைய குழந்தைகளென்றறிந்து அவன் அந்த இரண்டு குழந்தைகளையும் அம்புகளோடுகூடிய வில்லையும் சந்தனுமஹாராஜாவுக்குக் காண்பித்தான். அந்தராஜா கிருபைகூர்ந்து அவ்விரண்டுகுழந்தைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு 'எனதுபெண், எனதுபிள்ளை' என்று சொல்லித் தன்வீட்டிற்குச் சென்றான்.

பிறகு, ப்ரதீபபுத்திரனாகிய அவ்வரசன், கௌதமருடைய அவ்விரண்டுகுழந்தைகளையும் வளர்த்து ஜாதகர்மமுதலான ஸம்ஸ்காரங்களையுஞ் செய்வித்தான். இந்தக்குழந்தைகள் தன்னால் க்ருபையோடுவளர்க்கப்பட்டதனால் அவ்வரசன் அவர்களுக்கு அதேபெயரை இட்டான். அதனால், புத்திரன் கிருபனென்றும் அந்தப்பெண் கிருபிஎன்றும் சொல்லப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய பிதாவாகிய கௌதமரும் தவத்தினால் அவர்கள் அங்கிருப்பதை அறிந்து அப்போது தாம் வந்து அந்தப்புத்திரனுக்குக் கோத்திர முதலிய எல்லாவற்றையும் சொன்னார். ராஜாவே! கிருபரும் அப்போதுமுதல் தனுர்வேதத்திலேயே பற்றுள்ளவராக இருந்தார். [1] நான்குவகையான தனுர்வேதத்தையும் அநேகசாஸ்திரங்களையும் நுட்பமான விஷயங்களெல்லாவற்றையும் கிருபருக்கு அவர்பிதா பூரணமாகக் கற்பித்தார். அந்தக் கிருபர் ஸ்வல்ப காலத்தில் சிறந்த ஆசாரியரானார். பீஷ்மாசாரியர் கிருபரை அழைத்து, 'இவர்கள்உமதுசிஷ்யர்கள்' என்று சொல்லித் தம் பேரன்மார்களைக் கொண்டுவந்துவிட்டுக் கிருபாசாரியரை உபசரித்தார். பிறகு, மஹாரதர்களாகிய அந்த த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்களும் பாண்டுபுத்திரர்களுமாகிய யாவரும் யாதவர்களுடன் சேர்ந்து தனுர்வேதத்தை அத்யயனஞ்செய்தனர். யாதவர்களும் பற்பலதேசங்களினின்றும் வந்த மற்றஅரசர்களும் கிருபரை ஆசாரியராகஅடைந்து சிறந்த அஸ்திரங்கள் தெரிந்தவர்களாயினர். ராஜரே! அதன்பிறகு, பீஷ்மர் தம் பௌத்திரர்களுக்கு இன்னும் அதிகமான சிறப்பை விரும்பிக் கற்பிப்பதற்காகப் பாணங்களிலும் அஸ்திரங்களிலும் நிபுணர்களும் பராக்கிரமத்தில் பெயர்பெற்றவர்களுமாகிய ஆசாரியர்களைப்பற்றி விசாரித்தார். ராஜரே! மஹாபலசாலிகளான கௌரவர்களுக்கு அஸ்திரங்கள்

---

1 நான்குவகையான தனுர்வேதமாவன :—ப்ரயோகம்=விடுப்பது, ஸம்ஹாரம்=திரும்பியெடுப்பது, கல்பம்=மந்திரசித்திக்குரிய புரச்சரணை முதலிய விரதம், ரஹஸ்யம்=அவ்வவற்றின் ஸ்வரூபஜ்ஞானம் என்பனவாம். 'முக்தம்=விட்டுவிடத்தக்கபாணம், அமுக்தம்=விடாமல் உபயோகிக்கத்தக்க கத்திமுதலியவை, முக்தாமுக்தம்=விட்டுத் திரும்பியெடுக்கத்தக்க அஸ்திரங்கள், மந்திரமுக்தம்=எடுக்கமுடியாமல் மந்திரத்தினால் பிரயோகிக்கப்படும் அஸ்திரங்கள் என்றுவது; சஸ்திரம்=வெறு ஆயுதம், அஸ்திரம்=மந்திரத்தோடு கூடியது, ப்ரத்யஸ்திரம்=அஸ்திரத்தைத் தடுக்கும் அஸ்திரம், பரமாஸ்திரம்=எதிர் அஸ்திரமில்லாத அஸ்த்ரம் என்றுவது; ஆதானம்=எடுப்பது, ஸந்தானம்=தொடுப்பது, விமோக்ஷம்=விடுப்பது, ஸம்ஹாரம்=திருப்புவது என்றுவது நான்குவகை' என்பது பழைய உரை.

கற்பிக்க, 'அற்பபுத்தியுள்ளவனும் பெரிய மஹிமையில்லாதவனும் அஸ்த்ரங்களில் நிபுணனுயில்லாதவனும் தெய்வத்தன்மையில்லாத வனும் தகான்' என்று நினைத்துப் பரதஸ்ரேஷ்டராகிய பீஷ்மர், அப்போதே வேதங்களையறிந்தவரும் சிறந்த புத்தியுள்ளவருமான பரத்வாஜபுத்திரராகிய துரோணரிடம் பாண்டுபுத்திரர்களையும் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களையும் சிஷ்யர்களாக ஒப்பித்தார்.

பெரியமஹிமையுள்ளவரும் அஸ்திரவித்வான்களுட் சிறந்தவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமாகிய துரோணர், அந்தமஹாத்மாவான பீஷ்மரால் சாஸ்திரப்ரகாரம் செம்மையாகப் பூஜைசெய்யப் பெற்றுத் திருப்தியடைந்து அவர்களனைவரையும் சிஷ்யர்களாக அங்கீகரித்தார். துரோணர், அவர்களுக்குத் தனுர்வேதத்தை முழுதும் கற்பித்தார். ராஜரே! அளவற்றபராக்ரமமுள்ள அந்தக்கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் ஸ்வல்பகாலத்தில் எல்லா ஆயுதங்களிலும் தேர்ந்தவர்களாயினர்" என்று சொல்ல, ஜனமேஜயர், "பிராம்மணரே! துரோணர் எப்படிப்பிறந்தார்? எவ்வாறு அஸ்த்ரங்களையடைந்தார்? கௌரவர்களிடம் எவ்வாறு வந்தார்? அந்தவீரர் யாருடையபுத்ரர்? அஸ்த்ரம் தெரிந்தவர்களிற் சிறந்தவரும் அவருடையபுத்ரருமான அந்த அஸ்வத்தாமா எவ்வாறு பிறந்தார்? இதை நான் கேட்க விரும்புகிறேன்; விரிவாகச்சொல்லுங்கள்" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

"முற்காலத்தில் கங்கையின் உத்பத்திக்கு ஸமீபத்தில், மஹிமைபெற்றவரும் எப்போதும் கடுமையான தவமுள்ளவருமாகிய பரத்வாஜரென்று பெயர்பெற்ற ஒருமஹரிஷி இருந்தார். அந்தப் பரத்வாஜர் ஸ்நானத்திற்காகக் கங்கைக்குச் சென்றார். அந்தப் பரத்வாஜரிஷி மஹரிஷிகளுடன்கூட ஹவிர்த்தானமென்னுமிடத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்போது, அழகும் யௌவனமும் நிரம்பினவளும் மதமுள்ளவளும் யௌவனமதத்தினால் மெல்ல நடப்பவளுமாகிய க்ருதாசியென்னும் அப்ஸரஸ் முன்னமே வந்து ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டிருப்பதைப் பிரத்யக்ஷமாகப் பார்த்தார். அந்தநதிக்கரையில் அவளுடைய ஆடையைக் காற்று விலக்கிற்று. வஸ்திரம் விலகிப்போன அவளைக்கண்டு ரிஷி அப்போதே விருப்பமுற்றார். சிறந்த ஞானமுள்ள பரத்வாஜரிஷி அவளிடம் மனம்பற்றி ஆனந்தமடைந்தபோது அவருடைய வீரியம் நழுவிற்று. அந்தரிஷி அதைத் துரோணமென்னும் பாத்திரத்தில் ஏந்தினர். அதனால், அந்த ஞானமுள்ள பரத்வாஜரிஷிக்குத் துரோணர் குடத்தில்பிறந்தார். அவர் வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் முழுதும் அத்யய

னஞ்செய்தார். காசியபரிஷி அக்னியினிடமிருந்து அஸ்திரம்பெற்றுக்கொண்டு எதைத்தெரிந்துகொண்டிருந்தாரோ அந்த அஸ்திர வித்தையைத் தேவகாரியத்திற்காகப் பரத்வாஜர் காஸ்யபரிடமிருந்து அடைந்தார். பராக்ரமசாலியும்அஸ்திரம் தெரிந்தவர்களிற்சிறந்தவருமாகிய பரத்வாஜர் மிகுந்த மஹிமையுள்ள அக்கிவேஸ்யருக்கு அந்த ஆக்னேயாஸ்திரத்தைக் கொடுத்தார். பரதச்ரேஷ்டரே! அந்த அக்கிவேஸ்ய முனிவர், பரத்வாஜபுத்ரரும் தமக்குஸஹோதரருமாயிருக்கும் துரோணருக்குத்தமக்குப் பரத்வாஜரிடமிருந்து கிடைத்த அந்த ஆக்னேயமென்னும் மஹாஸ்திரத்தைக் கொடுத்தார். பரத்வாஜருக்கு ஸ்நேஹிதனுகிய ப்ருஷதனென்று பெயருள்ள ஓரரசன் இருந்தான். அவனுக்கு த்ருபதன் என்னும் புத்திரன் உண்டானுன். அந்த க்ஷத்ரியஸ்ரேஷ்டனுகிய துருபதராஜன் ஒவ்வொருநாளும் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்று துரோணருடன்கூடி விளையாடிக்கொண்டும் அத்யயனஞ்செய்துகொண்டும் இருந்தான்.

பிறகு,ப்ருஷதன் காலஞ்சென்றபின்,வீரனும் புருஷஸ்ரேஷ்டனுமாகிய துருபதன் வடபாஞ்சால தேசத்தில் அரசாட்சி செய்தான். அப்போது மஹிமைபொருந்திய பரத்வாஜமஹரிஷியும் ஸ்வர்க்கஞ்சென்ருர். சிறந்ததவமுள்ள துரோணர் அங்கேயே வஸித்துத் தவம் செய்துகொண்டிருந்தார். வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் அறிந்தவரும் தவத்தினுல் பாவங்களைப் பஸ்மஞ்செய்தவருமாகிய பெருங்கீர்த்திபெற்ற அந்தத்துரோணர், தம் பிதாவினுடைய ஆஜ்ஞையில் மனம்வைத்துப் புத்திரனை விரும்பி அக்னிஹோத்ரத்திலும் தம்தர்மத்திலும் இந்திரியஜயத்திலும் எப்போதும் ஊக்கமுள்ளவளாகிய சரத்வானுடைய புத்திரியான கிருபியைப் பாரியையாக அடைந்தார். [1] கௌதமி, அஸ்வத்தாமா என்னும் புத்திரனைப் பெற்ருள். அந்தப்புத்திரன் பிறந்தவுடன், உச்சைஸ்ரவம் என்னும் குதிரையைப்போல் கனைத்தான். அதைக் கேட்டு ஆகாசத்திலிருந்து கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒருபூதம், 'இவனுடைய உரத்தசப்தம் குதிரையின் சத்தம்போல் திக்குகளில் வியாபித்ததனுல் இந்தக்குழந்தை [2] அஸ்வத்தாமா என்ற பெயரோடிருப்பன்' என்று சொல்லிற்று. பிறகு, அந்தப்புத்திரனுல் துரோணுசாரியர் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தார். அந்தப் புத்திமானுகிய துரோணர் அங்கேயே வஸித்துக்கொண்டு தனுர்வேதத்திலேயே ஞாபகத்தோடிருந்தார்.

அரசரே! அப்போது மஹாத்மாவும் எல்லாவித்தைகளும் தெரிந்தவரும் ஆயுதம்பிடித்தவரெல்லாரினும்மேலானவரும் பகை

1 கிருபி. 2 அஸ்வம்=குதிரையைப்போன்ற,ஸ்தாமா=சப்தமுடையவன்.

வரைத் துயரப்படுத்துகிறவருமாகிய பரசுராமரென்னும்பிராமணர் தம்பொருளையெல்லாம் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கவிரும்பி னதை அந்தத்துரோணர் கேள்விப்பட்டார். பரசுராமருடைய தனுர்வேதத்தையும் திவ்யாஸ்திரங்களையும் கேள்வியுற்று அவற்றிலும் ராஜநீதிசாஸ்திரத்திலும் ஆசைவைத்தார். பிறகு, அந்தச் சிறந்ததபஸுள்ளவரும் சிரேஷ்டமானபாகுபலமுடையவருமாகிய அந்தத்துரோணர், தவமும் பிரம்மசாரிவ்ரதமுமுள்ள சிஷ்யர்களால் சூழப்பட்டவராய்ப் பர்வதங்களிற் சிறந்த மஹேந்திரத்துக்குப் போகப் புறப்பட்டார். பிறகு, மஹாதபஸ்வியான துரோணர், மஹேந்திரம்சேர்ந்து க்ஷத்ரியர்களைக் கொல்லுகிறவரும் விரோதிகளைக்கொல்லுகிறவருமாகிய அந்தப்பரசுராமரைக் கண்டார். பிறகு, துரோணர், சிஷ்யர்களுடன்கூட ப்ருகுஶ்ரேஷ்டரான பரசுராமரையடைந்து தம்பெயரையும் அங்கிரஸின்குலத்தில் தம் ஜனனத்தையும் தெரிவித்தார்; தெரிவித்தபின், பூமியில் தலைபடும்படி அவர்பாதங்களில் வந்தனஞ்செய்தார். பிறகு, எல்லாவற்றையும்கொடுத்துவிட்டு அப்போதே வனம்போகக்கருதின மஹாத்மாவான பரசுராமரைநோக்கித் துரோணர், 'பிராமணோத்தமரே! பரத்வாஜருக்குப்பிறந்தவனும் அயோநிஜனுமாகிய துரோணனென்று பெயருள்ளநான் திரவியத்தைவிரும்பி வந்திருப்பவனென்று நீர் அறியக்கடவீர்' என்றுசொன்னார். க்ஷத்ரியர்களெல்லாரையும் அழித்தவராகிய அந்தமஹாத்மா துரோணரைநோக்கி, 'பிராமணஶ்ரேஷ்டனே! உனக்கு நல்வரவு; என்ன விரும்புகிறாய்? எனக்குச்சொல்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு பரசுராமரால் கேட்கப்பட்ட துரோணர், யுத்தவீரர்களிற்சிறந்தவரும் அனேகதனங்களைக் கொடுக்கப்போகிறவருமாகிய பரசுராமரைநோக்கி, 'சிறந்ததவமுள்ளவரே! நான் அளவற்றதனத்தை வேண்டுகிறேன்' என்று சொன்னார். அதற்குப் பரசுராமர், 'தபோதனனே! இங்குள்ளபொன்னும் மற்ற என்னஎன்ன பொருள்உண்டோ அவையனைத்தும் என்னால் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. அவ்வாறே அனேகநகரங்களை மாலைபோல் அணிந்த இந்தக்கடல்சூழ்ந்த பூமிதேவியை முழுவதும் கசியபருக்கு நான் கொடுத்துவிட்டேன்; இப்போது இந்தச்சரீரமாத்திரமும் அனேகவிதங்களான உயர்ந்த அஸ்திரசஸ்திரங்களும் எனக்கு மிச்சமாயுள்ளன. பிராமணனே! சரீரத்தையாகட்டும், அஸ்திரங்களையாகட்டும், சஸ்திரங்களையாகட்டும் நீ கேள்: துரோணா! உனக்கு நான் என்னகொடுக்கவேண்டும்? அதை உடனேசொல்' என்றார்.

துரோணர், 'பார்க்கவரே! அஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும் [1] பிரயோகம், [2] ஸம்ஹாரம், [3] ரகஸ்யம் இவற்றுடன் எனக்குப் பூர்ணமாகக்கொடுக்கக்கடவீர். பிராம்மணோத்தமரே! இதுதான் தனங்களுக்கெல்லாம் தனம்' என்றார். பரசுராமர், 'ஆகட்டும்' என்றுசொல்லி, உடனே அவருக்கு ரகஸ்யமென்றுசொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தோடும் [4] புரச்சரணவிரதத்தோடும் தனுர்வேதத்தையும் அஸ்திரங்களையும் பூர்ணமாகக்கொடுத்தார். அவையெல்லாவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டு அஸ்திரங்களில்தேர்ந்த பிராமணஸ்ரேஷ்டரான துரோணர் மிகுந்தஸந்தோஷத்துடன் தம் அன்புள்ள ஸ்நேகிதனாகிய துருபதனிடம் சென்றார்.

நூற்றுநாற்பத்தோராவது அத்தியாயம்.
ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரோணர் துருபதனிடம்சென்று பழையஸ்நேகத்தைப் பாராட்டிப் பேசினபோது துருபதனால் அவமதிக்கப்பட்டதும், அதனால் கோபத்துடன் அஸ்தினாநகாம் வந்ததும், ராஜகுமாரர்களுக்த விளையாட்டில் கிணற்றில் விழுந்த பந்தையும் மோதிரத்தையும் எடுத்துக்கொடுத்ததும், அந்தஸமாசாரத்தைக் கேட்டுப் பீஷ்மர் அவரை எதிர்கொண்டழைத்ததும்.)

பிறகு, பராக்ரமசாலியான துரோணர், துருபதராஜாவினிடம்சென்று, 'ராஜனே! இங்குவந்திருக்கும் என்னை ஸ்நேகிதனாக அறி' என்று சொன்னார். ஸ்நேஹிதராகிய துரோணரால் அன்புடன் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட பாஞ்சாலதேசத்தரசன் இவருடைய அந்தச்சொல்லைப் பொறுக்கவில்லை. ஐசுவரியத்தினுடையகர்வம் நிரம்பின அந்தத்துருபதராஜன் கோபத்தாலும் பொறுமையாலும் புருவங்களை நெறித்துச் சிவந்தகண்களோடு துரோணரைப்பார்த்து அடியில்வருமாறு சொல்லலானான்: 'பிராம்மணரே! உம்முடைய இந்தப்புத்தி திருந்தவில்லை; நல்ல பொருத்தமுள்ளதாயில்லை. பிராமணரே! அதனால், என்னைப் பார்த்து உமக்கு நான் ஸ்நேகிதனென்று துணிந்து பேசுகிறீர். புத்திக்குறைவுள்ளவரே! அபிவிருத்தியிலிருக்கிற ராஜாக்களுக்கு, அதிர்ஷ்டமும் பொருளுமில்லாத (உம்மைப்போன்ற) இவ்

---

1 விடுவது. 2 திருப்பியெடுத்துக்கொள்வது. 3 ஸ்வரூபஜ்ஞானம். 4 முன்னதாக அனுஷ்டிக்கவேண்டியவை.

வகையான மனிதர்களோடு ஸ்நேகமிருப்பது எங்குமில்லை. உள்ள ஸ்நேகங்களும் மனிதன்முதிரும்போது நாளடைவில் தளர்ந்துபோகின்றன. எனக்கு உம்முடன் ஸ்நேகம் உம்முடைய ஸாமர்த்தியத்தைப்பற்றி முன்னே உண்டாயிற்று. இவ்வுலகத்தில் யாருடையமனத்திலும் ஸ்நேகம் அழியாமல் நிற்பதில்லை. ஸ்நேகத்தைப் பெண்ணாசையும் அழித்துவிடும்; கோபமும் அழித்துவிடும். இவ்வாறு ஒருகாரணம்பற்றியுண்டான பழமையாகப்போன ஸ்நேகத்தை நீர் ஆதரவாகப்பற்றுதேயும். பிராம்மணஶ்ரேஷ்டரே! எனக்கு உம்முடன் ஸ்நேகம் காரியத்தைப்பற்றி உண்டாயிருந்தது. தரித்திரன் தனவானுக்கும், மூர்க்கன் வித்வானுக்கும், பேடியானவன் சூரனுக்குப், ஸ்நேகராவதில்லை. ஸ்நேகிதனென்பதை முன்னிட்டு ஏன் என்னை விரும்புகின்றீர்? எந்த இருவருக்கும் ஐஸ்வர்யம் ஸமமாக இருக்குமோ எந்த இருவருக்கும் கல்விகேள்விகள் ஸமமாக இருக்குமோ, அவ்விருவருக்குந்தான் விவாகமும் ஸ்நேகமும் பொருந்தும். வலுத்தவனுக்கும் இளைத்தவனுக்கும் பொருந்தா. வேதமோதாதவன் வேதமோதினவனுக்கு ஸ்நேகனாகான். ரதமுள்ளவன் ரதமில்லாதவனுக்கு நேசனாகான். ராஜ்யமில்லாதவன் ராஜாவுக்கு ஸ்நேகனாகான். ஸ்நேகனென்பதை முன்னிட்டு ஏன் என்னை விரும்புகிறீர்?' என்றான். பரத்வாஜபுத்ரரான துரோணர் துருபதனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபின் சற்றுநேரம் கலக்கமுற்றுக் கோபம்மிகுந்தவராயினர். அந்தப்பெருமைபொருந்திய புத்திமான், துருபதனைப்பற்றி மனத்தில் ஒரு நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு தாம் ஸ்வல்பகாலத்தில் நிறைவேற்றக்கூடிய ஒரு பிரதிஜ்ஞையைச்செய்து சிஷ்யர்களால் சூழப்பட்டவராய்ப் புத்திரருடன் கௌரவராஜர்களின் நகரமாகிய அஸ்தினபுரம்சேர்ந்தார்.

அந்தப் பிராம்மணஶ்ரேஷ்டரான துரோணர், அஸ்தினபுரம் வந்து அங்கே க்ருபருடைய கிருகத்தில் மறைவாகத் தம்மை யாருக்கும் தெரிவியாமல் வஸித்தார். பிறகு, ஸமர்த்தராகிய அவருடையபுத்ரர், கிருபர்சொல்லிவைத்தபிறகு, பாண்டவர்களுக்கு அஸ்திரங்களைக் கற்பித்தார். அவரையும் ஜனங்களறியவில்லை. இவ்வாறு, அவர் பிறருக்குத்தெரிவியாமலே அங்கே சிலகாலம் வஸித்தார். பிறகு, வீரர்களாகிய ராஜகுமாரர்கள் சேர்ந்து அஸ்தினபுரத்திலிருந்து வெளியேபோய் அவ்விடத்தில் பந்துவிளையாடிக்கொண்டு உத்ஸாஹத்துடன் திரிந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் விளையாடும்போது தர்மபுத்திரருடைய மோதிரம் கிணற்றில்விழுந்தது; பந்தும் அதிலேயேவிழுந்தது. கிணற்று

ஜலத்தினல் மூடப்பட்டு ஆகாயத்தில் நக்ஷத்திரத்தின் உருவம் போல் காணப்படும் அந்த மோதிரத்தைக்கண்டு அந்தக் குமாரர்கள் முயற்சியுடன் அந்தக்கிணற்றைச்சுற்றிக்கொண்டனர். பிறகு, அவர்கள் ஊக்கத்துடன் பந்தை எடுக்க முயற்சிசெய்தனர். ஆனல், பந்துகிடைக்கத்தக்க உபாயத்தை அவர்கள் கண்டுபிடிக்கவில்லை. அதனல் வெட்கித் தலைகுனிந்தவர்களாக ஒருவரையொருவர் பார்த்தனர். உபாயத்தை அறியாதவர்களாகவும் அந்தப் பந்தின்மேல் விருப்பங்கொண்டவர்களாகவுமிருந்தனர். அவர்களின்ஸமீபத்தில் அக்னிஹோத்திரம் செய்துகொண்டிருப்பவரும், கறுத்தும் வறுமையுற்றும் நரைத்தும் இளைத்துமிருப்பவரும், பிரயோஜனத்தைவிரும்புகிறவருமாகிய ஒரு பிராமணரைக் கண்டனர். காரியத்திலேயே மனம்வைத்த அந்தக்குமாரர்கள் உத்ஸாஹம்குன்றி அம்மஹாத்மாவான பிராமணரைக்கண்டு அவரிடம் சென்று அவரைச்சூழ்ந்துகொண்டனர். பிறகு, சக்தியுள்ளவரும் தம்காரியத்தை முக்கியமாகக்கொண்டவருமாகிய துரோணர், இந்தக்குமாரர்களைக்கண்டு மெல்லச்சிரித்து நயமாகப் பேசத்தொடங்கினர். 'ஆ! உங்கள் க்ஷத்ரியபலம் என்ன! உங்களுக்கு இதென்ன அஸ்திராப்யாஸம்! பரதவம்சத்திற் பிறந்தவர்கள் பந்தை எடுக்காமலிருக்கின்றீர்களே! நான் இந்தப்பந்து மோதிரம் இரண்டையும் [1] ஸிழ்கீர்க்குக்களினல் எடுத்துவிடுவேன். எனக்குப் போஜனம் கொடுங்கள்' என்ருர். உடனே, அவர்களுள் குந்திபுத்ரரானயுதிஷ்டிரர், துரோணரைநோக்கி, 'பிராம்மணரே! கிருபருடைய அனுமதியின்மேல் சாஸ்வதமான போஜனத்தை நீர் அடையலாம்' என்றுசொன்னர். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட துரோணர், சிரித்துக்கொண்டு பரதகுமாரர்களைப் பார்த்து, 'இந்தப் பிடிஈர்க்குக்களை நான் அஸ்திரமந்திரத்தினல் மந்திரித்திருக்கிறேன்; இவற்றின் சக்தியைப்பாருங்கள். இந்தச்சக்தி மற்றவர்களிடம் இராது. ஓர் ஈர்க்கினல் பந்தைக் குத்துவேன். அந்த ஈர்க்கைமற்றென்றினுலும் அதையும் வேறென்றினுலும் சேர்க்கும் போது பந்தை நான் எடுத்துவிடுவேன்' என்று சொன்னர். பிறகு, துரோணர் தாம்சொன்னதையெல்லாம் சொன்னபடியே சீக்கிரத்தில் செய்தார். அதைக்கண்டு, அந்தக்குமாரர்கள், வியப்பினல் மலர்ந்தகண்களோடு இது மிக்கஆச்சரியமென்று நினைத்து, 'பிரம்மரிஷியே! இந்த மோதிரத்தையும் சீக்கிரமாக எடுக்கக்கடவீர்' என்றுசொன்னர்கள். பிறகு, ஸமர்த்தரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமாகிய துரோணர் அம்பையும் வில்லையும் எடுத்துக்

[1] ஒருவகைப்புல்.

கொண்டு அம்பினல் மோதிரத்தைக்குத்தி அதை மேலேற்றினர். அவர் அம்புடன் மோதிரத்தைக் கிணற்றிலிருந்து எடுத்து, ஆச்சரியத்துடன்நிற்கும் குமாரர்களுக்குத் தாம் கர்வப்படாமல் கொடுத்தார். மோதிரம் எடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு அந்தக்குமாரர்கள், 'பிராமணரே! நமஸ்காரஞ்செய்கிறோம். இந்தஸாமர்த்தியம் மற்றவரிடமில்லை. நீர் யாவர்? யாருடையவர்? உமக்கு நாங்கள் என்னசெய்யக்கடவோம்? நாங்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்' என்று அவரைக்கேட்டனர். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட துரோணர், பிறகு, ராஜபுத்திரர்களைப்பார்த்து, 'என் உருவத்தையும் குணங்களையுஞ்சொல்லிப் பீஷ்மருக்கு என்னைத்தெரிவியுங்கள். மிகச்சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அந்தப்பீஷ்மரே அறிந்துகொள்வார்' என்றுசொன்னர். குமாரர்கள், 'அப்படியே' என்றுசொல்லி, பீஷ்மரிடம்சென்று அந்தப்பிராமணர் சொன்னதையும் அவருடைய அவ்விதமானசெய்கையையும் முழுவதும் உரைத்தனர். பீஷ்மர் குமாரர்களிடம்கேட்டு அவரைத் துரோணரென்று தெரிந்துகொண்டார். அப்போது ஆயுதம்பிடித்தவர்களிற் சிறந்தவரான பீஷ்மர், அவர்தாம் மிகத்தகுதியுள்ள ஆசாரியரென்று நினைத்து, உடனே, துரோணரைத் தாமேவிசேஷமரியாதையோடு அழைத்துவந்து அவருடையவரவுக்குக் காரணத்தைத் தெளிவாக விசாரித்தார். துரோணரும் அதையெல்லாம் தெரிவிக்கத் தொடங்கினர்.

'தவறுதலில்லாதவரே! நான் முன்னே தனுர்வேதத்தைப் பெறவேண்டுமென்கிறவிருப்பத்தினலும் அஸ்திரங்களுக்காகவும் அக்னிவேஶ்யமஹரிஷியிடம் போனேன். அடங்கினமனத்தோடு ஜடைகளைத் தரித்துக் குருசுஶ்ருஷையில் ஊக்கத்துடன் பிரம்மசாரியாக அநேகவருஷகாலம் அவரிடம் தீர்க்கவாஸஞ்செய்தேன். பாஞ்சாலதேசத்தவனும் மஹாபலசாலியும் பிரபுவுமான யஜ்ஞஸேனனென்னும் ராஜகுமாரனும் அஸ்திரங்களுக்காக அவரிடத்திலேயே குருகுலவாஸஞ்செய்தான். அங்கே அவன் எனக்குச் சிநேகிதனகவும் உதவிசெய்பவனகவும் அன்புள்ளவனகவுமிருந்தான். கௌரவவம்சத்துப்பிரபுவே! பீஷ்மரே! நான் சிறுபிராயமுதல் அவனேடுசேர்ந்து வெகுகாலம் கூடவே அத்தியயனஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது, எனக்குப்பிரியமாகப்பேசுகிறவனும் என் பிரியத்தையேசெய்கிறவனுமாகிய அந்த என துசிநேகிதன் என்னைப்பார்த்து, 'துரோணரே! மஹாத்மாவாகிய என்தந்தைக்கு நான் மிக்க அன்புள்ளபுதல்வன். அந்தப்பாஞ்சாலராஜா எப்போது எனக்கு ராஜ்யபட்டாபிஷேகம் செய்யப்போகிருரோ அப்போது அதில் பாதிராஜ்யம் நீர் அனுபவிக்கத்

தக்கது ; என்ஸத்யத்தின்மேல் ஆணையிடுகிறேன் ; என்னுடைய போகங்களும் தனமும் ஸுகமும் உம்முடையஸ்வாதீனம்' என்று எனக்கு ஸந்தோஷத்தைவிருத்திசெய்கிறசொல்லைச் சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லி அஸ்திரங்களைக்கற்றுக்கொண்டபிறகு, என்னால்கௌரவிக்கப்பட்டுச் சென்றான். அப்படி அவனால் சொல்லப்பட்ட நான் அப்போதுமுதல் அந்தச்சொல்லை எப்பொழுதும் மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு பிதாவின்கட்டளைப்படி புத்திரலாபத்திற்காகப் புகழ்பெற்றவளும், சிறந்தபுத்தியுள்ளவளும், மஹாபதிவிரதையும், அக்கிஹோத்திரத்திலும் வேள்வியிலும் இந்திரியஜயத்திலும் எப்போதும் ஊக்கமுள்ளவளுமாகிய சரத்வானுடையபுத்திரியான க்ருபியை விவாஹம்செய்துகொண்டேன். அந்தக்கௌதமியாகிய கிருபி பயப்படத்தக்க ஸாமர்த்தியத்தையும் செய்கையையுமுடையவனும் சூரியனுக்கொப்பான ப்ரதாபமுள்ளவனுமாகிய அஸ்வத்தாமா என்னும் ஔரஸபுத்திரனைப் பெற்றாள். என்னால் பரத்வாஜர் எப்படியோ அப்படியே நான் அந்தப்புத்ரனால் ஸந்தோஷமுற்றேன். அங்குள்ள தனிகர்களுடைய பிள்ளைகள் பசுவின்பால்குடிக்கக்கண்டு குழந்தையான அஸ்வத்தாமா அழுதான். அது என்னைத் திசைமயங்கச்செய்தது. பீஷ்மரே! ஸ்வதர்மத்திலிருக்கும் [1] ஸ்நாதகன் கஷ்டப்படக்கூடாது என்று மனத்தில் நிச்சயம்செய்துகொண்டு, சுத்தமான தனத்தைத் தர்மமாகஸம்பாதிக்கநினைத்து, அந்தத்தேசமெல்லாம் இந்தக்கோடிக்கு அந்தக்கோடி அனேகம்தரம் சுற்றித்திரிந்தும்ஒரு கறக்கிறபசு எனக்குக் கிடைக்காமற்போயிற்று. இந்தக்குமாரனை யவஅரிசியின் மாக்கரைத்தஜலத்தைக்கொடுத்து ஏமாற்றினேன். கௌரவரே! இக்குழந்தை மாக்கரைத்த ஜலத்தைக்குடித்து இளமையினால் தெரியாமல் 'நானும்பால்குடித்தேன்' என்று மகிழ்ந்து எழுந்து கூத்தாடினான். கூத்தாடிக்கொண்டு குழந்தைகளால் சுற்றிக்கொள்ளப்பட்டுப் பரிகாசம்செய்யத்தக்க நிலைமையையடைந்த அந்தப்புத்திரனைக்கண்டு அதனால் எனக்கு வருத்தமுண்டாயிற்று. 'ஏழையான துரோணனால் என்ன உதவி? அவனுக்குத் தனம் கிடைக்கிறதில்லை. அவன்பிள்ளை, பாலின்மேல் ஆசையினால் கரைத்த மாவைக்குடித்து ஆனந்தம்கொண்டு, 'நானும் பால்குடித்தேன்' என்று கூத்தாடுகிறான்' என்று பேசிக்கொள்ளும் ஜனங்களின் சொல்லைக்கேட்டபிறகு என்னறிவு விழுந்தது. நான் எனக்குள்ளேயே நிந்தித்துக்கொண்டு, 'நான் பிராமணர்களால்விடப்

[1] ஆதிபர்வம், கஎ, ௲௫அ, கூகூகூ - வது பக்கங்களின் குறிப்புக்களிற் காண்க.

பட்டு இகழப்பட்டவனாக வஹித்தாலும் வஹிப்பேன். பொருளாசைப்பட்டுப் பிறரிடம் மிக்க இழிவானஸேவையைச் செய்யேன்’ என்று மனத்தில் நினைத்தேன். பீஷ்மரே! இவ்வாறு நினைத்து, பிறகு, நான் என்பத்னியுடன்கூட என் பிரியமானபுத்திரனை அழைத்துக்கொண்டு பழைய ஸ்நேகத்தை அனுஸரித்துத் துருபதனிடம் சென்றேன். துருபதனுக்குப் பட்டாபிஷேகமானதைக் கேட்டதும், அவனுடைய ஸ்நேகத்தையும் அந்தவாக்கையும் நினைத்து நான் க்ருதார்த்தனென்று எண்ணி ராஜ்யாதிபத்தியத்திலிருக்கும் சினேகிதனிடம் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு போனேன். பிரபுவே! துருபதனிடம்சென்றபோது, ஸ்நேகிதன் என்பதை முன்னிட்டு, ‘புருஷஶ்ரேஷ்டனே! என்னை ஸ்நேகிதனாக அறி’ என்றுசொன்னேன்; துருபதனிடம் சினேகிதனைப்போலவே நெருங்கி ஸந்தித்தேன். அவன் என்னை முன்அறியாதவன்போல் சிரித்துக்கொண்டு பின்வருமாறுசொல்லலானான்: ‘பிராமணரே! உம்முடைய இந்தப் புத்தி திருந்தவில்லை; நல்ல பொருத்தமுள்ளதாக இல்லை. பிராமணரே! அதனால் என்னைப் பார்த்து உமக்கு நான் ஸ்நேகிதனென்று துணிந்து பேசுகிறீர். இவ்வுலகத்தில் சினேகங்கள் மனிதன்முதிரும்போது நாளடைவில் தளர்ந்து போகின்றன. எனக்கு உம்முடன் ஸ்நேகம் உம்முடைய ஸாமர்த்தியத்தைப்பற்றி முன்னே உண்டாயிற்று. வேதம்தெரியாதவன் வேதம் தெரிந்தவனுக்கும், ரதமில்லாதவன் ரதமுள்ளவனுக்கும் சினேகிதராகார். ஒற்றுமையினால் ஸ்நேகமுண்டாகிறது; வேற்றுமையினால் இல்லாமற்போகிறது. உலகத்தில் ஸ்நேகம் அழியாமலிருப்பது எக்காலத்திலும் யாருக்கும் இல்லை. ஸ்நேகத்தைப் பெண்ணாசையும் அழித்துவிடும்; கோபமும் அழித்துவிடும். இவ்வாறு ஒருகாரணம்பற்றி உண்டாகிப் பிறகு பழமையாகப்போன ஸ்நேகத்தை நீர் ஆதரவாகப்பற்றாதேயும். பிராமணஶ்ரேஷ்டரே! எனக்கு உம்முடன் ஸ்நேகம் காரியத்தைப்பற்றி உண்டாயிருந்தது. தரித்திரன் தனவானுக்கும், மூர்க்கன் வித்வானுக்கும், கையாலாகாதவன் சூரனுக்கும் ஸ்நேகராவதில்லை. ஸ்நேகிதனென்பதை முன்னிட்டு ஏன் என்னை விரும்புகிறீர்? புத்திக்குறைவுள்ளவரே! அபிவிருத்தியிலிருக்கிற அரசர்களுக்கு அதிர்ஷ்டமும் பொருளுமில்லாத இவ்வகையான மனிதர்களோடு ஸ்நேகமிருப்பது எங்குமில்லை. வேதமோதாதவன் வேதமோதினவனுக்கும், ரதமில்லாதவன் ரதமுள்ளவனுக்கும், ராஜ்யமில்லாதவன் ராஜாவுக்கும் ஸ்நேகராகார். ஸ்நேகிதனென்பதை முன்னிட்டு என் என்னை விரும்புகிறீர்? நான் ராஜ்யத்தைப்பற்றி உமக்குப் பிர

திஜ்ஞைசெய்திருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. பிராமணரே! ஒரு ராத்திரிமட்டும் நீர்விரும்பினபோஜனத்தைக்கொடுப்பேன்' என்றான். இவ்வாறு அவனால் உரைக்கப்பட்ட நான் ஸ்வல்பகாலத்தில் நிறைவேற்றக்கூடிய ஒரு பிரதிஜ்ஞையைச்செய்து அப்போதே என்மனைவியுடன் புறப்பட்டேன். பீஷ்மரே! இவ்வாறு த்ருபதனால்சொல்லப்பட்ட நான் கோபம் நிரம்பிக் குணமுள்ளசிஷ்யர்களைவேண்டிக் கௌரவர்களிடம் வந்தேன். அதனால், உம்முடைய மனோரதத்தைப் பூர்த்திசெய்வதற்காக நான் அங்கிருந்து இந்த அழகான அஸ்தினாபுரத்திற்கு வந்திருக்கிறேன். உமக்கு என்ன செய்யக்கடவேன்? சொல்லும்' என்று துரோணர் சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பீஷ்மர், துரோணரைப்பார்த்து அப்போதே, 'வில்லில் ஏறிடப்பட்டநாணைத் தளர்த்தலாம். நல்ல அஸ்திரவித்தையைக்கொடும். கௌரவர்களின்க்ருகத்தில் விசேஷமாகக்கௌரவிக்கப்பட்டு ஸந்தோஷத்துடன் ஸௌக்கியங்களை அனுபவியும். கௌரவர்களுக்குள்ள தனம் ராஜ்யாதிபத்தியம் தேசங்கள் ஆகிய எல்லாவற்றிற்கும் நீரே முதன்மையானராஜா. எல்லாரும் உமக்கு ஏவல்செய்கிறவர்கள். பிராமணரே! நீர் வேண்டினது எதுவோ அதுசெய்யப்பட்டதென்று நினைக்கவேண்டும். பிரம்மரிஷியே! நீர் வந்தது ஸந்தோஷம். என்னிடத்தில் பெரிய அனுக்கிரஹம்செய்திருக்கிறீர்' என்றுசொன்னார்.

நூற்றுநாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரோணர், கௌரவபாண்டவர்களைச் சிஷ்யர்களாக அங்கீகரித்ததும், அர்ச்சுனனுக்கு ரஹஸ்யங்களை விசேஷமாகச் சொன்னதும், துரோணாசாரியாதுப்ரதிமையை ஆராதித்து ஏகலவ்யன் தனுர்வித்தையில் தேர்ச்சியடைந்ததும், வேட்டைக்காகப்போன பாண்டவர்கள் அதைக்கண்டபிறகு அர்ச்சுனனுக்காகத் துரோணர் ஏகலவ்யனிடம்சென்று அவன் வலக்கைக் கட்டைவிரலைத் தக்ஷிணையாக வாங்கினதும், துரோணர் சிஷ்யர்களைப் பரீக்ஷைசெய்ததும்.)

பீஷ்மர், அந்தத்துரோணரைக் குருவாக அங்கீகரித்தார். ராஜரே! பீஷ்மர், பாண்டவர்களுடன்கூட அந்தப்பேரன்மார்களனைவரையும் அழைத்துக்கொண்டு 'இவர்கள் உமதுசிஷ்யர்கள்' என்றுசொல்லிப் பலவகையான தனங்களோடு சாஸ்திரப்பிரகாரம் துரோணருக்கு அர்ப்பணம்செய்தார். அப்போது,

துரோணர், புத்திமான்களுட் சிறந்தவராகிய பீஷ்மரைநோக்கி, 'ஆயுதங்கள் தெரிந்தவரும் சிறந்த பிரஜ்ஞையுள்ளவரென்று எல்லாராலும் மதிக்கப்பெற்றவருமாகிய கிருபாசாரியரும்இருக்கிறார். ராஜரே! நான்இருப்பதில் அந்தப்பிராமணர் மனவருத்தத்தை அடைவாராயின் நான் உங்களிடம் கொஞ்சம்தனத்தை யாசித்துப்பெற்றுக்கொண்டு ஸந்தோஷமடைந்து வந்தபடியே என் ஆஶ்ரமத்திற்குச் செல்வேன்' என்றசொல்லைச் சொன்னார். இவ்வாறுசொன்னவுடன் யுத்தவீரரிற்சிறந்தவரான பீஷ்மர், பிராம்மணஶ்ரேஷ்டரும் ஆசாரியர்களில் முதன்மையானவரும் ஆயுதம்தெரிந்தவர்களுக்குள் மேலானவருமாகிய துரோணரை நோக்கி, 'கிருபர் இருக்கட்டும். அவர், நான் எப்பொழுதும் பூஜிப்பதற்கும் போஷிப்பதற்கும் உரியவர். நீர் என்னுடைய பேரன்மார்களுக்குக் குருவாகஇரும். உம்மைத்தான் ஆசாரியராக நான்நினைக்கிறேன். இந்தக்குமாரர்களை அங்கீகரித்துக்கொள்ளும். இவர்களை எப்போதும் வைத்துக்கொண்டு அஸ்திரங்கள்தெரிந்தவர்களாகச்செய்யக்கடவீர்' என்றுசொன்னார். மனிதர்களிற்சிறந்தவரும் மஹாபராக்ரமசாலியுமான துரோணர், பீஷ்மரால் கௌரவிக்கப்பட்டபிறகு, கௌரவர்களின்கிருஹத்தில் அர்க்கியபாத்யம் முதலிய ஸத்காரமடைந்து களைப்பாறினார். அந்தக்குருவானவர் களைப்பாறினபின், பீஷ்மர், தம்பேரன்மார்களாகிய குருவம்சபுத்திரர்களை அழைத்துக்கொண்டு பலவகைப்பொருள்களுடன் சிஷ்யர்களாகக்கொடுத்தார். பிரபுவாகியபீஷ்மர், வேண்டியபண்டங்களினால் செம்மையாக நிரப்பப்பட்டதும் தனதானியங்கள் நிரம்பினதுமாகிய வீட்டை மிகுந்தஸந்தோஷத்துடன் துரோணருக்குக் கொடுத்தார். அந்தச்சிறந்தவில்லாளியான துரோணர், மனமகிழ்ந்து பாண்டுபுத்திரர்களும் த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்களுமாகிய அந்தக் கௌரவர்களைச்சிஷ்யர்களாக ஏற்றுக்கொண்டார். துரோணர், ஸந்தோஷமடைந்து அவர்களெல்லாரையும் அங்கீகரித்து, யாருமில்லாமல் தாம்மட்டும் தனித்திருக்கையில் பாதங்களில்வந்தனஞ்செய்த அவர்களைநோக்கி, 'குற்றமற்றவர்களே! நான்விரும்பிய காரியம் ஒன்று என்னுள்ளத்தில் இடைவிடாமலிருக்கிறது. நீங்கள் அஸ்திரங்களில் தேர்ந்தபின் எனக்கு அதனை நிறைவேற்ற வேண்டும். அதைப்பற்றிச் சொல்லுங்கள்' என்று சொன்னார். ஜனமேஜயராஜரே! அதைக்கேட்டு அந்தக் கௌரவர்கள் ஒன்றும் பேசாமலிருந்தனர். வீரரே! அர்ச்சுனன்மட்டும் அவர்கேட்டதையெல்லாம் வாக்குத்தத்தம் செய்தான். அதனால், துரோணர், அப்போதே அர்ச்சுனனைப் பலமுறை உச்சிமோந்து அன்புடன்

தழுவிக் கொண்டு உடனே ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்தார். துரோணர் அசுவத்தாமாவை அழைத்து, 'அர்ச்சுனனை உனக்குச் சினேகிதனாக அறி. என்னால் கொடுக்கப்பட்ட இவனை நீ வாங்கிக் கொள்' என்றுசொன்னார். பாண்டுபுத்திரனாகிய அர்ச்சுனன், 'நல்லது, நல்லது' என்றுசொல்லி அசுவத்தாமாவைக்கட்டிக் கொண்டு துரோணரைப் பார்த்து, 'பிராம்மணஸ்ரேஷ்டரே! இன்றுமுதல் நியாயப்படி உமக்குஉட்பட்டவனாக இருக்கிறேன். நான் சிஷ்யன். பிராம்மணோத்தமரே! உமது அருளினால் ஜீவிக்கிறேன்' என்றுசொல்லி, அப்போதே அவர்பாதங்களைப்பிடித்துக் கொண்டான். பிறகு, வீரரான துரோணர் பாண்டவர்களுக்குத் தேவசம்பந்தமும் மனுஷ்யசம்பந்தமுமாகிய அனேகவிதமான அஸ்திரங்களைக் கற்பித்தார். பரதஸ்ரேஷ்டரே! யாதவர்களும் அந்தகதேசத்தவரும் இன்னும் பலதேசத்தவருமாகிய அனேக ராஜகுமாரர்களும் ராஜாக்களும் வந்துசேர்ந்து அஸ்திரவித்தைக்காகப் பிராமணஸ்ரேஷ்டரான துரோணரைஅடைந்தார்கள். அப்போது, தேரோட்டுகிறவனுக்கும் ராதையென்பவளுக்கும் புத்திரனாகிய கர்ணன் துரோணரைக் குருவாகஅடைந்தான். மிகவும் பெருமைக்காரனாகிய அந்தஸாரதியின் புத்திரன் அர்ச்சுனன்மீது பொறாமையுற்றுத் துர்யோதனனிடம் சேர்ந்துகொண்டு பாண்டவர்களை அவமதித்தான். அதனால், அவன் தனுர்வேதம்கற்கவேண்டும் என்கிற ஆசையோடு துரோணரை அடைந்தான். பாண்டுபுத்திரனாகிய அர்ச்சுனன், அப்பியாஸத்தினாலும் புஜபலத்தினாலும்விடாமுயற்சியினாலும் அஸ்திரவித்தையிலுள்ள ஆசையினாலும் அவர்களெல்லாரிலும் சிறப்புற்றவனானான். அர்ச்சுனன், அஸ்திரப்பிரயோகம் ஒன்றாயிருந்தும் லாகவமாகச்செய்வதிலும் செய்கைக்குத் தக்கபடி அங்கங்களை அமைத்துக்கொள்வதிலும் எல்லாச்சிஷ்யர்களிலும் மேலாக இருந்தான். துரோணர் உபதேசிக்குங்காலங்களில் இந்திரபுத்திரனாகிய அர்ச்சுனனை ஒப்பற்றவனென்று நினைத்தார். இவ்வாறு எல்லாக்குமாரர்களுக்கும் பாணங்களையும் அஸ்திரங்களையும் கற்பித்தார். துரோணர் காலதாமதமாக வரவேண்டுமென்பதை உத்தேசித்தே எல்லாக் குமாரர்களுக்கும் [1] கமண்டலுவைக் கொடுத்தார்; சீக்கிரம் வருவதை உத்தேசித்துத் தமது புத்திரரிடம் குடத்தைக் கொடுத்தார்; அந்தக் குமாரர்கள் வருவதற்குள்ளாகவே தம் புத்திரருக்கு ரகஸ்யமான செய்கையை உபதேசித்தார். அந்தச் செய்கையை அர்ச்சுனன் ஊகித்துத் தெரிந்துகொண்டான். பிறகு, அந்த அர்ச்சு

1 குறுகியவாயையுடையதாதலால் விரைவில் ஜலம் நிரம்பாது.

ளன் வாருணாஸ்திரத்தினால் கமண்டலுவை நிரப்பிக்கொண்டு ஆசாரிய புத்திரருடன்கூடவே ஆசாரியரிடம் வந்தான். சிறந்த புத்தியுள்ளவனும் அஸ்திரங்கள் தெரிந்தவர்களில் மேலானவனுமாகிய அந்த அர்ச்சுனன், விசேஷங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும் தருணங்களில் அந்த ஆசாரியபுத்திரரைவிட்டுத் தனித்துப் பிரியவில்லை. அர்ச்சுனன் குருவைப்பூஜிப்பதில் மிகுந்த முயற்சியை எடுத்துக்கொண்டான்; அஸ்திரங்களிலும் அதிக ஊக்கம் வைத்தான்; துரோணருக்குப் பிரியமாகவுமிருந்தான். அர்ச்சுனன் பாணங்களைப்பற்றியும் அஸ்திரங்களைப்பற்றியும் எப்போதும் முயற்சியோடிருப்பதைக்கண்டு, துரோணர், சமையற்காரனை அழைத்து ரகஸ்யமாக, 'நீ ஒருபோதும் அர்ச்சுனனுக்கு இருட்டான இடத்தில் அன்னம்போடவேண்டாம். இப்படி நான் சொன்னதை நீ அர்ச்சுனனிடத்தில் சொல்லக்கூடாது' என்று சொன்னார். பிறகு, ஒருகாலத்தில் அர்ச்சுனன் புசித்துக்கொண்டிருக்கையில் காற்று மிகுதியாக அடித்தது. அதனால், அங்கே எரிந்துகொண்டிருந்த அந்தத்தீபம் அவிக்கப்பட்டது. அர்ச்சுனன் சாப்பிட்டுக்கொண்டேதான் இருந்தான். அந்தத் தேஜஸ்வியான அர்ச்சுனனுடைய கை வாயைத்தப்பி வேறிடம் செல்லவில்லை. சிறந்தகைகளையுடைய அந்தப் பாண்டுபுத்திரனாகிய அர்ச்சுனன் அது அப்யாஸத்தால் உண்டானதென்று நினைத்து அப்யாஸத்தைச் செய்யக்கருதி ராத்திரியிலும் விற்பயிற்சி செய்துகொண்டிருந்தான். பாரதரே! அவனுடைய வில்லின்நாண் உள்ளங்கையில் உரைந்ததனாலுண்டான சப்தத்தைக்கேட்டுத் துரோணர் எழுந்துவந்து அவனைத் தழுவிக்கொண்டு, 'இந்தஉலகத்தில் உன்னைப்போன்ற வில்லாளி வேறொருவன் இல்லாமலிருக்கும்படி பயிற்சிசெய்விக்கப்போகிறேன். இதனை உனக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னார்.

பிறகு, துரோணர் அர்ச்சுனனை மறுபடியும் குதிரைச் சண்டையிலும் யானைச்சண்டையிலும் தேர்ச்சண்டையிலும் கால்நடையுத்தத்திலும் பழக்கினார். துரோணர் கௌரவர்களைக் கதாயுத்தத்திலும் கத்திச்சிலம்பத்திலும் தோமரங்கள் ஈட்டிகள் சக்தியாயுதங்கள் ஆகிய இவற்றின் சிலம்பத்திலும் பல ஆயுதங்கள்கலந்த சண்டையிலும் கற்பித்தார். துரோணருடைய அந்த ஸாமர்த்தியத்தைக்கேள்வியுற்றுத் தனுர்வேதத்தைக்கற்கஆவலுடன் ராஜாக்களும் ராஜகுமாரர்களும் ஆயிரக்கணக்காக வந்து சேர்ந்தனர். ஆயுததாரிகளிற் சிறந்தவரான துரோணர், அவர்களெல்லாருக்கும் சிக்ஷைசொல்லிவைத்தார். மஹாராஜரே! அதன்பின், வேடர்களுக்கு அரசனாகிய ஹிரண்யதனுஸ் என்பவனுடைய மகனான

ஏகலவ்யனென்பவன் துரோணரிடம் வந்துசேர்ந்தான். தர்மந் தெரிந்த துரோணர், கௌரவர்களிடமுள்ள தாக்ஷிண்யத்தினுல் சிந்தித்து அவன் வேடன்மகனென்றுசொல்லி அவனை வில்வித்தையில் சிஷ்யனுக அங்கிகரிக்காமலிருந்தார்; அவனைப்பார்த்து, 'ஓ! நிஷாதபுத்திரனே! நீ எப்போதும் பாணப்பிரயோகத்தில் மிகுந்த பலமுள்ளவனுவாய்; என் சிஷ்யந்தான்; உன் வீட்டுக்குத் திரும்பிச்செல்; உனக்கு அனுமதிகொடுத்தேன்' என்று சொன்னுர். வீரனுகிய அந்த ஏகலவ்யனுேவெனின், துரோணருடைய பாதங்களைச் சிரஸினுல் வந்தனஞ்செய்து காட்டுக்குச்சென்று மண்ணுல் துரோணரைப்போல் (ஒருபதுமை) செய்து அதனிடத்தில்உயர்ந்த ஆசாரியனிடத்தில் செய்யவேண்டிய வழிபாடுகளைச் செய்துகொண்டு சிறந்தநியமத்துடன் அப்போதுமுதல் பாணங்களிலும் அஸ்திரங்களிலும் பயிற்சிசெய்யத்தொடங்கினுன். அவன் மிகுந்த சிரத்தையோடும் சிறந்த அப்யாஸத்தோடும் பாணத்தை எடுப்பதிலும் தொடுப்பதிலும் விடுப்பதிலும் மிகுந்த லாகவத்தை அடைந்தான்; லாகவத்தையும் அஸ்திராப்யாஸத்தையும் சீக்கிரமாகத் தெரிந்துகொண்டான். பிறகு, ஒருகாலத்தில் பகைவர்களை அழிப்பவர்களாகிய கௌரவர்களும் பாண்டவர்களுமாகிய அனைவரும் துரோணரால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்றுத் தேர்களிலேறி வேட்டைக்குப்புறப்பட்டனர். ராஜரே! அப்போது, ஒரு மனிதன் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டும் ஒரு நாயை அழைத்துக்கொண்டும் தனியாகப் பாண்டவர்களின்பின்சென்றுன். அவர்கள் பற்பல ஆயுதக்கிரியைகளைச் செய்யக்கருதி அந்தவனத்தில் ஸஞ்சரிக்கையில், வழியோடு விளையாடிக்கொண்டு சஞ்சரித்த அந்த நாய் வேடச்சிறுவனிடம் சென்றது. அந்தநாய் கறுத்தவனும் உடம்பில் அழுக்கைப் பூசிக்கொண்டவனும் மான்தோலையும் ஜடையையும் தரித்தவனுமாகிய வேடச்சிறுவனைக்கண்டு குரைத்துக்கொண்டு அவனருகில் நின்றது. அவன் அப்போது அஸ்திரப்பிரயோகத்தில் தன்னுடைய லாகவத்தைக் காண்பித்து அந்தக் குரைக்கின்ற நாயின்வாயில் ஏழு பாணங்களை ஒருகொத்தாக விடுவதுபோல் விடுத்தான். அந்த நாய் பாணங்களினுல் நிரப்பப்பட்டவாயுடன் பாண்டவர்களிடம் வந்தது. வீரர்களான பாண்டவர்கள் அதைக்கண்டு மிகுந்த ஆச்சரியம்கொண்டனர். அவனுடைய உயர்ந்தலாகவத்தையும் சத்தத்தினுல் குறியைஅடிப்பதையும்கண்டு அவர்களனைவரும் நாணமுற்றனர்; அவனைச் சிலாகிக்கவும்சிலாகித்தனர். ராஜரே! அப்போது, அந்தப்பாண்டவர்கள், வனத்தில்தேடி இடைவிடாமல் சரங்களை விடுத்துக்கொண்

டிருக்கும் அந்தவேடனைக்கண்டனர். பார்வைக்கு விகாரமாயிருக்கும் அவனை அவர்கள் இன்னானென்றறியவில்லை. அதனால், 'நீ யார்?' என்றும், 'யாருடையவன்?' என்றும் கேட்டனர். அவன் 'வீரர்களே! வேடர்க்கரசனாகிய ஹிரண்யதனுஸ் என்பவனுடைய புத்திரனென்றும், தனுர்வேதத்தில் அப்பியாஸம்செய்துகொண்டிருக்கும் துரோணசிஷ்யனென்றும் என்னையறியுங்கள்' என்று சொன்னான். அந்தப்பாண்டவர்கள் அவனைச் சரியாகத்தெரிந்துகொண்டு திரும்பிவந்து வனத்தில்நடந்த ஆச்சரியமெல்லாவற்றையும் நடந்தபடி துரோணருக்கு உரைத்தனர். ராஜரே! குந்திபுத்திரனாகிய அர்ச்சுனன்மட்டும் ஏகலவ்யனையே நினைத்துக்கொண்டு ஏகாந்தத்தில் துரோணரிடம்சென்று ஸ்நேகத்துடன், 'ஐயா! நீங்கள் என்ஒருவனை அன்புடன்தழுவிக்கொண்டு, 'உனக்கு மேற்பட்டசிஷ்யன் எனக்கில்லை' என்றசொல்லைச்சொன்னீர்கள். அப்படியிருக்க, நிஷாதராஜன்புத்ரன் என்னைவிடவும் லோகத்தைவிடவும் சிறந்தபராக்கிரமமுள்ள வேறொருசிஷ்யனாக உங்களுக்கிருப்பது எவ்வாறு?' என்றுகேட்டான். துரோணர் அந்தவிஷயத்தைப்பற்றிச் சற்றுநேரம் சிந்தித்துப்பார்த்து அர்ச்சுனனை அழைத்துக்கொண்டு நிஷாதபுத்ரனிடம்சென்றார். சரீரமெல்லாம் அழுக்குப்படிந்து ஜடைதரித்து மரவுரியுடுத்து வில்லும்கையுமாக இடைவிடாமல் சரங்களைவிடுத்துக்கொண்டிருக்கும் ஏகலவ்யனைக் கண்டார். ஏகலவ்யன் அருகில்வரும் துரோணரைக்கண்டு எதிர்கொண்டுபோய்ப் பாதங்களைபிடித்துக்கொண்டு பூமியில் தலைபட வந்தனஞ்செய்தான். பிறகு, அந்தநிஷாதபுத்ரன் துரோணரைக் கிரமப்படிபூஜித்துத் தன்னைச் சிஷ்யனென்றுதெரிவித்துக் கைகூப்பி அவர்முன் நின்றான். ராஜரே! பிறகு, துரோணர் ஏகலவ்யனைநோக்கி, 'வீரனே! நீ என்சிஷ்யனாயின் எனக்குக் குருதக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். ஏகலவ்யன் அதைக் கேட்டுச் சந்தோஷத்துடன், 'பகவானே! நான் என்னகொடுக்க வேண்டும்? குரு எனக்குக்கட்டளையிடவேண்டும். சிறந்தபிரம்மஞானியே! குருவுக்குக் கொடுக்கத்தகாதது எனக்கு ஒன்றுமில்லை' என்றுசொன்னான். துரோணர், அவனை, 'நீ வலக்கைக் கட்டைவிரலைக் கொடுக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னார். எப்போதும் ஸத்தியந்தவறாதவனாகிய ஏகலவ்யன், துரோணருடைய அந்தக் கொடுஞ்சொல்லைக்கேட்டுத் தன்சொல்லைக் காப்பாற்றுவதற்காக முன்போலவே மலர்ந்தமுகத்தோடும் முன்போலவே உற்சாகமுள்ளமனத்தோடும் ஒன்றும் சிந்திக்காமல் தனது அந்தவலக்கைக்கட்டைவிரலை வெட்டித் துரோணருக்குக் கொடுத்தான். அதன்பின், அந்தவேடன் பாணத்தை மற்

றைவிரல்களால் இழுத்துவிட்டான். ராஜரே! முன்னிருந்தது போல்விரைவாக இருக்கவில்லை. பிறகு, அர்ச்சுனன் மன மகிழ்ந்து ஜ்வரம்விட்டவனானான். துரோணரும் சொல்தவரு தவரானார். மற்றொருவன் அர்ச்சுனனைவெல்லப்போவதில்லை. எப் போதும் சிறினமனமுள்ள துரியோதனனும் பீமனும் அப்போது துரோணருக்குக் கதைப்பயிற்சியுள்ள சிஷ்யர்களாயிருந்தனர். அசுவத்தாமா [1] ரகஸ்யங்களெல்லாவற்றிலும் மேலாக இருந்தார். அப்படியே, இரட்டையராகிய நகுலஸஹதேவர்களிருவரும் மற்ற வீரர்களைக்காட்டிலும் மேலான சிலம்பக்காரர்களாக இருந்தனர். யுதிஷ்டிரர் தேர்ச்சண்டையில் சிறந்தவரானார். அர்ச்சுனன், எல் லாவற்றிலும் புகழ்பெற்றுக் கடல்சூழ்ந்த உலகத்தில் தேராளி களின் அதிபதிகளுக்கும் அதிபதியாகியும், புத்தியிலும் யோகசக் தியிலும் பலத்திலும் உற்சாகத்திலும் எல்லா அஸ்திரங்களிலும் தேர்ச்சியடைந்தவனாகியும், அஸ்திரவித்தையிலும் குருபக்தியிலும் எல்லாரிலும் மேலாக இருந்தான். அஸ்த்ரோபதேசம் எல்லா ருக்கும் ஒன்றாகஇருந்தும் அந்தவீரனாகிய அர்ச்சுனன் ஒருவனே அவயவங்களின் அமைப்பினால் எல்லாக்குமாரர்களிலும் மேலான வீரனாகஇருந்தான். பலத்தில்அதிகரித்த பீமஸேனன்மேலும் வித் தையில்தேர்ந்த அர்ச்சுனன்மேலும் துராத்மாக்களாகிய திருத ராஷ்டிரபுத்திரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து பொறாமையுற்றனர். எல்லா வித்தைகளிலும் அஸ்திரங்களிலும்கற்றுணர்ந்த அவர்களெல்லா ரையும்கூட்டிப்புருஷஶ்ரேஷ்டராகியதுரோணர்,லக்ஷ்யத்தை அடிக் கும்விஷயத்தில் பரீக்ஷைசெய்யக்கருதி, குமாரர்களுக்குத்தெரியா மல் சிற்பிகளாற்செய்யப்பட்ட ஒரு [2] பாஸபக்ஷியைப்போன்றபது மையை மரத்தின் நுனியிலேற்றி அதை அவர்களுக்குக் குறியாகக் காண்பித்தர். 'நீங்களனைவரும் சீக்கிரமாக வில்லுகளெல்லா வற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு அம்புகளைத்தொடுத்து இந்தப் பாஸம்என்னும்பக்ஷியைக் குறியிட்டு நில்லுங்கள். என்சொல்புறப் படுங்காலத்தில் இதன்சிரஸைத் தள்ளிவிடவேண்டும். ஒவ்வொருவ னுக்கும் கட்டளையிடுவேன். புத்திரர்களே! அவ்வாறு செய்யுங்கள்' என்று துரோணர் சொன்னார்.

பிறகு, அங்கிரஸ் வம்சத்தாரில் சிறந்தவராகிய துரோ ணர், முதலில் யுதிஷ்டிரரை நோக்கி, 'ஜயிக்கக் கூடாத வீரனே! பாணத்தைத் தொடு; என் சொல்லின் முடிவில் அதைவிடு' என்றார். குருவின் வாக்கியத்தினால் தூண்டப் பட்ட வீரரான யுதிஷ்டிரர், உடனே முதலில் வில்லையெடு

1 மந்திரத்தியானமுதலியவை. 2 கள்ளிக்காக்கை.

த்துப் பாஸபக்ஷியைக் குறிவைத்து நின்றார். பரதஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு துரோணர், வில்லைவளைத்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தக் கௌரவபுத்திரராகிய யுதிஷ்டிரரைநோக்கிச் சற்றுநேரம்பொறுத்து 'ராஜகுமாரனே! மரத்தின் நுனியிலிருக்கும் பாஸபக்ஷியை நீ பார்க்கிறாயா?' என்று கேட்டார். யுதிஷ்டிரர், 'பார்க்கிறேன்' என்று ஆசாரியருக்கு மறுமொழிசொன்னார். மறுபடியும் சற்று நேரம் பொறுத்துத் துரோணர், 'இந்தமரத்தையும் என்னையும் உன்சகோதரர்களையும் பார்க்கிறாயா?' என்று யுதிஷ்டிரரைக் கேட்டார். அதற்கும் அந்த யுதிஷ்டிரர், 'இந்தமரத்தையும் உங்களையும் என்ஸஹோதரர்களையும் பாஸபக்ஷியையும் பார்க்கிறேன்' என்று பலமுறைசொன்னார். துரோணர், மனத்தில்அத்ருப்தியுடன், 'இந்தலக்ஷ்யம் உன்னால் அடிக்கமுடியாது' என்று இகழ்ந்து அவரைப்போகும்படிசொன்னார். பெரும்புகழ்பெற்ற துரோணர், பிறகு, மற்றச்சிஷ்யர்களாகிய துரியோதனன்முதலான த்ருதராஷ்டிரபுத்திரர்களையும், பீமன்முதலியவர்களையும் அன்னியதேசத்து அரசர்களையும் பரீக்ஷிப்பதற்கு யுதிஷ்டிரரைக் கேட்டமுறையாகவே கேட்டார். எல்லாரும் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறோமென்று சொன்னபோது, அவர்கள் அவரால் நிந்திக்கப்பட்டார்கள்.

நூற்றுநாற்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.
ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குறிவைத்த பாஸபக்ஷியை அர்ச்சுனன் சேதித்ததும், அவன் முதலையைக் கொன்று துரோணரை விடுவித்ததும், துரோணர் அவனுக்குப் பிரம்மசிரஸ் என்னும் அஸ்திரத்தைக் கொடுத்ததும்.)

பிறகு, துரோணர் சிரித்துக்கொண்டு அர்ச்சுனனைப்பார்த்து, 'நீ இப்போது அடிக்கவேண்டியது; இந்த லக்ஷியத்தைப்பார் நான் சொல்லுகிறகாலத்தில் பாணம் விடவேண்டியதாயிருக்கும், புத்திரனே! தனுஸை வளைத்துக்கொண்டு சற்றுநேரம் ஸரியாக நில்' என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட ஸவ்யஸாசி, வில்லை மண்டலமாக வளைத்துக்கொண்டு குருவின்சொல்லினால் தூண்டப்பட்டுப் பாஸபக்ஷியைக் குறிவைத்து நின்றான். சற்று நேரம் பொறுத்துத் துரோணர் அவனையும் முன்போலவே, 'அர்ச்சுன! இங்கிருக்கும் இந்தப் பாஸபக்ஷியையும் மரத்தையும் என்னையும் பார்க்கிறாயா?' என்றுகேட்டார். பாரதரே! 'பாஸம் ஒன்றைமட்டும் பார்க்கிறேன்; மரத்தையும் பார்க்கவில்லை; உங்க

ளையும் பார்க்கவில்லை' என்று துரோணரைக்குறித்து மறுமொழி கூறினான். பிறகு, ஜயிக்கமுடியாதவராகிய துரோணர் மனத்தில் திருப்தியடைந்து சற்றுநேரம் பொறுத்துத் திரும்பவும் பாண்டவர்களுக்குள் மஹாரதனாகிய அந்த அர்ச்சுனனை நோக்கி, 'நீ இந்தப் பாஸபக்ஷியைப் பார்க்கிறாயாயின் அந்தச்சொல்லை மறுபடியும் சொல்' என்றுகேட்டார். அவன், 'பாஸத்தின் சிரஸைப் பார்க்கிறேன். உடலைப்பார்க்கவில்லை' என்று மறுமொழிகூறினான். அர்ச்சுனனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டதும் துரோணர் மயிர்க்கூச்சலெடுத்தவராகி அர்ச்சுனனை நோக்கி, 'விடு' என்று சொன்னார். அவன் உடனே விட்டுவிட்டான். அப்போது, அந்தப்பாண்டவன், மரத்திலிருக்கும் அந்தப் பாஸபக்ஷியின் தலையைக் கூர்மையான அர்த்தசந்திரபாணத்தினால் அறுத்து வேகமாகக் கீழேதள்ளினான். அந்தச்செய்கை நிறைவேறினவுடன், துரோணர், அர்ச்சுனனைக் கட்டிக்கொண்டார்; யுத்தத்தில் துருபதனைச் சேனையோடுகூடத் தோற்கச்செய்யத்தக்கவனாக நினைத்தார்.

பரதஸ்ரேஷ்டரே! அதன்பிறகு சிலகாலத்திற்கெல்லாம் அங்கிரஸவம்சத்தவரிற் சிறந்த துரோணர் சிஷ்யர்களுடன்கூட ஸ்நானம்செய்யக் கங்கையை நோக்கிச்சென்றார். பிறகு, ஜலத்தில் அமிழ்ந்த துரோணாசாரியரை ஜலத்தில்ஸஞ்சரிக்கும் பலமுள்ள ஒரு முதலை காலத்தினால்ஏவப்பட்டுக் கணைக்காலில் பிடித்தது. அவர் விடுவித்துக்கொள்ள வல்லவராயிருந்தும், 'முதலையைக் கொன்று என்னைச் சீக்கிரம் விடுவியுங்கள்' என்று சிஷ்யர்களெல்லாரையும் துரிதப்படுத்தி ஏவினார். அவர் சொல் புறப்படுங் காலத்திலேயே அர்ச்சுனன் தடுக்கமுடியாத கூர்மையான ஐந்து அம்புகளினால் நீருக்குள் முழுகியிருந்த முதலையை அடித்தான். அப்போது மற்றவர்கள் ஒன்றுந்தோன்றாமல் அங்குமிங்கும் ஓடினர்; கிரியையுள்ள அந்த அர்ச்சுனனைக்கண்டு துரோணர் எல்லாச்சிஷ்யர்களிலும் சிறந்தவனென்று நினைத்து அப்போது மிகுந்ததிருப்தியுள்ளவரானார். அர்ச்சுனன் பாணங்களினால் அனேகம் துண்டுகளாகச்செய்யப்பட்ட அந்தமுதலை மஹாத்மாவான துரோணருடைய கணைக்காலைவிட்டுவிட்டு மரணமடைந்தது. எல்லாச் செய்கைகளையும் தெரிவிப்பதற்காகச் சிஷ்யர்களை வரவழைத்தார். சிறந்தபராக்ரமமுள்ள துரோணர் துரியோதனனையும் சித்திரஸேனனையும் துச்சாஸனனையும் விவிம்சதியையும் அர்ச்சுனனையும் அசுவத்தாமாவையும் அழைத்து மண்ணால் ஒருகுழந்தைசெய்வித்துச் சிஷ்யர்கள் பார்த்திருக்கையில் கங்கையில் போட்டார். கண்களைத் துணியினால்கட்டிவிட்டு வில்லைக்கொடுத்தார்.

'கண்கட்டினபடியே ஜலத்திலிருக்கிற இந்தக்குழந்தையை அடியுங்கள்' என்றார். உடனே ஸமர்த்தனான அர்ச்சுனன், ஜலத்தில் முழுகியிருந்த சிசுப்பதுமையைப் பதினைந்து பாணங்களினால் அடித்தான். அந்தக் கிரியைகளெல்லாவற்றையும் பார்த்துத் துரோணர் எல்லாச்சிஷ்யர்களிலும் அர்ச்சுனனைச் சிறந்தவனாக நினைத்தார். அப்போது மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தார். பிறகு, துரோணர், மஹாரதனும் மஹாத்மாவுமாகிய அர்ச்சுனனை நோக்கி, 'சிறந்தகைகளையுடையவனே! சிறப்புள்ளதும் தாங்குவதற்கு மிக அஸாத்தியமுமாகிய இந்த 'பிரம்மசிரஸ்' என்னும் அஸ்த்ரத்தைப் பிரயோகஸம்ஹாரங்களோடும் பெற்றுக்கொள். நீ இதை எவ்வகையிலும் மனிதர்களின்மேல் பிரயோகிக்காதே; அற்பசக்தியுள்ளவன்மேல் பிரயோகித்தால் இஃது உலகத்தை எரித்துவிடும். குழந்தாய்! இந்தலோகங்களில் இந்த அஸ்த்ரம் நிகரற்றதென்று சொல்லப்படுகின்றது. அதை நியமத்துடன் தரித்துக்கொள். நான் இனிச்சொல்லப்போகிறசொல்லையும் கேள். வீரனே! யுத்தத்தில் மனிதரல்லாத தேவர்முதலிய சத்துருக்கள் எவராயினும் உன்னைவருத்துவாராயின் அப்போது அவரைவதஞ் செய்வதற்கு இந்த அஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்' என்று சொன்னார். அந்த அர்ச்சுனன், 'அப்படியே' என்று பிரதிஜ்ஞை செய்து கைகூப்பி அந்த மேலான அஸ்திரத்தைப்பெற்றுக்கொண்டான். குரு, மறுபடியும் அவனைநோக்கி, 'உலகத்தில் உன்னைப் போன்றவில்லாளி மற்றொருபுருஷன் இரான்' என்று சொன்னார்.

நூற்றுநாற்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரோணருடைய சிஷ்யர்களைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக ஒரு சிலம்பக்கூடஞ்செய்து அதைச்சேர்ந்த காட்சிமண்டபத்தில் பீஷ்மர் முதலியவர்கள் பிரவேசித்ததும், சிஷ்யபரீக்ஷையும், பீமனையும் துரியோதனனையும் கதாயுத்தத்தில் பரீக்ஷித்ததும்.)

பாரதரே! ராஜரே! துரோணர், திருதராஷ்டிர புத்திரர்களும் பாண்டுபுத்ரர்களும் அஸ்த்ராப்யாஸத்தில் தேர்ந்திருப்பதை அறிந்து, கிருபர், ஸோமதத்தன், புத்திமானான பாஹ்லீகன், பீஷ்மர், வியாஸர், விதுரர் இவர்களுடைய முன்னிலையில் த்ருதராஷ்டிர மஹாராஜாவைப்பார்த்து, 'ராஜனே! குருஸ்ரேஷ்டனே!

உன குமாரர்களுக்கு வித்தைவந்திருக்கிறது. ராஜனே! உன் அனுமதியின்மேல் அவர்கள் தங்கள் கல்வியைக் காண்பிக்கக்கடவர்' என்றுசொன்னார். பிறகு, திருதராஷ்டிரமஹாராஜன், மனமகிழ்ந்து, 'பாரத்வாஜபுத்திரரே! பிராமணஶ்ரேஷ்டரே! நீர் பெரியகாரியம் செய்திருக்கிறீர். நீங்கள் எந்தக்காலத்தையும் எந்த இடத்தையும் என்ன என்ன வகையான செய்கையையும் நினைக்கிறீர்களோ அவற்றையெல்லாம் அவ்வாறுகச்செய்யும்படி நீங்களே எனக்குக் கட்டளையிடுங்கள். இப்போது எனக்குள்ள துக்கத்தினால், அஸ்த்ரவிஷயத்தில் பராக்ரமத்தைச்செய்யும் என்புத்திரர்களை எவர்கள்காண்பார்களோ அந்தக்கண்ணைப்பெற்றமனிதர்கள் மேல் நான் ஆசையுள்ளவனாக இருக்கிறேன். விதுரனே! பெரியவராகிய ஆசாரியர் எதைச்சொல்லுகிறாரோ அதை அப்படியேசெய். தர்மத்தில்விருப்பமுள்ளவனே! இவ்வகையான பிரியம் இனிவருமென்று நான்நினைக்கவில்லை' என்றுசொன்னான். பிறகு, சிறந்த புத்திமானாகிய துரோணாசாரியர் த்ருதராஷ்டிர மஹாராஜாவினிடத்திலும் விதுரரிடத்திலும் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு, மேடுபள்ளமில்லாமலும் மரங்களில்லாமலும் புதர்களில்லாமலும் வடக்கே தாழ்ந்துமிருக்கிற அழகான ஓரிடத்தை அளக்கச்செய்தார். நல்ல நக்ஷத்திரத்தோடுகூடிய திதியில் அந்தப் பூமியில் பலியைச்செய்தார். பரதஶ்ரேஷ்டரே! அந்தப்பலிக்காகப் பட்டணமுழுதும் பறையடிக்கப்பட்டது. பெயர்பெற்ற சில்பிகள் சிலம்பம்செய்யுமிடத்தில் மிக்கவிசாலமும் சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி ஸரியாக வகுக்கப்பட்டதுமான காட்சிச்சாலையைத் துரோணாசாரியர்கட்டளைப்படி செய்தனர். ராஜரே! தேசத்திலுள்ளஜனங்கள், அவ்விடத்தில் ஸ்திரீகளுக்காக எல்லா ஆயுதங்களோடுங்கூடிய காவல்களையும், அகலமும் உயரமுமுள்ள மஞ்சங்களையும், மிகுந்தவிலைபெற்ற பல்லக்குக்களையும் செய்வித்தனர். பிறகு, அந்தக் குறிப்பிட்டதினம் வந்தபோது திருதராஷ்டிரமஹாராஜன், வியாஸரிடம் அனுமதிபெற்று, ஸபையாரோடும் அந்தப்புர ஸ்திரீகளோடும் மந்திரிகளோடும் பீஷ்மரையும் ஆசார்யர்களிற் சிறந்த கிருபரையும் முன்னிட்டுக்கொண்டும் பாஹ்லீகனையும் ஸோமதத்தனையும் பூரிஶ்ரவஸையும் மற்றக்கௌரவர்களையும் ஸஹாயமாக அழைத்துக்கொண்டும் பிராமணர்களுடன்கூட நகரத்திற்குவெளியில் சிலம்பஞ்செய்யும் இடம்சேர்ந்து, சுற்றிலும் முத்துச்சரங்கள்தொங்கவிடப்பட்டதும் வைடூரியங்களினாலும் ரத்னங்களினாலும் பிரகாசிப்பதும் பொன்மயமும் அற்புதமுமான காட்சிச்சாலையை அடைந்தான்.

ஜயிக்கிறவர்களிற் சிறந்தவரே! மிகுந்த பாக்கியமுள்ள காந்தாரியும் குந்தியும் மற்றுமுள்ள ராஜஸ்திரீகளனைவரும், தாதிகளோடும் விருதுகளோடும், தேவஸ்திரீகள் மேருவின்மேல் ஏறுவதுபோல், ஸந்தோஷத்தோடு மஞ்சங்களின்மேல் ஏறினர். பிராமணர்கள் க்ஷத்திரியர்கள்முதலிய நான்குவருணத்தார்களும் ராஜகுமாரர்களுடைய ஆயுதப்பயிற்சியைப் பார்க்கக்கருதிப் பட்டணத்திலிருந்து விரைவாக வந்தனர். பார்க்கவிரும்பின ஜனங்கள் ஒரு நொடியில்அங்கே ஓரிடத்திற் சேர்ந்தனர். அப்போது, அந்தஸபையானது செவ்வையாக வாசிக்கப்பட்ட வாத்தியங்களாலும் ஜனங்களின் உத்ஸாகத்தினாலும் பெருங்கடல் கலங்கினதுபோலிருந்தது. பிறகு, வெண்மையான ஆடையுடுத்தவரும் வெளுப்பான யஜ்ஞோபவீதம் தரித்தவரும் வெளுத்ததலைமயிரோடு வெளுப்பான மீசைதாடிகளையுடையவரும் வெளுத்த புஷ்பசந்தனங்களை அணிந்தவருமாகிய அந்தத் துரோணாசாரியர், மேகங்களால் விடுபட்ட ஆகாயத்தில் அங்காரகனுடன் சந்திரன் பிரவேசிப்பதுபோற் சிலம்பக்கூடத்தின் நடுவில் தம்புத்திரருடன்கூடப் பிரவேசித்தார். பலவான்களிற் சிறந்த துரோணர், வ்யாஸருடைய அனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு சிலம்பக்கூடத்திற்குப் பூஜை செய்தார்; மந்திரங்களைச் செவ்வையாக அறிந்த பிராமணர்களைக்கொண்டு மங்களகாரியங்களைச் செய்வித்தார். த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜன் துரோணருக்கும் கிருபருக்கும் பொன்னையும் ரத்தினங்களையும் முத்துக்களையும் பலவகைவஸ்திரங்களையும் தக்ஷிணையாகக் கொடுத்தான். ஸுகத்தைத் தரத்தக்கதும் புண்ணியமுமான புண்ணியாஹவாசனத்தைச் செய்தபிறகு, வேலைக்காரர்கள் பலவகைகளான ஆயுதக்கருவிகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்தனர். அதன் பிறகு, மஹாரதர்களும் பரதஶ்ரேஷ்டர்களுமாகிய ராஜகுமாரர்கள் [1] விரல்களில் கவசங்களை அணிந்து கச்சைகளையும் தூணிகளையும் கட்டிக்கொண்டு வில்லுகளை எடுத்துக்கொண்டு பிரவேசித்தனர். அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டர்கள் அரங்கத்தின்நடுவிலிருந்து துரோணருக்கு அபிவாதனஞ்செய்து, துரோணாசாரியருக்கும் கிருபாசாரியருக்கும் முறைப்படிமரியாதைசெய்தனர். அவர்களால் செய்யப்பட்ட ஆசீர்வாதங்களினால் கௌரவர்களெல்லாரும் மனத்தில் ஸந்தோஷமடைந்து திரும்பவும் வந்தனஞ்செய்து முன்னமே பூஜைசெய்யப்பட்டிருந்த அஸ்திரங்களைச் செஞ்சந்தனத்தினாலும் பூஜைக்குரியபுஷ்பங்களாலும் தாங்களே பூஜித்தனர். செஞ்சந்தனம் பூசிக்கொண்டவர்களும் சிவந்தமாலைகள் தரித்தவர்களும் சிவந்த

1 உடும்புத்தோலினால் செய்யப்பட்ட விரலுறை.

கொடிகள் பிடித்தவர்களும் சிவந்த கடைக்கண்களுடையவர்களும் மாற்றுயர்ந்த பொன்னுபரணங்கள் அணிந்துகொண்டவர்களும்பற் பல ரூபங்களோடுகூடியவர்களுமாகிய அந்தக்கௌரவவீரர்களனை வரும் துரோணரால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்று ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டனர். முதலில் விற்களையெடுத்து நாணேறிட்டு அம்புகளைத்தொடுத்து நாண்சப்தத்தையும் உள்ளங்கைச் சப்தத் தையுஞ்செய்து, அதனால் ஜனங்களைமூர்ச்சிக்கச்செய்தனர். யுதிஷ் டிரர்முதலிய சிறந்தபராக்கிரமமுள்ள அந்தராஜகுமாரர்கள் அங்கே ஜ்யேஷ்டன்முதலாக வரிசைப்படி மிகவியக்கத்தக்க ஆயுதப் பயிற்சியைச்செய்தனர். ராஜாவே! அந்தச்சபையில் சிலருடைய பூமாலைகளில் அம்புகள் விழுந்தன. சிலர் தலையிற்சூட்டிக்கொண்ட புஷ்பங்களில் பாணங்கள்விழுந்தன. சிலர் தங்கள்பெயரடையாள முள்ள பலவகைப்பாணங்களை லாகவமாகவிட்டுப் பெரியவையும் சிறியவையுமானகுறிகளை அடித்தனர். சிலமனிதர்கள் பாணம் விழுமென்ற பயத்தினால் தலைகுனிந்தனர். இன்னும் சிலமனிதர் கள் பயமற்று ஆச்சரியத்துடன் பார்த்திருந்தனர். அந்தக் குமா ரர்கள் குதிரைகளிலேறிக்கொண்டு தங்கள்பெயர் அடையாளங் களினால்விளங்குகின்ற பலவகைப்பாணங்களை லாகவமாகவிட்டு லக்ஷியங்களை விரைவில் அடித்தனர். பாணங்களையும் வில்லுகளை யும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தக் குமாரர்களின்கூட்டம் கந் தர்வநகரம் போலிருந்ததைக்கண்டு அங்குள்ள ஜனங்கள் திகைத் திருந்தனர். பாரதரே! அங்கே லக்ஷக்கணக்கான மற்றஜனங்கள் ஆச்சரியத்தினால் மலர்ந்தகண்களோடு 'நல்லது நல்லது' என்று விரைவாகக்கூவினர். மிகுந்த பலமுள்ள அந்தராஜகுமாரர்கள் தேர்கள்மேலும் யானைகள்மேலும் குதிரைகள்மேலும் ஏறி வில் யுத்தத்திலும் கைச்சண்டையிலும் பலவழிகளைச்செய்துகாண் பித்து மறுபடியும் கத்திகேடகங்களைப்பிடித்து யுத்தஞ்செய்து கத் திச் சிலம்பத்தின் வழிகளையுஞ்செய்து உபதேசப்படி எல்லாஇடங் களிலும் ஸஞ்சரித்தனர். அந்தக்குமாரர்களெல்லாருக்கும் கத்தி கேடகங்களிலுள்ள லாகவத்தையும் அங்க அமைப்பையும் திருத்தத்தையும் நின்றநிலைதவறுமையையும் பிடித்தபிடிவிடாமை யையும் ஸமயத்தில் ப்ரயோகிப்பதையும் அங்குள்ள ஜனங்கள் பார்த்தனர். பிறகு, எப்போதும் உற்சாகமுள்ள துரியோதன னும் பீமஸேனனும் கைகளில் கதைகளையெடுத்துக்கொண்டு ஒற்றைக் கொடுமுடியுள்ள இரண்டு மலைகள்போல் பிரவேசித்த னர். சிறந்தகைகளையுடையவர்களும் பராக்கிரமம் தவறுதவர் களுமாகிய அவ்விருவர்களும் கச்சைகட்டிக்கொண்டு ஒரு பெண்

யானைக்காக மதங்கொண்ட இரண்டுபெரியயானைகள்போவது போலப்போயினர். மஹாபலசாலிகளான அவ்விருவரும் மண்டல சஞ்சாரத்தை ஆரம்பித்து மதமுள்ள இரண்டுயானைகளைப்போல் வலமும் இடமுமாக அனேகமண்டலங்கள் சுற்றினர். திருதராஷ்டிரனுக்கு விதுரரும், காந்தாரிக்குக் குந்தியும் குமாரர்களின் அந்தச் செய்கையையெல்லாம் தெரிவித்தனர்.

நூற்றுநாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவ பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ச்சுனனைப் பரீக்ஷித்தபோது சிலம்பக்கூடத்தில் கர்ணன் ப்ரவேசித்தது.)

குருராஜனுகிய துரியோதனனும் பலவான்களிற்சிறந்த பீமஸேனனும் களத்திலிருக்கும்போது, அவர்களிடம் பக்ஷபாதத்தினுல் சிநேகம்வைத்த ஜனங்கள், இரண்டுவகையாகப் பிரிந்தனர். 'குருராஜாவே! ஜயம்பெறு' என்றும், 'பீமனே! ஜயம்பெறு' என்றும் மனிதர்களுடைய பெருங்கூச்சல்கள் உடனே எழுந்தன. பிறகு, சிறந்தபுத்தியுள்ள துரோணர், கலங்கின கடலைப்போலிருந்த ஸபையைக்கண்டு தமது அன்புள்ளபுத்திரராகிய அஸ்வத்தாமாவைநோக்கி, 'இந்த இரண்டுமஹாவீரர்களையும் அடக்கு; இருவரும் பயிற்சியில் தேர்ந்தவர்; பீமனுக்காகவும் துரியோதனனுக்காகவும் அரங்கத்திற்கு இந்தக்கலக்கம் உண்டாகக்கூடாது' என்று சொன்னுர். பிறகு, அஸ்வத்தாமா விரைவாக எழுந்து, 'பீமா! குருவின் ஆஜ்ஞை' என்றும், 'துரியோதன! குருவின் கட்டளை' என்றும்சொல்லி, 'உங்களுக்குக் குருவின் உபதேசத்தினுல் உண்டானவேகத்தையும் ஸாகஸத்தையும் காண்பித்தது போதும்' என்று தடுத்தார். பிறகு, ஓங்கினகதைகளோடுகூடிய அவ்விருவரும் பிரளயகாலத்துக்காற்றினுல் கொந்தளிக்கின்ற இரண்டுகடல்கள் பெருங்கரைகளுக்கடங்குவதுபோல், குருபுத்ரராகிய அஸ்வத்தாமாவினுல் அடக்கப்பட்டனர்.

அதன்பின், துரோணர், ஸபையின் முன்னின்று பெரியமேகமுழக்கத்துக்கொப்பான வாத்தியசப்தத்தையடக்கி, 'என்புத்திரனைவிட எனக்குமிக்கநண்பனும் எல்லாஆயுதங்களிலும் நிபுணனும் உபேந்திரனுகிய விஷ்ணுவுக்கொப்பானவனுமாகிய இந்த இந்திரபுத்திரனுன பார்த்தனைப் பாருங்கள்' என்றுசொன்னுர். உடனே, ஆசாரியர்வாக்கினுல் ஆசீர்வாதம்செய்யப்பட்ட யௌவ

னத்தையுடையவனான அர்ச்சுனன், விரலில் உறையணிந்து தூணிகளில் பாணங்களை நிரப்பிக்கொண்டு வில்லைப்பிடித்துப் பொன்மயமானகவசத்தைத்தரித்து, ஸூர்யனோடும் இந்திரதனுஸோடும் மின்னலோடுங்கூடிய ஸந்தியாகாலத்துச் சிவப்புமேகம்போல் எதிரில்காணப்பட்டான். பிறகு, ஸபைமுழுமைக்குமே ஒருமலர்ச்சி உண்டாயிற்று. வாத்தியங்களும் சங்கங்களும் எங்கும் முழக்கப்பட்டன. பார்ப்பவர்கள், 'இவன் குந்திபுத்திரன்; இவன் அழகுள்ளவன்; இவன் பாண்டவர்களில் நடுவாமவன்; இவன் தேவேந்திரனுடையபுத்ரன்; இவன் கௌரவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவன்; இவன் அஸ்திரம்தெரிந்தவர்களிற்சிறந்தவன்; இவன் தர்மிஷ்டர்களிற்சிறந்தவன்; இவன் சீலமுள்ளவர்எல்லாரிலும் சிறந்தவன்; நல்லொழுக்கத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் நிதியானவன்' என்று உரக்கச்சொன்னவார்த்தைகளை எல்லாரும் கேட்டனர். குந்தியின் மார்பு பால்சுரந்து ஆனந்தக்கண்ணீரால் நனைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பெரிய ஜனத்திரளிலிருந்துண்டாகிய சப்தத்தினால்நிரப்பப்பட்ட காதுகளையுடையதிருதராஷ்டிரமஹாராஜன், மனமகிழ்ந்து விதுரரைநோக்கி, 'விதுரனே! கலங்கினசமுத்திரத்தின்கோஷத்துக்கொப்பான இந்தமிகப்பெரியசப்தம் ஏது? ஆகாசத்தைக் கிழிப்பதுபோல் ஸபையில் திடீரென்று உண்டாயிருக்கிறதே?' என்றுகேட்டான். அதற்கு விதுரர், 'மஹாராஜரே! குந்திபுத்திரனும் பாண்டுபுத்திரனுமாகிய இந்தப்பல்குனன் கவசத்துடன் அரங்கத்தில் இறங்கியிருக்கிறான். அதற்காக இந்தப்பெருங்கோஷமுண்டாயிற்று' என்றுசொன்னார். த்ருதராஷ்டிரன், 'சிறந்தபுத்தியுள்ளவனே! பாக்கியம்பெற்றேன்; குந்தியென்னும் அரணியிலுண்டான மூன்றுபாண்டவர்களென்னும் திரேதாக்னிகளால் சிறப்பிக்கப்பட்டேன்; ரக்ஷிக்கப்பட்டேன்' என்று சொன்னான். அந்த ஸபையிலுள்ள ஜனங்கள் பிரயாஸப்பட்டு வந்து ஸந்தோஷமாக இருக்கும்போது, அர்ச்சுனன், தன் அஸ்திரசாதுரியத்தை ஆசாரியருக்குக் காண்பித்தான். ஆக்நேயாஸ்திரத்தினால் தீயையும், வாருணாஸ்திரத்தினால் ஜலத்தையும், வாயு அஸ்திரத்தினால் காற்றையும், மேகாஸ்திரத்தினால் மேகங்களையும், பூம்யஸ்திரத்தினால் பூமியையும், பர்வதாஸ்திரத்தினால் மலைகளையும் உண்டுபண்ணினான்; அந்தர்த்தானமென்னும் அஸ்த்ரத்தினால் தானே மறைந்தான். ஒருக்ஷணம் உயர்ந்தவனும் மறுக்ஷணம் குள்ளனுமாகவும் க்ஷணத்துக்கெல்லாம் தேர்த்தட்டிலும் மறுக்ஷணம் தேர்நடுவிலும் அடுத்தக்ஷணம் பூமியி

னும் இருப்பவனாகவும் காணப்பட்டான். ஆசாரியருக்கு அன்பனாகிய அந்த அர்ச்சுனன், ஸௌஷ்டவமென்று சொல்லப்பட்ட அங்கங்களின் அமைப்புடன்கூடிப் பலவகைகளான பாணங்களினால் மெதுவும் பெரிதும் சிறிதுமான லக்ஷியங்களை அடித்தான்; சுழன்றுகொண்டிருக்கும் இரும்புப்பன்றியின்வாயில் ஒரேகாலத்தில் ஐந்துபாணங்களை ஒரு பாணம்போல் தடையில்லாமல் விடுத்தான். சிறந்த பராக்ரமமுள்ள அர்ச்சுனன், கயிற்றில்தொங்கி ஆடிக்கொண்டிருக்கும் கூர்மையான மாட்டுக்கொம்பில் இருபத்தொருபாணங்களை நாட்டினான். குற்றமற்றவரே! ஆயுதங்களில் ஸமர்த்தனாகிய அர்ச்சுனன், கத்தியினும் தனுவிலும் இப்படிப்பட்ட மிகப்பெருங் காரியங்களைச்செய்து, கதையிலும் மண்டல ஸஞ்சாரங்களைக் காண்பித்தான்.

பாரதரே! அப்போது, அந்தவேலை அனேகமாகமுடிந்து ஸபையும் வாத்தியகோஷமும் ஒய்ந்திருக்கையில், வஜ்ராயுதத்தின் அடிக்கு ஒப்பானதும் மஹிமையையும் வன்மையையும் அறிவிப்பதுமாகிய தோள்தட்டினசப்தம் வாயிற்பக்கத்திலிருந்து கிளம்புவதாகக் கேட்கப்பட்டது. அரசரே! 'மலைகள் பிளக்கப்படுகின்றனவா? பூமிவெடிக்கின்றதா? நீர்த்தாரைகள் நிரம்பின மேகங்களினால் ஆகாயம் நிரப்பப்படுகின்றதா?' என்ற எண்ணம் ஒரு க்ஷணம் ஸபையிலுள்ளவர்களுக்கு உண்டாயிற்று. அப்போது, பார்ப்பவர்களனைவரும் வாயிலைநோக்கினர். ஸஹோதரர்களாகிய பஞ்சபாண்டவர்களால் சூழப்பட்ட துரோணர், ஹஸ்தநக்ஷத்திரம் ஐந்தோடுகூடிய சந்திரனைப்போல விளங்கினார். சத்துருக்களைக் கொல்லுகிறவனாகிய துரியோதனன் எழுந்திருக்க, அஸ்வத்தாமாவுடன்கூடப் பலமுள்ள நூறுஸஹோதரர்களும் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். ஆயுதங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு உறுதியாக நிற்கின்ற அந்த ஸஹோதரர்களால் சூழப்பட்டுக் கதையை நுனிக்கையில் பிடித்திருந்த அந்தத் துரியோதனன், முற்காலத்தில் அஸுர ஸம்ஹாரஞ் செய்தபோது தேவக்கூட்டங்களினாற் சூழப்பட்ட இந்திரனைப்போல விளங்கினான்.

நூற்றுநாற்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கர்ணனுடையபரீக்ஷையில் அவனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் நடந்த வாக்குவாதத்தில் கிருபாசாரியர் கர்ணனை இகழ்ந்ததற்காகத் துர்யோதனன் கர்ணனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்தது.)

அதேகாலத்தில் அந்தஜனக்கூட்டத்தில் மனிதர்கள் வழி விட்டு விலக, பகைவரின் நகரங்களை ஜயிப்பவனும் உடன்பிறந்த கவசத்தைத் தரிப்பவனும் குண்டலங்களினால் சோபிக்கும் முக முள்ளவனும் குந்திக்குக் கன்னிப்பருவத்திற் பிறந்தவனும் உக்கிர மானகிரணங்களுள்ள சூரியனுடைய அம்சமானவனும் பெரிய கண்களையுடையவனும் பகைவர்படையை அழிப்பவனுமாகிய கர்ணன் உற்சாகத்தினால் மலர்ந்தகண்களுடன் கத்தியைக் கட்டிக் கொண்டு வில்லையேந்திப் பர்வதம் காலால்நடப்பதுபோல் விசால மான அரங்கத்தில் பிரவேசித்தான். பலத்தில் யானைக்கும் சூரத் தனத்தில் விருஷபத்திற்கும் எல்லாவற்றையும் அடக்குந்திறமை யில் ஸிம்மத்துக்கும் ஒப்பானவனும், ஒளியில் சூரியனுக்கும் தண்மையில் சந்திரனுக்கும் ஜ்வலிப்பதில் அக்னிக்கும் ஒப்பான வனும், பொற்பனைமரம்போல் உயரமானவனும், ஸிம்மம்போன்ற சரீரக்கட்டுடையவனும், யௌவனவயஸிலிருப்பவனும், எண்ணி முடியாதகுணங்களுடையவனும், அழகுள்ளவனும், சிறந்த கைக ளுள்ளவனும், அந்த ஸூர்யபுத்ரனுமாகிய கர்ணன் வட்டமான ஸபையைச் சுற்றிலும்பார்த்து அதிகமாக மதியாதவன்போலத் துரோணருக்கும் கிருபருக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்தான். அந்தச் சபையிலுள்ள ஜனங்களனைவரும் அசைவற்றுக் கண்கொட்டாமல் இவன் யாரென்று கலக்கமுண்டாகிப் பார்க்கஆவல்கொண்டு அசை வற்ற கண்களுடன் அசைவற்றுநின்றனர். பேசுகிறவர்களிற்சிறந்த வனும் ஸூர்யபுத்ரனும் அர்ச்சுனனுடைய ஸஹோதரனுமாகிய கர்ணன், இந்திரபுத்ரனும் தனக்குத்தெரியாத தன் ஸஹோதரனு மாகிய அர்ச்சுனனைநோக்கி மேககர்ச்சனம்போலக் கம்பீரமான குரலுடன் பேசலுற்றான்.

'அர்ச்சுன! நீ என்னகாரியம் செய்தாயோ அதற்கு மேற்பட்ட செய்கையைப் பார்த்திருக்கும் மனிதர் முன்னிலை யில் நான் செய்யப்போகிறேன். உன்னைப்பற்றியே நீ கர்வப் படாதே' என்றான். பேசுகிறவரிற் சிறந்த ஜனமேஜயரே! அவனுடைய பேச்சு முடியாமலிருக்கையிலேயே, அங்கிருந்த

ஜனங்கள், யந்திரத்தினல் தூக்கப்பட்டவர்கள்போல் எல்லாப் புறங்களிலிருந்தும் ஒரேகாலத்தில் எழுந்தனர். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! துரியோதனனிடம் ஸந்தோஷம் குடிகொண்டது. உடனே, அர்ச்சுனனுக்கு வெட்கமும் கோபமும் உண்டாயின. மிகுந்த பலமுள்ளவனும் எப்போதும் யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவனுமாகிய கர்ணன், துரோணரால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்ட பிறகு, அங்கே அர்ச்சுனன் செய்தவற்றையெல்லாம் செய்தான். பாரதரே! பிறகு, துரியோதனன், தன்ஸஹோதரர்களுடன் கூட அங்கே கர்ணனை ஸந்தோஷத்துடன் தழுவிக்கொண்டு, பின்பு, 'மஹாபாஹுவே! உன்வரவு நல்வரவு. எனக்குக் கௌரவத்தைக்கொடுப்பவனே! நீ வந்தது என் பாக்கியம். என்னையும் கௌரவர்களுடைய ராஜ்யத்தையும் உன்னிஷ்டப்படி உபயோகித்துக்கொள்ளலாம்' என்று சொன்னான். கர்ணன், 'எனக்கு எல்லாம் நீ செய்தானதாக நினைக்கிறேன். உன்னுடன் சினேகத்தைவேண்டுகிறேன். பிரபுவே! நான் அர்ச்சுனனுடன் தொந்தயுத்தம்செய்ய விரும்புகிறேன்' என்றான். ராஜரே! இவ்வாறு கர்ணனல்சொல்லப்பட்ட துரியோதனன், அப்போது, நீண்டும் பருத்துமுள்ள கைகளையுடைய கர்ணனைக்கட்டிக்கொண்டு, 'பகைவரைஅடக்குகிறவனே! என்னோடுகூடப் போகங்களை அனுபவி; என் உறவினர்களுக்குச் சந்தோஷத்தைச் செய்துகொண்டிரு; என்பகைவர்கள் எல்லாருடையதலைமேலும் உன்காலை வை' என்றுசொன்னான். பிறகு, அர்ச்சுனன், தான் இகழப்பட்டதாக நினைத்துத் தன் ஸஹோதரர்களாகிய துரியோதனன்முதலியோர் நடுவில் மலைபோலநின்ற கர்ணனைநோக்கி, 'கர்ண! நீ என்னாலடிக்கப்பட்டு, அழைக்கப்படாமல்வந்தவர்களும் கேட்கப்படாமல்பேசுகிறவர்களும் எந்தலோகங்களையடைவார்களோ அந்தலோகங்களை அடையப்போகிறாய்' என்றுசொன்னான். அதைக் கேட்டுக் கர்ணன், 'பல்குன! இந்த ஸபை எல்லாருக்கும்பொது; இதில் உனக்கென்னவிசேஷம்? அரசர்கள் பராக்கிரமத்தினல் பெரியவர்கள். ராஜதர்மம் பலத்தை அனுஸரித்திருக்கிறது. பாரதனே! நிந்தையும் பலஹீனர்கள்படும்கஷ்டங்களும் உனக்கேன்? பாணங்களினால் பேசு. இப்போது குருவின் கண்ணெதிரே உன்தலையை அம்புகளினால் எடுத்துவிடப்போகிறேன்' என்று சொன்னான். பிறகு, சத்துருக்களின் நகரங்களை ஜயிப்பவனாகிய பார்த்தன், துரோணரால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றும் தன் ஸஹோதரர்களால் பரபரப்போடு ஆலிங்கனஞ்செய்யப்பட்டும் யுத்தம்செய்யக்

கர்ணனைச் சந்தித்தான். பிறகு, கர்ணனும், துரியோதனனுலும் அவன் ஸஹோதரர்களாலும் தழுவிக்கொள்ளப்பட்டு, வில்லையும் அம்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாக நின்றான். உடனே, ஆகாயம், மின்னலும் கர்ச்சனையுமுள்ளவையும், இந்திரதனுஸை முன்வைத்துக்கொண்டவையும், நாரைகளின் மாலைகளாகிய பல்வரிசைகளினால் அட்டகாசம் செய்கின்றவை போன்றவையுமான மேகங்களினால் மறைக்கப்பட்டது. பிறகு, இந்திரன் புத்ரஸ்னேகத்தினால் அரங்கைப் பார்ப்பதாகக்கண்டு, ஸூர்யனும் தன்னருகில்வந்த மேகங்களை நாசஞ்செய்தான். அப்போது, அர்ச்சுனன், மேகங்களின் நிழலினால் வியாபிக்கப்பட்டவனாகக் காணப்பட்டான். கர்ணன், ஸூர்யகிரணங்களினால் வியாபிக்கப்பட்டவனாகக் காணப்பட்டான். த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்கள் கர்ணனிருந்தபக்கத்தில் இருந்தனர். துரோணரும் கிருபரும் பீஷ்மரும் அர்ச்சுனனிருந்தபக்கத்தில் இருந்தனர். ஸபையே இரண்டுபிரிவாக ஆயிற்று. ஸ்திரீகளிலும் இரண்டுபிரிவுகள் உண்டாயின. [1]விஷயம்தெரிந்தவளாகியகுந்தி மூர்ச்சையடைந்தாள். அவ்வாறு மூர்ச்சையடைந்த அந்தக் குந்தியை ஸர்வதர்மங்களும் தெரிந்த விதுரர், வேலைக்காரிகளைக்கொண்டு சந்தனக்குழம்புகளினால் தேற்றினார். பிறகு, மூச்சுவந்த குந்தி, யுத்தஸன்னாகத்துடன் கவசமணிந்திருந்த அவ்விரண்டுபுத்ரர்களையும்கண்டு மிக்க ஆவலுற்றவளாகி ஒன்றுந்தோன்றாமலிருந்தாள். தொந்தயுத்தத்தின் மரியாதைதெரிந்தவரும் ஸர்வதர்மங்களும்தெரிந்தவருமாகிய சாரத்வதரென்று சொல்லப்பட்ட கிருபாசாரியர், சிறந்ததனுஸ்ஸைகளை எடுத்துக்கொண்ட அக்கர்ணனைநோக்கிச் சொல்லலானார் :

'குந்தியின் இளையபுத்திரனும் பாண்டுபுத்திரனும் கௌரவனுமாகிய இந்த அர்ச்சுனன் உன்னுடன் தொந்தயுத்தஞ் செய்யப் போகிறான். சிறந்த கைகளையுடையவனே! நீயும் இவ்வாறு உன் தாயையும் தந்தையையும் நீ எந்தராஜாக்களின் குலத்திற்குப் பூஷணமாக இருக்கிறாயோ அந்த ராஜவம்சத்தையும் சொல். உன்னைத் தெரிந்துகொண்டபிறகு, அர்ச்சுனன் உனக்கு எதிர்நின்று யுத்தஞ் செய்வானோ செய்யமாட்டானோ; குலமும் குலாசாரமும் இல்லாதவர்களோடு ராஜகுமாரர்கள் ஸமயுத்தம்செய்யார்' என்றார். இவ்வாறு அவரால் உரைக்கப்பட்ட கர்ணனுடைய முகம் வெட்கத்தினால் குனிந்து, மழைஜலத்தினால் நனைந்து தலைவணங்கிய தாமரைமலர்போல விளங்கிற்று. அப்போது, துரியோதனன்,

1 கர்ணனையும் தன்புத்ரனென்றறிந்தது.

கிருபரைப்பார்த்து, 'ஆசாரியரே! சாஸ்திரங்களில் நிச்சயித்தபடி ராஜாக்களின்ஜாதிகள் மூன்றுவகை. நல்லகுலத்திற்பிறந்தவன் ஒருவன்; சூரன் ஒருவன்; சேனையை நடத்துகிறவன் மற்றொருவன். ஜலத்திலிருந்து அக்கினியும் பிராமணஜாதியிலிருந்து க்ஷத்திரியஜாதியும் கல்லிலிருந்து லோஹமும் உண்டாயின. அவற்றினுடையசக்தி எங்கும் வியாபிக்கிறது; தங்கள் காரணங்களில் அடங்குகிறது. இந்த அர்ச்சுனன் ராஜனல்லாதவனோடு யுத்தம் செய்ய விரும்பானாயின் அந்தக்காரணம்பற்றியே நான் இந்தக் கர்ணனை அங்கதேசத்தின் ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகம்செய்கிறேன்' என்று சொன்னான். பிறகு, ராஜாவான த்ருதராஷ்டிரனையும் பிதாமகராகிய பீஷ்மரையும் அநுமதிகேட்டுக்கொண்டு, அபிஷேகத்துக்குவேண்டிய சாமக்கிரிகளைப் பிராமணர்களைக் கொண்டு சேகரித்து ஸத்கர்மங்களைச் செய்யும் பிராமணர்களுக்கு ஆயிரம்பதினாயிரக்கணக்காகக் கோதானங்களைச்செய்து, 'இவன் அங்கதேசராஜ்யாதிபத்தியத்திற்குத் தகுதியானவன்' என்று பிராமணர்களால்சொல்வித்தபிறகு, மஹாரதனும் மகாபலசாலியுமான கர்ணன், அதேநிமிஷத்தில் மந்திரம்தெரிந்த பிராமணர்களால் தங்கச்சிங்காசனத்தில் உட்காரவைக்கப்பெற்று நெற்பொரிகளும் புஷ்பங்களும் நிரம்பின பொற்குடங்களினால் அங்கராஜ்யபட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டான். கிரீடத்தாலும் ஹாரத்தாலும் தோள்வளைகளாலும் கைக்கடகங்களாலும் அரசர்களுக்குரிய மற்றுமுள்ள அழகிய ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, குடை சாமரங்களோடும் ஜயசப்தத்தோடுங்கூட ராஜ்யலக்ஷ்மியை அடைந்தான். அப்படிப்பட்டசிறப்புடைய கர்ணன், அப்போதே துரியோதனனைப்பார்த்து, 'ராஜஸ்ரேஷ்டனே! நீ இந்த ராஜ்யம் கொடுத்ததற்கிடாக உனக்கு நான் எதைக்கொடுப்பேன்? சொல். வேந்தே! உன் சொற்படியே செய்வேன்' என்று சொன்னான். அந்தத்துரியோதனன், அவனைநோக்கி, 'அதிகஸ்நேகத்தை விரும்புகிறேன்' என்றான். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட கர்ணன், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று உடனே அவனுக்கு மறுமொழிசொன்னான். இருவரும் உற்சாகத்தோடு கட்டிக்கொண்டு மிகுந்தஸந்தோஷத்தை அடைந்தனர்.

நூற்றுநாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.
ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கர்ணனுடைய பிதாவாகிய தேர்ப்பாகன் சிலம்பக்கூடத்துக்கு வந்தபோது பீமன் கர்ணனைநிந்தித்ததும், எல்லாரும் அரங்கத்திலிருந்து புறப்பட்டுப்போனதும்.)

பிறகு, தேரோட்டுகிறவன், மேல்வஸ்திரம்நழுவி வேர்த்து நடுக்கமுற்றுத் தடியைஆதாரமாகப்பிடித்துக் கர்ணனை அழைப்ப வன் போல் அரங்கத்தில் பிரவேசித்தான். அவனைப்பார்த்ததும், அபிஷேகத்தினால் ஈரமானதலையையுடைய கர்ணன் பிதாவினிட முள்ள மரியாதைக்குக் கட்டுப்பட்டுத் தனுஸைவிட்டுத் தன் தலையினால் அவனுக்கு வந்தனஞ்செய்தான். உடனே, அந்த ஸாரதி பரபரப்புற்று வஸ்திரத்தின் தலைப்பினால் பாதங்களை மூடிக்கொண்டு, 'புத்திரனே!' என்று நிரம்பினபொருளுள்ள சொல்லைச் சொன்னான். பிறகு, புத்ரஸ்நேகத்தினால் தளர்ந்து அவனைக்கட்டிக்கொண்டு அங்கராஜ்ய பட்டாபிஷேகத்தினால் நனைந்திருக்கும் அவன்தலையை மறுபடியும் கண்ணீரினால் நனைத்தான். பாண்டுபுத்ரனான பீமஸேனன், அந்தஸாரதியைப் பார்த்த பிறகு, இவன்ஸூதபுத்ரனென்று கர்ணனைநினைத்துச் சிரித்துக் கொண்டே பின்வருஞ்சொல்லைச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

'ஸூதபுத்திரனே! நீ அர்ச்சுனனால் யுத்தத்தில் வதஞ் செய்யப்படத்தகுந்தவனல்லை. உன்குலத்துக்குத் தகுதியான சவுக்கை நீ உடனே எடுத்துக்கொள்ளலாம். புருஷர்களில் இழி வானவனே! யஜ்ஞத்தில் அக்நியின்ஸமீபத்திலிருக்கும் ஹவிஸைச் சாப்பிடுவதற்கு நாய் எப்படித்தகுதியில்லையோ அப்படி அங்க ராஜ்யத்தை அனுபவிப்பதற்கு நீ உரியவனல்லை' என்றான். இவ் வாறு சொல்லப்பட்டகர்ணன் உடனே கொஞ்சம்உதடுதுடித்துப் பெருமூச்சுவிட்டு ஆகாயத்திலிருக்கும் சூரியனைப்பார்த்தான். பிறகு, மகாபலசாலியான துரியோதனன் கோபத்துடன் தன்னு டைய அந்த ஸஹோதரர்கூட்டத்திலிருந்து, மதங்கொண்டயானை தாமரைக்குளத்திலிருந்து கிளம்புவதுபோலக் கிளம்பினான். அவன் பயப்படத்தக்க செய்கையையுடையவனாக நிற்கும் பீமஸேனனைநோக்கி, 'வ்ருகோதரனே! இவ்வாறான சொல்லைச் சொல்வது உனக்குத்தகாது. க்ஷத்ரியர்களுக்குப் பலம் பெரிது. க்ஷத்ரியவம்சத்தவன் யுத்தம்செய்யவேண்டும். சூரர்களுக்கும் நதிகளுக்கும் மூலம் கவனிக்கத்தகாது. ஜங்கமங்களிலும் ஸ்தா வரங்களிலும் வியாபித்திருக்கும் அக்னி ஜலத்திலிருந்து உண்டா

னது. அஸுரர்களைக்கொல்லும் வஜ்ராயுதம் ததீசியுடையஎலும்பி னல் செய்யப்பட்டது. பகவானும் தேவராயும் ஸர்வரகஸ்யங்க ளுக்கும் நிதியாயுமுள்ள ஸுப்ரமண்யரை அக்நிபுத்ரரென்றும் க்ருத்திகா புத்ரரென்றும் ருத்ரபுத்ரரென்றும் கங்காபுத்ரரென் றும் கேள்விப்படுகிறோம். க்ஷத்ரியர்களிடமிருந்து வந்த பிரா மணர்களைப்பற்றியும் நீ கேட்டிருக்கலாம். விசுவாமித்திரர் முத லானவர்கள் அழியாத பிராம்மணத்தன்மையை அடைந்தனர். ஆசாரியரும் சஸ்திரம்பிடித்தவர்களிற் சிறந்தவருமாகிய துரோ ணர் குடத்திலிருந்து பிறந்தவர். க்ருபர் கௌதமருடைய வமி சத்தில் நாணற்கட்டையிற் பிறந்தவர். உங்களுடைய பிறப்பை யும் நான் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். குண்டலங்களோடும் கவசத்தோடும் கூடியவனும் ராஜலக்ஷணங்களெல்லாம் பொருந் தினவனும் ஸூர்யனுக்கு ஒப்பானவனுமாகிய இந்தப் புலிபோன்ற வனை மான் எவ்வாறுபெறும்? இந்தப்புருஷஶ்ரேஷ்டன் அங்க தேச ராஜாவாயிருப்பதற்குமாத்திரம் உரியவனல்லன்; அவனு டைய பாகுபலத்தினாலும் நான் அவனுடைய ஆஜ்ஞைக்கு உட் பட்டிருப்பதனாலும் பூமி முழுமைக்குமே ராஜாவாயிருப்பதற்குரிய வன். அல்லது, எந்த மனிதனுக்கு நான்செய்த இந்தக்காரியம் ஸகிக்கவில்லையோ அவன் தன்கால்களினால் ரதமேறி வில்லைவளைக் கட்டும்' என்று சொன்னான். பிறகு, அந்தஸபைமுழுமைக்கும் ஸரியென்ற சொல்லுடன் சேர்ந்த பெரிய ஹாஹாகாரம் உண்டா யிற்று. ஸூர்யனும் அஸ்தமனமானான். பிறகு, ராஜாவான துர் யோதனன் கர்ணனை நுனிக்கையிற் பிடித்துக்கொண்டு விளக்குக் களினால் வெளிச்சமுண்டாக்கி அந்தஸபையினின்றும் புறப்பட் டான். ராஜரே! பாண்டவரனைவரும் துரோணரோடும் கிருப ரோடும் பீஷ்மரோடுங்கூடத் தம்தம் கிருகங்களுக்குச் சென்றனர். பாரதரே! அப்போது, அர்ச்சுனனென்று சிலஜனங்களும் கர்ண னென்று சிலஜனங்களும் துரியோதனனென்று சிலஜனங்களும் சொல்லிக்கொண்டு போயினர்.

குந்தி, கர்ணனை உயர்ந்தராஜலக்ஷணங்களினால் தன்புத்திர னென்று தெரிந்து, (அவன்) அங்கதேசாதிபதியானதைக் கண்டு புத்ரஸ்நேகத்தினால் மனத்தில் ஸந்தோஷமடைந்தாள். ராஜரே! அப்போது, துரியோதனனுக்கும் கர்ணனையடைந்தவுடனே அர்ச் சுனனிடத்திலுண்டானபயம் மறைந்துபோயிற்று. ஆயுதங்களில் தேர்ச்சியடைந்த அந்தவீரனாகிய கர்ணனும் மிக்க அன்புடன் துரி யோதனனிடம்பேசினான். அப்போது, யுதிஷ்டிரருக்கும் கர்ணனு க்கு ஒப்பாக விற்பிடித்தவன் பூமியிலில்லையென்று எண்ணமுண்டா யிற்று.

நூற்றுநாற்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரோணருக்குக் குருதக்ஷிணை கொடுப்பதற்காகத் துருபதராஜனை உயிரோடு பிடித்துக்கொண்டுவரக் கௌரவர்கள் போனதும், அவர்கள் அவனிடம் தோற்றுவந்தபிறகு பாண்டவர்கள் போனதும், அவர்களில் அர்ச்சுனன் அவனை உயிருடன் பிடித்துவந்ததும், துருபதனுடைய பாதிராஜ்யத்தைத் துரோணர் வாங்கிக்கொண்டதும், பின்பு துருபதன் புத்ரோத்பத்திக்காக முயற்சிசெய்ததும்.)

பாண்டுபுத்ரர்களும் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களும் அஸ்த்ரங்களில் தேர்ந்ததைக்கண்டு, அந்தக்குருவான துரோணர் ஸரியான காலத்தில் குருதக்ஷிணையைப்பற்றி நினைத்தார். அஸ்திரங்களில் தேர்ச்சியைப்பற்றி எல்லாராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டு அரங்கின் வாயிலுக்கு வந்து சேர்ந்தபிறகு, அவர்களெல்லாரையும் நோக்கித் துரோணாசாரியர், 'நீங்களெல்லாரும் சேர்ந்து எனக்கு ஓர் உயர்ந்த தக்ஷிணையைக்கொடுக்க விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட சிஷ்யர்களனைவரும் அங்கே உடனே துரோணரைப்பார்த்து, 'பகவானே! நாங்கள் என்னகொடுக்கக்கடவோம்? குரு எங்களுக்குக் கட்டளையிடவேண்டும்' என்று கேட்டனர். ராஜரே! அதன்பிறகு, துரோணாசாரியர், சிஷ்யர்களனைவரையும் அழைத்து, 'நீங்கள் பாஞ்சாலராஜாவாகிய துருபதனைப் போர்முனையிற் பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள். உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது. அதுதான் உயர்ந்த தக்ஷிணையாகும்' என்று தக்ஷிணைக்குரிய பொருளைக்கட்டளையிட்டார். அவர்களெல்லோரும் 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று சொல்லிக் குருதக்ஷிணை கொடுப்பதற்காகத் துரோணருடன்சேர்ந்து இரதங்களிலேறி யுத்தஞ்செய்ய விரைவாகப் புறப்பட்டனர். பிறகு, அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டர்கள் பாஞ்சாலதேசத்தைத் துன்பப்படுத்திக் கொண்டே சேர்ந்தனர். துரியோதனன், கர்ணன், மிகுந்த பலமுள்ள யுயுத்ஸு, துச்சாஸனன், விகர்ணன், ஜலஸந்தன், ஸுலோசனன் ஆகிய இவர்களும் மிகுந்த பராக்ரமமுள்ள இன்னும் அநேகம் ராஜகுமாரர்களும் ராஜாக்களும், 'நான் முன்னே, நான் முன்னே' என்று மஹாபராக்ரமசாலியான அந்தத் துருபதனுடைய நகரத்தை அழித்தனர். பிறகு, உயர்ந்த ரதங்களில் ஏறின குமாரர்களனைவரும் சாரதிகளுடன் நகரத்தில் பிரவேசித்து ராஜமார்க்கத்தைச் சேர்ந்தனர். ராஜரே! அந்தக்காலத்தில்

பாஞ்சாலதேசத்தரசனாகிய துருபதன் பெரியஸைனியத்தைப்பற்றிக் கேட்டும்பார்த்தும் தன்ஸஹோதரர்களுடன்கூடத் தன்வீட்டிலிருந்து துரிதமாகப்புறப்பட்டான். அப்போது, துருபதனுடைய அந்தச்சகோதரர்களனைவரும் கவசமுதலியவற்றைத் தரித்துக்கொண்டு சரமாரிகளைப்பொழிந்து கர்ச்சனம்செய்தனர். பிறகு, யாருக்கும்வெல்லமுடியாத துருபதன் வெண்மையான ரதத்திலேறி யுத்தத்தில் கௌரவர்களை ஸந்தித்து உக்கிரமானபாணங்களை வருஷித்தான். அர்ச்சுனன், முன்னமே ராஜகுமாரர்களுடைய அதிககர்வத்தைப்பற்றி ஆராய்ந்து பிராமணோத்தமரான துரோணாசாரியரிடம், 'இவர்கள் பராக்ரமம் முடிந்தபின் நாம் பராக்ரமத்தைக்காண்பிப்போம்; பாஞ்சாலராஜனைப் போர்த்தலையிற் பிடிக்க இவர்களால்முடியாது' என்று சொன்னான். குற்றமற்ற அந்த அர்ச்சுனன் இவ்வாறுசொல்லித் தன் ஸஹோதரர்களுடன் கூட நகரத்துக்குவெளியில் அரைக்குரோசதூரத்திலேயே நின்றான். துருபதன் கௌரவர்களைப்பார்த்துப் பெரிய பாணவர்ஷத்தினால் அவர்களுடையசேனையை மயங்கச்செய்து சுற்றிலும் ஓட்டினான். ரதத்திலேறி யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்தவனும் யுத்தச்செய்கைகளை விரைவாகச்செய்கின்றவனுமாகிய அந்தத்துருபதன் ஒருவனைப்பார்த்து அங்கிருந்த கௌரவர்கள் பயத்தினால் அனேகர்களிருப்பதைப்போல நினைத்தனர். துருபதனுடைய உக்கிரமான பாணங்கள் எல்லாத்திசைகளிலும் சஞ்சரித்தன. மஹாராஜரே! அப்போது, பாஞ்சாலர்களுடையவீடுகளில் சங்கங்களும் பேரிகைகளும் மிருதங்கங்களும் ஆயிரக்கணக்காக வாசிக்கப்பட்டன. மஹாத்மாக்களாகிய பாஞ்சாலர்களுடைய ஸிம்மநாதமும் வில்லின்நாண்கள் கைத்தலத்தில் உரைபடுவதனாலுண்டான பெரிய சப்தமும் ஆகாயத்தைவியாபித்துக் கிளம்பின. துரியோதனன், விகர்ணன், ஸுபாஹு, தீர்க்கலோசனன், துச்சாஸனன் இவர்கள் கோபித்துச் சரமாரிகளைப் பொழிந்தனர். பாரதரே! யுத்தத்தில் யாருக்கும் ஜயிக்கமுடியாத சிறந்தவில்லாளியான அந்தத் துருபதன் அதிகமாக அடிக்கப்பட்டு (பின்பு) அந்தச்சேனைகளை அந்தநிமிஷத்திலேயே ஊதிவிட்டான். அந்தத் துருபதன் சுற்றப்பட்ட எரிகொள்ளியைப்போலச் சேனையைச்சுற்றிஸஞ்சரித்துக்கொண்டு துரியோதனனையும் விகர்ணனையும் மஹாபலசாலியானகர்ணனையும் வீரர்களான அனேகராஜகுமாரர்களையும் பலவிதமானசேனைகளெல்லாவற்றையும் பாணங்களினால் நிரப்பினான். பிறகு, நகரத்துஜனங்களனைவரும் மேகங்கள் மழைபொழிவது

போல் கௌரவர்களின்மேல் உலக்கைகளையும் தடிகளையும் பொழிந்தனர். பாரதரே! காம்பில்யநகரத்தவர், பெரியயுத்தம் நடப்பதைக்கேட்டு உடனே கௌரவர்களையே எதிர்த்துச்சென்றனர். கௌரவர்கள் கதறினர்; ஓடினர். பாண்டவர்களைக்கூவிக் கொண்டு கதறின அவர்களுடைய மயிர்க்கூச்சமெடுக்கச்செய்யும் குரலைக்கேட்டவுடனே பாண்டவர்கள் துரோணரை அபிவாதனஞ் செய்து ரதங்களில் ஏறினர். அப்போது, அர்ச்சுனன், பாண்டுபுத்திரரானயுதிஷ்டிரரை, 'நீர் யுத்தஞ்செய்யவேண்டாம்' என்று நிறுத்தி, உடனே மாத்திரியின்புத்ரர்களைத் தேரின் சக்ரரக்ஷகர்களாகச்செய்தான். அப்போது, பீமஸேனன் கதையுடன்கூடச் சேனைக்குமுன்போகிறவனானான். அப்போது, குற்றமற்ற அர்ச்சுனன் சத்துருக்களின்சப்தத்தைக்கேட்டுத் தன்தேரினால் திசைகளில் சப்தமுண்டாக்கிக்கொண்டு தன்ஸஹோதரர்களுடன்கூட விரைவாகச்சென்றான்.

பிறகு, கொந்தளித்தகடலைப்போல் ஒலிக்கின்ற பாஞ்சாலர்களின் மஹாஸேனையில், தண்டாயுதத்தைக்கையில்தரித்த யமனுக்கொப்பான சிறந்தகைகளையுடைய பீமஸேனன் ஸமுத்திரத்தில் முதலைபிரவேசிப்பதுபோல் பிரவேசித்தான். பிறகு, சதுரங்கஸைனியமும் நிறைந்த அந்தயுத்தமென்னும் உற்சவத்தில் கதையைத்தரித்தபீமன் ஸ்வயமாகவே யானைச்சேனையை எதிர்த்தான். யுத்தத்தில்நிபுணனும் பாகுபராக்ரமத்தில் ஒப்பற்றவனும் யமனைப்போன்ற உருவத்தைத் தரித்தவனுமாகிய பீமன் கதையினால் யானைச்சேனையை அடித்தான். மலைகளைப்போன்ற அந்தயானைகள் பீமஸேனனுடைய கதையினால் உருண்டைவடிவங்களான மஸ்தகங்கள் பெயர்க்கப்பட்டு மிகுதியாக இரத்தத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு, வஜ்ராயுதத்தினால் அடிபட்டமலைகளைப்போல் பூமியில் விழுந்தன. அர்ஜுனனுக்குஜ்யேஷ்டனான பீமன் யானைகளையும் குதிரைகளையும் தேர்களையும் வீழ்த்தினான்; இடையன் வனத்தில் பசுக்களைத் தடியினால் அடிப்பதுபோல், காலாட்களையும் தேராளிகளையும் அடித்தான். பீமஸேனன் தேர்களையும் யானைகளையும் ஓட்டிக்கொண்டுசென்றான். அரசரே! துரோணாசார்யருடைய விருப்பத்தைச்செய்ய ஆரம்பித்த அந்தப்பாண்டவனாகிய அர்ச்சுனன் அப்போது பாணவருஷங்களை வருஷித்துக் குதிரைகளையும் தேர்களையும் யானைகளையும் கூட்டங் கூட்டங்களாக நாலுபக்கங்களிலும் வீழ்த்தி யுத்தத்தில் பிரளயகாலாக்னியைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு துருபதனிடம்வந்தான். அப்போது,

அடிக்கப்பட்ட அந்தப்பாஞ்சாலதேசத்தாரும் ஸ்ருஞ்சயதேசத்தாருமாகிய அனைவரும் பலவகை அம்புகளினால் அர்ச்சுனனை விரைவாக மறைத்து வாய்களினால் ஸிம்மநாதங்களைச்செய்து அர்ச்சுனனுடன் யுத்தம்செய்தனர். அந்தயுத்தம் பயங்கரமாகவும் பார்ப்பதற்கு மிக்கஆச்சரியமாகவுமிருந்தது. ஸிம்மநாதத்தைக்கேட்டு இந்திரபுத்திரனான அர்ச்சுனன் கோபமுற்றான். பிறகு, அர்ச்சுனன் வேகமாகப் பாஞ்சாலர்களை அதிகமானபாணவருஷத்தினால் மறைத்துத் திசைமயங்கச்செய்து துரத்தினான். புகழ்பெற்ற அர்ச்சுனன் பாணங்களை இடைவிடாமல் விடுத்துக்கொண்டும் தொடுத்துக்கொண்டுமிருக்கும்போது இவ்விரண்டிற்கும் இடையிட்டகாலம் காணக்கூடாமலிருந்தது. மஹாராஜரே! அப்போது அந்தச்சண்டையில் திசைகளும் ஆகாயமும் பூமியும் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. காண்டீவமென்னும் வில்லைத்தரித்துப் பலவானான அர்ச்சுனன் பாணங்களினால் இருளை உண்டாக்கினபோது பாஞ்சாலர்களும் கௌரவர்களும் 'நல்லது நல்லது' என்று கூவின சப்தமும் பேரிகைகளின் முழக்கமும் சங்கங்களின் பெருமுழக்கமும் கிலாகிக்கும் சப்தத்தோடுகூடிய துருபதனுடைய ஸிம்மநாதமும் அங்கேஉண்டானபிறகு, தேவேந்திரனைச்சம்பரன் எதிர்த்ததுபோல் ஸத்யஜித்என்பவனுடன்கூடத் துருபதன் அர்ச்சுனனை விரைவாகஎதிர்த்தான். அர்ச்சுனன் பெருஞ்சரமாரியால் பாஞ்சாலராஜனை மூடிவிட்டான். அப்போது மஹாஸிம்மமானது [1] யூதபதியானயானையைப் பிடிக்கப்போகையில் மற்றயானைகளிடமுண்டாகும் சப்தம்போல் பாஞ்சாலர்சேனையில் ஹாஹாகாரம் பிறந்தது. அப்போது, தனஞ்சயன்வருவதைக்கண்டு, உறுதியான பராக்ரமமுள்ள ஸத்யஜித் என்பவன் துருபதனைக் காப்பாற்றுவதற்காக, அவனை எதிர்த்துப்போனான். அப்போது, அந்தஅர்ச்சுனனும் துருபதனும், இந்திரனும் மஹாபலியும்போல் யுத்தஞ்செய்வதற்காகச் சந்தித்துச் சேனைகளைக் கலங்கச்செய்தனர். அப்போது, பார்த்தன் ஸத்யஜித்தை மர்மங்களைப்பேதிக்கின்ற பத்துப்பாணங்களை ஆழப்பாய்ச்சிப் பலமாகஅடித்தான். அது ஆச்சரியமாகஇருந்தது. பிறகு,ஸத்யஜித் நூற்றுக்கணக்கானபாணங்களினால் அர்ச்சுனனை விரைவாகப் பீடித்தான். மஹாரதனும் மிகுந்தவேகமுள்ளவனுமாகிய அர்ச்சுனன் பாணவருஷத்தினால் மூடப்பட்டபோது வில்லின்நாணைஉருவி வேகத்தைச்செய்தான். உடனே, ஸத்யஜித்தினுடையவில்லை அறுத்துவிட்டுத் துருபதராஜாவை எதிர்த்துச்

1 யூதம்-யானைக் கூட்டம்.

சென்றான். அதன்பின், ஸத்யஜித் மிகவும்விரைவாக மற்றொரு வில்லையெடுத்துக்கொண்டு அர்ச்சுனனைத் தேர்க்குதிரைகளோடும் ஸாரதியோடும் தேரோடும்கூட விரைவாகஅடித்தான். யுத்தத்தில் ஸத்யஜித்தினால் அடிக்கப்பட்ட அர்ச்சுனன் அதைப் பொறுக்க வில்லை. பிறகு, அவனை ஒழிப்பதற்காகப் பாணங்களைவிட்டான். குதிரைகளையும் கொடியையும் விற்பிடியையும் பின்காப்பவனும் ஸாரதியுமாகிய இருவரையும் அடித்தான். அவ்வாறு திரும்பத் திரும்ப விற்கள் பிளக்கப்பட்டும் குதிரைகள் துணிக்கப்பட்டும் போனபோது, அந்தஸத்யஜித் யுத்தத்தைவிட்டுத் திரும்பிப்போனான். ராஜரே! அவ்வாறு யுத்தத்தில் ஸத்யஜித் திரும்பிப்போனதைக்கண்டு அர்ச்சுனன் துருபதனை மிகுந்தவேகத்துடன் எதிர்த்துப்போனான். அப்போது, ஜயிப்பவர்களுக்கெல்லாம் மேலான அர்ச்சுனன் பெரிய யுத்தஞ்செய்தான். பார்த்தன், துருபதனுடைய வில்லைவெட்டிக் கொடியையும் தரையில்வீழ்த்தினான். ஐந்து பாணங்களினால் அவனுடைய குதிரைகளையும் ஸாரதியையும்அடித்தான். அர்ச்சுனன் உடனே அந்தவில்லை வைத்துவிட்டுக் கேடகம் பிடித்துக் கத்தியையுருவிக்கொண்டு ஸிம்மநாதத்தைச்செய்தான். உடனே எழும்பித் துருபதனது தேரின் ஏர்க்காலில் குதித்தான். தனஞ்சயன் பயமில்லாமல் துருபதனுடைய தேரையடைந்து கருடன் கடலைக்கலக்கி நாகத்தைப் பிடிப்பதுபோல் அவனைப்பிடித்தான். பிறகு, பாஞ்சாலதேசத்தாரனைவரும் பத்துத்திசைகளிலும் ஓடினர். அந்தத்தனஞ்சயன் எல்லாச்சேனைகளுக்கும் தன்கைவன்மையைக் காண்பித்து ஸிம்மகர்ச்சனைபோன்ற கர்ச்சனையைச் செய்து வெளிப்புறப்பட்டான். அர்ச்சுனன் வருவதைக்கண்டு கௌரவகுமாரர்கள்சேர்ந்து மஹாத்மாவான அந்தத்துருபதனுடையநகரத்தை அப்போதே அழிக்கத்தொடங்கினர். அப்போது, அர்ச்சுனன், 'பீமனே! ராஜஸ்ரேஷ்டனாகிய துருபதன் கௌரவ வீரர்களுக்குச் சிநேகிதன். அவனுடையசேனையைக்கொல்லாதே; குருதக்ஷிணை தானே கொடுக்கவேண்டும்?' என்றான். மிகுந்த பலமுள்ளபீமஸேனன் அர்ச்சுனனால் தடுக்கப்பட்டபோது யுத்தம் செய்ததில் திருப்தியில்லாமலே திரும்பினான். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அவர்கள் போர்முனையில் யஜ்ஞஸேனனென்று சொல்லப்பட்ட துருபதனை மந்திரியுடன்பிடித்துத் துரோணரிடம் கொண்டுவந்தனர். கர்வபங்கம் செய்யப்பட்டும் தனத்தைப்போக்கப்பட்டும் அவ்வாறு பிடிக்கப்பட்ட அந்தத்துருபதனைப் பார்த்துத் துரோணர் த்வேஷத்தை மனத்தில்வைத்துப் பேசலானார்:

'என்னால் உன்னுடையதேசம் துடைக்கப்பட்டது. உன்நகரமும் பிடிக்கப்பட்டது. உயிரோடு எதிரியின் வசத்திலகப்பட்ட பிறகு சிநேகிதனென்பதை முன்னிட்டு என்னை விரும்பலாமா?' என்றுசொல்லி, மறுபடியும் கொஞ்சம்சிரித்துக்கொண்டு அவனைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினர். 'வீரனே! உயிருக்கு அபாயம் வருமென்று பயப்படாதே. நாங்கள் பொறுமையுள்ள பிராமணர்கள். க்ஷத்ரியஸ்ரேஷ்டனே! பால்யத்தில் என்னேடுகூட ஆஸ்ரமத்தில் விளையாடினதினுல் சிநேகமும் அன்பும் விருத்தி செய்யப்பட்டன. அரசனே! மறுபடியும் உன்னுடன் ஸ்நேகத்தையே வேண்டுகிறேன். மன்னவ! உனக்கு ஒருவரம்தருகிறேன். அதாவது, ராஜ்யத்தில்பாதியை அடை, யஜ்ஞஸேன! ராஜாவாக இராதவன் ராஜாவுக்கு ஸ்னேகிதனுக இருக்கத்தகாதவனல்லவா? அதனுலேதான், உன்னுடைய ராஜ்யத்தைப்பற்றிப் பிரயத்னஞ் செய்தேன். கங்கையின் தென்கரையில் உன்ராஜ்யம்; வடகரையில் என்ராஜ்யம். பாஞ்சாலராஜனே! விருப்பமிருந்தால் என்னை ஸ்நேகிதனென்று நீ அறியலாம்' என்ருர். துருபதன், 'பிராமணரே! பராக்ரமமுள்ளமஹாத்மாக்களிடம் இஃது ஆச்சரியமன்று. நான் உம்மிடத்தில் பிரீதிவைக்கிறேன். உம்முடைய திர்க்கமான பிரீதியையும் விரும்புகிறேன்' என்ருன். பாரதரே! அவனுல் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டபோது துரோணர் அந்தத்துருபதனை விடுவித்தார். அவனுக்கு மரியாதையும்செய்து மனத்தில் அன்புடன் ராஜ்யத்திற்பாதியையும் கொடுத்தார். பிறகு, அந்தத் துருபதன் மனத்தளர்ச்சி அடைந்து கங்கைக்கரையில் அனேக தேசங்களோடுகூடிய மாகந்தியென்னும் பட்டணத்தையும் காம்பில்யமென்னும் சிறந்த பட்டணத்தையும் சர்மண்வதிவரையிலுள்ள தக்ஷிண பாஞ்சாலதேசத்தையும் ராஜ்யமாகச்செய்தான். இவ்வாறு துரோணரால் அவமதிக்கப்பட்டுப் பிறகு காப்பாற்றப்பட்ட துருபதன் தனது க்ஷத்ரியபலத்தினுல் அவர் தோல்வியடைவதைநினைக்கவில்லை. துருபதன் பிரம்மதேஜஸ் என்னும்பலம் தனக்கில்லாமையைத்தெரிந்துகொண்டு, புத்ரன் ஜனிக்க உபாயம் தேடிப் பூமியெல்லாம் ஸஞ்சரித்தான். துரோணர் அஹிச்சத்ரம் என்னும் தேசத்தை எடுத்துக்கொண்டார். அரசரே! அநேக தேசங்களடங்கிய அஹிச்சத்ராபுரி இவ்வாறு அர்ச்சுனனுல் யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டுத் துரோணருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

நூற்றுநாற்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துருபதன் துரோணரைக்கொல்லத்தக்க புத்ரன் உண்டாவதற்காக யாஜோபயாஜர்களைக்கொண்டு யாகஞ்செய்வித்ததும், ஹவிஸைக் கொடுப்பதற்காகத் துருபதபத்னியையழைக்க அவள் கர்வங் கொண்டு வராமலிருந்ததனால் அக்னியில்ஹோமம் செய்ததும், அக்னியிலிருந்தே திருஷ்டத்யும் னனும் திரௌபதியும்பிறந்ததும், திருஷ்டத் யும்னனுக்குத் துரோணரே அஸ்திர வித்தையைக்கற்பித்ததும்.)

துருபதன் துரோணரிடம் த்வேஷத்தை நினைத்துக் கொண்டு அதுமுதல் தூங்கவில்லை. க்ஷத்திரியபலத்தினால் அவரை ஜயிப்பதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் பிரம்மதேஜோபலம் தனக்கில்லாமையை அறிந்து பொறுமையுடன் கர்மங்களில்ஸித்தி பெற்ற பிராம்மணோத்தமர்களைத்தேடிக்கொண்டு அனேகம் பிராம்மண அக்ரஹாரங்களில் திரிந்தான். அவன் துரோணருக்குப் பிரதி செய்யக்கருதி, 'எனக்குச்சிறந்தபுத்திரனுமில்லை; பந்துக்களும் உதவியற்றவர்; மித்திரர்களுமில்லை; உலகத்திலேயேசக்தியுள்ளவன் யாருமில்லை' என்று சொல்லிக்கொண்டு நெட்டுயிர்ப்பெறிவதே காரியமாயிருந்தான். தனக்குப் புத்திரோத்பத்தியை அடைய விரும்பி இப்பூமியெல்லாம் திரிந்தான். அவன் முயற்சிசெய்தும் தன் பராக்கிரமத்தினாலும் யுத்தப்பயிற்சியினாலும் ஆயுதத்தேர்ச்சியினாலும் அஸ்த்ரங்களின்வன்மையினாலும் துரோணரைவெல்ல அசக்தனாயிருந்தான். பிறகு, அவ்வரசன் திரிந்துகொண்டிருக்கையில், கங்காதீரத்தில் கல்மாஷியென்னும் நகரத்திற்கருகில் ஒருபரிசுத்தமான பிராமணக்கிராமத்தை அடைந்தான். அங்கே [1] ஸ்நாதகன் அல்லாதவனும் தவமில்லாதவனுமாகிய பிராம்மணன் ஒருவனுமிருக்கவில்லை. துருபதன் அவ்வாறாகவே மிகுந்தமஹிமையுள்ளவர்களும் சிறந்ததவமுள்ளவர்களுமாகிய யாஜர் உபயாஜர் என்று பெயர்பெற்ற இரண்டு சகோதரர்களான பிரம்மரிஷிகளைக் கண்டான். அவன் வேதாத்யயனத்தில் ஊக்கமுள்ளவர்களும் காசியபகோத்திரத்தினர்களும் காட்டிலிருக்க மிகத்தகுதியுள்ளவர்களும் ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்களுமாகிய அந்த இரண்டுபிராம்மணர்களையும், விரும்பினவற்றையெல்லாம்கொடுப்பதாகச்சொல்லிஉற்சாகத்துடன்புரோகிதர்களாகவரித்தான். அவர்களுள் இளையவரும் உறு

1 ஸ்நாதகன்—வித்தையிலும் தவத்திலும் பூர்த்திபெற்றவன்.

தியானதவமுள்ளவருமாகிய உபயாஜருடைய தவவன்மையையும் புத்தியையுங்கண்டு அவர்விரும்பினவற்றைக்கொடுப்பதாக அவருக்குச் சந்தோஷத்தையுண்டாக்கி ரஹஸ்யத்தில் அவரைச்சரணமடைந்தான். குருபணிவிடை செய்வதில் ஊக்கமுள்ளவரும் எல்லாருக்கும்பிரியத்தைச்செய்பவருமாகிய அந்த உபயாஜர், விரும்பினவற்றையெல்லாம் கொடுப்பவனாகிய அந்தத்துருபதனுக்கு அர்க்கியபாத்தியங்கள் கொடுத்து ஆஸனம்போட்டுக் கனிகளைத் தந்து முறைப்படிமரியாதைசெய்து, பிறகு, 'எந்தமுக்கியமான காரியத்திற்காக நீ நம்மைவிரும்பி இந்தமுயற்சி செய்திருக்கிறாய்? நீ அதைச்சொல்லக்கடவாய்' என்று கேட்டார். அப்போது, அந்தத்துருபதன், அந்தரிஷிஸ்ரேஷ்டர் அன்புற்றிருப்பதாக அறிந்து விரும்பத்தக்கவற்றைக்கொடுப்பதாக ஆசையுண்டாக்கி அந்தரிஷியைநோக்கி, 'பிராம்மணரே! உபயாஜரே! எந்தக் கர்மம் செய்வதனால் துரோணரைக்கொல்லத்தக்க புத்திரன் எனக்கு உண்டாவனோ அந்தக்கருமத்தை நீர் செய்யக்கடவீர். உமக்குத் தனம் கொடுப்பேன்' என்றுசொன்னான். அதற்கு உபயாஜர், 'துருபதனே! நான் பிரயோஜனத்தைவிரும்புகிறவனல்லேன். யார் விரும்புகிறவரோ அவரிடம்போகலாம்' என்றார். அந்தத் துருபதன், ஸாதுக்களின்முன்னிலையில் அவரால் இவ்வாறு மறுக்கப்பட்டபோது, அவருக்குத் தன்னிடம் அன்பைஉண்டாக்குவதற்காகப் பணிவிடைசெய்துகொண்டிருந்தான். அதன்பிறகு, ஒரு வருஷம் முடிந்தபோது, ஒருகால், பிராமணோத்தமராகிய உபயாஜர் துருபதனை நோக்கிப் பின்வருமாறு இனியசொல்லாகச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

'எனது மூத்தஸஹோதரர் ஜனங்களில்லாதகாட்டில் ஸஞ்சரிக்கையில் சுத்தமென்று நிச்சயிக்கப்படாத பூமியில் விழுந்த பழத்தை எடுத்துக்கொண்டார். பின்சென்றுகொண்டிருந்த நான் என் ஸஹோதரருடைய அந்தத் தகாதசெய்கையைக்கண்டேன். அவர் பிரயோஜனத்தை அடையும்விஷயத்தில் எவ்வகையிலும் விசாரணைசெய்யார். அவர் பழத்தைக்கண்டபிறகு, அதைத் தொடர்ந்துவரக்கூடிய குற்றங்களை நினைக்கவில்லை. சுத்தத்தை விரும்பி அதைப்பற்றி ஆராய்ந்துபார்க்கவில்லை. அவர் மற்ற விஷயத்திலும் அவ்வாறிருப்பார். ராஜரிஷியே! வேதஸம்ஹிதையை அத்யயனம் செய்தபிறகு, [1] பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்களைச் செய்து, பூமியில் இறைந்து பொறுக்கப்பட்டவற்றுடன்சேர்த்துப் பிக்ஷான்னத்தை அப்போதைக்கப்போது புஜித்துக்கொண்டிருக்

1 தேவயஜ்ஞம், பிதிர்யஜ்ஞம், பிரம்மயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், மனுஷ்யயஜ்ஞம்.

கையில், உணவின்சுவையைப்பற்றி அடிக்கடி பேசிக்கொண்டிருப்பார். வனத்தில் குருகுலவாஸஞ்செய்து வேதாத்யயனம்செய்யும்போது மற்றவர்கள் எறிந்துவிட்டபிக்ஷையை எப்போதும் புஜித்துக்கொண்டிருந்தார். பிறகு, அன்னங்களின் குணங்களைச் சொல்லி அடிக்கடி மகிழ்வார். அரசரே! இவ்வாறு அவர் பிரயோஜனத்தைவிரும்புகிறவராதலால், உனக்கு அவர் யாகம்செய்விப்பாரென்று ஊகமென்னும்கண்ணினால் அறிகிறேன். நீ இப்போது அவரிடமேசெல்' என்றார். துருபதராஜன் உபயாஜருடையசொல்லைக்கேட்டு அதனைமனத்தில்நினைத்து அருவருப்புடன் யாஜருடைய ஆஶ்ரமத்திற்குப் போனான். பூஜிப்பதற்குரிய யாஜரென்னும் ரிஷியைச் செவ்வையாகப்பூஜித்து, 'யாஜரே! சக்தியுள்ளவரே! உமக்கு எண்ணூறுபசுக்களைக் கொடுப்பேன். பிராம்மணஜாதியினிடமிருக்கும் க்ஷத்ரியபலத்தை க்ஷத்ரியன் ஜயிக்க முடியாது. பிராமணரே! ஆதலால், இப்போது துரோணருடைய விரோதத்தில் அகப்பட்டுக்கொதிப்புற்று விசனத்துடன் சரணுகதிசெய்த எனக்கு யாகம் செய்வியும். எந்தக் கருமம் செய்வதினால் துரோணர்மரணத்துக்குக் காரணமான புத்திரனும் அர்ச்சுனனுக்கு மனைவியாகத்தக்கபுத்திரியும் எனக்கு உண்டாவார்களோ அதைச் செய்வித்துத் துரோணர்பயத்தினின்றும் என்னைக்காப்பாற்றவேண்டும். அந்தத் துரோணர் பிரம்மஜ்ஞானிகளிற் சிறந்தவர். பிரம்மதேஜஸிலும் க்ஷத்ரியசக்தியிலும் அவருக்கு மேற்பட்டவரில்லை. அதனால், துரோணர், ஸ்நேகிதர்களுக்குண்டான சண்டைகாரணமாக என்னை ஜயித்துவிட்டார். அவருக்கு ஸமானமாக முதன்மையான க்ஷத்ரியன் ஒருவனும் இப்புவியிலில்லை. பாரதவம்சத்தாருக்கு முதன்மையான ஆசாரியரும் பரத்வாஜபுத்திரரும் சிறந்தபுத்திமானுமாகிய துரோணருடைய அம்புகளின் வரிசைகள், சத்ருக்களின் வரிசைகளையும் சத்ருக்களின் தேகங்களையும் பிளப்பவை; அவருடையவில் ஆறுமுழமுள்ளது; அவருடையகத்தியும் ஒப்பற்றது; சிறந்தவில்லாளியும் மிகுந்தவன்மையுள்ளவருமாகிய அந்தத் துரோணர் பிராமணவடிவத்தோடிருந்துகொண்டு க்ஷத்ரியர்வலிமையை நிச்சயமாகத் தடுத்துவிடுகிறார். அவர், யுத்தத்தில் கார்த்தவீர்யனுக்கும் கட்வாங்கனுக்கும் ஒப்பானவர்; பரசுராமரைப்போலவே க்ஷத்ரியர்களை அழிப்பதற்காக உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறார்; க்ஷத்ரியதேஜஸும் பிராம்மணதேஜஸும் சேர்ந்தவரான துரோணர் கீர்த்திபெற்றிருப்பது தகுமென்று நான் இப்போதுநினைக்கிறேன்; அம்புகளும் ஈட்டிகளும் கத்திகளும் அவருக்குத் தீங்குசெய்யா; அவருடைய பெரிய பிரம்மதேஜஸ் மந்திரங்களோடு கூடிய ஆகுதிகளினால் ஜ்வலிக்கின்ற

அக்னியைப்போன்றது; அவருடைய அஸ்த்ரபலமும் பயந்தரத் தக்கதும் பூமியிலுள்ள எதிரிகளால் தாங்கக்கூடாததுமாயிருக் கிறது; பிரம்மதேஜஸைமுன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிற க்ஷத்ரிய தேஜஸ் சத்துருக்களைச் சந்தித்தவுடன் ஜயித்துவிடுகிறது; பிரம்ம தேஜஸும் க்ஷத்ரியதேஜஸும் ஸந்திக்கும்போது பிரம்மதேஜஸே மேலாகிறது. ஆதலால், க்ஷத்ரியபலம் பிந்தித் தோல்வியுற்றநான் பிரம்மதேஜஸைச் சரணமடைந்திருக்கிறேன். துரோணருக்கு மேற்பட்ட சிறந்தபிரம்மஜ்ஞானியாகிய உங்களை அடைந்தபின், துரோணர்மரணத்திற்குக் காரணமும் யுத்தத்தில் வெல்லமுடியாத வனுமான புத்திரனை நான் அடையக்கடவேன். யாஜரே! துரோண மரணத்திற்குக்காரணமான வீரனாகியபுத்ரன் எந்தக்கர்மஞ்செய்வ தனால் எனக்குண்டாவனோ அந்தக்கருமத்தை எனக்குச்செய்யக் கடவீர். உமக்குப் பத்துக்கோடிபசுக்களைக்கொடுப்பேன்' என் றான். யாஜர், அவனுக்கு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லி யாகத்துக்காக ஆரம்பஞ்செய்து விருப்பமில்லாத உபயாஜரையும் [1] குருவின்காரியம் என்றுஏவினார்; துருபதமஹாராஜனை நோக்கி, 'நீ பயப்படாதே; என்கிரியையினால் உனக்குப்புத்திரனைக்கொடுப் பேன்; சீக்கிரம் எழுந்திரு; கவலையில்லாமல் வேண்டியஸாமக்கிரி களைச் சேகரம்செய்' என்றுசொன்னார். இவ்வாறு ஆஜ்ஞாபித்து வாக்குத்தத்தஞ்செய்து யாஜமுனி அவனுடைய காரியத்தைமேற் கொண்டார். பிராமணரும் மனிதர்களிற்சிறந்தவருமாகிய யாஜர் அவ்வரசனுக்குத் துரோணர்மரணத்தைப்பற்றிச் சாஸ்திரப்படி யும் கிரமப்படியும் யாகம்செய்வித்தார். பிறகு, சிறந்ததவமுள்ள உபயாஜரும் தமதுகுருவான யாஜருடைய பிரயோஜனத்திற்காக அவர் ஸமீபத்திலிருந்து அந்தராஜாவினுடைய காரியத்தைநடத்தி னார். அவ்வாறு புத்ரபலனுக்குக் காரணமான அந்தயாககாரி யத்தைப்பற்றி, 'ராஜரே! இந்தயாகத்தில் நீ எவ்வகையான புத்திரனைவிரும்புகிறாயோ அவ்வகையான சிறந்தபராக்கிரமமும் சிறந்தஒளியும் மிக்கபலமுமுள்ள புத்திரன் உண்டாகப்போகிறான்' என்றுசொன்னார். ராஜரே! அப்போது அந்தத்துருபதராஜன் துரோணரைக் கொல்லத்தக்கவனைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டு ஸித்தியாவதை உத்தேசித்து அந்தக்கருமத்தைச்செய்தான். மனி தரிற்சிறந்த அந்தப்பிராம்மணரும் சாஸ்திரப்படி ஹோமஞ்செய் தார். புத்திரனைவிரும்பின அந்தத்துருபதனுக்கு ஸௌத்ராமணி யென்னும் அந்தயாகத்தில் பத்தினியாயிருந்த கௌஸவியென்பவ ளிடம் பூர்ணாகுதிகாலத்தில் அந்த யாஜர் சென்றார். அந்தயாகத்

[1] ஜ்யேஷ்டராகியயாஜர்.

தின்முடிவில் யாஜர், 'ராஜபத்னியானப்ருஷதியே! என்னிடம் இந்தஹவிஸைப் புஜிக்கவருக. உனக்குத் தங்கள்பிதாவின்வம் சத்தைவிருத்திசெய்யத்தக்க ஒருகுமாரனும் ஒருகுமாரியுமாகிய இருவர் சீக்கிரத்திலுண்டாகப்போகின்றனர்' என்று சொன்னார். '1 நான் முகத்தில் மஞ்சள்பூசிக்கொள்ளவில்லை. இனியகந்தங் களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். புத்ரோத்பத்திக்குரிய உம் முடைய இந்தயஜ்ஞத்தில் நான் பத்தினியாவதற்கில்லை. யாஜரே! என்விருப்பத்தின்படி நீர் இருக்கக்கடவீர்' என்று ப்ருஷதி சொன்னாள். 'யாஜரால் பாகம்செய்யப்பட்டு உபயாஜரால்மந் திரிக்கப்பட்ட ஹவிஸ் எவ்வாறு இஷ்டபலனைச்சேர்ப்பிக்காம லிருக்கும்? பிருஷதியே! வந்தாலும்வா; நின்றாலும்நில்' என்று யாஜர்சொன்னார். இவ்வாறுசொல்லி யாஜர் மந்திரசுத்தமான ஹவிஸை ஹோமஞ்செய்தபோது அந்தஅக்னியிலிருந்து ஜ்வாலை நிறமுள்ளவனும் பயப்படத்தக்கஉருவமுள்ளவனும் கிரீடம், கவ சம், கத்தி, வில், அம்பு இவைகளைத்தரித்தவனும் தேவனைப் போன்றவீரனுமான ஒருகுமாரன் அடிக்கடி கர்ச்சித்துக்கொண்டு அக்கினியிலிருந்து எழுந்தான். அவன் சிறந்ததேரிலேறி அத னால் ஸஞ்சரித்தான். அந்தக்குமாரன் ஜனித்தமாத்திரத்தில் ஓர் அசரீரிவாக்கு, 'இவன் துரோணருக்குச்சிஷ்யனாகவும் யமனாகவும் பிறந்திருக்கிறான். இந்தராஜபுத்ரன் பாஞ்சாலர்களுக்குப் பயத் தைப்போக்கிப் புகழையுண்டுபண்ணுகிறவன். இவன் துரோண வதம்செய்து துருபதராஜாவின் துயரத்தைஒழிப்பதற்குப் பிறந் தவன்' என்றுசொல்லிற்று. ஆகாயத்தில்ஸஞ்சரிப்பதும் கண் ணுக்குத்தெரியாததுமான ஒருபெரியதெய்வம் இவ்வாறுசொன்ன வுடனே, பாஞ்சாலர்கள் மகிழ்ந்து 'நல்லது, நல்லது' என்று சப் தஞ்செய்தனர். இரண்டாவதுஹோமகாலத்தில் மந்திரம்சொல்லி ஹவிஸை அக்கினியில்ஹோமம்செய்தபோது பாஞ்சாலியாகிய குமாரியும் யாகவேதிகையின்மத்தியிலிருந்து எழுந்தாள். பரத ஶ்ரேஷ்டரே! ப்ருஷதியாகியகௌஸவி புரோகிதரானயாஜரை மறுத்ததனால் மறுபடியும் அழகானபாஞ்சாலியென்னும் குமாரி யும் யாகவேதிகையின் மத்தியிலிருந்தே உண்டானாள். மனத்தை மிகவும்கவருகின்றவளும், கறுத்தநிறமும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களும் கறுத்துச் சுருண்ட அளகங்களுமுடையவளுமான அந்தக்கன்னிகை ஸ்ரீதேவியே வேறுநிறத்தோடு மானிடவடிவ மெடுத்துவந்ததுபோல் வேதிகைக்குள்ளிருந்து உண்டானாள். சிவந்தும் உயர்ந்துமிருக்கும் நகங்களோடும் அழகிய புருவங்க

1 ஸ்நானம்செய்யவில்லை என்பது கருத்து.

ளோடும் அழகிய பெருத்த ஸ்தனங்களோடும்கூடினவளாக இருந்தாள். கருநெய்தல்மலர்மணத்துக்கொப்பான அவளுடைய தேகமணம் ஒரு குரோசம்வரையில் வீசிற்று. அவளுடைய அழகு எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது. பூமியில் அவளுக்குஉவமை இல்லை. அவள் தேவர்களும் அஸுரர்களும் யக்ஷர்களும் விரும்பத்தக்க சிறந்த பெண். அழகியநிதம்பங்களையுடைய அவள் பிறந்தபிறகும், 'எல்லாப் பெண்களிலும்சிறந்தவளான கிருஷ்ணை க்ஷத்திரியர்களுக்கு நாசத்தை உண்டாக்கப்போகிறாள். அழகிய இடையுள்ள இவள் காலம்வரும்போது [1] தேவகாரியத்தை நிறைவேற்றப்போகிறாள். இவள்காரணமாக க்ஷத்ரியர்களுக்குப் பெரிய பயம்உண்டாகப்போகின்றது' என்று அசரீரிவாணி சொல்லிற்று. அதைக்கேட்டுப் பாஞ்சாலர்கள் அனைவரும் ஸிம்மக்கூட்டம் போல் கர்ச்சித்தனர். ஸந்தோஷம்நிரம்பின அவர்களை இந்தப் பூமி தாங்காமற்போயிற்று. மஹாத்மாவாகிய துருபதனுக்கு இனியவர்களும் மனிதர்களிற்சிறந்தவர்களும் ராஜலக்ஷ்மி மிகப் பொருந்தினவர்களும் க்ஷத்ரியர்க்குரிய சரீர அமைப்புள்ளவர்களுமாகிய குமாரகுமாரிகளிருவரும் அவ்வாறு பிறந்தனர். அவர்களைக் கண்டபிறகு, அந்தப்பிருஷதி சந்ததியைவிரும்பி, 'இவர்களிருவரும் என்னைத்தவிர வேறொருத்தியைத் தாயாராக அறியாமலிருக்கவேண்டும்' என்று யாஜரைச் சரணமடைந்தாள். யாஜர், ராஜாவின்விருப்பத்தைச் செய்யக்கருதிஅவளுக்கு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றுசொன்னார். 'பயப்படாமல், [2] த்ருஷ்டனாயிருப்பதனாலும், த்யும்னம்என்னப்பட்ட பொன்மயமான கவசகுண்டலமுதலானவற்றோடு பிறந்ததனாலும், இந்தத்துருபதனுடைய குமாரன் த்ருஷ்டத்யும்னன் என்றபெயரோடிருக்கட்டும்' என்றும், 'இந்தக்கன்னிகைநிறம் கருமையாயிருப்பதனால் கிருஷ்ணையென்றபெயருள்ளவளாயிருக்கட்டும்' என்றும் பிராம்மணர்கள் ஸந்தோஷம்நிரம்பின மனத்தோடு அவர்களிருவருக்கும் பெயர்கள் இட்டனர். அவ்வாறு, அவ்விருவரும் துருபதனுக்கு மஹாயாகத்தில் பிறந்தனர். அதன்பின், திருஷ்டத்யும்னன் வேதாத்யயனத்தில் பாரங்கதனானான். பராக்கிரமசாலியாகிய துரோணர், துருபதபுத்திரனாகிய திருஷ்டத்யும்னனைத் தம்வீட்டிற்கழைத்து வந்து அஸ்த்ரவித்தை சொல்லிவைப்பதற்காக உபாகர்மமென்று சொல்லப்பட்ட வித்தியாரம்பத்தைச்செய்தார். சிறந்தஞானமுள்ள துரோணர் அவசியம் நேரிடத்தக்க விதியை விலக்க முடியாதென்று நினைத்துத் தமது கீர்த்தியைக் காப்பாற்றிக்

1 பூபாரத்தை ஒழிப்பது. 2 த்ருஷ்டன்=ஜயிக்கமுடியாதவன்.

கொள்வதற்காக அதனை அவ்வாறுசெய்தார். அவனும் உயர்ந்த புத்தியினால் எல்லா அஸ்த்ரங்களையும் சீக்கிரத்தில் க்ரஹித்துக் கொண்டான்" என்றார்.

நூற்றைம்பதாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துருபதனுடைய ஜனனம்.)

ஜனமேஜயர், "பிரம்மரிஷியே! துருபதனுடைய ஜனனத்தையும் கேட்க விரும்புகிறேன். அவன் எவ்வாறு பிறந்தான்? எவ்வாறு அஸ்த்ரங்களை அடைந்தான்? பகவானே! பிராம்மணோத்தமரே! இதனை உங்களிடம் செவ்வையாகக்கேட்கவிரும்புகிறேன்; அவர்களுடைய பிறப்பைச் சொல்லும்போது கேட்கக்கேட்க எனக்கு மிகுதியாக விருப்பம் அதிகப்படுகிறது" என்று சொல்ல, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"பாஞ்சாலதேசத்தரசன் புத்திரனைவிரும்புகிறவனாக இருந்தான். அந்த மஹாராஜா புத்திரனுக்காக வனஞ்சென்று கடுமையான தவமுள்ளமஹரிஷிகளுக்கு முயற்சியோடு சுஶ்ரூஷைசெய்துகொண்டு மிக்க கடுந்தவத்தைச்செய்தான். ராஜரே! மான்கூட்டங்களோடுகூடிய வனத்தில் புத்திரனுக்காக அவன் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது வெகுகாலமாயிற்று. மிகுந்ததேஜஸுள்ள அந்த அரசன் சிலகாலம் காற்றைப் புஜித்துக்கொண்டும் சிலகாலம் ஆகாரமில்லாமலும் கடுந்தவம்புரிந்தான். ராஜஶ்ரேஷ்டரான பரதவம்சத்து மஹாராஜரே! அந்த மஹாவீரன் அவ்வாறிருக்கையில் நெடுங்காலஞ்சென்றது. பரதஶ்ரேஷ்டரே! பிறகு, சிலநாளைக்கெல்லாம் காமத்தை விருத்திசெய்யத்தகுந்த வஸந்தகாலத்தில் பிராணிகளின்மனங்களை மிகவும் கவருவதான புஷ்பித்த அசோகவனத்தில் தாமரைமலர்போன்ற கண்ணை உடையவனான அவ்வரசன் கங்காநதிக்கரைக்குச்சென்று அங்கே தவத்தில் இருந்துகொண்டிருந்தான். ராஜரே! பிறகு, சில காலத்துக்கெல்லாம் அந்த வனத்திற்கு மேனகையென்று பெயர்பெற்ற அப்ஸரஸ் வந்து அங்கே புஷ்பித்தமரங்களில் மறைந்துகொண்டு வருகையில் ராஜாவின் பார்வைக்கு எதிர்ப்பட்டாள். ராஜரே! அவ்விடத்தில் ஆஸனத்திலிருந்த அரசனை அவள் பார்க்கவில்லை. ராஜாவுக்குமட்டும் அந்தஅப்ஸரஸைப் பார்த்ததனால் வீரியம் பூமியில் விழுந்தது. ராஜஶ்ரேஷ்டரே! தீர்க்காயுஸ் உள்ளவரே! மனிதர்களுக்குப் பிரபுவாகிய அவ்

வரசன் வெட்கத்துடன் கால்களினால் அதனைமறைத்தான். அதிலிருந்து துருபதன் உண்டானான். பாரதரே! அப்போது, பரிசுத்தமான மனத்தையுடைய அந்த ராஜரிஷியின் தவவன்மையினால் கால்வைத்தவுடன் புத்திரன் உண்டானதனால் தபோதனர்களும் வித்வான்களுமான ரிஷிகளெல்லோரும் சேர்ந்து அவனுக்குத் [1] துருபதன் என்று பெயர்வைத்தனர். ராஜாக்களுக்கெல்லாம் உத்தமரானராஜரே! பாரதரே! அவன் அந்தப்பரத்வாஜருடைய ஆஸ்ரமத்திலேயே விரும்பினவற்றையெல்லாம் அடைந்து மிகவும் ஸுகமாக வளர்ந்தான். ராஜேந்திரரே! பிரபுவாகிய பாஞ்சாலதேசத்தரசனும் அந்தப்புத்திரனை வித்தியாப்யாஸத்திற்காக மஹாத்மாவான பரத்வாஜரிடம் ஒப்புவித்துத் தனது ராஜ்யத்திற்குச் சென்றான். ராஜரே! பாரதரே! பிறகு, அந்தக்குமாரன் துரோணருடன் சேர்ந்து அந்தக்காட்டில் வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் தனுர்வேதங்களையும் அப்யஸித்தான். அவன் அந்தவனத்தில் மிகுந்தஸந்தோஷமுற்று ஸுகமாகத் திரிந்தான். ராஜரே! அவன் இவ்வாறு அந்தக்காட்டிலுள்ளவர்களோடு கூடியிருக்கையில் வெகுகாலத்திற்குப் பிறகு அவனுடைய தந்தை ஸ்வர்க்கமடைந்தான். அப்போது, பாஞ்சாலர்கள் சேர்ந்து அவனைப் பாஞ்சாலதேசாதிபதியாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தனர். அரசர்க்கரசே! அவன் ராஜ்யத்தை அடைந்தபின், நண்பர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை விருத்திசெய்துகொண்டு இந்திரன் ஸ்வர்க்கத்தை ரக்ஷிப்பதுபோல் கிரமமாக ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்தான். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! இந்தத்துருபதனென்னும் ராஜரிஷியின் பிறப்பும் திருஷ்டத்யும்னனுடைய பிறப்பும் நடந்தபடி என்னால் உமக்குச் சொல்லப்பட்டன.

நூற்றைம்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மராஜனுக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகமும் பலராமரிடம் பீமஸேனன் கதாயுத்தம் கற்றுக்கொண்டதும், துரோணர் அர்ச்சுனனுக்குப் பிரம்மசிரஸ்என்னும் அஸ்திரத்தைப்பற்றிய விதிகளை விதித்ததும், பீமார்ச்சுனர்கள் திக்குவிஜயஞ்செய்ததும்.)

ராஜேந்திரரே! கௌரவபுத்ரராகிய யுதிஷ்டிரர் ராஜ்யத்தை ரக்ஷிப்பதில் ஸமர்த்தரென்றறிந்து அவருக்கு யுவராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ்செய்வதற்காக த்ருதராஷ்டிரன் மந்திரிகளுடன் ஆலோ

---

[1] துரு=மரத்தடியில், பதன்=கால்வைத்ததனாலுண்டானவன்.

சனைசெய்தான். அப்போது, அந்தத்ருதராஷ்டிரனுடைய புத்ரர்கள் தெரிந்துகொண்டு வருத்தப்பட்டனர். ராஜரே! பிறகு, ஒரு வருஷத்தின் முடிவில் பாண்டுபுத்திரராகிய யுதிஷ்டிரர் த்ருதராஷ்டிரனால் யௌவராஜ்யபட்டாபிஷேகம் செய்யப்பெற்றார். பிறகு, கொஞ்சகாலத்தில் குந்தியின் புத்ரராகிய யுதிஷ்டிரர் அடக்கத்தினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் சாந்தகுணத்தினாலும் தகப்பனாருடைய கீர்த்தியை மறைத்துவிட்டார். பாண்டுபுத்ரனாகிய பீமஸேனன் கத்திச்சண்டையிலும் கதாயுத்தத்திலும் ரதயுத்தத்திலும் எப்போதும் பலராமரிடம் சிக்ஷை சொல்லிக்கொண்டான். சிக்ஷை முடிந்தபின் பீமன் பலத்தில் த்யுமத்ஸேனனுக்கு ஒப்பாக இருந்தான். பராக்கிரமம் நிரம்பினவனாக இருந்தும் தன் ஸஹோதரர்களுக்கு உட்பட்டிருந்தான். அர்ச்சுனன், நேரும் வளைவும் அகலமுமான கத்திபோல் இருபக்கங்களும் கூர்மையுள்ள பாணங்கள், ஊசிபோன்ற நாராசபாணங்கள், 1 பல்லங்களென்னப்பட்ட பாணங்கள், அர்த்தசந்திரபாணங்கள் இவைகளை நழுவாமல் கெட்டியாகப் பிடிப்பதிலும் துரிதமாகவிடுவதிலும் குறிதவறாமல் அடிப்பதிலும் ரஹஸ்யம்தெரிந்துபிரயோகிப்பவனாக இருந்தான். வேகத்திலும் அங்கங்களின் அமைப்பிலும் அர்ஜுனனுக்கொப்பானவன் உலகத்தில் மற்றொருவனுமில்லையென்று துரோணர் நிச்சயஞ்செய்தார். பிறகு, துரோணர் கௌரவர்களின் ஸபையில் அர்ஜுனனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்:

'பாரதனே! அக்னிவேச்யர்என்று க்யாதிபெற்ற என்குரு வானவர் முன்னே தனுர்வேதத்தில் அகஸ்தியருடைய சிஷ்யராக இருந்தார். நான் அந்த அக்னிவேச்யருடைய சிஷ்யன். நான் இந்த வித்தையை ஒரு நல்லபாத்திரத்திலிருந்து மற்றொரு நல்ல பாத்திரத்தில் சேர்க்க ஆரம்பித்தவன். நான் தவத்தினால் அடைந்ததும் வீண்போகாததும் வஜ்ராயுதம் போன்றதுமாகிய 'பிரமசிரஸ்' என்னும் பெயருள்ள ஓர் அஸ்த்ரம் இருக்கிறது. அது பூமிமுழுதையும் தகித்துவிடும். என்குரு எனக்குக் கொடுக்கும்போது, 'பாரத்வாஜபுத்திரனே! நீ இந்தஅஸ்திரத்தை யுத்தத்தில் மனிதர்கள்மீது பிரயோகிக்கத்தகாது. அவர்கள் சக்தியில்குறைந்தவர்கள்' என்று சொல்லியிருக்கிறார். மிகுந்த பராக்ரமமுள்ளவனே! உன்னுடன் மறைந்து யுத்தம் செய்யத்தக்க தேவாஸுரர்முதலிய பூதம் எதுவாயிருந்தாலும் அதை யுத்தத்தில் இந்த அஸ்த்ரத்தினால் நீ கொன்றுவிடலாம். வீரனே! உனக்குக் கிடைத்த இந்த அஸ்த்ரம் தேவலோகத்தது.

1 முன்னும் பின்னும் முள்ளுள்ள பாணங்கள்.

உன்னைவிட வேறொருவன் இதற்குத்தகுதியுள்ளவனல்லன். ராஜனே! அக்னிவேச்ய முனியினால் எனக்கு விதிக்கப்பட்ட [1] வியவஸ்தையை நீ காப்பாற்றவேண்டும். உன் உறவினர் முன்பாக எனக்கு நீ குருதக்ஷிணைகொடு' என்றார். அர்ஜுனன், 'கொடுக்கிறேன்' என்று பிரதிஜ்ஞைசெய்தபின், குருவான துரோணர், 'குற்றமற்றவனே! யுத்தகாலத்தில் நான் யுத்தஞ்செய்யும்போது நீ எனக்கு எதிர்யுத்தம் செய்யவேண்டும்' என்று கேட்டார். கௌரவர்களிற்சிறந்த அர்ஜுனன், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று துரோணருக்குவாக்குத்தத்தஞ்செய்து அவர்பாதங்களைத் தொட்டு வந்தனஞ்செய்து வணக்கமாகச் சமீபத்திலிருந்தான். துரோணர், அர்ஜுனனைத் தழுவிக்கொண்டு, 'பார்த்தனே! இவ்வுலகத்தில் எல்லா ஆயுதங்களாலும் யுத்தஞ்செய்வதிலும் உனக்கு ஈடாக எந்தமனிதனையும் நான் ஒருகாலும் செய்வதில்லையென்று முன்னமே நான் உனக்குச்சொல்லியிருந்ததைச் செவ்வையாக நிறைவேற்றிவிட்டேன். உனக்கு ஈடானவனில்லை. தேவர்களாகட்டும், தைத்தியர்களாகட்டும், தானவர்களாகட்டும் யுத்தத்தில் உன்னைஎதிர்க்க வல்லவரல்லர். நானே யுத்தத்தில் உன்னைவிடச் சிறந்தவனல்லன். மற்றமனிதர்களைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா? யாதவகுலத்திற்பிறந்தவரும் கம்ஸனையும் காளியனையும் வதஞ்செய்தவரும் தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவருமான பகவான் ஒருவர்தாம் இவ்வுலகத்தில் உனக்கு மேற்பட்டவர். அவர் எல்லாலோகங்களையும் ஜயிப்பவர்; எல்லாஆயுதங்களையும் தரிப்பவர். அர்ஜுனா! இதனால் இப்போது நான் உனக்குப் பொய்சொன்னவனாகேன். உலகமெல்லாம் அவரால் காக்கப்படுகிறது; அவரிடம் லயமாகப்போகிறது; அவரிடமிருந்துதான் உண்டானது. அவருடைய ஸ்வரூபத்தைப் பிரம்மா ஈசானன்முதலியவரும் அறியார். அவருடைய நாபியிலுண்டான பிரம்மா ஸர்வப்பிராணிகளையும் படைத்தவர். உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கர்த்தாவும் உலகமனைத்துமாக இருப்பவரும் அந்தக் கிருஷ்ணபகவானே. இறந்ததும் நிகழ்வதும் வருவதுமாகிய பிரபஞ்சமும் அவரே. அவர் பரமபுருஷர்; நித்தியர்; எங்கும்வியாபித்தவர்; விகாரமற்றவர்; அசைவற்றவர்; எப்போதும் ஒரேவிதமாக இருப்பவர்; யோகமே மூர்த்திகரித்த அந்தக்கிருஷ்ணமூர்த்தி உலகத்தைக்காப்பாற்றுவதற்கு லீலையாக அவதாரஞ் செய்திருக்கிறார். அவருக்கொப்பானவர் பிறக்கவுமில்லை; பிறந்ததுமில்லை; பிறக்கப்போவதுமில்லை. ஜங்கமங்களுக்

1 மனிதர்களிடம் பிரயோகிக்காமலிருப்பது.

கும் ஸ்தாவாரங்களுக்கும் பிதாவும் பூஜ்யருமாகிய அவர் உனக்கு மாதுல புத்ரராயிருக்கிறார். தனது நன்மையை அறிந்த எந்தமனிதன் அவரைஜயிக்க விரும்புவன்? அவர் உனக்குமைத்துனரும் ஸ்நேஹிதருமாவார். அவருக்கும் நீ உயிர்போன்ற அன்பனுவாய். அவருக்கு உன்னிடத்தில் ஸ்நேகம் அதிகமாகவும் உனக்கும் அவரிடத்தில்நேசம் உறுதியாகவுமிருக்கும். அதனால், உனக்கு அவருடன்விளையாட்டாகவும் யுத்தம் நேராது. மேலும், முன்னே கிருஷ்ணன் நந்தகோபருடைய கோகுலத்தில் வளர்ந்துகொண்டிருந்தபோது இந்திரன் அவரிடம் உன்விஷயமாக, 'என்னுடைய அம்சமானவனும் பூலோகத்தில் புருஷர்களில் உத்தமனும் குந்திபுத்ரர்களில் கனிஷ்டனும் சிறந்தவீரனும் பாண்டுபுத்ரனுமாகிய அர்ஜுனனென்பவன் பூபாரத்தை ஒழிப்பதில் உமக்கு உதவி செய்யப் போகிறான். பிரபுவே! அவனுக்காக அபயம்கொடும். நம்மைப்பற்றி அவனைக் காப்பாற்றும்' என்றுகேட்டுக்கொண்டான். அர்ச்சுனா! சங்கசக்ரகதாதரரும் லக்ஷ்மீபதியுமான செந்தாமரைக்கண்ணர், இவ்வாறு இந்திரனால் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டபோது அவனைப்பார்த்து, 'பாண்டுவம்சத்திற்பிறந்தவனும் மிகுந்த தர்மிஷ்டனும் அஸ்த்ரம்பிடித்தவர்களெல்லாரிலும் சிறந்தவனும் என் அத்தைமகனுமாகிய அர்ஜுனனை நான் அறிவேன். எல்லாலோகங்களிலும் மஹாவீரனும் உன் அம்சமுமாகிய அவனை நான் காப்பாற்றுவேன். எங்களிருவருடைய ஸ்நேஹத்தைப் போன்ற ஸ்நேஹம் உலகத்தில் இருக்கப் போகிறதில்லை. அவனிடம் பக்தியுள்ளவனெவனோ அவன் என்னிடத்திலும் பக்தியுள்ளவன். அவனைவிரோதிப்பவனெவனோ அவன் என்னையும்விரோதிப்பவன். என்னுடைய தனமெல்லாம் அவனுடையது. அவனில்லாமல் நான் ஜீவிக்கமாட்டேன்' என்றார். அர்ச்சுனா! ஸர்வேஸ்வரரானகிருஷ்ணன் இந்திரனுக்கு முன்னே இவ்வாறு உரைத்திருக்கிறார். ஆதலால், உனக்கு ஒப்பானவனும் அதிகமானவனுமாகிய புருஷன் அவரைவிட வேறொருவனும் இவ்வுலகத்தில் உண்டாகப் போவதில்லை. நீ அவரையே சரணமடை. தேவர்க்குந்தேவராகிய ஜனார்த்தனர் எல்லாப்பிராணிகளையும் காப்பதற்குரியவர்' என்றார். அர்ச்சுனன் ஸரியென்று துரோணரிடம் ஒப்புக்கொண்டு அவருடையபாதவந்தனஞ்செய்த பிறகு, தர்மராஜாவுக்குக் கீழ்ப்படிந்தவனாக இருந்தான். உலகத்தில், 'அர்ச்சுனனைப்போன்றவில்லாளி ஒருவனுமில்லை' என்றபெயர் கடல்சூழ்ந்தபூமியெல்லாம் தானாகவே பரவியது. பாண்டவனான தனஞ்சயன் கதாயுத்தத்திலும் கத்திச்சண்டையிலும் தேர்ச்சண்டையிலும் வில்யுத்தத்திலும் பாரங்கதனாக

இருந்தான். நீதிதவருத ஸஹதேவனும் நீதிசாஸ்திரஜ்ஞானம் எல்லாவற்றையும் தேவேந்திரனிடமிருந்து அடைந்து அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களிலும் சாஸ்திரங்களிலும் தேர் யானை குதிரைகளின் பழக்கத்திலும் பாண்டித்தியத்தை அடைந்து ஸகோதரர்களுக்கு உட்பட்டிருந்தான். அவ்வாறே, துரோணராற்கற்பிக்கப்பட்டவனும் சகோதரர்களுக்கு அன்பனுமான நகுலன் சித்திரயுத்தம்செய்பவனுகவும் அதிரதர்களிற் சிறந்தவனுகவும் பெயர்பெற்றிருந்தான். கந்தர்வர்களின் விரோதமிருந்தும் மூன்றுவருஷங்கள் தடையின்றி யஜ்ஞஞ்செய்து முடித்தவனுகிய ஸௌவீரனென்னும் அரசன் அர்ச்சுனன்முதலிய பாண்டவர்களால் போரில் கொல்லப்பட்டான். வீரனுகிய பாண்டுவும் எவனை அடக்கவில்லையோ அந்த யவனதேசத்ததிபதியாகிய ஸௌவீரராஜன் அர்ச்சுனனுல் ஜயிக்கப்பட்டான். மிக்க பலம்நிரம்பினவனும் கௌரவர்களைப்பற்றி எப்போதும் கோபமுள்ளவனுமாகிய விபுலனென்னும் பெயருள்ள அந்தஸௌவீரதேசத்தரசன் சிறந்தபுத்திமானுகிய அர்ச்சுனனுல் கொல்லப்பட்டான். யுத்தத்தில் ஜயிக்கிறநிச்சயத்தோடு கூடியவனும் தத்தாமித்ரனென்று மற்றெருபெயருள்ளவனுமாகிய ஸுமித்ரனென்னும் ஸௌவீரஅரசனையும் அர்ச்சுனன் பாணங்களால் ஜயித்தான். பீமஸேனனைச் சகாயமாகக்கொண்ட அந்த அர்ச்சுனன் கிழக்குத்தேசத்தவர்களான பதினுயிரம் மஹாரதர்களைத் தான் ஒற்றைத்தேராளியாகவேயிருந்து ஜயித்தான். அப்படியே, ஒரேரதிகனுகச் சென்று தென்திசையைஜயித்தான். தனஞ்சயன் தனக்குவியலைக் குருதேசத்திற் கொண்டுவந்து சேர்த்தான். அவன் பதினைந்தாவது பிராயத்தில் இவையெல்லாம்செய்ததனுல் அவனைக்கண்டு த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களுக்குப் பயமுண்டாயிற்று. சிறந்தகைகளையுடையவனும் பலவான்களிற்சிறந்தவனுமாகிய எந்தப்பீமஸேனன் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களெல்லாருக்கும் தன்பலத்தினுல் அபகாரஞ்செய்தானே அந்தக்கெட்ட எண்ணமில்லாத பீமஸேனனைக் குற்றத்தையேநாடும் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களனைவரும் அவனுடைய செய்கையினுலுண்டான பயத்தினுல் குற்றமுள்ளவனுகநினைத்தனர். அவனுடைய செய்கைகளைக்கண்டும், பாண்டவர்களெல்லாரும் புகழ்பெற்றுப் பலத்தினுல் அநேகமடங்கு அதிகரித்திருப்பதைக்கண்டும், திருதராஷ்டிரபுத்ரர்கள் தங்களுக்குத் தீங்குவருவதை நினைத்து அவர்களிடம் பயந்தனர். இவ்வாறு புருஷஶ்ரேஷ்டர்களும் மஹாத்மாக்களுமாகிய பாண்டவர்களனைவரும் முன்னே அயல்தேசங்களை ஜயித்துத் தங்கள் தேசத்தை விருத்திசெய்தனர். பிறகு, வலியவில்லாளிகளாகிய

பாண்டவர்களின்பலம் மிகப்புகழ்பெற்றிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்ட த்ருதராஷ்டிரனுக்குப் பாண்டவர்களிடமிருந்த எண்ணம் உடனே கெட்டுப்போயிற்று. அதிகமாகக் கவலையடைந்திருந்த அவ்வரசனுக்கு ராத்திரியில் நித்திரை வரவில்லை.

நூற்றைம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரனுக்குராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்யும்படி நகரத்துஜனங்கள் சொன்னதைக்கேட்டுத் துயரமுற்றுத் துரியோதனன் தந்தையிடம் பேசுவது.)

பலத்திற்சிறந்த பீமஸேனனையும் வித்தையிற்சிறந்த அர்ச்சுனனையும்கண்டு துரியோதனன் துக்கத்தினால் பரிதபித்தான். பிறகு, சூரியபுத்திரனான கர்ணன் ஸுபலன்புத்திரனான சகுனி முதலானோர்கள் அநேக உபாயங்களால் பாண்டவர்களைக் கொல்லக் கருதினர். பாண்டவர்களும் விதுரருடையபுத்திமதியை அனுஸரித்து வெளிக்காட்டாமல் அவையெல்லாவற்றிற்கும் கூடிய வரையிற் பரிகாரஞ்செய்தனர். பாரதரே! அந்தக்காலத்தில் நகரத்துஜனங்கள், பாண்டுபுத்ரர்கள் குணங்களெல்லாம்சேர்ந்திருப்பதைக்கண்டு, அவர்களின்குணங்களைப்பற்றி ஸபைகளில் பேசினர். அப்போது நாற்சந்திகளிலும் ஸபைகளிலும் ஜனங்கள் கூடி ராஜ்யலாபம்பெற்ற பாண்டுபுத்திரர்களில் ஜ்யேஷ்டரான யுதிஷ்டிரரைப்பற்றிப் பேசினர். ‘அறிவேகண்ணாகவுடைய த்ருதராஷ்டிரராஜன் கண்ணில்லாமையால் முன்னமே ராஜ்யம் அடைந்திருக்கவில்லை. அவன் இப்போது ராஜாவாவதெப்படி? ஸத்யஸந்தரும் சிறந்தநியமமுள்ளவருமாகிய சந்தனுபுத்ரரான பீஷ்மர் முன்னே ராஜ்யத்தை மறுத்துவிட்டு இப்போது ஒருகாலும் அங்கீகரிக்கமாட்டார்; ஆதலால், நாம் இளையவரும் முதிர்ந்தகுணமுள்ளவரும் ஸத்யமும் தயையுமுள்ளவருமாகிய பாண்டுபுத்ரர்களில் ஜ்யேஷ்டரை இப்போது ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்யவேண்டும். அதுதான் ஸரி. தர்மந்தெரிந்த அந்தயுதிஷ்டிரர் சந்தனுபுத்ரரான பீஷ்மரையும் த்ருதராஷ்டிரனையும் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களையும் மேன்மைப்படுத்திப் பலவகையான ராஜபோகங்களையும் அளிப்பார்’ என்றனர். கெட்டபுத்தியுள்ள துரியோதனன் யுதிஷ்டிரரிடத்தில் நேசம்வைத்துப்பேசுகின்ற அந்த ஜனங்களுடைய அந்த வசனங்களைக்கேட்டுத் துயரமுற்றான். கெட்டசித்தமுள்ள துரியோதனன் மனக்கொதிப்புற்றவனாகி அவர்கள்

பேசுவதைப் பொறுக்கவில்லை; பொறுமையினால் அதிகதாபத்தை அடைந்து த்ருதராஷ்டிரனிடம் சென்றான்; அப்போது, அவன், பிதாவைத் தனிமையில்கண்டு மரியாதைசெய்து, பிறகு, நகரத்துஜனங்கள் யுதிஷ்டிரரிடம் வைத்திருக்கும் அன்பினாலுண்டான துயரத்துடன் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினான்:

'பிதாவே! பிதற்றுகின்ற நகரத்து ஜனங்களுடைய அயோக்கியமானபேச்சுக்களை நான் கேட்டேன்; உம்மையும் பீஷ்மரையும் அவமதித்து, பாண்டுபுத்ரன் ராஜாவாயிருப்பதை விரும்புகின்றனர். பீஷ்மர் ராஜ்யபரிபாலனத்தை விரும்புகிறதில்லை. இஃது அவருடைய உறுதி. பட்டணத்திலுள்ளஜனங்கள் நமக்குத்தான் துயரத்தையுண்டாக்கவிரும்புகின்றனர். பாண்டு முன்னே தன்னுடையகுணங்களினால் தந்தையினிடமிருந்து ராஜ்யத்தைப் பெற்றான். உமக்குக் கண்தெரியாமை என்னும் குற்றமிருந்ததனால் உமக்குரியராஜ்யத்தை நீர் அடையாமல்போனீர். இந்தப்பாண்டவன் பாண்டுவின் தாயபாகமாக ராஜ்யத்தையடைந்தால், அவன் புத்திரன் நிச்சயமாக ராஜ்யத்தை அடைந்தவனே. அவன்புத்திரனும் அவனுக்குப்புத்திரனும் அவ்வாறுதான். அரசரே! ஆதலால், நாங்கள் எங்கள்ஸந்ததிகளுடன்கூட ராஜவம்சமில்லாமல் உலகத்தில் அவமதிக்கப்பட்டிருப்போம். ராஜரே! எப்படிச்செய்தால் நாங்கள் எப்போதும் பிறர்அன்னத்திற்குக் காத்திருந்து நரகம்போன்ற துக்கத்தை அநுபவிக்காமலிருப்போமோ அப்படிப்பட்ட நீதியை நீங்கள் செய்யவேண்டும். ராஜரே! இந்தராஜ்யத்தை முன்னமே நீர் அடைந்திருப்பீராயின் ஜனங்களுக்கு விருப்பமில்லாமலிருந்தபோதிலும் நாங்கள் நிச்சயமாக ராஜ்யத்தை அடைவோம்' என்றான்.

தன்புத்திரன் இவ்வாறு சொன்னதைக்கேட்டு, த்ருதராஷ்டிரன் சற்றுநேரம் சிந்தித்து, பிறகு, துரியோதனனைநோக்கி, 'கௌரவனாகியபாண்டு தர்மந்தவறாதவன்; என்னிடத்திலும் என்னைச்சார்ந்த ஞாதிகளெல்லாரிடத்திலும் விசேஷமாக அன்பு வைத்திருந்தவன். சிறந்ததர்மிஷ்டனாகிய பாண்டு இந்த உலகத்தில் போஜனமுதல் ஒன்றையும் தனக்குவேண்டுமென்று நினைப்பதில்லை. அவற்றையெல்லாம் என்னிடம் தெரிவிப்பான். பாண்டுவைப்போலவே அவன்புத்திரனும் எப்போதும் தர்மத்தை விடாதவன்; குணங்கள் நிரம்பினவன்; உலகத்தில் பிரக்யாதிபெற்றவன்; நகரத்திலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறான். மனிதரிற் சிறந்தவனாகிய அவன் நம்மால் எவ்வாறு குறைக்கக்கூடியவன்? நமது ராஜ்யத்தை அவன் அடைந்தேயிருக்கிறான். ஸஹாயர்களும் அவ

னுக்கு விசேஷமாக இருக்கின்றனர். பாண்டுவினல் மந்திரிகள் எப்போதும் ஆதரிக்கப்பட்டிருந்தனர். சேனைகளும் மதிக்கப் பெற்றிருந்தன. அவர்களின்புத்திரர்களும் பௌத்திரர்களும் விசேஷமாக ஆதரிக்கப்பட்டனர். குழந்தாய்! பாண்டுவோடு அவ்வாறுபழகினதேசத்திலுள்ள அந்தமனிதர்கள் யுதிஷ்டிரனுக்காக நம்மையும் நம்மைச்சேர்ந்தவர்களையும் எவ்வாறு கொல்லாமலிருப்பார்கள்? இந்தஜனங்கள் நாம் தர்மத்தைவிட்டால் முக்கியமாக நம் தேசத்திலேயே இருக்கவிரும்பார். குழந்தாய்! அப்படிப்பட்ட நாம் மஹாத்மாக்களாகிய இந்தக்கௌரவராஜர்களுக்கும் உலகத்துக்கும் எவ்வாறு பழிக்கத்தகாதவர்களாவோம்?' என்று சொன்னன். அதைக்கேட்ட துரியோதனன், 'பீஷ்மர் எப்போதும் ஒருபக்ஷத்திலும் சேராதவர். துரோணருடைய புத்திரர் என்பக்ஷத்திலிருக்கிறர். புத்திரரிருக்கிறபக்ஷத்தில் துரோணரிருப்பார். இதில் ஸந்தேகமில்லை. சாரத்வதராகிய கிருபரும் நமது பக்ஷத்திலேயே இருப்பார். ஏனெனில், அவர் மருகராகிய அசுவத்தாமாவை எவ்வகையிலும்விடார். விதுரர் நமக்கும் பந்து; ஆனல், எதிரிகளிடம் வெளிப்படாமல் மறைவாக அன்பு வைத்திருக்கிறர்; நம்மை எதிர்ப்பதற்குச் சமர்த்தரல்லர். நம்மிடத்தில் சங்கைப்படாத பாண்டவர்களை அவர்கள் தாயாருடன் கூட இப்போதே வாரணவதத்திற்கு அனுப்பிவிடும். இதில் குற்றம் உண்டாகாது. உள்ளத்தில் ஆணி அடித்ததுபோல் பொறுக்க முடியாததும் தூக்கத்தைக்கெடுப்பதுமாகக் கிளம்பியிருக்கிற வ்யஸனமென்னும் தீயை இந்தச்செய்கையினல் அவிக்கக்கடவீர்' என்று சொன்னன்.

நூற்றைம்பத்துமூன்றுவது அத்தியாயம்.

ஸம்பவபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கணிகர் த்ருதராஷ்டிரனுக்குக் கெட்டநீதி உபதேசித்ததும், ஜம்புகோபாக்யானமும்.)

பாண்டுபுத்ரர்கள் வீரர்களாகவும் அதிகபலமும் அதிகபராக்ரமமுமுள்ளவர்களாகவுமிருப்பதைக் கேள்வியுற்று த்ருதராஷ்டிர மஹாராஜன் வ்யஸனத்தினல் சிந்தையுற்றான். பிறகு, ராஜ்யஆலோசனை தெரிந்தவரும் ராஜநீதிசாஸ்திரத்தின் ரஹஸ்யத்தைச் செவ்வையாக அறிந்தவருமாகிய கணிகரென்னும் மந்திரிஶ்ரேஷ்டரை அழைத்து, த்ருதராஷ்டிரன், 'பிராம்மணஶ்ரேஷ்டரே! பாண்டவர்கள் எப்போதும் கர்வமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனர். அவர்களை

நான் வெறுக்கிறேன். கணிகரே! அவர்கள்விஷயத்தில் சந்திவிக்ரஹங்களைச்செய்வதற்கு மிக்க நிச்சயமானஉபாயத்தை நீர் எனக்குச்சொல்லும். நீர்சொல்வதைச் செய்வேன்' என்றுசொன்னான். பரதஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, துரியோதனன், சகுனி, கர்ணன், துச்சாஸனன் இவர்கள் சகுனியின்மந்திரியாகிய கணிகரைவந்தனஞ்செய்து பாண்டவர்களைப்பற்றிப் பலவகையாகக் கேட்டனர். 'பாண்டவர்கள் எப்போதும் ஜாக்கிரதையோடிருக்கின்றனர். அவர்களிடத்தில் நாங்கள்பயப்படுகிறோம். பாரத்வாஜரே! நம்மைச்சேர்ந்தவர் எல்லாருக்கும் குறைவின்றி க்ஷேமத்தையுண்டாக்குவது எது? நாம் எவ்வகையாகக் காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்பதைச் சொல்லுங்கள்' என்றனர். த்ருதராஷ்டிரனால் கேட்கப்பட்ட அந்தப்பிராமணோத்தமர் தெளிந்த மனத்தோடு ராஜசாஸ்திரத்தின்ரஹஸ்யத்துக்கு நிதர்சனமான ஒருகொடியசொல்லைச் சொல்லலானார். 'ராஜரே! குற்றமற்றவரே! அந்தவிஷயத்தில் நான்சொல்லப்போவதைக் கேளும். கௌரவஸ்ரேஷ்டரே! நான்சொன்னதைக் கேட்டபிறகு என்மேல் கோபம்செய்யத்தகாது. ராஜாவானவன் எப்போதும் தண்டிப்பதற்கு முயற்சியுள்ளவனாக இருக்கவேண்டும். பராக்கிரமத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு தன்னிடத்தில் பிறர் பிரவேசிக்க மார்க்கமில்லாமல் பிறரிடம் தான்பிரவேசிக்கமார்க்கத்தைக்கண்டு அதில் பிரவேசிப்பவனாகவும் எப்போதுமிருக்கவேண்டும். எப்போதும் தண்டிப்பதற்கு முயற்சியுள்ளவனாகஇருப்பவனிடத்தில் ஜனங்கள் மிக அச்சப்படுவர். ஆதலால், எல்லாக்காரியங்களையும் தண்டத்தினாலேயே ஸ்தாபிக்கவேண்டும். தன்னுடையகுற்றத்தைப் பிறர் அறியாதபடிசெய்யவேண்டும். பிறரைத் தவறும்தருணத்தில் எதிர்க்கவேண்டும். ஆமை தன் அங்கங்களை வைத்துக்கொள்வதுபோல் ராஜாங்கங்களை ரஹஸ்யமாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். தனக்குக்குறைவுவராமல் காத்துக்கொள்ளல்வேண்டும். தன் நன்மையைவிரும்புகிற அரசன் பிராம்மணர்களை எப்போதும் பூஜித்தல்வேண்டும். பிராம்மணர்களைக்காக்கவும் துஷ்டர்களை அடக்கவுந்தான் அரசன் படைக்கப்பட்டிருக்கிறான். துஷ்டநிக்ரஹமும் சிஷ்டபரிபாலனமுமாகிய இரண்டினாலும் தர்மம் விருத்தியாகின்றது. தர்மம் விருத்தியாவதனால் இம்மைமறுமையாகிய இரண்டுலோகங்களும் ஜயிக்கப்படுகின்றன. ஆதலால், தர்மத்தைச்செய்யவேண்டும். எந்த அரசன் ஒருமனிதன் குற்றவாளியாயிருப்பதைக்கண்டு மன்னித்துவிடுகிறானோ அவன் அதனால் இந்தலோகத்தில் அவமானத்தையும் பரலோகத்தில் நரகத்தை

யும் அடைகிறான். எவன் ராஜாவினிடத்திலிருந்து உயர்ந்தசெல்வத்தையடைந்து அவனுக்குத் தீங்குசெய்கிறானோ அந்த அதமனைப்பிடித்துக் கொன்று அவன்பொருளை ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். காரியத்தை நிர்வஹிக்க நியமிக்கப்பட்டவர்கள் ராஜாவுக்குவசப்படாமற்போவாராயின், அவர்கள் ஸ்தானத்தில் தர்மசாஸ்திரத்திலும் அர்த்தசாஸ்திரத்திலும் நிபுணர்களான பொய்புரையாத மனிதர்களை அரசன் நியமித்தல்வேண்டும். அவ்வாறு நியமிக்கப்பட்டவர் எவரோ அவர்கள் ஜனங்களுக்கு ஆதாரமானதேசத்தையாவது நகரத்தையாவது கிராமத்தையாவது பீடிக்கிறார்களா இல்லையாவென்று பரீக்ஷிப்பதற்காக, மாறுவேஷமுள்ள தன்னைச்சேர்ந்த வேலைக்காரர்களை அனுப்பவேண்டும். பரீக்ஷைசெய்தபிறகு, துஷ்டனை அவனுடையபொருள்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு விட்டுவிடவேண்டும். ஒருகாரியத்தை ஆரம்பித்தபிறகு அதைச் செவ்வையாகநிறைவேற்றாமல் ஒருகாலத்தும் இருக்கத்தகாது. தைத்தமுள்ளும்கூடப் பிசகாக எடுக்கப்பட்டால் வெகுகாலம் புண்ணையுண்டாக்கும். தீங்குசெய்யும் பகைவர்களைக் கொல்வதுதான் சிலாக்கியமென்று சொல்லுகின்றனர். ஆபத்துவருங்காலத்திலெல்லாம், நல்ல பராக்ரமமுள்ளவனும் செவ்வையாக யுத்தஞ்செய்யத்தக்கவனுமாகிய எதிரியை நன்றாகப்பிளந்து ஓட்டிவிட வேண்டும். அதைப்பற்றி ஆலோசிக்கத்தகாது. ஐயா! சத்ரு, பலஹீனனாகஇருந்தபோதிலும் எவ்வகையிலும் அவனை அலக்ஷியஞ்செய்யத்தகாது. சிறியநெருப்பும் பெரிய ஆதாரத்தைப்பற்றி வனம் முற்றிலும் எரித்துவிடுகிறது. பொட்டையனாக இருக்க வேண்டியகாலத்தில் பொட்டையனாக இருக்கவேண்டும்; செவிடனாக இருக்கவேண்டியகாலத்தில் செவிடனாகவும் இருக்கவேண்டும். வில்லைப் புல்லைப்போல் செய்யவேண்டும். மான்போல் (எச்சரிக்கையாக) படுக்கவேண்டும். ஸாமம்முதலிய உபாயங்களினால் வசப்பட்டுப்போன சத்துருவைக் கொன்றுவிடவேண்டும். சரணமடைந்தவனென்று அவனிடத்தில் தயை செய்யத்தகாது. அப்படிச்செய்தால்தான் பயமற்றிருக்கலாம். கொல்லப்பட்டவனிடம் பயமில்லை. சத்துருவாயிருப்பவனையும் முன் அபகாரஞ்செய்தவனையும் [1] தானத்தினால் கொன்றுவிடவேண்டும். [2] மூன்றும் ஐந்தும் ஏழுமாக எதிரிபக்ஷத்திலுள்ள

---

1 அவனால் நம்பப்பட்ட சமையற்காரன் முதலியவர்களுக்கு லஞ்சம்கொடுத்து அவர்களைக்கொண்டு கொல்லவேண்டும்.

2 'மூன்று: பிரபுசக்தி, மந்திரசக்தி, உற்சாகசக்தி. ஐந்து: மந்திரி,

வரெல்லாரையும் கொல்லவேண்டும். எப்போதும் எதிர்ப்பக்கத்தின் வேராகிய ராஜாவைமட்டுமாவது முதலில் அறுக்கவேண்டும். அதன்பின் அவனுக்குச் சகாயமாயிருப்பவர்களையும் அதற்குப்பிறகு அவர்களின் பக்ஷத்தைச் சேர்ந்தவர்களனைவரையும் கொல்லவேண்டும். ராஜ்யத்தின் வேர் அறுந்தால் அதைப்பற்றி ஜீவிக்கின்றயாவரும் அழிந்தவரே. வேரறுந்த மரத்தின் கிளைகள் நிற்பதெவ்வாறு? எப்போதும் ஒரே ஊக்கத்துடன் தன் ரஹஸ்யத்தை வெளிப்படுத்தாமலும் எதிரியின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்துகொண்டுமிருக்கவேண்டும். ராஜரே! எப்போதும் விரோதிகளாயிருப்பவர்களிடத்தில் நாள்தோறும் பயத்தோடேயே நடக்கவேண்டும். அக்கிஹோத்திரத்தினாலும் யாகத்தினாலும் காஷாயவஸ்திரத்தினாலும் ஜடைதரிப்பதினாலும் தோலுடுப்பதினாலும் ஜனங்களை முதலில் நம்பவைத்துத்தான் பிறகு செந்நாயைப்போல அழிக்கவேண்டும். கருதியபயன்களை அடைவதற்கு அக்னிஹோத்திரமுதலிய ஆசாரங்கள் துறட்டிபோன்றவை; (அவைகளால்) பழங்கள் நிரம்பின கிளையை வளைத்துக்கொண்டு பழுக்கப்பழுக்கக் கனிகளை உதிர்க்கவேண்டும். உலகத்தில் புத்திமான்களான புருஷர்கள் விரும்பினபலனைப்பற்றிச் செய்யும் உபாயம் இதுதான். தன் அனுகூலகாலம் திரும்பிவருகிறவரையில் சத்ருவைத் தோளினாற் சுமந்துகொண்டிருத்தல்வேண்டும்; தன்காலம் மறுபடியும் வந்தவுடன், குடத்தைக் கல்லிற்போட்டு உடைப்பதுபோல் உடைத்துவிடவேண்டும். மிக இரக்கமான சொல்லைச் சொன்னபோதிலும் பகைவனைவிடலாகாது. அவன்விஷயத்தில் தயைசெய்யத்தகாது. தீங்குசெய்தவனைக் கொல்லவேண்டும். விரோதியை நல்வார்த்தையினாலாவது கொடுப்பதனாலாவது கொல்லவேண்டும். விரோதியை ஸாமத்தினாலாவது தானத்தினாலாவது மித்ரபேதத்தினாலாவது யுத்தத்தினாலாவது எல்லா உபாயங்களையுஞ் செய்தாவது ஒழித்துவிடவேண்டும்' என்றார்.

திருதராஷ்டிரன், 'ஸாமதானபேததண்டங்களினால் சத்ருவை எவ்வாறு கொல்லக்கூடும்? அதை எனக்குத் தெளிவாகச் சொல்லும்' என்று கேட்க, கணிகர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

தேசம், அகழ், பொக்கசம், சேனை. எழு: ராஜா, மந்திரி, ஸ்நேகன், பொக்கசம், தேசம், அகழ், சேனை' என்பது பழையவுரை.

மூன்று: ராஜா, மந்திரி, மித்ரன். ஐந்து: முன்சொன்ன மூன்றோடு கோசாதிபதியும், ஸேனாதிபதியும். எழு: முன்சொன்ன ஐந்துடன் தேசரக்ஷகரும், துர்க்கரக்ஷகரும். எழுவரையும் கொல்லமுடியாவிட்டால் ஐவரையாவது, அதுவும் முடியாவிடத்து மூவரையாவது கொல்லவேண்டும். இதனால் எல்லாம் ஒழியும்.

"மஹாராஜரே! முன்னே தர்மசாஸ்திரத்தின்ஸலக்ஷணங் களையறிந்த ஒரு நரி காட்டில் வஸித்துக்கொண்டிருந்து செய்த செய்கையைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். தேர்ந்தபுத்தியுள்ளதும் ஸ்வகாரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்வதில் மிக்க சாமர்த்தியமுள் ளதுமான ஒருநரி தன்சினேகிதர்களாகிய புலி, எலி, செந்நாய், கீரிப்பிள்ளை இவைகளுடன்கூட வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தது. அந்தநரியும் அதன்சினேகிதர்களும் அந்தக்காட்டில் மிகுந்த வலி மையுள்ள ஒரு மான்கூட்டத்தரசைக் கண்டன; அதைப்பிடிக்கத் திறமையில்லாமல் அங்கே ஆலோசனை செய்தன. அப்போது நரி, 'புலியே! இந்த வனத்தில் இதைக் கொல்வதற்குப் பலமுறை நீ ஆரம்பித்திருக்கிறாயல்லவா? இஃது இளம்பிராயமுள்ளது; மிகுந்த வேகமுள்ளது; புத்தியுள்ளது. ஆதலால், உன்னால் முடியவில்லை. இது படுத்திருக்கையில் கால்களை இந்த எலி தின்றுவிடட்டும். பிறகு, கால்கடிக்கப்பட்ட இதைப் புலி பிடித்துக்கொள்ளட்டும். அதன்பிறகு, எல்லோரும் மனமகிழ்ந்து தின்போம்' என்று சொல்லிற்று. நரிசொன்னவாறே எல்லாம் ஒருமனத்தோடு செய் தன. எலியினால் கால்கள்தின்னப்பட்ட அந்தமானை அப்போதே புலி கொன்றது. பூமியில் அசைவற்றுக்கிடந்த மானின் தேகத் தைக் கண்டவுடன், நரி, 'நீங்கள் ஸ்நானஞ்செய்து வாருங்கள். உங் களுக்கு ஸுகமுண்டு. இதை நான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்' என்று சொன்னதன்மேல், அவையெல்லாம் அங்கிருந்து ஆற்றுக் குச் சென்றன. அந்தநரி மிகுந்த சிந்தையுடன் அங்கேயே இருந் தது. பிறகு, மஹாபலசாலியான புலி, முதலில் ஸ்நானஞ்செய்து விட்டு வந்து, சிந்தையினால் மனக்கலக்கமுற்ற நரியைக் கண்டு, 'மிகுந்த புத்தியுள்ளவனே! என் வ்யஸனப்படுகிறாய்? நம்முள் நீதானே சிறந்தபுத்திசாலி. இப்போது நாம் மாம்ஸத்தைப்புஜித்து விளையாடுவோம்' என்றுசொல்லிற்று. நரி, 'மஹாவீரனே! எலி சொன்னசொல்லை நான் சொல்லுகிறேன்; கேள். 'மிருகராஜா வானபுலியின்பலம் இழிவானது. இந்தமான் இப்போது என்னால் கொல்லப்பட்டது. புலி என்புஜபலத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு இப்போது பசிதீர்த்துக்கொள்ளப்போகிறது' என்று எலிசொல் லிற்று. இவ்வாறு அதுவீரவாதஞ் செய்ததைக் கேட்டபின் நான் இந்த உணவை விரும்பவில்லை' என்று சொல்லிற்று. புலி, அதைக் கேட்டு, 'அஃது இவ்வாறு சொல்லுகிறதா? எனக்குச் சரி யானகாலத்தில் தெரிவித்தாயே. நான் என் கைவன்மையைக் கொண்டே காட்டிலிருக்கும் மிருகங்களைக் கொன்று அவற்றின் மாம்ஸங்களை புஜிக்கப்போகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டுக் காட்

டுக்குப் போயிற்று. அதுபோனஸமயத்தில் எலியும் வந்துசேர்ந்தது. அதுவந்ததைக்கண்ட நரி, 'எலியே! உனக்குச்சுகமுண்டாகட்டும். கீரிப்பிள்ளை, 'நான் மான்மாம்ஸத்தையுண்ணேன். இது விஷம்; எனக்குப்பிடிக்கவில்லை. எலியைப் பக்ஷிக்கப்போகிறேன். அப்படிச்செய்வதற்கு நீ அனுமதி கொடுக்கவேண்டும்' என்று என்னிடம் சொல்லிற்று' என்றது. நரியின்சொல்லைக் கேட்டு, எலி பயந்து வளைக்குள் போய்விட்டது. ராஜாவே! பிறகு, அந்தச்செந்நாயும் ஸ்நானஞ்செய்து அங்கேவந்தது. அதுவந்ததைப்பார்த்து அப்போது நரி, 'புலி உன்மீது கோபித்துக் கொண்டிருக்கிறது. உனக்கு நன்மையுண்டாகாது. அது தன் மனைவியுடன் இவ்விடம் வரப்போகிறது. மேலே செய்யவேண்டியதைச் செய்துகொள்' என்றுசொல்லிற்று. மாம்ஸம்புஜிக்கவந்த அந்தச்செந்நாய் அந்தநரியினால் இவ்வாறு அறிவிக்கப்பட்டவுடன் உடம்பைச் சுருக்கிக்கொண்டு ஓடிவிட்டது. அப்போது, கீரிப்பிள்ளையும் வந்தது. மஹாராஜனே! வனத்தில் நரி அந்தக்கீரிப்பிள்ளையைநோக்கி, 'என்புஜபலத்தைக்கொண்டு என்னால் வெல்லப்பட்ட அவர்களெல்லாம் வேறிடங்களுக்குச் சென்றனர். நீயும் எனக்குக் கைச்சண்டையைக்கொடுத்தபிறகு வேண்டியவரையில் மாம்ஸத்தைப்புஜிக்கலாம்' என்றுசொல்லிற்று. 'மிருகராஜாவான புலியும் செந்நாயும் புத்திமானான எலியுமாகிய இந்தவீரர்களை நீ ஜயித்ததனால் நீ அவர்களினும் மேலானவீரன். உன்னோடு யுத்தஞ்செய்ய என்னால்முடியாது' என்றுசொல்லி, அதுவும் போய்விட்டது. நல்ல ஆலோசனையின் நிச்சயத்தினால் நரி மனமகிழ்ச்சியுடன் தான் தனியாக அந்தமாம்ஸத்தைச் சாப்பிட்டது. இவ்வாறு செய்துகொண்டிருக்கும் அரசன் எப்போதும் ஸுகமாக விருத்தியாவான். பயமுள்ளவர்களைப் பயத்தைக்காட்டிக் கலைக்கவேண்டும். சூரனைக் கும்பிடுவதனால் மாற்றவேண்டும். பொருளாசையுள்ளவனையும் ஒத்தபலமுள்ளவனாயிருப்பவனையும் பொருள்கொடுப்பதனாலும் குறைந்தவனைப் பராக்கிரமத்தினாலும் ஒதுக்கவேண்டும். அரசே! இந்தவிஷயம் உமக்குச்சொல்லியாயிற்று. அவ்வாறே, மற்றொன்றும் சொல்லுகிறேன்; கேளும். புத்திரனாயினும் மித்திரனாயினும் ஸஹோதரனாயினும் தந்தையாயினும் ஆசாரியனாயினும் பகைமையிலிருப்பார்களாயின் நன்மையைவிரும்புகிறவனால், (அவர்கள்) கொல்லப்படவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். காப்பாற்றுவதாக ஸத்தியஞ்செய்தாவது பொருள்கொடுத்தாவது விஷம் அல்லது வஞ்சகத்தினாலாவது கொன்றுவிடவேண்டும். எவ்வகையிலும் விடக்கூடாது. இரு

வரும் ஜயிப்பதில் ஸந்தேகமுள்ளவராயின் அவர்களுள் ஜாக்கிரதையுள்ளவன் ஜயிப்பான். காரியாகாரியம்தெரியாமல் கர்வத்தோடு துர்மார்க்கத்தில் போனவன் குருவாயிருப்பினும் அவனைத் தண்டிப்பது நியாயமாகும். கோபமுற்றவனுயிருந்தாலும் கோபிக்காதவன்போல் காண்பித்துக்கொண்டு புன்னகையுடன் ஸம்பாஷணைசெய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். இவனுக்குக் கோபமிருப்பதை யாரும் எவ்வகையினுலும் அறியாமலிருக்கவேண்டும். கோபமுள்ளவன் ஒருபொழுதும் எதிரியை இகழ்ந்துபேசத்தகாது. பாரதரே! போகும்போதும் அடிக்கும்போதும் இன்சொல்லையே சொல்லவேண்டும். அடித்தபிறகும், வ்யஸனப்படுகிறவன்போலவும் அழுகிறவன்போலவும் இன்சொல்லையே சொல்லவேண்டும். எதிரியைக்கூட, ஸாமத்தினுலும் அறம்பொருள்களைப்பற்றிய ஒழுக்கங்களாலும் நம்பவைக்கவேண்டும். வழிதப்பியிருந்த அந்த எதிரியைப் பிறகு சமயம்நேர்ந்தபோது அடித்துவிடவும் வேண்டும். பெருங்குற்றம்செய்தவனும் தர்மத்தைக்கைவிடாமலிருந்தால் அவனுடைய அந்தப்பெருங்குற்றமும் இருண்டமேகங்களினுல் குன்று மறைக்கப்படுவதுபோல் மறைக்கப்படுகின்றது. கொல்லத்தகுந்தவனுடைய வீட்டில் தீவைக்கவேண்டும். பொருளில்லாதவர்களையும் நாஸ்திகர்களையும் கள்ளர்களையும் விஷங்கொடுக்கும் வேலையில் நியமிக்கவேண்டும். எதிர்சென்று ஆஸனங்கொடுப்பதுமுதலிய உபசாரங்களாலும் சிறந்த வெகுமதிகொடுப்பதனுலும் மிகவும் நம்பினவனைக் கூரானபற்களையுடைய பாம்புமுதலியவை தலைவணங்கிக்கடிப்பதுபோல் கொன்றுவிடவேண்டும். தன்னிடம்சங்கையுற்றவர் சங்கையில்லாதவர்முதலிய யாரைப்பற்றியும் தான் சங்கையுற்றவனுகவே இருத்தல்வேண்டும். தான் சங்கைப்படாமல் நம்பினவனுலுண்டாகும்பயம் வேரையும் அறுத்துவிடும். தன்னைநம்பாதவனிடம் தான் நம்பிக்கைவைக்கலாகாது. நம்பினவனிடத்தும் அதிகநம்பிக்கை வைக்கத்தகாது. நம்புவதனுல் உண்டாகும்பயம் வேர்களையும் அறுத்துவிடும். தன்தேசத்திலும் அன்னியதேசத்திலும் செவ்வையாகப்பரீக்ஷிக்கப்பட்ட சாரனை நியமிக்கவேண்டும். [1]பாஷண்டர்களையும் ரிஷிகள்முதலானவர்களையும் அயல்தேசங்களில் தூதர்களாகநியமிக்கவேண்டும். தோட்டங்களிலும் பௌத்தாலயங்களிலும் தேவாலயங்களிலும் பர்ணசாலைகளிலும் வீதிகளிலும் [2] புண்ணியதீர்த்தங்களெல்லா

1 பாஷண்டர்=நாஸ்திகர். 2 புண்ணியதீர்த்தம்: க. மந்திரி, உ. புரோஹிதன், ௩. யுவராஜன், ௪. ஸேனுபதி, ௫. த்வாரபாலகன், ௬. அந்தப்புராதிகாரி, ௭. சிறைச்சாலையதிகாரி, ௮. திரவியத்தை வாங்கி

வற்றிலும் நாற்சந்திகளிலும் கிணற்றங்கரைகளிலும் மலைகளிலும் காடுகளிலும் ஜனசபைகளெல்லாவற்றிலும் நதிகளிலும் நடப்பதை விசாரிக்கவேண்டும். நயமாகவும் கருத்தில் கத்திபோலவும் இருக்கவேண்டும். கொடுமையானசெய்கையைச்செய்ய நிச்சயத்தோடிருக்கும்போது புன்சிரிப்புடன் அனுகூலமாகப்பேசுகிறவனாக இருத்தல்வேண்டும். கும்பிடுவது, ஸத்தியம்செய்வது, இன்சொற்சொல்லுவது, தலைவணங்கிப்பாதவந்தனஞ்செய்வது, வேண்டியவற்றைக்கொடுப்பது, ஆசைகாட்டுவதுமுதலியவற்றை ஐஸ்வரியத்தைவிரும்புகிறவன் செய்யவேண்டும். நல்ல [1] புஷ்பங்களைப்பூத்தும் [2] பழங்களில்லாமலிருக்கவேண்டும். பழங்களிருந்தாலும் [3] ஏறக்கூடாமலிருக்கவேண்டும். பழுத்ததாகத்தோன்றிக்கொண்டு பழுக்காமலேயிருக்கவேண்டும். ஒருபோதும் [4] ஜரித்துப்போகத்தகாது. அறம்பொருள்இன்பமென்னும் த்ரிவர்க்கத்தில் கஷ்டங்களும் பலன்களும் மூன்றுவகை. அவற்றில் பலன்களை அனுகூலமாகத்தெரிந்துகொண்டு கஷ்டங்களை விலக்கிவிடவேண்டும். தர்மத்தை அதிகமாகச்செய்பவனுக்கு அஃது அர்த்தகாமங்களைக்கெடுப்பதனால் துயரமுண்டாகிறது. பொருளில் ஆசைகொண்டு பொருளை அதிகமாகத்தேடுபவனுக்கும் தர்மம் காமமிரண்டும்கெடுவதனால் துன்பமுண்டாகிறது. காமத்தில் அதிகமாகப்பிரவர்த்திப்பவனுக்கும் அறம்பொருளிரண்டும் கெடுவதனால் துன்பமுண்டாகிறது. மனத்தில் கர்வப்படாமல் ஜாக்கிரதையுள்ளவனாகவும் இன்சொற் சொல்லுகிறவனாகவும் கோபமில்லாதவனாகவும் பிரயோஜனங்களைக் கவனிப்பவனாகவும் இருந்து சுத்தமானபுத்தியுடன் பிராம்மணர்களோடுகூட மந்திராலோசனை செய்யவேண்டும். குறைந்துபோன தன்னை மென்மை அல்லது கடுமையான எந்தச்செய்கையினாலாவது தூக்கிவிட்டுக்கொள்ளவேண்டும். சக்திவந்தபின் தர்மத்தைச்செய்யவேண்டும். ஒருமனிதன் பிராணஸந்தேகத்தை அடையாமல் ஐஸ்வரி

வைப்பவன், கூ. திரவியத்தைச் செலவழிப்பவன், க0. ஆஜ்ஞையை நடத்துகிறவன், கக. நகராதிகாரி, கஉ. காரியங்களை விதிப்பவன், கங. தர்மாதிகாரி, கச. ஸபாத்தியக்ஷன், கரு. தண்டபாலன், கசு. துர்க்கபாலன், கஎ. ராஷ்டிராந்தபாலகனென்னும் எல்லைக்காவலாளி, கஅ. அடவிபாலகனென்னும் காட்டதிகாரி என்று நீதி சாஸ்திரங்களில் கணக்கிடப்பட்ட பதினெட்டுத்தீர்த்தங்களிலும் என்பது பழைய உரை.

1 புஷ்பம்=இன்சொல்; 2 பழம்=காரியம்; 3 ஏறக்கூடாமை= ஸமயத்தில்பெறக்கூடாமை; 4 ஜரித்துப்போதல்=வசப்பட்டுப்போதல்,

யத்தைக்காண்பதில்லை. பிராணஸந்தேகத்தையடைந்தபின் ஜீவித்திருந்தால் ஐஸ்வரியத்தைக்காண்பான். எவனுடையபுத்தி வ்யஸனத்தினால் சோர்வடையுமோ அவனை முன் நடந்த ராமர்முதலியோருடைய சரித்திரங்களைச்சொல்லித் தேற்றவேண்டும். நம்பிக்கையில்லாதவனைப் பின்வருகிற நன்மைகளைக்காட்டித் தேற்றவேண்டும். எல்லாம் தெரிந்தவனைத் தத்காலத்தில் உதவிசெய்து தேற்றவேண்டும். எவன் எதிரியோடு ஸ்நேஹமாயிருந்துகொண்டு க்ருதார்த்தனைப்போலத் தூங்குவனோ அவன் நுனிமரத்தில் தூங்கினவனைப்போல் விழுந்தபின் விழித்துக்கொள்வன். எப்போதும் கோபிக்காமல் தான்செய்த மந்திராலோசனையை மறைப்பதில் முயற்சிசெய்யவேண்டும். சாரன் கவனித்திருக்கும்போதும் தன்கருத்தை வெளிக்காட்டாமலிருக்கவேண்டும். தெரிந்தவன் இராத்திரியில் ஆலோசனைசெய்யக்கூடாது. யாராவது கவனிக்கும்படியும் ஆலோசனைசெய்யக்கூடாது. மேல்மாடியிலும் குன்றின்மேலும் ஜனங்களில்லாத விலாசமான இடத்திலும் அதைச் சுற்றி நம்பிக்கையானவர்கள் காவலாகப் பார்த்திருக்கும்படி வைத்து ஆலோசனை செய்யவேண்டும். அந்த மந்திராலோசனை ஸ்தானத்தில் நாணத்தான்குருவியையும் ஆண்பெண்கிளிகளையும் சிறுவர்களையும் மூடர்களையும் பித்தர்களையும் வைக்கத்தகாது. உள்ளேயிருந்தவர்களையும் வெளிப்படுத்தித் தர்மிஷ்டர்களும் ராஜநீதிதெரிந்தவர்களும் தர்க்கசாஸ்திரம்தெரிந்தவர்களும் இதிஹாஸங்களில் நன்றாகத்தேர்ந்தவர்களுமாகிய பிராமணர்களுடன் ஆலோசிக்கவேண்டும். ஆலோசனையின்முடிவில் செய்தஆலோசனை பொசிந்துவெளிப்படாமல் காக்கப்படுவதைப்பற்றித் தானே நிச்சயம்செய்யவேண்டும். முன்பு வீரர்களால் அபிப்பிராயம் சொல்லப்பட்ட ஆலோசனையையனுசரித்துப் பிறகு தர்மார்த்தங்களைப்பற்றித் தான் ஒருவனாகவேயாவது அல்லது சரியானபுத்திசாலி என்று தனக்குத்தெரிந்த ஒருபிராமணனோடுகூடவாவது யோசித்துக் காரியநிச்சயஞ் செய்யவேண்டும். மூன்றாவதான மற்றொருமனிதனுடன் புத்திமான் நிச்சயத்தைச்செய்யத்தகாது. ஆறு காதுகளுக்குப்போன மந்திரம் உடைபட்டுப்போமென்று நீதிசாஸ்திரங்களிற் படிக்கப்படுகிறது. வெளிப்பட்டமந்திரம் கைக்குவந்த லக்ஷ்மியையும் கெடுத்துவிடும். ஞானமுள்ளவன் தன் அபிப்பிராயத்தையும் பிறர் அபிப்பிராயத்தையும் பலமுறை ஆராய்ந்து குணமுள்ளசொல்லை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். போதுமென்று திருப்தியடையத்தகாது. அயலானுடைய ரஹஸ்யங்களைவெளிப்படுத்தாமலும் கொடியகாரியத்தைச்செய்யாமலும்

மீன்பிடிப்பவனைப்போல் ஹிம்ஸிக்காமலும் ஒருவன் பெரிய ஐஸ்வரியத்தை அடைவதில்லை. இளைத்ததும் நோய்பிடித்ததும் நனைந்ததும் தண்ணீர்குடிக்காததும் ஆகாரமில்லாததும் நம்பிக்கையினால் சுறுசுறுப்பற்றதுமாகிய எதிரி ஸைனியத்தை அடிக்கவேண்டும். பொருளுள்ளவன் பொருளுள்ளவனிடம் போவதில்லை. காரியமானவனிடத்தில் சிநேகமிராது. ஆதலால், எல்லாக்காரியங்களையும் பூர்த்திசெய்யாமல் மிச்சமானவையாகவே செய்யவேண்டும். ஐஸ்வரியத்தை விரும்புகிறவன் கோபத்தைவிட்டு மித்திரர்களைச் சேர்ப்பதிலும் பகைவரைப்பகைப்பதிலும் வெறுப்பில்லாமல் முயற்சிசெய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். முயற்சியினால் உத்ஸாஹத்தை விருத்திசெய்யவேண்டும். இவன் செய்யப்போகிற காரியங்களை மித்திரர்களும் சத்துருக்களும் அறியாமலிருக்கவேண்டும். ஆரம்பித்துச் செவ்வையாக முடிந்தவற்றைத்தான் யாரும் அறியவேண்டும். பயம்வருவதற்குமுன் பயந்தவனைப்போல் உபாயங்களைச் செய்யவேண்டும். பயம் வந்ததைக் கண்டபிறகு பயமில்லாதவனைப்போல் யுத்தம் செய்யவேண்டும். தெய்வத்தினால் கெடுக்கப்பட்ட சத்ருவுக்கு எவன் உபகாரம் செய்கிறானோ அவன் கோவேறுகழுதை கர்ப்பம்தரிப்பதுபோலத் தனக்கு ம்ருத்யுவை ஸம்பாதிக்கிறான். நேரிடாதகாரியத்தையும் ஸமீபத்தில் நேரிடப்போகிறகாரியத்தையும் முன்னறியவேண்டும். அறிவின்மையினால் ஒருபிரயோசனத்தையும் தவறவிடாமலிருக்கவேண்டும். ஐஸ்வரியத்தை விரும்புகிறவன் தேசகாலங்களையும் தெய்வபலத்தையும் தர்மார்த்தகாமங்களையும் பகுத்தறிந்து பிரயத்தினம் செய்து உத்ஸாஹத்தை விருத்திசெய்துகொள்ளவேண்டும். தேசகாலங்கள் காரியஸித்திக்கு முக்கியமானவையாக அறியத்தக்கவை. இது நிச்சயம். முளைக்கும் சத்துருவைக் கவனிக்காமலிருந்தால் பனைபோல் வேரூன்றுகிறான். காட்டில்விடப்பட்ட அக்னியைப்போல் விரைவில் அஸாத்தியனாகிறான். எந்தமனிதன் சிறுநெருப்பைப்போல் தன்னைத்தானே விருத்திசெய்துகொள்ளுகிறானோ அவன் விருத்தியடைந்தபின் பெருங்கூட்டத்தையும் பக்ஷித்துவிடுகிறான். ஆரம்பத்திலேயே வேண்டியதைக் கொடுப்பதாகப் பொருளில்லாத இன்சொல்லைச்சொல்லவேண்டும். ஆசையைக் காலம் நீடிக்கவிடவேண்டும். காரியகாலங்களில் இடையூறுகளைக் காண்பிக்கவேண்டும். அந்த இடையூற்றுக்குக் காரணம் சொல்லவேண்டும். அந்தக் காரணத்தைச் சரியான நியாயமுள்ளதாகத் தெரிவிக்கவேண்டும். எஃகினால் செய்யப்பட்டதும் மயிர் பிடிக்கத்தக்க கூர்மையுள்ளதுமாகிய கத்தி உறையில் மறைந்

திருந்து சமயத்தில் பகைவர்களைய்றுப்பதுபோல் மனிதன் கால ஸகாயத்தை வைத்துக்கொண்டு தன்கருத்து வெளிப்படாமல் நுண்ணியவிஷயங்களையும் கிரஹித்துக் கூர்மையாக இருந்து எதிரி களைத் தொலைத்து அவர்களுடைய உயிரை எடுத்துவிடவேண்டும். கௌரவராஜரே! பாண்டவர்களிடத்தும் மற்றவர்களிடத்தும் உம் புத்திரர்களிடத்தும் நியாயப்படி நடக்கும்போது நீர் முழுகிப் போகாமலிருக்கும்படி செய்வனவற்றை நன்றாகச் செய்யும். ராஜாவே! எல்லாச் செல்வங்களும் நிரம்பினவன்தான் சிறந்தவ னென்பது நிச்சயம். ஆதலால், பாண்டுபுத்திரர்களிடமிருந்து உம்மைக் காத்துக்கொள்ளும். ராஜாவே! பாண்டவர்கள் உமக் குச் சகோதர புத்திரர்கள். அவர்கள் மிகுந்தபலமுள்ளவர்கள். பின்னிட்டு வருத்தமுண்டாகாமலிருப்பதுஎவ்வாறோ அவ்வாறு உபாயத்தைச் செய்யவேண்டும்' என்று கணிகர் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுத் தம்விடுதிக்குச் சென்றார். கௌரவனாகிய த்ருத ராஷ்டிரனும் வ்யஸனத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனானான்.

ஸம்பவ பர்வம் முற்றிற்று.